

Edit: Dương Lam

MÈO MIYÊU

Hà Thư

Font DPT

Truyện được đăng tại diendanlequydon

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76: Ngoại Truyện 1

Chương 77: Ngoại Truyện 2

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trình Tân chết rồi.

Trình Tân lại sống rồi.

Trình Tân sống lại biến thành một con mèo.

Một cục thịt bé nhỏ, trông mỏng manh yếu ớt, ngốc ngốc đáng yêu.

Thế nhưng, vậy mà cô lại là đứa hoạt bát nhất trong tiệm thú cưng, hết chọc anh trai lại trêu em trai, song dù thích chọc ghẹo bắt nạt các anh chị em, thì vẫn chẳng biết bảo vệ thức ăn chút nào, mỗi lần được cho uống sữa ăn quà vặt đều để cho những con mèo khác chiếm phần trước, còn mình thì đói bụng, họa ra cũng ăn rất ít.

Nhân viên học việc trong tiệm thú cưng Tiểu A đau lòng cầm bình sữa tới cho Trình Tân ăn, đích thân dứt sữa cho cô bú, trong lòng Trình Tân đau khổ quá.

Cô thực sự không thích cái món sữa vị phấn hoa đó, và cả đồ ăn cho mèo, đồ ăn vặt cho mèo, hu hu hu, cô nhớ nhớ nhớ cá quế hạt thông, cà tím vị cá, đồ nướng, lẩu, hồi oa nhục(*), giò heo quay lăm lăm lăm!

(*) Hồi oa nhục (回锅肉) nôm na là thịt hai lần chín hay món thịt nấu hai lần, thịt lợn sẽ được luộc chín, cắt miếng ra rồi xào nóng lại.

Nhịn được hai bữa, Trình Tân giác ngộ, cô đã thành một con mèo rồi, không phải mơ đâu, không ăn sẽ chết đói.

Ăn, nhất định phải ăn!

Mặc dù bắt đầu ăn rồi, nhưng cũng không được cướp đồ ăn, mà chỉ ăn những gì được phân, ăn đến khuôn phép đoan trang, ăn đến sống không bằng chết, ăn đến thấy chết không sờn.

Trình Tân không phải mèo do mấy con mèo cái trong tiệm thú cưng sinh ra, mà là mèo được chủ tiệm nhật nuôi trong tiểu khu, trông vẻ ngoài xinh xắn đáng yêu, liền xách vào tiệm tắm rửa sơ, phát hiện trông còn xinh hơn mấy bé mèo Ragdoll trong tiệm chút xíu, chắc vì vẫn còn nhỏ?

Dù sao cô cũng chưa từng thấy con mèo hoang nào trông đáng yêu như thế, cứ cho rằng khi bé đáng yêu thật, lớn lên cũng không còn đáng yêu nữa, vậy nên huyết thống mới được coi trọng.

Nhờ có vẻ ngoài đáng yêu, nên sau khi Trình Tân được tắm rửa sạch sẽ, cũng bắt đầu treo biển bán thân, thôi đừng nói, quả là rất rất moe, thu hút ánh mắt người nhìn, cũng vì trông cái dáng kawaii như thế, hai mắt mở to, toàn thân lông trắng mịn mượt, nhỏ bé mềm mại, đáng yêu vô cùng.

Chủ tiệm nói: "Con này trông chỉ cỡ hơn một tháng, cứ ghi hơn một tháng tuổi đi." Sau đó tiêm đủ hết những mũi cần tiêm, rồi bắt đầu mang ra chào hàng.

Thế là bé Trình Tân với hồ sơ hơn một tháng tuổi, được rất nhiều khách hàng hỏi thăm, nhưng khi nhân viên tiệm nói là mèo không rõ chủng loại, là mèo lai tạp, phần lớn đều bỏ đi, có số ít hơi do dự nhưng sau vẫn chọn một con mèo khác rõ huyết thống.

Còn mấy người thì ngay khi quyết định mua mèo, đã có giống mèo yêu thích rồi, chỉ tới tìm những bé mèo giống đó.

Trình Tân ăn chùa uống chùa trong tiệm thú cưng một tháng vẫn không có ai hốt giúp, cuối cùng chủ tiệm không thể không hạ giá Trình Tân

xuống, trở thành bé mèo rẻ nhất trong tiệm.

Bị đám mèo ngạo kiều kia tập thể xem thường và ghét bỏ.

"Con mèo hoang không biết từ đâu tới như mày, còn dám so với bọn tao, hứ..." Đây là một con mèo Ba Tư lười biếng lại cao ngạo.

"Ôi ôi, đừng để ý tới loại mèo hoang thế này, sẽ chẳng ai thích nó đâu." Đây là một con mèo Xiêm.

"Các cậu đừng nên nói thế, mọi người đều là mèo, các cậu như thế là không đúng." Đây là một con mèo Ragdoll tính tình ôn hòa thân thiện, cũng là con mèo có giá cao nhất trong tiệm hiện tại.

Đối với mấy nhóc mèo thích ra vẻ ngạo kiều kia, Trình Tân thầm coi thường trong lòng, không thèm so với mấy nhóc bé tí như bay, chị đây là người!

Người... Biến thành mèo!

Nghĩ tới đây, Trình Tân chán nản.

Đối với tương lai, có đôi chút băn khoăn, mờ mịt.

Trong lòng thầm quyết định, nếu lỡ gặp phải chủ nhân biến thái, nhất định phải trốn! Cô đây mới không mặc cho biến thái mặc sức làm thịt đâu.

Sau khi biến thành động vật, đặt biệt là sau khi thành mèo, Trình Tân phát hiện, thật sự là thân bất do kỷ mà.

Người luôn tay làm hàm nhai, dựa núi núi đổ, dựa nước nước chảy, chỉ có dựa mình không lo ngã, bị người ta gọi là kẻ cuồng công việc như Trình Tân đột nhiên cũng mong có một kim chủ tốt bao nuôi mình, ngàn vạn lần đừng có gặp phải kẻ thích ngược mèo nhé, nếu không thật... là, thê thảm bi thương ư sâu, đã rét vì tuyết lại giá vì sương đó.

Không phải trước kia cô chưa từng hâm mộ mấy bé thú cưng được chủ nhân yêu thương cưng chiều trên lòng bàn tay, cảm thấy bọn nó thật hạnh phúc quá, không cần quan tâm ăn uống, tự sẽ có người chăm sóc quan tâm, càng không cần lo nghĩ tới giá phòng tăng lên từng ngày, và áp lực cuộc sống con người phải đối mặt, nằm hưởng thụ trong không gian có điều hòa không khí, mỗi ngày ngửa bụng phơi nắng, lười biếng, thoải mái làm sao.

Nhưng trong khoảng thời gian thành mèo này, Trình Tân nhận ra, làm mèo không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng đâu, phải lo lắng sẽ gặp được chủ nhân thế nào, không có tự do, mà dù có tự do, cũng chưa hẳn là hạnh phúc hơn khi được chủ nhân nuôi.

Được cái này thì sẽ mất đi cái khác tương đương.

Nhìn chung, dù là người, hay là động vật, đều có chuyện phải lo nghĩ.

Vậy nên, nếu đã đến, thì cứ an tâm từ từ đối mặt.

Thuận theo tự nhiên vậy.

Một buổi sớm ngày mùng 1 tháng 6, tiệm thú cưng đón một vị khách, vị khách này ăn mặc thời trang xinh đẹp, nhìn kĩ sẽ thấy lớp trang điểm khá đậm, lời nói nhỏ nhẹ mềm mỏng.

"Trong tiệm có những mèo gì vậy? Có thể giới thiệu sơ cho tôi được không?"

Nhân viên C đứng ra, dẫn vị khách nữ này đi xem mèo.

"Đây là mèo Ragdoll, tính hiền lành thân thiện, thích hợp những gia đình có trẻ nhỏ, không phản ứng khi bị trẻ trêu, sẽ không cào làm các bé bị thương, đây là mèo Ba Tư..." Mỗi lần nhân viên nói đến giá cả, vị khách nữ này đều thoáng nhăn mày, trợn tròn mắt.

Vương Tuyết Mạn tới chọn quà sinh nhật cho người bạn tốt Liêm Tiểu, cô nghĩ lại thấy tháng sau còn phải trả khoản nợ hai mươi ngàn tệ, mỗi khi nghe nhân viên nói giá đều cả kinh nhú mào, thậm chí hít một ngụm khí lạnh.

Mẹ, đám súc vật bé tí này cũng đắt quá đi!

Vương Tuyết Mạn ngại giá cao nhưng cũng cố kị mặt mũi nên không tiện hỏi thẳng con nào rẻ nhất.

Nhân viên C tính tỉ mỉ cẩn thận có thể cảm giác được Vương Tuyết Mạn không thích thú lắm với những con tầm giá này, sau đó dẫn cô đi tới một khu khác có tầm giá thấp hơn.

"Con này giá 2300, vẻ ngoài rất đáng yêu, thuộc giống Chinchilla phổ thông, cô thấy con này thế nào?"

2300... Vương Tuyết Mạn cũng không thể trả được, trên người cô bây giờ chỉ có mấy trăm tệ thôi, đừng thấy đeo hàng hiệu nhiều, thật ra trong cái ví Chanel mấy chục ngàn này, chỉ có độc mấy trăm tệ, chính vì chỉ có mấy trăm bạc, không mua nổi quà đắt tiền, Vương Tuyết Mạn đành phải kiếm một con đường khác, chọn một con thú cưng làm quà sinh nhật tặng Liêm Tiểu.

Suy nghĩ một hồi, Vương Tuyết Mạn tiện tay chỉ một con.

Chính là Trình Tân.

"Con mèo này trông không tệ, giá cả thế nào?"

"520, mèo lai bình thường, lông trắng rất hợp mắt, cô xem da lông nó kìa, mềm mại trắng như bông, rất ít có bé nào có lông trắng thuần lại xinh xắn như vậy."

"500 tệ, cho chẵn đi em gái, coi như sáng sớm mở hàng, ưu đãi một chút nhé." Vương Tuyết Mạn coi trọng thể diện, nếu bây giờ có người bạn nào đi cùng, tuyệt đối sẽ không nói mấy lời trả giá này, vì ngại không sang quý.

Nhân viên C ra vẻ khó xử: "Giá này đã là thấp nhất trong tiệm rồi, chỉ riêng tiền tiêm ngừa cho bé đã lớn hơn con số ấy."

"500, 500 đi, nể mặt tôi là khách hàng đầu tiên hôm nay, nếu được thì, tôi trả tiền rồi mang đi ngay, không nói nhiều nữa, cô xem được không?"

"Vậy chờ một chút, để tôi hỏi lại chủ tiệm." Vương Tuyết Mạn đồng ý, nhân viên liền mở wechat hỏi vị chủ tiệm vẫn chưa tới.

Chủ tiệm nghe xong, thoáng suy nghĩ rồi trả lời: "Bán cho người ta luôn đi, nó ở tiệm cũng lâu rồi, là lúc nên về nhà mới." Mặc dù Trình Tân không ăn nhiều, nhưng khẩu phần đồ ăn và sữa cho cô mỗi tháng vẫn không giảm, những thứ ấy đều là tiền cả, cứ nuôi mãi thế cũng không phải cách.

Vương Tuyết Mạn xách lồng đi, trong lồng là nàng Trình Tân đáng vẻ uế oải.

Mặc dù Trình Tân thể hiện ra vẻ uế oải lơ đãng như thế, nhưng trong nội tâm vẫn có đôi chút lo lắng, thậm chí còn thấy hơi kích động.

Kích động là vì cô đang suy nghĩ, không biết cô nàng mua cô đây, là người thế nào.

Hai ngày sau, khi Trình Tân được tặng cho một cô bé khác, mới biết mình là quà sinh nhật mà Vương Tuyết Mạn mua tặng bạn thân.

Hôm ấy, Liêm Tiểu ăn mặc lộng lẫy, tổ chức buổi party mừng sinh nhật tại nhà, mời bạn bè tới dự, trong sảnh nhà bày sẵn cây dương cầm,

trong nhà ngoài sân trang trí kiểu trẻ trung đầy sức sống, mang chút hơi hướng của phong cách Lolita, trên mỗi bàn đều bày ít bánh macaron đủ màu sắc, cùng với bánh ngọt trang trí tinh xảo, nước trái cây, bánh quy và bánh quế.

Vương Tuyết Mạn ôm Trình Tân đang thả cái nơ con bướm ra khỏi lồng, vẻ mặt tươi cười đưa cho Liêm Tiểu.

"Bạn yêu, sinh nhật vui vẻ, mong cậu sẽ thích nó!"

Liêm Tiểu thấy bé mèo nhỏ mà Vương Tuyết Mạn đưa ra, có hơi kinh ngạc và vui vẻ: "Trông đáng yêu quá, cảm ơn Tuyết Mạn, tớ thích lắm!" Rồi Liêm Tiểu cứ thế ôm mèo nhỏ đi ra vườn hoa cùng Vương Tuyết Mạn.

Ngoài vườn hoa cũng có chuẩn bị sẵn đồ ngọt và nước uống, những dải ruy băng trắng, mấy dây bóng bay treo hồ trên thân cây dùng đưa theo gió, bàn ghế màu trắng, khăn trải bàn viền ren, ít ghế treo trưng bày trong vườn, hết thảy đều khiến nơi đây thoáng nét mộng ảo.

Vương Tuyết Mạn vẫn luôn hâm mộ gia cảnh nhà Liêm Tiểu, nhìn lượng lớn phục vụ và giúp việc bưng rượu, nước trái cây đi qua đi lại trong vườn hoa và phòng khách, lại liếc sang cái váy Liêm Tiểu mặc trên người, trong lòng càng thêm hâm mộ, nhưng dù trong lòng thêm muốn cỡ nào, ngoài mặt Vương Tuyết Mạn vẫn che giấu rất tốt, nhìn xung quanh, không kiềm được lên tiếng hỏi Liêm Tiểu.

"Anh cậu đâu? Ngày quan trọng thế này, cũng không về chúc mừng?"

Liêm Tiểu vượt lưng Trình Tân, cười cười nhìn một người bạn đang đứng cách đó không xa, nói với Vương Tuyết Mạn: "Hôm qua anh tớ đã cho người chuyển quà vào phòng tớ rồi, cậu cũng biết đó, anh tớ bận lắm, sao có thể mượn ngày sinh nhật này để làm phiền anh ấy được?"

Vương Tuyết Mạn ngượng ngùng vuốt tóc, kéo cổ tay Liêm Tiểu nói: "Làm sao, tớ hỏi anh cậu, cậu không vui? Công chúa nhỏ của tớ ời, tớ sai rồi, anh cậu đẹp trai vậy mà! Hỏi mấy chữ không phải rất bình thường sao? Tớ không tin là chỉ có mình tớ hỏi! Không phải mới này Triệu Giai cũng thăm thì với cậu gì đó à? Chắc là cậu ấy cũng hỏi cái này rồi?" Cố làm cho lời nói nghe thật chân thành, khiến vẻ bất mãn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liêm Tiểu biến mất không thấy.

Liêm Tiểu thể hiện biểu cảm "thật không chịu nổi các cậu", nói: "Phục mấy cậu rồi! Nhưng mà, ai bảo anh tớ có sức hút thế chứ! Ha ha!" Đúng là không chỉ có một người hỏi lý do anh cô không đến, hỏi nhiều, tự nhiên sẽ thấy không thoải mái lắm.

Trình Tân quả có dáng vẻ làm người ta yêu thích, Liêm Tiểu ôm cô đi hết một vòng, được không ít phái nữ thích thú vuốt ve, những lời khen ngợi xinh đẹp đáng yêu đều đập cả lên người cô.

Trình Tân có thể nhìn ra đôi phần, một nửa vì cô đáng yêu thật, nhưng nửa khác là do mọi người nể mặt tiểu thư nhà giàu Liêm Tiểu đây, chủ nhân buổi tiệc sinh nhật này.

Khi tiệc hết người tan, Trình Tân bị ném lại vào lồng, đặt bên cạnh sofa, nhìn người giúp việc đi qua đi lại thu dọn tàn dư của bữa tiệc, quét mắt quan sát một lượt kiến trúc trang trí của căn biệt thự hai tầng này.

Thật đẹp quá, cô vẫn luôn tích góp tiền bạc, cũng muốn mua một căn nhà của riêng mình, nhưng một căn biệt thự hai tầng thế này thì chưa từng nghĩ tới, mà chỉ mong tích đủ tiền mua một căn chung cư trong thành phố là được, cô nhịn ăn nhịn tiêu vừa học vừa làm, có giai đoạn còn làm một lúc bốn công việc, đến khi tốt nghiệp, để dành được tám mươi ngàn tệ(*), mặc dù còn chưa đủ mua nhà, nhưng tám mươi ngàn này vẫn khiến cô có được cảm giác an toàn, cô tin rằng, chỉ cần tương lai thật cố gắng, nhất định có thể tích đủ tiền nhà trước khi ba mươi tuổi!

(*) Tám mươi ngàn tệ tương đương khoảng 274 triệu Việt Nam (tỷ giá 19/1/2019).

Điều kiện tiên quyết là, giá nhà từ giờ tới lúc đó không tăng...

Nhưng hết thấy những thứ này, sau khi cô bất ngờ qua đời, đã hóa thành hư không.

Nghĩ tới tám mươi ngàn mình nhịn ăn nhịn uống dành dụm biết bao lâu, tim gan Trình Tân lại đau nhói, sớm biết sẽ chết sớm như vậy, còn chẳng bằng hôm nay có rượu hôm nay say, vui vẻ đến khi chết.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Dương Lam edit.

Sáng hôm sau, mẹ Liêm Tiểu là Tống Nhã vừa để thợ nail làm móng cho mình, vừa cau mày, hờ hững hỏi Liêm Tiểu: "Ai tặng con mèo này vậy? Không nhìn được là giống gì, mèo lai à?"

Liêm Tiểu không thể hiện chút khó chịu nào: "Của Tuyết Mạn đó, chứ còn ai, dạo này ví cậu ấy rộng nghe được tiếng, ba cậu ấy lại tịch thu thẻ phụ, thông cảm cho cậu ấy xiu đi, với bé mèo này trông cũng đáng yêu mà."

"Bây giờ trông đáng yêu, chưa chắc sau này cũng đáng yêu, dù sao cũng không phải thuần chủng, còn chẳng biết là lai ra từ cái xó nào."

Vốn Liêm Tiểu cũng có hơi thích Trình Tân rồi, vì nói gì thì trông cũng thuần khiết đáng yêu như ngọc sáng tuyết mịn khiến người ta yêu thương thể cơ mà, nhưng nghe mẹ nói hai ba câu thể lại đâm hơi ngần ngại, người thân phận như cô, khi ra ngoài, làm gì cũng bị để ý, tay đeo cái nhẫn mới, mua túi xách mới, mặc váy hiệu nào, dù giày đẹp như thế, nhưng nếu người thiết kế hoặc nhãn hiệu chỉ là tên vô danh ở đâu không biết... thì...

Mà Liêm Tiểu cũng giống mẹ, coi trọng nhất là thể diện, cộng thêm gia cảnh có điều kiện, từ đầu đến chân, cái nào cũng là thứ tinh xảo giá đắt, có những món còn không được phổ biến rộng rãi nên nhiều người không biết, không chỉ cần có tiền là mua được.

Nếu mang con mèo này ra ngoài, người ta hỏi là mèo giống gì, chắc hẳn cô không nói rõ được, mà quanh co lấp liếm vì một con mèo thì lại chẳng bõ, có khi còn bị đám phu nhân tiểu thư bắt bẻ, trả lời không được sẽ bị nhìn bằng cái kiểu rất ý vị sâu xa, thậm chí là bị hoài nghi về khả năng thưởng thức và mắt thẩm mỹ, nghĩ tới đó, Liêm Tiểu chợt thấy tâm phiền ý loạn, dù có thông cảm với Vương Tuyết Mạn thế nào đi nữa thì vẫn nảy sinh chút bất mãn, chọn món quà rách nát thế này, cũng quá không tôn trọng cô rồi, xem cô là ăn xin cho đại cái gì rồi đuổi đi à? Có tiền mua LV, sao không có tiền tặng quà?

Liêm Tiểu kêu lớn: "Dì Phó, mang con mèo này lên tầng hai đi, nhìn thấy là phiền, lát có khách đến, để người ta thấy thì ngại thế nào."

Dì Phó đang lau bàn không hề hiểu những vấn đề như mặt mũi trong tầng lớp thượng lưu, chỉ làm theo lệnh Liêm Tiểu, xách cái lồng chứa Trình Tân lên tầng hai.

Lúc đặt lồng xuống còn nói với Trình Tân thế này: "Mày đừng chạy lung tung nhé, ngoan ngoãn ở yên trên này ăn gì đó đi, muốn bậy ấy ấy cũng không được bậy trên sàn nhà, biết chưa?" Nói rồi lấy cát vệ sinh cho mèo, chén nước, và bát đựng thức ăn mèo ra.

Sau đó mở lồng thả Trình Tân, cô ấy dạo dò tất tạt một lượt, nhưng không biết rằng, từ khi bé mèo Trình Tân được sinh ra tới giờ, vẫn chưa được người nào dạy phải ấy ấy trên cát mèo đâu.

May là, cô có linh hồn của con người, biết đâu là nơi để giải quyết vấn đề sinh lý.

Dì Phó thầm nghĩ, cầu thang này dốc như vậy, chắc mèo nhỏ không dám leo đâu, nên yên tâm xuống lầu.

Những lời mẹ con Liêm Tiểu nói, Trình Tân đều nghe thấy, tất nhiên sẽ không tự đi tìm ngược, không ở dưới lầu thì không ở dưới lầu, làm một

con mèo ngồi không cũng rất tốt.

Nhưng dù vậy thì vẫn phải ngoan ngoãn cụp đuôi làm mèo, trong một gia đình, thái độ của bà chủ, thường thì đều có khả năng quyết định.

Mà bây giờ, bất hạnh làm sao, Trình Tân bị ghét bỏ rồi.

Bởi vì huyết thống không rõ.

Song chính cô cũng không biết được huyết thống của mình là gì, nói thật, ai sinh ra mình, cô cũng không biết, vừa mới có chút ý thức, đã bị ông chủ tiệm thú cưng kia ôm đi rồi, sau đó liền đi trên con đường ăn tiền của công, sau đó nữa là được đưa vào gia đình nhà có tiền này đây.

Nhưng, hình như là, hai mẹ con này không dễ sống chung đâu.

Nể mặt ngoại hình xinh đẹp của hai người đó, Trình Tân quyết định không so đo với bọn họ, dẫu sao làm một kẻ cuồng sắc đẹp... Vẫn có sự khoan dung khó nói với mỹ nhân, đúng, giờ là thời buổi coi trọng mặt mũi mà.

Buổi trưa, Liêm Tiểu ăn cơm rồi lên trường ngay.

Tống Nhã về phòng làm một giấc dưỡng nhan, khi đi ngang qua phòng khách tầng hai, không hề nhìn Trình Tân cái nào, Trình Tân cũng không chủ động tìm bà chi cho xúi quẩy.

Mười giờ tối, Trình Tân nghe tiếng đàn ông nói chuyện vọng lên từ tầng dưới, và lời Tống Nhã nói với người ấy.

"Bao giờ Liêm Đường về?" Đây là giọng Tống Nhã.

"Nãy gọi thì nghe nó bảo đang chờ máy bay, chắc phải rạng sáng, không cần chờ đâu, chúng ta ăn trước, Liêm Tiểu về rồi?"

Giọng nói nghe có vẻ trầm ổn, tựa tựa như người dẫn chương trình phát thanh kì cựu, trong giọng nói trầm lắng như tiếng đàn cello lại ẩn nét tao nhã thông dong, Trình Tân đoán rằng, đây tám phần là ông chủ nhà này.

"Hồi trưa ăn xong rồi về trường ngay, nghe nói bên hội sinh viên có hoạt động gì đó."

"Con bé thích quà của anh không?"

"Nói đến quà, thì của anh không có lòng bằng của Liêm Đường đâu, nhưng Liêm Tiểu đều thích cả, còn bảo em là nếu gặp anh trai nó, thì cảm ơn hộ."

Người đàn ông nói: "Đều là người một nhà, còn cần cảm ơn à?"

Tống Nhã nói nhỏ hơn, rằng: "Dù sao em cũng không phải mẹ ruột của thằng bé, vẫn có chút khoảng cách, tuy Liêm Tiểu và thằng bé là anh em ruột, nhưng... Dù sao cũng đi ra từ bụng em, chỉ là, Liêm Đường có thể làm được như vậy, em đã rất cảm động rồi, ít ra cũng chưa từng vứt bỏ mặt mũi của em." Dù không thể gọi là nhiệt tình gì cho cam, câu này Tống Nhã thông minh không nói ra khỏi miệng.

"Đừng nói nhiều vậy nữa, em đấy, đúng là suy nghĩ chi li quá, dù gì khi anh ly hôn với mẹ thằng bé, lúc đó nó mới có hơn mười tuổi, tất nhiên sẽ có chút bất mãn."

Mấy chữ cuối ngày càng khó nghe, chắc là vào phòng ăn dùng bữa rồi.

Trình Tân bò ra khỏi lồng, tự uống nước hoặc ăn thức ăn mèo, hay đi tiểu đi đại tiện, cũng không cần người dạy, có thể tự đi được, sau đó phủ cát mèo lên, vì cô cảm thấy bị người ta nhìn khi đang đi đại tiện thì sẽ rất ngượng.

Dù sao linh hồn cô vẫn là con người mà!

Nhờ chưa uống canh Mạnh Bà, cảm giác xấu hổ vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, chắc là vậy nhỉ?

Tổng Nhã và chồng là Liêm Vĩnh An đã dùng bữa xong, cùng ngồi dưới tầng một lát, xem ti vi, trò chuyện, thỉnh thoảng Liêm Vĩnh An mở điện thoại xem tin tức về sự lên xuống của cổ phiếu, thấy đã hơn mười một giờ thì nói với Tổng Nhã: "Lên lầu nghỉ trước đi, chắc phải một, hai giờ đêm Liêm Đường mới về tới, có thể là bị hoãn chuyến bay rồi."

Lên tới lầu hai, thấy cái lồng, và cái bát trong phòng khách, Liêm Vĩnh An còn chưa lên tiếng, Tổng Nhã đã nhắc trước: "Hôm qua là sinh nhật Liêm Tiểu còn gì? Quà sinh nhật Tuyết Mạn tặng nó đó."

Liêm Vĩnh An cởi cúc áo, ồ một tiếng rồi đi vào phòng, cũng không để ý.

Ông vốn không thích mấy thứ mèo mèo chó chó này, nhưng không sao, để con gái nhỏ nuôi một con cũng được, thuận miệng đáp: "Trông rất được, lông trắng, có vẻ khá thông minh."

Tổng Nhã cười cười, không đáp lại, tắt đèn phòng khách, rồi đi vào theo Liêm Vĩnh An.

Trong lúc Liêm Vĩnh An nhìn Trình Tân, Trình Tân cũng đang quan sát Liêm Vĩnh An.

Chắc chắn, thời trẻ, hẳn người đàn ông này rất điển trai, hai mắt sáng ngời có thần, bỏ qua mấy sợi tóc mai hơi bạc, và gương mặt thoáng dấu vết năm tháng, thì dáng người vẫn cao lớn thẳng tắp, từ thần thái giữa trán cũng có thể nhận ra rằng năm xưa người này anh tuấn đẹp trai nhường nào, còn bây giờ, trông đã có vẻ nho nhã hơn, nhưng nhìn chung, vẫn là một ông chú đầy phong độ và sức quyến rũ.

Trình Tân bỗng có chút mong đợi về anh con trai của nhà này, chắc cũng được lắm nhỉ?

Khà khà khà.

Khi Liêm Đường trở lại, đã là hai giờ sáng, máy bay bị trễ chuyến, đáng lẽ mười hai giờ rưỡi là đã tới nơi.

Liêm Đường nhẹ chân hết sức có thể, đi lên lầu hai.

Dù thế, vẫn khiến cho Trình Tân - có thính giác vô cùng bén nhạy - phát hiện ra, cô mở mắt, nhìn ra bóng đen phía ngoài.

Ánh trăng chiếu xuyên ra cửa sổ sát đất rọi vào trong phòng, nhờ khả năng nhìn đêm hơn hẳn xưa kia, Trình Tân chuyển động con người, xoáy thẳng vào dáng đàn ông đó.

Ái chà.

Dáng dấp thật không tệ, thậm chí còn xuất chúng hơn cả ba mình, nhưng khí chất hơi khác, có tính xâm chiếm và lạnh lùng hơn, môi mỏng hơi cong, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Trình Tân.

Trình Tân hiểu rõ, sắc đẹp làm hỏng chuyện, chẳng may người này có ngoại hình không thể chê, nhưng lại là kẻ mặt người dạ thú thì biết phải làm sao?

Cô mới không chủ động chạy tới mạo hiểm đâu, phải quan sát thêm đã, nếu là một anh đẹp trai tính cách không tệ, thì cũng là chuyện đáng mong đợi và vui mừng.

Còn may, bốn miệng nhà này, nhan sắc đều thuộc hàng bùng nổ, chỉ dựa vào nhan sắc không thôi, Trình Tân cảm thấy, dù tính cách bà chủ có

kém hơn nữa cũng được, chỉ cần không tàn ác đánh đập cô, thì cô vẫn có thể chịu được một hai, ha ha.

Trình Tân phe phẩy đuôi, lại nằm xuống, nhìn người đàn ông mở cánh cửa phòng ngủ đối diện phòng khách, bật đèn ngủ, mới liếc sang thành viên mới Trình Tân, im lặng đóng cửa.

Cuối hành lang lâu hai là phòng ngủ của vợ chồng Tống Liêm, đến phòng Liêm Tiểu, tiếp nữa là phòng Liêm Đường ngay bên phòng khách, phía ngoài có hồ bơi rất lớn, vườn hoa cũng được chăm sóc cẩn thận.

Tạm thời, Trình Tân vô cùng hài lòng với chỗ ở mới, quan trọng nhất là có mỹ nhân dưỡng mắt, rất tốt rất tốt.

Ở đây không có hoạt động nào để tiêu khiển, lại không dám xuống lầu, Trình Tân cảm thấy nhàm chán quá.

Hôm sau, dù đi ngủ muộn, nhưng bảy giờ sáng Liêm Đường đã tỉnh dậy.

Trình Tân thấy anh mặc bộ đồ thể thao đi lên lầu ba, hẳn là đi tập thể dục.

Đến tám giờ, Liêm Vĩnh An và Tống Nhã mới dậy, một trước một sau đi ra khỏi phòng, nghe thấy động tĩnh từ tầng trên, Liêm Vĩnh An nhìn Tống Nhã, nói: "Về rồi, chúng ta xuống trước đi, lát nữa nó xuống sau."

"Tôi qua về trễ như vậy, mà sáng ra vẫn không chịu ngủ thêm chút nữa."

"Thời gian làm việc nghỉ ngơi của nó đã như vậy từ hồi tiểu học rồi, sấm đánh cũng không thay đổi, không cần để ý tới nó."

Liêm Vĩnh An khoát khoát tay, xuống tầng.

Chờ khi hai người đã xuống tầng dưới rồi, Liêm Đường bước từ tầng trên xuống, nhìn nàng Trình Tân vẫn đang nằm trong lồng một cái.

Trình Tân nhìn Liêm Đường, kêu một tiếng "meo" lấy lòng.

Liêm Đường thờ ơ, đi qua luôn, về phòng.

Tắm rửa thay đồ, xong xuôi đi ra, trên người đã là bộ quần áo mặc nhà.

Trình Tân có cảm giác như được nhìn người mẫu nam đi catwalk vậy, người này y như cái móc treo quần áo, vai rộng chân dài, kết hợp với khuôn mặt ấy, mặc bộ nào cũng có cảm giác như đang sải bước trên bục chữ T.

Lúc này, Trình Tân không nằm trong lồng nữa, mà ra liếm nước, uống nước.

Thấy Liêm Đường, ngẩng đầu sáng mắt quan sát chăm chú, còn không chút kiêng kị..

Trình Tân: Ở... Dù sao... Bây giờ mình cũng là một con mèo, không sợ anh đẹp trai cho là mình yêu thầm anh ta 233(*).

(*) 233 hiểu như tiếng cười "kkk", cười "khà khà", cười lăn lộn.

Liêm Đường liếc nhìn Trình Tân, vẫn không để ý, rồi xuống tầng ăn sáng.

Sau đó Trình Tân nghe thấy tiếng leng keng của bát đĩa từ tầng dưới vọng lên, và mùi thơm đồ ăn bay vào mũi... Ôi... Thật dụ người... Không... Thật dụ mèo, thật thơm quá, muốn ăn quá.

Khứu giác nhanh nhạy khiến tim Trình Tân như bị trăm cái móng vuốt cào qua, cuối cùng không thể không điên cuồng nhai thức ăn mèo cho đỡ thèm.

Nhưng mà, so với mùi thơm kia, cô đây ăn thức ăn mèo thật chẳng khác nào nhai sáp nển!

Đáng thương quá!

--- ---

Tác giả: Ờ thì, vì là văn hư cấu, mèo này không phải mèo bình thường, nên cũng sẽ ăn thịt ăn thức ăn của người, mọi người có thấy chỗ nào không hợp lý về vấn đề này cũng đừng trách ha. [...]

Editor: Chương nào tác giả cũng tâm sự rất nhiều, mình để lại những phần liên quan đến nội dung truyện thôi nhé, không liên quan sẽ lược hết. Những phần bỏ kí hiệu: [...]

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: Dương Lam

Trình Tân không nghĩ tới, trở ngại lớn nhất trên con đường thích ứng với cuộc sống làm mèo của cô, lại là đồ ăn Trung Hoa thơm ngon kia.

Trời ơi, ngay bây giờ, cô đã không chịu nổi những kích thích này rồi?

Vậy tương lai phải làm sao?

Cô biết hết đó, với tư cách một con mèo bình thường, cô không thể thoả mái ăn thức ăn của con người được!

Không!

Không thể!

Không được thưởng thức những ẩm thực Trung Hoa thơm ngon, chẳng bằng chết luôn cho rồi!

Nếu không, còn sống làm chi nữa!

Con người sống không phải để ăn ư?!

Chẳng lẽ đến cả quyền ăn uống này cũng bị cướp mất?!

Trong lúc Trình Tân càng nghĩ càng đau thương, thì cả cái thân mèo đã nằm ườn ra sàn nhà như con gấu trúc lười biếng, nhìn tang thương vô cùng.

Dù có nghe được tiếng bước chân lên lầu đi nữa, mí mắt cũng chẳng thèm chớp một cái.

Liên Đường về phòng mình, đến khi bước ra, ngoài cái laptop thì còn cầm thêm một quyển sách, đóng cửa lại, chuẩn bị bước chân rời đi, đúng khoảnh khắc ấy, anh dừng bước, nhìn bé mèo nhỏ nằm trên mặt đất như đang chịu điều gì ảm ức lắm, thử quỳ một chân xuống tìm hiểu xem sao, rồi đưa tay về phía Trình Tân, nói: "Muốn xuống dưới đi một vòng không?" Khi nói vẫn không hề chủ động lại gần Trình Tân.

Giống như Trình Tân là một người bạn của anh vậy, nên anh mời rất thoải mái.

Trình Tân bò dậy, nghiêng đầu quan sát anh, trong lòng thầm khinh bỉ, cứ cho là ánh mắt anh rất bình tĩnh, nhưng đầu gù cũng là một anh trai đẹp trai, lúc nào mặt cũng lạnh tanh thế kia thì có tốt không hả, nếu tôi đây chỉ là một con mèo nhỏ bình thường, nhất định sẽ bị anh dọa cho sợ hãi chạy mất! Hừ, may mà tôi đây có linh hồn của con người, nếu không kiểu gì ý tốt của anh cũng là uổng công, mau cám ơn tôi đi! Nếu không, bị một con mèo từ chối, thì mất mặt lắm đó!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Trình Tân cũng không lập tức bước tới, mà chỉ nâng một cái móng lên, nhích lên một bước thăm dò, anh chàng điển trai đối diện vẫn rất bình thản giơ tay chờ cô đến gần.

Mặc dù nét mặt bình tĩnh, nhưng từ đôi mắt kia, Trình Tân trông thấy ý bình đẳng.

Thật là kì lạ.

Cô cũng chỉ là một con mèo thôi mà.

Ngay khi Trình Tân vừa tiến gần, một tay Liên Đường đã xách cô lên, Trình Tân run người, vội vàng sấp người xuống trên lòng bàn tay anh, cái

bụng không lông áp sát vào lòng tay ấm áp khô ráo, Trình Tân thấy hơi ngượng, nhưng nhìn xuống từ trên cao thế này với tư cách một con mèo, cô vẫn không quen lắm, cô quắp chặt móng vuốt vào tay Liêm Đường, tương đối ỷ lại.

Liêm Đường thấy bé mèo nhỏ có vẻ rất ngoan, hình như còn hiểu được ý người, thì lộ ra vẻ mặt hài lòng, ôm cô, xuống lầu.

Lúc xuống phòng khách, Liêm Vĩnh An đã đi rồi.

Tống Nhã vừa tiễn Liêm Vĩnh An quay về, vừa khéo đụng mặt Liêm Đường mới xuống, Tống Nhã nở một nụ cười: "Ra vườn hoa đọc sách?"

Liêm Đường hờ hững gật đầu.

Tống Nhã thấy con mèo nhỏ trong ngực anh, ánh mắt hơi dừng lại, nhưng không nói gì, vẫn bước tiếp vào nhà.

Liêm Đường không đi cùng bà.

Một người vào nhà, một người khác đi tới cây đại thụ trong vườn hoa, nơi đó có đặt sẵn bàn ghế.

Mở laptop, bắt đầu giải quyết công việc.

Trình Tân đi tới đi lui trên bàn, thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát bốn phía.

Mặc dù buổi party sinh nhật hôm ấy đã được ôm đi khắp một vòng trong vườn, nhưng có một đồng người sờ tới sờ lui, chưa kịp hồi thần đã bị ném lại vào lồng, nào có thể nhàn nhã như bây giờ?

Dạo loanh quanh đủ rồi, Trình Tân tò mò dợm bước về phía cái laptop, muốn nhìn thử xem người này đang làm gì, sau đó trông thấy một đồng số

liệu đã được mã hóa và đủ loại đồ thị so sánh, biết bao nhiêu hình vẽ, không hiểu gì hết...

Sao mà sâu xa huyền ảo.

Trình Tân nhìn hoa cả mắt, lùi về sau một bước, ngoan ngoãn nằm lại trên bàn, nhắm mắt.

Nhân lúc nắng sớm còn chưa chuyển gắt, gió nhẹ hiu hiu, chẳng bằng chớp mắt một lát mới đúng điệu.

Trình Tân có thể cảm nhận được, ngay khi người nọ vừa thấy cô nhắm mắt rồi, dường như thanh âm gõ chữ có nhẹ bớt đôi phần.

Thật là một anh chàng đẹp trai lại tinh tế.

Trình Tân rất hài lòng.

Rất tốt, nhà họ Liêm này, vẫn có một cái bắp đùi có thể ôm được!

Không đến nỗi không thể lăn lộn ở đây.

Trình Tân hài lòng thoải mái nằm bò ra bàn, vừa nhắm mắt đã ngủ say.

Đêm qua cô ngủ không ngon, chắc do chưa thích ứng được với nơi ở mới.

Còn bây giờ gió nhẹ hiu hiu, có cả anh đẹp trai bầu bạn, không thể tốt hơn được.

Không biết qua bao lâu, càng lúc mặt trời càng leo cao, nhiệt độ cũng tăng dần, Trình Tân đuổi người, lật mình bò dậy, trong giây lát đứng lên kia, vẫn còn hơi mơ màng, lão đảo xoay người, trông thấy anh đẹp trai ngồi dưới bóng cây đã không còn gõ laptop nữa, mà đang đọc sách.

Hình ảnh mới tuyệt làm sao, nàng Trình Tân đương mơ màng vừa được chiêm ngưỡng cảnh này, ngoẹo đầu ngắm thật lâu.

Liêm Đường bị cái dáng điệu ấy của cô thu hút, lẳng lẳng nghiêng đầu nhìn lại Trình Tân.

Trình Tân cười hì hì kêu với Liêm Đường: "Meo-o..." Anh đẹp trai ơi anh đẹp trai quá đi à.

Tất nhiên, anh đẹp trai nghe không hiểu.

Trình Tân mới tỉnh ngủ, lại còn là mèo con, vẻ mặt ngơ ngác mơ màng, kêu một tiếng như thế, thật không khác gì đang làm nũng, mong manh lạ thường.

Liêm Đường khép sách lại, đưa tay vuốt vuốt đầu Trình Tân, từ lúc mới ôm con mèo này lên, anh đã muốn làm thế rồi.

Rất mềm mại, y như anh đã nghĩ.

Lại vuốt đến lưng Trình Tân.

Cũng rất mềm, rất thoải mái.

Tiếp đó, ôm Trình Tân vào lòng, động tác hết sức nhẹ nhàng.

Trình Tân được vuốt lông tới là khoan khoái, nhắm mắt tận hưởng được người mát xa.

Liêm Đường vuốt lông cũng thích thú lắm, cái cục nho nhỏ trong tay này, làm anh có cảm giác như chỉ mạnh tay một chút thôi là sẽ làm nó bị thương, vậy nên cố nhẹ nhàng hết sức có thể.

"Mày tên gì vậy?" Liêm Đường hỏi ra miệng, nhưng chưa từng nghĩ sẽ nhận được câu trả lời, chỉ coi như một lời lẩm bẩm bình thường.

"Meo meo--" Trình Tân.

Nhưng hình như là từ khi làm mèo tới nay, cô vẫn chưa được đặt tên thì phải.

"Thấy cũng không có ai để ý chăm mày lắm, chẳng khác nào đứa trẻ đáng thương, gọi là Cacao hay Coco nhé?" Nói xong Liêm Đường cũng tự động cong môi, cảm thấy không hiểu nổi sao mình lại đi nói chuyện với một con mèo, đúng là ngốc thật.

Trình Tân nằm trong lòng anh, không nhúc nhích.

Tên gì mà bình thường thế.

Ít ra cũng phải gọi cái tên nào mới mẻ một chút đi chứ anh trai đẹp trai.

Liêm Đường thấy Trình Tân vẫn đang nhìn mình chăm chú, không khỏi hỏi tiếp: "Không nói lời nào, là ngầm chấp thuận hay không hài lòng?"

Nàng Trình Tân cuồn cuộn nhan sắc + cuồn cuộn giọng cảm thấy cảnh tượng trước mắt lúc này đúng là một bữa tiệc thịnh soạn, cô không tự chủ lật người lại, ngửa mặt nhìn lên Liêm Đường, chớp mắt đôi mắt to tròn rất moe, nghe anh nói chuyện, tuyệt quá, dễ chịu quá, anh đẹp trai cứ tiếp tục đi nào.

"Rõ chỉ là một cục bé xiu, gọi Tiểu Tiểu cũng hợp lắm đấy."

Nhưng anh đẹp trai à, có bé hơn nữa thì ngày nào đó cũng sẽ lớn lên thôi.

"Xem mày lười chưa kìa, hay gọi là Bé Lười nhé?" Liêm Đường tiếp tục nghiêm mặt lăm bằm.

Trình Tân cảm nhận vầng sáng nhan sắc chói lóa, vừa nghe lời ấy, liền yếu ớt kêu meo một tiếng, cũng có mấy phần ý vị đốt khói lửa truyền tin chứ hầu chỉ mong nụ cười mỹ nhân, anh đẹp trai ời, anh nói cái gì thì chính là cái đó có được không.

"Hay cứ gọi Tiểu Tiểu nhỉ, nghe bình thường, rất hay."

Trình Tân đáp lại trong lòng: "Được, anh nói cái gì chính là cái đó, nghe anh hết đó."

"Tiểu Tiểu?" Liêm Đường thử gọi tên mới của Trình Tân.

Trình Tân rất nể mặt đáp lại: "Meo-o--" ở đây.

"Ngoan... Đúng là con mèo hiếu ý người." Liêm Đường hài lòng xoa đầu Trình Tân, ôm cô đứng dậy, xách đồ lên, quay về.

Trời càng lúc càng nóng, đã không còn sự mát mẻ hồi sáng.

Chắc Tống Nhã ra ngoài gặp bạn, trong nhà bây giờ chỉ có Liêm Đường, người giúp việc và đầu bếp, cộng thêm một con mèo nho nhỏ.

Liêm Đường ôm Trình Tân lên lầu, sau đó thả cô xuống sàn nhà, đẩy cửa ra, chưa kịp đóng cửa, cô nàng đã tự chạy vào trong.

Anh đóng cửa, cất gọn máy tính và cuốn sách trong tay mình.

Sau đó trở ra phòng khách, rót một ly nước, Trình Tân cũng ra theo anh.

Thấy Liêm Đường uống nước, cô chạy đến bên cạnh bát nước của mình, thè lưỡi hút nước.

Phát ra tiếng "bì bồm bì bồm".

Liêm Đường uống nước xong, Trình Tân cũng dừng uống, tiếp tục bắm gót Liêm Đường.

Mỗi lần Liêm Đường nhìn cô, Trình Tân sẽ ngẩng lên nhìn anh bằng vẻ mặt "Đại ca, sau này sẽ theo anh lăn lộn".

Liêm Đường cảm thấy chắc do mình suy nghĩ nhiều quá, con mèo sao bé tí ti mà trông có vẻ lắm suy tư thế nhỉ? Xoa xoa huyết thái dương, cười lắc đầu một cái, về phòng.

Anh mới quay về từ nước ngoài, hôm nay nghỉ ngơi một chút, mai lại đến công ty, không nghĩ tới trong nhà lại có một vật nhỏ thế này, thông minh đáng yêu, mới tiếp xúc một lát, đã thấy nó hiểu ý người đến khó tin, thoảng như có thể hiểu anh đang nói gì vậy, cảm giác rất thú vị, có điều, hình như con mèo này không được người trong nhà yêu quý lắm, chắc là quà sinh nhật Liêm Tiểu nhận được.

Trình Tân đi theo Liêm Đường vào phòng anh, mò tới trước cánh cửa sổ lớn sát đất, nhìn từ chỗ này, thật ra thì không trông rõ lâu dưới, vì bên ngoài vẫn còn sân thượng, cạnh cửa sổ sát đất có một cái ghế mát xa, nhìn rất cao cấp, Trình Tân thì mới được trải nghiệm cái loại ghế mát xa bình dân hơn rất nhiều trong siêu thị thôi.

Trình Tân hứng thú tràn trề đặt chân lên bàn đạp, định leo lên, nhưng do móng vuốt nhỏ chẳng tí hơi sức, không dùng lực được, làm gì cũng không thể leo lên, Liêm Đường nhìn thấy, bước lại thuận tay xách Trình Tân lên, đặt xuống trên ghế, sau đó tự đi lo chuyện của mình.

Còn Trình Tân thì đang bắt đầu cảm khái.

Ai, bây giờ có cơ hội trải nghiệm cảm giác ngồi ghế mát xa cao cấp, nhưng lại không thể trải nghiệm bằng thân thể con người, chột thấy lồng ngực như nghẹn lại, may là Trình Tân khá lạc quan, rất biết tự an ủi mình,

tìm một vị trí thoải mái, làm một tư thế thoải mái, nhẹ nhàng duỗi dài bốn chân, nằm ngửa ra ghế.

Tư thế này... Lộ bụng rồi, hình như hơi mất hình tượng...

Nhưng dù sao anh đẹp trai cũng đang bận việc, không trông thấy cô, thôi cô cứ yên tâm coi như mình vẫn là con người, bình thản nằm yên cảm nhận sự phục vụ của ghế mát xa cao cấp đi! Cứ coi mình là người là được!

Trên cái ghế mát xa to lớn có một con mèo trắng nho nhỏ.

Đáng yêu.

Trình Tân nằm một lát, lại thiếp đi mất.

Sau đó lật người, nằm sấp trên ghế, ngủ say sưa, hơi hơi hé miệng.

Liêm Đường quay lại nhìn thử, phát hiện bé con đáng yêu mới quen đã ngủ rồi, chỉ đành lắc đầu một cái, đúng là bé thần ngủ, chỗ nào lúc nào cũng có thể ngủ được.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trình Tân tỉnh dậy vì đói, nhưng trước đó khi Liêm Đường xuống lầu dùng cơm cô lại không hề nghe thấy tiếng động gì, Liêm Đường thấy cô ngủ say quá, nên không đuổi cô ra khỏi phòng.

Trình Tân mơ màng bò dậy, quét mắt nhìn một vòng, Liêm Đường không còn trong phòng, cô quay đầu nhìn ra phía cửa.

Ôi tri kỉ quá đi, ra ngoài mà còn cố ý để sẵn cửa cho cô.

Trình Tân rạo rức trong lòng, trượt xuống ghế mát xa, vẫy đuôi, mang điếu bộ hết sức lười biếng bước ra ngoài, mới ra khỏi cửa phòng ngủ, Trình Tân đã đánh hơi thấy mùi thức ăn thơm nức mũi.

"Ọt ọt ọt..." Trình Tân thực sự không thể nhịn được nữa, bụng réo vang bài ca vườn không nhà trống.

"Mày đừng kêu nữa, làm mèo có đồ ăn mèo đã là tốt lắm rồi, đừng nên hi vọng xa vời quá ha..." Trình Tân nâng chân trước đè bụng lại, nhưng mà tư thế này trông quái dị quá, chỉ đành xòe móng vuốt xoa xoa bụng, sau đó cam chịu đặt móng xuống.

Nghĩ vậy, Trình Tân ngẩng khuôn mặt thấy chết không sồn, đi tới trước cái bát của mình.

Thức ăn mèo mới ăn gần hết tối qua đã được người làm đổ đầy lại, vẫn là đồ ăn công thức đó, vẫn mùi vị đó.

Trình Tân ăn no, nằm bên cạnh lan can cầu thang, trong miệng nhai thức ăn mềm giòn rộm, kết hợp với mùi thơm vắt ngang qua mũi, nhai rồi lại nhai.

Nếu trong trí nhớ của cô không còn kí ức với ẩm thực Trung Hoa làm người ta chảy nước miếng kia, có lẽ cuộc sống làm mèo đã không khó khăn đến thế.

Trời ơi, ngủ được mà không ăn được, khổ quá đi mà!

Một tiếng sau, Liêm Đường dùng bữa xong đi lên, vừa mới tới khúc ngoặt cầu thang, ngẩng đầu đã thấy Tiểu Tiểu cúi xuống nhìn mình, ánh mắt ướt nhẹp mặt mày ủ rũ.

Liêm Đường không nén nổi nụ cười, cong môi nhìn cô.

"Dậy rồi?"

Thấy anh đẹp trai cười với mình, Trình Tân lên tinh thần, trong lòng thoải mái nhào người qua.

"Meo-o--"

Liêm Đường tiếp tục bước lên lầu hai, vừa đi vừa trò chuyện với Trình Tân.

"Mày ăn chưa? Lúc xuống lầu tao thấy đồ ăn trong bát của mày gần hết, nên đã bỏ thêm một ít." Giọng nói nhàn nhạt.

Trình Tân nghe thế mới biết, hóa ra không phải người làm thêm đồ ăn cho cô, mà là anh trai đẹp trai.

Đến phẩm cách của anh đẹp trai cũng tốt quá đi! Còn siêu chu đáo nữa!

Tuy lúc mới đầu có không để ý tới cô, đáng vẻ lạnh nhạt, mặt mũi sắc bén, đến tận bây giờ vẫn có thể cảm giác được thái độ lạnh lùng pha chút hời hợt của anh khi đối đãi với người nhà, nhưng mà lúc ở bên con mèo như cô đây thì, hoàn toàn không cảm thấy sự lạnh nhạt ấy.

Hơn nữa, Trình Tân còn cảm thấy, anh đẹp trai này, là một người rất rất tốt bụng.

Thấy Liêm Đường lại gần, Trình Tân đang nằm bò trong ổ cũng đứng dậy, vẫy đuôi đi sát bên chân Liêm Đường.

Liêm Đường nhìn qua cái bát đựng thức ăn mèo, thấy cô đã ăn không ít, không nói gì.

Mặc cho cô tiếp tục theo mình về phòng ngủ.

Liêm Đường xem thời gian, vào phòng để đồ lấy quần áo đi tắm.

Anh định làm một giấc trưa.

Trình Tân đang buồn chán bám gót Liêm Đường, đi theo đến tận cửa phòng để đồ, mới nhận ra đây là phòng để chứa quần áo, trong lúc bất ngờ không kịp chuẩn bị, Liêm Đường đã cởi áo, ánh mắt Trình Tân nhìn thẳng tắp, rồi trợn to mắt, nhìn chăm chú không chớp vào nửa thân trên lộ ra của Liêm Đường.

Mẹ của con ời!

Cơ bụng kìa!

Nhân ngư tuyến kìa! Chói mắt quá! Kích động quá, hưng phấn quá đi!

Trình Tân không tự chủ nuốt nước miếng mấy cái, tim gan lòng mề bé nhỏ nhảy lên thành thịch.

Lúc này cô đã hoàn toàn quên mất chuyện "xấu hổ khó quên" lúc trước rồi, vừa thấy là không chớp mắt, ánh nhìn chăm chú, đến một cái nháy mắt cũng không có.

Liêm Đường cười áo, khóe mắt liếc thấy Trình Tân đang ngồi xồm mở to mắt bên cửa.

Tại sao lại cảm thấy ánh mắt con mèo này là lạ... Đây đúng là con mèo có ánh mắt phong phú nhất anh từng thấy.

Liêm Đường ném luôn cái áo mới cởi về phía cô theo bản năng.

Trêu chọc: "Nhìn gì vậy hả..."

Trình Tân nhìn tới mắt đại ra, bị Liêm Đường ném trúng phóc, không hề nghĩ tới cái áo này lại nặng thế, làm cô nghiêng người qua một bên, ngã xuống đất, vất vả lắm mới bò ra được từ trong đồng áo quần, chàng hoàng tử cơ bụng đã biến mất tăm tích, vào phòng tắm rồi.

"Meo-o..." Tôi còn chưa xem đã mà!

Ôi, sớm biết vậy đã không nhìn quang minh chính đại như thế, cứ nhìn lén lút thôi, biết đâu hoàng tử cơ bụng còn có thể cởi quần trước mặt cô luôn đó.

Ôi...

Trình Tân nghĩ đến hình ảnh làm người ta nóng máu ấy, chợt thấy mũi mình nóng lên, sẽ không thiếu tiền đồ đến độ chảy máu mũi luôn chứ?

Đưa móng vuốt lên lau thử, ừ, không chảy máu mũi.

Nước mũi...

Meo meo meo, anh đẹp trai không chỉ có khuôn mặt điển trai, khí chất tốt, mà đến vóc người cũng kích thích quá đi à.

Vừa nghĩ đã muốn thét lên chói tai luôn.

Trình Tân canh giữ trước cửa phòng tắm, mơ mộng đến cảnh anh đẹp trai để trần bước ra.

Nhưng cô phải thất vọng rồi.

Khi Liêm Đường đi ra, trên người mặc quần áo chỉnh tề, anh khoác bộ đồ ngủ màu trắng, tóc hơi ẩm, chỉ sấy sơ qua, rồi chuẩn bị ngủ trưa.

Trình Tân thấy Liêm Đường đã buồn ngủ, lại không nỡ ra ngoài, mắt lom lom nhìn lên giường Liêm Đường.

Cô cũng rất muốn lên giường, nhìn nhan sắc khuynh thành của anh đẹp trai.

Nhất định là một chuyện rất hưởng thụ.

Có thể do cảm nhận được oán niệm của Trình Tân, Liêm Đường ngồi dậy, đúng như dự đoán, khi anh nằm xuống Trình Tân đang làm tư thế nào, thì bây giờ vẫn còn nguyên tư thế ấy.

Ngồi chồm hồm bên mép giường, ánh mắt ra vẻ đáng thương nhìn anh.

Được rồi.

Liêm Đường yên lặng không nói, vén chăn xuống giường, xách Trình Tân lên, thả xuống giường, nói: "Không được làm loạn, nếu không ném mày ra ngoài." Nom rất nghiêm túc, không có chút nào giống nói đùa.

Trình Tân cọ cọ vào lòng bàn tay anh, xem như đồng ý.

Liêm Đường xách cô đặt lên giường, yên lặng quan sát cô, thấy cô không chạy cũng không nhảy, chỉ đứng yên cạnh gối.

Rất tốt.

Ngoan lắm.

Nên không để ý tới nữa, lại nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trình Tân làm y như lời Liêm Đường, không hề quấy phá, một cục thịt nho nhỏ làm ổ bên cạnh anh, trong khoang mũi ngập mùi hương sữa tắm sau khi tắm xong của Liêm Đường.

Hương bạc hà.

Thật dễ ngủ quá, thoải mái... Thoải mái quá... Vốn Trình Tân đang lấm lét ngắm anh đẹp trai, bỗng nhiên thấy mí mắt trĩu nặng, mệt mỏi rồi.

Trong lòng cô: Mà còn có thể ngủ được đây à, ăn no rồi ngủ, ngủ đủ lại ăn... Không được, không thể chịu được nữa, mình muốn ngủ quá.

Liêm Đường ngủ nửa tiếng, lúc tỉnh dậy, con mèo bên cạnh vẫn còn đang ngủ.

Đây chính là con mèo thiếu nhạy bén nhất, cũng là con mèo có ánh mắt phong phú nhất anh từng gặp.

Buổi tối, do Liêm Đường về nhà, nên Liêm Tiểu cũng chạy từ trường học về.

Người một nhà cùng ăn cơm tối, Trình Tân làm ổ trên sofa lầu một.

Là do khi Liêm Đường xuống, thấy con mèo cô đây nằm một mình trên lầu đáng thương quá, nên thuận tay ôm xuống theo.

Vì từ khi Trình Tân tới nhà đều ra vẻ rất nghe lời, không kêu không quấy, đến Liêm Tiểu còn thấy cô chương mắt trước đó, mà giờ gặp anh trai, cũng không thèm đếm xỉa tới Trình Tân nữa.

Nhưng mà, xuống lầu rồi Trình Tân mới phát hiện, ở đây còn khổ hơn cả khi ở trên lầu, thức ăn ngon dụ hoặc gần ngay gang tấc, cô chỉ là một con mèo, nào chịu được loại hành hạ vô nhân tính thế này?!

Trình Tân vốn đang vui vẻ vì được xuống lầu hóng gió bỗng cảm thấy tủi thân hết sức.

Một nhà bốn miệng, lúc ăn cơm không một ai lên tiếng, trừ âm thanh va chạm chén đĩa thỉnh thoảng vang lên, thì không còn bất cứ tiếng động nào khác.

Trình Tân chán nản vô cùng, nhìn sang cái điều khiển từ xa bên cạnh, lặng lẽ đuổi vuốt, mở ti vi.

Mặc kệ, dù sao giờ cô cũng là mèo, có mở ti vi, cũng không ai cảm thấy có gì không ổn.

Có lẽ sẽ cho rằng cô vô tình đụng phải thôi.

Khi tiếng ti vi truyền tới, một nhà bốn miệng đều hơi kinh ngạc nhìn sang.

Người làm vôi vữa chạy lại, thấy cái điều khiển nằm bên cạnh Trình Tân, thì quay đầu nói với Liêm Vĩnh An: "Hình như là mèo vô tình nhấn nút mở ạ." Vừa nói vừa định cầm điều khiển lên tắt ti vi.

Liêm Đường nghe vậy, cản lại: "Không cần tắt, tôi cũng sắp ăn xong rồi." Ý là, ăn xong tôi sẽ đi qua xem ti vi, đỡ phải mở lại lần nữa.

Đoạn nhạc đệm như thế nhanh chóng kết thúc.

Trình Tân xem ti vi, cười trộm.

Làm mèo thật là thích quá đi.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ăn cơm xong, người một nhà ngồi trong phòng khách, vừa xem ti vi, vừa nói chuyện phiếm.

Liên Tiểu ngồi cạnh Liên Đường, hỏi Liên Đường những chuyện anh thấy được ở nước ngoài.

Trong nhà họ Liên, tạm thời Trình Tân chỉ mới hơi quen thuộc với Liên Đường, tất nhiên nằm sát bên Liên Đường, tính cả Liên Tiểu thì là một trái một phải bên anh.

Khi Liên Đường nói chuyện, cô nằm bên lắng nghe.

"Nói vậy là, chuyện thảo luận hợp tác với bên kia rất thuận lợi?" Liên Tiểu cầm điện thoại, vừa chat với hội chị em trong group, vừa trò chuyện với Liên Đường.

Liên Đường ừ đáp lại.

Liên Tiểu đã quen với tính cách lạnh nhạt trước giờ của anh trai, không hề cảm thấy bị coi nhẹ, bởi vì từ nhỏ anh trai đã như vậy, với ai cũng như vậy, cô đã quen rồi.

"Cám ơn quà sinh nhật của anh nhé, em thích lắm, trước em đòi mẹ lâu lắm mà mẹ không đồng ý, vẫn là anh tốt nhất!"

Tổng Nhã ngồi bên Liên Vĩnh An, mới vừa đưa xiên trái cây cho chồng, nghe thấy lời con gái, thì cười mắng: "Cái gì cũng là anh trai tốt

nhất, người mẹ này cũng phải đứng sang bên!" Bình tĩnh xem xét, dù đứa con riêng này có hơi lạnh lùng, nhưng vẫn biết nhường nhịn em gái, điểm này Tống Nhã không có gì để chê trách.

Liêm Tiểu le lưỡi, sau lại đắc ý bật cười.

Cái túi Chanel kia là kiểu mới nhất, cô bé đòi Tống Nhã lâu rồi, muốn mua lắm, nhưng vì giá cả đắt đỏ, Tống Nhã sợ cô ấy sẽ cứ tiêu tiền kiểu vung tay quá trán như thế mãi, nên không đồng ý, nào ngờ đến hôm sinh nhật, Liêm Đường gửi thẳng túi xách từ nước ngoài về, chính là mẫu túi Liêm Tiểu đang đòi kia, khi mở quà khỏi phải nói cô ấy vui vẻ thế nào, đầu tiên là khoe khắp vòng bạn bè, không biết đã khiến biết bao nhiêu cô bạn thân trong group hâm mộ.

Tống Nhã không nói gì, nhưng trong lòng rất vui.

"Em thích là tốt rồi." Liêm Đường đưa tay vuốt ve Trình Tân, vẻ như không chút để ý, thật ra cái túi xách ấy không phải anh chọn, anh cũng không quan tâm Liêm Tiểu thích mẫu túi nào, quà sinh nhật mỗi năm của Liêm Tiểu, đều là do trợ lý tự chọn rồi mua, nếu anh không có nhà, thì cũng do trợ lý gửi quà tới, những thứ này đều có trợ lý chuẩn bị thành thạo, không cần anh phải để tâm.

Chỉ có thể nói, trợ lý của anh là một vị trợ lý rất hiểu lòng phụ nữ.

Lúc này Liêm Vĩnh An chợt lên tiếng: "Nếu phần lớn công việc đã chuyển về đến thủ đô, vậy những lúc con rảnh hãy về nhà ở, ai lại một mình bên ngoài, quanh quẩn như thế." Theo tuổi tác ngày một tăng lên, càng ngày Liêm Vĩnh An càng mong không khí trong nhà được náo nhiệt hơn.

Liêm Tiểu cũng gật đầu nói: "Đúng đó anh, không phải anh thích đồ ăn dì Liên làm ư? Một mình ở bên ngoài, cũng không chú ý tới ăn uống được." Nếu anh trai thường xuyên ở nhà, vậy muốn đòi quà gì cũng dễ hơn, chỉ cần cô không nói yêu cầu gì quá phận, thì anh trai đều sẽ chiều cô.

Tống Nhã cười cười, từ khi Liêm Đường tốt nghiệp đại học, ra nước ngoài học thêm ba năm rồi quay về thì bay thẳng đến Việt đô(*), không tiếp quản công việc trong công ty, mà cùng bạn học thành lập một công ty chuyên về công nghệ thông tin internet gì đó mà bà không hiểu lắm, không ngờ mới có mấy năm ngắn ngủi đã phát triển thành tập đoàn đa quốc gia, có thể nói là, còn vinh quang hiển hách hơn cả cha mình hiện tại.

(*) Việt đô: tên gọi khác của Quảng Đông.

Bà chỉ nghe được từ miệng người khác rằng một ứng dụng thanh toán trực tuyến bà đang dùng bây giờ chính là do công ty anh nghiên cứu phát triển, nghe con gái nói, bây giờ rất nhiều bạn học của con bé đều dùng công cụ tìm kiếm của công ty Liêm Đường, mặc dù bà chỉ biết mấy kiến thức internet nửa vời, nhưng công ty con đứa con riêng này đang phát triển rất tốt, là việc có thể khẳng định.

Nghĩ đến thành tựu của anh, trong lòng Tống Nhã liền thấy hơi khó chịu, nếu là con trai bà thì tốt rồi.

Nếu con gái là đứa có tài, thì bà cũng không rơi vào cảnh vì sinh con gái mà không được chia dù chỉ một phần trong cổ phần công ty nhà họ Liêm, nhưng con gái không bằng mẹ, con mình sinh ra, bản lĩnh thế nào, bà rõ ràng hơn ai hết, sau này nhiều lắm là lấy được ít tiền sinh hoạt phí, còn muốn chen tay vào chuyện tập đoàn nhà họ Liêm đã là việc không thể.

Dù giờ bà có muốn sinh thêm một đứa, thì cũng không sinh được nữa.

Trong lòng Tống Nhã thấy thoáng mất mát, nhưng không thể hiện ra, vẫn là vẻ dịu dàng tĩnh lặng trước đó.

"Nếu không bạn."

Nghe Liêm Đường nói vậy, ông Liêm đã hài lòng, ít nhất cũng không từ chối ngay.

Liêm Tiểu dè dặt hỏi Liêm Đường: "Anh, em lỡ khoe với đám Tuyết Mạn là ngày mai sẽ mời anh ăn cơm, trưa mai anh có bận gì không?"

Liêm Vĩnh An cau mày nói: "Suốt ngày không chịu tập trung học hành, lúc nào cũng lo đi chơi, Liêm Đường, con đừng chiều nó," rồi lại nói Liêm Tiểu, "anh con vừa mới quay về, con bớt thêm chuyện cho anh đi."

Ông Liêm đã lên tiếng, Liêm Tiểu chỉ đành rụt đầu tiếp tục nghịch điện thoại.

Trong group, Vương Tuyết Mạn vẫn đang hỏi Liêm Tiểu.

Vương Tuyết Mạn: Có tới được không? Bọn tớ đều đã chuẩn bị kĩ càng, ăn mặc trang điểm lộng lẫy rồi đấy!

Triệu Giai: Mong đợi quá đi! Tớ muốn chụp ảnh chung với anh ấy!

Lạc Thanh Nhã: Nếu anh Liêm Đường có việc bận, thì không cần làm phiền anh ấy đâu.

Vương Tuyết Mạn lướt điện thoại trông thấy câu chat của Lạc Thanh Nhã, bĩu môi, dù khó chịu vì cô bạn ra vẻ người tốt, nhưng vẫn phụ họa theo.

Vương Tuyết Mạn: Đúng vậy, tớ cũng quên là anh Liêm Đường rất bận, không tới được là bình thường, không thì hôm khác cũng được.

Triệu Giai bám sát: Đúng vậy, đúng vậy.

Đọc tin nhắn của mấy cô bạn, trong lòng Liêm Tiểu thoải mái hơn nhiều, vốn còn đang không vui vì bị ba nói suốt ngày lo chơi, và mấy câu truy hỏi tiến triển của bạn.

May nhờ Thanh Nhã.

Liêm Tiểu gửi tin nhắn riêng cho Lạc Thanh Nhã: Vẫn là Thanh Nhã tốt nhất, anh tớ vừa mới về nước, ngày mai chắc không đi được, để hôm khác tớ bảo anh ấy mời cơm các cậu.

Lạc Thanh Nhã đang ngồi trong phòng đàn lặt bản nhạc chờ tin Liêm Tiểu, thấy Liêm Tiểu nhắn lại thế, thì hơi cong môi, an ủi cô ấy: Không có gì, công ty của anh Liêm Đường lớn như vậy, bận rộn cũng là chuyện thường, tớ vốn đã không hi vọng gì rồi.

Liêm Tiểu: Không sao đâu, mai anh tớ không tới được, tớ mời các cậu ăn cơm.

Lạc Thanh Nhã: Ok.

Hai người chat một lúc, Liêm Tiểu gửi tin nhắn lên group.

Liêm Tiểu: Muốn gặp anh tớ thế cơ à?

Vương Tuyết Mạn gửi một icon xấu hổ: Đẹp trai được người yêu, anh trai lại càng vô cùng đẹp trai.

Triệu Giai: Đẹp trai được người yêu, anh trai lại càng vô cùng đẹp trai +1.

Lạc Thanh Nhã gửi một icon che miệng cười.

Đến tận khi ông Liêm và Tống Nhã lên lầu nghỉ ngơi, Liêm Tiểu, vì đã đồng ý với hội bạn thân là sẽ bảo Liêm Đường mời mọi người ăn cơm, vẫn chưa từ bỏ ý đồ, thấy ba mẹ đều đã lên lầu, thì quay sang làm nũng với Liêm Đường.

"Anh, anh đi đi mà, chỉ lần này thôi! Tại em tưởng lần này anh về ít nhất cũng sẽ ở nhà mấy ngày, không biết ngày mai anh đã đi làm lại, nên đã đồng ý với các cậu ấy rồi."

Liêm Đường nghe vậy, không từ chối ngay, mà mở điện thoại, xem lại kế hoạch trong tháng kế tiếp mà trợ lý mới gửi tới hai ngày trước, thấy trưa mai có thời gian, không vướng việc gì nên cũng đồng ý với lời năn nỉ của Liêm Tiểu.

Liêm Tiểu hết sức phấn khích kéo tay Liêm Đường: "Em biết là anh thương em lắm lắm mà! Em không quấy rầy anh nữa, em lên lầu ngủ trước, mai còn có tiết, trưa mai sẽ liên lạc với anh nhé!"

Liêm Đường đồng ý, nhìn Liêm Tiểu lên lầu, rồi cúi đầu ôm Trình Tân lên, vuốt đầu cô.

"Sao này giờ mày yên tĩnh thế hả?" Trừ lúc ban ngày có kêu với anh mấy tiếng, đáp lại mấy lần, còn từ sau khi xuống lầu đến giờ, nhóc này không hề kêu tiếng nào, nếu không phải là vẫn nằm ngay bên cạnh anh, thì hầu như không thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Ở dưới lầu, Trình Tân không dám tìm kiếm cảm giác tồn tại trước mặt nhiều người đến vậy, sợ là bị chú ý tới thì sẽ có phiền phức, quả là muốn bao nhiêu hiểu chuyện thì có bấy nhiêu.

Bây giờ người đã đi hết sạch, Trình Tân lười biếng cọ cọ vào lòng bàn tay Liêm Đường, kêu meo-o một tiếng.

Liêm Đường nghe tiếng kêu của Trình Tân, khẽ mỉm cười, nét mặt thoáng vẻ yêu chiều xoa đầu cô, giọng nói bình thản nhẹ nhàng: "Nhóc tinh quái."

"Meo-o" Trình Tân lại cố tình kêu thêm tiếng nữa.

Liêm Đường tắt ti vi, ôm cô lên lầu.

Anh chưa từng nuôi thú cưng, đây là lần đầu tiên ở bên một con mèo lâu như vậy, đột nhiên cảm thấy cũng rất thú vị.

Đêm khuya người vắng, Trình Tân nằm trên giường Liêm Đường.

Bỗng nhiên thấy hơi thương cảm.

Cô hít hít mũi, nghĩ đến ngày mai thôi là anh đẹp trai sẽ không còn ở nhà như hôm nay nữa, thậm chí có thể đến mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc có thể gặp được một lần.

Trình Tân thấy hơi không nỡ, đoạn đối thoại của người nhà này, cô đã nghe rõ ràng, tất cũng hiểu rõ rằng Liêm Đường không thường xuyên ở nơi này.

Mà lúc đó Liêm Đường cũng đáp lại vô cùng khách sáo, chắc không hay quay về.

Những người khác chỉ nhìn cô như nhìn một món đồ trang trí có thể thấy ở bất cứ đâu trong nhà, chỉ có anh là chủ động lại gần nói chuyện với cô, chọc cô cười, vuốt lông cho cô.

Thật không nỡ xa anh đẹp trai mà.

Nếu anh ấy có thể thường xuyên về đây thì tốt quá.

Meo meo meo.

Ngày thứ hai, Liêm Đường vừa dậy, Trình Tân đã tỉnh ngủ, đưa móng vuốt nhỏ đầy lông lên vuốt mắt nhìn Liêm Đường đã đứng dậy.

"Meo-o--" Tối qua Trình Tân thương cảm một lúc rồi lại ngủ say sưa suốt đêm, giờ đã bình tĩnh lại, tiếp tục lên tinh thần hưng phấn như cũ, chúc Liêm Đường buổi sáng tốt lành.

Liêm Đường đi tới phòng để quần áo, nghe thấy tiếng động, nhưng không quay đầu lại, vừa cởi áo vừa nói: "Chào buổi sáng--"

Trình Tân thấy anh đang cởi cúc áo, ánh mắt lại nhanh chóng chuyển động.

Thật kích thích!

Lại có cơ bụng để nhìn rồi!

Một giây kế tiếp, Liêm Đường ném cái áo đã cởi hết cúc vào sọt đựng quần áo cạnh tường.

Lần đầu tiên Trình Tân cảm nhận được, cái gì gọi là cởi quần áo có thật, mặc quần áo thấy gầy.

Khi người này mặc quần áo, thật không nhìn ra vóc người bên trong đẹp đến thế, cởi đồ ra, thật khiến người ta muốn biến luôn thành tên háo sắc, nhào thẳng tới, chiếm tiện nghi ăn đậu hũ!

Có thể do ánh mắt Trình Tân quá nóng bỏng, Liêm Đường chọn quần áo xong, khó hiểu nhìn sang con mèo con đang trợn đôi mắt to hơn hẳn bình thường.

"Tiểu Tiểu, nhìn ánh mắt mày kìa, có phải là hơi lỗ quá rồi không? Hử?" Có lẽ do mới rời giường, giọng nói anh như trầm hơn bình thường, lại càng có sức cuốn hút.

Gương mặt nho nhỏ của Trình Tân đỏ lên, cúi đầu vờ ra vẻ điềm đạm nho nhã, tựa như đang nói: "Anh nói gì vậy, em nghe không hiểu, em còn là trẻ con mà."

Liêm Đường thấy cái phản ứng này của cô, cười cười lắc đầu, đóng cửa phòng để đồ lại, khi Trình Tân ngẩng đầu lên, đã không còn thấy gì nữa.

Trên mặt đầy tiếc nuối.

Cho người ta nhìn hai cái cũng đâu rơi mất miếng thịt nào! Tôi chỉ là một con mèo thôi mà! Anh sợ gì chứ!

Trình Tân phỉ nhổ trong lòng rồi chột nhận ra khoảng cách từ giường tới sàn nhà, được rồi, đối với con mèo nhỏ như cô đây, hình như là hơi cao thật, chỉ đành chờ anh đẹp trai ra ôm cô xuống giường vậy.

Vừa nghĩ có thể được trai đẹp ôm, Trình Tân lại hưng phấn.

Kích thích, kích thích, kích thích quá đi.

Thời điểm còn làm người, bận rộn không dư được chút thời gian rảnh để ngắm mỹ nam soái ca, không ngờ sau khi biến thành mèo rồi, phúc lợi và đãi ngộ lại tăng vọt, thật là càng nghĩ càng hưng phấn!

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lần này Liêm Đường không ôm Trình Tân xuống nhà dưới, ăn xong anh lại quay lên lầu lấy những đồ dùng cá nhân đã chuẩn bị từ sáng, tiện ngó sang Trình Tân đang nằm xoài ngoài phòng khách.

"Tao phải đi rồi." Âm giọng bình thản, không lộ chút tâm tình, chỉ là một câu vô cùng bình thường.

"Meo-o..." Tiếng kêu của Trình Tân vẫn đầy ý tiếc nuối, đi mấy bước về phía anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Ôi, anh đẹp trai, mới đó đã phải xa nhau rồi.

Không nhớ lắm đó.

Làm ơn mang tôi theo đi mà.

Đương nhiên, không ai nghe được đoạn độc thoại trong nội tâm Trình Tân, chỉ đành trơ mắt nhìn Liêm Đường đã âu phục giày da chỉnh tề, chào vờ vờ mấy câu rồi xách laptop càng lúc càng đi xa.

Trong tầng lầu này đã không thấy bóng anh nữa, Trình Tân xòe vuốt chạy tới cửa sổ sát đất bên rìa sân thượng, có thể nhìn thêm một cái thì hay cái ấy.

Khi người làm tới quét dọn, đã không đóng chặt cửa sổ, Trình Tân nhẹ lách người qua, thấy Liêm Đường vừa bước chân ra khỏi nhà, sau đó đi tới một chỗ khuất tầm mắt, chỉ nghe được tiếng bước chân rất nhẹ truyền tới,

hình như đang đi về phía gara, rồi Trình Tân trông thấy một chiếc Bentley màu xám lái ra khỏi gara.

Ngồi trên vị trí tài xế chính là Liêm Đường, trên ghế phụ lái là Liêm Tiểu, lúc này khi cả nhà ăn sáng, Trình Tân có loáng thoáng nghe thấy, Liêm Vĩnh An bảo Liêm Đường thuận đường đưa Liêm Tiểu đi học.

Có anh trai thật là tốt.

Trai đẹp thì đến lái xe cũng đẹp trai, không, phải nói là, trai đẹp làm gì cũng vẫn đẹp trai, Trình Tân thỏa mãn nằm trên ban công, nhìn bóng Liêm Đường dần khuất hẳn qua hàng lan can bằng sắt rất nghệ thuật.

Chợt nhớ lại hình ảnh Liêm Đường đứng mặc áo sơ mi, thắt cà vạt, sửa soạn quần áo ngoại hình trong phòng ngủ lúc này.

Aaaaa anh đẹp trai ời anh đẹp trai quá đi!

Khi này cô đã không chút do dự nhào tới anh ấy! Nhưng do vóc người nhỏ quá, chỉ nhào được tới giày anh, sau đó lập tức bị nắm gáy xách lên.

Giọng trêu chọc: "Nhóc còn có sở thích cắn giày à?"

Nào có chứ! Người ta chỉ không kịp phanh lại, miệng mới va vào giày anh thôi! Tôi mới không có sở thích cắn giày đâu! Tôi không phải chó nhé! Nhưng miệng cô đau quá đi!

Trình Tân dùng móng vuốt xoa miệng, xoa xoa mấy cái rồi lại bất mãn gào lên với Liêm Đường.

"Meo--" Trình Tân nhìn thẳng Liêm Đường, lộ ra vẻ mặt tự cho là hung dữ khí thế hơn người, bật ra âm thanh grừ grừ uy hiếp.

Liêm Đường không nén được ý cười, bắt lấy móng vuốt nhỏ của Trình Tân, gật đầu đáp trả: "Trông mặt nhóc thật hung dữ quá đi, làm tao sợ

quá..."

Này--

Anh cũng quá không phối hợp rồi!

Trình Tân đương nhiên nhận ra rằng đối phương không hề bị mình dọa chút nào! Không những thế trên mặt còn đầy ý cười.

Thoáng chốc mặt Trình Tân như đưa đám, lại trợn mắt giương nanh múa vuốt, tôi phải liều mạng với anh! Tôi đây uy vũ khí thế như thế anh có biết không hả?

Uy vũ!

Uy vũ hơn người!

Liên Đường xách Trình Tân lên, rồi tiện tay đặt luôn cô lên bàn, tiếp tục cài nốt cúc áo.

Bàn rất cao, Trình Tân chỉ có thể đi loanh quanh trên mặt bàn, không xuống được.

Không còn cách nào, chỉ đành đành hoàng thưởng thức cảnh trai đẹp cài cúc áo, thắt cà vạt, cảm giác đứng nhìn trên bàn quả là thích hơn hẳn khi ở dưới đất ngựa cổ trông lên! Hà hà.

Thật là đẹp trai quá, chảy nước miếng, hứ, nể mặt anh có khuôn mặt đẹp, vóc người tốt, tôi liền không thèm so đo chuyện anh vô lễ vừa nãy.

Tiếc nuôi duy nhất chính là, sao cô lại lớn chậm thế này!

Một cục thịt nhỏ xíu nhào tới, nhìn không có chút bá khí nào! Không thể hiện hết được khí thế của cô!

Người ta nhào qua là vì anh **, nào ngờ vì dáng vóc nhỏ quá, chỉ nhào được tới giày.

Buồn làm sao!

Vừa nãy tôi nào có muốn cắn giày chứ, tôi chỉ muốn tán anh thôi!

Nhưng mà yếu quá bị KO(*) luôn rồi.

(*) KO: knock out.

Trên tầng cao nhất công ty công nghệ tương lai, Liêm Đường mở điện thoại xem thời gian, tiện tay kiểm tra tin nhắn Liêm Tiểu mới gửi tới.

Liêm Tiểu: Anh, anh tan làm chưa? Bọn em đều tới rồi, anh muốn anh gì? Em gọi trước cho anh luôn nhé?

Liêm Đường: Không cần, các em gọi trước đi, anh sẽ tới ngay.

Liêm Tiểu: Dạ.

Một góc nhỏ trong hội sở Vọng Nam.

Liêm Tiểu cúp máy rồi nói với mấy cô bạn: "Anh tớ tan làm rồi, đang trên đường tới, cái cậu muốn ăn gì cứ gọi trước đi, không cần chờ anh ấy."

Triệu Giai nghĩ Liêm Đường sắp tới, liền khách khí nói với Liêm Tiểu: "Tớ ăn gì cũng được, Liêm Tiểu cậu gọi trước đi."

Lạc Thanh Nhã cũng nói: "Liêm Tiểu gọi luôn đi, chẳng phải cậu hay tới chỗ này à? Sẵn giới thiệu mấy món cậu thấy ăn được, vẫn hơn bọn tớ không biết chọn đại." Gia cảnh mấy cô gái này đều không tầm thường, nhưng điều kiện tốt nhất vẫn là Liêm Tiểu, ba là ông trùm công thương, anh trai là nhân vật lớn mới nổi trong giới công nghệ thông tin, mẹ thành lập Quỹ Từ thiện Liêm thị, không biết đã giúp bao nhiêu đứa bé không có điều

kiện được quay trở lại trường học, rồi vụ động đất ở thị trấn phía nam năm ngoái, Liêm thị tiên phong bỏ ra tám triệu nhân dân tệ, và số vật liệu giá trị khoảng hai triệu, hành động này làm cả giới kinh sợ, khiến danh tiếng Liêm thị càng vang xa.

Đây là lần đầu tiên Lạc Thanh Nhã tới nơi này, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội nịnh bợ Liêm Tiểu.

"Đều nhờ Liêm Tiểu cả, lần đầu tiên tớ tới nơi thế này đó, nghe nói có tiền cũng chưa chắc vào được?"

Liêm Tiểu cười gật đầu, đúng là như vậy.

Vương Tuyết Mạn nghịch mấy lọn tóc rủ xuống, nhìn cái tên Liêm Đường xuất hiện trong mấy câu nhắn, thu mắt, khẽ mỉm cười nói: "Đúng đó Liêm Tiểu, cậu gọi đi, tớ giống Triệu Giai, ăn gì cũng được." Trong bốn người thì Lạc Thanh Nhã xinh đẹp nhất, gương mặt trứng ngỗng, tóc dài ngang vai, lại học giỏi, mới năm hai đại học đã là trưởng câu lạc bộ võ đạo, không chỉ nhảy đẹp, còn biết đàn piano, từ buổi tiệc tối chào sinh viên mới đã nổi tiếng nhờ một bản đàn, trở thành hoa khôi khoa ngoại ngữ, lúc nào cũng ăn mặc mộc mạc trang điểm nhẹ nhàng, ngược hẳn với vẻ sắc sảo của cô và Triệu Giai, vì sự uy hiếp từ ngoại hình của Lạc Thanh Nhã, nên Triệu Giai và Vương Tuyết Mạn thân với nhau nhất, thường hay vô tình cố ý làm lơ Lạc Thanh Nhã.

Dù là trong việc học, hay về ngoại hình thì vẻ xinh đẹp của Lạc Thanh Nhã luôn làm hai người ghen tị.

Nhưng Liêm Tiểu lại thích chơi với Lạc Thanh Nhã nhất, dù rằng trong mắt người ngoài thì bốn người họ là một nhóm rất thân, cùng tới cùng đi, nhưng trong lòng ai nấy đều có tính toán riêng.

Thấy hành động lén lút của Vương Tuyết Mạn, Lạc Thanh Nhã chỉ cười cười, không hề để ý.

Hội sở Vọng Nam này áp dụng chế độ hội viên, không phải nơi người bình thường có thể vào được, Liêm Tiểu được nịnh nọt thấy lòng dễ chịu hẳn, cầm thực đơn, gọi một hơi mười món liền, sau đó để mỗi người gọi thêm mấy món nữa, vừa uống trà vừa chuyện gẫu chờ Liêm Đường.

Trợ lý lái xe, Liêm Đường ngồi ghế sau, điện thoại bỗng vang lên tiếng "ding dong" lạnh lạnh, là âm báo nhắc nhở của hệ thống an toàn.

Âm báo nhắc nhở này đến từ máy tính trong nhà.

Có người vào phòng anh, dùng máy tính của anh?

Liêm Đường cau mày theo bản năng, mở điện thoại.

Anh đã lắp đặt hệ thống an toàn đặc biệt trong máy tính, chỉ cần ai đó dùng máy tính của anh, máy ghi hình sẽ tự động bật, nhưng khi Liêm Đường mở điện thoại kiểm tra video quay được, lại phát hiện trong video không có gì...

Không thể nào, trước khi mở máy nếu không nhập mật mã vô hiệu hệ thống an toàn cài trong máy, thì điện thoại sẽ nhận được cảnh báo, đồng thời quay lại hình ảnh người xuất hiện trước máy.

Nhưng trong đoạn video này lại không ghi được bất cứ thứ gì.

Anh cẩn thận quan sát kỹ một lúc, cuối cùng cũng biết đầu sở là ai.

Nhìn khúc cuối đuôi mèo thoát ẩn thoát hiện kia, chân mày cau chặt của Liêm Đường thoáng giãn ra, bật cười.

Tên nhóc này, thừa dịp anh không ở nhà, lại dám nghịch ngợm phá máy tính của anh.

Trình Tân có thể vào được phòng Liêm Đường, đều nhờ Liêm Đường đã giữ lại cái cửa nhỏ bên dưới cửa phòng, cánh cửa nhỏ này chỉ có chó con

mèo con mới chui qua được, bình thường trong nhà không nuôi thú cưng, nên không ai để ý tới lối đi này, khi Liêm Đường thu dọn đồ đạc, chỉ nghĩ rằng Trình Tân ở phòng khách chơi chán rồi có lẽ sẽ muốn vào phòng anh, vì anh nhận ra rằng, nhóc con này có vẻ rất thích vào phòng anh ngủ, nên khi ra ngoài đã mở cái cửa nhỏ ở phía dưới cửa phòng ra, để nếu Trình Tân muốn vào phòng anh, thì có thể chui qua lối ấy.

Đến giờ đầu sở này vẫn không biết mình đang bị camera ghi hình lại.

Y như Liêm Đường đã đoán, con mèo con cô đây ngồi cả ngày trên phòng khách lầu hai, mặc dù phòng khách lầu hai rất lớn, nhưng cũng khó tránh sẽ thấy buồn chán, thật sự buồn lắm luôn, còn không có trai xinh gái đẹp để dưỡng mắt nữa chứ, rồi chợt nhớ tới trong phòng Liêm Đường có máy tính, không biết có thể lên mạng được không.

Sau đó thì chạy tới phòng Liêm Đường, dùng hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng ấn được vào nút mở nguồn máy.

Sau đó leo lên ghế, lại từ tay ghế vịn nhảy lên bàn.

Ngồi chờ máy mở.

Nhưng đến lúc thấy cái khung nhập mật mã mở máy, Trình Tân ngu người.

Quên luôn chuyện máy tính gia đình cũng sẽ có mật mã, cô thật ngu quá, cứ nghĩ mở máy là có thể lên mạng... A... Quả nhiên là quá ngây thơ rồi.

Mất tinh thần +1

Liêm Đường nhìn cái đuôi mèo ỏ rũ phe phẩy, cười mở khóa cho cô.

Ngay lúc Trình Tân đang hậm hực tính nhẩy xuống ghế, rồi từ ghế leo xuống, màn hình chợt thay đổi, tự mở khóa.

Trình Tân vui mừng khôn xiết.

Hoàn toàn không để tâm suy nghĩ xem tại sao máy tính lại tự động mở khóa.

Trong suy nghĩ của cô, cái máy tính này không khác gì những máy tính bình thường, cô không hề biết mọi hành động của mình đều đang bị quan sát, mặc dù vóc dáng quá nhỏ, không thấy hết người, nhưng vẫn cảm nhận được hành động lén lút của cô.

Vừa mở khóa máy tính, Liêm Đường đã thấy khúc đuôi mèo cứng đờ trên không trung vì khiếp sợ, qua một lúc lâu mới phe phẩy trở lại, nhưng cảm giác cường độ phe phẩy đuôi rõ ràng đã nhẹ nhàng thoải mái hơn, khác hẳn cái vẫy đuôi bất an không ổn định trước đó.

Liêm Đường cảm thấy thú vị, khéo môi không tự giác càn cười tươi hơn.

Điều chỉnh ống kính di chuyển xuống, cuối cùng cũng thấy được hết toàn bộ bóng dáng mèo nhỏ.

Có lẽ do nhóc con nghe được âm thanh ống kính chuyển động, Liêm Đường thấy bé mèo nhỏ đang chuẩn bị dè móng vuốt xuống bàn phím bỗng dừng bèn nhay quay lại nhìn thẳng vào ống kính, hai mắt tròng lớn bất động.

Trình Tân nghe được tiếng rè rè rất nhỏ phía bên tai phải, tạm dừng tư thế sẵn sàng hạ vuốt, nghiêng đầu nhìn sang, lúc ấy mới phát hiện, hóa ra còn có camera, vì vừa nãy cô chỉ lo mở máy tính nên không chú ý tới.

Liên tưởng tới màn hình máy tính bỗng dừng mở khóa, Trình Tân chợt ngộ ra.

Cô đến gần camera, dùng móng vuốt đập vào ống kính.

Trong lòng thầm hừ một tiếng.

Không phải là người này đã cài phần mềm gì đó trong máy tính, cô vừa động vào máy, anh ta sẽ nhận được tin báo đó chứ?

Vậy người đang quan sát đầu kia camera chính là Liêm Đường nhờ?

Nghĩ tới đây, Trình Tân bỗng hưng phấn hẳn.

Trình Tân cong lưng ngồi xuống kiểu mèo, ngả người về sau, nhìn thẳng ống kính, quơ vuốt.

"Meo-o--" Hello anh trai đẹp trai, hà hà hà.

Qua ống kính, Liêm Đường thấy Trình Tân đột nhiên ngồi xuống nghiêng đầu nhìn thẳng ống kính ra vẻ đáng yêu, bên dưới móng vuốt mèo nho nhỏ là đệm thịt hồng hào, khiến người trông thấy chỉ muốn xông tới bóp bóp mấy cái.

"Tên nhóc này... Nhìn ống kính bày đặt bán mọt cái gì..." Trong mắt là nét vui vẻ và yêu chiều khó phát giác.

Chỉ là, mọt vậy bán đi cũng được, anh còn có thể khen ngợi mua giúp mấy cân, dù sao cũng đáng yêu thế cơ mà.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trình Tân kêu xong thì không thèm để ý tới anh nữa, lại tràn trề hứng thú dợm bước lại trước bàn phím, chạm nhẹ móng vuốt vào chuột, ấn xuống một cái, trong lòng đang nghĩ, dù sao giờ mình cũng là một con mèo, cứ cho là có chỗ không giống mèo thật thì trong mắt con người vẫn chỉ là một con mèo có hơi kì quái, có thể làm gì cô được chứ, nhiều lắm là thấy hơi thích thú, trầm trồ, hoặc khen mấy câu đại loại như mèo này thật không tầm thường thôi, hà hà hà.

Trình Tân dựa theo suy nghĩ của loài người nghĩ để ngấm lại thật kĩ về chuyện mình đang làm, nếu là cô, trông thấy một con mèo lén lút vọc máy tính, phỏng chừng cũng chỉ cho là nó đang nghịch ngợm chứ tuyệt không nghĩ nhiều.

Suy bụng ta ra bụng người, vậy nên, Trình Tân gian hùng mở trình duyệt, cũng là trình duyệt cô quen dùng từ trước, quen tay quen việc, có điều trước giờ cô chỉ biết dùng mạng mẽo để tra tài liệu và lên diễn đàn xem có công việc làm thêm gì không, nhưng bây giờ thì vừa không cần tra tài liệu lại cũng không cần tìm việc làm thêm, bỗng nhiên không biết nên làm gì nữa đây.

Làm gì đây nhỉ, trong lúc nghĩ thì móng vuốt vẫn rê chuột lung tung.

Hành động rê chuột này hoàn toàn không nhằm mục đích gì, nhìn vào hoàn toàn không nhận ra huyền cơ trong ấy, ở trong mắt Liêm Đường, chỉ cho rằng bé mèo nhỏ nghịch chuột, khiến trỏ chuột tới tới lui lui lung tung trên màn hình.

Hình ảnh trong ống kính ngày càng gần hơn, Liêm Đường không nhìn Trình Tân nữa, cũng không tắt máy tính, nhóc con đã thích thú vậy thì thôi cứ mặc nó, dù sao mèo nhỏ ở nhà một mình cũng rất nhàm chán, có cái gì để chơi cũng tốt.

Liêm Đường để điện thoại xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Qua chừng mười lăm phút sau, Liêm Đường đã tới phòng bao nơi đám Liêm Tiểu đang ngồi trong hội sở Vọng Nam.

Đẩy cửa vào.

Trong phòng, mấy cô gái đang cầm đầu nghịch điện thoại, bàn chuyện quần áo trang sức, rồi tính xem cuối tuần tới đi đâu đột nhiên đồng loạt ngẩng đầu nhìn người mới đẩy cửa bước vào.

Liêm Tiểu đứng lên cười nói: "Anh tới rồi." Sau đó nhìn mấy cô bạn bên cạnh, nét mặt đặc ý, trước đó cô rất sợ Liêm Đường không tới sẽ khiến cô mất hết mặt mũi, giờ thì hay rồi.

Ba người kia cũng rồi rít đứng dậy, tươi cười duyên dáng nhìn người đang lại gần chỗ mình.

Anh có đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, dáng cao chân dài, cảm giác trường thành chín chắn vượt xa đám nam giới mấy cô gái từng tiếp xúc, ngay khi Lạc Thanh Nhã đưa mắt nhìn thẳng chính diện Liêm Đường, Vương Tuyết Mạn nín thở quan sát ánh mắt anh, thấy trong mắt Liêm Đường không hề có vẻ như bị sắc đẹp lay động thì trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, sức quyến rũ của hoa khô khoa cũng chỉ có chừng ấy.

Vương Tuyết Mạn khó nén sự hả hê trong lòng, thấy Liêm Đường gật đầu tỏ ý cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Sau khi Liêm Đường ngồi xuống có hỏi Liêm Tiểu: "Gọi món chưa?"

Liêm Tiểu vội đáp: "Gọi rồi, anh muốn ăn gì không? Em còn giữ lại menu cho anh này."

Liêm Đường nhìn một lượt dò hỏi, ý là mọi người đều đã gọi hết rồi?

Ba cô gái được anh quan tâm thì vừa mừng vừa thấp thỏm, đáp: "Bọn em đều gọi rồi, anh à, anh cũng gọi mấy thứ anh muốn ăn đi." Cả ba đều là bạn Liêm Tiểu, đương nhiên cũng gọi Liêm Đường là anh theo Liêm Tiểu.

Liêm Đường hỏi vị quản lý cùng vào, quản lý nơm nớp chột dạ nhìn vị thái tử gia trước mắt.

"Mọi người đã gọi gì rồi?"

Quản lý đích thân lấy tờ order ra báo lại một lượt.

Liêm Đường mở menu, giở thẳng tới trang ghi mấy món đắt nhất và cũng là những món địa phương chính cống nổi tiếng của hội sở, chỉ đại vào mấy món.

"Thêm mấy món này."

"Dạ."

Giá cả những món trong trang ấy đắt đỏ thế nào Liêm Tiểu đều rõ ràng, cô chỉ gọi vài món lấy lệ, khi đưa menu cho mấy cô bạn, mọi người cũng không có ai là không thức thối mà gọi những món quá đắt, giờ mọi người nghe Liêm Đường gọi món như thế đều chột thấy trong lòng nhột nhạt khó nén, anh trai thật hào phóng, còn đẹp trai như vậy, đang bận rộn cũng vẫn dành thời gian mời đám các cô ăn cơm, có thể thấy là rất để ý em gái.

Khỏi cần nói cũng biết là Liêm Tiểu rất vui.

Quả nhiên, anh trai vẫn là người hiếu cô nhất.

Lúc ấy Lạc Thanh Nhã mới nói: "Anh, bọn em đã gọi nhiều rồi, anh lại gọi thêm nữa, bọn em sẽ ăn không hết đâu, lãng phí lắm ạ." Chỉ một câu của Lạc Thanh Nhã, lập tức nhắc nhở mọi người, Liêm Tiểu không nói gì, nhưng Vương Tuyết Mạn và Triệu Giai cũng là khách được mời, đều rối rít tỏ thái độ, hòa theo Lạc Thanh Nhã.

Vương Tuyết Mạn thầm rủa trong bụng, sao cô lại không nghĩ ra nhỉ, để Lạc Thanh Nhã tranh hết phần thể hiện.

Triệu Giai và Vương Tuyết Mạn đưa mắt nhìn nhau, đều thầm tiếc vì để Lạc Thanh Nhã có cơ hội nổi bật.

Liêm Đường không hề để ý, gọi món xong rồi bảo quản lý ra ngoài.

"Không sao, những món này đều rất có tiếng, mùi vị chính cống, Liêm Tiểu cũng thích ăn, các em cứ nếm thử xem có hợp khẩu vị không." Liêm Đường dừng một chút rồi nói tiếp, "Anh có nghe nó nói, bình thường trong việc học tập đều nhờ có các em giúp đỡ, anh tuy làm anh trai những tương đối bận rộn, ít khi quan tâm được, bữa cơm này đáng lẽ nên mời từ sớm hơn, các em đừng ngại."

Vương Tuyết Mạn nhanh nhẩu: "VẬY cảm ơn anh Liêm Đường nhé, bọn em và Liêm Tiểu là bạn tốt của nhau, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm mà." Rồi không tiếp tục khách sáo nữa, thể hiện tự nhiên thân thiết.

Triệu Giai không cam lòng yếu thế, cũng cố chen lời: "Đúng vậy, bọn em đều là bạn tốt, anh Liêm Đường đừng nói khách sáo như vậy."

Lạc Thanh Nhã cười gật đầu đồng ý.

Liêm Tiểu thấy anh trai cho mình mặt mũi như vậy, trong lòng vừa vui vẻ lại đặc ý, cẩn thận rót nước cho Liêm Đường.

Sau đó nói với mấy cô bạn thân: "Nhưng anh tớ bận lắm, hôm nay đã cố rút chút thời gian tới đây mời chúng ta ăn cơm, lát nữa các cậu cũng đừng có mà giả vờ thực nữ sức ăn nhỏ, kêu ca ăn không nổi gì đấy! Nếu dám lãng phí, cứ liệu tớ."

Lạc Thanh Nhã cười ngượng: "Liên Tiểu sao lại nói thẳng hết ra vậy, tớ còn đang định sẽ vờ như không ăn được nữa cơ." Ngữ điệu thoải mái dí dỏm.

Liên Tiểu vui vẻ bật cười, nói với Liên Đường: "Anh, anh đừng thấy cậu ấy dịu dàng thực nữ như vậy chứ ăn khỏe lắm đó! Lần trước đi nhà hàng tây với cậu ấy, em ăn một phần đã no rồi, nhưng ăn xong về trường, cậu ấy còn mua thêm ba cái giò heo quay nữa! Không nhìn ra luôn?"

Liên Tiểu nói xong, Liên Đường chuyển mắt quan sát Lạc Thanh Nhã.

Lạc Thanh Nhã che mặt nói nhỏ: "Mặt mũi của tớ đều bị cậu bán sạch hết rồi."

Vương Tuyết Mạn thấy Lạc Thanh Nhã hấp dẫn ánh mắt Liên Đường, thầm thấy khó chịu nhưng vẫn cười nói: "Bình thường ăn ít cũng được, còn hôm nay anh Liên Đường mời cơm, có vỡ bụng cũng phải ăn sạch hết."

Triệu Giai che miệng cười.

Liên Tiểu quay về chỗ ngồi, nhất thời tiếng cười nói rộn ràng, cho dù Liên Đường chỉ yên lặng không nói lời nào, bầu không khí cũng được các cô gái hâm nóng, không hề buồn tẻ.

Một bữa ăn mất hơn một giờ, ra khỏi hội sở Vọng Nam, trợ lý của Liên Đường gọi xe đưa mấy cô gái về trường học.

Liên Tiểu ngồi xong xe tạm biệt anh trai.

Tiền các đại tiểu thư làm mình đau đầu kia về rồi, Liêm Đường cũng trở lại công ty.

Trên xe, Triệu Giai hưng phấn nhìn điện thoại, nói: "Liêm Tiểu, anh cậu đẹp trai quá đi! Đẹp trai làm tớ ngại không dám xin anh ấy một tấm ảnh chụp chung luôn." Cuối cùng vẫn là Liêm Tiểu không nhìn nổi, chủ động nói chuyện chụp hình.

Liêm Tiểu hếch cằm đáp: "Đương nhiên, anh tớ sao có thể không đẹp trai được." Có một ông anh trai vừa đẹp trai lại có năng lực giỏi giang xuất chúng như vậy, Liêm Tiểu vẫn luôn rất tự hào.

Vương Tuyết Mạn bên trái Liêm Tiểu, Lạc Thanh Nhã bên phải, Triệu Giai ngồi ghế phụ lái.

Vương Tuyết Mạn tranh thủ lúc mọi người đang nói chuyện trên trời dưới đất, lén gửi tin nhắn cho Liêm Đường.

Vương Tuyết Mạn: Anh Liêm Đường ạ? Em là Tuyết Mạn, hôm nay cảm ơn anh Liêm Đường đã mời cơm nhé.

Gửi tin nhắn xong, Vương Tuyết Mạn thấp thỏm chờ hồi âm.

"Đúng không Tuyết Mạn?" Lạc Thanh Nhã đột nhiên hỏi Vương Tuyết Mạn.

Nhưng Vương Tuyết Mạn hẩn nhiên không hề để ý các cô đang nói gì, mờ mịt hỏi lại Lạc Thanh Nhã: "Gì cơ? Vừa nãy tớ không để ý."

Liêm Tiểu nói: "Thanh Nhã hỏi cậu, có phải hôm nay anh tớ vẫn luôn nhìn Triệu Giai không."

Lúc này Triệu Giai đã bị chọc cho mặt đỏ tim đập, hờn dỗi: "Các cậu cứ cố tình trêu tớ, làm gì có chứ! Tớ thấy anh Liêm Đường nhìn Thanh Nhã

nhiều hơn đó."

Vương Tuyết Mạn nhẹ mím cười: "Tớ thì lại thấy, anh trai Liêm Tiểu chỉ tập trung uống trà, không rảnh nhìn được ai."

Vệt đỏ trên mặt Triệu Giai nhạt đi, nhẹ giọng tiếp: "Tớ đã nói mà, sao anh Liêm Đường lại nhìn tớ được, các cậu chỉ biết trêu tớ." Vừa nói vừa không vui cầm điện thoại lên ngắm tiếp.

Liêm Tiểu che miệng cười: "Các cậu đừng có suy nghĩ nhiều vậy nữa được không, trong công ty anh tớ có một đại mỹ nhân rồi, người ta còn kiên trì theo đuổi anh ấy từ lâu lắm, các cậu mà đứng trước mặt chị ấy thì chỉ như cháo trắng đưa cái thôi, nên bớt cái suy nghĩ ấy đi." Không để cho đám con gái tiếp tục si tâm vọng tưởng.

Chút tâm tư nhỏ nhặt ấy của mấy cô bạn, Liêm Tiểu đã rõ từ hồi còn sơ trung, phàm là bạn của cô, chỉ cần thấy anh cô thì đều có phản ứng như vậy, nói xa nói gần dò hỏi chuyện anh trai, cô cũng lười nói.

Một câu của Liêm Tiểu đã làm tâm hồn thiếu nữ của ba người vỡ vụn.

Ngay lúc ấy, điện thoại Vương Tuyết Mạn sáng lên, nhìn tên người gửi bỗng vui vẻ lại, không thèm để ý đám bạn nữa mà yên lặng mở tin nhắn, đọc tin hồi âm của Liêm Đường.

Liêm Đường: Đừng khách sáo.

Ba chữ rất đơn giản, nhưng dù chỉ có ba chữ, thì trong mắt Vương Tuyết Mạn đã có ý nghĩ không tầm thường.

Có lần một ắt có lần hai, đây chỉ là bắt đầu, sau thêm vài lần nữa rồi sẽ quen thân thôi.

Vương Tuyết Mạn thầm tính toán trong lòng, nghĩ mãi xong quyết định chỉ nhắn lại một câu đơn giản: Vậy anh Liêm Đường làm việc đi ạ, ngày khác bọn em lại mời anh ăn cơm.

Liêm Đường nghe chuông điện thoại vang lên, nhưng không mở ra xem mà tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Về đến công ty, vào thang máy, Liêm Đường chợt nhớ tới nhóc con trong nhà, mới móc điện thoại, mở video, muốn xem xem sau đó tên nhóc này đã làm gì.

Cuối cùng Trình Tân cũng mở được weibo, những ngày qua sống quá nhạt nhẽo, nên cô phải lên weibo xem mấy cái clip vui nhộn hài hước để tự an ủi nỗi đau hóa mèo trong lòng.

Liêm Đường thấy trong video có một bé mèo đang nghiêm túc nhìn chăm chú vào màn hình, còn trên màn hình... đang phát một đoạn clip vui nhộn... Vừa khéo còn là đoạn clip quay một tình huống chủ và mèo bên nhau, chủ nhân đưa tay vuốt lông, mèo ta lạnh lùng kiêu ngạo quý khí giờ vuốt hất tay chủ ra đê chặt trên bàn, không cho chủ vuốt ve, khỏi phải nói ngạo mạn cỡ nào.

Trình Tân xem rất chăm chú, họ mèo nhà cô phải cao ngạo lạnh lùng thế chứ! Đám con sen tụi bay đang hoành một chút! Không thì cứ liệu hồn!

Đến clip thứ hai, là một con mèo bị chủ lừa và bẫy, thấy nó rơi tọt xuống thùng, Trình Tân che mặt không dám nhìn thẳng.

Ngu xuân!

Thật làm họ nhà mèo bọn ta mất thể diện!

Tên chủ kia thật đáng ghét! Dám cả gan bẫy họ mèo nhà ta!

Rồi một con chó xuất hiện, chó trộm tiền của chủ đi tiệm xiên nướng cách vách mua thịt ăn.

Ôi, con chó này sao thông minh quá vậy?

Có cơ hội cô cũng phải thử tự cầm tiền đi mua đồ ăn xem sao, cho mấy con người chưa trải việc đời này khiếp sợ chơi!

Trình Tân càng xem càng nghiện, hoàn toàn quên rằng mỗi cử động của mình và những diễn biến trên màn hình máy tính đều có người quan sát thấy hết.

Xem mệt rồi, Trình Tân nằm luôn trên bàn, nhắm mắt say giấc.

Liên Đường thấy cô nhắm mắt bò ra mặt bàn thì điều khiển máy tính, tắt máy giúp cô.

Màn hình tự thực hiện các thao tác tắt máy, rồi tối dần, lúc ấy, bé mèo nhỏ đã chìm vào mộng đẹp.

Liên Đường nghĩ thầm trong lòng, có lẽ nên gọi nhóc này là Thần Ngủ, chứ không phải Tiếu Tiếu gì...

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Trình Tân say giấc nửa tiếng mới ngáp dài mở mắt, phe phẩy cái đuôi nhỏ dợm bước lại gần tay vịn ghế, sau đó hít sâu dùng hết sức nhảy lên tay vịn, hơi loạng choạng, rồi cũng không giữ được thăng bằng mà lộn một vòng trượt khỏi ghế, cú ngã này giúp cô hoàn toàn tỉnh táo lại, lắc lắc đầu, hé mắt, lại duỗi chân sau từ tốn hạ người tiếp đất.

Ngáp thêm cái nữa.

Tự Trình Tân cũng đã nhận ra, cô ham ngủ quá rồi.

Cứ có cơ hội là ngủ được ngay.

Trình Tân chui qua ô cửa nhỏ, tìm tới bát đồ ăn mèo trong phòng khách, uống mấy hớp nước, ăn ít đồ ăn, tự tưởng tượng như đang ăn khoai tây chiên, nhai đậu phộng, ngon miệng giòn tan...

Ăn được gần nửa bát rồi yên lặng leo ra thành gỗ sau sofa, cô đã quan sát kỹ vị trí này, người bình thường sẽ không nhìn thấy, trừ khi đứng trên sofa quay ra sau cúi đầu nhìn kỹ mới phát hiện ra được, nên Trình Tân yên tâm nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

Ăn uống no đủ, ngủ một giấc, sung sướng làm sao.

Mấy ngày nay đều trôi qua như thế, anh đẹp trai không về nhà nữa, Trình Tân thấy rất mất mát, vì trong nhà hầu như không còn ai cho cô bám theo hoặc chơi với cô, tẻ nhạt vô cùng.

Nhưng hôm nay nhà họ Liêm có khách tới.

Tống Nhã đứng trước cửa, nhìn em gái dẫn theo cháu ngoại tới gần, cười gọi: "Sao bây giờ mới đến, làm chị chờ nãy giờ."

Em gái Tống Nhã tên Tống Nguyệt, ba mươi lăm tuổi, là con gái út nhà họ Tống, từ bé tới lớn đều sống trong sự yêu thương của cha mẹ anh chị, nghe vậy, cười cười tiến tới, kéo tay chị gái nói: "Trên đường gặp kẹt xe, chị cũng biết mà, hôm nay không phải cuối tuần, thời gian này lại đúng vào giờ cao điểm người xe đông." Vừa nói vừa đi vào nhà, đưa con trai bảy tuổi đã rút tay khỏi tay mẹ, cười híp mắt vọt vào ngực Tống Nhã, "Chào dì cả ạ! Tiểu Bảo đến thăm dì này."

Khiến Tống Nhã bật cười, cúi xuống ôm Tiểu Bảo, còn gọi là bảo bối tim gan.

Hôm qua Tống Nguyệt không có việc gì làm liền nhắn với chị gái Tống Nhã là hôm nay sẽ tới chơi nên từ sáng Tống Nhã đã dặn người làm chuẩn bị đồ ăn, và để ý gọi điện thoại hỏi xem Tống Nguyệt đã đi tới đâu rồi.

Tống Nguyệt vào nhà, hỏi: "Anh rể chắc đi làm nhỉ, nay Liêm Tiểu cũng không về sao?"

"Anh rể em đi từ tám rưỡi, Liêm Tiểu thì chỉ cuối tuần mới về." Tống Nhã và Tống Nguyệt cùng ngồi xuống sofa, người làm đã chuẩn bị xong trà bánh và trái cây, vì có trẻ em nên chuẩn bị cả bánh quy và ít kẹo, Tiểu Bảo vừa ngồi xuống, Tống Nhã đã xiên một miếng trái cây đưa tới sát miệng Tiểu Bảo, Tiểu Bảo há miệng ăn, đồng thời đưa tay lấy kẹo.

Tống Nguyệt nói: "Chị cũng nuông chiều con bé quá rồi, đừng nên để con bé chơi bời quá."

Tống Nhã thở dài, cầm tay em gái: "Nếu Liêm Tiểu thông minh bằng một nửa em thôi, thì chị đã không cần lo lắng gì." Dù Tống Nguyệt là con gái út nhà họ Tống nhưng từ bé đã thông minh, miệng lưỡi ngọt ngào, khéo léo dễ dàng được hết già trẻ lớn bé trong nhà, cộng thêm vẻ ngoài lạnh lợi xinh xắn, hồi học lớp mười, mười một tuy có ham chơi, nhưng bài tập nhiệm vụ trên lớp lúc nào cũng hoàn thành từ sớm, lên mười hai lại càng chăm chỉ cố gắng, thi đậu vào đại học hàng đầu thủ đô, năm hai quen cậu bạn trai có đủ cả gia thế tướng mạo, năm chẵn cậu bạn trai đó, tốt nghiệp xong đã kết hôn ở nhà làm phu nhân, vừa mang thai lập tức được ba mẹ chồng tặng cho hai cửa hàng đang làm ăn được, cộng với căn nhà chồng cho, cuộc sống bây giờ không hề kém bà chút nào, con gái họ Tống đều vô cùng thông minh, biết nắm bắt cơ hội, tiếc là hai anh con trai trong nhà lại bị nuôi thành ham ăn lười làm...

Tống Nguyệt bưng ly trà nhấp một ngụm, nghe thấy lời chị, thì nói: "Lúc đó nhà chúng ta nhiều lắm chỉ được coi là khá giả, nếu muốn có cuộc sống như bây giờ, sao em có thể không nhọc công tính toán cho được? Chẳng lẽ chị không biết ba mẹ trọng nam khinh nữ thế nào? Còn con bé Liêm Tiểu thì đâu cần phải thế, nó vốn đã ngậm thìa vàng lớn lên, dù còn đang đi học nhưng tài sản trên danh nghĩa đã không thể đếm hết, đừng nói tới cổ phần nhà họ Liêm cho con bé, chỉ riêng tiền tiết kiệm chị để lại cho nó chẳng lẽ còn ít? Thật ra như vậy đã là rất tốt rồi, chúng ta cũng không thiếu những thứ ấy, có chẳng là con gái phải biết giữ danh tiếng, nhà chị lại là nhà có mặt mũi ở thủ đô, lỡ như con bé gây sai lầm gì, bây giờ chưa quen bạn trai thì không sao, nhưng sau này, chẳng may mắc lỗi thì có đối mặt với nhà chồng nó cũng không được hay." Bình thường Tống Nguyệt có để ý trên bảng tin, nếu Liêm Tiểu không shopping thì cũng là đang hát hò nhảy nhót ở quán bar, rảnh rồi còn bay sang nước ngoài, chơi bởi tận sức nên mới có lòng nhắc nhở chị gái trước.

Nghe lời Tống Nguyệt, trong lòng Tống Nhã vừa nhẹ nhõm lại cảm động, là con gái nhà có gia thế, quả thật không cần cần thận tính toán để đạt

được mong muốn như em gái khi trước, từ nhỏ đến giờ, có thứ gì con bé muốn mà không dễ dàng đạt được đâu? Bà vỗ tay em gái nói: "Chị biết rồi, sẽ khuyên bảo nó nhiều hơn, em đừng thấy nó chơi bời nhiều vậy, chứ trong lòng cũng rõ ràng hết đó, biết việc gì nặng việc gì nhẹ, kẻ tầm thường đâu vào được mắt nó, bình thường chị cũng hay dẫn nó tham gia tiệc tối, làm quen với việc xã giao, nhận biết nhiều người, đều là để con bé chuẩn bị thật tốt. Cũng cho nó thêm kiến thức, hiểu được đám choai choai trong trường học kia đều còn non nớt lắm."

Tống Nguyệt hâm mộ cảm khái một câu: "Vậy thì tốt, Liêm Tiểu quả là có phúc." Cô cháu ngoại này làm gì cũng không cần phải cố gắng, tất cả mọi chuyện đều đã có chị gái sắp xếp ổn thỏa, thế nên mới nói đầu thai cũng là một việc cần kỹ thuật.

Hai chị em ngồi tâm sự, Tiểu Bảo một mình không chịu ngồi yên, chạy tới đầu cầu thang muốn lên lầu chơi.

Tống Nhã khoát tay nói: "Muốn đi đâu thì cứ đi đi, chơi cho thỏa thích, dì cả thương Tiểu Bảo lắm, đừng sợ, cứ đi đi."

Tiểu Bảo cười hì hì vịn lan can lên lầu.

Tống Nguyệt nói: "Không được leo trèo nghịch đồ đạc lung tung, lỡ làm bể đồ, mẹ sẽ bán con đi lấy tiền đền cho dì cả." Tiểu Bảo là con một, già trẻ trong nhà đều yêu thương ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ vỡ, chỉ có Tống Nguyệt bảo được thẳng bé, nhưng dù Tống Nguyệt quản nghiêm đến đâu thì thẳng bé cũng vẫn dính Tống Nguyệt nhất, dù Tống Nguyệt thương con nhưng vẫn có chừng mực, chỉ nhìn hai người anh trai bây giờ, bà đã cau mày không thích, ắt không mong con trai sẽ bị chiều hư giống thế.

Tiểu Bảo đáp một tiếng, vui vẻ chạy lên lầu.

Tống Nhã hỏi: "Có cần bảo người làm đi theo không?"

Tống Nguyệt xua xua tay: "Không cần lo lắng quá, bình thường em có cho nó tham gia ít lớp năng khiếu, hè năm ngoài cũng mới đăng kí một lớp, chuyên môn huấn luyện khả năng thăng bằng, đừng thấy thằng bé nhỏ vậy, nó là đứa leo trèo nhanh nhất lớp đó, cũng rất thông minh, có làm vỡ đồ đạc nhà chị cũng sẽ không để bị đập trúng mình."

Tống Nhã vẫn rất yên tâm về năng lực của em gái, nên không để ý nữa.

Tiếp tục tâm sự chuyện nhà với em gái.

Tiểu Bảo lên lầu hai, đầu tiên là dựa thành sofa nghỉ ngơi một lát, leo được lên lầu cũng khá mất sức, thằng bé nghỉ một lát rồi tháo giày, leo lên sofa, nhìn ra sau sofa, lập tức trông thấy bé mèo trắng đang ngủ, ánh mắt lập tức sáng lên, ôi, đáng yêu quá, trắng mịn như cục tuyết nhỏ vậy.

Lặng lẽ leo xuống sofa, đi ra sau ghế, nhẹ chân tiến tới gần Trình Tân đang ngủ trưa.

Lần này Trình Tân ngủ rất say, dù rằng có nghe được tiếng động khe khẽ từ cầu thang truyền tới, nhưng vì quá buồn ngủ, cộng thêm tiếng bước chân chỉ bước có bước không nên cũng không để ý, huống chi cô đã quan sát kĩ vị trí này, người bình thường dễ gì tìm được cô chứ.

Đến khi bị bóp bụng xách lên, Trình Tân mới chột mở mắt, giật mình giãy giụa.

Nhưng bây giờ cô vẫn còn quá nhỏ, dù gần đây có lớn lên một chút thì trong con mắt loài ngoài vẫn chỉ là một cục thịt nho nhỏ.

Tiểu Bảo dễ dàng xách được cô lên, hơn nữa còn không thèm để ý đến sự giãy giụa rõ ràng của cô, giờ phút này Trình Tân mới thấy mình nhỏ bé biết bao.

Tiểu Bảo ôm Trình Tân, yêu thích vô cùng, bàn tay nhỏ bé vuốt lông cô, còn kéo cái đuôi mèo xù lông, Trình Tân định cào nó, nhưng thấy Tiểu Bảo một mình lên lầu hai mà không có ai đi theo, mới nghĩ hẳn là khách của nhà họ Liêm, nếu cô làm khách nhà họ bị thương, vậy dù chủ nhân không lột da cô cũng rất có thể sẽ nhốt cô lại bỏ đói mấy ngày để giáo huấn một chút.

Vốn Trình Tân đang muốn giãy ra, nhưng nghĩ tới đây thì không dám làm những việc không sáng suốt ấy nữa.

Thậm chí còn lấy lòng kêu một tiếng "meo-o".

Tiểu Bảo lại như phát hiện một món đồ chơi thú vị lắm, hứng thú dâng trào bốc mấy viên thức ăn mèo, ôm Trình Tân leo lên sofa ngồi, mở lòng bàn tay đút đồ ăn cho Trình Tân: "Mèo à, ăn đi này."

Trình Tân nghe lời nuốt mấy viên đồ ăn mèo trên tay Tiểu Bảo vào miệng, chậm rãi nhai nuốt.

"Bé mèo ngoan quá..." Tiểu Bảo thấy Trình Tân chịu ăn, thì lật ngửa Trình Tân lại, quan sát bụng cô và bốn cái móng vuốt nhỏ, bóp bóp đệm thịt dưới móng, lại gãi gãi ở nách Trình Tân, Tiểu Bảo cho rằng người bị cù nách thấy nhột, vậy cù nách mèo thì mèo cũng nhột như thế.

Thật ra việc này không làm Trình Tân thấy nhột, trái lại còn rất không thoải mái, cô không biết những con mèo khác bị cù như vậy sẽ thấy thế nào nhưng cô thì lại rất không thích, thấy khó chịu vô cùng.

Giống như khi được Liêm Đường gãi cằm cô sẽ thoải mái thích ý vô cùng, còn giờ này bị một đứa bé giày vò tới lui, Trình Tân ghen khuất cực kì, nhưng nếu như tránh đi hay cản thẳng bé, vậy chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn, đành phải buộc mình kiềm chế.

Tiểu Bảo chơi đã rồi ôm Trình Tân đứng dậy, tung hứng cô lên rồi bắt lấy, lại tiếp tục mấy lần như vậy.

Làm Trình Tân sợ hãi kêu meo meo liên tục.

Tống Nguyệt và Tống Nhã ngồi dưới lầu đều nghe được tiếng kêu này, Tống Nhã nhớ trên lầu hai còn một con mèo, nên đi lại đầu cầu thang nói với lên: "Tiểu Bảo, cẩn thận một chút, đừng để mèo cắn nhé."

Tống Nguyệt không nói gì với con trai, chỉ hỏi Tống Nhã: "Mèo này chích ngừa hết rồi chứ?"

"Chích rồi, yên tâm đi, mới hôm kia người làm đã tắm cho nó, sạch sẽ lắm."

Tống Nguyệt nghe vậy cũng yên tâm: "Chích ngừa rồi là được, cho dù có bị cắn, thì cũng coi như cho nó chút dạy dỗ, cho nó hiểu mèo cũng biết cắn người, ngứa tay nghịch ngợm thì phải chịu phạt."

Tống Nhã lại nói: "Con mèo nhỏ thôi, còn chưa mọc đủ lông, nếu dám cắn Tiểu Bảo nhà chúng ta thật thì chị sẽ cho người bẻ sạch răng nó." Đối với thú cưng, Tống Nhã đều luôn không để ý, càng không giống như một vị phu nhân mà bà từng gặp, người ấy coi chó mèo như tim gan bảo bối, nhưng nuôi mèo nuôi chó cũng chỉ là để giải khuây giết thời gian, cái gì mà thức ăn mèo thượng hạng từ Anh, từ Pháp, rồi đồ chơi thú cưng mua từ tận nước ngoài, ở trong mắt bà ấy đều chỉ là chuyện vô bổ, một con súc sinh mà thôi, vui vẻ thì chơi một chút, không vui liền ném sang bên, không để bị đói là được, đương nhiên không thể sánh bằng cháu ngoại cưng của mình.

Bà không có ham thích hành hạ chó mèo mua vui, nhưng cũng sẽ không bao giờ thích đám chó mèo lông lá này, càng không thêm quan tâm tới mấy vật trang trí nhỏ bé.

Sau đó hai người không đứng ở đầu cầu thang nữa mà về lại phòng khách, Trình Tân ở trên lầu đương nhiên nghe được những lời Tống Nhã vừa nói, tưởng tượng đến hình ảnh răng trong miệng bị nhổ hết mà người run lẩy bẩy, không dám giãy giụa và phản kháng chút nào, mặc cho Tiểu Bảo nghịch.

Nhưng bị một đứa bé ném tới ném đi như vậy Trình Tân cũng rất sợ, cũng sẽ lo rằng mình có thể rơi xuống đất chết luôn không, mà dù không ngã chết thì cũng đau lắm đó, nếu người ném cô là Liêm Đường, cô sẽ không kêu to như vậy, vì trẻ con vẫn chưa tự kiểm soát tốt lực tay và phương hướng, còn người lớn tất nhiên sẽ chắc tay hơn.

Quả nhiên, Trình Tân nghe lời như vậy làm Tiểu Bảo bớt cảnh giác hơn, tranh thủ khoảnh khắc Tiểu Bảo không để ý, Trình Tân vụt chớp thời cơ thoát khỏi tay thằng bé, mặc dù ghế sofa hơi cao nhưng vẫn mạo hiểm nhảy xuống, vì không kiểm soát tốt sức nhảy nên lăn tròn một vòng mới đứng dậy được, mắt thấy Tiểu Bảo đã nhảy xuống sofa chuẩn bị tới bắt mình, cô vội chạy trốn về phía phòng ngủ của Liêm Đường.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Nhưng khi cô mới chạy tới cửa phòng, còn chưa kịp chui qua ô cửa, Tiểu Bảo đã chạy tới nhanh tay túm được chót đuôi cô, khiến Trình Tân đang lao người về trước không kịp đề phòng, đau đớn kêu ré lên.

Tống Nguyệt nghe thấy tiếng Trình Tân kêu, nhú mào cất giọng nói một câu với Tiểu Bảo: "Không được bắt nạt mèo."

Trên lầu, Tiểu Bảo đã bắt được Trình Tân, đứng bên cầu thang nói vọng xuống: "Con không bắt nạt nó, con đang chơi với nó mà! Con thích bé mèo mèo, mèo mèo đáng yêu lắm." Vì ba mẹ không thích nuôi thú cưng, nên đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo được tiếp xúc với một bé mèo thế này, thằng bé thấy thích thú vô cùng, bắt được rồi thì không nỡ thả ra.

"Thế sao con mèo kêu ré lên vậy?"

"Bé mèo không muốn chơi với con."

Tống Nhã nghe vậy, cười nói: "Thôi đừng để ý nó nữa, cứ để nó chơi đi."

Tiểu Bảo thấy mẹ không nói tiếp, mới nhẹ giọng nói với Trình Tân: "Mèo à, mèo đừng chạy nữa, chơi với Tiểu Bảo nhé."

Trẻ con không khống chế được sức lực, làm một con mèo, Trình Tân cực kì không muốn phối hợp, nhưng cũng chỉ có thể trách mình chạy chậm, đành âm ức bị Tiểu Bảo ôm đi.

Tiểu Bảo ngồi quỳ trên sàn, tay đặt trên bàn, một tay ôm Trình Tân, tay kia cầm khăn giấy định lau miệng cho Trình Tân, chơi trò gia đình, tự biên tự diễn, đắm mình trong thế giới riêng.

"Bảo bối, xem miệng em đầy thức ăn kìa, anh trai lau cho em nha!" Vừa nói vừa để tay sát miệng Trình Tân.

Làm miệng Trình Tân đau quá, sau đó còn muốn lau mắt cho cô, bình thường, khi rảnh rỗi Trình Tân cũng sẽ tự chạy tới phòng vệ sinh lau hai tự lau mặt rửa vuốt vệ sinh, cho dù hai ngày trước người làm không tắm cho mình, thì bề ngoài cô vẫn còn sạch sẽ, đừng nói là cô còn mới được tắm rửa kĩ hai hôm trước, nào cần thẳng bé lau.

Người cô sạch lắm mà.

Nhưng người lớn thì chẳng bao giờ theo kịp cung phản xạ của trẻ nhỏ, Trình Tân bị đè xuống, bị động được "làm sạch", quanh mắt là vị trí yếu ớt, Tiểu Bảo lại dùng sức mạnh, lau đến khi Trình Tân không né tránh được nữa, vì quá đau đớn, cảm giác như sắp bị chọc mù mắt luôn rồi.

Lau đến khi Trình Tân không khống chế tự chảy nước mắt, đau quá đi.

"Ôi, mèo mèo chảy nước mắt rồi, đừng cử động, anh lau giúp em nhé." Tiểu Bảo đóng vai anh trai đến nghiêm, chùi hết nước mắt của Trình Tân.

Đã có mấy ngày Tiểu Bảo không cắt móng tay, móng mọc khá dài, trong lúc lau, cọ qua cọ lại khóe mắt Trình Tân, nước mắt chảy ra thấm vào vết rách, cứ vào là lại đau, Trình Tân khó chịu khủng khiếp, chỉ chốc lát người mắt đã hoe đỏ.

Tiểu Bảo vẫn mê mải diễn vai anh trai, vờ như Trình Tân bị thương, muốn băng bó cho cô, lát sau lại muốn lấy giấy làm quần áo cho Trình Tân, chơi đến giờ cơm trưa mới chịu buông Trình Tân xuống lầu.

Trình Tân bị lăn qua lăn lại mệt mỏi vô cùng, Tiểu Bảo đi một lúc lâu cô mới lấy lại chút sức, rũ đuôi, không phe phẩy qua lại như ngày thường nữa, cái đầu cũng yết ớt rũ xuống, chậm rãi bò tới phòng Liêm Đường.

Cô mệt quá đi.

Toàn thân như rã ra từng khúc.

Nếu có anh đẹp trai ở đây thì tốt rồi, nhất định anh đẹp trai sẽ đuổi nhóc gấu con kia đi giúp cô, nghĩ ngợi một lát, Trình Tân liếc mắt qua cái máy tính, cô lại gần cái ghế trước bàn máy tính, muốn leo lên, nhưng mới bám được hai chi trước lên ghế đã hết sức lăn thẳng xuống.

Trình Tân bị ngã, mất khống chế bật khóc.

Tủi thân quá mà.

Vừa khóc, lại tự giễu mình, lúc còn làm người nào có từng yếu ớt như vậy, mới làm mèo không bao lâu đã không kiểm soát được nước mắt, rồi vừa tự giễu vừa lật người bò dậy, tiếp tục leo lên ghế, leo mãi cũng lên được ghế rồi từ ghế tiếp tục leo lên bàn.

Thuận tiện còn nhấn vào nút khởi động máy.

Không biết người kia có thể phát hiện cô lại đụng vào máy tính của anh nữa không.

Cô muốn trò chuyện với anh ấy.

Từ lần đầu tiên đụng vào máy tính Trình Tân đã phát hiện cái máy này đã được cài đặt phần mềm an toàn, người ở nơi khác vẫn có thể kiểm soát được, thậm chí trông rõ mọi hành động của cô, nên từ đó cô liền không chạm vào nữa.

Đây là lần thứ cô chạy tới khởi động máy.

Cô thấy hơi nhớ anh đẹp trai rồi.

Mặc dù lúc nào mặt anh đẹp trai cũng lạnh lùng như tảng đá, không nhiệt tình với người ngoài, nhưng vẫn rất tốt với cô.

Chuyện y như Trình Tân nghĩ, cô vừa chạm vào máy tính, Liêm Đường vừa kết thúc công việc, đang chuẩn bị nghỉ ngơi dùng bữa lập tức nhận được tin báo.

Trong lòng thầm nghĩ chắc bé mèo nhỏ lại nghịch ngợm vọc máy tính nữa rồi.

Khẽ mỉm cười, đứng lên, cầm điện thoại tới phòng nghỉ, lấy bữa trưa trợ lý đã chuẩn bị sẵn, vừa mở hộp đồ ăn vừa đặt điện thoại lên bàn mở video.

Sau đó trông thấy một cục thịt nhỏ lông xù, thoáng khựng lại, phát hiện cục lông có vẻ ử rữ mệt mỏi, không giống dáng vẻ ngẩng đầu ưỡn ngực đầy sức sống thường ngày.

Anh đặt đĩa xuống, bấm vào hình ảnh, phóng lớn, thấy đôi mắt nhóc con hình như có hơi nước, khóe mắt còn hơi hoe đỏ.

Khóc rồi?

Vô tình va vào chỗ nào làm mắt bị thương?

Liêm Đường thấy hơi nghi hoặc, cũng có chút xót xa khó hiểu, ma xui quỷ khiến thế nào lại điều khiển màn hình máy tính tự phát video, để mèo nhỏ cũng có thể thấy được mình.

Sau đó thấy bé mèo đang mặt mày đưa đám bỗng phần chấn hân, không còn ủ dột như vừa nãy nữa, trông sức sống hơn nhiều.

Liêm Đường dừng đứng điện thoại trên mặt bàn, vừa quan sát Trình Tân trong video, vừa nói chuyện với cô.

"Đang làm gì vậy? Lại lên tới nghịch máy tính của anh? Hử?" Không hiểu tại sao, Liêm Đường luôn cảm thấy, vẻ mặt nhóc con ấy chứa quá nhiều tình cảm, khiến anh cảm giác, như mèo nhỏ có thể hiểu được lời mình.

Trình Tân nhìn đoạn video tự phát, bật cười vui vẻ, nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, nâng vuốt lau đi, rồi lại kêu mấy tiếng "meo meo-o".

Người trong video quần áo chỉnh tề, nhìn nghiêm túc lại đứng đắn, mặt mũi sắc sảo, dù đã cố gắng nhẹ giọng, nhưng nghe vẫn lạnh nhạt không tình cảm, Trình Tân nghĩ, nhà anh chứ, nhất định là lạnh lùng quen rồi, giờ muốn dịu giọng với con mèo một câu thôi mà nghe cũng cứng nhắc, may rằng tôi là người, nên anh trai đẹp trai cứ tự thấy may mắn tiếp đi, nếu không lòng tốt của anh sẽ bị coi là lòng lang dạ thú, đảm bảo dọa mấy bé mèo chân chính kia chạy té khói hết đó.

Không thể không nói, được gặp Liêm Đường, mặc dù chỉ là hình ảnh trong video, nhưng trái tim Trình Tân vẫn thấy được an ủi phần nào.

Động tác lau nước mắt của Trình Tân khiến Liêm Đường thoáng ngẩn người, cũng làm anh thấy rõ nước mắt trong mắt Trình Tân.

Nhưng vì không biết nhóc con đã xảy ra chuyện gì, nên chỉ có thể an ủi đơn giản trước, tuy nói chuyện với một con mèo là chuyện nghĩ đã biết kì quái, nhưng anh cảm thấy, trông nhóc con bất lực đáng thương như vậy, vẫn nên nói với nó đôi lời gì đó.

"Thứ bảy anh về nhà chơi với nhóc, nhé?" Liêm Đường nói xong, cũng không quan tâm Trình Tân có thể nghe hiểu hay không, lại chẳng hề để ý tới Trình Tân nữa, vừa nói vừa cầm đĩa lên, hành động rất thoải mái, như trước mắt là một người bạn thân thiết lắm.

Trình Tân co người ngồi trên bàn, lẳng lẳng ngắm Liêm Đường dùng bữa.

Trong lòng đang chửi, nhà anh chứ, còn dám lấy thức ăn ngon ra kích thích tôi, nể mặt anh còn biết về nhà thăm nom bé mèo con bị anh dụ dỗ, thôi không thèm so đo với anh nữa.

"Meo-o" Trình Tân kêu một tiếng, xem như đồng ý.

Vừa nghĩ chờ hai ba ngày nữa là lại được gặp anh đẹp trai, khó có lúc tìm gan Trình Tân thấy được an ủi.

Nhìn Liêm Đường chỉ nói hai ba câu đã ngưng, rồi lẳng lẳng dùng cơm, Trình Tân chuyển ngồi thành nằm, cuộn tròn người lại, nằm trên mặt bàn, vừa say mê chiêm ngưỡng soái ca lạnh lùng mi mục như họa, đẹp trai hiếm có trong video, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Hôm nay cô đã quyết định rồi, bao giờ tên gấu con kia chưa đi, cô liền không ra khỏi phòng!

Mệt chết bố rồi!

Đồng thời trong lòng cũng mong mau đến thứ bảy.

Đợi đến khi gặp lại anh đẹp trai, cô nhất định sẽ rửa sạch nhục nhã, ăn hết đậu hũ của anh đẹp trai! Tuyệt đối không thể giống như lần trước, chỉ gặm được giầy da của trai đẹp.

Mục tiêu của chúng ta là gì!

Ăn đậu hũ!

Mục tiêu!

Ăn đậu hũ!

Trình Tân cười khà khà khà ồ rồi nhắm mắt lại.

Thứ bảy nhanh đến đi nào.

Ăn cơm trưa xong, quả nhiên Tiểu Bảo lại leo lên lầu hai, định chơi với Trình Tân tiếp.

Nhưng tìm tới tìm lui vẫn không thấy mèo nhỏ đâu.

Thằng bé xuống lầu hỏi dì cả: "Không thấy mèo mèo nữa."

Tống Nhã cũng không để ý, chỉ nói với nó: "Chắc mèo mèo trốn rồi, cháu lại đây xem hoạt hình nhé? Bình thường cháu thích xem "Đội bay siêu đẳng" lắm đúng không?"

Trẻ con không nhớ lâu, vừa nghe được xem "Đội bay siêu đẳng", liền hưng phấn gật đầu, nói: "Được ạ! Được ạ, cháu thích "Đội bay siêu đẳng" nhất!"

Tống Nguyệt thấy con trai như vậy, cười nói: "Chứ không phải con thích "Cảnh sát Lego" nhất à?"

Tiểu Bảo ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Con thích hết."

Tống Nhã bật cười vì lời thằng bé, bảo người làm mang kem ly đã chuẩn bị riêng cho Tiểu Bảo ra, vừa ăn vừa xem hoạt hình.

Ăn kem, xem hoạt hình, nháy mắt Tiểu Bảo đã quên luôn Trình Tân.

Uống chút trà chiều, ăn bánh quy nướng xong, Tống Nguyệt dẫn Tiểu Bảo chuẩn bị về nhà, Tiểu Bảo ôm một hộp đồ chơi, trong là ô tô điều khiển từ xa, Tống Nhã đã mua tặng riêng thằng bé.

Tống Nguyệt nhìn con trai nhận đồ chơi, nghe nó nói: "Cảm ơn dì cả" thì nở một nụ cười hài lòng.

Tống Nhã xoa đầu Tiểu Bảo nói: "Sau này nhớ tới nhà dì cả chơi nữa nhé, biết chưa?"

Tống Nguyệt nói: "Làm chị mất toi một ngày, hôm nay chị không tới lớp cắm hoa, sẽ không sao chứ?"

Tống Nhã không chút để ý: "Có thể có gì được." Sau đó để tài xế trong nhà lái xe đưa em gái và Tiểu Bảo về, cũng dặn dò: "Trên đường nhớ cẩn thận, về đến nhà thì báo chị."

Tống Nguyệt đồng ý, cả hai vẫy tay tạm biệt Tống Nhã.

Được tâm sự với em gái, Tống Nhã khá vui, cũng không thèm quan tâm xem cháu ngoại có làm Trình Tân bị thương hay không, vốn bà chưa từng để ý tới con mèo này.

Tống Nhã tiễn em gái và cháu ngoại về rồi, mới day day trán, để lộ vẻ mặt mệt mỏi, định về phòng ngủ một giấc.

Còn Trình Tân không ai hỏi thăm thì, đến tối bỗng nhiên phát sốt.

Sốt mê man bất tỉnh.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mèo con vốn yếu ớt, nào đã trải qua nỗi kinh hãi và mệt nhọc như vậy.

Ban đầu Trình Tân chỉ thấy mình rất mệt và khó chịu, chỉ muốn ngủ một giấc, sau đó cứ mê man mãi không dậy được, ngủ từ trưa đến tận tối, tới bữa cũng không dậy ăn.

Vì cô không còn chút sức nào để động dậy, cũng không thấy cảm giác đói bụng, không thèm ăn.

Cuộn người trên mặt bàn không nhúc nhích, đuôi ử rử thả tự do bên người, hơi thở ngắt quãng, mới buổi chiều chỉ thấy người hơi nóng, đến tối đã thành sốt cao.

Liên Đường ăn trưa xong thì Trình Tân đã cuộn người ngủ mất rồi, nên không gọi cô dậy, mà tắt video, nghỉ ngơi một tiếng rồi lại bắt đầu làm việc cường độ cao.

Đến tối anh tăng ca đến hơn mười giờ mới rời khỏi công ty, trên đường về nhà, chợt nhớ Trình Tân, rồi lấy điện thoại ra mở camera xem thử.

Phát hiện nhóc con vẫn đang ngủ, anh không biết là Trình Tân ngủ suốt từ buổi trưa đến giờ chưa tỉnh, mà cho rằng cô đã dậy ăn xong một bữa rồi mới leo lên bàn ngủ tiếp.

Nghĩ vậy nhưng Liên Đường vẫn mở lại đoạn video quay thời điểm trước đó, xem lại đoạn ngay sau khi anh tắt điện thoại hồi trưa.

Lúc này mới phát hiện có điều không ổn, anh tua nhanh đoạn phim, sau đó nhíu mày, trong đôi mắt luôn bình thản giờ phút này chứa đầy nghi hoặc.

Nhóc này ngủ từ trưa đến giờ không tỉnh?

Hơn nữa, trong video, thỉnh thoảng còn thấy Trình Tân thoáng cử động, thoạt trông như đang run rẩy.

Liêm Đường nhìn đồng hồ, hẳn người trong nhà đã nghỉ ngơi hết rồi, mà cục thịt nhỏ bé như Trình Tân, hẳn vẫn chưa có ai phát giác ra có chỗ bất thường.

Anh nói với tài xế: "Quay về Hòa Thụy Hiên." Hòa Thụy Hiên là tên chỗ ở của ba mẹ, cũng là nơi anh sống từ nhỏ đến lớn, trong sáu năm nội trú cấp 2, cấp 3, trừ cuối tuần thì chẳng bao giờ về, lên đại học lại chuyển luôn ra ngoài sống riêng, mặc dù từng sống ở nơi đó với ba mẹ ruột đến tận khi mười tuổi, nhưng những kí ức đẹp nhất và cả quãng thời gian dậy thì đầy lo âu bối rối khi ấy đều đã phai nhạt, bây giờ anh chỉ thích sống một mình.

Ấy là lý do mà dù Liêm Vĩnh An từng bảo anh về nhà rất nhiều lần, Liêm Đường vẫn không thể hiện thái độ gì.

Tài xế nghe tiếng lập tức quay đầu xe.

Về tới Hòa Thụy Hiên đã là gần mười một giờ đêm, nhà anh và nhà ba anh ở hai khu khác nhau, đi đường mất khoảng ba bốn mươi phút.

Liêm Đường bước nhẹ chân, đang định đẩy cửa vào phòng, lại khéo gặp ngay Liêm Vĩnh An mở cửa phòng ngủ đi ra, thấy là Liêm Đường thì không hề bất ngờ, chỉ hỏi: "Sao về trễ vậy, đã ăn gì chưa?"

Liêm Đường đứng lại, nói: "Ăn rồi ạ, con về nhà lấy ít đồ."

"Tối nay không ở nhà?" Hình như Liêm Vĩnh An không nghĩ là trễ vậy rồi mà Liêm Đường còn định ra ngoài.

"Dạ..."

"Trễ thế này rồi, để mai ăn sáng xong rồi đi công ty luôn cũng không muộn."

Liêm Đường thoáng chần chừ, sau cũng nghe lời đồng ý.

Liêm Vĩnh An cười hài lòng, nói với Liêm Đường: "Vậy con nghỉ sớm đi, ba cũng đi ngủ đây."

"Dạ."

Đợi Liêm Vĩnh An vào phòng rồi, Liêm Đường mới đẩy cửa bước vào.

Có kinh nghiệm sơ ý không cẩn thận khiến Tiểu Bảo bắt được dầy vò cả buổi trước đó, nên dù bệnh nặng mất ý thức, nhưng khi nghe thấy tiếng động Trình Tân vẫn phản xạ chạy trốn.

Còn thêm một buổi như hồi sáng nữa, cô nghĩ mình sẽ không qua được đêm nay.

Liêm Đường vừa bật đèn phòng, cục thịt nhỏ trên bàn lập tức co người bò ra sau máy tính, đáng vẻ hốt hoảng sợ hãi.

Liêm Đường lại gần, xách Trình Tân đang trốn sau máy tính lên.

Trình Tân giãy giụa, kêu meo meo không ngừng.

Trời ơi, ai nữa đây, đừng đùa con nữa chứ! Chết mất thôi!

Trình Tân sốt ruột, vì ánh đèn chiếu tới đột ngột, khiến đôi mắt đang ẩn trong tối nhắm chặt vì chói, thêm vào cơ thể không còn nhanh nhẹn như trước, dù rằng mèo con vốn cũng không nhanh nhẹn mấy.

Nếu không cũng sẽ không bị một thằng nhóc con bắt được dễ dàng như trở bàn tay.

Bị Liêm Đường túm chuẩn xách lên, cô vừa khó chịu vừa sợ hãi, đang lúc giây người muốn thoát, chợt nghe tiếng Liêm Đường nói rằng: "Đừng sợ, là tao." Lập tức được trấn an.

Liêm Đường vừa dứt lời, vật nhỏ trong tay dần bình tĩnh lại.

Trình Tân nhận ra Liêm Đường, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cả cơ thể đang căng thẳng đều như giãn ra, ngất luôn tại chỗ.

Tuy lời Liêm Đường khiến Trình Tân không giãy tiếp nữa, nhưng khi chạm tay vào vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi khiến anh vô cùng lo lắng.

Quả nhiên là bị bệnh rồi, khó trách cứ làm ố mãi trên bàn không dậy.

Sau đó lại phát hiện, vật nhỏ trong tay không hề cử động, hoàn toàn không nhúc nhích.

Đôi mày mới giãn ra vì đã trấn an được Trình Tân lập tức cau lại.

Tiếp đó, Liêm Đường mới về nhà không bao lâu liền ôm Trình Tân ra ngoài.

Anh bước đi vội vã, ngay khi mới xuống lầu và ngồi vào xe, chuông điện thoại vang lên.

Là Liêm Vĩnh An.

Liêm Vĩnh An mới đi rửa mặt xong đã nghe tiếng bước chân rất nhỏ từ tầng dưới vọng lên, cách một cánh cửa nên không dám chắc, nhưng vẫn ra ngoài xem thử.

Phát hiện có tiếng động cơ xe ở tầng dưới.

Nhận điện thoại, Liêm Đường chưa nói gì, Liêm Vĩnh An đã hỏi: "Có chuyện gì sao? Trễ vậy rồi còn ra ngoài?" Ông tưởng công ty có chuyện khẩn cấp gì, nhất định cần Liêm Đường phải tới, sau đó nghe thấy anh trả lời: "Con tới bệnh viện thú cưng."

Bệnh viện thú cưng?

Liêm Vĩnh An tưởng như đang nghe truyện kể.

Tổng Nhã ngồi bên giường nghe vậy, hỏi một câu: "Bệnh viện thú cưng? Là con mèo kia à?"

Lúc này Liêm Vĩnh An mới nhớ rằng, trong nhà mình có một con mèo.

"Là mèo của Liêm Tiểu bị bệnh?"

Liêm Đường liếc nhìn Trình Tân cuộn người ngồi bên, hơi dừng rồi nói: "Vừa nãy vào phòng thấy nó nằm trên bàn, thân nhiệt rất cao, hình như còn đang hôn mê, con thấy đã trễ, không muốn quấy rầy ba mẹ nghỉ ngơi nên mang tới bệnh viện khám luôn, ba mẹ nghỉ sớm đi, con sẽ xử lý chuyện này."

"Đã trễ vậy rồi..." Nếu có ai bị bệnh, Liêm Vĩnh An còn có thể gọi bác sĩ gia đình tới nhà, nhưng mèo thì, nhất thời ông cũng không biết nên nói gì, chỉ là trễ vậy rồi con trai còn ra ngoài, ông là cha, ít nhiều gì vẫn có hơi không yên lòng, dù con trai vẫn luôn bình tĩnh độc lập, chưa bao giờ để ông phải lo lắng.

Liêm Đường chậm rãi nói: "Dù gì cũng là một sinh mạng."

Liêm Vĩnh An có lão luyện vô tình hơn chẳng nữa cũng sẽ không thờ ơ trước một sinh mạng, tự nhiên rõ ràng, nên không nói gì thêm, dù ông có thể bảo người làm mang mèo đi bệnh viện, nhưng con trai đã đi rồi, có nói nữa cũng dư thừa, chỉ bỏ lại một câu: "VẬY NHỚ LÁI XE CẦN THẬN."

"Dạ, ba mẹ cũng nghỉ ngơi đi."

"Ừ."

Trước giờ Liêm Đường chưa từng tới bệnh viện thú cưng, tài xế cũng không biết gần đó có bệnh viện nào không, may vẫn còn GPS chỉ đường, đi theo chỉ dẫn, tới được một bệnh viện gần đó.

Quanh đó đều là khu của người có tiền, bệnh viện thú cưng này mở cửa 24 giờ mỗi ngày, có cả phòng cấp cứu, Liêm Đường nhìn bác sĩ cẩn thận ôm Trình Tân đi, còn anh đứng ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt của phòng cấp cứu, nhìn vào trong, bác sĩ đang đeo mặt nạ dưỡng khí, đo nhiệt độ cơ thể, sau đó bơm thuốc vào ống tiêm, chích thuốc.

Không biết bao lâu sau, cỡ chừng ba mươi phút, Trình Tân được đưa ra, quanh chỗ mới chích thuốc bị cạo sạch một khoảng lông, đặt trong một cái lồng lớn, đáng ngủ an tĩnh, thỉnh thoảng động đậy lật người.

"Nó không sao chứ?"

"Sốt hơn bốn mươi độ, may là đưa tới kịp thời, nếu không sẽ không qua được đêm nay." Giọng bác sĩ rất nhẹ nhàng, vừa dùng cồn lau tay, vừa tháo khẩu trang xuống chúc mừng Liêm Đường.

Liêm Đường gật đầu, hỏi tiếp: "Có cần làm gì nữa không?"

"Giờ phải ở lại quan sát một lúc đã, anh đi làm thủ tục nhập viện cho bé, rồi có thể về nghỉ, nếu sáng mai nhiệt độ cơ thể bé ổn định, thì chiều mai sau khi tan viện có thể tới đón bé về, sau khi về nhà nhớ phải để ý, làm theo những điều tôi dặn, cho uống thuốc đúng giờ."

"Được."

"Cảm ơn bác sĩ." Liêm Đường gật đầu đáp lại rồi đi làm thủ tục.

Tới khi làm xong hết đã là mười hai giờ, Liêm Đường không về Hòa Thụy Hiên, mà ở lại trong một nhà nghỉ gần đó.

--- ----- ---

Tác giả: Dù sao cũng là quà sinh nhật Liêm Tiểu được tặng, là anh trai tất không thể và cũng không có lý do để đòi quà của em gái được, ví như bạn của bạn được tặng sinh nhật vậy đó, bạn thấy món quà đó rất đẹp và bạn rất thích, nhưng bạn có bảo người bạn đó nhường lại món quà đó cho mình không? Hơn nữa tạm thời quan hệ của anh giai này và Tiểu Tiểu chưa tới độ "Tôi phải đích thân nuôi nấng cô ấy" được, có chăng chỉ là thấy thú vị, có hơi để ý, nên mọi người phải bình tĩnh, muốn anh trai nuôi, cũng cần một lý do và thời điểm thích hợp, không gấp được... Chứ nếu tôi viết là anh trai đòi luôn con mèo của em gái, vậy kì lắm... Chẳng lẽ mọi người mong tôi viết thế? Rất không ổn, lấy hình tượng tôi đặt sẵn cho anh chàng thì không thể làm cái việc không lịch sự lễ nghĩa đó được. [...]

Ps: Tôi đã viết sẵn mấy chương sau rồi, Tiểu Tiểu không trải qua gian khổ và trắc trở, thì sao có thể nhận ra cầu vồng trước mắt, sao cảm nhận được hạnh phúc ngọt ngào. Tôi biết các tình yêu thương Tiểu Tiểu, cho nên mới giải thích, vì phải thế các tình yêu mới hiểu được kịch tính cốt truyện chứ, nên cũng đừng gấp, moah moah!

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sáng ra tài xế tới đón.

Liêm Đường ngồi ghế sau xe, bảo: "Ghé bệnh viện." Anh phải xem xem vật nhỏ kia thế nào rồi.

Tài xế nghe vậy quay xe về hướng bệnh viện thú cưng.

Nửa đêm Trình Tân đột ngột tỉnh lại, vừa mới mơ màng mở mắt đã ngửi thấy mùi thức ăn mèo nồng nặc và mùi nước sát trùng xộc tới, thỉnh thoảng còn nghe đâu đó truyền tới tiếng mèo kêu, tiếng chó sủa, chắc vì đang đêm, nên những âm thanh này không nhiều và cũng không quá ồn.

Quan sát xung quanh, Trình Tân nhận ra nơi mình đang nằm, hẳn là bệnh viện thú cưng.

Tiếp đó nhắm hai mắt lại, trời vẫn chưa sáng, ngủ thêm lát nữa đã rồi nghỉ sau.

Lúc Liêm Đường tới, Trình Tân đang ăn cháo dinh dưỡng do y tá chuẩn bị, trong cháo có bỏ một lượng thức ăn mèo dạng mềm dễ tiêu hóa, cũng đã ăn gần tới đáy rồi, chợt phát hiện một cái bóng phủ lên người mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, là anh đẹp trai dáng cao người đẹp đã lâu không gặp kìa, Trình Tân lập tức kích động, dùng vuốt đẩy lông, không ngừng kêu meo meo với Liêm Đường.

Anh trai đẹp trai à! Anh tới rồi!

Không phải nói thứ bảy mới về sao!

Anh tuyệt lắm!

Bao lâu không thấy!

Hình như anh lại đẹp trai hơn rồi!

Moah moah chụt!

"Meo! Meo! Meo--" Vừa kêu vừa phe phẩy đuôi, sức sống không để đâu cho hết.

Liêm Đường ngồi xổm xuống, nhìn vào lồng thấy Trình Tân đã tỉnh thần trở lại, mới nâng bàn chân đang quắp chặt cửa lồng lên nhìn thử: "Xem ra gần khôi phục hết rồi."

Thật ra thì tối qua Trình Tân bị bệnh nên cứ mơ màng suốt, tuyệt nhiên không nhớ được là ai đưa mình tới bệnh viện, nên bây giờ biết là Liêm Đường, trong lòng vui cực.

Liêm Đường không ở lại lâu, thấy Trình Tân đã gần khôi phục, liền đứng dậy rời đi.

Gần đây công ty đang chuẩn bị cho dự án mới, giờ chính là thời điểm gấp rút, không thể lơ là.

Nghe Liêm Đường bảo chiều sẽ tới đón mình về nhà, Trình Tân không giữ người nữa, mà chỉ ngoan ngoãn kêu một tiếng, để anh tập trung làm việc, mặc dù Liêm Đường nghe không hiểu, nhưng thấy Trình Tân kêu hiền thế, lại ngoan ngoãn húp cháo, cũng không còn quá lo lắng.

Tuy mới quen biết vật nhỏ này có mấy ngày, nhưng đã thấy nhớ nhung đến thế, Liêm Đường ngồi trên xe, trong mắt chứa nghi hoặc.

Có lẽ do con mèo này cho anh một cảm giác rất đặc biệt.

Dù chỉ ở lại bệnh viện thú cưng một lát, nhưng Liêm Đường vẫn tới trễ, tuy nói làm ông chủ thì không có khái niệm đi trễ hay không, nhưng với người kĩ tính như Liêm Đường, đây vẫn là một chuyện vô cùng hiếm thấy.

Vì trong mắt mọi người, Liêm Đường luôn luôn đúng giờ, làm việc gì cũng đều nghiêm túc tận trách, chưa từng có ý qua loa.

Kinh ngạc nhất phải kể đến giám đốc bộ phận nghiên cứu và phát triển Lâm Như Ngọc.

Lâm Như Ngọc là đàn chị của Liêm Đường, học trên anh một khóa, ban đầu khi mới thành lập công ty, Lâm Như Ngọc đã tham gia, giờ thành nhân viên cấp nguyên lão, để tri ân các nguyên lão luôn sát cánh cùng công ty vượt mọi khó khăn, sau khi đưa công ty "lên sàn", một số ít nhân viên có đóng

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Trên đường về, Liêm Đường ôm Trình Tân ra khỏi lồng, vừa vuốt lông cho cô, vừa quan sát vị trí mắt cô, chỗ khóe mắt có vết thương nhỏ.

Tối qua về nhà khi đã khá muộn, vừa phát hiện nhóc con hôn mê, liền đưa đến bệnh viện ngay mà chưa kịp nhìn kĩ, sau đó thì chích thuốc, làm thủ tục nhập viện, đến tận khi xuất viện mới phát hiện khóe mắt Trình Tân hơi sưng đỏ, bác sĩ nói vị trí này không thể tự ý bôi thuốc được, thuốc bôi lên đó sẽ dễ theo móng mèo dính vào người mắt, vậy thì không tốt, chỉ có thể chờ vết thương tự lành là tốt nhất.

"Mới có mấy ngày không gặp, sao mày lại luân lạc tới độ này rồi, còn tưởng là một nhóc con cơ trí thích nghịch ngợm gây chuyện chứ, bị ai bắt nạt à?" Giọng nói ghét bỏ.

Trình Tân bị chê bai mới nhớ đến Tiểu Bảo, chợt thấy nản lòng, hừ, chờ chị đây cao hơn lớn hơn một chút, khỏe mạnh hơn rồi, thẳng ranh kia đừng hòng bắt được chị dễ thế nhé! Xem chị có chinh chết mày không!

Còn giờ... Thôi mình vẫn còn nhỏ, vẫn là mèo con, một con non yếu ớt thế này, sao có thể là đối thủ của trẻ con loài người.

Thế là Trình Tân vừa thầm chửi đồng trong lòng vừa như có như không cọ cọ vào tay Liêm Đường, ngoan ngoãn được vuốt lông.

Nếu chủ cô là Liêm Đường thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc cô lại là một món quà sinh nhật, hẳn anh không thể đòi của người ta được, dù sao cũng là một món quà mang ý nghĩa đặc biệt, giả như có người đòi quà sinh nhật cô được tặng, vậy cô cũng sẽ cảm thấy người đó thật là dám nói, quá không biết điều.

Quà sinh nhật người ta tặng tôi, anh lại đòi tôi tặng lại cho anh? Tôi không thích, cũng không có nghĩa là có thể để lại cho anh.

Mà người như Liêm Đường đây, tất cũng không biết làm chuyện đoạt vật yêu của người như vậy.

Mặc kệ Liêm Tiểu có thích món quà này hay không, thì vẫn là được người ta tặng.

Ý nghĩa đã khác, người có tu dưỡng rèn luyện đều sẽ không làm thế.

Nếu như Liêm Tiểu mua cô về, có lẽ khả năng Liêm Đường nhận nuôi cô sẽ cao hơn.

Trong thâm tâm Trình Tân vô cùng mong đợi ngày Liêm Đường có thể trở thành chủ nhân của mình, sau càng nghĩ càng thấy tạo hóa trêu người, thật là tạo hóa trêu người.

Nhưng thôi, làm người phải biết thế nào là đủ, không gặp được chủ nhân hòa hợp với mình cũng không sao, ít nhất thì người ta cũng đâu có cố công ngược đãi cô gì đâu? Vậy đã tốt lắm rồi.

À nhầm, là làm một con mèo, phải biết đủ...

Cô đã không còn là người rồi QAQ.

Gần tới nhà, Liêm Đường đặt Trình Tân đã thiu thiu ngủ vào lại trong lồng, xách lồng xuống xe, vững vàng xách Trình Tân về Hòa Thụy Hiên.

Bởi vì giờ này còn sớm, Liêm Vĩnh An vẫn chưa về, Liêm Tiểu thì chưa tới cuối tuần là chưa thấy bóng, Tống Nhã có giờ học vẽ, cho nên khi một người một mèo bước vào nhà, trừ người làm đang chuẩn bị bữa tối đi ra chào hỏi, còn đâu chẳng thấy ai khác.

Liêm Đường xách Trình Tân lên thăng lâu hai, tới lâu hai rồi mới mở lồng thả cô ra ngoài, cất lồng, thay nước trong bát cho Trình Tân, đổi thức ăn mèo mới, nghiền nát hai viên thuốc thành bột bỏ vào bát nước, làm xong hết những việc đó mới về phòng.

Trình Tân vừa được phóng thích là cứ tung ta tung tăng bám sau Liêm Đường, nhưng thấy anh vừa về nhà đã lo lắng chuyện ăn uống của mình, nghĩ lại vẫn nên ngoan ngoãn uống nước và ăn thức ăn mèo đã rồi nói sau, không nên phụ ý tốt của trai đẹp.

Đối với nếp sống máy móc quy củ của Liêm Đường, hiển nhiên Trình Tân đã quen rồi.

Suy cho cùng thì từ lần trước dẫn cô ra vườn hoa một lần, tựa như đã coi anh thành người có thể thoải mái làm nũng quấy rối.

Ngay khi anh đang cảm thấy bé mèo nhỏ thật to gan, đột nhiên cô lại lên cơn sốt yếu ớt đến vậy.

Chính anh cũng tự thấy may mắn vì mình tới kịp lúc, nếu không có thể nhóc con dễ thương lanh lợi lại nghịch ngợm phá phách này đã hồn về châu trời rồi.

Nhìn cô lại lần nữa vui vẻ chạy nhảy, Liêm Đường không đuổi, kệ cô theo vào.

Trước mắt Trình Tân là cảnh Liêm Đường ung dung cầm sách ngồi trên sofa cạnh cửa sổ sát đất, tà dương trầm lặng phủ trùm cơ thể anh một vàng sáng nhuộm sắc vàng u buồn, cô vốn có ý gây sự chú ý của Liêm

Đường, cũng đã leo lên ghế rồi, nhưng thấy anh đang ngồi lặng lẽ đọc sách thế, bỗng nhiên Trình Tân không muốn làm phiền anh.

Thôi, ban ngày anh đã phải đi làm rất mệt, bây giờ khó được ít phút thư giãn, không nên chường mặt ra làm gì.

Nghĩ vậy, Trình Tân chỉ nằm xuống bên chân Liêm Đường rồi không làm gì nữa.

Liêm Đường đã nhận ra nhóc con bước từng bước tiếp cận mình, vốn tưởng nhóc này sẽ nhào vào anh, leo lên người anh như thường ngày, nhưng không nghĩ tới, nhóc con lại rất ngoan hiền nằm ngay bên chân, không kêu không quấy.

Liêm Đường hướng mắt nhìn Trình Tân, với tay xuống xốc cô lên, đặt lên đùi mình, chậm rãi ngả lưng dựa vào ghế, cúi mắt nhìn Trình Tân trên đùi, hỏi.

"Uống nước rồi chứ?"

Trình Tân nể mặt đáp lại: "Meo--" uống rồi, thức ăn mèo cũng ăn rồi nha!

Thức ăn do trai đẹp đổi quả nhiên mỹ vị!

Trình Tân nói thầm câu ấy trong lòng rồi lại nhanh chóng tự phản bác, cái rằm ấy, thức ăn mèo đúng là bố nó khó ăn! Thực sự không phải thức ăn cho người mà! Muốn ăn thịt kho QAQ.

Càng ăn càng muốn chết.

Nếu không phải để ý gương mặt đẹp trai của anh, tôi sẽ không nể mặt ăn cái thứ quý ấy đâu!!

Bắt một con người phải ăn thức ăn mèo uống nước suông mỗi ngày, thật hành hạ người, hành hạ người quá mà!

Tôi muốn thay đổi, muốn mạnh mẽ!

Tôi muốn dạo đêm tới phòng bếp!

Ăn tất cả những thứ muốn ăn!

Thần không biết quỷ không hay! Làm hiệp khách đêm khuya!

Điều kiện tiên quyết là, ăn thức ăn mèo để lớn lên đã rồi nói tiếp, khóc...

Liêm Đường dùng một tay vuốt đầu Trình Tân, một tay cầm sách, yên lặng đọc sách.

Trời dần tối, Liêm Đường bật đèn, đọc thêm một lúc, nửa tiếng sau, Liêm Vĩnh An và Tống Nhã cùng quay về, cũng nghe người làm nhắc rằng Liêm Đường đã về trước.

Liêm Đường xuống lầu.

Không dẫn Trình Tân theo, Trình Tân cũng không muốn xuống đó để chịu tội.

Nhìn được không ăn được, ấy là chuyện thảm thiết biết nhường nào.

Trong khi Liêm Đường xuống lầu dùng cơm, cô nằm yên trên sofa nghỉ ngơi.

Thời điểm một nhà ba miệng chuẩn bị dùng bữa, Liêm Đường vốn ít khi nói chuyện trong giờ cơm đột nhiên hỏi: "Hôm qua có khách tới nhà sao?"

Tống Nhã thoảng sững sốt, không nghĩ tới Liêm Đường sẽ hỏi chuyện ấy, thấy chồng nhìn mình, bà nói: "Không phải sáng sớm qua đã nói với anh là Tiểu Nguyệt tới rồi sao? Con bé dẫn theo Tiểu Bảo, ngồi với em đến chiều mới về."

Liêm Vĩnh An bận rộn nhiều việc, dù buổi sớm vợ có nhắc tới nhưng bây giờ đã không còn ấn tượng gì, nên khi con trai đột ngột hỏi vậy, ông cũng hơi ngẩn ra, không khỏi nhìn sang vợ, xem khách nào tới, nghe vợ nói mới sức nhớ.

Liêm Vĩnh An nhẹ mím cười: "Con không nhắc, ba cũng quên luôn chuyện này."

Tống Nhã nhìn Liêm Đường, dè dặt hỏi: "Có chuyện gì vậy? Hôm qua Tiểu Bảo lên lầu chơi, vào phòng con rồi sao? Hẳn thằng bé sẽ không tự tiện vào phòng..." Bà biết là phòng ngủ của Liêm Đường thì ngoài anh ra không ai được vào, trong nhà cũng không có ai dám bén mảng tới phòng anh nếu chưa được cho phép, hỏi câu này, là vì đang lo, lỡ như Liêm Đường quên khóa cửa, Tiểu Bảo vào động phải đồ của anh thì nguy to, bà cũng không nghĩ sẽ có sơ sót như vậy, vì biết em gái đã dạy Tiểu Bảo những quy củ ấy, đáng lẽ sẽ không vào, nhưng chuyện khó tránh vạn nhất.

Quan hệ của bà và đứa con riêng này vốn không thân, nếu vì mấy chuyện nhỏ làm anh có thành kiến, vậy thật sự không ổn, nghĩ thế nào thì nhà họ Liêm sau này cũng do con riêng làm chủ, bà sẽ không ngu ngốc đến thế, chọc người không nên chọc.

Vì vậy bà chưa từng ngăn cản con gái thân thiết với đứa con riêng này, thậm chí từ bé đã hướng con bé chủ động lấy lòng anh trai, mà dù con riêng của chồng không thêm nể mặt mẹ kế nhưng cũng không giận lẫy lên trẻ con, dù có thể do khinh thường làm thế, khó mà rõ được, tóm lại, đứa con riêng này vẫn luôn đối xử tốt với con gái bà, việc này thì bà rất hài lòng.

Liêm Đường lạnh nhạt nói: "Không có việc đó, nhưng có lẽ con mèo bị dọa sợ nên chạy trốn vào phòng, hôm qua con về lấy đồ, phát hiện nó bị sốt, gọi mãi không tỉnh..."

"À..." Tống Nhã có vẻ kinh ngạc, nhìn Liêm Đường, "Lúc đó Tiểu Bảo lên lầu chơi, đúng là có nghe thấy thằng bé chơi với con mèo đó, giờ mèo thế nào rồi?" Nhẹ nhàng chuyển chủ đề sang chuyện chó mèo.

"Hôm qua nhân tiện mang nó đi bệnh viện, chiều nay tan việc đã đón về, bác sĩ nói uống thuốc đúng giờ, nghỉ ngơi, từ từ sẽ không có chuyện gì." Liêm Đường nói nhạt như mây trôi nước chảy, tựa chỉ là thuận miệng nhắc tới.

"Vậy thì tốt, mèo con vốn yếu ớt, sau này mẹ sẽ để ý gì hơn, dù sao trông con mèo này cũng đáng yêu, lại ngoan ngoãn không ầm ĩ." Mặc dù Tống Nhã không thích chó mèo, nhưng cũng nhận ra tính cách con mèo nhà mình khá ngoan, nên không còn ghét như lúc đầu nữa.

Tán gẫu thêm mấy câu, ba người bắt đầu yên lặng dùng bữa.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ăn cơm xong, Liêm Đường lên lầu trước.

Đẩy cửa ra, thấy nhóc con đang nằm trên sofa, nhắm mắt say ngủ.

Trình Tân nghe thấy tiếng động, mừng rỡ ngược đầu, ngược đôi mắt tròn vo nhìn Liêm Đường đẩy cửa bước vào.

Anh trai đẹp trai ời, sao càng nhìn càng thấy anh đẹp trai quá vậy, đẹp trai làm tôi muốn ngủ với anh, ăn đậu hũ của anh.

Trong đầu Trình Tân vụt lên mấy câu nói ấy, vội nâng vuốt che mặt.

Trình Tân ời Trình Tân, từ lúc nào mà mày trở nên háo sắc thế hả?

Trước kia mày đâu phải thứ người như thế!

Mày còn nhớ khi trước mày chính là loại con gái chỉ khom lưng trước kim tiền không hả?

Trong xã hội này, trừ tiền tài, nào còn điều gì có thể ảnh hưởng tới mày nữa!

Sắc đẹp?!

Không, đứng trước sắc đẹp, mày cũng chỉ từng coi như mây trôi nước chảy, không thèm ngó tới!

Còn bây giờ!

Chẳng phải chỉ là biến thành một con mèo!

Mày liền chôn vùi nữ đức thế!

Biến thành đứa con gái dung tục thế hả?

Sao mày có thể trêu đùa anh chàng lương thiện điển trai thế hả?

Thật vô sỉ!

Thật hạ lưu!

Liêm Đường nhẹ cau mày, liếc bé Trình Tân bỗng nhiên vui mặt vào móng vuốt, đáng vẻ ưu phiền.

Hành động này rơi trong mắt Liêm Đường, khiến anh dở khóc dở cười... Vì hành động này, thực sự rất giàu biểu cảm... Giống như một bức hình đã được photoshop, thêm phụ đề, viết là "không mặt mũi nhìn anh".

Liêm Đường cong môi thích thú, không nhịn được lấy điện thoại ra chụp lại cảnh Trình Tân nâng vuốt che mặt.

Đăng vào group wechat của đám bạn thân.

Chương Kính Chi: Chuyện lạ à, Liêm Đường chủ động gửi biểu tượng cảm xúc.

Dịch Viễn Sơn: Nhìn cái là biết tay mơ, biểu tượng cảm xúc gì mà độ nét cao vậy kích thước lớn vậy, có cậu mới biểu tượng ấy!

Liêm Đường: Đây là mèo nhà tớ...

Lãnh Trạc: Mới dùng phần mềm phân tích thử tấm ảnh này, quả thật là hình mới chụp...

Chương Kính Chi: ... Lãnh Trạc, cậu thật rảnh rồi, có điều... Liêm Đường, con mèo này của nhà cậu, sao lại, có biểu cảm thế?

Dịch Viễn Sơn: Có hình chính diện không? Tớ thích mèo nhất! Tiếc là cứ nuôi một con chết một con, nên để mấy bé mèo được khỏe mạnh trưởng thành, không dám nuôi.

Chương Kính Chi: Cậu chắc chắn không phải vì mình thường xuyên ra ngoài ham chơi, để mấy bé mèo chết đói?

Dịch Viễn Sơn: Cút sang một bên! Tớ có thiếu thông minh thế à? Khiến một bé mèo đang sống sờ sờ ra đó chết đói?

Chương Kính Chi: Có.

Lãnh Trạc: Có.

Liêm Đường: Có.

Dịch Viễn Sơn: Được, tuyệt giao.

Liêm Đường tắt điện thoại, không nghe đám bọn họ tám bậy nữa, mà đi tới ghế mát xa, ngồi xuống.

Sau khi mát xa ba mươi phút, tâm trạng Trình Tân thoải mái trở lại, nhảy xuống sofa... Đương nhiên... Động tác thì không đẹp lắm... Là thuận theo thành ghế tuột xuống.

Trình Tân nghiêm mặt vờ như hành động này không hề buồn cười không hề hài hước, tôi chỉ là bé mèo trắng nhỏ mong manh dễ bắt nạt thôi! Nhỏ lắm mà!

Nhỏ quá!

Yếu quá!

Vậy nên! Tôi trượt xuống theo thành ghế thôi!

Hử!

Liên Đường vô tình thấy Trình Tân ngồi chồm hổm bên cạnh, trợn tròn mắt trừng thẳng vào ghế, chẳng biết đang buồn bực điều chi.

Nếu Trình Tân có thể nghe được suy nghĩ trong lòng Liên Đường, nhất định sẽ trả lời rằng: Thương thay phận mình đó! Tôi yếu quá mà! Muốn nhảy lên nhào vào lòng trai đẹp cũng không được! Buồn!

Cô thật là yếu ớt quá!

Cô!

Trình Tân!

Từng là người làm một lúc bốn việc làm thêm!

Lại sa sút biến thành yếu đuối thế này!

Không chút sức mạnh!

Liên Đường cười bế cô lên, chậm rãi vuốt ve phần lông rối xù, vuốt một hồi, Trình Tân không kiềm được phát ra tiếng rên ư ử thoải mái, ai da, được trai đẹp sờ soạng sướng quá đi!

Liên Đường lặng ngẫm vẻ hưởng thụ của cô, đột nhiên ném phăng cô lên giường.

"Tao đi tắm đây, mày tự chơi đi."

"Meo-o--" Trình Tân hết hồn lộ mọ bò dậy, liền thấy chàng đẹp trai mới ném mình lên giường đang cởi cúc áo.

Woa, ôi!

Cởi quần áo!

Cởi quần áo!

Cởi kìa!

Trình Tân lại tiếp tục mở to đôi mắt sáng rực có thần nhìn Liêm Đường chăm chú, nước miếng hi vọng sắp rớt đến nơi.

Liêm Đường vừa định cởi cúc áo, chợt liếc thấy Trình Tân nhìn mình mê mẩn.

Bất đắc dĩ nói: "Ánh mắt mày... Thật đặc biệt..." Khiến anh không thể bỏ qua không thể coi nhẹ.

Trình Tân chợt rùng mình, sợ lại bị Liêm Đường lấy quần áo trùm kín như lần trước, bị Liêm Đường vừa cười vừa nhìn thế, lập tức có tật giật mình kêu meo một tiếng rồi nằm rạp xuống giường, né mắt giả vờ: Chăn này sạch quá đi... Dễ chịu quá... Tôi không nhìn anh đâu... Anh nhìn tôi làm gì... Anh mà nhìn nữa... Anh còn nhìn nữa...

Liếc mắt quan sát thấy anh đẹp trai không còn để ý tới mình, Trình Tân thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, sau đó chậm rãi nâng mí mắt, mày gian mắt chuột lén rình trai đẹp cởi quần áo.

Nhìn bàn tay có những ngón thon dài lộ cả khớp xương kia tháo cúc, cởi áo sơ mi, áo ba lỗ, sau nữa là... Trình Tân nuốt cả miệng nước miếng, woah, ôi... Nhiều thế... Cơ bụng tám múi, tám múi cơ đấy! Đường nhân ngư(*) nữa kìa! Cả cơ ngực khiến nước miếng người ta chảy ròng nữa, ông trời của con ời...

(*) Hai đường cơ chéo hình chữ V nổi lên hai bên hông dưới, trên khung xương chậu của đàn ông

Cô không thích kiểu đàn ông vai u thịt bắp, nhưng cơ bắp của anh đẹp trai trông rất rắn chắc cân đối đủ độ, chính là kiểu vóc dáng cô thích!

Trình Tân thấy hô hấp mình nghẹn lại, sắp không thở được rồi...

Thật mê người!

Cô không chịu nổi rồi!

Nhìn được không sờ được!

Thế giới này thật quá tàn nhẫn!

Tại sao phải tàn nhẫn với cô như thế!

Ngay khi anh đẹp trai đặt những ngón tay thon dài nổi rõ khớp xương lên thắt lưng, Trình Tân kích động nuốt một ngụm nước miếng, chuẩn bị vện toàn, chỉ chờ đợi hình ảnh nóng bỏng hút hồn sắp tới, thế nhưng... Đột nhiên... Trai đẹp giật mình quay phắt lại nhìn cô...

Chuyện quái gì vậy...

Anh trai đẹp trai à! Đừng ngừng lại mà!

Tiếp tục!

Tiếp tục đi!

Cô chỉ muốn lặng lẽ làm một con mèo ngấm đũng quần...

Cởi!

Đợi sau này em gái có tiền, nhất định thưởng cho anh một cái phong bao thật dày!

Trình Tân toàn thân rạo rực mặt mũi ửng hồng, mặc dù bị lông che không thấy, nhưng ánh mắt đã chuyển mơ màng, há miệng cười ngây ngô...

Tiếp đó, thấy trai đẹp lỏa thể... nửa trên bước từng bước đưa cơ thể quyến rũ lại gần mình.

Anh đẹp trai... Anh muốn làm gì...

Nói cho anh biết...

Anh đừng có làm chuyện xằng bậy...

Tôi là một bé mèo trong sáng!

Tôi không biết làm những chuyện không trong sáng...

Tôi...

"Mày chảy máu mũi đấy hả?" Giọng điệu nghi hoặc.

Ớ?

Trình Tân ngẩn ngơ chờ dẫn cứ thế bị Liêm Đường xách lên, ôm tới trước bồn rửa trong phòng vệ sinh, Liêm Đường cau mày dùng nước gột sạch máu mũi cho Trình Tân.

Trình Tân vẫn còn chưa rõ tình hình lắm, khi thấy vệt máu chảy ra từ mũi mình qua tấm gương, vẻ mặt ngu độn ấy... Mặt già đỏ lên...

Mất mặt bội phần, không, là mất mặt mèo.

Cô lại ngắm trai đẹp tới chảy máu mũi...

Trời ạ...

Ngượng chết mất.

Trình Tân im lặng dùng vớ che kín mặt mũi, không hé một lời.

Cái dáng ấy rơi trong mắt Liêm Đường, không nghi ngờ gì chính là cố tình bán mồi.

Liêm Đường: "Chảy máu mũi không khó chịu gì à... Còn bày đặt ra vẻ đáng yêu?"

Trình Tân: Không, tôi không có ý ra vẻ mồi đâu, là do không còn mặt mũi sống trên đời...

Anh không hiểu nỗi đau của tôi, không thấu được cái khổ của tôi đâu.

Mẹ ơi, mất mặt quá.

Nếu Trịnh Gia Mẫn biết cô chảy máu mũi vì chiêm ngưỡng cơ thể một tên đàn ông, nhất định sẽ cười cô hết nước!

May mà bây giờ là mèo... Không ai cười mình... Cũng không ai biết nguyên nhân thực sự làm mình vướng hỏa chảy máu...

"Sao đột nhiên lại chảy máu mũi nhỉ? Chẳng lẽ do nhìn lén tao? Hử?" Liêm Đường băng quơ trêu chọc, bỗng phát hiện bé mèo trong tay bỗng nhiên cứng người.

Nghe lời Liêm Đường, Trình Tân dơ ra theo bản năng, lặng lẽ che mặt kín hơn nữa, mặc dù hai cái móng mèo cũng không thể che hết lớp lông mượt mà trên mặt, nhưng kín được chỗ nào hay chỗ ấy.

"Haiz... Chẳng lẽ đúng là vì vậy nên chảy máu mũi thật?" Phản ứng của Trình Tân khiến Liêm Đường tiếp tục sinh ác ý trêu chọc, nhưng cũng không thực sự nghĩ vậy.

Không phải đâu!

Anh bố nào nhiều quá rồi đó!

Tôi!

Làm sao!

Có thể!

Không tiền đồ đến thấy đàn ông là chảy máu mũi?!

Trình Tân tôi đây! Ra đời lăn lộn! Đã từng xông vào nhà tắm nam, nhìn một đám đàn ông trần truồng chống mộng vẫn mặt không đổi sắc bình thản ra ngoài đó!

Lau sạch sẽ cho Trình Tân, Liêm Đường gọi điện thoại cho vị bác sĩ đã chẩn bệnh cho Trình Tân ở bệnh viện thú cưng lần trước.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Bác sĩ: "Anh nói là, bé chảy máu mũi đột ngột?"

"Đúng vậy, mới bị vừa nãy, nhưng chỉ chảy mấy giọt, cũng không nhiều."

"Hôm qua khi kiểm tra cho bé, trừ vài vấn đề nhỏ bên ngoài, thì không thấy có gì khác thường, chảy máu mũi là việc khá thường gặp, có thể do gần đây thời tiết hanh khô, anh để ý quan sát thêm một ngày, cho bé uống nhiều nước, nếu tình trạng này tiếp tục, thấy không ổn thì cứ tới viện khám, nhưng hẳn là không có gì đáng ngại."

Liên Đường nghe theo lời bác sĩ, dùng khăn mềm thấm ướt lau sạch mặt mũi và vùng cổ cho Trình Tân, rồi sấy khô bằng máy sấy, xong xuôi mới đi kiểm tra xem trên giường có dính máu không.

Kiểm tra một lượt, có lẽ do Trình Tân không chảy máu nhiều, cộng thêm Liên Đường phát hiện kịp thời nên không thấy vết máu nào nhỏ xuống trên.

Thu dọn xong xuôi, Liên Đường cầm quần áo vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Vốn đã quyết tâm hôm nay nhất định phải rình ngắm trai đẹp đi tắm, nhưng giờ Trình Tân không dám nữa.

Cô e rằng lát nữa chứng kiến cảnh tượng kích thích hơn, mình sẽ chảy máu mũi tiếp mất.

Nếu vậy thì quá là... quá... là... mất mặt... Mất mặt không để đâu cho hết!

Cô không muốn cho anh đẹp trai cơ hội cười nhạo mình đâu!

Trình Tân ôm nỗi phẫn uất vì không được ngắm trai đẹp tắm rửa nằm giăng chân trên giường, duỗi móng vuốt, quơ qua quơ lại không mục đích, tiếng nước chảy róc rách văng tới bên tai, tưởng tượng ra hình ảnh trong ấy, Trình Tân lại lần nữa lộ ra vẻ mặt thiếu nữ khờ dại hám sắc.

"Meo..." Hình ảnh đó nhất định đẹp ngất ngây.

Đợi đến khi Liêm Đường ra khỏi phòng tắm, Trình Tân đã ôm những hình ảnh tuyệt đẹp phác ra bởi chính óc hoang tưởng của mình chìm vào mộng đẹp.

Sự thật là cô vẫn còn nhỏ lắm, cần phải nghỉ ngơi nhiều.

Vừa lau tóc, Liêm Đường nhìn Trình Tân nằm nép mình trong góc giường, tấm chăn màu tro nhạt bên dưới làm bật lên cơ thể nhỏ bé trắng như tuyết trông mỏng manh thuần khiết lạ thường, nhỏ nhắn đáng yêu.

Trước giờ Liêm Đường chưa từng sống chung với mèo, dù đã thấy người ta nuôi, nhưng chính anh vẫn chưa từng trải nghiệm cảm giác ấy, và cũng chưa từng nghĩ rằng ngày nào đó mình sẽ nuôi một con mèo.

Chỉ có một lần khi nhìn thấy bé mèo nhỏ rúc trong góc phòng khách nom túi thân quá, không ai để ý, lòng anh chợt xuất hiện sự trắc ẩn, liền đưa tay ra, mời nhóc con cùng xuống lầu, nhưng thực ra anh không nghĩ rằng bé mèo này sẽ lại gần mình thật.

Thế nhưng, chuyện xảy ra làm anh nhìn với cặp mắt khác xưa, cũng chẳng biết nên nói nhóc này ngốc hay quá to gan.

Cứ chẳng chút e dè bước tới trước mặt anh, đi theo anh.

Đột nhiên nổi hứng đặt một cái tên vô cùng tầm thường.

Sau đó càng ngày nhóc con càng thích quẩn anh, mỗi lần thấy anh đều lộ vẻ mặt mừng rỡ chào đón, khiến anh tuyệt không thể coi nhẹ...

Hóa ra nuôi mèo thú vị đến thế?

Nếu đó là nhóc này, vậy anh cũng muốn nuôi thử một con.

Nghĩ vậy, Liêm Đường cầm máy sấy đi ra phòng khách, vừa bước chân ra, cửa nhẹ nhàng khép lại, không phát ra chút âm thanh tới tai tên nhóc đang ngủ trong phòng.

Sấy tóc xong mới về phòng ngủ, cất máy sấy, tắt đèn lên giường.

Nhẹ nhàng nhắc tên nhóc đang nằm trong góc giường lên, đặt xuống phía trái giường, sau cùng tắt hết ngọn đèn ngủ trên tủ đầu giường.

Trình Tân ngủ một giấc lâu thật lâu, khi tỉnh lại, toàn thân khoan khoái, nhưng người trên giường đã không thấy đâu.

Liền đó cô thấy bên cạnh giường có thêm một cái ghế thấp bọc đệm mềm, ghế đặt ngay bên giường, thoát trông liền liên tưởng đến mấy bậc thang, đi xuống theo lối ấy sẽ không phải cố sức thở không ra hơi, sẽ không ngã xuống như chó, hóa ra thêm một cái ghế thôi là mọi chuyện đều dễ dàng.

Chàng đẹp trai đúng là người đàn ông tâm lý nhất, chu đáo nhất, tuyệt vời nhất cô từng gặp!

Làm sao đây!

Anh trai vừa đẹp trai lại tuyệt vời như vậy!

Càng ngày càng thích anh ấy rồi!

Trình Tân lần theo thành giường leo xuống ghế, rồi từ ghế đáp chuẩn xác xuống sàn nhà.

Đi ra phòng khách, xem đồng hồ trên tường.

Ngủ lâu như thế.

Đã là mười giờ rồi.

Chắc anh đẹp trai đã đến công ty.

Rất tốt, một ngày tẻ nhạt lại bắt đầu.

Trình Tân vừa ăn vừa đếm từng viên đồ ăn mè một, mới tỉnh ngủ đã bắt đầu nhớ anh đẹp trai...

Dĩ nhiên, nhớ nhất là nhan sắc của anh ấy...

Đúng vậy, cô dung tục thế đấy, kết hợp với ngôn ngữ cơ thể, ưỡn ngực, tự hào, là người theo đảng hám sắc đó thì sao!

Lấp đầy bụng, uống hết bát nước pha bột thuốc, lần này Trình Tân không tự cho là thông minh trốn sau thành ghế sofa nữa.

Ăn xong liền chạy thẳng về phòng Liêm Đường.

Cô phải đi vọc máy tính đây.

Phải đi chat video với trai đẹp đây,

Phải đi xem tin bát quái trong showbiz để thanh lọc cuộc sống đây.

Tổn hết sức bú sữa mẹ lên được lên ghế, bật nguồn máy tính, giẫm lên mặt bàn, đập lên bàn phím.

Đầu kia, Liêm Đường nhận được cảnh báo an toàn cũng chỉ quét mắt qua liền mở khóa máy tính, sau đó tiếp tục nghe nhân viên trong buổi họp trình bày tiến triển của hạng mục lần này.

Để tránh bị chú ý, Trình Tân còn cố tình đập lung tung lên bàn phím, ra vẻ mình là một bé mèo hiếu kì nghịch ngợm, chạy tới phá máy chơi thôi, sau đó mới mở một trang web giải trí, hào hứng đọc tin tức, mặc dù không thể phẩm nước bình chuyện như trước, nhưng có tin bất quái để đọc cũng không tệ rồi.

Con người ấy à! Phải biết tự tìm vui cho mình!

À, không phải, là mèo, phải học cách tự tìm niềm vui cho mình!

Vui vẻ đọc hết tin này đến tin khác, rồi lại kéo xuống xem hết bình luận này đến bình luận khác, Trình Tân mở tin tiếp theo ngay dưới bài vừa đọc.

Là tin mới nhất của báo Giải trí Online, nói về tình hình gần đây của sao nam cô hâm mộ nhất, bàn chuyện tiếp theo anh ấy sẽ quay phim gì linh tinh.

"Meo--" Sắp đóng chung với sao nữ mình thích nhất rồi, vui quá đi!

Sau khi tan họp, về phòng làm việc, Liêm Đường không kiềm được mở video xem thử, đúng lúc thấy Trình Tân đang cười, miệng toét ra, hai mắt cong cong như vầng trăng non, xem gì mà vui thế nhỉ? Chẳng lẽ lại là mấy clip chó mèo gì đó? Nhưng sao không có nhạc nền?

Liêm Đường bật máy mở phần mềm kiểm soát tái dựng lại hình ảnh trong máy tính ở nhà, đặt lên bàn, liền thấy thứ Trình Tân đang xem.

Giải trí Online?

Mà đoạn clip trong bài này, vừa khéo đang phát khúc Chương Kính Chi và nữ nghệ sĩ Trần Chi Nhiên phát biểu cảm tưởng về bộ phim mới...

Thấy Chương Kính Chi nên vui vẻ như vậy?

Liên Đường thấy thú vị, gửi tin vào group: Mèo nhà tớ xem video có Chương Kính Chi này, vui vẻ như bé ngốc ấy.

Nhắn xong còn đăng thêm tấm hình có Trình Tân đang cười ngoác cả miệng, quả là trông ngốc thật, kết hợp với vẻ ngoài đáng yêu thích mắt, nhìn thế nào cũng thấy moe hết sức.

Dịch Viễn Sơn gửi một icon cạn lời: Cũng không có ánh mắt quá nhỉ?

Lãnh Trạc cũng nhắn tin kèm icon cạn lời y chang Dịch Viễn Sơn: Cũng không có ánh mắt quá nhỉ?

Chương Kính Chi gửi icon bật ngón cái: Ôi tinh mắt quá. Thích bé này rồi đây! Thật biết thưởng thức! Lần sau tớ sẽ mang gậy chọc mèo tới chơi với nó.

Liên Đường: Chỉ mang gậy chọc mèo? Không biết xấu hổ!

Dịch Viễn Sơn: Chỉ mang gậy chọc mèo? Không biết xấu hổ!

Lãnh Trạc: Chỉ mang gậy chọc mèo? Không biết xấu hổ!

Chương Kính Chi: Ai da, tớ phải quay phim rồi, tạm biệt.

Liên Đường: Biến.

Dịch Viễn Sơn: Biến.

Lãnh Trạc: Biến.

Hiện Trình Tân vẫn chưa biết khoảnh khắc ngu ngốc của mình bị trai đẹp chớp được đăng lên group bạn thân, cũng không biết cái mặt đần độn chảy dãi của mình đã bị thần tượng nhìn sạch.

Cô chỉ biết là có thể cái gì cô làm cũng bị anh đẹp trai nhìn hết rồi.

Nhưng cô không thấy có gì phải ngại cả.

Mình chỉ là một con mèo thôi mà!

Anh có thể làm gì được tôi?!

Trừ cho rằng đây là một con mèo không tầm thường, xuất chúng như tiên nữ, thì còn làm gì được?!

Hứ!

Trình Tân tôi á, lẫn lộn trong xã hội, không biết sợ là gì đâu nhá!

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hôm đó là thứ bảy, không chỉ Liêm Tiểu, mà đến cả anh đẹp trai Trình Tân cho rằng đã về thứ tư thứ năm nên sẽ không về nữa, không ngờ anh ấy vẫn về nhà.

Vui quá đi.

Được gặp trai đẹp, Trình Tân hưng phấn tột độ, lăn lê bò toài trên mặt đất, nằm giang chân nâng vuốt ngoẹo đầu, ngẩng mặt ngắm Liêm Đường.

Cảnh tượng này thật là moe hết sức, nhưng anh Liêm của chúng ta thấy cô như vậy, chỉ cười áo khoác xuống nói thẳng thừng: "Mày đang bán moe đấy à, hay là học chó?"

Trình Tân nghe thấy hai chữ bán moe còn rất vui vẻ, nhưng nghe hết từ học chó thì chợt đen mặt, trong lòng bất mãn hứ một tiếng, người ta đây moe vậy cơ mà! Gì mà chó với chả cún! Tôi có chó thế ư? Tôi đáng yêu vậy mà?!

Trình Tân bị đả kích quá, lật mình, từ dưới đất bò dậy, tự nhủ trong lòng, hứ, nể mặt tay này từng cứu mày một lần, thôi tha cho anh ta đi, ai bảo ngoại hình người ta đẹp thế cơ chứ!

Trai đẹp có sai lầm cũng nên được tha thứ, ai bảo cô là đứa cuồng sắc đẹp, huống chi chàng đẹp trai này còn chu đáo như vậy, dù mặt mày có hơi lạnh lùng, khiến cô sợ hãi ngay lần gặp đầu tiên.

Đối với người quan tâm mình nhất trong cái nhà này, Trình Tân thể hiện rằng mình vô cùng thông tình đạt lý, không thềm so đo, meo-o.

Trình Tân không thấy chút gánh nặng nào, nhanh chóng tự khuyên bảo ru ngủ mình, bước từng bước nhỏ tiến sát Liêm Đường, ngồi xuống sàn nhà, nâng vuốt nghịch ống quần Liêm Đường, ngửa cổ nhìn Liêm Đường.

Anh đẹp trai ơi, muốn ôm ôm hôn hôn bế lên cao, meo.

"Meo --"

Liêm Đường đứng tại chỗ nhẹ cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng ngắm Trình Tân làm nũng.

Cảm thấy hết cách đành cúi xuống bế nhóc con này lên.

"Mày thật là... Càng ngày càng biết bán moe, nhưng cái mặt moe này cũng không tệ, tao mua." Lời nói có ý tâng bốc.

"Meo --" Trình Tân lén phổng mũi, người ta vốn đáng yêu sẵn rồi! Có ai thấy tôi bán moe mà không mua mấy cân chứ?! Nét mặt tự tin vô cùng.

Liêm Đường về nhà rồi không hề ra khỏi cửa, chỉ ngồi yên trong phòng xử lý công việc trên máy tính, còn Trình Tân thì đang tung tăng đi lại trên đùi Liêm Đường, không hề lo lắng mình sẽ ngã xuống.

Tại sao ư, bởi vì cô nàng có chỗ dựa nên không thềm sợ, cảm thấy nếu mình sắp ngã, anh đẹp trai nhất định sẽ lập tức kéo cô đỡ cô! Cô tự tin lắm đó.

Với anh trai đẹp trai, Trình Tân cho rằng mình rất hiểu anh, đã nhận định anh là một người siêu siêu tốt!

Không chỉ có bề ngoài đẹp trai!

Nhân phẩm cũng tốt cùng cực!

Chỉ là có hơi lạnh nhạt, dễ khiến người ta không dám đến gần.

Từ khi cô biết Tống Nhã là mẹ kế của Liêm Đường liền bất giác thấy thương thay cho anh đẹp trai, khó trách ngay từ lúc đầu đã thấy Liêm Đường rất thờ ơ trước Tống Nhã, Liêm Tiểu thì đỡ hơn.

Nghe nói cha mẹ anh ly dị khi anh mới mười tuổi.

Qua khoảng thời gian sống chung với Liêm Đường, Trình Tân phát hiện, hình như chưa từng thấy Liêm Đường liên lạc với mẹ mình bao giờ, mẹ anh cũng chưa từng gọi cho anh.

Vừa nghĩ từ khi anh đẹp trai mười tuổi đã phải chịu những điều này, Trình Tân hết sức đau lòng, hận không thể quên biết anh từ khi anh còn nhỏ, sau đó mỗi ngày đều bán mœ chọc anh vui.

Liêm Đường ôm Trình Tân quấy rối này giờ lên, thuận tay đặt trên mặt bàn.

Trình Tân nhìn nét mặt Liêm Đường nghiêm túc mà thất thần, không quấy rối nữa, cô nằm bên cạnh anh, rất mực ngoan ngoãn, mở to mắt ngắm nhan sắc của trai đẹp.

Quá đẹp trai, đẹp trai quá đi.

Anh trai đẹp trai ời sao anh có thể đẹp trai đến thế?

Cảm giác còn đẹp hơn cả thần tượng Chương Kính Chi của cô, men hơn cả Chương Kính Chi, thần tượng của cô đẹp kiểu anh tuấn khôi ngô, còn anh trai đẹp trai lại theo kiểu lạnh lùng thanh khiết như rượu mạnh, nhưng đều giống ở chỗ cao lớn mạnh mẽ, đẹp trai kinh người.

Cô đều thích cả.

Nghĩ vậy, Trình Tân không để ý thấy Liêm Đường đã nhắc điện thoại lên, trên màn hình có thông báo tin nhắn.

Chương Kính Chi gửi lên group một tấm hình mặc đồ cổ trang chụp trong phim trường.

Chương Kính Chi: Nhanh nào, cho fan mèo nhỏ của tớ chiêm ngưỡng đi, đậu yêu của nó lại đẹp trai tới một cấp độ mới rồi đó! Đúng rồi, fan mèo nhỏ của tớ là cái hay đực vậy?

Lãnh Trạc: Không biết xấu hổ.

Dịch Viễn Sơn: Không biết xấu hổ.

Liêm Đường: Cái, tớ cho xem rồi, con bé quay mặt đi, trông như không dám nhìn thẳng, cậu nên kiểm điểm kĩ lại đi.

Lãnh Trạc: Nhớ kiểm điểm lại cho kĩ, xem tại sao bé quay mặt đi.

Dịch Viễn Sơn: Nhớ kiểm điểm lại cho kĩ, xem tại sao bé quay mặt đi.

Chương Kính Chi: Nói bậy!

Thời điểm Chương Kính Chi gửi câu Nói bậy này, đúng lúc Trình Tân thấy nhàm chán, ngáp một cái quay lưng lại, cuộn người nhắm mắt.

Thấy Trình Tân phối hợp như vậy, Liêm Đường khẽ mỉm cười chụp lại bóng lưng phủ lông tơ trắng muốt, gửi vào trong group.

Lãnh Trạc: Nhìn thấy chưa? Người ta cảm thấy cậu làm ảnh hưởng tới mắt người ta ấy nên không thèm nhìn cậu đó.

Dịch Viễn Sơn: Về căn thận nghĩ lại bản thân đi.

Chương Kính Chi: Tớ... không... tin...

Liêm Đường: Đừng giãy giụa nữa, cậu đã thành quá khứ rồi.

Dứt lời, Liêm Đường bế Trình Tân lên, ôm vào trong lòng, Trình Tân bị bất ngờ chưa kịp chuẩn bị đã bị xốc vào lòng, móng vuốt quắp chặt vào áo Liêm Đường, hoảng hốt kêu meo meo.

Liêm Đường đặt điện thoại xuống, vuốt lưng cho Trình Tân đang thất kinh hoảng hốt, thấy cô dần dịu lại, mới cầm điện thoại lên, mở chế độ quay phim, quay một đoạn ngắn cảnh Trình Tân cọ má vào mình gửi lên group.

Liêm Đường: Dễ hiểu thôi, bây giờ tớ mới là người Tiểu Tiểu thích nhất.

Lãnh Trạc: Khà khà, mặc dù có hơi vô sỉ, nhưng quả rất thật tuyệt.

Dịch Viễn Sơn: Chương Kính Chi, mau về suy nghĩ cho kĩ đi, nghĩ xem tại sao lại bị Tiểu Tiểu vứt bỏ.

Chương Kính Chi: Hứ! Đó là do Tiểu Tiểu chưa được gặp tớ trực tiếp, đợi bé nó thấy tớ rồi ắt sẽ biết ai mới là người đẹp trai nhất!

Liêm Đường: Hả là... Cũng biết được ai là người vô sỉ nhất.

Lãnh Trạc gửi biểu tượng cười trên nỗi đau của người khác.

Dịch Viễn Sơn: Mau tự kiểm điểm đi.

Trình Tân được Liêm Đường nâng trên một tay, nhận ra Liêm Đường đang bấm điện thoại thì tò mò muốn nhìn thử, nhưng lúc này Liêm Đường đã chat hết những lời muốn nói, anh đặt điện thoại xuống, nhìn đồng hồ, nhẹ tay đặt Trình Tân xuống sàn, nói với cô: "Đến trưa rồi, nhớ uống nước, tao phải xuống dùng cơm đây." Lâu dần, Liêm Đường có thói quen nói

chuyện với nhóc con lúc nào cũng lắm tâm tình biểu cảm này, mặc dù ban đầu thấy hơi là lạ, nhưng giờ không hề cảm thấy vậy nữa.

Trình Tân đi vòng vòng quanh ghế Liêm Đường mấy lượt mới chạy ra chỗ đặt bát của mình ở ngoài phòng khách.

Thức ăn trong bát còn rất nhiều, nước cũng còn không ít, cô uống no nước, vùi đầu ăn đồ ăn cho mèo, không hề biết rằng mình vừa bị Liêm Đường lợi dụng.

Hơn nữa còn tàn nhẫn đả kích thần tượng của cô.

Liêm Đường gõ bàn phím, chuyển máy tính sang trạng thái tạm nghỉ. Vừa mở cửa phòng đã thấy nhóc con đang ngoan ngoãn ăn đồ ăn mèo.

Trước kia thường nghe nói động vật hiểu ý người, Liêm Đường chưa từng nuôi thú cưng, khi nghe người ta nói thế, anh chỉ nghĩ được tới những bé động vật thông minh trong các đoạn clip trên mạng, thấy những trò nghịch ngợm kì lạ, những khả năng đặc biệt của bọn nó, đã cảm thấy, hình như có hiểu ý người thật, mặc dù là do được chủ nhân huấn luyện đặc biệt mới làm được như vậy.

Trên thực tế, anh chưa từng thấy con nào được như thế này.

Lần này, món quà sinh nhật Liêm Tiểu nhận được khiến Liêm Đường chân thật cảm nhận rằng, động vật quả thật rất hiểu ý người.

Nhất là Tiểu Tiểu nhà anh, tựa như còn thông minh hiểu anh hơn những bé thú cưng trên mạng.

Có lúc anh còn cảm thấy, nhóc con này, dường như có thể nghe hiểu lời anh.

Nhưng thỉnh thoảng nhóc cũng thể hiện ra vẻ lơ mơ ngốc nghếch, khiến anh không thể đoán chắc suy nghĩ của mình, thậm chí còn cảm thấy ý nghĩ đó thật nực cười.

Trình Tân nghe thấy tiếng động, nghiêng đầu nhìn về vị trí Liêm Đường đang đứng.

Trên miệng Trình Tân còn vương giọt nước bởi động tác vừa nãy, mặc dù hiện đang nhai thức ăn mèo, nhưng một giọt nước cứ lũng lảng trên râu mép, trông đáng yêu vô cùng.

Liêm Đường nhìn thẳng mặt Trình Tân, mỉm cười với cô rồi đóng cửa, xuống lầu.

Ngay khi Trình Tân thu mắt ngưng nhìn bỗng nghe tiếng mở cửa, cô biết, đây là Liêm Tiếu.

Liêm Tiếu về nhà lúc hai giờ sáng, không dậy ăn sáng mà ngủ một giấc tới tận bây giờ, chỉ mặc bộ đồ ở nhà rồi ngáp dài ra khỏi phòng ngủ.

Đi tới phòng khách, nhìn Trình Tân, chợt cảm thấy quà Vương Tuyết Mạn tặng vẫn còn rất đáng yêu.

Lâu như vậy rồi, vậy đáng yêu không kém xưa.

Nhìn Trình Tân, Liêm Tiếu cảm thấy ngoại hình cô khá giống Chinchilla, nhưng so với Chinchilla còn nhỏ xinh ngây ngô hơn mấy phần, ánh mắt nhuộm màu ngọc bích tuyệt đẹp, vẻ đẹp khó tả xiết, tóm lại tuy không rõ chủng loại nhưng nhìn có vẻ không phải giống mèo thường, còn khiến người ta cảm giác cô có vẻ đẹp cao quý nhã nhặn.

Phụ nữ trời sinh đã không kháng cự được sức hút của những sinh vật như vậy, mặc dù lúc đầu nghe mẹ nói mèo này không thuần chủng, tương

lai sẽ không còn xinh đẹp như bây giờ nhưng càng nhìn, Liêm Tiểu càng thấy, bé mèo nhỏ này, thật ra vẫn vô cùng xinh đẹp.

Liêm Tiểu chợt có một ý, đi lại chỗ Trình Tân đang ăn đồ ăn mèo.

"Meo meo -- qua đây, cho chị ôm cái nào."

Trình Tân vốn muốn co người tránh sang một bên nhưng nhìn khuôn mặt cười của Liêm Tiểu lại chợt nghĩ tới thân phận mình hiện thuộc về Liêm Tiểu, nếu giờ cô có thể hiện chống đối, bị cô ấy vứt cho người ta, vậy về sau không được gặp anh trai đẹp trai nữa thì phải làm sao?

Thầm thỏa hiệp, lại gần Liêm Tiểu.

Liêm Tiểu thấy Trình Tân ngoan như vậy, vui vẻ ôm Trình Tân, vượt lòng cô, vừa ôm xuống lâu vừa nói: "Càng nhìn càng thấy em đáng yêu quá, yêu hơn tất cả mèo chị từng thấy."

Trình Tân: Đó là đương nhiên, dù tôi không biết giống của mình, nhưng tôi đáng yêu thật đó!

Liêm Tiểu ôm Trình Tân xuống lâu, thấy thức ăn đã bày sẵn trên bàn thì thả Trình Tân xuống sofa rồi quay đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

Liêm Đường đã thấy Liêm Tiểu ôm Trình Tân xuống, không nói gì.

Dù sao đó cũng là mèo của con bé.

Chứ không phải mèo của anh.

Liêm Tiểu dùng cơm xong đã vội vàng chạy tới sofa, ngồi xuống cạnh Trình Tân và ôm cô đặt lên đầu gối, liền đó bật điện thoại chụp lia lịa.

"Ồa, chụp xong chị làm bóng mắt cho em nhé, yêu quá đi." Liêm Tiểu đặt lên bàn chụp một lúc, lại ôm cô đặt lên đùi chụp tiếp, chụp tới chụp lui

tận mười mấy phút mới dừng lại.

Chụp xong, Liêm Tiểu ngồi xếp bằng trên sofa ôm gối ôm, tập trung chỉnh sửa hình ảnh để chuẩn bị đăng lên vòng bạn bè.

Chụp được hơn hai mươi tấm, chọn ra bốn tấm, tăng sáng và chỉnh nét, chọn phong màu ấm, sử dụng lọc mắt khiến con người màu lam nhạt của Trình Tân trông càng long lanh như ảo ảnh, chẳng khác đá quý, xong xuôi, Liêm Tiểu đăng hình lên vòng bạn bè.

Đúng như dự đoán, mới đăng hai phút đã có hơn mười lượt like, sau mười phút, đã thấy mười mấy bình luận khen ngợi.

Lạc Thanh Nhã: Bé mèo đáng yêu quá.

Chu Kinh Hiên: Tiểu Tiểu, bé mèo trông yêu quá, muốn xem hình cậu ôm mèo.

Vương Nhiễm: Như trên.

Triệu Giai: Yêu quá đi! Mắt bé mèo đẹp quá!

Bạn học A: Xinh thật, đáng yêu hơn cả boss trong weibo tớ theo dõi! Thật quá quá kawaii luôn!

Bạn học B: Bé này giống gì vậy? Cũng muốn nuôi một con.

Bạn học C: Nhìn khá giống Chinchilla, nhưng lại không giống những bé Chinchilla tớ từng thấy lắm, bé mèo nhà Tiểu Tiểu trông xinh hơn một chút, xinh hơn Ragdoll luôn, lông trắng quá đi, trắng như tuyết vậy! Like!

Liêm Tiểu thấy được khen ngợi thì xoa xoa đầu Trình Tân, cười đắc ý vô cùng.

Tác giả có lời muốn nói:

Liêm Đường: Là mèo của mình thì tốt rồi...

Trình Tân: Meo QAQ

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 16

So với Tiểu Bảo không biết nặng nhẹ thì hành động ôm tới ôm lui chụp hình của Liêm Tiểu chỉ là chuyện nhỏ, Trình Tân không cảm thấy có vấn đề gì hết.

Bình thường khi Liêm Đường về nhà ăn cơm, ăn xong sẽ lên phòng ngay, nhưng lần này lại không thể.

Mà đi tới ngồi xuống một đầu khác của sofa, Trình Tân nhìn Liêm Đường, ánh mắt như nhìn vị chúa cứu thế, khắp khối chui khỏi vòng tay Liêm Tiểu, người đang cắm đầu vào điện thoại để chạy tới bên Liêm Đường.

Đến cạnh Liêm Đường, chui luôn vào lòng anh.

"Meo--" Dính người vô cùng, vừa kêu vừa cọ cọ lòng tay Liêm Đường.

Liêm Tiểu đăng weibo xong, thấy Trình Tân đang cọ tay Liêm Đường, lấy làm lạ nói: "Hình như bé này thích anh lắm đó."

Liêm Đường cũng nhìn Trình Tân trong lòng mình, đáp ừ.

Liêm Tiểu cười mỉm chi sát lại Liêm Đường, vuốt ve Trình Tân.

"Hình như còn chưa đặt tên cho nó..."

Liêm Đường dừng một chút rồi nói: "Em thấy tên Tiểu Tiểu được không?"

"Tiểu Tiểu? Được ạ, vậy gọi là Tiểu Tiểu, em cũng lười đặt tên lắm."

Liêm Tiểu ngồi dưới phòng một lúc rồi đứng dậy định lên phòng, cô ấy cười ôm Trình Tân lên theo, nói với Liêm Đường: "Anh, em về phòng nhé."

Liêm Đường ừ.

Thấy Liêm Tiểu để ý Trình Tân, Liêm Đường nghĩ hắn mình nên vui vẻ mới phải, nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn Trình Tân mãi không rời đi, đến tận khi bóng Trình Tân khuất sau cầu thang.

Thời điểm được Liêm Tiểu ôm vào phòng ngủ, Trình Tân bỗng có cảm giác được yêu thương mà sợ hãi, từ sau lần Tống Nhã nói với Liêm Tiểu chuyện cô không phải mèo thuần chủng gì đó, Trình Tân còn cho rằng mình đã bị biếm vào lãnh cung rồi cơ, không ngờ lại còn được phục sủng.

Cô quan sát phòng Liêm Tiểu một lượt, căn phòng lấy màu hồng làm chủ đạo, hồ như chi tiết nào cũng có ren.

Rèm cửa sổ bằng ren, ghế, bàn bọc ren, ga giường, vỏ chăn gối, màn giường các thứ đều bằng ren, là một căn phòng thuần phong cách công chúa.

Trình Tân được đặt lên giường, cơ thể lồm xồm xuống đệm chăn êm ái đàn hồi, Liêm Tiểu đứng bên cạnh, nhìn bé mèo nhỏ lông trắng như tuyết, sờ cằm ngạc nhiên: "Wow, trông em hợp với phòng chị quá nhỉ!"

Trắng và hồng, vốn là hai màu dễ kết hợp với nhau.

Trình Tân nằm lọt thỏm trong tấm chăn hồng, xinh xắn đáng yêu như cô công chúa nhỏ.

Đa phần phụ nữ không có đề kháng với những thứ đáng yêu, Liêm Tiểu lấy điện thoại ra, quay một đoạn video ngắn, ghép nhạc nền, đăng lên vòng bạn bè và weibo.

Lại thu được một rổ lời khen nữa.

"Liêm Tiểu, mèo của cậu càng ngày càng đáng yêu."

"Tiệc sinh nhật lần trước đã thấy bé đáng yêu rồi, giờ lại càng yêu hơn, xinh quá đi!"

"Như công chúa nhỏ vậy! Yêu quá!"

"Thấy tớ tinh mắt không?" Vương Tuyết Mạn đã thấy clip Liêm Tiểu mới đăng, gửi câu ấy, rồi mở clip xem thêm lần nữa.

Trong lòng thầm buồn cười, đồ ngốc này, chắc chắn không đoán được con mèo này chỉ tốn năm trăm tệ đã mua được đâu.

Không chừng còn cho là giống mèo đặc biệt gì ấy chứ.

Có điều, con mèo này đúng là càng lớn càng xinh đẹp, mặc dù nói xinh đẹp thì không hợp lắm, nhưng Vương Tuyết Mạn cảm thấy, lúc đầu cô chỉ thấy con mèo trắng nhỏ này khá đáng yêu thôi, giờ thì càng ngày càng xinh đẹp thu hút, khiến người ta muốn dâng tất cả mọi thứ tới trước mặt nó.

Phản hồi weibo của Liêm Tiểu rồi Vương Tuyết Mạn lại tiếp tục chăm chú vào điện thoại, cô mới gửi cho anh trai Liêm Tiểu một tin nhắn, tin gửi đi như đá chìm đáy biển, không chút tăm tích.

Chợt thấy hơi nản, cô cầm cái kính mini lên dậm lại lớp trang điểm, mặc dù không so bằng Lạc Thanh Nhã, nhưng cô cũng tuyệt không phải đứa xấu xí, cộng thêm tài make-up cố công học được, thành thực che đi

mọi khuyết điểm, người theo đuổi tuy không thiếu, nhưng chưa một ai khiến cô rung động.

Trừ Liêm Đường.

Người ấy có sự trưởng thành và sức hút quyến rũ đặc trưng của đàn ông, từ lần đầu tiên nhìn thấy ở nhà họ Liêm đã khiến người ta không thể quên được, mỗi một động tác, biểu cảm đều ẩn chứa phong thái riêng.

Nên cô càng ra sức lấy lòng Liêm Tiểu, trăm phương ngàn kế chỉ để tìm được phương thức liên lạc với Liêm Đường từ điện thoại của Liêm Tiểu.

Sau bữa cơm hôm đó là lần đầu tiên liên lạc với anh, mặc dù lấy được số điện thoại, nhưng cô không ngốc đến độ nhắn tin trực tiếp, đó là hạ sách, mà kiên nhẫn chờ cơ hội tới, gửi cho anh một tin.

Cô cho rằng đó là một thời cơ tốt.

Nhưng chỉ nhận được câu trả lời có ba chữ, sau cô gửi tiếp, đối phương không hồi âm nữa.

Chẳng lẽ bỏ tên cô vào danh sách đen rồi?

Không thể nào... Nói gì thì cô cũng là bạn Liêm Tiểu, hẳn anh ấy sẽ không thẳng thừng như vậy.

Vương Tuyết Mạn bồi hồi đặt gương xuống, lại cầm điện thoại lên, tìm được tên Liêm Đường trong lịch sử tin nhắn, trái tim treo cao, gọi đi.

Lúc này Liêm Đường đang ngồi đọc sách trên cái ghế anh hay ngồi, nghe thấy chuông điện thoại, cầm lên.

Nhìn dãy số, Liêm Đường đã biết là ai.

Dù không lưu tên, nhưng anh vốn nhạy cảm với những con số, chỉ liếc một lần đã nhớ.

Liêm Đường nghĩ rồi nghĩ, nhận cuộc gọi.

"Alo?"

Giọng nói trầm thấp cuốn hút của Liêm Đường truyền tới màng nhĩ khiến mặt Vương Tuyết Mạn phút chốc nóng lên, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Vương Nhiễm đó à?" Vương Nhiễm là bạn chung của cô và Liêm Tiếu.

"Em nhầm số rồi."

Liêm Đường nói xong, bên kia mất một lúc mới phản ứng lại được rằng mình gọi nhầm, kinh ngạc lúng túng: "À, em gọi nhầm ạ, rõ ràng đã bấm vào tên bạn em, không ngờ lại trượt tay gọi cho anh Liêm Đường, mong là không làm phiền gì đến anh."

"Không sao."

"Anh Liêm Đường ăn cơm rồi ạ?"

"Ừ."

Vương Tuyết Mạn vốn tưởng Liêm Đường sẽ khách khí mấy câu, không ngờ đối phương chỉ ừ một tiếng rồi không nói gì thêm, khiến cô thấy vừa lúng túng lại thất vọng.

"Ngại quá, vậy chúc anh Liêm Đường cuối tuần vui vẻ nhé, em không làm phiền anh nữa."

"Tút TUT TUT..."

Vương Tuyết Mạn vừa dứt lời, trong điện thoại đã truyền tới âm thanh tút tút cúp máy.

Anh ấy vốn không hề có ý gì với mình rồi.

Chẳng lẽ đã thích Lạc Thanh Nhã?

Cô không cam tâm...

Nghĩ vậy, Vương Tuyết Mạn chụp màn hình lịch sử trò chuyện, bôi mờ tên, rồi đăng lên vòng bạn bè cùng dòng miêu tả.

Vương Tuyết Mạn: Mới nói chuyện điện thoại với nam thần, chỉ nghe giọng thôi đã cảm giác tai sắp mang thai luôn, vui quá đi.

Triệu Giai bình luận biểu tượng còi lòng tan nát, cô nhìn nội dung cuộc trò chuyện đã đoán được Vương Tuyết Mạn mới nói chuyện điện thoại với ai, mặc dù cô cũng thích Liêm Đường, cảm thấy anh vừa có vẻ ngoài đẹp trai, gia thế tốt, lại vừa giỏi giang xuất chúng, chỉ cần là phụ nữ, tuyệt đối đều sẽ quỳ dưới gấu quần anh.

Nhưng cô không có chấp niệm như Vương Tuyết Mạn, chỉ là sự ngưỡng mộ đơn thuần với một người đàn ông ưu tú.

Triệu Giai nhìn thấy, Lạc Thanh Nhã cũng thấy.

Cô ấy bấm vào hình ảnh, phóng to lên, tên người trong hình vẫn thấy được mờ mờ, nhìn khá giống tên Liêm Đường.

Lạc Thanh Nhã cau mày, bên môi là nụ cười lạnh tanh, cố ý hài hước đáp lại: Hâm mộ người có hai số điện thoại quá nha.

Trong đó có nhiều nick là bạn bè cùng trường và bạn chung của hai người, đều thấy bình luận của Lạc Thanh Nhã.

Vô thức copy paste lại, đồng loạt bình luận y chang: Hâm mộ người có hai số điện thoại quá nha.

Vương Tuyết Mạn chỉ muốn chọc tức Lạc Thanh Nhã, nhưng bình luận của Lạc Thanh Nhã lại làm cô tức giận ngửa răng.

Lạc Thanh Nhã gửi xong câu ấy, mở ảnh ra xem kĩ lại, cau mày.

Cô ta lấy được số điện thoại của Liêm Đường lúc nào?

Đến cả cô cũng không có...

Chẳng lẽ Liêm Đường thích kiểu con gái trang điểm lòe loẹt như thế?

Lạc Thanh Nhã ra vẻ kinh ngạc nhắn tin cho Liêm Tiểu.

Lạc Thanh Nhã: Liêm Tiểu, nam thần của Tuyết Mạn là ai vậy? Còn cố tình làm mờ tên, thần bí thật đấy, sẽ không phải là Chu Kinh Hiên chứ?

Chu Kinh Hiên là trúc mã từ nhỏ của Liêm Tiểu, luôn che chở nhường nhịn Liêm Tiểu.

Liêm Tiểu đọc tin Lạc Thanh Nhã gửi tới, cau mày lướt bảng tin, vào ảnh xem thử, không nhận ra là ai, hỏi luôn dưới bài Vương Tuyết Mạn: Ai vậy?

Sau đó trả lời Lạc Thanh Nhã: Không thể là Chu Kinh Hiên được.

Lạc Thanh Nhã: Chẳng lẽ là anh Liêm Đường?

Liêm Tiểu: Để tớ hỏi cậu ấy xem.

Liêm Tiểu tìm lại lịch sử trò chuyện, bấm vào nick Vương Tuyết Mạn.

Liêm Tiểu: Nam thần của cậu là ai vậy? Anh tớ à? Anh tớ gọi điện thoại cho cậu?

Vương Tuyết Mạn: Bí mật, đợi tớ theo đuổi được nam thần rồi sẽ nói cho các cậu.

Liêm Tiểu thấy Vương Tuyết Mạn nghiêm túc như vậy, không cố truy hỏi nữa.

Sau đó nói với Lạc Thanh Nhã: Cậu ấy không nói, cứ thần thần bí bí.

Lạc Thanh Nhã: Không thì cậu hỏi lại anh cậu xem? Nếu quả là anh ấy thì tiện thể hỏi luôn xem anh ấy có thích Tuyết Mạn chút nào không, cũng để Tuyết Mạn có chuẩn bị trước.

Liêm Tiểu đọc tin Lạc Thanh Nhã gửi tới, cảm thấy chuyện này có khả năng, dù sao hôm nay anh trai cũng ở nhà.

Liền ôm Trình Tân, đi tìm Liêm Đường.

Liêm Tiểu vừa gõ cửa vừa gọi: "Anh, là em, em vào nhé." Sau đó đẩy cửa, thấy Liêm Đường đang đọc sách.

Liêm Tiểu bế Trình Tân lại gần.

Trình Tân nhìn thấy Liêm Đường, ánh mắt lập tức tỏa sáng nhìn Liêm Đường chăm chú.

Liêm Đường cũng nhìn Trình Tân, sau đó mới chỉ Liêm Tiểu ngồi xuống cái ghế đối diện, nhú mào hỏi: "Sao vậy?"

"Ha ha, không có gì, em chỉ tới hỏi anh chút thôi, có phải vừa nãy anh mới nói chuyện điện thoại với bạn Vương Tuyết Mạn của em không vậy?"

Liêm Đường hờ hững đáp: "Bạn em nhầm số, gọi vào máy anh."

"Dạ... Ra là vậy, thế anh thấy cậu ấy thế nào?"

"Cái gì thế nào?"

"Là mấy người bạn lần trước em nhờ anh mời cơm đó, anh thấy các bạn ấy thế nào? Đều rất đẹp đúng không?"

"Cũng được." Lờn ít ý nhiều.

"Ồ? Chỉ hai chữ vậy thôi sao?"

"Chứ phải thế nào?"

"Là hỏi anh có cảm giác gì với Tuyết Mạn đó?"

Hình như cảm thấy vấn đề này rất buồn cười, Liêm Đường nhẹ cong môi, nhìn Liêm Tiểu nói: "Cảm giác gì à? Không có cảm giác gì hết, em đừng nghĩ đông nghĩ tây thế nữa, nếu rảnh rỗi thì đọc thêm mấy cuốn sách, kì này có môn nào phải thi lại không?" Liêm Tiểu ra đời khi anh đã mười một tuổi, bạn học Liêm Tiểu ở trong mắt anh cũng chỉ là mấy cô bé chưa lớn y như em gái anh thôi, hỏi vấn đề này không buồn cười thì là gì?

Liêm Tiểu lúng túng, ho khan nói tiếp: "Kì này em học chăm lắm đó anh không biết hả?! Chắc chắn sẽ không bị thi lại như kì trước nữa, vậy anh thấy bạn em, Thanh Nhã thì thế nào?" Tiếp tục quay lại đề tài trước đó.

"Là ai vậy?"

Trình Tân đang nằm trong lòng người ta ra sức hóng hót, lúc nghe thấy trai đẹp trả lời nghi hoặc như thế thì suýt bật cười thành tiếng, mặc dù hiện tại không thể phát ra âm thanh như vậy được, nhưng cô buồn cười quá đi.

Không ngờ anh đẹp trai lại có thị trường rộng như vậy, nhiều người thích đến thế.

Có điều, người ta ưu tú mà, chắc chắn sẽ không thiếu kẻ theo đuổi, nam nữ cũng vậy cả thôi.

Nghe anh trai trả lời, Liêm Tiểu đơ mặt nghiêm nghị giải thích: "Là bạn nữ có thể ăn ba cái móng heo liền đó, bạn mà tóc dài, mặc váy, tính cách vui vẻ thoải mái đó."

"Không nhớ lắm."

"Được rồi..." Liêm Tiểu coi như đã hiểu, trong ba cô bạn của cô, anh trai không có ý gì với ai hết, vốn còn tưởng anh trai sẽ thích kiểu con gái như Thanh Nhã vì cậu ấy là người xinh đẹp đa tài nhất trong bốn người, đến cô cũng thích Thanh Nhã.

Hỏi xong những điều cần hỏi rồi, lại ôm Trình Tân định đi.

"Meo-o..." Trình Tân lưu luyến tạm biệt.

Liêm Đường nhìn Liêm Tiểu mở cửa, đóng cửa, không nói một câu.

Nhắm chặt mắt, trong lòng yên lặng niệm một câu, đó là mèo của con bé.

Không phải mèo của anh.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Liêm Tiểu hỏi xong lại về phòng tiếp tục bật điện thoại bắt quái với Lạc Thanh Nhã: "Tớ hỏi rồi, cậu ấy mới nói chuyện điện thoại với anh tớ, nhưng đó là do cậu ấy nhầm số, sau đó tớ hỏi anh tớ cảm thấy ba người các cậu thế nào, anh ấy nói... không có... cảm giác... gì, anh tớ vẫn có chút ấn tượng với Tuyết Mạn, nhưng hỏi tới cậu thì còn hỏi lại rằng cậu là ai, làm tớ buồn cười gần chết!"

Lạc Thanh Nhã ôm tâm trạng vui vẻ nghe chuyện bắt quái của Vương Tuyết Mạn, còn nghĩ nếu đăng tin này vào trong group sẽ làm cô bạn xấu hổ thế nào nhưng mấy câu sau của Liêm Tiểu lại làm cô mặt mày trắng bệch, ngậm miệng cắn răng.

Hồi lâu sau mới ra vẻ buồn bã tiếp lời Liêm Tiểu: "Vậy à? Tớ không có cảm giác tồn tại đến thế sao?"

Liêm Tiểu an ủi: "Dù sao cũng mới gặp mặt một lần, không nhớ là bình thường, để lần sau tớ canh lúc anh tớ có nhà sẽ mời các cậu tới chơi." Tất nhiên đây chỉ là lời khách sáo của Liêm Tiểu vậy thôi.

Lạc Thanh Nhã cúp điện thoại của Liêm Tiểu rồi lên wechat giục Liêm Tiểu nói chuyện này với Vương Tuyết Mạn.

Liêm Tiểu nói: "Thôi nói làm gì." Từ chối ngay.

Lạc Thanh Nhã kích động cô không được, đành phải đích thân ra trận tác động từ Vương Tuyết Mạn.

Chỉ là không nói thẳng trong group, mà vào kênh chat riêng với Vương Tuyết Mạn.

Còn ra vẻ chân thành tiết lộ, nói anh Liêm Đường không có ý gì với mấy cô bé như bọn mình, cậu đừng nên lãng phí thời gian nữa.

Lời của Lạc Thanh Nhã, tất nhiên không thể khiến Vương Tuyết Mạn nản lòng từ bỏ.

"Không thử một lần thì sao biết được."

"Được rồi, vậy chúc cậu đạt thành tâm nguyện." Lạc Thanh Nhã vẫn nói chuyện dịu dàng không có gì khác thường.

Gửi xong tin ấy, Lạc Thanh Nhã mím môi, những lời Liêm Tiểu mới nói khiến cô cứ thấy bứt rứt trong lòng.

Mặc dù nói không có ý gì với cả đám các cô, nhưng Vương Tuyết Mạn lại có số điện thoại của Liêm Đường, còn cô thì không.

Lạc Thanh Nhã không cam lòng hít một hơi thật sâu, cố làm mình bình tĩnh lại, sau đó lên wechat rủ Liêm Tiểu thứ ba đi dạo phố, còn chủ động mời cơm.

Vương Tuyết Mạn nói đúng, không thử một lần làm sao biết được.

Liêm Tiểu vốn đã thích dạo phố, nếu còn có người mời cơm nữa tất nhiên sẽ đồng ý ngay không chút do dự.

Dù Liêm Đường chưa quen khi thấy Trình Tân được Liêm Tiểu ôm bế cả ngày nhưng thấy có người để ý chăm sóc Trình Tân thì vẫn thầm vui mừng thay cô, hơn nữa là ngày mai anh có công việc, sẽ phải đi sớm hơn dự kiến.

Hạng mục trước mắt đang gặp bế tắc, anh ít về nhà hơn, chỉ có thỉnh thoảng vào vòng bạn bè, thấy một hai tấm hình của nhóc con do Liêm Tiểu đăng lên.

Lớn hơn một chút rồi, và ngày càng đáng yêu.

Vậy cũng tốt, Liêm Đường xem hình xong lại tiếp tục chìm ngập trong nhịp làm việc cường độ cao.

Sau khi Liêm Tiểu nghỉ hè đã đi du lịch một vòng nước Anh, đến tận khi nhập học mới quay về.

Nhập học không bao lâu, Liêm Tiểu phát hiện Vương Tuyết Mạn có wechat của Chu Kinh Hiên, cô tình cờ vào máy Vương Tuyết Mạn, thấy một bình luận của Chu Kinh Hiên xuất hiện trong bảng tin của cô ấy.

Cô hỏi Chu Kinh Hiên: "Cậu add nick Vương Tuyết Mạn hồi nào vậy? Hay là cậu ấy thêm cậu?" Giọng điệu nghe hơi khó chịu, bạn của mình giấu giếm thêm nick của người có quan hệ chưa xác định với mình, nghĩ thế nào cũng không vui nổi, kiểu gì cũng thấy hai người này có mèo mả gà đồng.

Chu Kinh Hiên không nhớ chuyện này, hình như có một lần đi karaoke với mọi người, cậu ta uống say, hôm sau tỉnh lại đã thấy trong wechat có Vương Tuyết Mạn, còn do cậu ta hay do Vương Tuyết Mạn add nick thì không rõ lắm.

Mặc dù cậu ta thích Liêm Tiểu nhưng vì có gương mặt điển trai, dáng cao, lại là con nhà giàu nên cũng không ít cô gái theo đuổi, vốn chưa từng để ý tới mấy chuyện nhỏ kiểu này nên chỉ nhún vai trả lời: "Không biết, mình quên rồi, có thể add hôm liên hoan, sao vậy, không phải các cậu là bạn tốt à? Thêm nick wechat thôi mà, có gì..." Tuy Chu Kinh Hiên thích Liêm Tiểu nhưng vẫn chưa chính thức tỏ tình. Một do không nắm chắc, hai là từ nhỏ cậu ta đã được cưng chiều, mọi việc thuận lợi nên vẫn có chút tự

ái sĩ diện, muốn đợi Liêm Tiểu chủ động trước. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hai người thả thính mập mờ với nhau, người ngoài nhìn vào đều thấy đôi bên đã có tình cảm, chỉ chờ ngày nào đó hai người tuyên bố "Bọn tớ đang yêu nhau" thôi.

Nhưng từ năm nhất đến năm hai, giờ đã năm ba rồi mà vẫn không thấy tiến triển gì.

Từ lúc Liêm Tiểu nhìn thấy tên Chu Kinh Hiên trong lịch sử trò chuyện đã bốc hỏa trong lòng, nghe vậy cũng chỉ im lặng nhìn Chu Kinh Hiên không nói gì, giật lấy điện thoại của cậu ta, tự mở ra xem cậu ta đã nhắn gì với Vương Tuyết Mạn trên wechat.

Kể ra, mấy tin nhắn của Vương Tuyết Mạn đều khá bình thường, chỉ có buổi sáng tốt lành, buổi chiều vui vẻ, hỏi ăn cơm chưa? Hôm nay đi với ai, có muốn cùng ăn không? Thỉnh thoảng sẽ hỏi Liêm Tiểu đang ở đâu, hôm nay không thấy cậu ấy và đại loại thế.

Nếu muốn hỏi cô ở đâu đi đâu, vậy sao không hỏi thẳng cô đây mà lại tìm hỏi cậu ta, Liêm Tiểu càng đọc càng nóng.

Hừ lạnh, không nói gì, ném trả điện thoại lại cho Chu Kinh Hiên.

Chu Kinh Hiên thích cô, cô biết, nhưng cô không muốn chấp nhận Chu Kinh Hiên quá dễ dàng. Bây giờ thấy Chu Kinh Hiên vô tư thêm nick bạn mình, còn vẻ như chuyện không quan trọng thế, đột nhiên cô không muốn tính gì đến chuyện có chấp nhận cho Chu Kinh Hiên làm bạn trai mình không nữa.

Nhưng rốt cuộc Vương Tuyết Mạn có ý đồ gì, sao lại thiếu mắt nhìn vậy chứ, cô ta thêm nick Chu Kinh Hiên làm Liêm Tiểu cảm thấy như mình bị xúc phạm.

Nhất định phải làm gì đó để tiêu bớt cơn giận này.

Thời điểm Triệu Giai nhận tin tới, Liêm Tiểu đang ngồi xem một bộ phim dài tập, Triệu Giai hỏi: "Tuần sau sinh nhật Tuyết Mạn, cậu đã chuẩn bị quà gì chưa? Tớ nghĩ mãi vẫn chưa nghĩ ra." Thực chất là đang thăm dò tin tức giúp Vương Tuyết Mạn.

Gia cảnh Liêm Tiểu không tầm thường, lại để ý thể diện nên lúc nào cũng ra tay rộng rãi. Năm ngoái Vương Tuyết Mạn nhận được từ Liêm Tiểu một cái túi xách LV, cô nàng rất thích.

Thấy tin nhắn của Triệu Giai, Liêm Tiểu thầm cười lạnh trong lòng.

Trả lời Triệu Giai: "Tớ nghĩ rồi, nhưng mà, bí mật."

Triệu Giai đang ngồi cùng Vương Tuyết Mạn. Nghe âm báo tin nhắn, Vương Tuyết Mạn còn nóng lòng hơn cả Triệu Giai. Triệu Giai đọc tin, vỗ vỗ Vương Tuyết Mạn: "Lần này đoán không lầm thì là giày Hermes."

Vương Tuyết Mạn mỉm cười: "Ai biết được." Trong lòng cũng thấy chắc hơn chín phần mười.

Triệu Giai nói: "Thích thật đấy, sinh nhật tớ thì nghỉ đông mất rồi! Bao giờ mới tới đây!" Sinh nhật trước cô được Liêm Tiểu tặng một lọ nước hoa, đúng nhãn hiệu cô thích, không uống công ám chỉ bao nhiêu lâu.

"Sợ gì chứ, nghỉ đông rồi khai quà cũng không muộn."

Dù cả hai đều không phải con em nhà bình thường, sinh hoạt phí một tháng cũng được chừng hai mươi ngàn nhưng vẫn không thể tiêu pha kiểu phú hào như Liêm Tiểu được. Nghe nói Liêm Tiểu được ba tặng một tấm thẻ, hạn mức thấu chi(*) lên tới ba trăm ngàn, chỉ nghĩ thôi đã thấy sung sướng rồi.

(*) Tức loại thẻ ghi nợ mà khi dùng hết số tiền gửi có trong thẻ thì vẫn có thể rút được tiền hoặc chi tiêu thêm (vay thêm) trong một hạn mức do

ngân hàng cấp. Số tiền chi tiêu thêm đó gọi là phần thấu chi.

Hôm ấy là thứ bảy, Liêm Tiểu về nhà, quan sát Trình Tân lúc này đã được bốn, năm tháng. Trông dáng dấp càng lộ vẻ thanh khiết đáng yêu, lớp lông trắng mềm hơi rối, đôi đồng tử xanh trong như mặt biển vừa được gột rửa sau cơn mưa. Mỗi khi cô lặng lẽ nằm trong một góc, bóng dáng ấy thoát trông xinh đẹp duyên dáng khó tả, tựa như những con mèo xuất hiện trong các bức họa sơn dầu cổ điển, mang nét cao quý tĩnh lặng. Bây giờ địa vị của cô đã cao hơn khi mới tới rất nhiều, ngay cả người làm trong nhà cũng thường tranh thủ vuốt lông Trình Tân mấy cái mỗi khi đổi thức ăn cho cô.

"Bé mèo này dễ thương quá nhỉ, nhìn vào đã thấy yêu rồi."

Lúc ấy Liêm Tiểu đương suy nghĩ xem nên tặng quà sinh nhật gì cho Vương Tuyết Mạn, nghe lời đám người làm, cô thuận theo tay người đó nhìn về phía Trình Tân.

Trình Tân thấy Liêm Tiểu, nghiêng đầu nhìn sang, phát hiện nét mặt cô nàng phức tạp khó đoán thì yên lặng cúi đầu ý đồ giảm thấp cảm giác tồn tại.

Thấy Trình Tân, Liêm Tiểu lập tức nghĩ tới món quà sinh nhật Vương Tuyết Mạn tặng mình khi trước.

Chợt nảy ra một ý.

Chiều hôm sau, Liêm Tiểu thắt cho Trình Tân một cái nơ con bướm, đúng bằng cái dây hồng Vương Tuyết Mạn đã thắt trên cổ Trình Tân lần trước, bỏ cô vào lồng, xách lên, lệnh tài xế chở mình tới câu lạc bộ.

Khi Liêm Tiểu đến, đa phần mọi người đã có mặt.

Vương Tuyết Mạn diện cái đầm lộ vai mới mua, phô bày toàn bộ dáng người xinh đẹp, xõa tóc, trang điểm cẩn thận tỉ mỉ, nét mặt hồng hào sức sống, thấy Liêm Tiểu tới thì mặt mày tươi cười khoác vai kéo vào, nói với Liêm Tiểu: "Liêm Tiểu à cuối cùng cậu cũng tới rồi, suýt nữa tớ còn tưởng cậu không tới luôn cơ đấy!"

"Sinh nhật cậu, sao tớ có thể không đến được."

Vương Tuyết Mạn quét mắt về phía hai tay Liêm Tiểu, trừ một cái lồng thì không thấy hộp quà nào, chẳng lẽ quà được để trong túi xách? Nước hoa? Son môi?

Vương Tuyết Mạn nghi hoặc kéo Liêm Tiểu ngồi xuống sofa, tự đi lấy một ly sâm banh đưa cho Liêm Tiểu.

Liêm Tiểu đặt cái lồng lên bàn, Trình Tân ngồi trong lồng đưa mắt quan sát Vương Tuyết Mạn.

Mặc dù Vương Tuyết Mạn mua cô nhưng cô cũng chẳng ở được với Vương Tuyết Mạn bao lâu, chưa tới hai ngày đã bị mang tặng cho Liêm Tiểu.

Nhưng bây giờ, đột nhiên Trình Tân thấy hơi bất an.

Nhìn cách trang trí trong căn phòng này, hẳn là tiệc sinh nhật của Vương Tuyết Mạn.

Nhưng dọc đường đi không thấy Liêm Tiểu mua quà gì, sức nghĩ tới cái nơ con bướm trên cổ mình.

Hình như...

Có thể...

Hai cô bạn thân này, cãi nhau rồi à?

Rồi lửa lan đến "món quà" cô đây, Liêm Tiểu nhìn cô mà sinh lòng khó chịu?

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn Liêm Tiểu và Vương Tuyết Mạn ngồi cạnh.

Liêm Tiểu là con gái nhà họ Liêm quyền thế, đây không phải bí mật, vậy nên ai nấy đều mong đợi không biết năm nay Liêm Tiểu sẽ tặng gì cho Vương Tuyết Mạn.

Khi thấy Liêm Tiểu mở lồng, ôm ra một bé mèo xinh xắn lông trắng như tuyết, mấy cô bé không biết chuyện liền kêu lên: "Bé mèo đẹp quá!" Quá đẹp luôn!

Mà có mấy người nhận ra, tự nhiên biết có một thời gian Liêm Tiểu từng đăng khá nhiều hình và clip quay con mèo này lên vòng bạn bè, thậm chí còn biết mèo này chính là quà sinh nhật ban đầu Vương Tuyết Mạn tặng cho Liêm Tiểu...

Còn bây giờ...

Lại bị Liêm Tiểu ôm ra, dúi vào tay Vương Tuyết Mạn đang ngơ ngẩn.

Liêm Tiểu cười nói: "Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, thích không?"

"Liêm Tiểu..." Vương Tuyết Mạn không hiểu tại sao Liêm Tiểu lại đột nhiên làm chuyện khiến mình khó xử thế này, miệng mấp máy gọi tên Liêm Tiểu, cố nói gì đó nhưng không tài nào thốt được thành lời.

Không chỉ Liêm Tiểu, cả Lạc Thanh Nhã, Chu Kinh Hiên, Triệu Giai cũng có tham dự. Lúc này Triệu Giai đã phát hiện bầu không khí có điều không đúng.

Liêm Tiểu cúi Trình Tân vào lòng Vương Tuyết Mạn, vuốt ve Trình Tân, dựa sát tai Vương Tuyết Mạn nói: "Khẩu vị của cậu lớn quá nhỉ..." Nói xong quét mắt nhìn mọi người trong phòng một lượt rồi quay người rời đi.

Mọi người không nghe rõ Liêm Tiểu nói gì, nhưng đều thấy Vương Tuyết Mạn tiện tay ném luôn mèo xuống ghế rồi hốt hải đuổi theo Liêm Tiểu. Không khí chợt trở nên lúng túng, trừ tiếng nhạc ra không ai lên tiếng nói gì.

Chu Kinh Hiên thấy Liêm Tiểu đi đột ngột, vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Lạc Thanh Nhã và Triệu Giai cũng một trước một sau bám theo.

Trình Tân làm người vô tội bị liên lụy cứ ngỡ như đang được xem một bộ phim thần tượng cầu huyết ... Đầu óc choáng váng đứng trên sofa cùng đám người trong phòng bao, ai nấy trở mắt nhìn nhau.

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tân: Này, có phải các anh các chị quên tôi rồi không hả!!! Tôi vẫn còn trong phòng bao đây mà!!!!

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Trầm mặc một hồi, cuối cùng mấy cô gái trong phòng bao cũng không nén được đến gần Trình Tân, vuốt lông cho cô, gãi cằm cô.

"Ôi trông yêu quá đi!"

"Cưng thật!"

"Nếu Tuyết Mạn không muốn nuôi, tớ sẽ nuôi thay cậu ấy luôn!" Một cô bạn sáng mắt nhìn Trình Tân, xinh quá đi, đây là bé mèo xinh nhất trong tất cả các bé mèo cô từng thấy, nhìn cưng không chịu nổi, đúng là nhóc con vừa thấy đã yêu mà!

Một cô bạn khác nhẹ giọng nói nhỏ: "Trước đó Liêm Tiểu đăng hình của bé này tớ đã thích kinh khủng rồi, giờ thấy ngoài đời càng thích hơn. Liêm Tiểu đúng là bỏ được, nếu là tớ á, thì cho dù có cãi nhau thế nào đi nữa cũng sẽ không trả mèo lại. Tặng cho tớ, vậy tức là của tớ rồi. Với lại bé này trông yêu tới nỗi tớ muốn trộm luôn nó đi, sao nỡ bỏ được chứ." Cô bạn này vốn đã thích mèo từ trước, khổ nỗi giờ học nội trú, lại không phải nhà gốc thành phố, có muốn cũng không nuôi được.

Trình Tân thấy mọi người đều thích mình, cũng được an ủi đôi phần.

Xem ra mình vẫn còn được hoan nghênh lắm.

An ủi xong vẫn khó nén được tiếng thở dài dưới đáy lòng.

Bị Liêm Tiểu trả lại cho Vương Tuyết Mạn đồng nghĩa với việc không được gặp anh đẹp trai nữa.

Dù chỉ chung sống có mấy ngày vẫn khiến Trình Tân cảm thấy kiếp mèo của mình đáng giá, dẫu sao muốn ngắm một anh chàng đẹp trai cực phẩm thế cũng không phải chuyện dễ.

Cô sẽ nhớ anh trai đẹp trai mãi mãi!

Rồi Trình Tân nhanh chóng chấp nhận tình cảnh hiện tại của mình, ung dung ngồi hưởng thụ sự phục vụ của chúng mỹ nữ trong phòng bao.

Miệng nhai trái cây mỹ nữ dâng tới, đang tính nhân lúc mọi người không chú ý lén khoảng đi mấy quả hạch. Nhưng một nửa số người trong phòng bao đều đang nhìn chăm chú vào cô khiến cô không thể hạ vuốt, chỉ đành giương mắt ngồi nhìn mớ quả hạch trơn bóng tỏa hương.

Ngay lúc Trình Tân không nhin nổi đuổi vuốt về phía ấy, ý đồ khều khều mấy quả, cô nữ sinh vốn yêu mèo chợt nắm vuốt cô kéo lại, nói: "Không được đâu, mèo không thể ăn quả hạch, sẽ khó tiêu đó."

Trình Tân cúi đầu, túi thân nằm chèm bẹp trên sofa.

Thấy Trình Tân như thế, mấy cô nữ sinh đang vây xung quanh đều lộ nét mặt khó kìm nén, cảm thấy Trình Tân có biểu cảm thật hài hước.

"Sao em có thể đáng yêu vậy cơ chứ, không cho ăn còn bày đặt túi thân hờn dỗi, bé cưng ăn trái cây này đi nhé!"

Trình Tân làm vậy một phần vì có ý muốn chọc cười mấy cô bé này, trái cây vừa đưa tới đã há miệng ăn luôn, khá là nể mặt.

Từ khi nam nữ nhân vật chính rời đi tới giờ thì chưa từng quay lại.

Chắc quên cô luôn rồi.

Cuối cùng Trình Tân được một người bạn của Vương Tuyết Mạn mang về nơi cô ấy ở, hai ngày sau Vương Tuyết Mạn mới tìm tới mang Trình Tân đi.

Gặp lại Vương Tuyết Mạn, Trình Tân biết điều nằm ngoan ngoãn trong lòng, bởi vì cô nhận ra tâm trạng Vương Tuyết Mạn đang không tốt, cả quãng đường lúc nào mặt cũng hầm hầm nặng nề khiến cô không dám lộn xộn.

Vương Tuyết Mạn xách Trình Tân lên xe, tiện tay đặt lòng sang một bên rồi ngồi khoanh tay không nói lời nào.

Hôm đó cô đuổi theo Liêm Tiểu, hỏi mãi mới biết, hóa ra nguyên nhân tai họa là do cô add wechat của Chu Kinh Hiên.

Trước đó cô đi chơi cùng đám bạn vô tình gặp Chu Kinh Hiên, thấy cậu ta đang uống say khướt, ma xui quỷ khiến thế nào liền thêm wechat của cậu ta, lúc rảnh rồi cũng lên wechat nói vu vơ mấy câu. Thật ra cô cũng biết thêm wechat của đối tượng đang xem xét của bạn thân mình là không đúng lắm, nhưng lúc ấy lại thấy rất thú vị.

Sau đó add thì đã add rồi, huống gì Liêm Tiểu và Chu Kinh Hiên vẫn chưa xác định quan hệ, trò chuyện với cậu ta mấy câu thì có gì đâu chứ.

Nhưng cô không nghĩ tới Liêm Tiểu biết chuyện này lại phản ứng mạnh như vậy, công khai trở mặt trước mặt mọi người.

Cô giải thích cả buổi tối Liêm Tiểu cũng không chịu nhả ra, còn để con tiện nhân Lạc Thanh Nhã kia thấy hết chuyện cười của cô.

Giờ trên wechat cũng bị Liêm Tiểu cho vào danh sách đen rồi.

Vương Tuyết Mạn rất hối hận vì đã add Chu Kinh Hiên dẫn đến phiền phức như bây giờ, đã chặn Chu Kinh Hiên ngay tối hôm đó.

Chẳng phải chỉ là một thằng con trai thôi sao!

Bây giờ mâu thuẫn với Liêm Tiểu rồi, xui xẻo còn bị cô ta nói xấu trước mặt Liêm Đường vậy thật là mất nhiều hơn được.

Nét mặt Vương Tuyết Mạn âm u khó đoán, Trình Tân cố hết sức giảm thấp cảm giác tồn tại của mình.

Về đến nhà Vương Tuyết Mạn liền ném luôn cái lồng có Trình Tân vào góc tường, lẳng lặng xỉ mặt đi tẩy trang, tắm rửa.

Thay một bộ đồ mặc nhà đi ra, tay kẹp điều thuốc, nằm ườn trên sofa bấm điện thoại.

Vương Tuyết Mạn gõ chữ rất nhanh, âm thanh ngón tay gõ trên bàn phím điện thoại vang lên nối liền không ngắt. Không lâu sau, Triệu Giai gõ cửa, trong tay xách theo mấy lon bia và ít đồ ăn vặt.

Tiếp đó hai người bắt đầu uống bia ăn quà vặt, tám chuyện trời đất, thuận tiện bỏ mấy câu mắng Liêm Tiểu bệnh công chúa tự cho là đúng vân vân.

Cái góc đặt lồng Trình Tân cách khá xa, cô nằm trong lồng híp mắt lơ mơ thiếp đi.

* * *

Chương Kính Chi cầm một đồng vật dụng đồ dùng cho mèo trợ lý mua được, dẫn theo trợ lý nhấn chuông cửa nhà Liêm Đường.

Liêm Đường lau tóc đi ra mở cửa. Anh mới tắm xong, thời gian qua phải ở lại công ty làm xuyên đêm mấy ngày liền, vừa về nhà là ngủ một giấc hết cả ngày, đến buổi chiều ba giờ ngày hôm sau mới tỉnh lại. Chương Kính Chi qua mà không báo trước, vừa mở cửa khuôn mặt anh chàng đã

đập ngay vào mắt, anh nhướn mày: "Sao cậu lại tới đây? Quay phim xong rồi?"

"Nghe nói ba người các cậu trốn tới đi ăn mảnh, phải tới xử ngay chứ."

Chương Kính Chi thay giày vào nhà, chưa kịp ngồi nóng mông thì chuông cửa nhà Liêm Đường đã lại vang lên.

Không cần nghĩ cũng biết là Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc.

Y như dự đoán, mở cửa, hai người nọ một trước một sau đi vào.

Thấy Chương Kính Chi còn lấy làm kinh hãi.

"Sao cậu tới đây rồi, không phải đang trốn nơi rừng sâu núi thẳm nào đó quay phim à?"

Chương Kính Chi ngồi chễm chệ bức tường trên sofa, lạnh lùng lên giọng: "Trùng hợp không, giống niềm vui bất ngờ không?"

Lãnh Trạc: "Niềm vui bất ngờ cái quỷ ấy, hù chết tớ mất!"

Chương Kính Chi quét mắt nhìn một lượt bên trong căn hộ cao cấp này, ngoảnh vào khu bếp kiểu mở, Liêm Đường đang rót nước trong ấy.

"Bé mèo nhà cậu đâu? Tớ mang tới không chỉ có cần câu mèo thôi đâu! Có đồ ăn mèo này! Đồ chơi này! Cái gì cũng có đủ hết! Mau ôm mèo ra cho tớ ** hai cái nào!" Khó có khi Chương Kính Chi moi ra được chút thời gian riêng tư trong mớ lịch trình kín đặc, anh chàng nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: "Mười một rưỡi tớ còn một chuyến bay, hôm nay không phải tới gặp cậu đâu, chủ yếu là tới thăm bé fan nhí của tớ thế nào thôi!" Có một đoạn thời gian tự dưng Liêm Đường đăng mấy tấm hình bé mèo trong nhà bất kể công việc bận rộn hay rảnh rỗi, anh nhớ bé đó lắm rồi.

Cũng đã khá lâu Liêm Đường chưa gặp Trình Tân. Giờ nghe Chương Kính Chi nhắc tới, Liêm Đường cầm ly nước ngẩn người, sau đó day trán đáp: "Nó không ở đây."

Lúc này Dịch Viễn Sơn đã cầm xong tay cầm chơi game(*) vào màn hình. Trùng hợp là cả ba đều được nghỉ từ hôm nay đến hết ngày mai, họ đã hẹn tối sẽ cùng chơi game uống rượu, nghe vậy cũng hỏi: "Đúng rồi, cậu làm ngày làm đêm chẳng nhàn hơn Kính Chi là mấy, ném mèo ở đây một mình thì cô đơn thật, đang ở bên nhà ba cậu à?"

(*) Một thiết bị ngoại vi dùng để chơi điện tử thay cho bàn phím và chuột.

Lãnh Trạc ngậm điều thuốc lá, thuốc vẫn chưa mồi. Anh ta ngồi trên thảm, bên cạnh là Dịch Viễn Sơn đã chuẩn bị xong xuôi, hai người đang định đánh riêng một ván trước.

Chương Kính Chi tỏ vẻ tiếc nuối: "Vậy mà không nói sớm! Tớ còn tưởng Tiểu Tiểu đang ở với cậu chứ!" Anh thật lòng thật dạ đến thăm mèo mà, nào ngờ mèo lại không có ở đây.

"Tớ cảm ơn nó thay cậu, cũng sẽ chuyển những đồ này tới cho Tiểu Tiểu." Nhắc tới Trình Tân, trên mặt Liêm Đường bất giác nở nụ cười nhẹ nhàng.

Lãnh Trạc nói lạ: "Vậy rốt cuộc có phải mèo của cậu không hả? Tớ vẫn cảm thấy cậu không thể đi nuôi mèo được, cậu làm gì có lòng dạ thành thoi làm việc ấy chứ?" Lúc ấy Liêm Đường nói nuôi mèo anh đã cảm thấy chuyện lạ khó tin, không tài nào liên hệ mèo với Liêm Đường.

Vừa dứt lời cũng là lúc bắt đầu ván game. Dịch Viễn Sơn không nói gì nữa mà tập trung điều khiển nhân vật trong trò chơi bắt đầu dẫn dắt quân lính của mình bao vây giết địch.

Chương Kính Chi nhìn Liêm Đường: "Tớ cũng cảm thấy không phải mèo của cậu..." Nghe Lãnh Trạc nói anh mới nhận ra, cũng cảm thấy Lãnh Trạc phân tích có lý.

Liêm Đường gật đầu: "Người nhà nuôi."

Chương Kính Chi vỗ đùi: "Tớ đã nói mà!"

Do có Chương Kính Chi bất ngờ đánh tới, dự tính chơi game xong ra ngoài ăn của ba người đành phải đổi thành gọi đồ ăn bên ngoài về nhà cùng ăn.

Lãnh Trạc nói ghét bỏ: "Mẹ nó bao giờ cậu mới chịu bỏ điện ảnh vậy? Không đừng mò vào showbiz làm gì chứ! Làm ăn một bữa cơm cũng vội vàng vàng!"

Chương Kính Chi: "Ông đây bố nó không chịu bỏ đấy!! Cứ vào showbiz đấy thì sao!"

Liêm Đường bóp dẹp lon bia ném vào gương mặt gọi đòn của Chương Kính Chi: "Đập cậu ta."

1 đánh 3, Chương Kính Chi ôm đầu kêu to: "Không được đánh vào mặt! Tối tớ còn buổi họp báo đấy! Fuck! Đã bảo không được đánh vào mặt mà! Các người ghen tị gương mặt đẹp trai của anh đây đúng không! Ôi đệt --" Trợ lý Tiểu Thôi của Chương Kính Chi nhìn cảnh này mà sướng rơn cả người, hào hứng dùng điện thoại quay phim chụp hình lại.

Lãnh Trạc ngậm điều thuốc nhảy ra khỏi trận hỗn chiến, giật điện thoại của Tiểu Thôi. Dịch Viễn Sơn nhìn thấy hét lớn: "Mau đăng lên group! Sau này bán cho truyền thông làm tin sốc! Tựa là Nguyên nhân nam tài tử nổi tiếng bị vây đánh tập thể, kiếm được món tiền lớn đấy!"

Chương Kính Chi: "Tiểu Thôi! Đồ phản bội nhà cậu! Tôi mà thoát được sẽ cắt tiền thưởng của cậu! Ôi á!"

Đến tối, Liêm Đường lên giường nằm, kiểm lòng không đậu lại lấy điện thoại ra, muốn xem thử xem Liêm Tiểu có đăng tấm hình nào của Tiểu Tiểu hay không.

Nếu anh nhớ không nhầm thì, đã bốn ngày nay không thấy Liêm Tiểu đăng hình Tiểu Tiểu.

Hạng mục bế tắc đã tìm ra được giải pháp và dần vận hành suôn sẻ. Sắp tới anh sẽ không còn bận rộn như đợt hè nữa, ngày mai về nhà thăm một lần vậy.

Quyết định thế rồi Liêm Đường lại nghĩ đến nhóc con ở nhà, bất giác cong môi, nhắm mắt.

Cũng không biết có ăn tối mập ra luôn chưa?

Liệu còn nhớ anh không?

Cũng phải hơn một tháng chưa thấy nhóc đó rồi, dạo này đúng là bận quá.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tân: Bé cưng của anh off mất tiêu rồi.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Edit: Dương Lam

Hôm đó là thứ bảy, Liêm Đường về nhà, khéo gặp Liêm Tiểu cũng đang nghỉ. Anh xách túi lớn túi nhỏ toàn đồ dùng cho mèo, đồ chơi và hộp thức ăn mèo, có cả một cái ổ mèo đệm bông mềm, sờ vào thấy êm mượt mát mẻ, đều là đồ Chương Kính Chi mang đến cho Tiểu Tiểu vào tối hôm đó.

Lúc Liêm Đường về nhà Liêm Tiểu vẫn chưa dậy, Liêm Đường không thấy Trình Tân ở lầu hai, vào phòng kiểm tra cũng không thấy, có lấy làm lạ nhưng không nghĩ theo hướng "Trình Tân đã bị mang cho người ta". Anh tìm trong phòng một hồi, không tìm được, lại ra khỏi phòng ngủ, tìm trong phòng khách, chẳng những không thấy lồng nhốt thú cưng hay để đó mà đến bát đĩa cho mèo cũng chẳng chút tăm tích.

Liêm Đường định xuống lầu hỏi người làm xem đã đặt Trình Tân ở đâu, đúng lúc ấy Liêm Tiểu mặc áo ngủ đi ra.

Thấy Liêm Đường, Liêm Tiểu vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, lại gần hỏi anh: "Anh, dự án bên anh xong rồi à? Phải lâu lắm rồi không được gặp anh?" Do mấy tháng gần đây Liêm Đường bận chuyện công việc nhiều nên Liêm Vĩnh An còn để ý bảo Liêm Tiểu không được làm phiền anh, cô nghe lời không gọi điện liên lạc gì với anh nữa, giờ đột nhiên anh trở về tất nhiên sẽ thấy bất ngờ, đoán rằng dự án anh đang bận rộn lo hoàn thành chắc đã xong rồi.

Liêm Đường nhẹ gật đầu, hỏi: "Con mèo kia đâu?"

"Mèo gì cơ?" Trình Tân đã đi cả tuần lễ, cuộc sống ngoài giờ học của Liêm Tiểu lúc nào cũng phong phú thú vị, sớm đã quên sạch Trình Tân không còn một mống, nhất thời không đoán ra được ý Liêm Đường đang hỏi đến cái gì.

Liêm Đường nhìn nét mặt ngờ ngác của Liêm Tiểu, nhẹ cau mày nói: "Tiểu Tiểu, không phải thời gian trước còn hay thấy em đăng hình và video về nó lên vòng bạn bè à?"

"À, bé đó ạ!" Lúc này Liêm Tiểu mới hiểu anh mình nhắc tới Trình Tân. Nhắc Trình Tân cô lại nhớ Vương Tuyết Mạn, không vui đáp: "Em trả lại cho Vương Tuyết Mạn rồi, một con mèo thôi mà, lạ gì chứ! Hứ." Vô cùng coi thường

"Em nói cái gì?" Liêm Đường như còn chưa phản ứng kịp, mặt anh sững ra, liền đó cau chặt mày hỏi lại.

Liêm Tiểu lơ đãng cúi đầu bấm điện thoại, không thấy nét mặt hiện tại của Liêm Đường, lơ đãng đáp lời: "Em tuyệt giao với Vương Tuyết Mạn rồi, hôm đó là sinh nhật cô ta, em mang mèo trả lại."

"..." Liêm Đường lặng lặng nhìn Liêm Tiểu, không nói gì.

Đó là mèo của em gái, con bé có quyền quyết định tuyệt đối, muốn đưa ai thì đưa người đó, anh không thể chỉ trích gì được.

Chẳng qua, vừa nghĩ sẽ không được gặp nhóc con tinh quái đó nữa, Liêm Đường chợt thấy không quen, anh nhẹ vê cằm, yên lặng bỏ về phòng mình.

Liêm Tiểu quay lại nhìn thấy cửa phòng Liêm Đường đã đóng, không hiểu sao thấy hơi chột dạ, nhưng không biết là do đâu.

Cô luôn cho rằng, anh trai tình táo tự kiềm chế tuyệt đối sẽ không dao động cảm xúc vì một con mèo, cho nên cũng không liên hệ sự im lặng đột ngột của anh trai với mèo.

Liên Tiểu đang đau đầu lo nghĩ xem nên mặc gì trong buổi tiệc tối mai, dù cảm thấy anh trai hơi lạ khiến cô chột dạ không rõ nguyên nhân nhưng cũng không tiếp tục lo nghĩ bất an thêm nữa. Cô nhanh chóng xóa bỏ cảm giác này, hẹn bạn chiều nay đi dạo phố.

Thời điểm Vương Tuyết Mạn nhận được điện thoại của Liên Đường là khi đang ngồi uống rượu trong quán bar, cả nam lẫn nữ ngồi thành vòng tròn, bên cạnh có người đang đổ xúc xắc, tiếng cười tiếng hát huyền ảo hòa vào nhau, đình tai nhức óc.

Thấy được tên người gọi đến hiện trên màn hình, tay cô thoáng run lên, vội vàng cầm điện thoại đứng lên đi tìm một chỗ tương đối yên tĩnh, đến nhà vệ sinh mới dừng lại.

Cô run tay nhấn nghe, hít sâu một hơi rồi lên tiếng: "Alo --"

Liên Đường đứng dựa vào cửa sổ sát đất, phóng mắt nhìn cảnh sắc vườn hoa phía dưới, bình tĩnh mở lời: "Nghe nói em và Liên Tiểu cãi nhau?"

Lúc Vương Tuyết Mạn thấy cuộc gọi đến cũng đã nghĩ một lượt xem tại sao Liên Đường gọi điện thoại cho mình, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy phần lớn vì chuyện của cô và Liên Tiểu, ngoài ra chẳng còn gì khác. Dù thế nào cũng không thể là bỗng nhiên có tình cảm với cô muốn hẹn hò với cô được? Ngay khi cô phát sinh mâu thuẫn với Liên Tiểu thì đã hết hi vọng với Liên Đường, cảm thấy chắc chắn mình không còn cơ hội. Mà dù còn đi nữa, Liên Tiểu cũng sẽ trăm phương ngàn kế tìm cách chia rẽ cô và Liên Đường.

Vương Tuyết Mạn bị Liêm Đường làm cho bất ngờ luống cuống, há miệng cứng lưỡi máy móc đáp: "Vâng ạ... Nhưng chỉ là chút chuyện nhỏ, hiểu lầm..."

"Tiểu Tiểu đang sống với em?"

"Tiểu Tiểu?" Vương Tuyết Mạn khựng lại một lát, thoáng ngẩn người, lục lọi trong đầu cả buổi mới sức nhớ tới có đoạn thời gian trước Liêm Tiểu thường xuyên đăng các clip của Tiểu Tiểu, "À dạ, đúng rồi, hôm đó sinh nhật em... Liêm Tiểu mang Tiểu Tiểu tới."

Nghe Vương Tuyết Mạn nói, Liêm Đường trầm tư một lát rồi tiếp: "Anh rất thích con mèo này... Đột nhiên bị Liêm Tiểu đưa đi, vẫn có chút không quen, anh mua lại nó từ em được không? Em có thể ra giá." Vừa nghe Liêm Tiểu nói đã trả lại Tiểu Tiểu, Liêm Đường chợt hồi hận vô cùng, thầm nghĩ sao mình không chủ động bảo Liêm Tiểu nhường lại từ sớm chứ. Còn bây giờ, anh phải nắm chặt cơ hội này, không thể bỏ qua nữa, tránh để sau này hồi hận không kịp. Anh thực sự không thích cảm giác ấy.

Anh muốn mọi chuyện đều nằm trong kiểm soát của mình.

"Dạ?" Vương Tuyết Mạn có hơi không theo kịp tiết tấu của Liêm Đường rồi, sao đề tài biến chuyển nhanh thế này. Đúng trong lúc cô cho là Liêm Đường muốn mình và Liêm Tiểu làm lành, đột nhiên Liêm Đường lại hỏi mua mèo của cô?

Cô biết lúc này mình nên ra sức tăng hảo cảm của anh, dứt khoát tặng luôn mèo cho nam thần khiến anh có ấn tượng tốt với mình.

Thế nhưng vừa nghĩ tới hôm đó Liêm Tiểu khiến cô khó xử ngay trước mặt mọi người, mà buổi tiệc tối mai Liêm Tiểu cũng sẽ tham dự, đến lúc đó không biết bao người đều âm thầm ngồi xem rồi bàn luận chuyện cười của cô là cô lại không nuốt nổi cục tức này, thế là quyết tâm bất chấp mọi thứ, nhắm mắt hít thở, ra yêu cầu với Liêm Đường.

"Mèo này anh thích thì đưa anh cũng không sao, chỉ là em có một yêu cầu! Nếu anh đồng ý, em sẽ mang tặng ngay cho anh mà không lấy dù chỉ một đồng!" Thật ra Vương Tuyết Mạn không chắc Tiểu Tiểu có địa vị thế nào trong lòng Liêm Đường, thậm chí còn thấy hi vọng này của mình là rất ngốc, cũng không mong đợi gì nhiều, có khi cô vừa nói ra là đối phương sẽ lập tức trở mặt giễu cợt một hồi rồi cúp máy luôn ấy chứ. Vậy nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

Đàn ông coi trọng thể diện, phụ nữ cũng vậy. Vì mặt mũi của mình, cô sẽ bất chấp tất cả.

Liêm Đường trầm mặc một lúc rồi nói: "Anh có thể nhìn bé ấy một chút trước được không?"

Nam thần không từ chối ngay? Vậy là có hi vọng?

Nghe Liêm Đường nói muốn nhìn người trước, Vương Tuyết Mạn thầm kêu lên sợ hãi. Sức nhớ cả ngày hôm qua mình không về nhà, cộng với hôm nay là gần hai ngày rồi, cô cũng không nhớ có để lại thức ăn mèo cho nó hay không, đành cố ra vẻ trấn định đáp: "Sáng mai được không ạ? Bây giờ em không ở nhà?"

Liêm Đường không còn cách nào, đành phải đồng ý: "Được."

Vừa cúp máy, Vương Tuyết Mạn đã vội vàng chào mấy người bạn rồi xách túi chạy thẳng về nhà.

"Nguy rồi nguy rồi, thời khắc mấu chốt thế này, đừng có sơ suất gì đấy nhé, ngày mai có thể lấy lại mặt mũi hay không đều dựa cả vào mày đấy!"

Trình Tân nằm trong lồng, hơi thở thoi thóp.

Không sai, hôm qua Vương Tuyết Mạn không về nhà, hôm nay cũng đi biệt, chỉ để lại cho cô nửa bát thức ăn mèo và nửa bát nước, bây giờ cô

đói không kêu nổi luôn rồi.

Càng thấy hối hận vì hồi mới thành mèo không biết quý trọng đồ ăn, chê thức ăn mèo khó ăn.

Nếu trời cao cho cô thêm một cơ hội, cô nhất định sẽ hóa thân thành bé mèo hoang ăn như hổ đói, giành giật thức ăn lợi hại nhất trong tiệm! Không nể đứa nào!

Vừa nãy cô đã uống sạch nước và liếm sạch miếng thức ăn cuối cùng trong bát, nhưng Vương Tuyết Mạn vẫn chưa về...

Trình Tân nằm lặng trong lồng, tưởng như mình là cô bé bán diêm ảo tưởng ra bữa tiệc thịnh soạn trước mắt, đột nhiên thấy hơi nhớ anh đẹp trai.

Nếu anh ấy biết mình bị đưa cho người ta thì liệu có nhớ cô không?

Nếu anh ấy biết giờ cô đang bị đói, liệu có cười đám mây lành bủa phủ tới dứt thức ăn cho cô không?

Khoảnh khắc ấy, cô bỗng nghĩ tới một câu hát -- Nỗi nhớ là nỗi đau biết thở(*), ôi mẹ nó chứ tôi sắp chết đói luôn rồi!

(*) Trong bài Nỗi đau biết thở.

Cô muốn chơi bời buông thả thì cứ việc, nhốt tôi trong lồng thế này làm cọng lông à!

Không nhốt tôi thì tôi còn có thể tự đi tìm thức ăn!

Thật vô trách nhiệm!

Tôi đây là một bé mèo xinh đẹp như hoa cao quý lãnh diễm người gặp người thích đó có biết không hả?! Đối xử với tôi như thế mà coi được hả!? Coi được không hả!?

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Edit: Dương Lam

Vương Tuyết Mạn chạy vội về nhà, thấy Trình Tân đang thoi thóp thì hốt hoảng ôm bộ đồ lòng run rẩy đi tìm đồ ăn mèo và sữa bò.

"Mau ăn, ăn, ăn đi nào!" Chỉ sợ chậm thêm chút nữa là cái mạng mèo này sẽ đi tong, cơ hội hiếm hoi có được cũng tan biến theo.

Trình Tân ngửi thấy mùi thức ăn mèo lớn vồn đầu mùi mà xúc động chảy hết cả nước mắt nước mũi, nhưng giờ cô không đủ sức để khóc nữa rồi, phải giữ chút sức ăn thức ăn cho mèo thôi.

Lần đầu tiên cảm thấy được ăn thức ăn mèo là việc hạnh phúc đến vậy!

Ngon quá đi!

Có lẽ là thức ăn ngon nhất cô từng được ăn!!!

Xúc động!

Hóa ra Vương Tuyết Mạn vẫn chưa quên cô, còn biết là trong nhà có một bé mèo sắp chết đói!

Thôi vậy, nể tình cô còn nhớ được tôi còn ở nhà, tôi liền không tính toán chuyện cô bỏ đói tôi nữa.

Trình Tân: Cứ cho là tôi muốn tính toán thì có thể làm gì... Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Đành tạm chấp nhận vậy.

Nhưng xin nhớ cho, bình sinh cô không phải người cam chịu số phận.

Chính là kiểu người mà, tin chắc mệnh là do mình chứ không do trời ấy!

Có điều, từ khi thành mèo... liền... không thể không... tạm thời... cam chịu một chút xíu vậy...

Mặc dù biết ăn ngẫu nhiên quá nhanh là không tốt, nhưng Trình Tân không để ý được nhiều thế nữa.

Cô nhai nuốt mấy miếng liền mới từ tốn lại, nhấp một ngụm sữa, cảm giác váng đầu tay chân thoát lực đó đã vơi đi đôi chút.

Vương Tuyết Mạn vuốt lông Trình Tân, miệng cứ lầm bầm nói mãi.

"Bảo bối nhỏ thấy khá hơn chưa? Đợi con ăn uống no rồi mẹ mang con đi tắm, thay đồ đẹp, thơm phức đi tìm ba con nhé."

Lúc ấy Trình Tân vẫn đang nhai thức ăn cho mèo, vừa nghe tới chữ "mẹ" liền phun luôn ra ngoài, vụn thức ăn bắn tứ tung.

Vương Tuyết Mạn ngại bắn rớt tay lại, miệng xệ xuống nói: "Mày ăn, ăn cho đàn ông chứ, đừng có phun lung tung... Thật mất vệ sinh!"

Trình Tân lia mắt quét căn phòng một lượt, lòi thoi bữa bộn thế mà Vương Tuyết Mạn còn dám chê cô mất vệ sinh?

Chị hai của tôi ơi, chị nhìn kĩ lại cái thùng rác của chị xem đã bao nhiêu ngày không đổ rồi đi, ruồi muỗi bu đầy kia kìa, còn trên cái bàn trang

điểm của chị ấy, toàn là lon bia rỗng, hộp giấy đựng gà rán bừa ra đấy! Còn cả miếng bông tẩy trang đầy vết son môi kia nữa... chắc chắc... bà chị khê động tay vứt nó đi cũng không được hả?

Còn nữa, bày đặt kêu mẹ cái quý gì!

Thanh niên ưu tú hào hoa phong nhã của xã hội tương lai như bà chị, em gái đây sao xứng làm khuê nữ nhà chị?! Thật là không dám không dám đâu, bảo tôi gọi một tiếng chị Vương còn được á!

Trình Tân vừa thăm sỉ vả vừa cúi đầu tập trung nhai thức ăn cho mèo, bây giờ cô chẳng muốn nói gì hết.

Nếu không phải cô đã liếm cái bát đựng thức ăn của mình sạch bong sáng bóng, thì không chừng Vương Tuyết Mạn cũng chẳng nhớ phải rửa bát thường xuyên.

Tóm lại, một câu thôi, phức tạp vô cùng.

Đợi đến khi Trình Tân ăn uống no đủ, Vương Tuyết Mạn dậm lại phần rồi xách lồng dẫn Trình Tân tới tiệm thú cưng tắm rửa.

Vương Tuyết Mạn nhiệt tình như thế khiến Trình Tân cứ có cảm giác như mình sắp bị mang lên pháp trường tới nơi, loại cảm giác này rất đáng sợ, cô âm thầm đề cao cảnh giác.

Về đến nhà đã là ba bốn giờ chiều, Vương Tuyết Mạn thấy Trình Tân đã trở lại dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu, da lông như tuyết trắng dịu ngoan lúc trước, hài lòng mang cô về.

Vào nhà, dọn qua loa khu vực quanh sofa trong phòng khách, thấy không còn lồi thoi như bình thường mới ôm Trình Tân ra khỏi lồng, đặt trên sofa, mở điện thoại chụp tanh tách một hồi, sau cùng còn quay một đoạn clip ngắn chừng năm giây.

Sau đó lựa mấy tấm ưng ý gửi cho Liêm Đường, gửi luôn cả đoạn clip.

Vương Tuyết Mạn: Anh Liêm Đường xem đi ạ, bé vẫn khỏe, ngày mai em mang sang đưa anh.

Vương Tuyết Mạn mới gửi hình đi được mấy phút Liêm Đường đã gọi lại, Vương Tuyết Mạn đặt Trình Tân xuống, mang gương mặt e thẹn vui sướng chạy vào phòng ngủ, mở cửa, nhận cuộc gọi, nằm trên giường nghe điện thoại.

Từ ống nghe vọng tới giọng nói dịu dàng ẩn hiện, anh nói thẳng: "Cô Vương có thể nói yêu cầu của cô được không?" Như dòng điện lưu đã hòa tan sự lạnh nhạt trong ấy, khiến Vương Tuyết Mạn cảm như mình đã thất thủ vào tay giặc.

"Thật ra thì, yêu cầu này không phải chuyện khó với anh Liêm Đường đâu, anh có thể... giả, đóng giả bạn trai... cùng tham gia buổi tiệc tối mai với em được không?"

Thật ra Vương Tuyết Mạn định nói đóng giả người yêu, nhưng lời đến đầu môi lại đổi thành bạn trai (bạn tiệc), lỡ nói người yêu, cô tin, người khác cũng sẽ không tin, chẳng may chọc tới Liêm Tiểu, cô ta lại gây chuyện khiến cô khó xử trước mặt mọi người thì mất nhiều hơn được.

Bạn trai thì bạn trai vậy, cho thỏa lòng một lần là được.

Buổi tiệc đó do Bạch nhị tiểu thư, một nhân vật làm mưa làm gió trong trường tổ chức. Vị Bạch nhị tiểu thư này thích tổ chức party trước giờ, lại không giới hạn gia thế bối cảnh, nhưng do có thân phận địa vị nổi bật bày ra đó, ba là người có tiếng trong chính giới, mẹ làm quan ngoại giao, cậu có quân hàm cao trong quân đội, ông nội bà nội càng không cần phải nhắc, đều là người lai lịch lớn cả, vậy nên đại đa số những người có thể tham dự tiệc của cô ấy đều là người có thân phận bối cảnh không tầm thường, nhưng thỉnh thoảng vẫn có vài người là người được Bạch nhị tiểu

thư tương đối thường thức, ví như nhân vật phong vân tài hoa nào đó trong trường, hoa khôi hotboy, học bá gì đó, thi thoảng còn có cả nghệ sĩ, nghe nói tiểu thuyệt đang nổi Chu Lạc, hồi còn chưa ai biết đến đã từng tham dự party của Bạch nhĩ tiểu thư, tóm lại là hầu hết những người trẻ tuổi có chút danh tiếng ở thủ đô, cơ bản đều đã từng xuất hiện trong party của cô ấy.

Còn bản thân cô đây không có danh tiếng như Liêm Tiểu, nhưng nhờ là bạn thân của Liêm Tiểu nên cả bốn người các cô đều được mời. Nhưng trước khi mời cô và Liêm Tiểu còn là bạn thân, sau khi mời, lại không phải nữa... Chuyện này nói ra rất lúng túng.

Không tham gia, cô thấy tiếc nuối, dẫu sao vẫn có thể mượn cơ hội này quen biết không ít người.

Còn nếu đi, lại sợ bị chê cười nói xấu.

"Cô nói tới party của Bạch Cữu Cữu?" Liêm Đường nhớ loáng thoáng rằng Liêm Tiểu có nói tới mai sẽ tham dự party, của Bạch Cữu Cữu. Anh vẫn có chút ấn tượng với cô bé Bạch Cữu Cữu đó, là em họ của Chương Kính Chi, tính cách giống Chương Kính Chi, cũng thích kết bạn, náo nhiệt. Anh từng gặp cô bé đó lúc nhỏ, nhớ là một cô bé cứ lú ra lú rú mãi. Nhưng cái hôm lễ trưởng thành tròn mười tám tuổi của cô ấy Chương Kính Chi cũng có kéo mấy người họ qua dính chút náo nhiệt lại thấy đã trở nên dịu dàng điềm tĩnh hơn không ít.

"Đúng đúng đúng, chính là buổi tiệc của Bạch nhĩ tiểu thư." Quả nhiên, cũng chỉ có người thân phận như anh Liêm Đường, mới có thể nhắc tới Bạch nhĩ tiểu thư Bạch Cữu Cữu bằng giọng điệu như nhắc tới một đứa nhóc như vậy.

"Anh biết rồi, mai anh sẽ tới đúng giờ."

"Thật ạ? Vậy cảm ơn anh nhiều nhé." Vương Tuyết Mạn hết sức vui vẻ, sau khi hai người hẹn thời gian xong xuôi rồi cô nàng vẫn ôm chặt điện thoại không nỡ cúp.

Hôm sau, mới sớm tinh mơ Vương Tuyết Mạn đã thức dậy sửa soạn, đắp mặt nạ, xem hơn nửa tập phim thần tượng, chờ đợi vật vã mãi mới tới năm sáu giờ chiều. Vương Tuyết Mạn thận trọng lấy từ tủ quần áo một bộ lễ phục đắt tiền đã chuẩn bị từ trước.

Khoác lên mình bộ váy màu lam nhạt, điểm thêm dây chuyền và khuyên tai ngọc trai, để lễ phục phối hợp hài hòa với trang sức, Vương Tuyết Mạn còn để ý chọn kiểu trang điểm nhẹ nhàng trẻ trung.

Chuẩn bị xong xuôi, Vương Tuyết Mạn xách theo Trình Tân xuống nhà.

Hôm qua anh Liêm Đường săn sóc vô cùng, còn bảo cô không cần qua đó, anh ấy sẽ lái xe tới đón.

Vì chuyện này mà Vương Tuyết Mạn kích động trằn trọc cả đêm đến ba bốn giờ sáng mới ngủ được, nếu không phải sợ mắt sẽ thâm đen, không chừng đã thức trắng cả đêm.

Đợi đến lúc Vương Tuyết Mạn ra tới ngoài tiểu khu, đã là bảy rưỡi tối.

Một chiếc Bentley đen dừng ngay trước mắt.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, cánh cửa bên ghế phụ lái mở ra, Liêm Đường xuống xe, mắt nhìn chăm chú vào Trình Tân đang díp mắt buồn ngủ trong lòng.

Nhóc con này, lớn hơn cao hơn nhiều rồi, chợt có cảm giác như viên sữa nhỏ lớn lên biến thành đại cô nương.

Để tỏ thành ý, Vương Tuyết Mạn dùng cả hai tay đưa lồng cho Liêm Đường.

"Anh, tặng anh này, anh nhìn bé ấy xem, em nuôi rất tốt nhĩ!" Mắt Vương Tuyết Mạn bừng sáng, rạo rực nhìn Liêm Đường.

"Cảm ơn."

Liêm Đường nhận lồng, mở cửa sau cho Vương Tuyết Mạn.

Liền đó Vương Tuyết Mạn thấy một khuôn mặt đang ngơ ngác nhìn mình... Chương Kính Chi?

???

Chương Kính Chi?

Giả đúng không?

Không phải người thật đúng không?

Vương Tuyết Mạn e dè lui về sau một bước, suýt ngã luôn ra đất.

"À -- anh ấy --"

Chương Kính Chi nở một nụ cười theo thói quen, chói lóa khiến người ta không mở nổi mắt.

Sao có thể là Chương Kính Chi!

Tại sao Chương Kính Chi lại ngồi trong xe!

Liêm Đường nâng tay ý mời Vương Tuyết Mạn lên xe.

Sau khi khởi động xe, Liêm Đường nói: "Xin lỗi cô Vương, tối nay tôi có việc đột xuất, nhưng để không ảnh hưởng tới việc tham dự tiệc của cô,

tôi đã cố gắng tìm một người bạn trai khác, cô thấy có được không?

"Là... là... Chương Kính Chi ạ?" Đến giờ Vương Tuyết Mạn vẫn chưa thể tin được, cứ lắp ba lắp bắp, cô đang vô cùng khiếp sợ, ngỡ như mình đang nằm mơ.

Còn một người khác cũng đang chưa thể tin được giống thế, không, chính xác là mèo.

Từ lúc thấy Liêm Đường mở cửa xe bước xuống là cô đã ngờ ra luôn rồi.

Sau đó thấy Chương Kính Chi ngồi trong xe, cô sợ đến nép sát vào góc lồng, mắt mở to nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ, lực sát thương max phía sau.

Quý gì vậy!

Tại sao thần tượng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt cô vậy!

Đang lúc mơ màng, nghe thấy anh trai đẹp trai lên tiếng.

Bạn trai?

Thần tượng của cô sắp làm bạn trai của Vương Tuyết Mạn?

Mẹ ơi!

Tại sao không phải là bạn trai của tôi hả?

Tại sao?

Liêm Đường nhìn vào trong lồng, bạn nhỏ Trình Tân đang ra sức vịn vọt bẻ cửa, đầu cứng ngắc nhìn chằm chằm Chương Kính Chi, cái mặt mèo sắp bị thanh sắt cửa lồng kẹp biến dạng luôn rồi.

Hở, còn ra vẻ như kích động lắm thế này?

Chương Kính Chi lịch thiệp gật đầu với Vương Tuyết Mạn xong liền quay sang Trình Tân trong tay Liêm Đường, tiếp tục phong độ ngời ngời phóng mị:lực, cũng duỗi tay sờ mó móng vuốt với ra ngoài lồng của Trình Tân.

"Wow, mềm quá đi." Ý chỉ đệm thịt của Trình Tân.

Liêm Đường chuyển lồng ra xa, không để Chương Kính Chi sờ mó Trình Tân thêm nữa.

Vương Tuyết Mạn nắm chặt tay vịn cửa xe, nép mình vào góc tạo bởi cửa xe và lưng ghế, đến giờ cô vẫn chưa hoàn hồn được... Nét mặt ngơ ngác... Tới nơi.

Hội sở tư nhân an ninh cẩn mật.

Cô khoác tay Chương Kính Chi, vào hội sở...

Trời ạ...

Vương Tuyết Mạn cố hết sức kiềm chế, nghiêng đầu liếc về Liêm Đường đã bắc cầu thay mình, nét mặt kích động nói: "Cảm ơn anh!" Nói xong ôm chặt tay Chương Kính Chi trong nỗi hưng phấn cùng cực.

Trình Tân vúi chặt cửa lồng, trở mắt nhìn thần tượng của mình khoác tay cô gái khác rời đi...

"Meow..." Sao không phải là tôi...

"Meow..." Về ngay! Không được đi!

Đi gần đến cửa hội sở, trước khi biến mất sau lối vào, Chương Kính Chi vút lại cho Liêm Đường cái liếc mắt phẫn hận.

Im lặng nói với anh bằng khẩu hình: "Vô sỉ!" Ngắn gọn là, anh bị Liêm Đường lừa tới đây, vất vả lắm mới rút ra được chút thời gian riêng tư, lại bị người ta coi là quà đáp lễ tặng đi? Còn tên kia, ở lại ôm mèo?

Dầu gì tớ cũng là nhân vật giá trị tiền triệu đấy nhé?!

Liêm Đường mỉm cười đối mắt với Chương Kính Chi, cũng vẫy tay chào anh chàng, sau đó không chút do dự xoay người, mở cửa xe ngồi vào.

Chương Kính Chi dõi mắt nhìn theo bóng xe tung bụi mù mất hút, nụ cười trên môi vẫn còn đó, nhưng trong bụng thầm cắn răng nghiêng lợi.

"Đồ vô sỉ! Coi bố hiền lành ngây thơ dễ bắt nạt hả? Cái gì mà gọi bố tới nựng mèo, mẹ, rõ ràng là coi bố thành đá lót đường đem bán rồi một mình nựng mèo! Đồ mặt dày không biết xấu hổ! Thật trơ trẽn!"

Tác giả có lời muốn nói:

Liêm Đường ôm mèo: Chúc đại minh tinh chơi vui vẻ.

Chương Kính Chi: Đã bảo là gọi bố tới bế mèo nựng mèo rồi cơ mà, cuối cùng lại thành đi gặp em họ của bố???

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Liêm Đường yên vị trên ghế sau, nhắc Trình Tân còn đang thơ thẩn ra khỏi lồng.

Vừa vuốt lông cho cô, vừa cười nói: "Thích Kính Chi vậy cơ à? Hay là, tặng mày cho cậu ta nuôi luôn nhé?"

Nghe câu này, Trình Tân hoàn hồn ngay.

Người đang ôm cô là anh trai đẹp trai kìa! Lại lại lại là anh trai đẹp trai?!

Sao anh đẹp trai lại ở đây?

Rồi sao lại ôm cô thế?

Lẽ nào từ giờ cô là của anh trai đẹp trai rồi ư?

Tim đập mạnh quá!

Trình Tân tỉnh táo hẳn, tay chân thoăn thoắt leo lên vai Liêm Đường như con khỉ nhỏ, co móng vuốt sắc bén lại giấu sau lớp đệm thịt mềm, giang rộng chi trước ôm má Liêm Đường, cọ đầu vào mặt anh, trông rõ là vẻ vui mừng hơn hờ không thể kìm nén.

"Meo meo --" Rất vui được gặp anh, anh chàng đẹp trai của tôi!

"Cuối cùng cũng nhớ tới tao rồi?" Liêm Đường vẫn còn đang suy tư về dáng vẻ của Trình Tân lúc vừa mới nhắc bóng Chương Kính Chi vừa

này, nhìn Trình Tân với nụ cười chế giễu đầy ẩn ý.

Trình Tân thầm le lưỡi trong lòng, đó là do lần đầu được gặp thần tượng ngoài đời nên có hơi hưng phấn đó mà. Cứ nhìn phản ứng của Vương Tuyết Mạn là biết, các cô chỉ phản ứng y như những người bình thường khác thôi, gặp ngôi sao mà, tất nhiên phải khác chứ.

Đây là lần đầu tiên cô trông thấy ngôi sao **, tất sẽ có một vài hành động hơi khác thường, nhưng anh chàng đẹp trai ời, anh cứ yên tâm đi, trong lòng tôi anh cũng không khác thần tượng chút nào đâu!

"Thôi, được rồi đấy, còn cọ nữa sẽ rách da sưng mặt luôn mất." Liêm Đường hết cách với cô, chỉ đành nghiêng mặt tránh đi.

Trình Tân meo thêm tiếng nữa, liền bị Liêm Đường tóm được đặt vào trong lòng.

"Sao lúc nào mà cũng cho tao một cảm giác như con chó con thê nhĩ, trông chẳng giống mấy bé mèo bình thường chút nào... Nhưng mà giờ lại thấy hơi hơi giống khi..." Khác mấy bé mèo kia ở chỗ không chút e dè sợ sệt, từ khi Liêm Đường quen biết Trình Tân tới giờ, cuộc sống của anh đã có mối liên hệ nào đó với loài mèo, nếu có cấp dưới nhắc tới mèo, anh cũng sẽ dỏng tai để ý, lướt web thấy tin bài liên quan tới mèo, cũng sẽ tiện tay click vào xem thử, vì đã đặt ở trong lòng.

Vì thế dần dần tích được chút hiểu biết về loài mèo, nhưng so với những điều anh đọc được trên internet và sách vở, và cả những con mèo anh từng thấy, hồ như vẫn có điều khác lạ... Nhóc con nhà anh... Hành động có điểm tương tự... mấy con chó... hiểu động y vậy... Hơn nữa biểu hiện trước mặt con người rất là... dịu ngoan, sao bảo mèo cao ngạo lắm cơ mà? Ở với con người lúc nào cũng tỏ thái độ không thèm bố thí dù chỉ một ánh mắt, chẳng lẽ Tiểu Tiểu nhà anh bị đột biến gen? Không phải, nói chính xác phải là đột biến tính cách?

Trình Tân nghe vậy lập tức không vui, ngửa mặt phờ bụng nằm trong lòng Liêm Đường, vút lại một cái liếc mắt, anh chàng đẹp trai à, nếu không phải lâu lắm rồi không được gặp anh, thì cho anh biết nhé, ngay khi anh vừa mở mồm mĩa tôi là chó ấy tôi đã cho anh một vuốt ngay rồi! Hứ!

Đừng ý vào cái mã điển trai được tôi vừa mắt mà sinh kiêu ngạo! Nói cho anh biết, móng vuốt của tôi lợi hại lắm đó.

Liêm Đường vừa chạm mắt tới cái vẻ mặt "không thèm để ý tới anh" đó của Trình Tân, đã không nén nổi tiếng cười trong cổ họng.

"Vẻ mặt quý quái gì thế này?" Anh lần tay xuống gãi cằm Trình Tân, khiến cô phát ra tiếng rên ư ử thoải mái.

Thuận lợi ôm được Trình Tân về, Liêm Đường đưa thẳng cô đến bệnh viện thú cưng.

Lâu thế chưa gặp, cộng thêm còn bị mang đưa cho người ta hơn nửa tháng, Liêm Đường vẫn không thể yên tâm, đồng thời cũng muốn rõ hơn tình trạng sức khỏe của cô nên quyết định đến viện, nhờ bác sĩ kiểm tra sức khỏe toàn diện một lượt.

Bác sĩ xem báo cáo, dặn dò Liêm Đường đứng ôm mèo đối diện: "Sức khỏe có hơi giảm sút, nhưng trừ việc dinh dưỡng không đầy đủ thì không có gì đáng ngại, tôi kê ít thuốc bổ, anh trộn vào thức ăn cho mèo cho bé ăn. Xem từ kết quả kiểm tra này, bé nhà anh không mắc chứng không dung nạp lactose thường gặp ở mèo, năng lực hấp thụ hãn sẽ tốt hơn mèo bình thường, thỉnh thoảng cho uống ít sữa bò cũng không sao, những thứ khác cũng tương tự, nhưng khi cho ăn nhớ để ý quan sát biểu hiện của bé."

"Được."

Kiểm tra xong xuôi, tiêm bổ sung mấy mũi vắc xin rồi mới quay về căn hộ cao cấp ở khu nam của Liêm Đường. Cả căn hộ chỉ có một mình

anh ở, và người giúp việc theo giờ tới quét dọn định kỳ.

Thả Trình Tân xuống sàn, Liêm Đường vừa đổi giày, vừa để mắt tới Trình Tân đã nhảy phốc mấy cái lên sô pha, chột nhú mày.

Tính kĩ lại thì, không nhắc tới hình ảnh và video trên mạng, hẳn đã có hơn hai tháng chưa được nhìn thấy nhóc này rồi. Liêm Đường thấy hơi lạ lẫm với một Trình Tân nhanh nhẹn như vậy. Dầu gì thì trước khi anh bắt đầu ngập trong công việc, nhóc con vẫn còn chưa thể tự xuống giường, anh phải đặt thêm cái ghế thấp ngay bên mới dám cẩn thận bước từng bước ngắn cùn bò xuống ghế, xuống sàn, lâu lâu sơ sẩy còn có thể biểu diễn ngay một màn nhào lộn, ngã lăn quay choáng váng ấy chứ.

Nhìn kiểu gì cũng đặc một vẻ mặt "Tởng cục lăm".

Còn bây giờ, nhóc con đã đang thay đổi từng ngày, nhìn từ cơ thể và hành động là có thể nhận ra.

Thật sự biến thành con gái lớn rồi.

Trình Tân vừa nhảy lên sô pha, nhún nhún mấy cái thì Liêm Đường cũng đã đổi giày xong, Trình Tân lại nhảy xuống ghế, bám sát sau lưng Liêm Đường, cùng đi về phía phòng ngủ.

Trong lòng Trình Tân giờ đang vang tiếng cười khà ố.

Chờ đợi khoảnh khắc Liêm Đường cởi quần áo!

Đáng tiếc, cửa "sầm" lại, Trình Tân bị nhốt ở ngoài...

Trình Tân: ???

Anh trai đẹp trai ời, bao ngày không thấy, sao anh có thể phòng bị với tôi như thế! Tôi chỉ là bé mèo con bé nhỏ thôi mà! Anh mở cửa đi! Mở cửa ngay!

Bởi vì Trình Tân cào cửa mãi, Liêm Đường đi ra, nhìn thẳng vào Trình Tân đang ngửa cổ trông lên.

"Nhóc đã thành con gái lớn rồi, phải biết giữ ý tứ, ngoan ngoãn đợi ngoài này đi." Giọng nói nghiêm nghị, cứ như Trình Tân là một cô gái thật ấy, khiến Trình Tân cũng ngỡ mình đã biến lại thành người. Ôi anh trai đẹp trai à, tôi chỉ là một bé mèo thôi, anh cho tôi vào với! Đừng đóng, đừng đóng cửa mà!

Bất kể cô đấu tranh thế nào, cánh cửa vẫn sập lại lần nữa.

Trình Tân đeo khuôn mặt có mấy vạch đen trơ mắt nhìn Liêm Đường nghiêm trang bịa đặt, trong bụng lăm bắm một câu, rồi vô cùng bất mãn quay ra sô pha ngồi tiếp.

Sợ cái gì chứ, ai thèm!

Vất vả mãi mới lết được tới giai đoạn có thể nhào vào anh, còn anh thì đến cánh cửa cũng chẳng buồn mở cho tôi!

Quý hẹp hòi!

Chỉ nhìn thôi mà, không sờ cũng không được à?

Quý hẹp hòi! Quý hẹp hòi!

Liêm Đường tắm rửa thay đồ ở nhà vào, vừa ra đã thấy Trình Tân đang nằm trên sô pha dán mắt vào ti vi.

Trình Tân ở một mình thấy chán quá, liền ra sau nhà thăm quan thử.

Nhà rất lớn, sạch sẽ mát mắt, chỉ một người ở kể ra cũng có hơi trống trải, phòng bếp kiểu mở, màu chủ đạo là màu xám và màu trắng, trang trí đều được giản lược, vật dụng và trang trí trong nhà đa phần mang dáng thuôn, ít góc cạnh. Cảm giác như đứng trong một căn nhà của tương lai

vậy, công nghệ cao được sử dụng rất nhiều, lúc này mới vào nhà không hề thấy anh nhấn nút mở mà chỉ làm mấy động tác tay là đèn bật sáng, sau đó cô định xem ti vi, tìm nửa ngày vẫn không thấy bóng cái điều khiển đâu, hẳn là cũng dùng động tác ra hiệu gì rồi. Quả không hổ là ông lớn công nghệ, cái gì trong nhà cũng đều cài mấy phần mềm vượt thời đại hết.

"Làm sao, muốn xem ti vi?" Liêm Đường cầm ly nước, vừa uống vừa vòng ra sau sofa, lần tay xuống dưới gối dựa móc điều khiển ra, nhấn nút, bật công tắc.

Mở xong, đã thấy Trình Tân đang nhìn mình bằng một nụ cười "lúng túng nhưng không mất lễ".

Liêm Đường nhướn mày đáp lại.

Tất nhiên là Trình Tân không thể mở miệng nói chuyện được, chỉ im lặng quay mặt đi.

Cô muốn rút lại mấy lời vừa nói, con mẹ nó, điều khiển lại để ngay dưới gối dựa, thiệt cho cô còn tốn bao tế bào não đoán xem có phải lại dùng thiết bị điều khiển bằng cảm ứng gì gì đó hay không, rồi chủ nhân nhà ta là ông lớn công nghệ các thứ nữa chứ... Kết quả... Người ta quơ tay một cái, lòi luôn điều khiển ra.

Là tôi nghĩ nhiều rồi.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Trình Tân tập trung xem ti vi, Liêm Đường đặt ly nước lên bàn, tranh thủ đi sắp xếp lại các loại thuốc bổ hiện đang đặt trên tủ giày.

Và cả những thứ Chương Kính Chi mua cho Trình Tân trước khi qua nhà Vương Tuyết Mạn đón cô về cũng thế, tất cả đều còn để trên xe, anh mang hết chúng vào nhà.

Lúc mới rời khỏi bệnh viện thú cưng, anh còn mua bát thức ăn và bát đựng nước mới, mua cả cát mèo và các vật dụng cần thiết khác.

Rửa sạch bát, xếp vào trong tủ khử trùng, Liêm Đường lại đi chuẩn bị bữa tối cho Trình Tân, tức trộn thức ăn mèo.

Trộn đều rồi đặt vào một chỗ sàn gần tường, đổ đầy nước, tìm một chỗ để cát mèo, đợi Trình Tân no nê rồi chỉ cho cô chỗ đi vệ sinh.

Làm hết những việc liên quan tới Trình Tân, Liêm Đường mở tủ lạnh, bắt đầu giải quyết bữa tối cho mình.

Trong tủ có sủi cỏ đông lạnh, cả ngày hôm nay đều quay như chong chóng lo chuyện Trình Tân, không làm nổi bữa tối cầu kì nữa. Anh đành lấy sủi cỏ ra, bật bếp đun nước, đợi nước sôi rồi bỏ sủi cỏ vào.

Độ mười phút sau, mùi thơm sủi cỏ dần bay ra.

Trình Tân chun mũi, chớp mắt đã bị thu hút, dán dính ánh nhìn vào anh chàng điển trai đang đứng trước bàn bếp. Anh đeo cái tạp dề màu đen

đơn điệu, chỉ lơ mờ thấy sườn mặt yên tĩnh và cánh tay cầm muôi khuấy sủi cỏ trong nồi, tâm trí Trình Tân bị hình ảnh này cuốn hút, lấp đầy.

Tin chắc rằng bất cứ cô gái nào được ngắm một người đàn ông vào bếp, hơn nữa còn là người đẹp trai đường ấy, tuyệt diệu đến vậy, đều không thể khống chế ánh mắt mình rời khỏi bóng dáng anh.

Còn cả mùi thơm đang ngập khoang mũi lúc này, không khí như vậy, hình ảnh như vậy.

Quả là sự khiêu khích ghê gớm với Trình Tân.

Trình Tân đứng người dậy, không chút chần chờ nhảy xuống xô pha, chảy bổ về phía phòng bếp.

Cào cấu bầu vú vào gấu quần Liêm Đường, miệng phát ra những tiếng meo meo làm nũng đứt quãng.

Mới nãy chỉ là mùi từ vỏ bánh sủi cỏ thôi, giờ còn ngửi thấy cả mùi của nhân trong bánh nữa, Trình Tân càng ngửi càng hăng máu.

"Meo --" Thơm quá đi.

"Meo --" Tôi cũng muốn ăn! Cho tôi ăn một miếng thôi được không, xin anh đó, mau nhìn tôi này, tôi cũng muốn ăn sủi cỏ.

Liêm Đường đẩy nắp nồi, cầm muôi lui người về sau, cúi xuống nhìn Trình Tân đu bám quanh mình nãy giờ.

"Muốn gì đây hả?" Trong mắt thấp thoáng ý cười.

"Meow --" Đương nhiên là muốn ăn sủi cỏ rồi, anh đang nấu sủi cỏ đúng không hả, tôi ngửi thấy mùi rồi đó nha, thơm thơm thơm quá đi.

Trình Tân vừa kêu vừa ra sức chớp chớp đôi mắt tròn moe hết sức của mình, người thì vẫn dính sát vào cổ chân Liêm Đường, cọ phần cạnh cổ vào Liêm Đường cầu xin.

Tôi muốn ăn sủi cảo lắm lắm.

Tôi đã không được ăn đồ ăn của con người từ lâu lắm lắm rồi.

Cho tôi ăn một miếng xiu xiu thôi cũng được mà.

"Nhóc muốn ăn à?"

Vừa nghe Liêm Đường hỏi thế, Trình Tân lập tức đứng thẳng, rướn hai chi trước bám chặt ống quần Liêm Đường, ngửa cổ trông lên anh, kêu meo meo không ngừng.

Thông thường, sau khi mèo trưởng thành, dù ít dù nhiều tiếng kêu cũng không còn mềm mại như khi còn non mà nghe sẽ thô, dày hơn. Nhưng âm thanh phát ra từ cổ họng Trình Tân thì vẫn mong manh mềm yếu y hời còn là mèo con khiến người nghe thương xót, nhất là những lúc bị đôi mắt tròn nhuộm sắc xanh thẫm như biển sâu kia chăm chú xoáy vào, có là người rắn rỏi hơn nữa cũng phải mềm lòng, tự nguyện nghe theo mọi yêu cầu.

Đáng tiếc, có vẻ như chiêu làm nũng này của Trình Tân không đạt được hiệu quả tối đa rồi. Liêm Đường chỉ khẽ gật đầu mà không ừ hử gì, nhấc nắp nồi, khuấy thêm lượt nữa rồi nói: "Chín rồi."

Trình Tân nuốt đầy miệng nước miếng.

Muốn ăn ghê, nước mắt giàn giụa thế này mà vẫn phải trơ mắt ngóng trông Liêm Đường tắt bếp bày bàn, chả thèm bổ thí cho mình một cái liếc mắt.

Vớt sủi cỏ ra bát, Liêm Đường lại lấy cho mình ly nước trái cây, chẳng quan tâm tới vẻ mặt tội nghiệp của Trình Tân, dừng dừng ngồi vào bàn.

Bắt đầu thôi.

Trình Tân bò tới bên cái ghế trống, lấy hết sức lực nhảy theo đường tay vịn lên ghế, sau đó rướn hai chi trước, ló đầu lên mặt bàn quan sát Liêm Đường.

Nhưng Liêm Đường vẫn lẳng lặng dùng sủi cỏ, hoàn toàn bơ đẹp Trình Tân.

Trình Tân giận luôn, dỗi luôn, hờn luôn, buồn quá, thất vọng quá, đau khổ quá.

Cuối cùng bất chấp nhảy mạnh một cái, giậm chân xuống bàn. Cự ly nhảy rất cao rất xa, khiến Liêm Đường thoáng khựng lại, nhìn cô tìm tòi, khẽ nhú mào vẻ như rất bất ngờ.

Nhóc con này đã có thể tự nhảy lên bàn mà không cần người giúp rồi?

Quả nhiên không còn là một cô bé nữa.

Trình Tân dịch mông sát lại bên tay Liêm Đường, mũi ngửi mùi sủi cỏ và nước trái cây, tâm trí vẫn miệt mài cặm cụi khom lưng vì mỹ thực, đủ kiểu ton hót lấy lòng, chớp mắt bán mao, sờ mó lung tung.

"Muốn ăn sủi cỏ?"

"Meow --" Đúng đúng!

Liêm Đường im lặng nhìn Trình Tân, động nĩa xiên một viên sủi cỏ, quơ quơ trước mặt Trình Tân, "Muốn ăn?"

"Meooo --!"

Đầu Trình Tân dán luôn vào viên sỏi cỏ, sỏi cỏ đi đâu đâu chạy theo đó như đám trẻ chơi trò rồng rắn lên mây, hình ảnh vừa đáng yêu lại buồn cười.

Liên Đường không nhìn được.

Ngay hồi nãy đã suýt không nhìn được rồi, giờ lại càng không thể nén được ham thích chọc ghẹo nhóc con đáng yêu này.

Anh đứng dậy vào tủ bếp lấy một cái đĩa nhỏ, còn sẵn sót cắt sỏi cỏ thành ba miếng nhỏ ra bỏ vào đĩa, đặt đĩa lên bàn, ngay trước mặt bạn Trình Tân đang dán mắt vào mỹ thực.

"Của mà y đấy."

Trình Tân chẳng buồn khách sáo, há to miệng ngoạm một phát hết một phần ba viên sỏi cỏ.

Đồ ăn vừa vào miệng chạm vào lưỡi, Trình Tân đã xúc động sục sục, dù rằng chính cô cũng không biết mắt mình đang "nhỏ dãi", chỉ chuyên tâm nhắm mắt rên rỉ thưởng thức mỹ thực, mặt mày thỏa mãn, đáng yêu nhìn là muốn ghẹo.

Liên Đường thấy mấy giọt nước mắt của Trình Tân, thốt nhiên ngẩn người, ánh mắt có nét khó hiểu, vươn tay lau đi vệt nước trên mặt mèo.

"Hử? Khóc à?"

Khóc á? Trình Tân vụt mở mắt, quay sang Liên Đường.

Anh nói gì cơ?

Dáng vẻ cứ như từ trên trời rơi xuống.

Liêm Đường buồn cười vì phản ứng này của cô, hỏi: "Ăn ngon quá nên chảy nước mắt luôn à?"

Cái gì?! Tôi mà chảy nước mắt á?!

Nhận ra trên mặt mình có vệt nước thật, Trình Tân lúng túng xấu hổ quơ vuốt lau mặt, Liêm Đường rút khăn giấy, ra hiệu cho cô đứng yên.

Trình Tân nghe lời không nhúc nhích, ngoan ngoãn để Liêm Đường lau sạch nước mắt cho mình.

Liêm Đường tỉ mỉ lau sạch, nhẹ nhàng xoa đầu cô, bảo: "Ăn từ từ thôi, đừng nóng vội thế chứ, còn nhiều lắm." Giọng nói đó dịu dàng đến nỗi khiến xương cốt cô nhũn hết cả ra, đuôi mèo mềm nhừ không nâng lên nổi luôn rồi.

"Meo --" Hì hì, Trình Tân ngẩng đầu nhìn lên Liêm Đường, tặng một nụ cười.

Liêm Đường gãi cằm cô.

Dưới lớp phủ của ánh đèn màu vàng quất ấm áp, một người một mèo tĩnh lặng qua bữa, hình ảnh tươi đẹp yên bình.

Trình Tân ăn liền hai cái sủi cỏ, vừa ăn vừa cảm động, lại càng nhiệt huyết dính Liêm Đường hơn hẳn.

Trình Tân có dự cảm, cả đời này cô cũng không thể trở thành một bé mèo cao quý lãnh diễm phong phạm hơn người được rồi.

Đứng trước đồ ăn ngon, cao quý lãnh diễm gì chứ, xéo hết đi!

Cô! Chỉ! Muốn! Ăn! Ngon! Uống! Say! Thôi!

Bảo cô giả làm chó cũng được nữa là!

Dầu gì, giờ cô là một con mèo mà... Có phải người đâu... Tôn nghiêm là cái gì, có ăn được không?

Không ăn được?

Không ăn được còn nói cái rắm gì? Xê sang bên đi!

Ăn hết hai cái sủi cỏ, tất nhiên là vẫn chưa được thỏa mãn lắm đâu. Sau đó bị Liêm Đường xách lên thả xuống sàn nhà, nghe anh thúc giục, Trình Tân cũng mở khẩu vị bắt đầu chiến tới bát thức ăn mèo trộn dịch dinh dưỡng.

Mặc dù so với sủi cỏ, thức ăn cho mèo có kém hơn một chút.

Nhưng sau lần bị Vương Tuyết Mạn bỏ đói trước đó, thái độ của Trình Tân với thức ăn mèo liền tốt hơn rất nhiều, không còn mang vẻ mặt bị ép ăn như trước nữa.

Tóm lại, hôm nay, thật là một ngày tuyệt vời!

Ăn uống no nê rồi, Trình Tân tung ta tung tăng chạy về sofa xem tivi tiếp, ăn móng vuốt xuống điều khiển, chuyển kênh.

Trong phòng khách chỉ có một mình cô, chàng đẹp trai Liêm Đường hẳn đã về thư phòng lo chuyện của anh rồi.

Cô phải làm một bé mèo ngoan ngoãn ít nói, không quấy rầy khi anh làm việc, cô sẽ tự kiếm việc khác cho mình làm.

Ví như là, xem tin giải trí, hoặc phim truyền hình.

Giờ này chính là khung giờ vàng, Trình Tân mở kênh Dừa(*) rồi vút điều khiển sang một bên.

(*) Tức kênh Dừa Bắc Quảng (北广菠萝台) thuộc đài truyền hình Bắc Kinh.

Hiện kênh này đang chiếu một bộ phim cổ trang đồ sộ.

Đội hình diễn viên thừa nhan sắc, quần áo trang sức cầu kì, lời thoại không nào tàn, tình tiết hợp lý mà vẫn không thiếu drama, xem rất cuốn hút, phim hay kích thích.

Xem.

Đến khi Liêm Đường giải quyết xong công việc đi ra, màn hình ti vi đang tỏa ánh huỳnh quang, bé mèo trên sô pha đã nhắm mắt say giấc, dựa người vào gối, đuôi rủ xuống bên rìa sô pha.

Liêm Đường vẫy tay trên không trung, trong ánh sáng tối mờ, một hình chiếu giả tưởng có các phím mô phỏng điều khiển hiện ra. Anh chạm vào chữ tắt máy trên ấy, ti vi phụt tắt.

Liêm Đường không đánh thức cô, để mặc cô nằm ngủ trên sô pha, khẽ khàng đi về phòng ngủ.

Hôm sau, bạn Trình Tân ngủ sớm lơ lơ hé mở cặp mắt ướt nước.

Nằm ưỡn bụng trên sô pha, đầu xoay qua xoay lại, không nhớ nổi mình đang ở đâu?

Chỗ nào thế này?

Mình là ai?

Mình đang ở đâu?

Vươn vai, ngáp dài, Trình Tân bò dậy, bước từng bước không tiếng động trên sàn nhà. Mãi mới nhớ ra, cô đã chạy từ chỗ Vương Tuyết Mạn tới

được nhà của chàng đẹp trai nhà cô rồi.

Nơi này không phải nhà họ Liêm khiến cô phải bó tay bó chân đó, mà là ngôi nhà chỉ có chàng đẹp trai của cô thôi.

Vừa nghĩ đã thấy vui rồi.

Trình Tân ra chỗ đặt cát mèo giải quyết vấn đề tế nhị. Cùng lúc đó, Liêm Đường cũng mở cửa phòng ngủ bước ra, cũng trùng hợp lia mắt về cái góc Trình Tân đang đứng giải quyết đó.

Sống lưng Trình Tân cứng đờ, quay đầu trừng Liêm Đường.

Nhìn gì vậy hả, tôi đã là người phụ nữ trưởng thành rồi đó, anh có biết phải lịch sự tránh đi không hả?

Trình Tân sững mặt lên, vừa giận vừa lúng túng.

Liêm Đường cứ nhìn Trình Tân mãi là vì, hôm qua, anh vốn không hề chỉ cho Trình Tân chỗ để cát mèo, cũng chưa từng bảo cô phải đi vệ sinh vào cát mèo..(*)

(*) Dịch theo nguyên văn bản gốc. Đoạn này có thể tác giả nhầm, do đầu chương có nói đã chỉ chỗ để cát vệ sinh sau khi cho Trình Tân ăn.

Thế mà giờ cô nàng vẫn rặt cái vẻ quen cửa quen ngõ tự đi giải quyết nhu cầu sinh lý.

Liêm Đường không nhìn lâu, anh rời mắt đi, mang vẻ mặt "Nhà có con gái mới lớn" vui vẻ vào phòng bếp.

Hôm nay là thứ hai, dù giờ còn sớm, nhưng Liêm Đường vẫn không chuẩn bị bữa sáng phức tạp. Anh chỉ làm một ly sữa bò lạnh, thêm phần sandwich, ăn uống đơn giản rồi đi chuẩn bị nước và đồ ăn mèo cho Trình Tân.

Liêm Đường quan sát Trình Tân ăn uống, vuốt sống lưng cô bảo: "Buổi trưa tao không về, tầm hai ba giờ sẽ có người tới quét dọn vệ sinh, tao đã dặn cô ấy thêm đồ ăn và đổi nước cho mày, tối khoảng chín giờ về, chừng nào về sẽ mang cá khô nhỏ cho mày nhé." Tất nhiên Liêm Đường hiểu rằng Trình Tân chỉ là mèo, không thể hiểu được tiếng người, nhưng phong cách anh sống cùng Trình Tân đã như thế từ trước rồi, dần biến thành thói quen trò chuyện với Trình Tân, báo rõ lịch trình của mình.

Đằng nào lát nữa anh cũng phải đi làm, trong nhà sẽ chỉ còn một mình nhóc con này, nghĩ thôi đã thấy cô đơn nhường nào, nên anh quan tâm thêm mấy câu, cô có nghe hiểu hay không cũng chẳng sao, anh chỉ mong nhóc nhà anh có thể cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của mình.

Cũng giúp cô hiểu rõ, từ nay về sau, cô đã là bé mèo có người yêu thương.

"Meow --" Vừa nghe có cá khô để ăn, Trình Tân đang lúi thủi nhai thức ăn cho mèo lập tức sáng mắt, cọ cọ vào lòng tay Liêm Đường.

Liêm Đường nhìn cô, chỉ bỏ lại một câu: "Nhóc ăn hàng --" rồi đứng lên, về phòng thay quần áo.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Liêm Đường đi làm, nể mặt qua nay anh ta dịu dàng săn sóc mềm mỏng nói chuyện với cô như vậy, cô quyết định sẽ tiễn anh một đoạn.

Nhận ra Trình Tân đi theo, Liêm Đường quay đầu lại quan sát cô.

"Sao lại không ăn rồi?"

"Meo --" Em tiễn anh đi... Xa xôi ngàn dặm... À, không, tiễn anh đẹp trai đi làm đó mà, người ta đang cười này, hãy cảm nhận thành ý của tôi đi! Lấy chăm sóc trả quan tâm đi! Tôi tốt bụng lắm đó!

"Lại vẽ mặt gì thế này? Xấu xí... Hung dữ..." Liêm Đường nói thẳng thừng, chẳng chút nể mặt.

Trình Tân đang cười tự đắc nghe vậy bước chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã dập mặt xuống sàn, then quá hóa giận trừng Liêm Đường.

Gì vậy hả!

Hứ!

Nể mặt anh có ý tốt cố nạp cá khô, bốn tiên nữ bỏ qua sự vô lễ của anh.

Xin lỗi tôn nghiêm của tao nhé, tao chọn khom lưng trước đồ ăn.

Trơ mắt nhìn Liêm Đường đổi giày, xách túi vẫy tay tạm biệt.

Kẹt.

Cửa đóng lại.

Trình Tân co chân ngồi lù lù giữa lối vào, trờ ra hồi lâu mới đứng dưng vẫy đuôi về ăn thức ăn cho mèo tiếp.

Vậy là đã thực sự bắt đầu một cuộc sống mới?

Không cần về nhà họ Liêm không người thương yêu để ý đó nữa?

Anh đẹp trai sẽ nuôi cô luôn ư?

Liệu có tặng cô cho ai nữa không?

Liệu có bỏ cô không?

Trình Tân cảm thấy chưa mưa đã hoảng thế này thật là vô vị, có lẽ do mình nhàm chán quá mới nghĩ đông nghĩ tây, lo được lo mất như vậy.

Cô quyết định tìm chút việc cho mình làm.

Trong nhà chỉ còn mình cô rồi nhĩ.

Được lắm.

Trình độ nhảy cao nhảy xa của Trình Tân bây giờ đã hơn hồi còn là mèo con bú sữa rất nhiều.

Đây chính là sự nhảy vọt về chất.

Vậy nên, Trình Tân ăn uống no đủ liền một mình -- mèo lên cơn điên, nhảy tới nhảy lui trong phòng khách, kiểm tra năng lực nhảy cao nhảy xa của mình.

Từ khi thành mèo, khả năng tự sướng tự vui ngày càng cao cấp.

Trước đó bị Liêm Tiểu trả lại cho Vương Tuyết Mạn, Vương Tuyết Mạn cứ nhốt cô trong lồng suốt, trừ một lần lôi ra để chụp hình. Cô đã kìm nén lắm rồi.

Sau đó Liêm Đường nhận lại, anh bỏ luôn lồng vào nhà kho, cô có thể tự do đi lại, nhào lộn chạy nhảy thoải mái cũng không ai nói gì.

Không, chàng đẹp trai nhà cô mà thấy, nhất định sẽ chẳng nể mặt phàn cho một câu: "Mày là khi đấy à?"

Anh trai đẹp trai thiệt là...

Trình Tân phát hiện rằng kể từ khi quen thân, bản chất độc miệng của trai đẹp liền bộc lộ, may là tim cô đủ khỏe, không sao!

Gặp phải độc miệng! Không thành vấn đề!

Nhiều lắm là thâm trùng mắt trong lòng một lúc.

Ai bảo cô chỉ là bé mèo con nhỏ bé.

Bé mèo nhỏ đáng thương.

Phải cụp đuôi làm mèo mới có trái cây ngon, mới có cá khô để ăn.

Trình Tân nhắm lời ""xoay người - nhảy - nhắm hai mắt lại --""

""Phanh --"" Vênh vào hếch cằm quá nên đập luôn đầu vào đế đèn.

""Meow..." Ai da...

Đau chết bốn tiên nữ rồi.

Trình Tân che cục u trên trán lồm cồm bò dậy, mãi một lúc lâu sau mới nhảy lên sofa, mò tìm điều khiển mở ti vi, ca hát à, bản tiểu tiên nữ muốn xem phim truyền hình.

Kênh âm nhạc đang phát lại bài hát đã phát tối qua, MC vừa giới thiệu ca sĩ, vừa ra hiệu phát nhạc.

Âm nhạc vang lên.

Trình Tân lia mắt sang cái máy tính bảng Liêm Đường tiện tay đặt trên bàn.

Dù sao cũng không có ai...

Mèo con ta đây chơi máy tính bảng một lát vậy...

Hắn không có vấn đề đâu nhỉ?

Làm một tiểu tiên nữ theo kịp thời đại, những tháng ngày không có internet thật bức bối quá mà.

Hà hà...

Trình Tân tung ma trảo... À, nhầm, là móng mèo, hướng lên mặt bàn... Tới máy tính bảng.

Được rồi, móng vuốt ngắn quá, không với tới.

Trình Tân nản lòng nhảy lên mặt bàn, tai nghe hát, vuốt nhấn nút home.

Vốn cũng chẳng ôm hy vọng gì.

Dẫu sao hồi còn ở nhà họ Liêm đến cái máy tính của Liêm Đường cũng có mật mã.

Nên chắc cái máy tính bảng này cũng có nhỉ?

Suy nghĩ theo lối đó, hắn là có cài mật khẩu rồi.

Phải nói là, vận khí của Trình Tân đang rất tốt.

Lại... không có, mặt khẩu?!

Vui quá đi!

Trình Tân vui sướng lướt đệm thịt trên màn hình, mới đầu còn lo sẽ không kiểm soát được móng vuốt làm xước màn hình, nhưng móng mèo căn bản không ảnh hưởng gì đến việc lướt cả.

Màn hình rất nhạy, rất êm!

Trình Tân quen tay mở weibo.

Weibo tự động đăng nhập vào tài khoản riêng của Liêm Đường, Trình Tân tò mò bấm vào trang chính, coi xem weibo của Liêm Đường đã đăng những gì.

Sau đó phát hiện, mặc dù weibo của Liêm Đường chưa chứng minh thân phận nhưng đã có mấy chục ngàn follow, chỉ là nội dung toàn các bài viết về lập trình và phần mềm rất cao siêu khó hiểu, hoặc những tin thông báo của chính phủ, chẳng thú vị chút nào.

Mặc dù Trình Tân không thích nội dung trên weibo nhưng đó cũng là do cô không hiểu mấy cái lập trình viết code đó nên đọc mà nhức đầu, lạ là, dù lượng follow của tài khoản này chỉ dừng ở mấy chục ngàn, nhưng mỗi khi anh đăng bài nào cũng có ít nhất cả ngàn bình luận.

Đám fan này có vẻ hơi dính thần tượng quá rồi đấy nhỉ?

Chẳng lẽ là mua gói quảng cáo?

Để cho tường weibo đáng tin hơn?

Mở phần bình luận, dù trong đông đảo fan comment có đủ cả nam nữ, nhưng đại đa số vẫn là fan nam, đa phần đều thể hiện sự sùng bái ngưỡng mộ, tiếng kêu đại thần nhìn đâu cũng thấy. Trong lượng lớn những bình luận hỏi về chuyên ngành lập trình, Liêm Đường sẽ lựa một vài bình luận để phản hồi. Bình luận nào nhận được phản hồi đều sẽ có hàng hà sa số fan khác nhảy vào hâm mộ.

"Hâm mộ anh bạn được lật thẻ bài quá! Cho ké tí may mắn nào, hi vọng lần sau đại thần sẽ lật thẻ bài của tui!"

Lầu dưới có người trả lời: ""Nếu anh bạn hỏi đại thần vấn đề riêng, thì đến kiếp sau thẻ bài của cậu cũng không được lật đâu."

""Đúng vậy, đàn anh của tôi ghét nhất là mấy câu hỏi thiếu muối của mấy người, không nhận ra đàn anh chỉ phản hồi những thắc mắc về chuyên môn thôi à. Ngày nào cũng thấy anh bạn lảng vảng trong khu bình luận, hỏi gì mà ăn cơm chưa? Đi làm mệt không? Có bạn gái chưa... Buồn nôn..."

""Người ta đăng cái gì là tự do của người ta? Lầu trên nói chuyện hơi khó nghe rồi đấy.""

""...""

Bình luận cũng phong phú quá nhỉ.

Nhấp đại vào weibo của vài người comment, đều là fan thật, không phải nick ảo không hoạt động.

Woa --

Có vẻ anh đẹp trai có nhiều fan mạng lắm nha, mặc dù đa phần người ta đều theo dõi vì vấn đề chuyên môn.

Trình Tân xem kĩ lại, thấy đã có hai tháng Liêm Đường không đăng weibo rồi, bài mới nhất có một ngàn năm trăm bình luận, lướt qua thấy có vài người hỏi thăm tình hình dạo này của anh, hỏi tại sao đại thần mất tích vân vân.

Trình Tân chợt nổi hứng chơi ác, cười gian manh nhấn vào mục đăng bài, thêm vào một đồng biểu tượng cảm xúc loạn xì ngầu, sau đó mở chế độ quay phim, hướng mặt vào ống kính chụp một tấm chính diện, bấm gửi.

Trình Tân cười điên cuồng trong bụng, anh chàng đẹp trai ơi, bé mèo nhỏ nhà anh gây chuyện rồi này!

Chưa tới mấy phút, bình luận phủ kín dưới bài viết, Trình Tân mở ra xem, kiểm tra phản ứng của mọi người.

"Mèo của đại thần... Xinh quá đáng luôn..."

""Giống mèo gì thế nhỉ? Ngoại hình này phạm quy quá rồi đấy, Nhị Ngốc nhà tớ thấy hình mà thần mặt ra luôn." Trong bình luận còn bổ sung tấm hình chụp cái mặt mèo vằn vẹo quái dị.

""Bản thân đại thần đã rất lợi hại, không ngờ nuôi con mèo thôi cũng phạm quy như vậy... Còn tự lên mạng, tự đăng hình nữa, quá đáng rồi nhá! Tớ phải cướp mèo!""

""Được rồi, chắc lại thêm một nick Vân Nuôi Mèo nữa rồi, để tôi xem nào, hiện tôi biết Vân Nuôi Mèo có nuôi tầm bảy tám bé gì đó, nhưng nhìn bé nhà đại thần, tôi đảm bảo con này sẽ đứng nhất, bé con này nhìn cao quý quá nhỉ? Hình chụp mà cũng đẹp như vậy, hiếm thấy lắm đó, chắc chắn là nhìn trực tiếp còn đẹp hơn nhiều lắm!""

""Không biết là tiểu tiên nữ hay tiểu vương tử đây, tôi cứ liếm màn hình trước đã."

Cũng có vài bình luận lạ hơn, như: ""Mèo của chủ weibo này thành tinh rồi, còn có thể tự đăng weibo!""

""??? Đẹp quá đi? Tiểu tiên nữ trong chúng mèo?""

"Còn tưởng mèo nào cũng giống nhau chứ, giờ mới biết mình mắt mù.. Hẳn đây phải là tôn tiểu tiên nữ rồi.""

""Đáng yêu quá đi, liếm liếm nào.""

""Đàn anh hoàn hảo quá đáng cũng thôi đi, đến nuôi con mèo cũng đẹp như vậy sao? Tuyệt vọng quá, ôi sao thấy như cả đời cũng không leo ra được tường nhà này rồi QAQ"" Nick này nhìn qua đã đoán được là em gái nào đó trong trường Liêm Đường, chắc nghe được lý lịch trâu bò của anh rồi thành fan của Liêm đại thần.

Thấy bao nhiêu bình luận đều đang khen mình, Trình Tân cười vui vẻ ngất ngây.

Đúng vậy, không sai.

Chính là tôn tiểu tiên nữ đây, đặc ý hếch cằm-ing.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Mỗi lần Chương Kính Chi quay xong một cảnh sẽ được nghỉ độ mười lăm phút, anh chàng vừa để thợ trang điểm chỉnh lại lớp make up trên mặt, vừa cầm điện thoại lướt weibo.

Sau đó nhìn thấy cái tài khoản gần như đã bị Liêm Đường vớt xó vừa đăng bài mới.

Nhưng nhìn một đồng kí tự như bùa mật mã và góc độ chụp hình quái lạ này cũng biết đây không phải tác phẩm của anh.

Chương Kính Chi xoay điện thoại lại, nghiêng đầu quan sát kĩ hình ảnh trong tấm hình selfie.

"Ôi đáng yêu quá... Thật muốn cầu cho một cái..." Chương Kính Chi vừa thấy bóng Trình Tân là lại sức nhớ về lần bị Liêm Đường bẫy trước đó. Anh chàng thầm lập lời thề, chừng nào quay xong phim nhất định phải tới nhà Liêm Đường cầu véo cứng nựng một hồi cho đã! Nếu không sẽ không thể nuốt trôi cơn giận này!

Tiểu Thôi đứng bên cũng thò đầu vào nhìn ké: "Cái gì đáng yêu cơ?"

Chương Kính Chi chếch màn hình cho cậu ta xem: "Đáng yêu không?"

Tiểu Thôi gật đầu ngay tắp lự: "Yêu lắm!" Mẹ cậu chàng có nuôi một bé mèo mướp, lần nào cậu ta về nhà cũng bị nó lơ đẹp coi thường. Nhưng cậu chàng lại thích mèo, vừa rảnh rỗi là sẽ xáp lại vuốt ve rồi bị cào nát da

để sọ đến tận khi hết nghỉ phép, Chương Kính Chi cười là không có duyên với mèo.

"Là của anh Liêm nhà cậu đấy, tôi được nghỉ phép cũng phải qua thăm ngay." Anh đọc bình luận, biết bao người đều đang thèm muốn bé mèo nhà Liêm Đường, cảm thấy bé con đáng yêu khó cưỡng, anh ta nghĩ thầm, các người chỉ nhìn được thôi, còn tôi có thể chơi với nó luôn đấy.

Tiểu Thôi bĩu môi dè bĩu: "Bé này vừa nhìn đã thấy cao ngạo, tuyệt đối sẽ không khuất phục trước cái túi da của anh đâu, cũng đâu phải là ragdoll." Ragdoll là giống mèo thân thiện nhất mà Tiểu Thôi biết, mặc dù có nhiều giống mèo khác cũng khá thân thiện nhưng đại đa số đều vô cùng cao ngạo.

Chương Kính Chi hứ dài: "Đừng nói anh đây nỗ, với nhan sắc của anh á, so trong đám thú cưng cũng là hàng đầu nhé, không tin thì đến lúc đó anh sẽ cho chú em được mở mắt, xem cái gì mới là thần tượng chân chính." Nếu không phải biết Tiểu Tiểu từng xem video có mình, Chương Kính sẽ không dám nói lời tự tin thế này.

Tiểu Thôi vừa tin vừa nghi. Nhưng nghĩ lại, dù Chương Kính Chi có đẹp trai hơn nữa cũng đâu có thể vào được cả mắt mèo?

Cậu nói: "Trừ khi bản thân bé mèo này đã hiền lành thân thiện sẵn... Mặc dù thoát trông có vẻ không giống loại mèo lành tính." Nói đi cũng phải nói lại, đáng tiếc con mèo này thật không thể bắt bẻ, đẹp đến nhìn thôi đã muốn ôm muốn hôn rồi, mà thường mấy bé thế này bị ôm hôn nhiều quá nhất định sẽ thấy phiền, thấy người là tránh luôn không chừa.

Chương Kính Chi vẫn chắc chắn vững tin lộ vẻ mặt "Chờ xem đi".

Anh chàng chia sẻ bài viết và hình vào group weibo.

Chương Kính Chi: Liêm Đường, Tiểu Tiểu nhà cậu thành tinh rồi.

Dịch Viễn Sơn: Lâu vậy không thấy, sao bé mèo này lại trông xinh hơn nhỉ?

Lãnh Trạc: Rất đẹp...

Liêm Đường đang ngồi trước máy tính kiểm tra số liệu mỗi quý, nghe thấy thông báo, anh mở điện thoại ra đọc.

Thấy tấm hình trên weibo của mình thì lập tức lộ nét mặt như buồn cười, ra vẻ cao nhân trả lời vào group: Có thể chỉ số thông minh của bé đó cao hơn cả cậu đấy.

Chương Kính Chi: ???

Dịch Viễn Sơn: Chuẩn không cần chỉnh.

Lãnh Trạc: Chuẩn không cần chỉnh.

Chương Kính Chi: Hiểu rồi, cậu muốn khiến tớ ghét con bé, sau đó cách xa nó chứ gì. Nói cho cậu biết, hãy chuẩn bị đi, mấy ngày nữa tớ quay xong sẽ tìm tới nhà cậu, nựng mèo.

Liêm Đường: Tớ từ chối.

Dịch Viễn Sơn: Xin được xem ké.

Lãnh Trạc: +1.

Liêm Đường không để ý tới bọn họ mà đăng nhập vào weibo đã bị mình quên lãng kia.

Bài đăng mà Liêm Đường cho rằng Trình Tân chỉ vô tình bấm bậy đó vừa ra đã được chia sẻ thành hot weibo, từ lượng bình luận mấy trăm bình thường tăng vọt lên bốn năm ngàn bình luận, và có vẻ còn đang tăng lên nữa.

Thấy nguồn đăng là từ máy tính bảng ở nhà, Liêm Đường ngán ngẩm lắc đầu.

"Con mèo hoang không chịu ngồi yên này..." Chắc chắn lại nghịch dại gì đó rồi.

Nhưng như đã nói trước đó, có vẻ với bất cứ thứ gì nhóc con cũng đầy lòng hiếu kì?

Hồi còn ở nhà họ Liêm, máy tính đòi vọc, ghế mát xa đòi leo, ngay cả lúc anh muốn thay quần áo cũng phải trợn to mắt nhìn lên, giờ ôm về nhà thì đến máy tính bảng cũng phá luôn rồi.

Mặc dù ra vẻ hết cách mạng Trình Tân là bé mèo nghịch ngợm nhưng đầu đó vẫn lộ chút bao dung và yêu chiều kín đáo.

Liêm Đường xem bài rồi cũng không làm gì, chỉ thoát weibo, tiếp tục chiến đấu với công việc, đến ba giờ mới gọi cho dì giúp việc để hỏi tình hình của Trình Tân.

Giúp việc nói: "Mèo? Nó ấy à, đang ngủ rồi, nãy dì vào nó có liếc tôi một cái rồi quay đi ngủ ngay, ăn hết đồ ăn rồi, tôi đã đổ thêm nửa bát nữa, cũng đổi nước uống rồi."

"Cám ơn cô, vậy cô làm việc tiếp đi ạ."

"Ừ ừ." Lúc đó người giúp việc đang lau bàn, dì cúp điện thoại rồi liếc mắt ra bé mèo trắng nhỏ đang nằm ườn trên sofa.

Bé mèo có bộ lông khá dài, mềm mượt sạch sẽ, vừa gặp đã bị đôi người tinh khiết màu lam kia hấp dẫn, cả người nó lọt thỏm trên lớp bọc sofa màu tro xám, vẻ xinh đẹp rất đặc biệt.

Nhìn thôi đã thích.

Đợi giúp việc lau dọn xong Trình Tân mới lười biếng mở mắt, thấy Trình Tân tỉnh, dì giúp việc cười tươi chào cô.

Trình Tân cũng rất nể mặt kêu meo đáp lại.

Két, cánh cửa khép lại.

Trình Tân ngáp dài chạy vào nhà vệ sinh, nhảy lên thành bồn tắm rồi từ bồn tắm nhảy lên bồn rửa. Là một con người, tất nhiên cô biết cách mở vòi nước.

Trình Tân lau người sạch sẽ rồi lại bồn thần ngắm bóng mình trong gương.

Nói bằng lương tâm, cô trong hình dáng loài mèo, quả thật rất đẹp...

Đặt mình là một con người trông thấy bé mèo như vậy, chắc chắn cũng sẽ la hét đáng yêu, tiên nữ, thiên sứ nhỏ các thứ.

Nhất là đôi mắt này, nói rằng lung linh ngời sáng như sao trời cũng không quá.

Rất tốt, rất tốt.

Trong cái xã hội nhìn nhan sắc này, có ngoại hình đẹp, thì dù với thú cưng như cô cũng là một chuyện tốt, ít ra cũng khiến người ta thích mình, hơn nữa không học mấy trò nghịch ngợm như cào sô pha, đẩy chậu hoa linh tinh giống đám mèo khác, hẳn muốn sống tự tại một chút cũng không khó lắm đâu nhỉ?

Đương nhiên, tiền đề là phải gặp được một chủ nhân đáng tin, chứ nếu là loại cuồng ngược đãi, hoặc ai đó không quá thích mèo nhưng vẫn nuôi rồi không chăm sóc đàn hoàng thì cũng rất thảm.

May là anh trai đẹp trai không chỉ đẹp trai mà còn tinh tế tốt bụng, ôi...
Trình Tân ơi, may thật hạnh phúc!

Cô phải quắp chặt bắp đùi này không buông vuốt.

Cẩn thận bồi dưỡng tình cảm với trai đẹp, để anh ta không thể vứt bỏ mình, nói đi nói lại, chuyện tương lai khó nói, ai biết tình cảm này có thể được bao lâu.

Chẳng may đây chỉ là một suy nghĩ nông nổi, thấy mèo nhà người ta đáng yêu cũng kìm lòng không đậu muốn nuôi, đáng tiếc chỉ được ba phút, nuôi một thời gian đã bỏ hoặc tặng cho người ta, ấy cũng là một loại tổn thương với loài mèo.

Hồi cô còn là người và vẫn chưa chết đã từng thấy không ít mèo hoang trong trường, bạn cô còn tận mắt trông thấy đám học sinh vứt bỏ mèo.

Nghĩ thôi đã thấy rất đáng thương.

Hi vọng mình cũng sẽ không bị vứt bỏ.

Song nếu bỏ thật chắc cũng nhanh được người khác nhận nuôi thôi, dù sao bản mèo cũng được xưng là bé mèo tiên, thử hỏi có ai nhẫn tâm nhìn bản mèo lưu lạc đầu đường, dãi gió dầm sương chứ, huống chi bản mèo còn trí tuệ thông thái thế này?

Trình Tân tự sướng đủ rồi lại tiếp tục chuyện cũ, bắt đầu nhóp nhép bữa trưa của mình.

Ăn trưa xong, Trình Tân lại lăn quay ra ngủ.

Ngủ đến sáu giờ tối mới tỉnh, tỉnh thì xem ti vi, xem một lát rồi đi nghịch mấy thứ đồ chơi cho mèo.

Khoan hãy nói, mặc dù mớ đồ chơi này rất ngu, nhưng chơi cũng vui ghê.

Chín rưỡi, Liêm Đường mang theo hơi ẩm đẩy cửa bước vào, Trình Tân vừa thấy Liêm Đường đã vui vẻ kêu meo meo rồi chạy sát lại.

Chẳng hề ngại ống quần Liêm Đường đang ướt nước mưa, vẫn cứ kiễng chân ngẩng đầu nhìn anh.

Anh trai đẹp trai, cuối cùng anh cũng về rồi, muốn - cá khô nhỏ của anh - gần chết rồi! Hà hà!

Mà bên ngoài đang mưa đấy à? Tóc ướt rồi kìa.

Liêm Đường bỏ túi công văn vào tủ, cởi áo khoác, sợ Trình Tân chạy ra ngoài nên vừa vào nhà đã đóng cửa lại ngay, vừa đổi giày vừa hỏi chuyện Trình Tân: "Đói không?"

"Meo--" Không đói, hơn ba giờ mới ăn trưa, giờ vẫn chưa đói, nhưng ăn thêm chút cá khô cũng không thành vấn đề.

Cá khô nhỏ, cá khô nhỏ, cá khô nhỏ!

"Hôm nay trời mưa, không mua được cá khô... Xin lỗi nhé." Liêm Đường ngồi xồm xuống, thấy hơi có lỗi.

Trình Tân trợn to hai mắt, đúng là có hơi mất mát, dù gì cũng đã mong cả ngày nay.

Nhưng thấy Liêm Đường đang ngồi xồm xin lỗi mình thì vẫn chủ động chìa móng mèo ra, meo lên một tiếng rồi quẹt quẹt vào giọt nước trên tóc mai của anh, y như đang đùa giỡn, lau mồ hôi vậy.

Không sao, anh trai đẹp trai à, anh vất vả cả ngày rồi, lần sau mua cũng được, dù sao cũng đang mưa, nhìn anh thế này chắc là mưa lớn lắm,

về nhà sớm mới an toàn.

Nếu không thấy nước đang nhỏ giọt xuống từ người Liêm Đường thì cô cũng không nhận ra trời đang mưa.

Liêm Đường không tránh, thấy Trình Tân lau nước mưa cho mình cũng chỉ cho là cô cọ vuốt để thể hiện tình cảm thôi.

Anh bế Trình Tân nhấc lên, ôm vào trong ngực, không căng mặt giấu ý cười được nữa: "Lừa mày thôi, cá khô đã mua rồi, đợi tao thay quần áo xong sẽ lấy cho mày."

Trình Tân nằm trong vòng ôm mà ngẩn người, cô ngược đầu lên quan sát Liêm Đường.

Liêm Đường thả Trình Tân xuống sô pha, xoa đầu cô, "Chắc mày không hiểu tao nói gì đâu nhỉ... Tự biên tự diễn." Sau đó đứng dậy vào phòng ngủ.

Trình Tân dựng người bò dậy, chân trước chồm lên dựa vào thành sô pha, đầu đuổi theo bóng Liêm Đường.

Nét mặt vui sướng.

Hóa ra vừa nãy là lừa tôi, nghiêm túc thật đấy, không phát hiện luôn, anh giấu được đấy.

Hì hì, anh trai đẹp trai, vạn tuế!

Cá khô ơi, vạn tuế!

Liêm Đường thay quần áo xong đi ra, mở túi công văn lấy ra một gói nhỏ, xé vỏ, lấy cái đĩa nhỏ cho Trình Tân dùng lần trước rồi bỏ cá khô vào đĩa, sau đó đẩy đĩa tới trước mặt bạn Trình Tân đang ngồi tập trung tinh thần, thẳng lưng chau chực.

Oa, lại mua nhiều - nhiều - cá khô như vậy!

Vui quá đi, sau này sẽ có cá khô bổ sung cho bữa ăn rồi.

Liêm Đường vừa xé vỏ bao, Trình Tân vừa ngửi thấy cái mùi đó thôi đã không thể chịu đựng được.

Hồi còn là người, thật ra cô cũng không thích thú mấy thứ cá chế biến sẵn này lắm. Nhưng giờ ngày ngày đều nhai thức ăn cho mèo nên trong mắt cô, tất cả những thức ăn khác đều là cực phẩm hiếm thấy.

Tất nhiên là cô rất quý trọng.

Ngay lúc Liêm Đường đẩy đĩa tới trước mặt mình, Trình Tân mang vẻ mặt cung kính "tạ ơn chủ nhân", tiến lên trước.

Liêm Đường thấy cái dáng này của cô thì buồn cười.

Tại sao Tiểu Tiểu nhà anh lại ăn cá khô với vẻ mặt trịnh trọng thành kính như vậy nhỉ?

Bầu không khí hơi trang nghiêm quá rồi đúng không?

Liêm Đường chỉ xé cho cô một gói cá khô nhỏ rồi cầm tất cả gói cá còn lại mang vào bếp, cất lên ngăn tủ phía trên.

Sau đó bắt đầu xắn tay áo chuẩn bị bữa tối.

Anh đã quen sống một mình, mặc dù nấu ăn không quá ngon nhưng cũng không đến nỗi, có thể ăn được.

Đong gạo, nấu cơm.

Rửa rau cắt gừng, định làm món ngồng cải xào tỏi, thêm phần cánh gà coca.

Thích hợp cho người lười, đơn giản dễ làm, vậy là đủ rồi.

Nào ngờ, tên nhóc kia ăn cá khô xong lại nghe mùi mò tới.

"Meow --"

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Trình Tân nhai xong đĩa cá khô, cảm giác tế bào vị giác của mình sống lại hết cả.

Rồi không lâu sau đó, cô ngửi thấy mùi tỏi, mùi rau cải... Không nhận được hít vào một hơi thật sâu.

Thơm!

Thơm quá đi!

Cô cũng muốn dè dặt một chút lắm, dù sao cũng đã ăn cả đĩa cá khô rồi mà.

Nhưng khi mùi cánh gà coca cùng tập kích, dè dặt mất luôn rồi.

Cô thật sự không thể khống chế mình không đi về phía phòng bếp được.

Đôi chân này như không còn của cô nữa.

Cô không thể kiểm soát được tâm trí mình **.

Trời ơi!

Trình Tân!

Mày phải tỉnh tâm! Phải dè dặt!

Mày là mèo tiên đấy!

"Meo--" Muốn ăn.

Trình Tân bồn chồn đi qua đi lại, mâu thuẫn trong lòng, thầm nhủ mình phải dè dặt nhưng cơ thể đã thành thật sát lại bên Liêm Đường, còn ngược đầu kêu meo meo nhắc nhở.

Liêm Đường trút cánh gà vào đĩa, nghe thấy tiếng kêu thì cúi đầu, vừa xới cơm vào bát vừa nói: "Tính làm gì thế hả?" Biết rồi còn hỏi.

"Meo--" Tôi muốn ăn.

Mùi cơm thơm quá đi, hồi trước ngày nào cũng ăn nên không cảm thấy, đến giờ đã lâu lắm chưa được ăn rồi, đột nhiên cảm thấy mùi cơm trắng thơm thơm thơm quá đi.

Cái gì cũng thật là thơm thơm quá.

Bụng Trình Tân kêu lên ọt ọt.

Đến tép tỏi dùng dở ngay bên cũng khiến Trình Tân thấy mà rơi lệ.

Đây chính là vị khói lửa nhân gian.

Đã ở nhân gian, cũng nên dính chút khói chút lửa.

Tôi muốn ăn cơm cơm.

Tôi muốn ăn thịt thịt.

Tôi muốn ăn rau cải.

Nhưng lần này, Liêm Đường hỏi xong rồi không để ý tới cô nữa.

Trình Tân không làm gì được, chỉ biết cắn gấu quần Liêm Đường, ý đồ khiến anh chú ý.

Liêm Đường xới cơm xong, chuẩn bị vào bàn ngồi, chợt phát hiện có tên nhóc nào đó đang cắn quần mình, vừa cắn còn vừa kéo về phía ngược lại, không để anh đi.

Liêm Đường buồn cười, quay lại ngắm bạn nhỏ đang ngồi bệt trên sàn, móng vuốt quắp chặt quần anh, miệng cũng cắn nghiến ống quần không nhả.

"Làm gì vậy hả?" Liêm Đường nhẹ hất chân nhưng nhóc con nhất quyết không buông răng nhả móng, anh bóp móng kéo ra cũng không buông, cái đuôi dài xù lông phe phẩy qua lại theo hình chữ s.

"Nhóc là cô bé ngoan, không được như vậy." Liêm Đường cầm bát đũa, ấm giọng khuyên nhủ, lời nói dịu dàng thân thiết.

Trình Tân mở to hai mắt, say đắm ngắm nhìn nụ cười ý nhị và nét mặt dịu dàng kia, omg(*)! Ôi trái tim cô thất thủ rồi!

(*) Viết tắt của Oh my god

Tại sao phải cười với tôi chứ!

Mỹ nam kế này thật quá đáng!

Nhưng mà tôi chọn tương kế tựu kế!

Trình Tân lỏng miệng, buông vuốt.

Cuối cùng Liêm Đường cũng rút được chân ra, ngồi vào bàn.

Anh vừa ngồi xuống cái đĩa sau lưng lại bắt đầu giả vờ ngứa thơ meo meo đuổi tới.

Nhảy hai ba cái đã chinh ình trên bàn.

Trình Tân nhẹ phẩy cái đuôi mượt lông linh hoạt, khẽ khàng bước từng bước nhẹ êm ái tới bên đĩa đồ ăn, sau đó giở lại ngón cũ, lấy gò má cọ vào mu bàn tay Liêm Đường.

"Meo--" Anh đẹp trai ơi, em cũng muốn ăn cơm, ăn cải, ăn cánh gà, hi vọng anh có thể cảm nhận được nỗi niềm của em gái trong tiếng meo này.

Liêm Đường đang định động đũa gấp thức ăn cũng phải ngừng lại.

Anh lặng nhìn Trình Tân cọ xong liền trợn mắt thật to nhìn mình, trầm tư một lát rồi nói: "Hôm nay mày đụng vào máy tính bảng của tao rồi? Hử?" Nói xong gấp một miếng ngỗng cải bỏ vào bát.

Ánh mắt Trình Tân di chuyển theo miếng cải trên đũa.

Sau đó khựng lại hai giây, ủ rũ cúi đầu.

-- Anh đẹp trai ơi, em gái hồng có biết anh nói gì hết trơn á, máy tính bảng gì đó em gái cũng chưa từng thấy, em gái chỉ là bé mèo nhỏ nhỏ muốn ăn cơm cơm thôi à!

Liêm Đường vừa nhai cơm vừa im lặng quan sát, Trình Tân vẫn ôm khư khư vẻ mặt "không sai, chính là tôi, mặc dù tôi cúi đầu không meo tiếng nào nhưng chuyện đó đúng là tôi làm đấy", ngậm miệng cúi xuống nhìn bốn cái chân mèo, không hé một lời.

Trình Tân chưa đánh đã khai, cái đầu nhỏ nhìn quanh quất, Liêm Đường dùng đũa gõ nhẹ lên đầu cô, nói:

"Nhìn cái là rõ rồi, còn giả vờ gì nữa." Liêm Đường nghiêm mặt dạy mèo, cảm thấy mình vừa quái đản vừa buồn cười.

Mặc dù đang dạy dỗ Trình Tân nhưng trên mặt Liêm Đường không hề che giấu ý cười và vẻ dung túng bất lực.

Trình Tân bị gõ thì nhanh tay nâng một móng lên che đầu lại, xoa một lúc lại tiếp tục thành thật nhìn xuống chân.

Cô hơi chột dạ.

Sau đó nghĩ, không ngờ Liêm Đường bỏ hoang weibo mấy tháng mà cô mới đăng có một buổi anh đã biết chuyện, nhanh vậy cơ à?

Rõ ràng không hề đăng nhập tài khoản, sao lại biết được...

Thất sách... Thất sách...

"Meo--" Đáp lại một tiếng yếu ớt, không dám dầy dạn đòi ăn thêm nữa.

Liêm Đường hỏi bất thành lời quá khiến Trình Tân không kịp chuẩn bị tâm lý, hoàn toàn không ngờ rằng trai đẹp sẽ biết chuyện nhanh như vậy.

Cô nghĩ là, dựa theo sự thờ ơ với weibo của chàng đẹp trai này đây, ít nhất cũng phải một tháng sau...

Nên bây giờ cô sợ thiệt đó.

Liêm Đường nhìn phản ứng của Trình Tân mà lắc đầu, không để ý tới cô nữa, tập trung ăn cơm.

Trình Tân ử rữ một hồi rồi tiếp tục nuốt một ngụm nước miếng, lại không chịu nổi cảm dỗ ngẩng đầu, ánh mắt đảo tròn nhìn từng hột cơm trắng tươi mọng nước, oa ôi, nhìn thôi đã biết ăn rất ngon rồi, nhai nó vào chắc phải sướng lắm.

Sướng!

Nhất định là sướng lắm!

Trình Tân mãi miết đôi mắt nhìn miệng Liêm Đường, nhìn cả tay, cả bát đũa, nhìn tận hột cơm trong bát.

Muốn đập bàn, muốn ăn cơm.

Muốn ăn cánh gà.

Cái gì cũng muốn.

"Meo--" Trình Tân lã chã nước mắt ngóng nhìn Liêm Đường, đập đập bàn chân vào mu bàn tay anh.

Liêm Đường không nhìn Trình Tân nhưng cũng đã bị hành động của cô khiến cho phải dè trán, không nén được cười.

"Sao mà lại... Đáng yêu vậy chứ?" Hoàn toàn là lời xúc động phát ra từ tận thâm tâm.

Trình Tân nghiêng đầu chớp chớp đôi mắt to, cặp đồng tử màu lam kia như tự phát ra âm thanh "bling bling", cổ tính bán moe, hi vọng anh trai đẹp trai nể mặt em gái đây đáng yêu thế này mà cho em ăn mấy miếng, em gái muốn ăn lắm lắm cơ.

Liêm Đường đặt bát đũa xuống, thở dài duỗi tay xoa đầu Trình Tân, mặt lộ vẻ "thua nhóc rồi". Anh bước lại nơi để cái đĩa mới được dùng đựng cá khô, mang vào bồn rửa trượt nước qua, lấy khăn lau sạch rồi về lại bàn ăn.

Liêm Đường gấp một xâu cơm bỏ vào, gấp thêm miếng cánh gà, thấy phần sốt trên gà chột ngẫm nghĩ một lúc, sau đi lại bàn bếp, nhúng miếng gà vào nước mới đun sôi cho ra hết nước dùng rồi mới đặt vào đĩa.

Làm xong hết, vừa ngồi xuống tính ăn tiếp đã phát hiện nhóc con lòng tham không đáy kia còn đang hướng mắt dòm ngó đĩa ngỗng cải xanh xanh

kia.

Liêm Đường nhướn mày: "Ồ, cái này cũng muốn thử luôn à?"

"Meo ...". Tôi không kén ăn đâu - ánh mắt chói lòa ngóng nhìn ngỗng cải, không tiếng động thể hiện khát vọng.

"Lòng tham không đáy..." Liêm Đường thì thấy cô là rất muốn ăn mới đúng, chỉ nói vậy rồi gắp một cọng ngồng cải đặt vào cái đĩa nhỏ đã chất đầy, còn cẩn thận nhặt sạch tỏi ra, quả là rất chu đáo.

Trình Tân thầm hoan hô trong lòng, bắt đầu hưng phấn chiến đấu.

Ôi, oa --

Cơm này ngon quá.

Bữa cơm ngon nhất cô được ăn từ nhỏ đến giờ luôn.

Muốn khóc.

Hạnh phúc ghê, được ăn cơm rồi.

Cánh gà cũng rất ngon.

Mặc dù nước sốt đã bị trưng hết sạch nhưng mùi thịt vẫn còn nồng, không có nước sốt gì cô cũng ăn được hết đó! Ăn hết cả đĩa kia cũng được luôn!

Ngồng cải cũng ngon lắm luôn.

Anh trai đẹp trai ời! Anh có phải thần ẩm thực không?

Phải lâu lắm rồi Trình Tân chưa được ăn thức ăn loài người, giờ nếm một miếng đã muốn sùng bái là Liêm Đường là thần ẩm thực luôn rồi.

Thật ra ấy, chỉ là lâu quá cô không ăn mấy món ăn nên giờ mới xúc động vậy thôi, thậm chí còn cảm thấy tài nấu nướng của Liêm Đường tuyệt nhất trần đời.

Thật ra nữa ấy, giờ chỉ cần ai cho cô món gì không làm từ bột mì thôi là cô đều tôn người đó làm thần ẩm thực suốt.

Liêm Đường bị Trình Tân nhìn bằng đôi mắt lệ nóng doanh tròng kia cũng thấy khó hiểu.

Anh cầm đũa, chống cằm nhìn lại, cảm giác như mắt Trình Tân lại đang chảy nước mắt rồi.

"Mày thật là... Bé mèo kì lạ nhất tao từng thấy..." Dĩ nhiên, cũng là cô bé đáng yêu nhất, còn ăn được cả rau... Anh phục thật rồi.

Lần đầu tiên Liêm Đường có loại kích động muốn kêu đối phương là "Siêu đáng yêu" thế này, đúng là lần đầu tiên trong đời, trước giờ từng thấy nhiều người gọi con người sự vật quanh mình là đáng yêu anh đều thờ ơ cả, hoàn toàn không chút cảm giác.

Nhưng đứng trước Trình Tân, trông thấy mỗi một hành động của cô, thậm chí mỗi một ánh mắt, anh đều cảm thấy: Siêu đáng yêu....

Nếu có thể, Tiểu Tiểu nhà anh có thể làm biểu tượng cho chữ "moe" luôn rồi.

Không, là biểu tượng siêu moe.

Liêm Đường ngồi lặng người ngắm Trình Tân ăn cơm.

Ngắm hồi lâu chợt không nhịn được lấy điện thoại ra, chụp lại dáng ăn của Trình Tân, từ trước tới giờ chưa từng có thứ gì có thể khiến anh cảm thấy đáng yêu như vậy, cũng không có hứng thú chụp hình bất cứ thứ gì

nhiều lần đến thế. Tiểu Tiểu nhà anh, thật sự đã khiến anh phá lệ rất nhiều lần. Mọi chuyện với nhóc con đều như việc tự nhiên phải làm.

Đáng yêu thế này, cũng nên chia sẻ.

Chụp xong đăng luôn vào trong group.

Chương Kính Chi đang rảnh rồi mồi meo gửi tới vô số dấu chấm than thể hiện sự kích động điên cuồng: Tớ nhất định, lập tức, bây giờ, phải tới nhà cậu ngay!

Liêm Đường: Tớ từ chối.

Lãnh Trạc: Yên tâm, cậu ta đang thu show, có bay cũng không tới được.

Liêm Đường: Rất tốt.

Chương Kính Chi: Tuần tới! Tuần tới chắc chắn tớ có bay cũng phải tìm được Tiểu Tiểu! Phải bế, phải nựng này!

Liêm Đường: Ok, tuần tới tớ dẫn nó đi nghỉ phép.

Dịch Viễn Sơn: Làm tuyệt lắm.

Lãnh Trạc: Làm tuyệt lắm.

Chương Kính Chi: Lần trước cậu đồng ý để tớ nựng bé mèo đó rồi! Kết quả lại dám mang bán tớ cho phụ nữ!

Dịch Viễn Sơn: Mặc dù cảm giác có thể đã bỏ lỡ gì đó nhưng vẫn phải nói rõ, tuần tới bọn tớ sẽ cùng đi nghỉ phép nhé.

Lãnh Trạc: Đúng, bọn mình, thêm Tiểu Tiểu nữa.

Liêm Đường: Đúng vậy.

Chương Kính Chi: Được, tuyệt giao.

Lãnh Trạc: Đây là cái giá vì đã vào showbiz, chấp nhận đi.

Dịch Viễn Sơn: Đây là cái giá vì đã vào showbiz, chấp nhận đi.

Liêm Đường: Đi thu chương trình đi, đừng có khóc nhè nữa.

Chương Kính Chi giận tới đau răng, trong một khoảnh khắc như thế anh chàng thật hối hận vì đã vào showbiz! Song ngay khi MC đọc đến tên mình thì suy nghĩ ấy đã nhanh chóng tan thành mây khói, anh chàng chỉnh lại áo quần, vừa lên sân khấu vừa ung dung phóng điện khắp chốn, đón nhận từng tràng vỗ tay nhiệt liệt và những tiếng la hét ái mộ mỗi lúc một to hơn.

-- Thôi vậy, luôn có vài thứ phải buông bỏ, vì cái showbiz này thật sự rất cần kiểu đàn ông vừa cao to đẹp trai lại tài năng giỏi giang không thể bắt bẻ như mình đây, đây chính là sứ mệnh cao cả của những mỹ nam tử như anh chàng.

Đợi một người một mèo dùng cơm xong, Trình Tân khoan khoái nằm phơi bụng trên sofa ợ hơi.

Hạnh phúc ghê...

Hôm nay lại được ăn cơm cơm... Còn được ăn thịt gà... và cả ngỗng cải tuyệt hảo.

Thật ra trước kia cô không có thích ăn ngỗng cải đâu, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy ngỗng cải là thứ ngon nhất mình từng ăn.

Không phải một trong.

Ít nhất hiện giờ là như vậy.

Đến khi Liêm Đường thu dọn xong đi ra Trình Tân mới chuyển từ tư thế ưỡn bụng sang nằm sấp, nhìn chàng đẹp trai cớm cha áo mẹ Liêm Đường bằng cái vẻ rất chi là chân chó.

Còn Liêm Đường thì đang có ý tới hỏi tội đây.

Anh chỉ tay lên bàn, Trình Tân dõi theo đầu ngón tay anh... Thấy cái máy tính bảng nằm ngay bên, lập tức chột dạ tránh mắt đi.

Anh nói: "Bây giờ chúng ta có thể nghiêm túc bàn tiếp chuyện này..."

--- ----

Tác giả: [...] Trước có nói ở chương 2 rồi đó. Đây không phải mèo bình thường, văn chương hư cấu thôi nên định là cho Trình Tân ăn được hết mọi thứ nha. Moah moah, đương nhiên rồi, thực tế mọi người đừng có cho mèo ăn như trong truyện, còn tại sao thì tui không giải thích đâu nha.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chúng ta không có cái gì để nói hết... Trình Tân bày vẻ mặt nghiêm túc xem ti vi, bơ đẹp Liêm Đường.

Ý đồ dùng sự coi thường thể hiện suy nghĩ "Anh đừng có nói bậy nha, tui là thiên sứ nhỏ ngoan ngoãn thiện lương chứ bộ, grừ..." cái tội này tui không nhận đâu à grừ, cái gì tui cũng không biết không hiểu không rõ không hay grừ...

Liêm Đường nhìn cái mặt mèo nghiêm túc xem ti vi của Trình Tân mà cứ có cảm giác như cô đang chột dạ.

Anh nhắc máy tính bảng lên, đặt ngay bên cạnh Trình Tân.

Trình Tân phản xạ dời vuốt tránh đi, thầm nhủ không được lại gần máy tính bảng, ừm, tránh bị nghi ngờ.

"Không phải hôm nay mà dùng cái này để làm chuyện xấu rồi à, hử?"

Đúng lúc ấy, điện thoại Liêm Đường có chuông.

Mở máy kiểm tra, ba thằng bạn đang hỏi anh sao không vào game, đang làm gì. Hôm nay là ngày chơi game định sẵn của họ, từ hồi còn đi học đã định tên đêm này là đêm của đàn ông.

Liêm Đường đọc tin mới nhớ nay là ngày chơi game cố định của cả đám, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn tên đầu sỏ khiến anh quên khuấy chuyện này, tay đánh chữ: Thẩm vấn nghi phạm mèo.

Chương Kính Chi: Gì cơ?

Lãnh Trạc: Nghi phạm mèo?

Dịch Viễn Sơn: Tiểu Tiểu làm gì vậy?

Liêm Đường: Nghịch máy tính bảng, để lông xù selfie.

Chương Kính Chi: Tôi biết chuyện gì rồi, chắc thú vị lắm đây! Mau chụp hình quay phim lại đi!

Lãnh Trạc: Tôi cũng phải nhìn thử xem cậu thẩm... thế nào... Có phải chuyện máy tính bảng do mày nghịch không? Meo...

Dịch Viễn Sơn: Nghe các cậu nói cũng có vẻ rất hay... Nhanh nào, quay lại gửi cho mọi người cùng xem!

Trước yêu cầu mạnh mẽ của đám bạn, Liêm Đường day day huyết thái dương, quyết định thuận theo dân ý.

Cầm điện thoại, nhắm đúng vào Trình Tân, vừa quay vừa hỏi.

"Nhóc không muốn giải thích chuyện máy tính bảng chút nào sao?" Sau đó bật sáng màn hình, bấm vào weibo, kéo tới bài weibo đó, chỉ vào tấm hình selfie hỏi tiếp: "Cái này có phải do mày đăng không?" Ống kính điện thoại không chỉ chụp được Trình Tân ngồi đây mà còn ghi cả bạn nhỏ trong tấm ảnh selfie trên máy tính, ừ, đúng là một bé mèo.

Mặt Trình Tân đối diện với ống kính, cô nâng vuốt lên che mặt theo bản năng, khổ nỗi bàn chân nhỏ quá, không che được mặt, chỉ kín mỗi mắt.

Lại meo thêm một tiếng hết sức đáng thương.

Đừng quay tôi, đừng quay tôi mà, anh có chứng cứ gì mà dám nói tôi, rõ ràng là do máy tính bảng tự chường mặt ra trước!

Liêm Đường ngăm Trình Tân che mặt qua màn hình, khóe miệng không tự giác cong lên, sau đó phóng lớn tấm hình tự sướng kia, nói: "Còn muốn chửi? Không chịu nhận à? Tấm hình này, góc chụp kì quặc như vậy, không phải chính mày chụp thì còn có thể là ai?"

"Meo..." Tôi... không phải tôi... Tôi không làm mà... Trình Tân ti hí mắt lén quan sát Liêm Đường, thấy anh vẫn đang quay thì yên lặng xoay lưng lại, sau đó cun cút lúi vào góc tam giác hẹp tạo bởi hai mặt ghế và cái gối dựa, khố nôi chui lọt mỗi đầu, còn hơn nửa thân mèo bao gồm cả cái đuôi mèo xù lông vẫn thù lù ra ngoài.

"Sợ tội lần trốn... Cá khô của ngày mai phải cắt giảm thôi."

Trình Tân nghe mà tuyệt vọng rên rỉ thê lương.

"Meo --" Không!

Nếu người không biết mà xem đoạn video này, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết kia chắc chắn sẽ ôm bụng cười phá lên, vì họ cảm thấy tiếng kêu nghe như đứt ruột này và lời tuyên án của chủ nhân cơ hồ vang lên cùng một lúc. Mèo ta như ôm nỗi oan Thị Mầu, vừa tuyệt vọng lại không cam lòng biết nhường nào, cộng với hành động moe moe rúc vào khe gối kia nữa, thật là đáng yêu hết sức.

Đăng video vào group, Chương Kính Chi là tên đầu tiên cười rớt cả hàm mất sạch hình tượng.

Dịch Viễn Sơn tri kỉ chèn thêm phụ đề méo meo mèo meo tức độc thoại nội tâm của mèo ta, phải nói là tiếng mèo trình độ cao cấp, cơ hồ không sai chỗ nào.

Ai nấy đều chỉ cho là trùng hợp.

Nhưng thật ra đây cũng là đối thoại chân thực trong nội tâm Trình Tân lúc đó.

Trời ơi, ngày mai không có cá khô bé nhỏ ư!!!

Không phải người ta chỉ nghịch mấy tính bằng có xiu xiu thôi à!

Không phải chỉ có lén vô weibo của anh có xiu xiu xiu thôi ư!

Sao có thể nhẫn tâm vậy chứ!

Anh có còn là sen thân thiết của tui nữa không hả!

Tại sao anh không thể khom lưng uốn gối, cung cúc hầu hạ tui như sen nhà người ta hử, mỗi ngày cho tui thêm chút cá khô bé nhỏ đi chứ!

Tui không chịu, hông có chịu đâu!

Tui muốn cá khô của tui!

Trình Tân vừa nghe tuyên án đã vội chui ra, lao vọt tới bên Liêm Đường bò lên đùi anh, vừa méo méo meo meo vừa ra sức cọ đầu cọ má, khỏi phải nói dính người thế nào.

"Meo --" Không chịu đâu, cá khô của tui, không được cắt giảm cá khô bé bỏng của tui! Hu hu hu.

Trình Tân nhìn Liêm Đường mà rưng rưng nước mắt, thấy anh thờ ơ lại bò rạp cả người ra đùi anh, sau đó nâng chân trước đặt lên bụng anh, ngược đầu khoe nước mắt.

Wow!

Bụng cứng quá nhỉ!

Trình Tân không nhịn được đập đập mấy cái!

Rất rắn chắc!

Cảm giác còn tuyệt hơn cô tưởng tượng! Tuyệt quá! Chảy nước miếng-ing!

Dù cách một lớp quần áo nhưng vẫn khiến Trình Tân miên man mơ tưởng... Thiếu chút nữa sắc máu mũi luôn rồi...

Liên Đường còn đang tự hỏi sao nhóc con đột nhiên ngồi yên không cọ nữa, cũng cảm nhận bụng mình bị một đôi móng mèo sờ tới sờ lui như tìm báu vật. Anh buồn cười nâng một bàn chân lên, trêu chọc Trình Tân: "Chỗ này của tao đâu có giấu cá khô, sờ lung tung gì đấy." Hoàn toàn không ngờ mèo ta đang ăn đậu hũ của mình.

Thử hỏi ai có thể nghĩ tới, rằng một con mèo sẽ ăn đậu hũ của người?

Anh chỉ quay tới cảnh Trình Tân nhào tới mở to đôi mắt long lanh làm nũng liến tảo máy.

Sau đó gửi video vào trong group.

Chương Kính Chi xem mà la hét ầm ĩ: Cho! Có cá khô sẽ cho bé hết! Ôi sao đáng yêu thế! Giá mà là mèo của anh! Anh sẽ cung phụng cá khô bé nhỏ cho bé yêu mỗi ngày!

Tin nhắn âm thanh này được Liên Đường mở loa tăng âm lượng, Trình Tân nghe vào tai mồn một.

Dùng vẻ mặt "Anh thấy chưa hả, mau nhìn người ta đi kìa!" để liếc Liên Đường, ánh mắt sâu xa hàm ý.

Liên Đường gãi gãi cằm Trình Tân, nói: "Chỉ biết ra vẻ kì quặc."

"Meo --" Không phải! Rõ ràng người ta đáng yêu vậy cơ mà! Tiểu tiên mèo siêu moe! Mau cẩn thận đồ dành tôi đi! Chiều chuộng tôi đi! Cho tôi

sờ cơ bụng và chỗ dưới cơ bụng... Khụ.

Dịch Viễn Sơn còn chưa lời cho video nhưng Liêm Đường chưa xem. Vì lúc Dịch Viễn Sơn chèn lời thì anh đã đi tắm.

Sau đó, Chương Kính Chi xem lại đoạn video đã thêm phụ đề đọc thoại lại cười nghiêng ngả thêm chập nữa, trong cơn kích động đăng tất lên weibo.

Lập tức, những nick weibo đã xem tấm ảnh seo phì trước đó liền phát hiện, đây không phải là bé mèo tiên kia sao?

"Wow, yêu yêu quá đi!"

"Giọng nói của anh chủ cũng quyến rũ ghê đó, lỡ tai tui muốn mang thai luôn rồi."

"Ai dịch lời cho bé mèo tiên nhà tui vậy trời, đúng là tiếng mèo siêu quần luôn, buồn cười quá đi mất."

"Kính Chi, anh là bạn với đại thần ạ! Bé mèo thật đáng yêu! Cá khô sẽ mua mua hết! Bé con muốn gì chị sẽ cho tất!"

"Kính Chi và đại thần là bạn đâu phải bí mật gì? Không thấy bọn họ tương tác với nhau từ xưa rồi à, còn cả giáo sư Lãnh và tác giả Dịch nữa. Bốn người họ đã là bạn tốt nhiều năm rồi."

Các fan mới không rõ chuyện lập tức bừng tỉnh chạy đi lùng sục tài khoản của Lãnh Trạc và Dịch Viễn Sơn.

"Hóa ra là như vậy. Trông cool ghê luôn, ai nấy đều có địa vị vượt bậc trong lĩnh vực riêng, hơn nữa vừa nhìn đã biết là người có chân tài thực học. Mà tui còn siêu siêu mê sách của Dịch Viễn Sơn nữa đó. Trước đó một

cuốn làm tui khóc suốt suốt mãi, truyện anh ấy viết vừa chân thực lại buồn thương."

"Nghe phổ cập kiến thức này, lý lịch của bốn người này... Quả đúng là sự tồn tại vừa bình lặng lại đặc sắc, xin quý."

"Xem hình trong lý lịch kia, các người còn biết gửi lên cơ đấy..."

"Mèo nhỏ thật đáng yêu! Ai chèn thoại vô vậy? Người chèn cũng thật hài hước?" Bình luận này được Chương Kính Chi chọn trả lời, đồng thời tag cả Dịch Viễn Sơn vào, bảo do cậu ta thêm.

Bởi nội dung trong video và sức ảnh hưởng của minh tinh mà lượt share tăng lên vùn vụt. Trước đó lượt share của tấm hình tự sướng kia chỉ khoảng hơn mười lăm ngàn nhưng sau bài đăng này của Chương Kính Chi, chưa tới một đêm đã tăng thêm hơn mười ngàn lượt nữa, đừng nói là mấy ngày tiếp theo sẽ tiếp tục tăng thế nào.

Hơn nữa, bởi quan hệ với Chương Kính Chi nên lượt follow weibo của cả ba đều tăng vọt theo.

Hiện Liêm Đường có khoảng vài trăm ngàn follower, trước đó đã tăng vài chục ngàn bởi tấm hình Trình Tân đăng, sau chuyện Chương Kính Chi tiếp tục tăng thêm một, hai chục ngàn nữa.

Lãnh Trạc là giáo sư, weibo chỉ có hơn ba mươi ngàn follow. Anh ta ít khi kiểm tra weibo, lên được con số này đều do sinh viên trong trường đổ gục trước sức quyến rũ của anh mà tự động tìm tới. Còn lần này tăng một phát tới tận hơn bảy mươi ngàn, lượng fan vốn đều là người trong giới nay nhờ tác động của Chương Kính Chi mà cũng thu hút thêm chú ý của không ít người ngoài nghề.

Còn Dịch Viễn Sơn, tuy là nhà văn có sức ảnh hưởng rất rộng nhưng trên mạng lại không có ai biết anh cũng đã xây nhà trên weibo. Tài khoản

này vốn do trợ lý đăng ký giúp, chỉ có tên chứ không hề có một bài đăng, cũng chưa từng tuyên truyền cho bất cứ nhà xuất bản nào. Bình thường anh ta chẳng bao giờ ngó ngang tới, weibo cũng mới có hơn năm mươi ngàn follow và đều là độc giả trung thành cất công tìm kiếm theo dõi, ai nấy đều mong Dịch Viễn Sơn có thể lên weibo hoạt động giao lưu với mọi người nhiều hơn. Nay nhờ phúc Chương Kính Chi mà tăng lên tới hơn chín mươi ngàn follow, trong đó có một số lớn vốn là độc giả của Dịch Viễn Sơn nhưng không biết tác giả đại thần của mình cũng dùng weibo. Giờ nhờ Chương Kính Chi mới biết và lật đật chạy qua thêm follow.

Tất cả đều chỉ là chuyện trong một đêm.

Trừ Chương Kính Chi ra thì cả ba người kia đều không hứng thú với weibo lắm. Bình thường họ đã rất bận rộn rồi, thi thoảng rồi rồi mới chơi chút game linh tinh để giải trí thôi. Còn chuyện Chương Kính Chi đang tính cực xả giao quan hệ lôi kéo thêm sự chú ý cho mình, cả ba đều không thích chơi weibo tất nhiên không hay gì sóng gió trên mạng.

Ngày hôm sau, thậm chí còn có phóng viên muốn tới phỏng vấn ba người. Đương nhiên đều do quan hệ với Chương Kính Chi là chính, chắc đang mong sẽ đào được tin sốt dẻo gì từ họ đây.

Khiến cho trợ lý của ba vị này nghệt mặt hết cả, không thể hiểu được chuyện đang xảy ra, sao tự dưng lại lăm phóng viên tới muốn hẹn phỏng vấn thế này.

Sau khi ba vị biết chuyện, tất nhiên đều nhất nhất từ chối hết.

Bọn họ cũng đâu phải con công đực thích nổi tiếng và chú mục, luôn hưởng thụ cảm giác được mọi người mở to mắt chiêm ngưỡng như Chương Kính Chi kia.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thời điểm Liêm Đường sắp sửa bước vào phòng tắm Trình Tân cũng đĩa đôi bám đuôi, đúng là có ý tranh thủ lúc anh không để ý lách vào qua khe cửa.

Vừa thò mặt vào cô đã lập tức chạy ào tới trốn dưới gầm ghế, chỉ sợ Liêm Đường đuổi mình ra ngoài.

Tôi không ra đâu!

Cho tôi ở lại đây cơ!

Tôi sẽ không làm gì hết đâu!

Chỉ nhìn chút xíu thôi hà!

Không meo meo! Không ồn ào!

Thiệt đó! Nhìn đôi mắt to tròn đáng yêu của tôi đi này!

Liêm Đường chỉ cảm thấy một tàn ảnh mờ nhạt âm ỉm lướt qua cổ chân, liền đó phát hiện Trình Tân đang co người làm ổ dưới ghế không chút động cựa, hằm hằm khí thế "Hôm nay tôi nhất định phải chầu chực ở đây!"

"Mày vào làm gì hả, đáng lẽ phải ở yên ngoài đó kiểm điểm lại mình đi." Cổ ý nghiêm giọng buông từng chữ chậm rãi với bé Trình Tân bên dưới.

"Meo..." Tuy Trình Tân không nhìn tới mặt Liêm Đường nhưng tiếng meo này vẫn vừa mềm vừa moe, nũng nịu thả thính, tỏ ý: Em gái hồng có muốn đi mờ!

Két --

Cửa đóng lại.

Trình Tân liếc thấy bóng đôi dép lê đang hướng về phòng để đồ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm rồi thấp thỏm ló đầu ra, dáo dác quan sát căn phòng.

Không có ai, chắc là vào phòng để đồ thay quần áo rồi!

Chà chà!

Trình Tân không chút nghi ngờ đi thẳng tới phòng để quần áo, bước chân êm ái không tiếng động, lướt đi thoăn thoắt. Ngay lúc cô hào khí ngút trời cho là sắp được chiêm ngưỡng một màn hút mắt...

Một cái đầu khỉ to tướng thành linh bật ra khỏi phòng.

Trình Tân khiếp hãi meo méo biến thành au áu, quay phắt lại lăn thẳng về sau.

Hù chết tôi rồi.

Cái gì vậy trời!

"Meo --" Thật kinh khủng! Cái quỷ gì vậy nè!

"Meo --" Trình Tân vừa la hét vừa co vùi chui tọt vào gầm giường.

Sau đó nghe tiếng Liêm Đường cao giọng cười, vẻ như hết sức thích thú.

Trình Tân rúc mình trong gằm giường, bộ đồ lòng nhỏ bé vẫn đang nảy lên điên cuồng, hồn vía trên chín tầng mây chưa về được, và nước mắt tem lem trên mặt.

Oa oa oa... Kinh khủng quá đi à...

Hù chết bé rồi...

Nghe được tiếng cười của Liêm Đường, Trình Tân bò ra khỏi gằm giường lập tức trông thấy anh và cái nón đội đầu hình khi to tướng trên tay anh. Cơ thể cô tức khắc thả lỏng, đặt mông ngồi phịch xuống đất, lưng dựa vào chân giường, nước mắt ào ào chảy xuống.

Cô bị dọa thật đó.

Lúc đó cái đầu khi kia to như vậy gần sát như vậy, cộng với nét mặt hung ác của nó, cô lại không có chuẩn bị, lông tóc trên người đều sợ hãi dựng đứng lên hết cả.

Vốn còn tưởng sẽ có hình ảnh đường mắt tuyệt vời nào đó, ngờ đâu bỗng một cái đầu dữ tợn chẳng biết từ xó nào lòi ra, còn ở gần mình như vậy, nhất thời cô không kịp đề phòng, sợ tới ôm đầu chạy thẳng, phẫn vội vào gằm giường như chuột.

Giờ phút này, hiểu ra rằng Liêm Đường cố ý dọa mình, cả thân mèo không có chỗ nào tốt hết, làn nước ngân ngấn trong hốc mắt thoáng chốc tuôn trào.

Càng khóc càng thấy ấm ức, cuối cùng vùi luôn mặt vào móng gào khóc hu hu.

Liêm Đường cũng không định dọa Trình Tân sợ hãi khóc lóc thế này, nhìn cô vùi đầu vào móng vừa khóc vừa run như vậy bỗng thấy hơi hối hận vì sự lỗ mãng của mình.

Cũng hơi áy náy, lặng lẽ thu cái nón đầu khi lại.

Bộ nón đội này có bốn kiểu, gồm đầu khi, đầu ngựa vằn, đầu hổ và đầu ngựa. Cái của anh là đầu khi, ba kiểu khác hiện đang ở chỗ ba người Kính Chi. Đây là sản phẩm trong hoạt động tham quan vườn thú hồi anh còn học ở nước ngoài, vì là món đồ có ý nghĩ kỉ niệm nên vẫn giữ đến tận giờ. Khi này anh vừa vào phòng để đồ đã thấy món đồ này, chợt nhớ đến nhóc con nghịch ngợm trong nhà liền nghĩ nếu lát nữa nhóc đó dám vào, vậy hay dọa nó một chút, cho nó không vào nữa.

Đúng như anh đoán, nhóc con này vẫn thậm thụt đi theo. Anh liền đội mũ lên tay, khom người, thò tay ra.

Chỉ không ngờ tên nhóc hào hứng sức sống này lại bị mình dọa tới tội nghiệp như vậy, hiện vẫn đang run lên từng hồi.

Liên Đường bước lại gần, một chân quỳ xuống sàn, hai tay chống đất, chăm chú quan sát Trình Tân ngồi run rẩy trên sàn nhà. Sau đó anh vươn tay vuốt lông cho cô, miệng nói xin lỗi, cũng kè xem cô có nghe được không, có hiểu lời anh nói hay không.

"Xin lỗi, tao chỉ muốn chọc mày một chút thôi, không ngờ lại làm mày sợ đến mức này. Là lỗi của tao, xí xóa nhé?" Sau đó ôm Trình Tân lên, đặt cô trên khuỷu tay mình, chậm rãi vuốt lưng cho cô.

Trình Tân cứ khóc mãi khóc mãi, càng khóc càng ẩm ứ.

Đột nhiên nghĩ tới thân phận mình giờ chỉ là một con mèo, những điều cô từng trải qua, tất thấy cô từng làm, thân phận con người của cô, giờ đều đã tan biến theo mây khói.

Cô không còn gì cả.

Chuyện cũ cố quên đi giờ phút này lũ lượt ập về, vốn chỉ đang giạt mình.

Nhưng nước mắt này như đã tìm được van xả, vừa mở ra là không khống chế được bi thương lan tràn.

Tại sao...

Sao cô lại chết...

Cô còn không biết mình đã chết như thế nào, đã gặp phải chuyện gì.

Giống như đột nhiên cô biến thành một con mèo, sau đó bị mua bán, bị lạnh nhạt, bị hành hạ, bị bỏ quên... đói bụng...

Khốn khổ làm sao.

Đột nhiên đã... bất hạnh ập tới...

Bé mèo của anh cứ co rúm người khóc mãi không nín. Liêm Đường ôm cô, nào ngờ, tiếng khóc tí tê vừa chạm ngực mình đã biến thành tiếng khóc thảm thiết, từng giọt nước mắt trĩu nặng rơi xuống.

Từ âm thanh kia, từ giọt lệ nóng nhỏ trên da tay, Liêm Đường cảm nhận được nỗi đau của cô.

Lần đầu tiên anh có cảm giác vô lực hết cách, cũng hối hận không hiểu sao mình lại nổi ý đùa ác như vậy, khiến một sinh mệnh trẻ thơ sợ hãi đến thế.

Anh cho rằng đây là lỗi của mình.

Còn Trình Tân thì chỉ đang nhớ lại quãng thời gian từng làm người rồi liên tưởng đến tình cảnh bây giờ.

Khiến cô bị thương cùng cực, nước mắt thi nhau trút xuống.

"Xin lỗi nhé, là tao không phải, tao không nên dọa mày." Trong lời nói ẩn chứa áy náy và ân hận.

"Meo..." Không phải đâu...

Liên Đường cúi đầu nâng mặt cô lên, khóe mắt ướt nước ngay trước ánh nhìn của anh. Môi anh khẽ chạm một cái lên trán cô: "Tha thứ cho anh nhé?"

Trình Tân:...

Nếu nói không tha thứ thì anh có thể hôn thêm cái nữa không?

Thấy Trình Tân đã nín khóc và còn mở to đôi mắt chờ dẫn nhìn mình, Liên Đường cho là lời an ủi của mình có tác dụng. Anh xoa đầu cô, tiếp tục nói chuyện với cô, hi vọng cô có thể bình tĩnh lại.

"Sau này sẽ không dọa mày nữa nhé, hử? Có được không? Là lỗi của tao."

"Meow..." Thực ra ấy, cũng không phải do anh hết đâu. Trình Tân với chân đặt móng vuốt lên ngực Liên Đường, sau đó cọ cọ đầu vào người anh. Cô không muốn anh tự trách mình, dù rằng vừa nãy là do anh hù dọa cô thật.

May mà đang là mèo, nếu không chắc chắn sẽ ngại chết mất. Trình Tân nằm trong lòng Liên Đường, nghĩ thế.

Liên Đường chờ đợi Trình Tân nín hẳn mới lau sạch nước mắt cho cô. Anh chữa lại chỗ khóe mắt không lau để tránh làm tổn thương mắt cô, sau đó đặt cô lên giường, xác nhận không có vấn đề gì mới cầm quần áo chuẩn bị đi tắm.

Còn Trình Tân, vốn đang đầy mong đợi rình trai đẹp tắm rửa mà giờ lại thấy hơi mất hứng. Cô nằm ố trên giường, mắt nhìn chăm chú bình hoa gần đó, yên lặng xuất thần.

Khà khà, vừa nãy trai đẹp hôn cô rồi đó.

Trình Tân híp mắt rên rĩ.

Hôm nay cũng không phải hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Đừng buồn nữa, Trình Tân! Chết thì chết thôi! Dù sao phúc lợi làm mèò của mày cũng rất tuyệt mà!

Vừa an ủi mình, Trình Tân vừa cong miệng chậm rãi chìm vào giấc ngủ ngọt ngào trong tiếng nước chảy róc rách.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Edit: Dương Lam

Khi Liêm Đường tắm xong ra ngoài, bé con đã say ngủ y như anh đoán.

Ngoan ngoan nằm yên nơi cuối giường, lúc anh đi như thế nào thì giờ vẫn nằm y như thế, giữ nguyên vị trí, cuộn tròn người lại trông ngây thơ dịu ngoan hết sức.

Liêm Đường lau sơ tóc rồi cầm máy sấy đi ra phòng khách.

Sấy xong thì vào game, ba thằng bạn tốt đã đang PK mấy hiệp đánh chiến tung trời, đánh cho nhà đối thủ tan tác không còn một mảnh. Thấy Liêm Đường, Chương Kính Chi điều khiển nhân vật trong game của mình chạy lại, âm dương quái khí nói: "Mau khai thật đi, có phải có gấu rồi không hả? Đợi bao nhiêu lâu mới thấy online! Miệng thì nói chăm sóc Tiểu Tiểu nhưng lại đi giờ ngón **!"

Dịch Viễn Sơn cũng điều khiển nhân vật chạy lại chém bổ sung một đao. Liêm Đường né được, hỏi lại: "Làm sao, ghen tị à?"

Lãnh Trạc gửi cái icon *được mở rộng tầm mắt*: "Chẳng lẽ có thật?"

Dịch Viễn Sơn gửi một icon mỉm cười.

Liêm Đường đang dùng máy tính bảng, không tiện gõ chữ. Anh mở luôn phần chat voice: "Nhà có tiểu kiều thê, vui sướng tựa tiên trời."

Chương Kính Chi: "Tên thối tha không biết xấu hổ."

Lãnh Trạc: "Không biết xấu hổ hết sức."

Dịch Viễn Sơn: "..."

Lãnh Trạc hỏi Dịch Viễn Sơn: "Sao hôm nay cậu không tuân thủ đội hình gì hết vậy!"

Chương Kính Chi chen vào: "Chẳng lẽ cậu cũng... Phản bội bọn này!"

Lãnh Trạc: "Trời..."

Dịch Viễn Sơn gửi icon cười xấu hổ.

Liên Đường: "Giấu kỹ thật đấy..."

Dịch Viễn Sơn: "Icon vừa này không phải tớ gửi..."

Chương Kính Chi: "Vậy ai? Thằng đàn ông hoang dã nào!" Cố ý gài bẫy Dịch Viễn Sơn.

Lãnh Trạc nhanh chóng vào cuộc, hòa theo: "Lần trước dẫn một thằng đực rựa về nhà, may mà bọn tớ phát hiện che giấu giúp cho cậu. Lần này nhớ phải giấu cho kỹ kẻo bị bác gái phát hiện..."

Một đám bạn xấu lắm chiêu đào sẵn hố cho Dịch Viễn Sơn.

Dịch Viễn Sơn văng tục với máy tính: Fuck... Một đám thối tha không biết xấu hổ.

Biên tập viên phụ trách giục bản thảo đứng ngay bên, thấy Dịch Viễn Sơn bị chọc ghẹo cũng buồn cười ra tiếng.

Dịch Viễn Sơn: "Đó là biên tập của tớ, toàn nói bậy bạ." Nãy anh ta tranh thủ chém Liên Đường xong rồi quay qua sửa văn nên đã nhờ

biên tập đánh hộ một lúc, bọn này lại dám đào hố cho mình, vô sỉ.

Chương Kính Chi: "À..." Được rồi, còn tưởng tên này cũng có vấn đề chứ.

Lãnh Trạc: "Chắc máy tính bảng cũng bị biên tập tịch thu rồi nhỉ, ai bảo nợ bản thảo."

Dịch Viễn Sơn: "Bố mới nộp bản thảo rồi nhé! Bố tự do rồi! Mau kéo tin lại đi, không phải còn đang thăm vấn Liêm Đường à?" Thành công lôi đề tài cũ lại.

Liêm Đường: "Còn định chơi game nữa không vậy?"

Chương Kính Chi lập tức xen ngang: "Không chơi, giải thích lại khúc nhà có tiểu kiều thê đi nào."

Lãnh Trạc: "Đúng, mau giải thích ngay."

Dịch Viễn Sơn: "Còn dám lừa bọn này là chăm Tiểu Tiểu à, cũng thủ đoạn ** lắm!"

Cuối cùng Liêm Đường không nói hai lời, chỉ lần lượt PK với cả ba. Gã thư sinh Dịch Viễn Sơn thì khỏi phải nói, Chương Kính Chi ít khi chơi game cũng bỏ qua, chỉ còn tên thầy dạy vi tính Lãnh Trạc là PK ngang tay, xong xuôi mới off game.

Về bên "vợ yêu" vậy.

Trong game, ba người.

"Mẹ, cuối cùng vẫn không chịu nói rõ chuyện vợ yêu bé nhỏ của cậu ta!"

"Vợ yêu cái rắm! Không chừng còn đang cưa người ta ấy!"

"Vợ yêu cái rắm! Tên đó bận như chó ấy, đào đâu ra thời gian rảnh mà đòi tìm vợ?!"

"Off."

"Off."

"Off."

Liên Đường về lại phòng ngủ. Giờ đã hơn 12 giờ đêm, bé con trên giường còn đang say giấc, phỏng chừng sắp đánh cũng chưa chắc đánh thức cô được.

Liên Đường ra kéo rèm cửa sổ, ngoài trời vẫn còn mưa, chỉ là đã thưa hơn lúc anh mới ra khỏi công ty rất nhiều.

Ôm nhóc con đang nằm cuối giường đặt lên đầu giường, tránh để khi ngủ vô tình đập luôn "vợ yêu" của mình xuống đất.

Sáng sớm, Liên Đường vừa đánh răng rửa mặt xong đi ra thì thấy Trình Tân cũng đang hé mắt ngáp dài, uể oải vươn vai duỗi người, ngủ ngon quá à.

Nhìn nhóc con ngáp mà còn nâng móng che miệng y như con người, chẳng hiểu sao Liên Đường thấy buồn cười, trêu cô: "Chào buổi sáng, vợ yêu của anh." Cảm giác gọi vậy cũng hay đấy nhỉ?

Trình Tân giữ nguyên tư thế ngáp không nhúc nhích:.....

Còn Liên Đường thì trêu ghẹo xong đã bỏ vào phòng để quần áo thay đồ.

Trình Tân bẻ cổ ngóng theo nhưng chỉ thấy được bóng lưng Liên Đường, trong mắt đầy:???

Ngủ một giấc tỉnh lại, thế giới thay đổi rồi?

Vợ yêu cái gì vậy!

Thói đời sa sút! Nay không bằng xưa!

Trai đẹp bây giờ đến cả mèo cũng chòng ghẹo!

Đến cả mèo cũng không buông tha.

Đáng sợ quá!

Cứ thế này, sớm muộn hồn phách mình cũng bị anh ta câu đi mất thôi!

Thật đáng sợ!

Phải giữ khoảng cách thôi!

Tình yêu vượt giống loài... Không thể có kết quả...

Nghĩ mà xót xa.

Chỉ mới được gọi một tiếng vợ yêu mà Trình Tân đã suy nghĩ miên man bất tận, thậm chí còn không nhận được ảo tưởng đến ngày mình thật sự thành cô vợ nhỏ của anh. Sáng sẽ dịu dàng hiền huệ đeo tạp dề gọi anh dậy ăn cơm, nết na hiền thực đứng trước bếp cầm muôi đảo thức ăn...

E then bên lén gấp thức ăn cho anh, sau đó anh sẽ nói: "Vợ à, anh còn muốn ăn nữa."

Sớm nọ, Trình Tân bị màn tự sướng trong đầu làm cho mặt đỏ tai hồng, vùi đầu trong chăn lẫn qua lộn lại.

Mẹ ơi, càng nghĩ càng kích thích!

"Còn chưa xuống à?" Liêm Đường đã thay đồ xong, cầm cà vạt đi ra, không hề hay rằng câu "vợ yêu" của mình kia có sức nặng thế nào.

Bong bóng tim hồng của Trình Tân đã nổ tung như thế.

Được rồi, vừa này chỉ là nằm mộng ban ngày thôi.

Cô cũng chỉ là một bé mèo, bé mèo nhỏ đáng thương được nhận nuôi.

Trình Tân không thêm phản ứng lại Liêm Đường.

Liêm Đường cũng không để bụng. Anh đi tới khom người nhìn xuống giường, khóa chặt bé con trên giường: "Vợ yêu của anh còn định nằm ý trên giường đấy à? Được thôi, không sao. Với tư cách một người chồng, anh sẽ chuẩn bị bữa sáng, em cứ thong thả nằm tiếp nhé."

Trình Tân nhắm chặt mắt, trong lòng la hét điên cuồng: Làm làm làm cái gì vậy hả! Đến cả con mèo con cũng quyến rũ! Thật là quá đáng! Ngon thì hôn tôi đây này!

Mặc dù người ta vẫn chưa rửa mặt.

Sau đó, Trình Tân được một cái hôn thật.

Liêm Đường thơm thơm lên má Trình Tân, bóp bóp má cô rồi ra khỏi phòng ngủ.

Bỏ lại Trình Tân ngồi hóa đá trên giường.

Trời hời...

Trai đẹp đã... đã... hôn mình rồi! Còn tự xưng là chồng mình kia! Gọi mình là vợ yêu kia!

Được lắm, bắt đầu từ bây giờ, anh trai đẹp trai chính là chồng cô!

Là anh nói đấy!

Là anh nói đấy nhé!

Cái gì, nói đùa thôi á?

Tôi không nghe tôi không nghe, anh trai đẹp trai chính là chồng tôi!
Ngay từ lúc này!

Anh ấy -- là người đàn ông của tôi! Chồng của tôi! Moah chụt chụt!

Trình Tân nhảy phốc xuống giường, lằng lằng ngậy ngất bò vào nhà vệ sinh rửa chân lau mặt, còn gột mảng lông trước ngực sạch thật sạch, xong xuôi hết mới bình tĩnh ung dung ra khỏi phòng ngủ.

Bữa ăn sáng của cô, Liêm Đường đã chuẩn bị xong rồi.

Trình Tân: Chồng tui thật hiền huệ quá, không tệ, không tệ.

Bữa sáng của Liêm Đường thì đơn giản hơn, chỉ có một phần sandwich và một ly sữa bò ngàn năm không đổi, vô cùng đơn giản mộc mạc.

Có điều, so với thức ăn cho mèo của cô thì vẫn phong phú hơn nhiều...

Nhưng hôm nay cô cũng có sữa trong bữa sáng kìa, ồa.

Liêm Đường uống hết ly sữa rồi đứng dậy chỉnh lại ống tay áo. Thấy Trình Tân đứng trước bát sữa nhìn mình, anh nói: "Bác sĩ nói mày không mắc chứng không dung nạp lactose có trong sữa, dù mấy bé mèo khác không thể uống sữa thì mày vẫn có thể dùng một ít. Nên sáng nay cũng chuẩn bị cho mày một ít, có phải thấy mình rất may mắn không hả?" Liêm Đường vừa nói vừa cảm thấy càng ngày mình càng thích lắm nhảm tâm sự với Tiểu Tiểu nhà mình... Không biết đây là thói quen tốt hay xấu đây?

Ôi, hạnh phúc ghê, có thể uống sữa rồi! Trình Tân nghe mà thầm cảm khái.

Khi cô còn ở trong tiệm thú cưng, nhân viên tiệm chưa từng cho các bé trong tiệm uống sữa tươi vì đại đa số mèo đều mắc chứng không dung nạp lactose trong sữa, ăn vào sẽ tiêu chảy. Nhưng có lần Vương Tuyết Mạn cho cô uống sữa bò, cô đã không cưỡng được sự cám dỗ, uống xong cũng không thấy có phản ứng gì không ổn.

Sau đó Liêm Đường nhận nuôi cô, mang cô tới bệnh viện làm kiểm tra. Bác sĩ nói cô không mắc chứng không dung nạp lactose, có thể uống một ít sữa.

Lúc ấy cô mới thấy mình thật may mắn.

Trình Tân cúi đầu hưởng thụ bữa sáng với sữa tươi của mình.

Càng uống càng hạnh phúc, bây giờ cô còn dễ thỏa mãn hơn hẳn khi làm người.

Liêm Đường ngồi nhìn cô uống hết non nửa bát sữa rồi mang bát đi rửa sạch, đổ nước vào hơn nửa bát, thêm thức ăn cho mèo, xong mới đứng dậy ra cửa.

Trình Tân biết anh phải đi làm.

Thời điểm Liêm Đường đổi giày có liếc thấy nhóc con đang ăn kia cũng đã lẻo đẻo theo mình. Cô đứng ngay vị trí đã đứng hôm trước, nhìn anh đi giày, cầm túi công văn lên.

"Nghe nói có mèo thích sữa chua đó, tối về trễ sẽ mua sữa chua cho mày nhé."

"Meow --" Quyết định đúng đắn đấy!

Trình Tân kêu meo meo vẫy đuôi.

Liên Đường tặng lại một nụ cười: "Xem mày vẫy đuôi kìa, nom cứ như chó ấy." Anh vừa dứt lời, Trình Tân đã quật mạnh đuôi xuống đất ra chiều tự ái lắm.

Mới này thôi còn có thể nhìn ra tâm tình rất tốt trong mắt cô, nhưng giờ lại cảm thấy rất... lạnh...

Liên Đường gãi mũi nói tiếp: "Tao sẽ nhớ mang sữa chua về."

Trình Tân thầm hứ một tiếng trong lòng, đợi Liên Đường mở cửa rồi cũng xoay phắt người lại, thong thả bước về chỗ để thức ăn cho mèo.

Lên đường xuôi gió nhé anh trai đẹp trai, á, nhầm, chồng đại nhân.

Cửa vừa khép, Trình Tân đã vui vẻ nhảy lên sô pha lăn lộn mấy vòng mới bình tĩnh lại được.

Còn bày đặt kêu chồng đại nhân gì chứ, xí hỏ chút mất! Ôi đỏ mặt rồi nè! Vui quá đi!

Trình Tân nằm lăn long lóc trên ghế có chừng ba phút mới dần bình tĩnh lại, vừa trưng ra bản mặt "vừa này không có chuyện gì hết á" vừa nhảy cái phóc xuống sô pha, đoan trang ăn tiếp thức ăn cho mèo.

Buổi sáng, Liên Đường, Lãnh Trạc, Dịch Viễn Sơn phát hiện biến hóa trên mạng, kết hợp với lượng lớn phóng viên báo chí bu kín đòi phỏng vấn kia, đến trưa cả ba đều dành chút thời gian quý báu ngoi vào game, lần lượt mỗi người chém giết Chương Kính Chi một lần, giết đến độ anh chàng kêu la ầm ĩ không ngớt miệng.

"Đệt, tưởng tớ chơi game dễ dàng lắm hả?! Khổ sở mãi mới tăng được một cấp! Bây giờ lại phải luyện lại!

Liêm Đường: "Đáng đời."

"Đáng đời." Lãnh Trạc đeo mắt kính, tay khuấy cà phê. Sáng nay vừa vào lớp đã bị một đám sinh viên bu tới hỏi cả đồng vấn đề ẩm ớ, đủ loại đủ kiểu. Tâm hồn này đã dành cả cho sự học, nào còn hơi sức lo tới mấy thứ vớ vẩn đó.

Dịch Viễn Sơn: "Đáng đời." Hôm nay biên tập còn bảo anh ta phải tận dụng cơ hội này để tăng cường tuyên truyền đẩy mạnh tiêu thụ qua weibo, anh nào có thời gian rảnh rồi đến thế?! Chơi game cũng cần tập trung dừ lắm đó có biết không hả?

"Anh tăng fan giúp mấy chú đó còn gì! Còn không mau tới cảm ơn anh đi! Còn dám ăn hiếp anh! Ghen dị nhan sắc của anh! Người thích anh nhiều lắm nhé!"

Liêm Đường: "Anh đây còn cần cậu tăng fan giúp? Không vào showbiz là do sợ cậu không có cơm ăn thôi."

Lãnh Trạc: "Anh đây còn cần cậu tăng fan giúp? Không vào showbiz là do sợ cậu không có cơm ăn thôi."

Dịch Viễn Sơn: "Anh đây còn cần cậu tăng fan giúp? Không vào showbiz là do sợ cậu không có cơm ăn thôi."

Chương Kính Chi: "Tôi khinh!"

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Vì mèo nhà Liêm Đường đang nổi, cả công ty hoặc nhiều hoặc ít đều biết bé mèo con trên weibo đó là mèo nhà sếp lớn. Nói gì cũng là dân kỹ thuật, chuyên phát triển các phần mềm công nghệ nên cuộc sống internet của ai nấy đều rất phong phú. Người có quen biết tất sẽ cười đùa mấy câu, nhân viên trẻ tuổi hơn thì bày tỏ hâm mộ ca thán.

"Lão đại, mèo nhà anh cũng thật đáng yêu."

"Sếp à, hôm nào anh mang mèo tới công ty chơi nha, cho bọn em có cơ hội lãnh giáo phong thái của mèo tiểu tiên một lần."

Liêm Đường đáp lại: "Cám ơn, sau này có dịp sẽ mang bé tới chơi."

Quen thân hơn, ví như Vương Bất Hối và Triệu Thành thì bàn chuyện xong liền tán dóc mấy câu.

Triệu Thành nói: "Con mèo kia nhà cậu dễ thương đấy, bà nhà tớ cũng nuôi một con, trông xấu chết đi được, lại còn đánh đá kinh, nuôi nó mà cứ như cung phụng tổ tông ấy." Miệng nói chê bai nhưng nét mặt lại lộ yêu chiều.

Vương Bất Hối vạch trần: "Chẳng biết là ai ngày nào cũng bò rạp ra đất tìu tổ tông, mặt còn trơ ra cười như bà mẹ già..." Lời vừa ra đã bị Triệu Thành đập cho một đập.

Liêm Đường cười nói: "Lần đầu nuôi thú cưng, kinh nghiệm chưa đủ, có gì không hiểu còn mong được thỉnh giáo bậc lão làng đây."

Triệu Thành vỗ ngực đáp: "Không thành vấn đề, kinh nghiệm thực chiến của tôi phong phú lắm đó. Nếu mèo nhà cậu đột nhiên bắt chuột vút lên giường cậu cũng đừng sợ, đó là nó đang thể hiện tình yêu với cậu."

Nét mặt Liêm Đường chột cứng lại, mỉm cười đáp: "Ừ... Cách thể hiện này đặc biệt thật..."

Đúng lúc ấy Lâm Như Ngọc cầm văn kiện bước vào, thấy bầu không khí hài hòa cũng không khỏi nở một nụ cười: "Nói gì mà vui vẻ vậy."

Vương Bất Hối đáp: "Bàn chuyện thú cưng."

"Thú cưng?" Mấy hôm trước Lâm Như Ngọc đại diện công ty ra nước ngoài lo hạng mục mới, ở bên đấy cả tuần lễ tới sáng sớm nay mới xuống máy bay, trưa đã tới thẳng công ty, vẫn chưa nghe chuyện Trình Tân.

Triệu Thành: "Sếp nhà mình nuôi mèo, ham chơi kinh, xinh xắn mà nghe nói cũng ngoan?" Nói xong quay nhìn Liêm Đường.

Liêm Đường gật đầu: "Rất dễ thương, hiếm khi ồn ào gây chuyện."

Lâm Như Ngọc hết sức thích thú: "Tôi còn tưởng cậu không có hứng thú với mấy thứ chó mèo này chứ, không ngờ cũng nuôi một con đấy." Khoảng thời gian gần đây Liêm Đường đã gây cho cô quá nhiều bất ngờ. Những thay đổi đó khiến cô thấy hơi... bất an.

Chẳng lẽ, Liêm Đường có... người yêu?

Vương Bất Hối cầm văn kiện đã kí lên, thuận miệng hỏi: "Sếp này, không phải là cậu có... Người yêu đó chứ? Trước giờ có thấy cậu để ý tới tới mấy con chó con mèo đâu, người yêu muốn nuôi à?" Trùng hợp hỏi đúng vấn đề Lâm Như Ngọc muốn biết nhất.

Nghe vậy, Lâm Như Ngọc thản nhiên đóng tai nghe xem Liêm Đường sẽ trả lời thế nào.

Nghe câu hỏi của Vương Bất Hối, Liêm Đường chợt nhớ chuyện sáng nay mình gọi Tiểu Tiểu là vợ yêu, trên mặt ẩn hiện một nụ cười hàm ý.

Chính nụ cười khiến người thấy không hiểu này khiến trái tim Lâm Như Ngọc lộp bộp một hồi.

Chẳng lẽ... không phải có thật đó chứ?

Cô mới đi có một tuần lễ, bầu trời đã thay đổi rồi?!

Trong lòng Lâm Như Ngọc như dời sông lấp bể, vừa cố khống chế tâm trạng, vừa tự an ủi mình. Anh ấy không nói có, vậy không thể tự cho là anh ấy có được.

Lâm Như Ngọc để văn kiện lên bàn, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Liêm Đường cũng lâu lắm không cùng ra ngoài tụ tập với mọi người rồi nhỉ, tối nay, hay tối mai đi? Chúng ta đi uống một ly, nhân tiện mừng tôi về nước." Cố gắng dùng giọng như lơ đãng bình thản đề nghị.

Chuyện tình cảm này ấy à, nhất định phải có chừng mực. Trước khi chắc chắn đối phương có ý gì với mình hay không, nếu vượt quá giới hạn sẽ có khả năng bị loại ngay lập tức. Vậy nên thông minh như Lâm Như Ngọc sẽ không bao giờ tự xé rào, cô biết thấy đủ thu tay, cũng biết tự tạo cơ hội cho mình.

Nhưng cuộc trò chuyện hôm nay khiến Lâm Như Ngọc thấy như lửa đã sém lông mày.

Cô nhất định phải làm chút gì đó mới có thể an tâm.

Triệu Thành vốn thẳng tính, nghe Lâm Như Ngọc nhắc vậy cũng cảm thấy đã lâu không đi chơi với Liêm Đường. Anh ta vỗ đùi, nói: "Đúng vậy, lần trước cậu đã lỡ hẹn rồi, lần này dù có thế nào cũng phải đi một lần. Hơn nữa -- do cậu mời khách."

Vương Bất Hối cười cười: "Tớ ngồi chờ vậy, ai bảo nghề của tớ là ké rượu."

Liêm Đường nhớ mình đã hứa tối nay sẽ mang sữa chua về cho Tiểu Tiểu, nếu uống rượu sẽ về rất trễ, liền gật đầu bảo: "Tối nay tớ có ít việc, để tối mai vậy. Tớ mời khách, Bất Hối, cậu thông báo đi, ai đến muộn tự phạt ba ly."

"Ok." Vương Bất Hối đáp gọn.

Lâm Như Ngọc nhận được câu trả lời, cũng cười nói: "Đừng có lỡ hẹn nữa đó."

"Còn lỡ hẹn thì giết đến thẳng nhà, rót cho cậu ta ba ly rượu trắng thật lớn, cho cậu ta ngủ thẳng căng đến tối hôm sau luôn." Triệu Thành nói lớn.

Cả đám cười cười nói nói đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, Lâm Như Ngọc đã kéo Vương Bất Hối lại hỏi thăm.

"Thú cưng gì vậy?"

"Lão đại nuôi một con mèo. Con mèo này trốn ở nhà nghịch máy tính bảng, còn lên mạng đăng bài weibo bằng tài khoản của lão đại rồi nổi đình nổi đám, vừa nãy nói về chuyện đó thôi. Mà sao cô về nước sớm vậy?"

"Về sớm gì chứ, tôi vốn đã định sẽ về hôm nay rồi." Lâm Như Ngọc liếc Vương Bất Hối một cái, cảm thấy dạo gần đây anh ta không còn để ý

tới cô như trước nữa. Nhưng cô vốn không thích anh ta nên cũng chẳng sao.

Lâm Như Ngọc khó theo đuổi thế nào Vương Bất Hối đã nhìn rõ. Tuần trước anh nhận lời tỏ tình của một cô gái, hiện đã là người có bạn gái, đương nhiên phải giữ khoảng cách với Lâm Như Ngọc hơn, không còn để ý tới chuyện cô ấy như trước nữa, dẫn đến không rõ thông tin chính xác khi nào cô về.

Vương Bất Hối nói xong, Lâm Như Ngọc cũng chợt nhớ tới. Mấy tháng trước, lần Liêm Đường lỡ hẹn đó, hình như cũng bởi mèo nhà anh bị bệnh nên không thể đi được.

"Không nhìn ra đấy, ai mà ngờ sau khi nuôi thú cưng rồi anh ấy lại thay đổi đến vậy." Lâm Như Ngọc cảm khái, nhưng trong lòng lại ần ần vị ngọt. Chợt nghĩ, quả nhiên người này cũng thuộc kiểu mặt lạnh tim nóng. Anh đã có thể quan tâm tới thú cưng của mình như vậy, tương lai chắc chắn cũng tốt với người yêu không kém.

Quả nhiên, ánh mắt của cô rất tốt.

Người cô coi trọng, là không thể bắt bẻ.

Chỉ cần không quên bạn gái khi cô không biết là được rồi.

Nuôi một con thú cưng cũng rất tốt.

Bây giờ anh ấy nuôi, sau này sẽ là hai người họ cùng nuôi.

Lâm Như Ngọc thả sức tưởng tượng về tương lai tươi đẹp, vui vẻ quay về phòng làm việc của mình.

Tối về, Liêm Đường đi ngang qua siêu thị có ghé vào mua rất nhiều trái cây và vật dụng hàng ngày. Sau đó anh đi dạo một lúc bên khu thú

cứng, xách về một cái cây mèo rất lớn cho Trình Tân.

Anh và trợ lý xách theo một đồng hồ mang về, vừa đẩy cửa vào đã thấy nhóc con nằm phanh bụng ngủ phun bong bóng trên sô pha, miệng há to chẳng biết đang mơ mộng cái gì, tiếng động lớn thế cũng chả chút phản ứng.

Cất đồ xong, tiễn trợ lý về, đóng cửa.

Nhóc con vẫn không mấy may thức giấc.

Liêm Đường đi rửa tay, lại không nhịn được ngồi xuống rìa sô pha, cúi đầu ngắm Trình Tân.

Trình Tân chép miệng, lật người, ngủ tiếp.

Hôm nay cô chỉ loanh quanh trong nhà, cả ngày lướt weibo douban(*), dạo hết tám mục(**), còn không quên cơ trí thủ tiêu hết lịch sử truy cập mới đăng xuất, và cũng không còn dám đăng weibo nữa.

(*) Web phim và đánh giá phim nổi tiếng bên Trung.

(**) Ngoài phim, douban còn có các nội dung khác về sách, nhạc, sự kiện, hoạt động. Trên douban có 8 mục (tạm dịch): đọc sách, điện ảnh, âm nhạc, hội nhóm (小组), sự kiện trong khu vực (同城), FM, tạp chí douban (时间), cửa hàng douban (豆品).

Không chỉ thế, cô còn định trộm cả cá khô bé bỏng ra ăn nữa cơ. Tiếc là cửa cao quá, không với tới nên đành thôi.

Buổi trưa ăn hết thức ăn mèo còn dư trong bát, xem mấy tập phim bộ, tầm 7, 8 giờ tối đã mệt lử chỉ muốn lăn ra ngủ. Khi Liêm Đường trở lại cô mới ngủ có một tiếng.

Cô vốn là một bé thần ngủ sẵn mà, càng đừng nói tới cả ngày hôm nay chưa chợp mắt tí nào, nếu không có ai gọi dậy thì đến sẩm đánh cũng chưa chắc có thể đánh thức cô được.

Liêm Đường đi nghỉ ngơi một lát rồi đứng dậy vo gạo băm thịt nấu cháo, không hề có ý quấy rầy bạn nhỏ Trình Tân ngủ ngáy say sưa vô cùng kia.

Hôm nay anh định bụng hầm cháo thịt, sẽ có thể chia cho nhóc này một phần.

Dựa vào thuộc tính ăn hàng của nhóc ta chắc sẽ thích ăn những đồ ăn của con người này lắm, nhưng vị không thể quá đậm, chuyện này anh vẫn có chút hiểu biết.

Vừa nãy vào siêu thị đã mua biết bao nhiêu là thứ, thật ra bình thường cô giúp việc cũng sẽ định kì mua sắm ít nguyên liệu nấu ăn bỏ sẵn trong tủ lạnh rồi, nhưng hôm nay đi mua sữa chua cho Trình Tân nên anh vẫn nhân tiện mua ít đồ cho mình.

Còn mua một con cá, định làm cá lát rán.

Cũng sẽ chữa lại một ít lần sau làm cháo cá cho cô.

Trình Tân bị một "mùi khói lửa nhân gian" hun cho tỉnh lại.

Meo...

Liêm Đường bày cá lát ra bàn, thêm một đĩa bông cải xanh xào không.

Liêm Đường sắp đầy đủ thức ăn ra rồi mở nắp nồi cháo, dùng muôi khuấy nhẹ hai cái, quyết định hầm thêm mười phút nữa.

Dù sao cũng còn một món chưa làm.

Là bò hầm củ cải.

Món này trước giờ anh chưa làm bao giờ. Chỉ là bỗng nhiên muốn ăn nên tìm hướng dẫn, làm thử một lần.

Liêm Đường xem xong hướng dẫn rồi để máy tính bảng qua một bên, chợt thấy có gì đó bao quanh cổ chân mình.

Cúi đầu nhìn xuống, thần ngũ nhà anh đã tỉnh.

Anh liếc mắt nhìn sang thức ăn trên bàn, lập tức hiểu rõ.

Đoán hẳn là người mùi thức ăn thèm quá mới tỉnh đây.

"Dậy rồi à, nhóc ăn hàng."

Ăn hàng cái gì chứ, không phải vợ yêu sao?! Gọi! Tôi! Là! Vợ yêu! Ngay!

Trình Tân ngược đầu nhìn thẳng Liêm Đường kêu một tiếng meo bất mãn.

Đương nhiên là Liêm Đường không hiểu được suy nghĩ trong nội tâm Trình Tân, chỉ cho là cô đang đói.

"Cháo thịt sắp chín rồi, chờ thêm chút nữa, sẽ cho mày một phần, đương nhiên là hai phần cũng không sao, nhóc ăn hàng."

"Meo..." Nay có cháo thịt à?! Được lắm! Tôi muốn hai phần! Không ăn bỏ uổng lắm! Có thể ăn thêm phần nào thì nhất định phải thêm!

Rất nhanh sự chú ý của Trình Tân đã chệch hẳn sang mỹ thực, hoàn toàn quên rằng mới đây thôi mình vẫn đang chìm trong vấn đề vợ yêu hay ăn hàng.

Đứng trước mỹ thực, hết thấy đều chỉ là mây bay.

Trong lúc chờ thức ăn ngon, Trình Tân cũng phát hiện vị trí bên cửa sổ sát đất ngoài phòng khách mới có một cây mèo rất rất lớn.

Oa --

Tuyệt quá.

Trình Tân tới trước cây mèo, ngoảnh cổ nhìn lại Liêm Đường, kêu meo một tiếng.

Liêm Đường ngó sang, nói bằng giọng khích lệ: "Mua cho nhóc đấy, mau chơi đi."

Trình Tân hớn hở nhào tới, cây mèo rất chắc chắn. Chợt nhớ khi còn nhỏ, cô vẫn luôn ảo tưởng có được một căn nhà gỗ trên một cái cây thật to, cô sẽ leo lên leo xuống trên ấy. Giờ leo lên cây mèo này cũng có loại cảm giác chẳng khác gì như đang ở trên cây.

Liêm Đường tắt bếp, liếc nhìn ra thấy Trình Tân đang leo trèo bò lết trên cây mèo nom hào hứng tinh thần vô cùng.

Xem ra mua cái cây mèo này là đúng rồi.

Nhóc con rất thích.

Tác giả: Dù nam hay nữ nếu ưu tú thì đều không thiếu người theo, có người thích là hết sức bình thường. Liêm Đường nhà tôi tuyệt như vậy, có vài người thích thì có gì lạ. Bạn Lâm Như Ngọc hiện tại chỉ là tự do theo đuổi người trong lòng thôi, theo đuổi hoàn toàn đơn thuần chưa làm chuyện gì thái quá cả. Nên nếu có gặp nam phụ nữ phụ gì, mọi người phải bình tĩnh, giống tôi đây này, vô cùng bình tĩnh, đúng không? [...]

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Dương Lam

Sau khi sắp đầy đủ các thứ ra bàn, Trình Tân tự giác ngồi chờ ở vị trí cũ của mình. Hôm nay, ngoài đĩa, cô còn được thêm một cái bát nhỏ.

Trong đĩa là bông cải xanh cắt nhỏ mang luộc, cá nướng chẻ đôi, ít củ cải và mấy miếng thịt bò, cũng tạm được xem là món ngon. Trong bát có cháo thịt thơm phức, chỉ ngửi thôi, Trình Tân đã sắp tan luôn vào mùi hương này.

Liên Đường vốn cảm thấy lần trước Trình Tân ăn ngỗng cải đã là chuyện khó được, nay làm bông cải cũng không hi vọng gì. Nào ngờ nhóc này há miệng làm một hơi đã nuốt sạch bông cải và củ cải.

"Còn là một con mèo thích ăn chay cơ đấy..." Nét mặt Liên Đường thể hiện sự thích thú, chắc lại đang nghĩ mèo nhà mình nuôi thật quá sức đặc biệt đây.

"Meow..." Không không không, tôi thích thịt hơn cơ!

Trình Tân kêu xong liền tập trung nhai từng miếng cá không da không xương, thỉnh thoảng lại húp một ngụm cháo, chứng minh mình cũng có tình cảm với thịt lắm.

Hành động này rơi vào mắt Liên Đường, anh chỉ cho là ham ăn quá nên mới ngẫu nhiên như vậy.

"Ăn từ từ thôi, vẫn còn mà." Tức là vẫn còn nhiều cháo, riêng thức ăn thì Liêm Đường không dám cho cô ăn quá nhiều. Hơn nữa, tất cả những đồ Trình Tân chưa dùng, anh chỉ cho cô thử một hai miếng, không có phản ứng gì thì lần sau mới cho nhiều hơn.

Bữa tối ai nấy đều ăn rất vui vẻ. Thu dọn xong, Liêm Đường định về phòng, chợt phát hiện nhóc con lại bám theo mình rồi.

Liêm Đường nhận ra, tối nào nhóc con cũng cực kì thích leo đèo sau mình.

"Mày phải ra dáng thực nữ đi chứ, tối nào cũng đòi vào phòng đàn ông, không thấy là rất không ổn sao?"

Nhưng tôi là mèo cơ mà, anh còn lo gì nữa? Trình Tân ngửa đầu chường khuôn mặt ngây thơ thuần khiết ra trước mắt Liêm Đường.

Liêm Đường khoanh tay tựa vào khung cửa, gục gặc đầu nói: "Tuy thế, ngắm thấy mày đáng yêu thế này..." Anh mở cửa, "mời vào --".

Giờ lại đến phiên Trình Tân e thẹn, ngượng nghịu uốn éo, khép nép bước vào.

Kì thực, đừng nhìn cô kích động la hét khi thấy Liêm Đường cởi quần áo mà lầm, đợi đến khi Liêm Đường cởi thật, cô sẽ lập tức nhắm tịt mắt xoay lưng không dám nhìn, chỉ là phô trương thanh thế cho can đảm thêm xíu thôi.

Cô còn chưa to gan đến mức có thể mở to mắt chiêm ngưỡng sùng bái nửa người dưới của người ta đâu. Nên lần này, Trình Tân vào phòng nhưng không kích động như trước. Cô nhảy phốc lên giường, tìm được vị trí mình từng nằm, đập đập nệm mấy cái làm mặt chần lộn xộn mềm mại hơn, nằm lên trên đó.

Từ khi biến thành một con mèo, gặp gỡ Liêm Đường, bạn Trình Tân cô đơn thích được ở bên Liêm Đường ghê gớm.

Tối đến, một thân mèo nằm trơ trọi ngoài đó quanh quẩn, cô sẽ dễ nghĩ ngợi, vậy nên phải kiếm chuyện gì đó để tránh mình nghĩ lung tung, rồi phát triển thành chứng u buồn ở mèo.

Sáng hôm sau, khi Liêm Đường chuẩn bị thức ăn mèo cho Trình Tân có nói tối có thể về rất khuya, còn bảo Trình Tân đừng sợ đói, vì buổi chiều cô giúp việc sẽ tới làm bữa tối cho cô.

Trong mắt Trình Tân, Liêm Đường là người có cuộc sống riêng đơn giản hết mức, chỉ thi thoảng mới chơi game tán gẫu mấy câu với hội bạn thân còn đâu toàn ngồi cắm mặt vào máy tính bận những thứ cô không hiểu, hoặc đọc sách. Nên khi Liêm Đường nói tối nay có hẹn, cô cũng rất linh hoạt đồng ý trong lòng.

Đi đi, chơi vui vẻ nhé.

Ngày nào cũng ru rú trong nhà với công việc, hại người lắm đó!

Phải kết hợp lao động và giải trí, lâu lâu cũng nên thư giãn một lần!

Liêm Đường vuốt ve bạn Tiểu Tiểu nom như đang vui lắm, nói: "Sao tao lại cảm giác như nhóc không muốn tao ở nhà đây, hử? Hay do tao suy nghĩ nhiều?"

Trình Tân thầm liếc mắt, gì nữa vậy!

Chẳng phải người ta đang lo lắng sợ ông anh bận rộn quá, thân thể mệt nhọc còn gì.

Tui chỉ mong ngày nào anh cũng ở nhà nấu đồ ăn ngon cho tui, ở bên tui không rời thôi. Nhưng em gái cũng thương anh lắm đó chồng đại nhân

của em à.

Mỗi lần thăm kêu Liêm Đường là chồng đại nhân, Trình Tân đều tự giác xấu hổ vươn vuốt che mặt, còn vô thức phát ra âm thanh hơ hớ như tiếng cười, thô bỉ hết sức.

Mà mỗi lần thấy Trình Tân xòe vuốt che mặt, Liêm Đường cũng đều khó nén buồn cười, ra sức vò đầu cô.

"Lúc nào cũng ra vẻ cổ quái --"

Quen Liêm Đường đã lâu, Trình Tân biết anh là tên cuồng công việc. Thấy anh đối xử chân thành với mình, Trình Tân cũng lo lắng thay anh, sợ anh làm việc mệt mỏi.

Nói gì thì, sức khỏe mới là quan trọng nhất.

"Meow --" Nhớ uống ít rượu thôi nha! Thư giãn là thư giãn, nhưng không được buông thả.

Lại nói, làm mèo chán lắm.

Dù cô luôn cố gắng tự tìm thú vui cho mình, nhưng nếu có người bầu bạn thì vẫn thích hơn ở một mình.

Nhà Liêm Đường rất lớn, càng làm Trình Tân thấy mình bé nhỏ.

Buổi chiều cô giúp việc tới có dắt theo đứa học sinh tầm mười bảy mười tám tuổi. Trình Tân quan sát cậu ta, ngoại hình thanh tú ưa nhìn, nhưng tâm trạng có vẻ sa sút.

Cô ấy vừa quét dọn, vừa bảo đứa cháu cũng đã mang giày bao gối xuống sô pha.

"Ba con ham lái taxi nên hay dậy sớm, giờ sức khỏe yếu lắm rồi, chỉ mong con ráng học cho giỏi, thi vào một trường tốt. Con đã học lớp 12, còn không cố gắng sẽ không kịp đâu, ai lại cứ chơi game, chọc ba mình giận mãi. Phải biết nghĩ đi chứ, con không học hành đàng hoàng, không vào được trường tốt thì sẽ không kiếm được công việc nào khá khẩm, không có thành tích, sau này muốn lái taxi cũng chưa chắc có chân đâu."

"Con chả thèm lái taxi."

"Vậy thì sao? Chứ con muốn làm gì? Không muốn lái taxi thì cố mà học hành vào!"

Thiếu niên chỉ cãi một câu rồi chẳng thèm đáp lại cô mình thêm nữa. Cậu ta quay mặt sang bạn Trình Tân đang mở to mắt nghiêm mặt hóng hớt bên cạnh.

Trình Tân ngúng nguẩy quay đuôi đi.

Cô giúp việc ngẩng đầu nhìn cháu trai một cái, thấy thằng cháu đang nhìn mèo, cảm khái: "Con người bây giờ, cuộc sống còn không bằng một con mèo, ăn uống đồ dùng, cái gì cũng tốt hơn hẳn chúng ta."

Trình Tân nhìn họ đầy hâm mộ, thầm nhủ: Nếu được chọn, tôi muốn quay về làm người...

Thở dài.

Cô đang hâm mộ cô ấy, mà cô ấy cũng đang hâm mộ cô.

Cô giúp việc cảm khái xong lại nói tiếp với cháu trai.

"Con đừng giận dỗi ba mình nữa, cứ ở với cô mấy ngày rồi về nhận lỗi với ba đi. Ba con vất vả vậy là vì ai cơ chứ? Con cũng phải thông cảm cho

ba, con nghỉ học ra net chơi game mấy ngày liền, ba con không giận mới là lạ."

Thiếu niên làu bàu cự nự, rồi cũng chỉ cúi gằm mặt xuống không nói lời nào.

Thấy đứa cháu ngậm miệng như hến, người cô chỉ đành lắc đầu ngán ngẫm.

Quét dọn nhà, sắp xếp lại đồ trong phòng bếp, cô giúp việc đổi thức ăn mèo cho Trình Tân. Cô ấy lấy thêm sữa chua, rồi băm nhuyễn thịt ức gà mới nấu mang trộn vào thức ăn cho mèo.

Bây giờ Trình Tân có ba cái bát.

Bát thức ăn mèo, bát đựng nước, bát đựng sữa.

Thức ăn mèo có trộn thêm thịt, cảm giác ngon miệng hơn rồi.

Liên Đường về nhà khi đã 12 giờ đêm. Ra khỏi quán bar, có người đề nghị đi tăng hai, Liên Đường xem thời gian, bảo họ cứ đi, còn mình về nhà trước.

Để không làm mọi người cụt hứng, chi phí tăng hai cũng do anh trả.

Lâm Như Ngọc thấy chính chủ đã về cũng theo đó mà nói đã muộn, về trước.

Cô đang định đi nhờ xe anh, trùng hợp là Triệu Thành cũng vừa bị vợ gọi lôi về. Liên Đường nói với Triệu Thành: "Vậy cậu đưa Như Ngọc về luôn nhé, tôi còn chút việc phải ghé công ty một chuyến." Khiến những lời Lâm Như Ngọc định nói ghen lại trong cuống họng.

Lâm Như Ngọc không rõ là Liên Đường vô tình hay cố ý, nhưng lời Liên Đường khiến cô không thể thốt nổi lời đề nghị cùng đi công ty với

anh.

Đành phải hậm hực ngồi lên xe Triệu Thành.

Lâm Như Ngọc muốn Liêm Đường hiểu được lòng mình, cũng sợ anh sẽ biết.

Nếu anh đã biết tình cảm của cô còn làm như vậy thì chỉ có thể do không có ý gì với cô, nên cô sợ anh đã biết.

Nếu anh không biết, vậy cô còn một cơ hội, nên cô muốn anh biết được tình cảm của mình, vừa mong vừa sợ.

Trong lòng cô vô cùng bối rối. Trong công việc, cô mạnh mẽ không thua các đồng nghiệp nam, nhưng trong tình cảm lại dè dặt từng bước, không dám đi sai một ly, không dám mạnh dạn tỏ tình.

Liêm Đường chưa từng thể hiện chút tình cảm hành động đặc biệt gì với cô, anh đối xử với mọi người không khác gì nhau. Chính vì thế nên, Lâm Như Ngọc mới cảm thấy anh chỉ quá say mê công việc, tình cảm nam nữ không hề có trong kế hoạch sống của anh. Vậy nên cô chưa từng lo sợ anh có người yêu. Vì trong cái giới này, không có ai thích hợp với cô hơn anh. Bọn họ có nhiều đề tài chung, tốt nghiệp cùng một ngành, còn đã cùng làm việc với nhau lâu đến thế. Những điều ấy làm cô tự tin rằng mình hơn hẳn những cô gái theo đuổi anh khác, nên cô chẳng hề sốt ruột. Nhưng giờ, công ty ngày càng ổn định, ngày càng phát triển, ngày càng được chào đón.

Còn anh vẫn chẳng hề thay đổi, chưa từng nghĩ tới chuyện yêu đương.

Chờ Lâm Như Ngọc đi rồi Liêm Đường mới day day ấn đường, lên xe.

Liêm Đường ghé công ty lấy ít đồ xong rồi vòng về nhà.

Đến nhà, nhóc con đang nằm trên sô pha, nghe thấy tiếng liền vọt xuống sô pha, chạy bổ tới trước mặt anh.

Liên Đường cười với cô, đặt đồ xuống, thay giày, vào bếp rót nước uống.

Thấy đồ ăn trong bát đã hết, anh nhắc ấm nước rót vào bát đựng nước của cô.

"Mày cũng uống đi."

Trình Tân nghe lời, cúi đầu uống nước.

Liên Đường uống xong lại gần bên Trình Tân: "Hai ngày nữa tao có việc, phải đi Anh một chuyến, chắc đi khoảng một tuần. Đợi qua thời gian tới sẽ dẫn mày đi nghỉ phép nhé."

"Meow --" Được.

Làm một con mèo, Trình Tân không mấy may có chút ý kiến gì với người chủ như Liên Đường, càng sẽ không buồn rầu giận dỗi vì Liên Đường quá bận rộn.

Hai ngày nữa Liên Đường sẽ đi. Trong một tuần này, giúp việc sẽ tới lo liệu đồ ăn cho cô.

Liên Đường còn dặn nhờ Lãnh Trạc sang chăm nom Trình Tân giúp.

Nhân lúc chủ nhân không ở nhà, Lãnh Trạc có thể thoải mái ôm bế Trình Tân, còn cố tình chụp không ít hình gửi vào group.

Khiến Chương Kính Chi hâm mộ không để đâu cho hết.

Bản báo cáo của Lãnh Trạc về tình hình Trình Tân sau khi ở nhà một mình ba ngày như sau...

Lãnh Trạc: Sao tớ lại cảm giác khi không có cậu, con bé mập ra nhỉ?

Liêm Đường: Không phải là nó vốn mập sẵn rồi?

Trình Tân ngồi trên đùi Lãnh Trạc ghé mắt nhòm vào màn hình điện thoại, đọc hai câu này, thoắt cái chóng mặt quay cuồng.

Chồng đại nhân, sao anh có thể nghĩ về vợ yêu của anh như vậy!

Tức chết mèo ta rồi!

Lãnh Trạc: Ra thế, chắc do ảo giác của tớ, tại ôm nó rồi mới phát hiện con bé không nhẹ chút nào...

Liêm Đường: Dù sao cũng là đứa ăn hàng mà.

Trình Tân càng đọc mắt càng trợn to.

Hận không thể lập tức bay đến bên cạnh Liêm Đường, cào anh mấy đường để giải hận.

Lãnh Trạc quay không ít video gửi cho Liêm Đường. Liêm Đường xem xong cũng yên tâm hơn, tiếp tục quay lại với guồng công việc.

Một tuần sau, Liêm Đường về nước.

Nhưng Trình Tân lại không thấy đâu.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lúc này Trình Tân đang bị nhét trong cặp sách, hoàn toàn không dám tin mình đã bị cuỗm đi như vậy...

Người cuỗm trộm cô, không ai khác mà chính là tên nhóc đã đến nhà mấy lần cùng người cô của cậu ta.

Bởi đã tới mấy lần nên Trình Tân cũng dần bớt cảnh giác, thêm nữa là cô có tật nằm ườn trên sofa ngủ ngày. Lúc cô ấy tới cô còn đang say giấc mộng đẹp, nào có để ý được cái gì.

Thế là thành linh bị bịt miệng, trùm vải kín mít nhét vào cặp sách.

Diễn biến nhanh quá làm cô không kịp phản ứng. Đến khi bắt đầu nhận ra và cố sức giãy giụa, chẳng ranh kia đã đang từ tốn báo với cô mình là phải về trường học, sau đó đường hoàng mang cô ra khỏi nhà.

Cô giúp việc làm việc xong, đổi thức ăn mèo, thay nước rồi cũng rời đi.

Trước khi đi còn meo meo mấy tiếng, dặn dò Trình Tân đã biến đâu không biết: "Ăn cơm đi nhé, tao đi đây, tối sẽ quay lại thăm mày, đừng có nghịch ngợm đấy."

Liên Đường đi chuyển bay sáng sớm, xuống máy bay lúc tám giờ sáng, vừa xuống đã nhận được điện thoại của giúp việc.

"Liêm tiên sinh, không thấy Tiểu Tiểu đâu. Tôi tìm cả đêm cũng không thấy, gọi cho cậu từ tận hai giờ đến giờ cậu mới bắt máy."

Trên xe, Liêm Đường đang chuẩn bị về thẳng công ty mở cuộc họp. Nghe nói không tìm được Tiểu Tiểu, anh cau mày, ánh mắt nặng nề hỏi qua điện thoại: "Chuyện từ lúc nào?"

"Trưa hôm qua tôi đến nó vẫn còn ở nhà, nhưng buổi tối thì không tìm thấy đâu nữa." Cô ấy biết rõ thú cưng trong những gia đình thế này, nói không ngoa chứ đôi khi còn được yêu thương đáng giá hơn cả con người, sao cô ấy có thể quên được.

"Gặp quản lý xin xem camera chưa?"

"Phòng quản lý nói chỉ chủ nhà mới được xem camera, tôi tìm dưới khu lầu mãi rồi mà vẫn không thấy." Trong giọng nói cô ấy lộ ra hoang mang tột độ.

Liêm Đường quay về nhà, lập tức liên lạc người phụ trách phòng quản lý, kiểm tra camera.

Khi thấy một cậu trai trẻ đi ra khỏi nhà, anh hỏi: "Đây là ai của cô? Cô hỏi cậu ta chưa? Xem cậu ta có thấy Tiểu Tiểu ở đâu không?"

"Đó là cháu trai tôi. Gần đây thằng bé giận dỗi ba nó nên qua ở với tôi. Tôi chưa hỏi, tại lúc nó đi Tiểu Tiểu vẫn còn ở nhà." Trí nhớ của cô ấy cứ lung tung lẫn lộn, chỉ lơ mờ nhớ là buổi trưa, khi cô rời đi thì Tiểu Tiểu vẫn còn nên chưa từng hỏi tới thằng cháu mà cứ đinh ninh rằng Tiểu Tiểu mất tích từ chiều.

"Cô chắc chắn là hồi trưa, khi cô đi nó vẫn còn ở trong phòng chứ?"

"Đúng vậy, khi tôi vào phòng còn chào hỏi với nó rồi mới bắt đầu dọn dẹp, luộc ức gà. Dọn xong thì làm đồ ăn, lúc đi tôi còn gọi nó ra ăn mà."

Nghe cô ấy phủ nhận, Liêm Đường quay qua xem tiếp những video khác, hi vọng có thể tìm ra manh mối khác.

Trước đây anh ở một mình, chưa từng có ý định lắp camera trong nhà. Sau này nuôi Tiểu Tiểu, cũng đã có ý đó nhưng cứ bận rộn hết chuyện này tới chuyện khác, đến giờ mới có chút thời gian rảnh thì lại không thấy Trình Tân đâu.

Việc này khiến anh phiền muộn vô cùng, tại sao lại không thu xếp chuyện này ngay sau khi đón Tiểu Tiểu về chứ.

Nên bây giờ đến việc Tiểu Tiểu mất tích thế nào cũng không thể moi được chút manh mối.

Chân mày anh chau lại, nghĩ ngợi một hồi rồi nói: "Hồi trưa cô đi, lúc chào con bé ấy, cô có thấy nó không?"

"Tôi..." Cô giúp việc đang định nói có thấy, nhưng lời vừa ra đã chợt giật mình. Hồi trưa, khi cô ấy đi... Quả thật có chào hỏi Tiểu Tiểu, nhưng cũng không tận mắt trông thấy Tiểu Tiểu đâu.

Liêm Đường đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô: "Tốt nhất cô nên suy nghĩ thật kĩ rồi hãy trả lời." Anh nhìn chăm chú vào cô ấy, đến một cái chớp mắt cũng không.

"Tôi... có chào, nhưng Tiểu Tiểu ở chỗ nào tôi không nhìn thấy, cũng không nói chắc được là lúc ấy nó còn ở nhà không..."

"Có thể là khi cháu cô đi đã không đóng kĩ cửa, con bé lén chạy ra ngoài không? Hay cô gọi điện hỏi cháu cô một câu thử xem." Liêm Đường nói rất uyển chuyển, giao việc xong cũng vẫn chưa yên tâm mà bước tới trước cửa sổ sát đất, bên dưới là hồ bơi. Anh lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý.

Điện thoại của cô giúp việc đã thông, Liêm Đường kết thúc cuộc gọi với trợ lý rồi đi tới, bảo: "Không bằng để tôi hỏi đi."

Đương nhiên cô ấy sẽ không phản đối.

Chỉ nói vào điện thoại một câu cho thẳng cháu biết: "Anh trai nói điện thoại với con là người đã thuê cô, anh ấy có mấy câu muốn hỏi, con cứ nói thật là được." Nói xong giao điện thoại cho Liêm Đường. Cô ấy không hề cảm thấy cháu mình có vấn đề gì nên vẫn khá yên tâm.

Mà thời điểm này, Trình Tân đã rời đi gần 20 tiếng đồng hồ đang ở đâu?

Cùng ngày, cô bị thiếu niên mang tới chợ chim kiểng, ra giá 600 ngất ngưỡng. Không sai đâu, ban đầu khi được mua từ tiệm thú cưng cô chỉ có giá 500 thôi, bán sang tay giá 600 đã là một giá cao với cô rồi.

Bán cho một ông lão.

Ông lão đó thấy Trình Tân tội nghiệp co người trong lồng, dáng vẻ nom rất đáng thương, cộng thêm ngoại hình của cô cũng xinh xắn nên hơi động lòng.

Ban đầu thiếu niên hét giá 1000, nói đây là mèo cô cậu ta nuôi nhưng hiện đang định chuyển đi nơi khác sống, không nuôi được nữa nên mới bảo cậu ta mang ra chợ bán.

"Ông nom con bé được nuôi tốt thể cơ mà, bình thường cũng ngoan ngoãn, không quậy phá. Nếu không phải cô cháu sắp phải chuyển tới vùng khác thì cũng không nỡ bán đâu. Màu mắt nó cũng rất đẹp, ông xem này."

"1000 tệ đắt quá. Cậu cũng không nói rõ được là giống mèo gì. Tuy trông đẹp thật nhưng vẫn chưa tới giá này." Dù ông lão có nổi lòng trắc ẩn

nhưng vẫn giữ được lý trí, tất nhiên sẽ không bị lừa mua giá trên trời như vậy.

Thiếu niên cảm thấy, con mèo này có thể sống ở nơi đó thì chắc chắn không thể là vật rẻ tiền, vì vậy kiên quyết không xuống giá. Nhưng chính cậu ta cũng không nói rõ được là giống mèo gì.

Sau đó, tuy người hỏi nhiều, nhưng đều vì giá cao mà bỏ đi hết.

Ông lão kia cũng đã đi.

Thiếu niên ngồi trong chợ suốt hai tiếng vẫn không gặp được người biết hàng. Cuối cùng khi ông lão kia chuẩn bị về nhà, ông lão đi ngang qua cậu ta.

Cậu ta chủ động hỏi đối phương, hỏi ông có thể mua được giá bao nhiêu.

Cậu ta rất cần tiền. Trước đó thiếu ông chủ quán net mấy trăm tệ, nếu còn tiếp tục chơi chịu chắc sẽ bị người ta đánh mất. Và cậu ta cũng biết rõ là mình không thể xin tiền trong nhà được.

Sau vài lần gặp, cậu ta liền chú ý tới Trình Tân.

Cậu ta bắt Trình Tân giấu trong cặp sách, cố ý tránh camera rời đi.

Cho dù bị người đã thuê cô tìm được, bọn họ cũng không có chứng cứ chứng minh là cậu ta.

Giờ phút này, Trình Tân mặt ủ mày ê nằm bẹp trong lồng, bên cạnh là đứa bé cứ cầm cần câu mèo chọc chọc vào cô.

Vừa chọc vừa buồn buồn hỏi ông nội: "Ông ơi, có phải mèo mèo chết rồi không ạ, nó không động đậy gì hết."

"Chắc là đang buồn vì bị chủ trước bỏ... Cháu đừng chọc nó nữa, cứ để mèo nghỉ ngơi cho khỏe đi, một hai ngày nữa sẽ tốt lên thôi." Ông lão thu xếp cho Trình Tân xong rồi bắt đầu chăm sóc những thức hoa cỏ ông trồng.

Trình Tân thầm phản bác: Tôi không có bị vứt bỏ đâu nhé!

Anh trai đẹp trai ơi, anh đã về chưa, anh có phát hiện tôi đã không còn không... Hu hu hu... Trình Tân đau đớn nước mắt đầm đìa.

Cô rất sợ sẽ không được gặp anh trai đẹp trai nữa.

Tên nhóc con đang ngồi bên gặm đào, vừa gặm vừa nói với ông nội: "Ông ơi, mèo chảy nước mắt kìa ông."

"Nó bị chủ bỏ, khóc là bình thường thôi. Cháu đừng động tới nó."

"Vậy phải làm sao mèo mới không khóc nữa ạ."

"Có lẽ được gặp lại nhà chủ đã bỏ thì sẽ không khóc nữa."

"Vậy chúng ta mang trả mèo lại cho họ đi."

"Người chủ kia đã không muốn nuôi nó rồi, có mang trả người ta cũng không nhận đâu."

"Vậy ạ, mèo mèo đáng thương quá." Nói xong cắn quả đào cái "rắc".

Trình Tân nâng vuốt che kín mắt, không thèm ngó tới thằng bé.

Tui không có bị bỏ đâu nhé! Tui bị người ta trộm đi đó!

Trình Tân sốt ruột vô cùng nhưng không nghĩ được cách nào, trong lòng khó chịu ghê gớm.

Liêm Đường cúp điện thoại. Dù thiếu niên trả lời rất bình tĩnh khiến anh không tìm được sơ hở gì nhưng Liêm Đường vẫn thấy cậu ta có điều chột dạ, thậm chí có thể khẳng định mười mươi rằng chính người này đã trộm Tiểu Tiểu đi. Nhưng đối phương không chịu thừa nhận, cũng không phối hợp, từng câu chữ đều vô cùng tỉnh táo.

Ngay cả khi Liêm Đường nói có thể đưa tiền, cậu ta cũng không chút mảy may dả động.

Xem trong video, cậu ta cố tình đi vào những góc camera không quay tới là có thể đoán được. Cậu trai trẻ này không ngốc chút nào, thậm chí còn có vài phần khôn ngoan, biết thời nay làm gì cũng cần có chứng cứ.

Thời gian dần trôi, Liêm Đường ngày càng lo lắng.

Bên phía trợ lý vẫn chưa thấy tin tức gì, Liêm Đường không hề có ý ngồi yên chờ chết, bèn lên mạng rao tin trao thưởng cao tìm mèo.

Biết được đồng chí mèo tiểu tiên mất tích, các bạn trên mạng đều ríu rít chia sẻ thể hiện sự cảm thông và cả khiếp sợ trước số tiền trao thưởng của đối phương.

"Cái này... Số tiền cũng hơi nhiều rồi đó! Hi vọng các bạn trẻ nơi thủ đô chớ nên bỏ qua cơ hội này! Chỉ hận sao mình không sống ở thủ đô! Nếu không tôi sẽ đi tìm mèo ngay! Làm giàu chỉ trong tầm tay!"

"Để tôi đếm xem có bao nhiêu số không đã nào..."

"Sao có thể mất tích được! Mong là có thể tìm meo meo về!"

"Trời phù hộ sớm ngày tìm được Meo meo."

"Cho dù là dân thủ đô tôi cũng phải đi tìm mèo. Mọi người chờ tin tốt của tôi nhé!"

"Bố nó chứ công việc, không làm nữa. Tôi phải gia nhập đội ngũ tìm mèo!"

Ông lão mua mèo tên Tôn Hữu Tường, cháu gái Tôn Hữu Tường là Tôn Uyển Uyển đang trốn trong phòng chơi game. Sau hai ván thất bại thảm hại, chưa đánh được mấy phút người bạn cùng chơi đã luôn miệng đầu hàng. Tôn Uyển Uyển mắng mấy câu thô tục rồi off trong tâm trạng vô cùng tồi tệ. Cô nàng mở cửa phòng ngủ ra phòng khách rót nước, uống xong mới nhìn sang thành viên mới trong nhà.

Cô hớp một ngụm rồi bước tới trước mặt Trình Tân: "Oa, con mèo này trông xinh quá!"

Em trai đang chơi với xe đồ chơi ngoài hàng hiên chạy ra, nét mặt nghiêm túc bảo: "Chị đừng chọc mèo nữa, mèo bị chủ bỏ, tâm trạng đang tệ lắm đó."

Tôn Uyển Uyển liếc nhìn em trai rồi lấy điện thoại ra chụp tanh tách mấy tấm. Nhìn vào tấm hình, Tôn Uyển Uyển có thể cảm nhận được nỗi đau thương buồn tủi của Trình Tân.

"Con mèo có nét mặt đau khổ nhất mình từng thấy luôn..."

Em trai nhón chân rướn đầu ngó vào, nghe vậy nói: "Ông nội nói mèo bị chủ bỏ nên đang rất buồn."

"Khó trách..." Tôn Uyển Uyển ngăm Trình Tân mấy lần rồi cầm ly nước về phòng, chuẩn bị làm bài tập.

Năm nay cô bé học lớp mười một. Dù áp lực học tập không quá lớn nhưng vẫn không thể lơ là.

Về phòng, Tôn Uyển Uyển ngồi làm bài tới 11 giờ hơn mới xong. Cô nàng vươn vai đứng dậy, bật điện thoại lướt weibo.

Bài weibo treo thưởng cao tìm mèo vẫn đưa truyền tới bảng tin của cô. Cô nàng lướt lướt mấy phút, xem vài clip ngắn hài hước rồi tắt màn hình, đứng dậy lấy quần áo đi tắm.

Tắm xong mệt đến độ không mở nổi mắt. Tôn Uyên Uyên nghĩ ngày mai còn có tiết sớm nên ngáp dài leo lên giường, lập tức ngủ ngay.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Nhận được đoạn theo dõi do trợ lý gửi tới, cuối cùng Liêm Đường cũng xác định được đầu mối ở chợ hoa kiểng.

Trong video, thiếu niên đó bắt xe chạy về hướng chợ hoa kiểng, cả trong camera khu vực ngoài chợ cũng trông thấy cậu ta đeo ba lô vào chợ, tìm Liêm Đường như rơi bộp xuống đất.

Mỗi ngày chợ hoa kiểng đều có lưu lượng người đến người đi không hề nhỏ, các cửa tiệm lớn nhỏ gì đều ở chung một khu. Nếu cậu ta bán vào trong một tiệm thú cưng thì còn hi vọng, nhưng nếu chỉ bày sạp bán bên ngoài thì quả như mò kim đáy bể, cơ hội tìm được nhỏ như không thấy.

Không biết nhóc con nghịch ngợm cỡ quái đó giờ ra sao rồi.

Chắc là đang sợ lắm.

Anh nói với cô giúp việc: "Cô cùng đi gặp cậu ta với tôi đi."

Lòng cô giúp việc đầy phiền muộn. Nhìn thấy cháu trai lên xe đến thẳng chợ hoa kiểng, cô ấy thất vọng vô cùng.

Nhớ ngày đó, đứa cháu nói với cô là nó tới trường, cô còn thấy khó tin.

Hóa ra là tới chợ.

Cô không tìm được bất cứ lý do gì để tự thuyết phục mình rằng chuyện này không phải do đứa cháu trai của mình làm được nữa.

Nếu không phải, vậy nó tới đó làm gì?

Hơn nữa, rõ ràng lúc tới ba lô của nó còn xẹp lép, nhưng khi ra cửa tiểu khu đã thấy hơi cộm lên.

Trên xe, cô ấy vẫn cố gắng giải bày: "Liêm tiên sinh, tôi xin lỗi. Đều là lỗi của tôi, tôi không nên dẫn thằng bé tới nhà cậu, chỉ là tôi lo nó lại tới tiệm net chơi bởi nên mới bắt nó đi theo thôi."

Liêm Đường đỡ trán, hồi lâu sau mới đáp một câu.

"Đợi gặp được rồi nói, không chừng là do tôi suy nghĩ nhiều." Lời nói qua loa hời hợt, như không nghe thấy câu xin lỗi vừa rồi.

Với anh, Tiểu Tiểu đã là một người bạn vô cùng quan trọng, thậm chí là một thành viên trong gia đình.

Anh không thể nào tưởng tượng được, bây giờ Tiểu Tiểu đang phải trải qua điều gì?

Vẫn ổn chứ?

Tới một nơi hoàn toàn xa lạ, có phải sẽ bất an, sợ hãi?

Nghĩ đến đây, trong lòng lại bùng lên cơn tức giận ầm ầm.

Đã lâu lắm rồi anh không trải qua tâm tình như bây giờ.

Đứng trước một hạng mục trị giá mấy triệu có nguy cơ hóa hư không, anh cũng có thể tỉnh táo tìm đối sách, chuyển nguy thành an.

Nhưng hôm nay, một sinh mệnh làm bạn sớm chiều bỗng nhiên hư hóa khỏi cuộc sống.

Vừa nghĩ rằng cô bị người ta bắt cóc trộm đi, bán cho người khác.

Chẳng biết sống chết.

Tim anh liền nặng trĩu, không thể bình tĩnh được. Nhưng nhất định phải bình tĩnh.

Cậu trai đó tên Lý Lỗi.

Khi bị gọi ra khỏi lớp học, thấy Liêm Đường và người cô đang đứng trong sân vận động, trên mặt cậu ta vẫn y nguyên vẻ như chẳng có chuyện gì.

Cậu ta đã quyết định tuyệt đối không thừa nhận mọi điều đối phương nói.

Nhưng khi người cô hỏi: "Tiền con trả cho ông chủ quán net lấy từ đâu ra?", hai mắt cậu ta thốt nhiên trừng lớn, nhưng cũng lập tức ý thức được mình đã luống cuống vì bị lộ.

Sắc mặt cậu ta hơi tái, phủ nhận: "Tiền gì? Cô đang nói gì vậy?"

Liêm Đường đứng bên cạnh, nhìn xoáy vào cậu ta: "Cậu chỉ có một cơ hội cuối cùng này. Nếu không phối hợp, tôi buộc phải báo cảnh sát, giao hết chứng cứ cho họ để cậu tự gánh hậu quả."

Người cô lập tức bật khóc, nắm chặt tay đứa cháu: "Con mau nói đi chứ! Có phải con muốn bị bắt giam không hả? Con có biết là nếu trường học biết chuyện này thì có thể sẽ bị đuổi học không hả? Mấy lần trước con cúp học, thầy giáo đã có ý cho con nghỉ thẳng rồi. Nhưng vì ba con quỳ xuống xin người ta, người ta thấy ba con đáng thương mới không làm vậy. Nếu giờ con bị bắt giam thì coi như đời này hủy hết."

Lời người cô khiến mặt Lý Lỗi ngày càng tái hơn, nội tâm bắt đầu mâu thuẫn.

Dù sao vẫn là cậu học sinh chưa trải chuyện đời, tuy khá thông minh nhưng vẫn chỉ là đứa trẻ.

Cậu ta lưỡng lự giây lát, sau khi cân nhắc thiệt hơn vẫn quyết định khai hết những việc đã làm.

"Mèo... Do tôi mang đi."

"Nó đâu rồi?" Nét mặt Liêm Đường thoáng dịu lại, hỏi, "Nếu cậu trả lại nó cho tôi, những chuyện cậu đã làm, tôi sẽ bỏ qua." Anh thầm mong Tiểu Tiểu vẫn trong tay cậu ta, nhưng chỉ là một khả năng mong manh. Từ khi tra ra ông chủ quán net, anh đã biết cậu ta đã thu được một khoản tiền để trả nợ. Còn tiền đó từ đâu ra, Liêm Đường không muốn nghĩ nhiều nữa.

Miệng Lý Lỗi cứ mấp máy, cúi đầu: "Tôi bán nó rồi... Giá 600, trả quán net 550, còn dư 50 để lên mạng."

Người cô vừa nghe, ngã bệt ra đất, ôm mặt nước nở.

"Lỗi Lỗi à, sao con có thể làm chuyện như vậy được? Con bảo cô phải sống thế nào đây? Sau này còn ai thuê cô dọn nhà cho họ nữa! Sao con có thể làm ra chuyện đó vậy hả? Khi làm con có từng nghĩ tới người cô này không? Sao con có thể ích kỉ như thế chứ?"

"Cậu có cách để liên lạc với người kia không? Hoặc có nhớ ngoại hình người đó thế nào không?" Liêm Đường nhìn Lý Lỗi.

Lý Lỗi lắc đầu.

"Bán xong... Là tôi đi ngay, không nhìn kĩ ngoại hình ông ta thế nào, đi đâu. Chỉ biết là một ông lão đầu bạc trắng, có ria mép, khoảng sáu bảy mươi tuổi." Nói tới đó, cậu ta hơi dừng lại rồi nói tiếp, "Nom rất quen mặt."

Trên internet, thi thoảng quần chúng quan tâm lại hỏi thăm Liêm Đường về tiến triển tìm mèo.

Liêm Đường cũng đã công khai đầu mối mới nhất lên mạng, xác định địa điểm là chợ hoa kiểng, cũng mong cư dân quanh khu đó có thể để ý giúp, hoặc xem xem xung quanh mình có ai tới chợ hoa kiểng, mua một con mèo vào ngày đó hay không.

Trong mắt Liêm Đường, hành động của Lý Lỗi là không thể chấp nhận. Dù cuối cùng cậu ta cũng không chịu nổi áp lực khai sạch, nhưng Tiểu Tiểu cũng đã bị cậu ta bán đi.

Để nhanh chóng tìm được Tiểu Tiểu, Liêm Đường cũng không bỏ sức mã hóa manh mối, giấu giếm thay cậu ta làm gì. Giấu giếm tương đương việc tìm kiếm sẽ càng bế tắc, nên những điều biết được anh đều công khai hết.

Đặng cả đoạn theo dõi trong thời điểm xảy ra sự việc kèm một tấm hình tái hiện khuôn mặt của người trong video, kể kĩ càng mọi chuyện.

Sau khi biết đầu đuôi sự việc, cư dân mạng vô cùng tức giận. Ai nấy ra sức chỉ trích cậu trai kia nhân phẩm bất lương, khiến mọi người chán ngán v.v. đồng thời cũng nhanh tay share bài giúp Liêm Đường.

Chương Kính Chi là người share đầu tiên.

Cả bốn người bu đầu vào group bày mưu tính kế.

Liêm Đường còn từng nghĩ đến chuyện đăng tin rao tìm mèo trên kênh truyền hình địa phương. Đối phương là người lớn tuổi, có tới 80% là không thường lên mạng mà vẫn chọn đọc báo. Mà đa phần thế hệ trước ở thủ đô đều rất ưng một chương trình hài kịch trên kênh địa phương. Nếu chèn tin trong phần quảng cáo của chương trình hài kịch này thì hi vọng sẽ cao hơn việc share tin trên internet.

Còn Chương Kính Chi, sau khi tham gia buổi công chiếu phim điện ảnh, để tìm mèo giúp Liêm Đường, thậm chí anh chàng đã đánh tiếng với đài truyền hình có quan hệ để đăng hình con mèo nhà thằng bạn, kèm cả phần thưởng tìm mèo.

Anh trai Dịch Viễn Sơn là giám đốc kênh địa phương, anh sẽ liên lạc với anh trai chuẩn bị biên tập quảng cáo tìm mèo.

Trong lúc mọi người đều đang rối rít lo tìm kiếm Trình Tân.

Cuối tuần Tôn Uyển Uyển về nhà nghỉ ngơi, nằm dài trên giường lướt weibo.

Vì kì thi tháng nên hai ngày trước cô nàng không hề chạm vào điện thoại. Giờ về nhà, kì thi cũng đã qua nên lại hăm hở leo lên weibo.

Trong phòng khách, dù Trình Tân cảm thấy vô cùng đè nén, suy sụp, nhưng vẫn kiên nhẫn nhai nuốt thức ăn mèo nhạt nhẽo.

Cô hiểu không ăn không uống cũng chẳng làm được gì, chỉ có thể cố giữ sức mới có thể chờ đợi cơ hội gặp lại anh chàng đẹp trai.

Nhưng vừa nghĩ có thể sau này sẽ không được gặp anh trai đẹp trai nữa, cả thân mèo đều nhuốm vẻ tang thương.

Rất rất rất buồn.

Tối đến, nằm trong lồng mà nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Còn nhớ, hồi là người, có khổ có mệt hơn nữa cô cũng ít khi khóc một lần, tại sao thành mèo lại yếu ớt thế này, hờ chút đã mít ứ?

Trình Tân nghĩ mãi không ra, nhưng vậy cũng không ngăn cản cô tiếp tục đau lòng. Dù khó tiếp nhận, nhưng khi không kìm nén được mình thì nước mắt vẫn rơi thôi.

Đều tại mày cả, sao lại thiếu cảnh giác như vậy hả? Thành mèo rồi thì tính cảnh giác khi làm người cũng vụt xó luôn hả?

Đứa bé con ngồi xổm trước lồng quay ra nói với ông nội đang đùa chim: "Ông ơi, mèo mèo ngoan quá, có thể thả nó ra khỏi lồng không ạ?"

"Nó mới tới nhà chúng ta, thả ra sẽ chạy đó."

"Vậy cháu đóng cửa sổ lại rồi thả mèo ra được không?"

"Thế cháu đi đóng đi."

Thằng bé hớn hờ ra ban công khóa cửa sổ lại. Đóng kĩ rồi mới chạy về chỗ Trình Tân, mở khóa lồng cho cô, nói: "Mèo mèo à, ra ngoài chơi đi, chúng ta cùng lái xe lửa nhé."

Trình Tân không nhúc nhích, ủ rũ ỉu xiu.

Thằng bé lại hỏi ông nội: "Ông ơi, mèo mèo không chịu ra."

"Chắc nó còn buồn đó."

"Cháu ôm mèo ra nha ông."

"Nhớ cẩn thận, coi chừng bị nó cào."

"Cháu thấy mèo ngoan lắm ông ạ, sẽ không cào đâu." Vừa nói, vừa thò cánh tay ngắn nhỏ mũm mĩm kéo Trình Tân ra.

Trình Tân để yên cho thằng bé bế ra khỏi lồng, mặc cho nhóc mập này ôm vào trong lòng.

Nhóc mập ôm Trình Tân ra sofa ngồi, vừa nhẹ nhàng vượt lưng cô vừa thủ thỉ an ủi: "Chủ cũ không cần em nữa, vậy nhà bọn anh nuôi em nhé, em đừng buồn."

Sau đó bà nội nhóc mập về. Thằng bé bỏ lại Trình Tân trên sofa, lon ton ra cửa đón bà.

"Bà ơi, tối nay bà làm gì ngon ạ?"

"Cánh gà coca nhé, được không?"

"Dạ được."

"Cháu ra đóng cửa lại đi." Bà nội vào phòng bếp, ngoái lại dặn dò cháu trai nhỏ.

Nhóc mập đang định chạy vào bếp theo bà, như vậy gật đầu quay ra đóng cửa.

Đúng lúc ấy, Tôn Uyển Uyển hét ầm lên rồi lao ra khỏi phòng, chạy tới hỏi ông nội, tay giơ tấm hình đã chụp Trình Tân trước đó: "Ông, mấy ngày trước ông có tới chợ chim kiểng đúng không ông?"

Lúc này Tôn Hữu Tường đã cho chim ăn xong, đang đứng chăm mớ hoa cỏ của mình, nghe vậy gật đầu: "Đúng vậy."

"Ông mua một con mèo trắng mắt xanh đúng không?"

"Đúng rồi."

"Có phải mua từ một cậu trai trẻ không ạ? Ông nhìn thử xem có phải người này không?"

"Để ông xem nào..." Tôn Hữu Tường từ tốn lôi cặp kính ra, nhận cái điện thoại của cháu gái, quan sát tấm hình, nheo mắt suy nghĩ chốc lát rồi nói, "Đúng cậu ta rồi, ông còn nhớ trán cậu ta có một vết sẹo, hỏi từ đâu ra thì cậu ta nói hồi nhỏ bị ngã đập đầu vào đá."

Tôn Uyển Uyển lập tức la lớn: "A a a a, là mèo của người ta đó! Người chủ của con mèo đó đang lo lắng tìm kiếm trên mạng kìa! Chúng ta mau tranh thủ gọi chủ nó tới xem có phải mèo nhà anh ta không đi ông!"

"Hả?" Đầu óc Tôn Hữu Tường vẫn còn lơ mơ đặc quánh, "Cậu trai kia nói mèo này là cô cậu ta không nuôi được nữa nên ông mới mua mà."

"Nào phải chứ, là cậu ta nhân lúc chủ không có nhà trộm đó!" Giọng nói của Tôn Uyển Uyển có vẻ dè bủ, vừa nói vừa lao vọt ra phòng khách tìm Trình Tân.

"Ông ơi, mèo đâu rồi?" Tôn Uyển Uyển tìm khắp phòng khách không thấy, quay ra hỏi Tôn Hữu Tường.

Tôn Hữu Tường đáp: "Thằng nhỏ bế đi chơi rồi, cháu hỏi nó đi."

Tôn Uyển Uyển chạy tới phòng bếp, hỏi đứa em trai đang kiểm tra tủ lạnh với bà nội: "Con mèo kia đâu?"

"Mèo mèo ở trên sofa đó chị."

"Không thấy."

Cậu em nghi hoặc: "Nãy đang ở trên sofa mà!" Nói rồi lao ra khỏi bếp, chạy ra sofa trong phòng khách.

Bé mèo trên ghế, đã không thấy đâu.

"Ơ, mèo mèo đâu rồi?"

"Chị đang hỏi em đấy!" Tôn Uyển Uyển bức bối liếc cậu em.

Tôn Hữu Tường đi tới, hỏi: "Không phải mới nãy vẫn còn sao?"

Cả gia đình bắt đầu lục tung tìm mèo.

Sau đó khẳng định... Mèo mất rồi...

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Dương Lam

Liêm Đường nhận được điện thoại của Tôn Uyển Uyển vào lúc hơn 8 giờ tối. Tất cả các phương thức liên lạc được công khai lên mạng đều trong tình trạng tắc nghẽn, điện thoại gọi tới hết cuộc này đến cuộc khác. Nhưng anh đã kiểm tra kỹ tất cả những tấm hình họ gửi tới, đều không phải Tiểu Tiểu.

Đôi đồng tử xinh đẹp như vậy, chỉ trên gương mặt Tiểu Tiểu mới có.

Cũng đến tận hôm nay anh mới nhận ra, hóa ra Tiểu Tiểu đặc biệt đến thế. Anh vẫn luôn cho rằng trừ họa tiết và màu lông thì con mèo nào cũng như nhau. Nhưng đôi mắt bé con vẫn mãi tinh nghịch rực rỡ như thế, trong mắt như ẩn chứa bao nỗi niềm tình cảm. Càng nhìn những tấm hình này, anh càng nhận ra sự đặc biệt của Tiểu Tiểu nhà mình.

Bé con là duy nhất, đáng yêu, hoàn hảo.

Dù những con mèo khác cũng rất xinh, nhưng trong mắt anh, bé con là đáng yêu nhất xinh đẹp nhất.

Cũng trong hôm nay, Liêm Đường ý thức được bé con của anh bé nhỏ yếu ớt dường nào, đồng thời vô cùng tự trách vì đã không chăm sóc kỹ cho cô.

Do có quá nhiều người liên lạc nên tấm hình Tôn Uyển Uyển gửi đi như đá chìm đáy biển biến mất tăm tích, gọi điện lúc nào cũng máy bận.

Cuối cùng cô phải lên weibo, tag tên Liêm Đường trong bình luận. Nhờ mọi người bấm like, bình luận lên top rồi Liêm Đường mới nhìn thấy.

Vừa liếc qua tấm hình của Tôn Uyển Uyển, Liêm Đường lập tức nhận ra chính là Tiểu Tiểu.

Nhưng trông bé con có vẻ không khỏe lắm, ủ rũ thiếu sức sống.

Anh lập tức liên lạc với Tôn Uyển Uyển.

Từ nhỏ anh đã trưởng thành sớm, đây là lần đầu tiên xúc động như vậy. Cho là đã tìm được cô, trái tim anh dịu lại phần nửa.

Đầu kia điện thoại, Tôn Uyển Uyển ngượng ngùng thông báo với Liêm Đường chuyện không tìm thấy Trình Tân.

"Có thể là lúc bà nội em đi chợ về bé đã lén chạy ra ngoài, thực sự xin lỗi anh." Tôn Uyển Uyển áy náy nói.

Liêm Đường ngỡ tưởng đã tìm được cô, ngờ đâu phát hiện đã bỏ lỡ. Nhưng anh đâu thể trách gì Tiểu Tiểu. Rơi vào một môi trường hoàn toàn xa lạ, đương nhiên cô sẽ muốn trốn đi, chỉ là anh rất lo cho cô. Và anh cũng chẳng thể đổ tội cho gia đình đã thiện tâm mua Tiểu Tiểu đi này, ngược lại còn rất biết ơn họ.

Anh thở dài, nói cảm ơn Tôn Uyển Uyển sau đó ngỏ ý muốn tới thăm tiểu khu họ ở.

Sau khi tới tiểu khu, đi theo người nhà họ Tôn, Liêm Đường xin được đoạn camera theo dõi hôm đó.

Trong màn hình trông thấy rõ ràng một con mèo chạy ra khỏi tòa nhà. Ai đó mở cửa, cô lập tức lao vọt ra, bóng dáng ẩn vào vành đai xanh hóa ngoài tòa nhà, biến mất không thấy.

Liêm Đường hỏi: "Theo hướng này sẽ đi tới đâu?"

"Tiểu Tiểu chạy về hướng tây, băng qua một con phố là đến công viên, có thể nó đã đang ở đó rồi."

Mặc dù không tìm được Tiểu Tiểu, nhưng nhà họ Tôn cũng đã cung cấp rất nhiều tin tức. Anh đề nghị chuyển tiền cho họ để cảm ơn. Tôn Hữu Tường từ chối.

"Cậu trả sáu trăm mua nó là được, nhiều hơn chúng tôi sẽ không lấy. Tiền vốn không phải của mình thì có cầm cũng không thoải mái." Tôn Hữu Tường xua tay.

Tôn Uyển Uyển ngoan ngoãn đứng bên ông nội. Dù tiền thưởng Liêm Đường đưa ra rất hấp dẫn nhưng sự giáo dục từ nhỏ của ba mẹ và ông bà sẽ không khiến cô đứng ra phản đối ông.

Gặp được nhà họ Tôn, lại nghĩ đến cậu trai trẻ nghiện internet đó, Liêm Đường bất chợt cảm khái.

Anh bảo trợ lý chuyển số tiền dùng mua Tiểu Tiểu ban đầu cho người nhà họ.

Do sốt ruột tìm Tiểu Tiểu nên Liêm Đường không nán lại lâu. Lúc cho cấp dưới đi tìm camera theo dõi quanh khu này, anh cũng đã cập nhật manh mối mới nhất lên mạng.

Vậy giờ này, bạn nhỏ Tiểu Tiểu đang ở đâu?

Cô nấp sẵn bên cánh cửa, nhân lúc người bà đi chợ về, hai bà cháu cùng nhau vào nhà liền nhanh chân vọt ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã nghe tiếng tên nhóc kia ra đóng cửa. Xuống tới tầng dưới, cô ẩn mình vào một góc nhỏ và chờ đợi, đợi đến khi có người nhập mật khẩu vào tòa nhà mới

nhân cơ hội chạy đi, sau đó trốn vào vành đai xanh hóa bao bọc tiểu khu. Lúc đó trời vẫn chưa tối.

Nhưng giờ tia nắng cuối cùng đã tắt, đèn đường bật sáng.

Trình Tân không biết hiện mình đang ở đâu.

Nơi này hoàn toàn xa lạ với cô.

Nhưng cô không muốn an phận ở nhà họ Tôn, cô muốn quay về tìm chàng trai của cô. Cô sợ đây là cơ hội duy nhất để thoát đi của mình. Nếu như sau này sẽ luôn bị nhốt ở nhà như vậy thì chạy thế nào được. Dù cảm nhận được sự tốt bụng của gia đình này, nhưng cô vẫn muốn đi tìm chàng nhà mình hơn hết.

Đang nấp trong bụi cây, Trình Tân bị một con chuột thành linh xuất hiện làm cho sợ hãi nhảy bắn ra ngoài.

Từ sau khi làm mèo, càng được chiêm ngưỡng đám chuột ở khoảng cách gần hơn trực tiếp hơn, cô càng cảm thấy ghê tởm. Lòng thân Trình Tân xù tung cả lên, vừa méo méo meo meo vừa hãi hùng phản vệ.

Bạn Trình Tân bị chuột dọa vắt chân lên cổ bỏ trốn, chỉ sợ bị chuột đuổi kịp.

Mà con chuột cũng sợ hãi chạy biến về hướng ngược lại, miệng cứ mãi kêu chít chít không ngừng.

Mặc dù Trình Tân không rành khu này nhưng khi được Tôn Hữu Tường ôm về cô có chú ý quan sát, biết gần tiểu khu có một trạm xe buýt. Cô định chạy tới đó tránh tạm, tiện thể nghe những người chờ xe nói chuyện xem nơi này là chỗ nào, xe buýt sẽ đi tới đâu.

Đến khi tìm đến được trạm buýt, tầm mắt cô địa trúng cái cây ngay bên trạm xe. Ngồi dưới đất không thể thấy được số xe, vậy cô có thể nhảy lên chạc cây cho dễ quan sát.

Bây giờ, thị lực của cô khá tốt.Đương nhiên, cũng chỉ hơn hồi còn là người một chút thôi.

Biết đây là đường gì, sau đó để ý xem có xe nào đi ngang khu Liêm Đường ở không. Trình Tân quyết định như thế.

Ngày thường cô cũng thích nghe chuyện bát quái. Khi cô giúp việc dọn dẹp, hay lúc Liêm Đường nói chuyện với trợ lý, cô đều lắng nghe và chắt lọc ra tin tức về khu quanh đó. Ví dụ, Carrefour có trụ sở rất gần tiểu khu, hay ngay ngã tư cạnh nhà có một con đường nằm dọc bên sông.

Tên của tiểu khu.

Những điều này cô đều ghi nhớ trong lòng.

Thậm chí lúc lên nghịch máy tính bảng của Liêm Đường, cô còn bật GPS để xác định vị trí, xem rõ ràng đây là chỗ nào, khu phố mấy, ghi nhớ thật kỹ mới thoát ra.

Nếu không cô cũng không dám tùy tiện chạy khỏi nhà họ Tôn.

Thật ra, cô cũng biết. Khi ở nhà họ Tôn, thông qua không khí gia đình họ cô đã biết nhất định họ sẽ không khắc nghiệt với mình. Đáng lẽ cô nên đợi ở nhà họ Tôn, chờ ngày nào đó chàng đẹp trai nhà mình tìm được. Nhưng lỡ đâu anh trai đẹp trai không thể tìm ra cô thì sao?

Cô không muốn bỏ lỡ một cơ hội, dù phải mạo hiểm.

Cô rất lo, sau khi phát hiện cô không còn ở nhà, chắc anh trai đẹp trai cũng sẽ sốt ruột lắm?

Nghĩ đến đó, cô liền không thể yên tâm ngồi đợi ở nhà họ Tôn được nữa.

Cô phải về nhà.

Cô chỉ muốn về nhà thôi.

Từ khi xuống máy bay Liêm Đường chưa hề nghỉ ngơi phút nào, nhưng anh không thấy buồn ngủ. Hai ba ngày nay, trừ mấy lần chớp mắt trên xe anh đều bận rộn chuyện công việc, cố gắng xử lý bằng tốc độ nhanh nhất rồi lại tiếp tục cảm mệt lo tìm Tiểu Tiểu. Trợ lý của Liêm Đường thực sự không nhìn nổi. Anh chàng nhớ ngày mai, sắp còn phải tham gia hội nghị thượng đỉnh về khoa học kỹ thuật. Nếu cứ thế này, không biết cơ thể sắp có chịu được không.

Dưới yêu cầu tha thiết khẩn khoản và lời đảm bảo sẽ giám sát không cho cấp dưới lơ là bỏ qua bất cứ manh mối nào, Liêm Đường cũng hiểu dù anh có kiên quyết ở lại đây cũng chẳng tác dụng gì. Nghĩ đến lịch trình ngày mai, anh cần lên tinh thần lại mới phải, Tiểu Tiểu cũng đang chờ anh tới tìm cơ mà.

Nếu anh không trụ được, Tiểu Tiểu sẽ ra sao?

Chuyện Liêm Đường tìm mèo gây náo động lớn như vậy, cũng đã truyền tới tai người nhà họ Liêm.

Mà bây giờ, Liêm Tiểu đang cảm thấy đè nén tột độ.

Lần trước tham gia party của Bạch nhị tiểu thư, không biết Vương Tuyết Mạn đã dùng cách gì để móc nối được với Chương Kính Chi. Chuyện Chương Kính Chi là anh họ của Bạch nhị tiểu thư, cô cũng có biết, cũng rõ ràng người này chính là bạn của anh trai, chỉ là trước giờ chưa có cơ hội được gặp. Nhưng lần đó, khi thấy Vương Tuyết Mạn dắt Chương Kính Chi đến trước mặt mọi người. Cô vốn đã chuẩn bị sẽ giễu cợt châm

chích cô ta thế nào rồi, nhưng vừa liếc qua Chương Kính Chi đi cùng cô ta, lại đành phải gắng gượng nhìn xuống.

Đến tận giờ, cơn tức ấy vẫn án ngữ ngay lồng ngực.

Sau đó, tối qua, khi lướt weibo, thấy con mèo của Vương Tuyết Mạn kia lại chạy tới bên anh trai, mà trông anh còn có vẻ rất để ý tới nó.

Dù con mèo này đã bị mình vứt bỏ, nhưng cô vẫn vô cùng tức giận.

Vừa nghĩ Vương Tuyết Mạn lén lút liên lạc với anh trai, cô lại mất kiểm soát.

Đỉnh điểm là đến khi anh trai dùng số tiền sáu con số để tìm mèo. Con mèo này, mãi về sau cô mới nghe Lạc Thanh Nhã kể rằng, Vương Tuyết Mạn chỉ mua với giá năm trăm. Vừa so sánh hai bên là cô lại tức giận không chịu được.

Vừa định gọi điện thoại báo chuyện này với anh trai, Tống Nhã đã đẩy cửa bước vào.

Thấy trên mặt con gái hầm hầm giận dữ, Tống Nhã nghi hoặc: "Con sao vậy?"

"Còn không phải do Vương Tuyết Mạn à? Con nhỏ lằng lơ đó! Cái con mèo con trả lại cho cô ta chẳng biết sao lại chạy đến chỗ anh rồi. Bây giờ anh con còn đăng tin tìm mèo kia kìa, còn treo giải thưởng tận mấy trăm ngàn nữa chứ. Nhưng hồi đó, sau khi con và cô ta cãi nhau một trận mới biết cô ta chỉ mua nó giá năm trăm thôi. Tức chết mất." Liêm Tiếc cảm giác như mình bị vũ nhục. Cô từng nghĩ con mèo này chẳng đáng nhiều tiền, nhưng chí ít cũng phải tầm khoảng hai ngàn, nào ngờ chỉ vền vện mấy trăm tệ. Số lẻ của món quà cô tặng Vương Tuyết Mạn lần trước còn nhiều hơn thế.

Tổng Nhã đã biết chuyện này, tối qua còn từng nhắc với Liêm Vĩnh An. Nói gì bà cũng là mẹ kế, không tiện bàn chuyện con chồng nhưng vẫn hòa theo mấy câu. Bà ta nói với Liêm Tiểu rằng: "Nếu anh con chịu bỏ số tiền lớn như vậy để tìm mèo thì tức là rất thích con mèo đó rồi. Anh con ở nhà một mình cũng sẽ có lúc cô đơn, nuôi một con mèo để bầu bạn vẫn tốt hơn cô độc lủi thủi mãi. Con gọi tới, trừ thêm ghen tị thì làm được gì? Đạo này anh con lại đang bận."

"Nhưng con không muốn anh ấy bị Vương Tuyết Mạn lừa. Con phải nói rõ ràng chuyện này cho anh biết."

"Nghe mẹ nói này. Con mèo đó có đáng tiền hay không, anh con đều biết hết, còn cần con tới nói sao? Con tưởng anh trai cũng ngốc như con? Phàm vật gì, bên nhau lâu đều sinh tình cả, đã không thể dùng tiền bạc để tính toán được nữa. Anh trai cô đơn đã lâu. Nếu nó gửi gắm tất cả tình cảm của mình vào thú cưng, thực sự thích con mèo này vậy con mèo đó liền đáng giá vàng bạc nên anh con mới để tâm làm lớn như vậy, còn không thích thì chỉ coi như cây cỏ ven đường. Giờ đang vào giai đoạn gấp rút, con đừng có gây thêm chuyện cho anh nữa. Đạo này còn liên lạc với chị Nhược Y không?"

"Chị họ Nhược Y ạ? Không phải chị ấy đi Pháp trao đổi rồi sao? Chắc phải cuối tháng mười mới về."

"Bao giờ về nhớ báo mẹ biết?"

"Chi vậy ạ?"

"Để mẹ bàn với ba, cho Nhược Y gặp mặt trò chuyện với anh con một lần."

"Xem mắt ạ?"

"Ừ, anh trai con cũng hơn ba mươi, nên lập gia đình rồi. Nó không gấp, nhưng làm người lớn trong nhà vẫn phải để ý giúp. Ba con cũng thấy con bé Nhược Y rất tốt, cũng không ép hai đứa nó nhất định phải thế nào. Chỉ là bảo mẹ ở giữa làm cầu, cho bọn nó gặp mặt trò chuyện, nếu thành thì sẽ là chuyện vui. Còn nếu hai đứa không tiến tới cũng không sao."

Liêm Tiểu gật gù, đáp: "Dạ, đợi chị họ về con sẽ báo với mẹ."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người có quen người nào nuôi thú cưng không? Sau đó người nhà họ cảm thấy họ mãi độc thân vì chỉ lo nuôi thú cưng, bao tình cảm đều dồn hết vào thú cưng mới không còn tâm tư yêu đương kết hôn gì, sau đó nhân lúc họ không có nhà bắt thú cưng ném ra khỏi nhà... Tôi từng xem tin tức thế này: Đứa con gái mãi không kết hôn, chỉ nuôi thú cưng. Người cha rất giận, ông tranh thủ lúc con gái đi làm vứt thú cưng đi một nơi xa nhà hoặc mang gửi nhà họ hàng. Hoặc vì thấy người chủ quá quan tâm thú cưng chẳng khác gì nuôi một đứa bé, người đó không nhìn nổi nên ném chó mèo đi thật xa. Quả thật không thể chấp nhận.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Edit: Dương Lam

Vì có rất nhiều cư dân mạng quan tâm tới Tiểu Tiểu nên Liêm Đường đã bảo trợ lý cập nhật manh mối mới lên weibo để mọi người rõ tiến triển vụ việc.

Thông qua weibo của Liêm Đường, ai nấy đều biết sau khi Tiểu Tiểu được một gia đình mua đi đã lại chạy biến không thấy.

Lạc khỏi chủ nhân.

Một nick tỏ vẻ tiếc nuối: "Tiếc thật, nếu biết được tin này sớm mấy giờ thì có khi chủ weibo đã đoàn tụ cùng Tiểu Tiểu rồi."

"Giờ chạy mất, trời đất bao la, muốn tìm ra lại càng khó hơn."

"Nghe nói ý thức lãnh địa của mèo hoang rất mạnh, bài ngoại ghê lắm. Xem video cũng biết Tiểu Tiểu là bé mèo nhà ngoan ngoãn hiền lành, ra ngoài chẳng biết có bị bắt nạt không..."

"Thôi đừng nói... Mới nghĩ đã thấy lo rồi."

"Tên nhóc con trộm mèo đó thì sao? Cứ bỏ qua như vậy?"

"Phải tổng vào đồn mới ổn, dù không ngồi tù cũng cho cậu ta ngồi gõ tường mấy ngày cho nhớ."

"Mấy chuyện kiểu này chỉ cần đóng phạt thôi, cho dù bị tạm giam cũng có thể ra ngay trong ngày, chẳng bỏ bèn gì. Hơn nữa còn là vị thành niên, cùng lắm chỉ phê bình trừ thi đua. Tội nghiệp Tiểu Tiểu của tôi không được phải xa nhà, đồng cảm với chủ weibo."

"Hi vọng là chạy về nhà... QAQ"

"Ghét thật, bao giờ chính phủ mới có thể ra luật bảo vệ thú cưng nhỉ?"

"Cho dù không có luật đó thì người này cũng được coi là trộm tài sản cá nhân của chủ weibo chứ? Không thể vì là thú cưng liền không định tội được."

"Người ta còn vị thành niên mà. Vô dụng thôi."

"Dù bạn trai kia trộm mèo là không đúng, nhưng tôi lại thấy chủ weibo cũng có khả năng tự lăng xê lắm. Tiền thưởng tận mấy trăm ngàn?"

"Trời ạ, chủ weibo còn cần lăng xê? Lầu trên đang giả ngu hay ngu thật vậy? Cậu mới là kẻ phụ thuộc vào người ta đấy, không phải người ta cần cậu đâu."

"Công ty công nghệ nhà người ta nghiên cứu ra phần mềm tiện lợi giúp đỡ nhân dân được được chính phủ chi tiền khen thưởng, sau khi phê duyệt lại chuyển sang chính quyền phổ biến rộng rãi đó, chắc anh bạn không biết hả? Không biết cũng bình thường, người ta khiêm tốn nên đến tận giờ vẫn chưa chứng thực weibo. Mấy trăm ngàn à? Với người ta cũng chỉ như đồng 1, 2 tệ trong tay anh bạn thôi, ai thèm quan tâm? Còn như anh bạn đây, đã ngu thì nên chịu khó đọc sách thêm đi, hoặc kiểm tra lại điện thoại anh bạn xem có đang dùng phần mềm ứng dụng gì của người ta không đi."

Trên mạng bàn luận sôi nổi, bàn từ chuyện nuôi thú cưng đến chuyện ăn trộm thú cưng.

Liêm Đường đã về tới nhà.

Anh có cảm giác như chỉ cần mình vừa mở cửa sẽ lập tức trông thấy nhóc con đang nằm ườn trên sofa ngẩng lên nhìn mình, ánh mắt hấp háy, sau đó phẩy đuôi như chiếu lệ...

Nhưng lần này, cửa mở rồi mà Tiểu Tiểu chẳng thấy đâu.

Con bé còn đang lưu lạc đầu đường, chẳng biết ra sao.

Mặc dù Liêm Đường nghe lời trợ lý về nhà nghỉ ngơi, nhưng tự anh cũng biết hiện giờ mình không thể nào ngủ được.

Ngay giây phút khép cửa trở lại phòng ngủ, anh đứng lặng một lát rồi lại vô thức ngoái lại xem thử bé con có thể theo vào hay không, sau đó sẽ vô cùng tự giác nhảy lên giường anh cuộn người vào ổ.

Nghĩ tới đó, Liêm Đường thở dài.

Không có cô, lại gượng gạo đến vậy.

Loại cảm giác này, vô cùng xa lạ.

Liêm Đường tắm xong đi ra chợt nghe tiếng cửa bị ai cào. Anh ném ngay cái khăn lau tóc xuống rồi vọt ra khỏi phòng ngủ, chạy tới lối vào, mở cửa.

Bên ngoài vẫn vắng vẻ như ban nãy. Anh khoác áo ngủ bần thần tìm kiếm trên hành lang hồi lâu mới chắc chắn đây chỉ là ảo giác của mình, đành phải quay vào nhà.

Rồi anh nhận ra trời đang mưa. Tiếng giọt mưa nặng nề đập vào cửa kính.

Mưa rồi.

Nhóc đang ở đâu?

Liên Đường nhú mào lo lắng, chỉ lảng lạng nhìn kính cửa xuất thần. Anh nhắc điện thoại lên, gọi cho trợ lý hỏi tình hình bên ấy.

Vẫn chưa có manh mối gì.

Trình Tân leo lên tuyến xe buýt cuối cùng, đến nơi cô muốn tới.

May là tuyến xe tối không có ai, cô vừa nhảy lên xe đã lập tức chạy biến ra hàng ghế sau cùng, nép người trốn vào.

Thật ra, cô cứ cảm giác như bác tài đã thấy cô qua kính chiếu hậu rồi, hình như còn ngoảnh lại xem thử nữa. Nhưng chắc không có ý đuổi cô xuống xe.

Thế giới này, người tốt vẫn còn nhiều lắm.

Trình Tân mừng rỡ.

Vì trên xe chỉ có hai vị khách ngồi ghế đầu, không ai xuống nơi Trình Tân muốn đến nên cô đành phải kiên nhẫn chờ đến khi người ta xuống xe mới nhân cơ hội xuống theo. Nhưng đã đi quá mấy trạm.

May là ghế sau không có ai. Cô nhảy lên thành cửa sổ xe, thậm chí thụt quan sát xe cộ, cửa hàng bên ngoài.

Lát nữa xuống xe, theo đường đó chạy về.

Bạn Trình Tân không dám đi nghênh ngang trên vỉa hè chỉ có thể khép nép men theo vành đai xanh hóa. Cô cũng không dám lén vào trong vì sợ gặp phải chuột hay gián gì. Cô sợ chuột lắm lắm, nhớ lại chuyện vừa nãy mà vẫn không nén được nỗi sợ trong lòng, mặt mày rúm rỏ.

Thật đáng sợ.

Con chuột bụi như thế.

Gần sát như thế.

Đáng sợ đến vậy.

Đáng tập trung đi thì chợt như có gì đó đập vào mặt.

Một hai ba giọt, vô số giọt!

Mẹ ơi!

Nhà đột gặp mưa đêm!

Lại mưa đúng lúc này!

Để làm nổi bật xem bé mèo lưu lạc đầu đường này thảm thương thế nào chứ?

Trình Tân hốt hải tìm một góc trú mưa. Chỗ này con người không thể đứng vừa được, nhưng cô thì dư sức.

Chắc do mưa tới đột ngột, không ít người cũng bị trận mưa bất ngờ này làm cho không kịp phản ứng. Có mấy người chạy vội tới đứng trú dưới hàng hiên của một cửa hàng, cách cô không xa.

Trong đó có hai nữ sinh đang tám chuyện, Trình Tân bất giác dừng tai nghe lén.

Hai cô gái vừa lướt điện thoại vừa nói mấy câu vô thưởng vô phạt.

"Trâu bò, nếu hai chúng ta có thể tìm được bé mèo này, vậy tiền thưởng phải dùng thế nào đây."

"Đợi đã, để tớ đếm kĩ nào. Một... mười... trăm... ngàn... mười ngàn... Một trăm ngàn... Giàu quá đi, bỏ sáu con số ra tìm mèo! Bé mèo này chắc

phải là vật quan trọng với chủ weibo lắm."

"Hắn coi thành người nhà luôn rồi. Nhưng con mèo trông cũng đáng yêu, nhìn cưng lắm. Chẳng biết bây giờ nó ở ngoài như thế nào rồi. Hôm nay còn mưa nữa, nghĩ mà thương quá."

"Theo tớ đoán thì, tám phần là không tìm được đâu."

"Đúng vậy. Mèo đã lạc rồi, trừ khi tự tìm về chứ tỉ lệ tìm được thật sự rất nhỏ. Nó tên gì?"

"Tiểu Tiểu, ôi tớ xem lại clip của nó tiếp đây, đáng yêu chết mất."

Mặc dù không thấy được nội dung trong điện thoại của họ, cũng không nghe được vì cô gái đó đeo tai nghe. Nhưng Trình Tân có linh cảm, con mèo họ nói, chắc chính là mình?

Có điều, Liêm Đường lại bỏ hơn trăm ngàn để tìm mèo?!

Tên gốc xa xỉ!

Ngốc ơi ngốc, anh có biết giá trị gốc của tôi có 500 tệ thôi không hả?

Nhầm, mới tăng giá rồi, 600 tệ!

Liền đó, anh đã bỏ hơn trăm ngàn để tìm mèo?!

Trình Tân nghĩ đến số tiền liền vág đầu hoa mắt.

Vì lớn thế này rồi nhưng cô chưa từng trông thấy số tiền lớn ngần ấy.

Vậy mà... Giờ đây... Chàng gốc nhà cô lại mang băng ấy tiền ra treo giải tìm mèo?

Mặc dù trong lòng siêu siêu cảm động, nhưng Trình Tân vẫn thấy mình không đáng để anh bỏ số tiền lớn như vậy ra để tìm mình.

Không!

Tui phải làm một bé mèo hiền huệ!

Nhất định phải tự thân về nhà!

Tiết kiệm khoản tiền này cho chàng ngốc nhà tui!

Không, là tiết kiệm tiền cho chồng đại nhân nhà tui!

Trình Tân cóc thềm tránh mưa nữa.

Chạy cái vèo dọc theo rìa con đường xe buýt mới đi qua.

Giữa chừng chạy nhanh quá còn vồ ếch một lần, lớp lông trắng toàn thân dính bùn lem luốc, dán bết vào người.

Trông sa sút lôi thôi khó tả. Nếu giờ mà mang tấm hình của Tiểu Tiểu ra so mặt Trình Tân, chỉ sợ chẳng mấy ai liên tưởng đôi bên lại với nhau được.

Vô cùng nhếch nhác, một nửa diện tích bề mặt đã bị bùn lấp kín.

Trình Tân khập khiễng lò dò tìm tới tiểu khu quen thuộc. Giờ này trên đường đã vắng bóng người, không một tiếng xe. Đêm đã về khuya.

Cơn mưa trút xuống to dần. Bảo vệ ngồi trong phòng canh. Hàng rào sắt không ngăn được cô, Trình Tân nhanh nhẹn len vào.

Liên Đường ở tầng 6, không cao không thấp.

Vấn đề duy nhất chính là, khuya khoắt thế này, liệu còn ai ra vào và nhập mã mở cánh cửa tầng trệt nữa không, cho cô vào ké với.

Gió đêm rét buốt, thoang thoảng hơi mưa.

Trình Tân run rẩy nép vào một góc. Nước trên người nhỏ lỏng tỏng xuống sàn, hơi lạnh ngấm da thịt.

Cơ thể cô run lên từng hồi, vừa mệt vừa buồn ngủ. Mặc dù trước khi trốn đi đã nhai ít thức ăn cho mèo, nhưng lâu như vậy, cô đã đói lắm rồi.

Cô thầm cầu nguyện, cho ai đó tới đi.

Cho tôi vào với.

Trình Tân chờ rồi lại chờ, đến tận khi mưa ngớt dần.

Vẫn chưa thấy ai xuất hiện.

Cô chậm rãi ngả người dựa vào sườn tường, cơn lạnh kéo mí mắt khép dần.

Chợt nghe tiếng giày cao gót vang lộp cộp lên mặt đất, cô vọt mở mắt dõi ánh nhìn ra cửa. Không thấy ai. Cô chuyển mắt ra quanh đó, cuối cùng trông thấy một cô gái cầm túi xách đi tới.

Trình Tân ngỡ đó là một thiên thần!

Cô gái đó đi lại cánh cửa, nhập mật mã. Trình Tân mon men tiến gần.

Cánh cửa hé mở.

Trình Tân lao vọt qua, chạy xộc vào tòa nhà.

Quý cô mới mở cửa giật mình hét lớn, bỏ túi chạy lấy người.

"Cái gì! Cái gì ở đó?"

Lúc này Trình Tân đã chạy đến đầu cầu thang, vừa chạy vừa thầm áy náy.

Chân thành xin lỗi cô nhé, làm cô sợ rồi.

Dáng vẻ tôi bây giờ, quả có hơi khó chấp nhận, hơi xấu một tí.

Cô nàng kia đứng hời hợt trước cửa hồi lâu mới dè dặt khép cửa lại, nhanh chân đi về phía thang máy, thi thoảng còn liếc quanh quất vào dấu chân mèo ướt nước bên cửa an toàn.

Mèo hoang à?

Làm sợ gần chết, còn tưởng là chuột chứ...

Nghĩ vậy, cô nàng bước vào thang máy, lòng ôm sợ hãi móc điện thoại ra tâm sự với bạn về khoảnh khắc kinh hãi vừa rồi.

Trình Tân hết leo lại bò, mới đầu leo lên tầng 1 tầng 2 còn dễ, tầng 3 vẫn cố được, còn đến tầng 3 tầng 4 thì quả là bụng dán vào cầu thang lết lên từng bậc. Mấy lần kiệt sức lăn xuống, đầu óc quay cuồng mất phương hướng, trán còn đập vào bậc thang đau đến mắt nổi đom đóm chẳng biết trời trăng là gì, quên cả mình là ai, sao lại lạnh thế này... Phải nằm trên đất hồi lâu mới tỉnh lại.

Sau đó lại tiếp tục vừa bò vừa lết, móng vuốt đã đập nát – kết quả của những vết rạch lên nền xi măng, bụng cũng đau dội từng cơn, lông tóc dính bết lên người. Cô chun mũi hắt hơi vì lạnh, đầu óc đặc quánh kêu gào đòi đình công.

Tựa như đã qua trăm cay ngàn đắng, cuối cùng cũng lết được tới cửa nhà.

Dưới vuốt có vết máu lờ mờ, dù không đậm, rõ nhưng cũng đủ để nhìn mà giật mình.

Cô nàng vuốt đập cửa.

Chẳng còn mấy sức, Trình Tân không chắc người bên trong có thể nghe được tiếng cô đập cửa hay không.

Lạnh quá đi.

Móng vuốt đau quá.

Đầu cũng nhức buốt từng cơn.

Đói rã ra rồi.

Chẳng còn tí sức nào.

Trình Tân hạ vuốt, bắt đầu dùng đầu đập cửa, bóng dáng đang ngồi thẳng cũng dần biến thành ngã rạp vào cánh cửa, đợi cho hồi sức một chút lại đập đầu vào tiếp, rồi lại tiếp tục nhắm mắt thở dồn dập như chỉ giây tiếp theo hơi thở sẽ lập tức biến mất.

"Meo..."

"Meo..."

Liêm Đường trần trọc không tài nào đi vào giấc ngủ. Nhiều lần thiếp đi rồi lại tỉnh dậy, mơ hồ nghe được tiếng Tiều Tiều đang kêu đầu đây. Đã hai lần, anh vội vàng bật dậy mở cửa vì tưởng Tiều Tiều về nhà.

Nhưng mỗi lần, hi vọng lại hóa hư không. Tất cả chỉ là ảo giác.

Lần này, anh lại nghe được tiếng kêu quen thuộc.

"Meo..."

"Meo..."

Còn yếu ớt mong manh hơn cả âm thanh anh tự huyền hoặc ra trước đó.

Ngủ đi.

Không phải con bé.

Âm thanh này chỉ là mây tự tưởng tượng ra thôi.

Liêm Đường nhắm chặt mắt, cố gắng giục mình mau chìm vào giấc ngủ. Nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai sẽ tiếp tục tìm kiếm.

"Meo..."

Lại nữa rồi, còn nhỏ hơn tiếng kêu trước đó. Liêm Đường ngồi dậy, thở hắt ra một hơi nặng nề.

"Lần cuối cùng..." Chỉ kiểm tra thêm lần này nữa thôi.

Anh xỏ dép, mở đèn.

Bước ra cửa.

"Meo..."

Tiếng kêu đã to hơn khi còn ở phòng ngủ.

Chân thật đến thế.

Cứ như bé con đã thật sự quay về.

Liêm Đường nhắm mắt, chậm rãi mở cửa.

Đập vào mắt là bé con lấm bùn đất cuộn người nằm cạnh cửa. Người mắt anh co rụt lại.

"Tiểu Tiểu..."

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Dương Lam

Bệnh viện thú cưng.

Bạn nhỏ Tiểu Tiểu đã xong thủ tục kiểm tra toàn diện, một cây kim dài ấn ngửa ngay trên lồng ngực, vừa đau vừa nhức chỉ muốn nhổ ra ngay, nhưng ngay sau đó đã được một giọng nói dịu dàng vỗ về an ủi.

"Không sao, không sao đâu, châm cứu thôi mà."

Anh trai đẹp trai đó à? Tôi đã về nhà rồi?

"Meo..." Trình Tân nhắm mắt chống lại cơn quay cuồng váng óc, rên một tiếng lí nhí. Âm thanh tự cho là to vang hào hùng nhưng rơi vào tai người nghe lại bé nhỏ như không có.

Cũng chỉ kêu một tiếng duy nhất rồi im bật.

Không phải Liêm Đường không muốn nói chuyện, mà là miệng lưỡi khô cứng không thốt được thành lời. Nhớ tới dáng vẻ con bé trước khi mình đi công tác, rồi nhìn lại tình trạng thảm thương tội nghiệp như bây giờ, tim anh chợt thắt lại.

Anh rất hối hận, cũng rất đau xót.

Để tránh nhiễm trùng, những chỗ vết bị rách ra chảy máu đã được bôi thuốc, băng bó lại, ngay cổ còn đeo cái vòng Elizabeth để tránh mèo liếm miệng vết thương.

(*) Vòng Elizabeth:

Sau đó Trình Tân lại sốt, cơ thể nóng rẫy mơ màng, nằm mê man không tỉnh.

Mà trong khoảng thời gian cô hôn mê này.

Do chuyện Trình Tân gây ồn ào khá lớn trên mạng nên rất nhiều người quan tâm đến tình hình của cô. Bây giờ Trình Tân đã về, đương nhiên cũng phải thông báo cho mọi người để họ được yên tâm.

Vì vậy, Liêm Đường còn bảo trợ lý đi lấy đoạn camera theo dõi hôm Trình Tân tự tìm về tiểu khu.

Chỉnh sửa một chút, vừa để cho anh cũng biết Trình Tân đã trở về thế nào.

Kết quả, khi đoạn video được gửi vào điện thoại, mở ra xem rồi, Liêm Đường cứ ngồi mãi trên băng ghế ngoài hành lang, mãi sau cũng không nói được câu gì.

Trông thấy con bé ngã xuống bậc thang, nằm mãi trên mặt đất không động cựa, tim anh như bị vạn mũi tên đâm xuyên vào, gò má căng thẳng hóp lại.

Chỉ là quá trình trong tiểu khu đã có bao gian nan trắc trở, vậy đừng nhắc tới ở những nơi anh không thấy, con bé đã trải qua những gì, tại sao chân lại bị thương? Trong tiểu khu, vừa vào đến phạm vi camera có thể quay được, đã thấy nó bước đi khập khiễng, không được linh hoạt.

Trong lòng thực sự bức bối. Mãi lâu sau anh mới tìm lại được bình tĩnh, giao chuyện này cho trợ lý xử lý, còn mình thì chuyên tâm ở bệnh viện trông nom, và ngồi ngắm Trình Tân đang nằm bên cạnh với nét mặt an yên.

Anh chụp lại hình ảnh này mấy tấm liền, lưu trong điện thoại.

Vừa muốn quên, cũng muốn mãi lưu giữ khoảnh khắc này.

Dường như trước mặt anh, nhóc con luôn có vẻ ngoan hơn bình thường, bị bệnh tiêm thuốc uống thuốc cũng trở nên rất nghe lời, còn hiểu chuyện không giãy giụa. Thật ra con bé rất ngoan, cũng rất thông minh.

Nhất là sau khi nghe lời Triệu Thành, hiểu được tính cách bé mèo nhà mình, anh cảm thấy, Tiểu Tiểu của anh, thật sự là một bé mèo hiếm có, ngoan ngoãn thông minh, hiểu chuyện, không phá phách, không cào sô pha để mài vuốt, không đẩy bình hoa trên bàn, không dẫm đạp "giày xéo" hoa cỏ, cũng không cào cắn ai.

Bé con rất tốt.

Còn anh lại đối xử với nó chưa đủ tốt.

Sau khi quần chúng weibo xem được, biết Tiểu Tiểu đã tự tìm về nhà, ai nấy đều hoan hô chúc mừng. Song khi mở xem đoạn video đã được biên tập chỉnh sửa lại kia, rất nhiều người không cầm được nước mắt.

"Trời ơi, tội quá, trông bé nó cố sức bò lên như vậy, còn ngã lăn xuống mấy lần, tim tôi như bị ai đó bóp thật chặt ấy, tội nghiệp con bé!"

"May là cũng về rồi, về rồi là tốt. Chủ weibo cũng may đấy, chắc do Tiểu Tiểu của chúng ta cảm nhận được chủ weibo là tên phá của, muốn tiết kiệm tiền cho chủ nên mới một mình vượt trăm ngàn gian khổ về nhà. Chủ weibo nhất định phải khen thưởng cho Tiểu Tiểu của chúng ta thật nhiều vào!"

"Ghét nhất xem những đoạn video thế này, đau lòng chết mất QAQ."

"Tiểu Tiểu thật là kiên cường, cũng rất thông minh, là bé mèo thông minh nhất tôi từng biết, biết không tự vào được nên mới chờ ở đó đợi có người vào để bám theo, biết leo cầu thang lên nhà, nhớ được nhà mình ở đâu..."

"Thương Tiểu Tiểu, chúc mừng chủ weibo."

"Về là tốt, về được là tốt rồi."

"Vẫn luôn không mấy hi vọng với chuyện tìm mèo này, nhưng trăm ngàn không ngờ tới đồng chí mèo tiểu tiên lại tự về được. Thật đó, xem clip cảm động quá cơ, rồi cả hình ảnh Tiểu Tiểu được điều trị ở bệnh viện nữa. Cám ơn chủ weibo, mặc dù xem mất bao nước mắt nhưng cũng có thể yên tâm rồi. Chúc mừng nhé."

Trình Tân hôn mê một ngày một đêm. Đến khi tỉnh lại, bên ngoài chỉ có bác sĩ và y tá, không thấy Liêm Đường đâu.

Trình Tân hơi hụt hẫng.

Nhưng cô không nghĩ nhiều. Nói gì thì anh trai đẹp trai cũng là người bận rộn, mấy ngày nay nhất định đã lo nghĩ bỏ công tìm cô lắm rồi, hẳn giờ anh ấy phải đi giải quyết công việc.

Trình Tân đoán không sai. Đúng là Liêm Đường còn ngồi trong công ty cắm đầu vào công việc, nhưng đồng thời anh cũng ở bên trông cô một ngày một đêm, mãi hơn 5 giờ sáng nay mới đến công ty, lo liệu vận hành một hạng mục quan trọng cuối quý này.

Anh vừa đi nửa giờ, Trình Tân đã tỉnh lại.

Liêm Đường chạy đua cả ngày để hoàn thành tất cả công việc, rồi lại phong trần mệt mỏi chạy về bệnh viện thú cưng.

Khi tới bệnh viện đã là hơn 7 giờ. Giờ nghỉ trưa anh vẫn ngồi làm việc không ngừng nghỉ, cơm trưa cũng chỉ ăn qua loa mấy miếng rồi tiếp tục vùi đầu vào công việc, mặc cho cơm canh nguội ngắt.

Vào đến nơi, thấy Trình Tân húp cháo anh mới chợt thấy hơi đói.

Cũng chẳng có tâm trạng nào mà về nhà nấu cơm. Anh gọi đại một phần ăn ngoài rồi vào chăm Trình Tân.

Vừa thấy Liêm Đường khoác áo vest trên khuỷu tay đi vào, Trình Tân liền hớn hờ meo meo liên tục.

Liêm Đường định vươn tay xoa đầu cô. Chợt nghĩ tới vết thương của cô, anh lại mới ở bên ngoài bụi bặm, chẳng may làm vết thương của cô bị nhiễm trùng trở nặng thì không nên.

Anh nói: "Đã hỏi bác sĩ rồi, ở lại quan sát thêm một hai ngày, nếu không có vấn đề sẽ được xuất viện."

"Meo..."

"Ăn nhiều vào cho nhanh khỏe, may là vốn tố chất thân thể mày đã tốt hơn mèo nhà người ta, cũng sẽ bình phục nhanh hơn." Liêm Đường nhìn Trình Tân, chất giọng trầm ấm có sức mạnh xoa dịu lòng người.

Khiến Trình Tân cũng thấy ấm lòng, ngoan ngoãn thuận theo.

Liêm Đường chợt cười: "Mày đeo cái này trông rất dễ thương, ha ha." Nói xong còn phì cười thành tiếng.

Đầu Trình Tân như cái loa lớn, ăn gì cũng cần có y tá tới đút. Ôi sao họ không chịu tháo cái vòng chết tiệt này xuống nhỉ, cô hứa mình sẽ không bao giờ tự liếm vết thương đâu. Tiếc rằng chẳng ai chịu tin, thế là đành phải

tiếp tục ôm buồn thương đeo cái loa bụi chẳng này, ảnh hưởng tới hình tượng của bản mèo tiên quá mà.

Bây giờ còn bị trai đẹp lôi ra móc mìa nữa chứ. Trình Tân thầm hứ dài, sưng mặt, quay lưng về phía Liêm Đường, cóc thềm nhìn nữa.

Liêm Đường nhướn mày nói: "Làm sao, định không để ý tới tao à?" Mặc dù trong lời nói có ý thách thức, nhưng thật ra cũng rất thích thú ngắm nét mặt "chảnh mèo" của cô. Thế này tức là bé con đã hồi sức kha khá, có thể hồn dỗi anh được rồi.

Trình Tân không muốn cho trai đẹp ngắm nghía dáng vẻ ngớ ngẩn cồng kênh của mình bây giờ, chỉ câm lặng tặng lại cho anh cái mông mèo xù lông.

Xù đến độ khiến người ta nhìn thấy chỉ muốn nắn bóp.

Liêm Đường cũng đã mở lòng, vươn tay sờ soạng.

Trình Tân giật thót, bước loạn choạng về phía trước hai bước mới uốn éo vặn mình lại trừng Liêm Đường.

Gì vậy! Chọc tui hả?

Bộ mông tui là để cho anh sờ hả?

Liêm Đường đâu có ngờ chỉ vuốt mấy cái thôi mà Trình Tân phản ứng dữ vậy, cũng thấy buồn cười.

"Tiểu Tiểu, để anh sờ thêm cái nữa nào." Còn cố ý chọc cô.

Trình Tân lập tức co người sát vào nóc lồng, kiên quyết từ chối.

Liêm Đường lại như phát hiện ra vùng đất mới. Anh cọ mũi cười cười, không chọc cô nữa mà đóng lồng lại, để cô ăn tiếp.

Mới này đã húp nửa bát cháo, giờ y tá lại cầm tới một bình sữa, là hỗn hợp sữa pha với dịch dinh dưỡng điều chế từ bột xương khô. Uống cái này vào sẽ bình phục nhanh hơn, bổ sung dinh dưỡng và bổ máu.

Y tá cho Trình Tân ăn, bữa tối của Liêm Đường cũng được mang tới.

Để tránh cho Trình Tân trông thấy lại không chịu ăn, Liêm Đường mang đồ ăn của mình sang phòng nghỉ dùng riêng.

Thi thoảng lại cầm điện thoại lên trả lời tin nhắn và đọc tài liệu.

Một ngày sau, Trình Tân được về nhà.

Do biểu hiện hết sức ngoan ngoãn, vòng Elizabeth trên cổ đã được lấy xuống.

Chỗ móng vuốt bị rách da hiện đã kết vảy. Vấn đề duy nhất chính là chỗ chân sau bị trật khớp vẫn chưa lành hẳn.

Tắm xong, da lông lại mềm mượt trắng xinh như ban đầu, bạn Trình Tân chính thức khôi phục trạng thái mèo tiểu tiên.

Vì hành động bất tiện nên mấy hôm nay, Liêm Đường luôn chiều theo mọi "yêu sách" của cô: lúc nào cũng ôm cứng trong lòng, trừ tắm rửa thay đồ nấu cơm còn đâu không buông phút nào, ngay cả khi mở hội nghị trực tuyến tại nhà, các nhân viên cũng có thể trông thấy bé mèo tiên trong ngực sếp.

Khiến họ không tài nào tập trung nổi... Mèo mèo đáng yêu quá sức luôn hà.

Liêm Đường nào ngờ lại có nhiều người mang thuộc tính "sen ngầm" như vậy? Hết cách, cứ mỗi lần họp hành là đành phải tách Trình Tân ra, đặt ở nơi ống kính không quay tới.

Tránh cho ảnh hưởng tới tiến độ cuộc họp.

Trình Tân cuộn người trong ổ mèo, ổ mèo được đặt trên bàn, trong tầm tay Liêm Đường. Cô đang ngắm gã trai vừa đạo mạo ngồi họp mà tay vẫn xoa đầu cô, hoặc giầy xéo đuôi cô kia.

"Meo..." Mặc gì phải nắm chặt đuôi tui hả?

Bạn Trình Tân rảnh rồi sinh nông nổi vừa díp mắt ngái ngủ vừa cảm nhận âm thanh đầy sức hút quấy nhiễu bên tai. Liêm Đường đã kết thúc hội nghị, bế cô lên.

Anh ra khỏi thư phòng, đi ra phòng khách, đặt Trình Tân xuống một bên bàn bếp, còn mình thì đeo cái tạp dề màu đen, rửa tay, mở tủ lạnh, vừa kiểm tra nguyên liệu vừa nói với Trình Tân: "Trưa nay ăn cơm với thịt bò nấu củ cải, canh xương hầm." Bữa sáng ăn xong, trước khi lên thư phòng anh đã hầm xương sẵn. Bây giờ nước đã rất ngọt rồi.

Trình Tân hít một hơi thật sâu.

Không tự chủ nuốt nước miếng, thơm quá à.

Hình như dạo này tài nấu nướng của trai đẹp lại tăng rồi. Ban đầu chỉ nấu được những món đơn giản, nay thì đến xương cũng đã biết hầm. Cô biết anh không phải người nấu ăn ngon từ trước, đa phần đều là mới học làm gần đây, món xương hầm cũng chỉ vừa mới mua nguyên liệu về sau đó làm từng bước theo công thức.

Mùi rất tuyệt.

Mặc dù trai đẹp không nói rõ, nhưng Trình Tân vẫn cảm nhận được, nước hầm xương này là đặc biệt hầm riêng cho cô đó, cháo sáng cháo tối cũng đổi loại đổi kiểu tự nấu cho cô.

Hôm qua đi bệnh viện kiểm tra lại, bác sĩ còn cảm thán rằng cô hồi phục rất nhanh.

Trình Tân nghĩ, đây đều là công của trai đẹp quan tâm săn sóc. Anh ấy thật chu đáo, tỉ mỉ làm sao.

Hơn nữa, cô cảm nhận được anh ấy đối xử với cô hơi khác rồi.

Là... đối với cô... dịu dàng hơn hẳn...

Nghĩ tới đây, Trình Tân lại chôn mặt xuống nền đá, cả cái đầu mèo vùi trong hai chân trước, lặng lẽ đỏ mặt.

Cô chỉ muốn hét lên thật to -- a a a a!

Lực sát thương của trai đẹp dịu dàng thật đáng sợ!

Cô có dự cảm ngày nào đó mình sẽ đi lên con đường... không lối về!

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: Dương Lam

Một tuần sau, Liêm Đường tung hai tấm hình cận mặt Trình Tân lên weibo. Nhìn góc nào cũng thấy Trình Tân đã bình phục không khác gì khi trước, vẫn là bé mèo tiên của ngày ấy. Mọi người xem hình xong đều yên tâm.

Nhưng vì chuyện này, lượng follower trên weibo Liêm Đường tăng vọt, hơn nửa số ấy đều vì Trình Tân.

Có việc hay không có việc cũng kêu gào đòi Liêm Đường cập nhật 1, 2 tấm hình hoặc clip ngắn về Tiểu Tiểu. Tiếc rằng Liêm Đường là anh chủ vô cùng bận rộn, trước thế nào nay vẫn thế đó, vốn chẳng thèm để ý tới cái xó weibo này, hình và clip thì vẫn chụp vẫn quay, nhưng đa phần đều tự giữ riêng cho mình ngắm, không hề có ý chia sẻ.

Chỉ khi bị yêu cầu quá mức mới đăng vài đoạn clip ngắn vào group chat.

Ngày nào Chương Kính Chi cũng phải mò những thứ khiến mình ngứa lòng thèm khát này ra xem. Anh chàng vẫn mãi canh cánh chuyện ôm bế mèo ta, khổ nỗi việc bận như chó, đến giờ vẫn chưa được ôm thành công.

Nhất là khi, ba thằng khốn nạn đó còn huênh hoang khoe chuyện nghỉ phép.

Ôm cả mèo theo!

Chuyện nghỉ phép Liêm Đường đã đề cập tới từ sớm. Do trước đây bận công việc nên vẫn không sắp xếp được, trước khi đi công tác đã hứa với Trình Tân là sẽ dẫn cô đi nghỉ phép rồi, chỉ vì sau đó cô bị lạc nên đành hoãn lại mấy ngày. Nhưng giờ sức khỏe Trình Tân đã tốt lên, ngoài chân sau vẫn còn hơi khập khiễng thì đã gần như bình phục hoàn toàn.

Mà lúc này, ai nấy đang tự lái xe mình đi tới khu nghỉ dưỡng.

Nhằm dả kích bạn Chương Kính Chi đáng thương không có ngày nghỉ, cả ba vẫn luôn livestream hành trình chuyển đi, tất tật từ đang chuẩn bị ăn gì, chơi gì,... khiến Chương Kính Chi giận hộc máu.

Liêm Đường đang vượt lòng cho Trình Tân, động tác vô cùng dịu dàng.

Trình Tân lim dim buồn ngủ, bỗng nhiên xe thẳng gấp khiến cô suýt đập vào thành ghế trước, may là còn Liêm Đường vẫn luôn chú ý, đã kịp thời bắt được ôm vào trong ngực.

Tài xế ngoái lại nhìn Liêm Đường áy náy: "Cái xe đằng trước thẳng đột ngột quá..."

Liêm Đường gật đầu đáp: "Không sao." Không hề có ý trách cứ.

Nói xong lại cúi đầu, quan sát Trình Tân nằm đờ đẫn trong lòng mình.

"Không ngủ nữa à?"

"Meo -- "

Tuổi xuân mơn mớn, ngủ được là nhiệm vụ quan trọng nhất.

Trình Tân meo xong lại loay hoay tìm một tư thế thoải mái nhất trong lòng Liêm Đường, uể oải nhắm mắt.

Huống gì, xe chạy êm thế này, không ngủ thì phí.

Lãnh Trạc đến nơi đầu tiên, biết Liêm Đường tới sau cũng rất tự giác để cửa cho anh. Đây là biệt thự nghỉ dưỡng độc lập, trong có nhiều phòng. Biệt thự theo phong cách ba tầng kiểu Nhật, có cả quán gia riêng.

Vừa nhắc bóng Liêm Đường, Lãnh Trạc đã trêu: "Sao chỉ có mèo tiên thiên thế này, cô vợ yêu thần bí nhà cậu đâu?" Nói xong còn lia mắt nhìn quanh quất.

Nghe vậy, Trình Tân ra sức tạo cảm giác tồn tại.

"Mèo -- " Đây này!

"Mèo -- " Vợ yêu chính là bản mèo tiên đây! Tôi ở đây! Ngay ở đây!

Thấy Trình Tân vừa gặp đã gào rú như muốn nhào vào mình, Lãnh Trạc cười bảo: "Tiểu Tiểu gặp tớ... Ừm... Rất vui kìa, xem ra còn nhớ được tớ." Lần trước Liêm Đường đi công tác, Lãnh Trạc từng tới chăm nom Trình Tân giúp anh.

Dứt lời, Lãnh Trạc vươn tay định đón Trình Tân.

Trình Tân nghe anh chàng lý giải về biểu hiện của mình chỉ có thể thất vọng thở dài, cảm nín xoay lưng tặng cho Lãnh Trạc một bóng mông phũ phàng.

Liêm Đường cong môi nói: "Xem chừng nó chỉ định chào hỏi cậu thôi, không có ý tiếp xúc thêm đâu. Cậu cũng đừng nên nghĩ nhiều quá."

"Mèo -- chảnh quá đấy." Lãnh Trạc dè bủ xong lại ngồi về ghế.

Quán gia xách hành lý mang vào phòng. Đến tận khi chuẩn bị ăn trưa, Dịch Viễn Sơn mới hốt hải chạy tới.

Sau khi tối, việc đầu tiên chính là ném phẳng hành lý chạy lại ôm Trình Tân. Sau đó, chụp hình chung, lặp lại y chang Lãnh Trạc đã làm vừa nãy, quảng tấm hình seo phì vào trong group.

Chọc Chương Kính Chi chơi.

Bạn nhỏ Chương Kính Chi bị oanh tạc hình ảnh liên tiếp cũng chỉ biết cắn răng nghiêng lợi với màn hình.

Dịch Viễn Sơn: Có phải đang muốn bỏ nghề ** không?

Lãnh Trạc: Được ôm Tiểu Tiểu sướng tay thật đấy, há há.

Liêm Đường thì gửi một đoạn clip ngắn quay cảnh Trình Tân nằm trên đùi mình, vươn chân ngược đầu ngóng nhìn anh. Hai mắt bé con mở thật to trông vô tội hết sức, quả y hệt yêu tinh nhỏ ranh mãnh.

Chẳng mấy, hệ thống đã gửi tin báo: Chương Kính Chi đã rời khỏi nhóm.

Lãnh Trạc và Dịch Viễn Sơn cùng cười phá lên.

"Cậu ta rời nhóm rồi."

Liêm Đường xoa đầu Trình Tân nói: "Chắc Kính Chi tức chết mất."

Trình Tân câm lặng ngồi ăn, lòng nghĩ: Đám bạn xấu xa các người, nếu không phải mấy anh đả kích người ta thì sao thần tượng của tui có thể rời nhóm chứ.

Không lâu sau, ba vị này ăn cơm trưa ngủ dậy rồi tranh thủ buổi chiều gió mát đi câu cá, vừa câu vừa trò chuyện trên trời dưới đất, sau đó kéo bạn Chương Kính Chi đã giận dỗi bỏ group vào nhóm lại.

Để tránh Trình Tân lại đi lạc, Liêm Đường đeo cho cô cái vòng cổ có hệ thống định vị, chất liệu mềm mại mỏng nhẹ, quấn hờ quanh cổ.

Ngày đầu đeo vòng, Trình Tân bứt rứt khó chịu kinh khủng, lòng chỉ mong mau chóng lấy nó xuống. Nhưng Liêm Đường kiên quyết không chiều theo, chỉ tỏ ý nếu cô không chịu đeo sẽ nhốt luôn trong nhà, không cho ra ngoài nữa.

Mặc dù biểu hiện của cô đúng là một bé mèo ngoan ngoãn hiểu chuyện không chạy lung tung, nhưng trong mắt Liêm Đường vẫn chỉ là một con mèo, có thể đi lạc bất cứ lúc nào. Mà loại khả năng rủi ro thế này, Liêm Đường tuyệt không cho phép nó tồn tại.

Trình Tân cũng hiểu điều đó, đương nhiên chỉ có thể thỏa hiệp đeo vòng.

Coi như một sợi dây chuyền kiểu cá tính là được.

Nghĩ vậy, chuyện này cũng không khó chấp nhận lắm.

Dù sao Liêm Đường cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi.

Lãnh Trạc câu được một con cá. Còn đang tưởng Tiểu Tiểu sẽ meo meo nhào tới ngay, nào ngờ, nhóc ta cóc thềm để ý, chỉ hờ hững nằm ườn trên ghế nghỉ bên cạnh Liêm Đường, nheo mắt ngắm ráng chiều.

Lúc ấy vẫn còn sớm, tuy trời đã ngả hoàng hôn nhưng vẫn chưa muộn lắm. Cảnh trời chiều đẹp khôn tả, những ráng mây cam hồng đan xen như bảng màu nước lan trên giấy.

Dịch Viễn Sơn cầm móc câu ngăn ngor một hồi mới quay sang Liêm Đường, ánh mắt đuổi theo bóng Trình Tân đang thả hồn ngắm hoàng hôn.

Anh nói với Liêm Đường: "Con mèo của cậu... Sao cứ thấy như không lớn lên chút nào vậy... Rất kì lạ..." Ánh mắt nó cũng... Nói thế nào nhỉ? Ví dụ lúc nó đang thả hồn đôi mắt về phương xa như bây giờ đây, khiến người ta thấy an yên bình thản lạ lùng. Cả cơ thể nó như tỏa luồng hào quang cuốn hút người ta không thể dời mắt. Nhưng bình thường thì lại ranh mãnh tinh quái.

Nghe vậy, Liêm Đường cũng hướng mắt sang Trình Tân. Mặc dù Trình Tân đang xuất thần, nhưng những lời Dịch Viễn Sơn vừa nói cô vẫn nghe không sót một chữ.

Lãnh Trạc tổng kết: "Đây là một con mèo tương đối có phong thái văn nghệ. Chỉ một tư thế, một ánh mắt cũng có thể chụp ra được ảnh bìa cho tạp chí."

Ngoài mặt Trình Tân vẫn chảnh chọe đạo mạo nhưng bên trong đã lên phồng mũi: Đương nhiên, người ta cũng đâu có phải mèo bình thường, người ta là bé mèo mang linh hồn con người đó!

Sau đó Liêm Đường để thêm: "Đó là do các cậu chưa thấy lúc nó phát bệnh "nu" thôi, nếu không sẽ không đánh giá nó cao vậy nữa đâu."

"Meo -- "

Dịch Viễn Sơn phiên dịch: "Đây là đang không vui vì hình tượng bị hủy hoại đó, cậu nói chuyện nhớ chú ý một chút."

Lãnh Trạc bật ngón cái với Dịch Viễn Sơn: "Tiếng mèo cấp mười luôn rồi. Nhưng tớ lại thấy, phải là không vui vì ba chúng ta ầm ĩ làm ảnh hưởng thời gian ngắm cảnh của con bé mới đúng."

Dịch Viễn Sơn: "Có đạo lý."

Liêm Đường: "Chắc... vậy..." Giọng không chắc chắn.

Buổi tối cả hội cùng ăn một bữa thịnh soạn. Ba người một mèo ẩn cư trong khu nghỉ dưỡng khoảng một tuần, chơi hết các trò chơi hoạt động trong đó. Trình Tân còn được theo chân bọn họ đi đánh golf.

Lãnh Trạc cười Liêm Đường: "Giờ cậu đi đâu cũng phải bọc nó mang theo rồi."

"Đã hứa dẫn nó đi chơi rồi, nếu chỉ mang tới đây rồi nhốt trong phòng thì còn gọi gì là chơi nữa." Đó chỉ là đổi một nơi nhốt con bé thôi.

Khiến Trình Tân nghe mà cảm động suýt rơi lệ.

Kỳ nghỉ nhanh chóng kết thúc.

Từ khu nghỉ dưỡng về đến nhà đã là chạng vạng, một người một mèo đều mệt rũ người. Cả hai ăn uống qua loa rồi lăn ngay ra ngủ.

Trước khi về nhà, Liêm Đường còn ôm Trình Tân tới bệnh viện thú cưng kiểm tra sức khỏe, nhân tiện tắm luôn cho cô.

Hiện giờ cả cái thân mèo đổ đống ra giường, người ngợm thơm tho, nhẹ nhàng khoan khoái. Đúng là càng ngày càng "tiên".

Mấy hôm nay, Trình Tân lợi dụng bệnh tật giờ đủ trò làm nũng, đến đi ngủ cũng phải nép sát vào Liêm Đường, nhõng nhẽo không để đâu cho hết. Liêm Đường cũng chiều theo.

Liêm Đường tắm xong đi ra, Trình Tân tự động tự giác nhảy lên tay anh. Liêm Đường cười nói: "May là tướng ngủ của tao tốt. Nếu không nằm sát rạt như vậy, không biết nửa đêm có thể xoay người đè bẹp mày luôn không nữa."

Lần đầu Trình Tân đòi rúc vào ngủ cùng Liêm Đường đúng là do trong lòng nhạy cảm bất an. Sau đó về nhà lại có cảm giác rất không thật,

cần phải làm gì đó để tự thuyết phục rằng mình đã tìm được về nhà thật rồi. Vậy nên cứ tối đến là Liêm Đường lại chủ động cho cô gối lên tay mình, dùng tư thế bảo vệ để trấn an tâm tình bồn chồn lo lắng của cô. Anh đã nhìn ra, đã biết cô đang bất an.

Trình Tân cũng biết vậy nên mới chủ động chui vào tay anh.

Nhưng khi cô sắp ngủ cũng sẽ bò lên cuồn người bên vai anh, tránh đề lên người làm anh khó ngủ.

Cô dựa sát lại gần, anh không đẩy ra.

Quanh mũi vương vất mùi sữa tắm the mát của anh, thoang thoang, nhẹ len vào mũi, khiến cô an tâm.

Tóm lại, mấy hôm nay thật là những ngày hạnh phúc!

Mỹ thực và mỹ nam, cô đều có đủ.

Tuyệt hảo!

Sớm hôm sau, người nằm bên khế khàng ngồi dậy.

Ồa... Trai đẹp dậy rồi, nhưng em gái còn buồn ngủ mà.

Liêm Đường đứng dậy. Trình Tân trông rồi lại ngáp một cái, nường tiếp.

Đợi đến khi mùi trứng chiên bay tới mũi mới biếng nhác nâng vuốt che miệng ngáp dài rồi bò vào nhà vệ sinh rửa mặt lau móng.

Thấy bé yêu của mình đi ra, Liêm Đường bưng bữa sáng đã chuẩn bị ra bàn. Trình Tân uống mấy ngụm nước xong mới nhảy lên bàn bắt đầu húp cháo.

Dạo này bữa sáng và bữa tối của cô đều là cháo thịt các loại, chỉ có trưa mới ăn thức ăn cho mèo. Ôi khỏi phải nói sung sướng thế nào, lâu lâu còn có nước hầm xương canh gà và rau xanh nữa.

Sống lâu bên nhau, Liêm Đường nhận ra nhóc này cũng rất thích ăn các loại rau củ quả nên liền mua thêm rau về chay mặn kết hợp.

Tất cả nhân viên trong công ty đều thấy ông chủ xa cách khó gần, lúc nào cũng hằm hằm khí thế người lạ tránh xa. Duy chỉ Trình Tân cảm nhận rằng: Anh trai thiệt đẹp trai thiệt dịu dàng thiệt săn sóc! Mặc dù thi thoảng có hơi độc miệng chút xíu, hơi nhạt chút xíu...

Ăn sáng xong, vừa nghĩ sắp phải chia xa, Trình Tân đã thấy hơi không nổi, cứ mãi vòng vo quanh Liêm Đường không muốn anh đi.

"Meo -- "

"Meo -- " Em gái muốn được bên anh mãi mãi. Em gái hồng có muốn ở nhà một mình đâu QAQ.

Hơn nữa, bây giờ cô hơi sợ ở nhà một mình đó. Nhất là mới gần đây trong nhà còn lắp đặt camera thì lại càng không thích ở nhà nữa. Nếu làm gì cũng bị quay hết lại thì cô còn phóng túng thế nào, điên dại thế nào, ăn vụng thế nào được nữa!

Hồng chịu đâu!

Lúc bị Liêm Đường tròn vòng cổ vào, Trình Tân còn nghĩ, tại sao ở nhà cũng phải đeo cái này!

Sau đó liền được Liêm Đường bế lên, bỏ vào... Lồng mèo vút xó đã lâu?

Làm gì thế hả?

Sao tự nhiên không nói tiếng nào đã tống tui vào lồng thế hả?

Cứ thế, bạn Trình Tân run rẩy lo lắng ngồi trong lồng trơ mắt để Liêm Đường xách ra ngoài.

Anh trai đẹp trai ơi....

Anh định làm gì thế...

Có phải anh phát hiện tôi ngày càng ăn nhiều... không muốn nuôi tôi nữa...

Trình Tân ngấn nước mắt ngược nhìn Liêm Đường.

Tôi không muốn bị vứt bỏ mà.

Meo --

Lần tới tôi sẽ ăn ít một chút mà không được sao, òa òa.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tân quắp chặt tay Liêm Đường: Làm gì vậy, đừng bỏ em gái mà, em gái ngoan ngoãn ở nhà ngóng anh về không được sao QAQ

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Đến tận khi đã yên vị trên xe rồi, Trình Tân mới chậm chậm tỉnh ra.... Anh trai đẹp trai... muốn... mang cô... cùng tới công ty?

Để cô cùng đi làm với anh?

Trình Tân không dám khẳng định, phải tới tận lúc bị xách tới trước cửa thang máy riêng mới thấp thỏm dám tin.

Cô, thật sự, được trai đẹp ôm đi làm chung rồi?

Nhỉ??

Tại sao??

Trình Tân lơ mơ ngơ ngác, vốn chẳng hay gì chuyện này.

Sau đó, vào phòng làm việc, Liêm Đường nhắc cô ra khỏi lồng, bế vào phòng nghỉ. Trong phòng rất rộng rãi. Trình Tân nhanh mắt lia thấy có ổ mèo, bát thức ăn mèo, máy nước nóng lạnh cho mèo, bát đựng sữa, cây mèo... y đúc ở nhà. Tóm lại, ở nhà có gì thì chỗ này đều đủ cả.

Ôi! Thế này là có ý gì?

Trình Tân chợt xúc động quá sức!

Còn lần quần chút thấp thỏm chưa dám chắc chắn.

Sau đó ngoái cổ lại ngóng nhìn Liêm Đường.

Từ khi bế Trình Tân vào đây, Liêm Đường vẫn luôn ngắm cô chăm chú, thấy nét mặt thốt nhiên kinh ngạc của Trình Tân cũng chỉ cười không nói. Đến tận khi cô ngoái lại nhìn, anh mới lên tiếng: "Có phải lại nghĩ mình vượt thời không rồi không hả?" Mọi thứ đều y đúc như trong nhà, mèo ta nhìn thấy, chắc sẽ chóng mặt lắm nhỉ?

Trình Tân meo meo đáp lại, nét mặt vẫn ngẩn ngơ, khờ dại.

Liêm Đường thở dài: "Tao cũng không dám để mày ở một mình trong nhà. Lần này là bị người ta bắt, lỡ đâu lần sau lại do tự mày lén chạy đi thì phải làm sao? Qua chuyện này, thực sự có làm thế nào cũng không thể yên tâm được, nên là... Sau này mày theo tao cùng đến công ty luôn vậy." Thời gian anh ở công ty còn nhiều hơn ở nhà, đôi khi bận quá còn phải tăng ca làm đêm, ở luôn tại đây. Hồi Tiểu Tiểu chưa thất lạc, có khi hai ba ngày liền anh đều ở lại công ty họp bàn chỉ đạo công việc. Lúc ấy vốn chưa từng nghĩ sẽ có chuyện "Tiểu Tiểu mất tích", bây giờ có rồi, anh không thể yên lòng để như vậy được.

Trình Tân vẫn tiếp tục chờ mặt.

Phòng làm việc của Liêm Đường được thiết kế như một căn hộ. Nơi này lấy màu trắng là màu chủ đạo, phong cách đơn điệu giản dị. Phòng nghỉ lại khác hẳn, bên trong bài trí nội thất thoải mái, chủ yếu dùng bốn màu trắng đen xám và xanh lá cọ, có phòng vệ sinh, phòng bếp nhỏ, quầy bar tử rượu và cả phòng ngủ, phòng thay quần áo.

Đến khi Trình Tân tỉnh táo lại, Liêm Đường đã đặt cô trên sofa phòng nghỉ. Anh cởi áo khoác, xắn tay áo chuẩn bị làm việc.

Ở nhà là anh nhà bên điển trai gần gũi, đến công ty lại thành tầng lớp trí thức văn phòng giỏi giang phong độ. Nhưng kiểu nào cũng khiến Trình Tân phải lau mắt sùng bái, đẹp trai quá đi! Một kiểu đẹp sắc cạnh, uy nghiêm hơn hẳn khi ở nhà.

Anh vừa xắn tay áo vừa nói: "Nhớ uống nhiều nước. Tao phải đi làm việc. Trên bàn có trái cây, chuẩn bị sẵn cho mày đấy. Trong bát có thịt ức gà và đầu cá. Không biết mày có thích ăn đầu cá không, nhưng nghe nói rất tốt cho lông tóc, đói thì tự lại ăn nhé." Liêm Đường cũng chẳng hiểu mình đang nuôi mèo hay nuôi con gái nữa, dận dò đủ thứ, chỉ hận không thể đặt ngay trước mắt, giám sát mỗi một hành động của con bé.

"Meo..."

Trình Tân nghe lời nhảy xuống xô pha, lon ton chạy tới bên máy nước nóng.

Cái máy này khiến uống nước trở thành một việc hết sức thú vị.

Trình Tân vừa uống vừa nghĩ ngợi.

Vậy là... Sau này... Cô có thể luôn luôn ở bên anh trai đẹp trai rồi?

Vui quá!

Vì vậy, khi các vị trưởng phòng tới báo cáo đều được tận mắt chứng kiến một con mèo lông trắng muốt nghênh ngang ra khỏi phòng nghỉ của sếp, nghênh ngang nhảy lên ghế bên rồi đáp xuống bàn, mở miệng mèo phát ra một tiếng kêu trịch thượng đòi vuốt lông.

Vốn các vị còn đang băn khoăn, nào giờ sếp ta nghiêm túc cẩn thận trong công việc, hẳn sẽ cho người ôm mèo vào phòng nhốt thật kỹ cơ. Nào ngờ, vừa thấy mèo là gương mặt đang giá như nước đá của sếp thoát cái đổi sang dịu dàng liền...

Con mèo này, thật ghê gớm!

Hóa ra, sếp cũng là sen thứ thiệt, nhể. Từ khi biết mèo nhà sếp bị lạc, các vị nghĩ mãi không ra, người lạnh lùng nhạt nhẽo như sếp mà nuôi mèo,

liệu bé mèo đó có bị sếp dọa không?

Không ngờ đấy.

Thái độ của sếp với mèo và với các vị hoàn toàn không phải là một người!

Hôm nay trưởng phòng thiết kế phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Đây là một lỗi sai vô cùng cơ bản, vốn không nên phạm phải, nhưng sự cũng đã rồi. Báo cáo xong, anh ta nơm nớp chờ sếp phê bình. Nhưng mèo vừa đến, bầu không khí khiến lưng anh ta lạnh toát đột nhiên nhạt dần, thoát trông sếp cũng không đáng sợ như trước đó nữa.

Vị trưởng phòng thiết kế cảm động rơi lệ, đánh mắt liếc người đẹp mèo không tầm thường này.

Cám ơn Trời đã cho con được gặp Người.

Người chính là ngôi sao may mắn của con.

Nếu Trình Tân nghe được nội tâm của anh chàng nhất định sẽ trợn trắng mắt bảo thế này: Làm ơn đi anh giai, tui thèm để ý tới anh chắc. Tui chỉ qua thăm giai đẹp nhà tui, sợ anh ý làm việc mệt nhọc quá thôi! Đòi anh ý vượt lông cũng chỉ là nhân tiện nghỉ ngơi... Thật sự không phải nhằm mục đích được vượt lông đâu... Thật đó!

Báo cáo xong, hai vị trưởng phòng lần lượt ra ngoài.

Không lâu sau, một cô gái mặc đồ công sở, tóc đuôi ngựa gọn gàng, dáng người lả lướt đi vào.

Nom dáng người cô ấy kìa! Trình Tân chân thành khen ngợi, đúng là càng nhìn càng không thể dứt mắt.

Hồi còn là người, cô luôn thích ngắm gái đẹp, weibo cũng theo dõi một đồng tiểu tiên nữ đại tiên nữ, cứ rảnh rỗi là lại lôi ra ngắm hình, liếm màn hình các thứ.

Phái nam thì không để ý nhiều lắm, vì cô luôn cảm thấy mấy anh chàng thích selfie chỉnh ảnh trên mạng có hơi... Nói sao nhỉ, không phải nói con trai không thể tự sướng hay trang điểm như con gái. Cô tôn trọng sở thích cũng như cuộc sống riêng của người ta, chỉ là... Không phải gu của cô. Cô thích kiểu đàn ông trông thật là... đàn ông cơ, hà hà.

Hơn nữa, theo dõi hotgirl còn có thể học được cách make up phối đồ của họ. Cô cũng là một cô gái, cũng thích được đẹp cơ mà!

Mẫu tiên nữ văn phòng trí thức mang phong phạm nữ vương thế này, Trình Tân chưa từng được thấy trên weibo, nên hiện giờ cô đang xoáy ánh mắt sáng rực nóng cháy của mình vào Lâm Như Ngọc.

Oa --

Đẹp lắm! Nhìn kiểu gì cũng đẹp tuyệt.

Mặc dù đang mặc đồ công sở, nhưng trang sức phụ kiện đều rất tinh xảo cầu kì, khuyên tai lấp lánh, hốc mắt đánh bóng tôn lên đôi mắt hai mí, bầu ngực thon cao, rất hút mắt.

Nhìn ánh mắt Trình Tân cứ dán chặt vào Lâm Như Ngọc, Liêm Đường sực nhớ ra, hồi sáng lúc con bé được anh xách đi ngang qua cô tiếp tân cũng có vẻ mặt y hệt, ra khỏi thang máy, gặp cô trợ lý đang ngồi ở bàn làm việc cũng biểu hiện y đúc.

Nhóc này...

Sẽ không phải đùa cuồng nhan sắc đó chứ?

Hơn nữa còn có khuynh hướng cuồng nữ sắc hơn?

Cả lúc nhìn mình cũng không lộ ra nét mặt si mê như vậy...

Chẳng lẽ anh còn chưa đạt đến độ khiến con bé si mê?

Liêm Đường xoa xoa đầu Trình Tân, vò cho lông trên đầu cô rối bù.

Trình Tân ngoắt đầu meo meo kháng nghị.

"Đây chắc là Tiểu Tiểu nhĩ, trông xinh quá." Lâm Như Ngọc lại gần, định vươn tay vuốt ve Trình Tân. Nhưng cô chưa từng nuôi thú cưng, hồi bé còn từng bị mèo nhà bạn cắn phải nên dù đây là con mèo do người cô thầm thương nuôi thì trong lòng vẫn có rào cản tâm lý. Cô vươn tay thăm dò, ngay khi sắp chạm vào, Trình Tân bỗng chủ động ngả tới khiến cô giật thót mình, lập tức rút tay về.

"Khụ -- " Cô nhận ra mình đã nghĩ mọi chuyện quá dễ dàng. Khi còn chưa trông thấy con mèo này, cô không cảm thấy nó sẽ là vấn đề gì. Nhưng sau khi đã gặp, cô phát hiện mình vẫn không thể vượt qua nỗi ám ảnh trong lòng. Cô... sợ mèo...

Chẳng lẽ, con đường tìm chồng, phải kết thúc bởi một con mèo ư?

Trình Tân còn đang định chủ động chạy sang cầu sờ soạng, nhưng chợt phát giác tay Lâm Như Ngọc thốt nhiên run nhẹ, nét mặt ần ần, tựa như rất... Sợ cô tới gần?

Người đẹp này sợ mèo?

Thế thì thôi vậy, Trình Tân tự thấy mình cũng không cần chủ động xáp lại tìm ngược nữa.

Lỡ đâu khiến người đẹp đây hoảng sợ, người ta ném cô đi, vậy sẽ ảnh hưởng tới quan hệ tốt đẹp giữa nhân viên và cấp trên của họ lắm.

Cô không nên hại người ta, khiến sếp có ấn tượng xấu với người ta làm gì.

Dẫu sao giờ cô cũng là "sủng mèo" rồi, lỡ không cẩn thận lại thành họa quốc ương dân thì khổ!

Ai bảo cô là bé mèo tiên bé bỏng!

Mị:lực vô biên chứ!

Chàng đẹp trai nhà tui thương tui lắm đó!

Lâm Như Ngọc rút tay lại, nét mặt rối rắm nhưng đến khi Liêm Đường xem báo cáo xong thì cũng đã điều chỉnh về như bình thường. Cô không thể để lộ ra rằng mình sợ mèo ghét mèo được, cô không thể để lộ sớm như vậy.

Lỡ sau này, ngày nào đó Liêm Đường không nuôi mèo nữa? Có phải cô vẫn còn cơ hội?

Nghĩ tới đây, Lâm Như Ngọc chợt nhớ tới Vương Bất Hối. Thật ra, trong những người cô quen biết, điều kiện của Vương Bất Hối cũng rất tốt, mặc dù không xuất chúng như Liêm Đường, nhưng tướng mạo hay dáng người đều phù hợp với cô, cũng có năng lực và tiền đồ... Chỉ là... Bây giờ nói gì cũng muộn rồi, người ta đã có bạn gái.

Tốt nhất là không nên tính tới Vương Bất Hối nữa, tránh nhạt hật mè mà bỏ qua dưa hấu.

Lâm Như Ngọc vừa nghiền ngẫm vừa liếc nhìn Trình Tân trong khi tay vẫn đưa nhận báo cáo.

Trình Tân nhảy vào trong lòng Liêm Đường, liếc Lâm Như Ngọc qua khóe mắt.

Sau đó phát hiện, Lâm Như Ngọc chỉ lướt mắt qua cô rồi lia ngay sang anh trai nhà cô.

Sực nhớ hồi trước khi Liêm Tiểu tám chuyện trời đất với Lạc Thanh Nhã, hình như có nhắc rằng trong công ty anh, có một cô gái rất rất xinh đẹp thích anh trai của cô nàng... Nghĩ tới đây, Trình Tân đột nhiên sáng dạ hẳn ra, đánh mắt ngó sang Lâm Như Ngọc.

Cô biết rồi, hẳn đây chính là cô gái trong miệng Liêm Tiểu.

Nghĩ thế, Trình Tân lập tức nhảy cái phốc lên bàn, ý đồ thăm dò nét mặt của trai đẹp.

Sau đó, cô nhìn thấy, trai nhà mình vốn đâu có nhìn... người đẹp này...

Anh kí tên xong lại tiếp tục cắm mặt vào máy tính làm việc.

Trình Tân cụt hứng ngó lại Lâm Như Ngọc, Lâm Như Ngọc ôm nét mặt mất mát ôm đồ rời đi.

Trình Tân thấy vừa vui vui đồng thời cũng hơi buồn buồn. Vui vì, người nọ không thể cướp được chồng cô. Còn buồn, vì nghĩ có phải anh trai đẹp trai hơi lạnh lùng, hơi... cao xa quá rồi không? Cô gái xinh đẹp nhường ấy anh cũng chẳng thèm nhìn, vậy thì mình...

Vương Tuyệt Mạn cũng rất đẹp...

Cô còn từng thấy tấm hình chụp chung của Lạc Thanh Nhã trong điện thoại Liêm Tiểu. Cô bé đó cũng rất xinh, lại trẻ trung sức sống, ngũ quan thanh tú, dịu dàng thân thiện.

Biết bao cô gái ưu tú như thế, anh trai đẹp trai đều chẳng chút động lòng...

Cảm giác...

Thôi đi, mình là con mèo thôi mà.

Không có cảm giác chi hết.

Nhưng lại cảm thấy, mình cũng không chen vào hàng ngũ cạnh tranh này được đâu, hu hu.

Mà thôi, có thể do mình chỉ là một con mèo nên mới có thể nằm ngủ trong ngực anh ấy, ăn đồ ăn anh ấy làm, rồi còn chung chăn gối...

Nếu cô vẫn còn là Trình Tân của ngày xưa, vậy chắc không được gặp anh luôn ấy chứ.

Ai... Đây cũng là số mệnh, có được tất có mất, có mất tất có được.

Cô đánh mất cơ hội làm người, nhận được cơ hội có trai đẹp quan tâm chăm sóc.

Nếu là trước kia, đứng trước hai lựa chọn này, cô sẽ không chút do dự chọn làm người. Nhưng bây giờ, khi đã biết anh ấy tốt bụng thế nào, dịu dàng săn sóc ra sao, cảm nhận một con người khác của anh bên dưới vỏ ngoài xa cách.

Lại... Bỗng không nhớ xa anh nữa.

Nhất là tưởng tượng tới... Sau này anh trai đẹp trai sẽ lấy vợ sinh con... Đột nhiên thấy lòng sao nhoi nhói...

Sau khi gặp Lâm Như Ngọc, mặc dù không phải bị Lâm Như Ngọc đá kích, nhưng sau khi thu mình ngẫm ngợi về tương lai lận đận của mình một hồi cũng mất hẳn tinh thần.

Dù sao đi nữa, cô cũng vô cùng hâm mộ những cô gái có cơ hội được dũng cảm theo đuổi người mình thích.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Chuyện sắp mang mèo nhà đi làm, chỉ sau một buổi sáng, gần như ai nấy đều tỏ tường. Trong nội bộ công ty cũng có các group riêng tư, mọi người lén lút thảo luận, một truyền mười mười truyền trăm, muốn không biết cũng khó.

Buổi sáng Triệu Thành không đi làm, vẫn chưa được diện kiến Trình Tân.

Anh ta ăn xong bữa trưa rồi nghỉ ngơi mới lát mới thong thả nhìn vào đồng hồ. Trước giờ vào làm nửa tiếng, anh ta nhẹ nhàng khoan thai bước vào phòng làm việc của Liêm Đường.

Đến trước cửa, gõ ba tiếng.

"Mời vào -- " Tiếng nói vọng ra từ phòng nghỉ.

Lúc ấy Liêm Đường mới dùng bữa trưa không lâu, hiện đang xem tài liệu trên laptop.

Triệu Thành vào phòng, thấy cửa phòng nghỉ đang mở liền đi tới.

Đập vào mắt là bóng Liêm Đường đang ngồi trên sofa, và bạn Tiểu Tiểu nằm dài bên cạnh.

"Đây chắc là Tiểu Tiểu nhỉ, trông dễ thương thật đấy."

Liêm Đường lơ đãng đáp lại. Theo lời Triệu Thành, anh quay lại nhìn bạn Trình Tân đương mở mắt thao láo nhìn người vừa vào cửa.

Trình Tân đánh giá Triệu Thành. Ừm, không quen. Cô nàng phẩy đuôi, tiếp tục nheo mắt vùi đầu ngủ tiếp.

Triệu Thành đặt mông xuống bên kia ghế, vừa ngăm Tiểu Tiểu, vừa híp mắt cười hỏi Liêm Đường: "Mấy tháng tuổi rồi?" Không so sánh sẽ không có bi thương, nhưng vừa nghĩ tới vị tổ tông trong nhà mình, vậy thật là... Không còn mặt mũi đứng trước mặt mèo nhà người ta.

"Hắn là... hơn 6 tháng." Liêm Đường kiểm lại thời gian Trình Tân vừa tới nhà họ Liêm, đoán ra đại khái.

Triệu Thành gật gù, vươn tay thử sờ lên lưng Tiểu Tiểu, vuốt lông cho cô, còn rất chuyên nghiệp gãi cằm Trình Tân, khiến Trình Tân thoải mái rên rỉ.

Trình Tân khó nén cảm khái. Làm mèo rồi, cô dễ thỏa mãn hơn hẳn, chỉ cần được gãi mấy cái, vuốt lưng một hồi liền đã thoải mái râm rì hưởng thụ.

Triệu Thành quét mắt thấy lông mèo, ngạc nhiên hỏi: "Cậu mang nó tới kiểu gì vậy? Không mua túi đựng mèo à?"

Liêm Đường khép máy tính, đáp: "Có mua rồi, nhưng nó không thích, cứ bỏ vào là lại hoảng loạn cào túi, bỏ lông thì đỡ hơn."

"Còn chề túi mèo cơ đấy? Đáng ra túi mèo mềm và êm hơn, sẽ dễ chịu hơn chứ."

Liêm Đường từng có ý bỏ cô vào túi đựng mèo. Tiếc là nhóc con giãy giụa ghê quá, cộng thêm biểu hiện sợ hãi hoảng loạn nên cũng không nỡ, chỉ đành bỏ vào lồng mang đi. Anh nói với Triệu Thành: "Có thể con bé mắc chứng sợ hãi không gian kín?" Anh đùa.

"Hả? Còn có chuyện đó?"

"Hắn vậy, con bé có tâm lý chống cự túi mèo rất mạnh. Thôi để sau từ từ tính vậy." Chợt nhớ bé con từng bị thắt nhóc kia cuồn mất, bị nhét trong ba lô chật chội, chắc đã ám ảnh với việc đó rồi. Anh vươn tay xoa đầu cô.

Trình Tân ngồi yên lặng nghe hai người nói chuyện. Cô... đúng là không thích túi mèo. Mỗi khi bị nhét vào túi, dây kéo khóa lại, không gian đó chật hẹp u tối khiến cô hoang mang rối bời, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là ra ngoài. Sau đó Liêm Đường thấy cô thật sự không thích mới quay lại dùng lồng.

Mặc dù cửa lồng cũng luôn khóa chặt, nhưng lại không khiến cô thấy đè nén bức bối như trong túi.

Triệu Thành gật đầu tán thành, cũng không để tâm lắm. Chỉ là nếu để tiện mang thú cưng đi, anh ta vẫn thấy túi mèo dễ dùng hơn một chút. Nhưng nếu mèo đã chống cự, vậy đương nhiên vẫn nên dùng lồng cho bé được dễ chịu hơn.

Trình Tân lim dim buồn ngủ, chẳng còn hứng thú nghe họ tán gẫu gì nữa. Cô nháy xuống sofa, tìm một góc sáng sủa. Sau cơn mưa, nhiệt độ giảm dần. Hôm nay trời mưa suốt sáng, dù bây giờ đã tạnh nhưng vẫn còn mây đen chưa tan. Mặt trời hé hé sau mảng mây dày, ánh nắng nhẹ dịu sưởi ấm da thịt.

Vị trí này cách hai người kia khá xa, hơn nữa cô đang mệt, đầu óc đặc quánh, chẳng thể nghe rõ họ đang nói gì.

"Bé nhà cậu đã hơn 6 tháng tuổi rồi. Tuy mèo lông dài trưởng thành muộn hơn mèo lông ngắn hai tháng, nhưng tầm 7 tháng đã là độ tuổi nên đưa đi triệt sản, bằng không hậu họa vô cùng. Để đến khi động đực nó sẽ kêu gào hấp dẫn mèo đực tìm tới đấy. Giai đoạn này còn rất dễ bỏ nhà đi."

"Con bé là mèo lông dài, để 8 tháng hẵng triệt sản cũng được chứ?"

"Dù sao cũng sắp tới lúc động đực rồi. Cậu phải triệt sản sớm cho nó đi. Triệt sản chỉ có lợi chứ không có hại, ít bệnh hơn, cũng sẽ không bị đấm mèo đực kia quấy rối vì cơ thể nó sẽ không sản sinh ra hooc-môn nữ tính nữa." Triệu Thành ra vẻ kinh nghiệm đầy mình, cứ nghe người từng trải này đây là tuyệt không sai.

Liêm Đường gật đầu: "Hiểu rồi, tôi sẽ cho con bé triệt sản. Nhưng giờ còn nhỏ, không phải nói mèo 8 tháng tuổi mới được coi là trưởng thành, còn trước đó đều là mèo con hay sao?"

"VẬY cũng phải xem nó trở mã thế nào. Ăn đủ thì lớn nhanh, triệt sản trước tuổi cũng không sao cả. Nhưng bé nhà cậu trông có vẻ còn non lắm, để nuôi thêm thời gian đã. Triệt sản mùa đông thường lâu lành hơn, chăm nó khỏe mạnh thêm chút nữa rồi tính cũng được." Triệu Thành tính thử tuổi của Trình Tân rồi kết luận. Thời điểm Trình Tân trưởng thành cũng là khoảng lạnh nhất trong năm.

Liêm Đường nghĩ một lát, về cầm đáp: "VẬY đầu xuân sang năm."

"Nhưng nhớ hẹn trước, nếu không kiểu gì cũng phải đợi sắp lịch đấy."

"Tôi biết rồi." Liêm Đường ghi nhớ chuyện này, còn note lại trên lịch điện thoại.

Chờ cho Triệu Thành đã ra ngoài, anh lên mạng tìm kiếm ít thông tin về việc triệt sản ở mèo cái, và những chuyện chủ nhân cần làm khi triệt sản cho mèo.

Tìm hiểu một hồi, lại quay sang ngắm bạn Trình Tân đang ngủ say, chưa hề biết chuyện.

Trình Tân chỉ thấy sau lưng lạnh toát, cảm giác này không ổn chút nào. Nhưng cô cũng chẳng bận tâm, vì chỉ trừ việc không thể trở thành người là có hơi chạnh buồn ra thì ngày tháng này vẫn rất dễ chịu.

Tối nay Liêm Đường phải làm thêm giờ.

Ở một công ty chuyên về mạng thế này, tăng ca chỉ là chuyện thường ngày ở huyện, nhất là bên an ninh và nâng cấp hệ thống còn luôn cần người trực 24/7. May là phúc lợi làm thêm cũng khá tốt, có cả xe đưa đón, tiền tăng ca đương nhiên không thể chê.

Trình Tân và Liêm Đường ra khỏi công ty khi đã hơn mười giờ tối.

Bữa tối ăn ở công ty.

Tay nghề của đầu bếp trong nhà ăn công ty khá tốt. Trình Tân có thể nói thế là vì, cô đã được Liêm Đường cho nếm thử mấy miếng.

Vui quá.

Cảm thụ khói lửa nhân gian quả là một chuyện hạnh phúc.

Cô tình nguyện chết sớm mấy năm để đổi lấy cơ hội thưởng thức đủ loại mỹ thực.

Đầu tháng 11, chị họ Liêm Tiểu là Tống Nhược Y về nước, chưa được hai ngày đã nghe lệnh cha mẹ, xách quà cáp tới tới cửa nhà họ Liêm.

Tuy nói Tống Nhược Y còn đang đi học nhưng cũng đã là nghiên cứu sinh, so với Liêm Đường thì hơi nhỏ, nhưng Tống Nhã không cảm thấy đây là vấn đề.

Trước khi

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: Dương Lam

"Bên nhân sự nói đó. Nghe bảo đẹp lắm, hình như là nghiên cứu sinh ở Ivy League tận bên Mỹ cơ, tới để thực tập trải nghiệm công việc ở đây, chẳng biết sẽ làm bao lâu. Nhưng cô ta còn đang đi học, chắc nhiều lắm cũng chỉ hai tháng thôi, phải về học tiếp chứ."

"Tôi cũng nghe phòng nhân sự nói rồi. Người ta là người thân của ông chủ, hoàng thân quốc thích thứ thiệt đó."

"Có hình không?"

"Hình như có người chụp được giấy chứng minh rồi, tôi thì chưa thấy."

"Gấp cái gì. Đẳng nào mai cũng đi làm, lúc đấy tha hồ mà ngắm người thật."

"Anh Trương có nói phân cô ấy tới bộ phận nào không?"

"Theo tôi thì, khả năng cao là tới phòng kỹ thuật, tiện tìm hiểu tư liệu mà."

"Vậy chẳng phải bên kế hoạch sẽ dễ hơn à? Tài liệu công ty đa phần đều ở chỗ họ cả."

"Nhiều tuổi rồi?"

"25."

"Chà, trẻ thật đấy. Lỡ anh nào trong công ty chúng ta được cô nàng để mắt, vậy chẳng phải thành người nhà sếp? Thế thì nước đẩy thuyền lên, tiết kiệm được 10 năm phấn đấu chứ ít." Chuyện gia đình sếp, thật ra đám cấp dưới cũng không biết nhiều, chỉ nghĩ Tổng Nhượng Y là thân thích của sếp nên khó tránh hiếu kì. Lời này cũng chỉ là lời nói đùa trêu nhau.

Trình Tân hào hứng ngồi nghe, đồng thời rất mong đợi vị hoàng thân quốc thích này mau đến.

Nếu đã có nhân viên biết, vậy đương nhiên là Lâm Như Ngọc luôn luôn chú ý đến Liêm Đường cũng đã nghe chuyện Tổng Nhượng Y từ sớm.

Hôm Tổng Nhượng Y đến công ty, Liêm Tiểu có đi theo.

Trước kia Liêm Tiểu từng tới một lần, nhưng chẳng ai nói chuyện nên chỉ ngồi một lát rồi vụt biến. Lần này, cô nàng đi theo chị họ để trợ trận.

Cô tiếp tân đã là nhân viên lâu năm, thấy Liêm Tiểu liền đứng dậy chào hỏi, cũng gật đầu hỏi thăm Tổng Nhượng Y.

Tổng Nhượng Y diện sơ mi kèm áo khoác ngoài, phối với quần ống rộng suông mềm, giày cao gót lộ da, tóc dài chấm vai, túi xách LV kiểu mới nhất quý này, thoát trông dịu dàng trí thức, lại xinh đẹp yếu điệu. Tự cô ta đã sẵn có nhan sắc, thêm vào cất công ăn diện nên càng xinh đẹp đoan trang, xuất chúng hơn người.

Liêm Tiểu đi cạnh thì nom trẻ trung hơn với áo khoác mỏng cài cúc, quần len đen, chân đi đôi bốt lửng, túi Chanel treo hờ trên khuỷu tay.

Như đã hẹn, trợ lý Tiểu Trương của Liêm Đường sẽ toàn quyền phụ trách, hiện anh chàng đã chờ sẵn dưới lầu từ trước đó. Vừa trông thấy Tổng Nhượng Y và Liêm Tiểu, Tiểu Trương liền chủ động ra đón.

Rồi đích thân dẫn Tống Nhược Y đến bộ phận nhân sự thông báo, hoàn thành thủ tục nhận chức.

Làm xong thủ tục, Tiểu Trương lấy những vật dụng bên nhân sự đã chuẩn bị, dẫn Tống Nhược Y tới nơi cô sẽ làm việc.

Chính là bộ phận nghiên cứu của Lâm Như Ngọc.

Lâm Như Ngọc đã ra cửa đợi sẵn, thấy Liêm Tiểu liền tươi cười chào hỏi.

"Liêm Tiểu à, sao dạo này không thấy em tới công ty chơi vậy?" Cô từng gặp Liêm Tiểu mấy lần, vì biết cô bé là em gái Liêm Đường nên thái độ thân thiết hơn hẳn, khác hoàn toàn vẻ sắc sảo với cấp dưới.

Liêm Tiểu le lưỡi nói: "Hoạt động đoàn đội hơi nhiều ạ, em cũng năm ba rồi mà."

Lâm Như Ngọc cười cười gật gù, chuyển ánh nhìn về Tống Nhược Y đứng yên lặng đằng sau.

Tiểu Trương giới thiệu: "Đây là Tống Nhược Y, tới công ty thực tập. Tôi có nhắc với cô về cô ấy rồi đấy."

Lâm Như Ngọc gật đầu đáp: "Tôi biết rồi. Anh đi làm việc đi. Tôi sẽ sắp xếp cho cô ấy." Thái độ biểu hiện ôn hòa.

Tống Nhược Y vươn tay nhận hộp các-tông trong ngực Tiểu Trương, cảm ơn anh ta.

"Cảm ơn anh Trương."

Liêm Tiểu nói leo: "Chị Như Ngọc, chị họ em đang viết luận văn nên mới tới công ty thực tập, chị đừng giao cho chị ấy nhiều việc quá nha." Cô nàng vừa dứt lời, Tống Nhược Y đã tế nhị kéo tay em họ.

Rồi nói với Lâm Như Ngọc: ""Không cần phải ưu tiên vậy đâu, nên làm gì chị cứ nói. Làm phiền rồi."

Tống Nhược Y rất biết ăn nói. Lâm Như Ngọc nghe lời xuôi tai, cũng dịu giọng đáp: ""Vốn là thực tập sinh mới vào cũng phải có tháng đầu để quen với không khí trong công ty, cần nhân viên có kinh nghiệm dẫn dắt. Lời Liêm Tiểu nói không có gì không đúng cả."

Nghe vậy Tống Nhược Y mới thôi lấn cấn.

Lâm Như Ngọc dẫn Tống Nhược Y tới bàn làm việc của cô, vỗ tay mấy cái ra hiệu mọi người tạm ngừng rồi từ tốn giới thiệu Tống Nhược Y với các nhân viên. Mọi người cho một tràng pháo tay hoan nghênh. Lâm Như Ngọc cười trêu mọi người chớ có nhân cơ hội câu giờ, đừng tưởng rằng mỹ nữ tới là có thể lười biếng.

Xong phần giới thiệu với nhân viên trong bộ phận, Lâm Như Ngọc nói với Tống Nhược Y: "Có gì không hiểu cứ hỏi Lý Hoàn. Cô ấy là nhân viên kì cựu của bộ phận nghiên cứu, kinh nghiệm nhiều, hẳn sẽ cung cấp được cho em kha khá tư liệu." Cũng bởi nghĩ đối phương là người nhà Liêm Đường nên Lâm Như Ngọc mới đích thân đánh tiếng giúp.

Cô không hề hay rằng Tống Nhược Y không phải em họ ruột của Liêm Đường.

"Cám ơn giám đốc Lâm."

""Được rồi, vậy chị đi làm việc. Em chào hỏi Lý Hoàn đi nhé, lát nữa cô ấy sẽ chỉ cụ thể công việc cho em.""

""Dạ.""

Lâm Như Ngọc vừa đi, Liêm Tiểu liền đặt thùng đồ của chị họ xuống, lôi tay chị đi: "Đi thôi, mình lên phòng làm việc của anh em."

""Có ổn không, lỡ đang họp thì sao?""

""Em cũng thông minh lắm đó. Vừa nãy em hỏi Tiểu Trương rồi. Anh ấy đang ở phòng làm việc, chả có họp hành chi hết, cũng chẳng ma nào đang ở đó đâu. Chẳng lẽ chị tới đây rồi mà lại không tới chào hỏi một câu?"" Liêm Tiểu nhìn chị họ bằng một vẻ mặt không thể chấp nhận lời nghi ngờ của cô.

Câu trêu chọc của Liêm Tiểu khiến đôi má Tống Nhược Y chột ửng, mãi mới thốt được một câu quở giận. Nhưng rồi sau một thoáng cân nhắc, cô nàng cũng áy náy nói với Lý Hoàn: "Chị Hoàn, em đi chào anh họ mấy câu rồi sẽ quay lại sau ạ."

Hẳn nhiên là Lý Hoàn sẽ dễ tính gạt đầu tiên hai vị thiên kim rồi đi.

"Không sao, cứ đi đi." Ấn tượng của Lý Hoàn về cô "đồng nghiệp mới" ngoại hình xinh đẹp lễ phép mà lại khiêm nhường này rất tốt.

Không thể phủ nhận, thời buổi này xinh đẹp cũng là một lợi thế.

Thời điểm Tống Nhược Y và Liêm Tiểu lân la đi tới phòng làm việc, Trình Tân còn đương phủ phục trên bệ cửa sổ sau lưng Liêm Đường thả hồn nơi cảnh sắc phía ngoài. Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời xanh mây trắng, ánh nắng chiếu rọi thế gian. Cô lỏng người thư giãn, ngáp dài, cõilòng chột rộng mở, thanh thản hơn bao giờ hết.

Liêm Tiểu vừa gõ cửa xong đã hấp tấp kéo Tống Nhược Y vào ngay. Tống Nhược Y đi sau, tiện tay khép cửa lại.

"Anh, chị họ vừa mới hoàn thành thủ tục rồi."

"Chào anh họ ạ."

Liêm Đường gật đầu hỏi lại: "Đã quen chưa?" Rồi vươn tay ra hiệu hai người ngồi xuống ghế. Bên bàn thư kí đã cho người bưng cà phê và nước trái cây vào, đặt xuống trước mặt hai người.

Tống Nhược Y ngồi vào ghế, tươi cười đáp lời: "Mọi người đều thân thiện, cảm giác bầu không khí của công ty rất hòa hợp."

Liêm Đường gật đầu: "Vậy thì tốt."

Liêm Tiểu chen lời: "Anh, trưa nay không tính mời em và chị họ đi ăn một bữa hả?"

Tống Nhược Y mím môi cười, không nói.

Liêm Đường từ chối thẳng.

"Cuối năm khá bận, trưa nay anh phải ở lại làm việc. Nhà ăn của công ty mới đổi đầu bếp, mùi vị không tệ, các em có thể tới đó nếm thử." Đúng lúc ấy, Trình Tân nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, leo lên đùi Liêm Đường. Liêm Đường thuận tay bế cô lên, đặt lên mặt bàn.

Tống Nhược Y cũng không cảm thấy mất mặt, chỉ cười hùa theo: "Vâng ạ. Anh nói vậy làm em cũng muốn thử quá."

Tâm trạng Liêm Tiểu đang không tệ, bị từ chối cũng không thấy khó chịu gì. Dù sao anh trai cũng bận thật mà, cô nàng lại đâu phải kiểu con gái vô lý ích kỉ. Nếu cô dám bất chấp đòi hỏi, vậy mẹ cô sẽ là người xử cô đầu tiên. Thế nên, chừng mực là vẫn phải có.

Nhưng vừa nhắc bóng Trình Tân, nụ cười nơi khóe miệng vụt tan biến không dấu tích.

Bao không vui đều lộ rõ trên mặt.

Trông thấy Trình Tân, cô lại nhớ tới Vương Tuyết Mạn đáng ghét kia.

Nhất thời máu dồn lên não, chất vấn Liêm Đường: "Anh, còn mèo này có phải con Vương Tuyết Mạn từng tặng em không?"

Liêm Đường vuốt lông cho Trình Tân, đáp: "Ừ."

"Sao anh lại liên lạc với cô ta. Cô ta cũng được lắm, đến chút tôn trọng nhỏ nhoi với em cũng không thềm nữa."

"Chuyện giữa các em anh không hiểu lắm. Anh thấy con mèo này rất dễ thương. Em nói nuôi là nuôi, nói bỏ cũng bỏ được ngay, thật khiến anh phải nhìn với cặp mắt khác đấy."

Liêm Tiểu chột cứng họng không thốt được lời nào, chỉ biết sừng mặt lờm Trình Tân.

Cảm nhận được ánh mắt loang loáng bóng đao của cô nàng, Trình Tân vội nhào ngay vào vòng tay Liêm Đường.

Liêm Đường liếc sang Liêm Tiểu, Liêm Tiểu mới hằm hừ thu mắt.

"Con mèo này có mấy trăm tệ thôi, anh đừng tưởng lắm là giống tốt gì. Không phải anh mua lại từ tay con nhỏ đó đấy chứ?" Nếu là vậy, Liêm Tiểu sẽ càng ngứa mắt Vương Tuyết Mạn hơn nữa.

"Hôm nay em không có tiết à?" Liêm Đường thì chẳng hề có ý thảo luận vấn đề này.

Tống Nhược Y liếc qua Liêm Tiểu, vỗ nhẹ lên đầu gối cô nàng ra hiệu chờ nói, sau đó nhìn Liêm Đường, lên tiếng: "Vậy anh Liêm Đường làm việc tiếp đi. Em và Liêm Tiểu ra ngoài, tranh thủ đi dạo làm quen với công ty luôn."

Liêm Đường gật đầu, đưa mắt tiễn hai cô rời đi.

Tống Nhược Y là cô bé khôn khéo thông minh, Liêm Đường không hề ghét cô ấy. Ngược lại, anh còn hi vọng con bé Liêm Tiểu nóng tính kia có thể học được đôi phần trong cách đối nhân xử thế của cô

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: Dương Lam

Tống Nhược Y kéo Liêm Tiểu ra ngoài. Cả hai cùng vào phòng vệ sinh.

Lúc rửa tay, Tống Nhược Y hỏi Liêm Tiểu.

"Con mèo đó không phải của anh họ à? Sao lại thành của Vương Tuyết Mạn? Nếu chị nhớ không sai thì đó là bạn thân của em đúng không?" Tống Nhược Y vừa xối nước rửa tay vừa hỏi cô em.

Nghe nhắc tới Vương Tuyết Mạn, Liêm Tiểu liền trầm mặt.

Tống Nhược Y trông thấy cũng chỉ thông thả vừa lau tay vừa thở dài cười bảo: "Xem ra giờ không còn là bạn thân rồi?"

"Không phải em cố tình bới móc gì. Chị không biết em tốt với cô ta thế nào đâu, còn cô ta thì sao? Sinh nhật em cô ta chỉ tặng mỗi con mèo giá 500 đến là giống loài gì cũng không rõ, có sinh nhật nào của cô ta mà em không đưa hàng hiệu giá trên trời đâu? Em coi cô ta là bạn, cô ta coi em là cái gì? Ăn mày chắc? Với lần trước cũng kể với chị rồi còn gì? Tên chó Chu Kinh Hiên kia theo đuổi em, hai bọn em đang âm thầm tìm hiểu, còn chưa định nhận lời cậu ta đâu. Thế mà trong điện thoại cậu ta... lại có wechat của Vương Tuyết Mạn. Con nhỏ đó và Chu Kinh Hiên lại còn suốt ngày lờ qua ý lại, coi em làm cái cớ để hỏi thăm Chu Kinh Hiên nọ kia. Cô ta biết rõ Chu Kinh Hiên thích em còn dám thêm wechat? Có ý gì chứ? Nào

giờ em có bao giờ lén lút thêm wechat của bạn trai hoặc đối tượng của bạn mình đâu. Nghĩ thôi đã muốn nôn rồi."

Tống Nhược Y nghe em họ xả hết một tràng mà tai óc lùnh bùng, nhưng trong lòng cũng đã đoán được phần nào. Lại hỏi: "Con mèo kia?"

"Em phát hiện ra khi gần đến sinh nhật cô ta, thế là mang mèo trả lại, nhân tiện tuyệt giao luôn. Sau đó chả hiểu cô ta giờ trò kiểu gì mà con mèo đó lại đến được bên anh em nữa." Nói đến đây, Liêm Tiểu chợt nhớ tới buổi party hôm ấy, Vương Tuyết Mạn khoác tay Chương Kính Chi cùng bước vào. Càng nghĩ lại càng thấy bức bối, nóng đầu nhức ngực. Chừng nào chưa xả được mối giện này, cô vẫn còn chưa cam tâm.

Sau đó cả hai đi ra. Vừa đi, Tống Nhược Y vừa an ủi: "Nếu đã tuyệt giao, em đã nhìn thấu bản chất con người cô ta thì sau này cũng nên tránh qua lại. Thật ra, không chỉ kết hôn mới cần môn đăng hộ đối đâu, bạn bè cũng vậy. Em nhìn thử mấy người bạn của mình đi, có ai tiếp cận em mà không vì thấy em tiêu tiền hào phóng không? Trước kia em có nhắc tới Bạch Cữu Cữu đó, chị thấy cũng không tệ."

"Bạch Cữu Cữu già dặn quá, em nói chuyện với cô ấy đâu có hợp. Cô ấy toàn nói mấy cái văn học nghệ thuật đâu không, em thì chỉ thích túi xách son môi trang điểm..." Liêm Tiểu hay tham gia tiệc của Bạch Cữu Cữu, nhưng còn trò chuyện tán gẫu với cô nàng thì... Quả là một việc vất vả nhường nào. Cô cũng chẳng thích thú gì việc đi chơi xem hòa nhạc hay mở nghệ thuật sân khấu của mấy nàng đó. Cô chỉ thích mua mua mua sắm thôi.

Tống Nhược Y thở dài, lắc đầu nói: "Cũng phải! Sở thích khác nhau, có cố trò chuyện cũng chẳng chuyện ra được gì hay. Thôi vậy! Em cứ sống thoải mái vô lo như bây giờ cũng rất tốt. Đừng nên phiền não vì những kẻ không đáng nữa, cứ sống thật vui vẻ là được rồi." Tống Nhược Y đã hâm mộ Liêm Tiểu từ lâu, cũng thật lòng không mong cô em họ mãi sầu lo bực bội.

Liêm Tiểu gật đầu, mặc dù trong lòng vẫn còn hơi bứt rứt. Cô nàng lăm bằm: "Thiệt muốn đá phăng con mèo đó ra mà."

"Đừng nói những lời ngớ ngẩn thế nữa. Anh họ thích mèo chưa hẳn đã do thích người đâu. Em giận lấy sang con mèo làm gì. Em mà dám động tới con mèo đó, anh họ chắc chắn sẽ giận đấy. Trong mắt nhiều người nuôi mèo, nó đã không chỉ là thú cưng, mà thành người nhà, người bạn thân thiết nhất, như dượng và em đều là người thân của anh ấy vậy. Em thử đặt mình vào đó mà nghĩ xem, đừng nên nói những lời ngớ ngẩn thế nữa."

Liêm Tiểu thở ra một hơi dài: "Chỉ nói vậy thôi mà. Có cho em mười lá gan em cũng không dám chọc vào anh ấy."

Liêm Tiểu đi cùng Tống Nhược Y một lát, sau đó tiễn chị vào bàn làm việc rồi đi ngay. Chỗ này phải nói là buồn tẻ quá xá, ngồi một phút thôi cô đã không thể chịu nổi.

Một tuần sau, Tống Nhược Y nhanh chóng quen thân với phần lớn nhân viên trong công ty.

Mặc dù trước mặt người lớn, Tống Nhược Y có hơi rụt rè nhưng khi hòa nhập vào những người trẻ cùng thế hệ, tư tưởng lại trở nên rất hoạt ngôn, thêm nữa là cô thật sự đang cần tìm tư liệu, lời nói việc làm đều gần gũi bình dị, không hề ỷ vào thân phận đặc biệt mà tỏ ra cao sang ngạo nghễ khó gần, mọi người đều rất có thiện cảm. Mỗi buổi trưa cô thường xuống nhà ăn cùng dùng bữa với các đồng nghiệp, vừa ăn vừa bàn chuyện trên trời dưới biển là một hoạt động có tác dụng gia tăng tình đồng chí hiệu quả. Thi thoảng còn bắt gặp ánh mắt người khác phấp phất ngấm trộm.

Sự dịu dàng, thân thiện, trí thức và ngoại hình xinh đẹp khiến Tống Nhược Y ngày càng nổi bật, ngày càng được chú ý.

Lâm Như Ngọc đi cùng Triệu Thành và mấy người nữa, từ xa đã liếc thấy bóng Tống Nhược Y giữa mọi người.

Bắt gặp ánh mắt Lâm Như Ngọc, Tống Nhược Y nhẹ gật đầu ý chào.

Triệu Thành đứng bên chép miệng: "Bất Hối à, tôi nói này, có phải cậu thoát độc thân hơi sớm rồi không nhỉ?"

Vương Bất Hối đu theo: "Có ai nói không phải đâu!"

Lâm Như Ngọc liếc nhẹ: "*** cũng đòi ăn thịt thiên nga! Người ta con nhà thế nào, có thể vừa ý cậu được chắc?"

Vương Bất Hối hùng hồn vặc lại: "Tôi thì sao. Tôi muốn đáng có đáng, cần mặt có mặt, có nhà có xe có tiền. Con gái theo tôi xếp hàng dài nhá!"

Lâm Như Ngọc: "Á à, đúng là được hoa nhà thơm thềm hoa đại. Tôi ghi âm rồi đấy."

Vương Bất Hối: "Được lắm." Cũng không coi là thật.

Không ít giám đốc trong công ty từng học cùng trường đại học, lại nhậm chức sớm đều tự bắt chuyện với nhau, nhưng cũng không thiếu những vị mới gia nhập sau này. Nhìn năng lực cả ấy mà, người tài giỏi đi đâu cũng được chào đón.

Vừa đặt khay cơm xuống bàn, Vương Bất Hối đã bị thọng liên mấy cú vào hông, thế là tức khắc lên tinh thần phản kích.

Vừa đảo cơm vừa cười hỏi Lâm Như Ngọc.

"Tôi phát hiện cô rất có phong độ của một vị đại tướng đó, thông dong quá nhỉ."

Lâm Như Ngọc húp một ngụm canh, đáp trả: "Nói lời xằng bậy, kéo ra chém đầu."

Triệu Thành và những người khác đã quen nhìn hai người lờ lững qua tiếng lại.

Vương Bất Hối nói tiếp: "Người ta vẫn nói Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt. Sao đến cô lại cứ trông như thần ẩn tướng già, chẳng chút lo lắng thế hả? Nói phong độ đại tượng đúng quá rồi còn."

Lâm Như Ngọc nhướn mày: "Ý gì hả?"

"Mấy hôm nay cô đau mắt thật hay giả mù thế? Quý cô họ Tống của chúng ta đang sốt sắng tự tay nấu cơm làm canh sủi ấm tim sếp kia kìa, cô không sốt ruột thật đó hả?"

"Vớ vẩn, người ta là anh em họ đấy." Nghe anh ta nói, chân mày đang nhíu của Lâm Như Ngọc thoáng giãn ra. Cô còn tưởng lại có chuyện gì mình không biết chứ.

"Cô em họ này họ Tống, không phải họ Triệu. Cô không biết thật à? Em họ ruột của sếp họ Triệu, bên họ Tống chỉ là thân thích của bà mẹ kế của cậu ấy thôi."

Lâm Như Ngọc quay phắt sang nhìn Vương Bất Hối dăm dăm: "Anh bảo gì cơ? Liêm phu nhân hiện tại không phải mẹ ruột anh ấy?" Liêm Đường đánh giá cao năng lực của cô, quan hệ của hai người họ được xây dựng trên nền tảng công việc, không quen thân lắm. Nếu không còn lý do công việc, cô chẳng thể nhìn được mặt anh, cùng lắm chỉ là mấy lần cùng tụ tập đi chơi chung với mọi người, đương nhiên không biết rõ chuyện riêng của Liêm Đường.

"Đúng vậy. Tôi nghe chuyện này hồi đi học, mới đầu còn sững sốt không dám tin cơ. Mãi mấy hôm nay mới sức nhớ ra."

Triệu Thành gõ cán đũa vào đầu Vương Bất Hối: "Lo ăn cơm đi, cứ thích xía chuyện người ta." Triệu Thành là người chín chắn, không hề có ý

dính vào mấy loại chuyện riêng kiểu này, cũng không mong tên khờ Vương Bất Hối này có ý tốt lại vô tình gây họa.

Chuyện tình cảm vốn khó giải quyết, đồ họ Vương đầu đá này còn dám đi đổ dầu vào lửa, ngại phiền toái chưa đủ hả?

Dù thế nào Lâm Như Ngọc cũng không ngờ được Tống Nhược Y lại không phải em họ ruột thịt của Liêm Đường. Nhớ giờ nghỉ trưa hôm trước, Tống Nhược Y về nhà, lúc quay lại công ty còn xách theo cơm trưa mình tự làm. Lúc đó, cô đã khen cô ta đảm đang...

Đã không phải ruột thịt còn thân thiết xấp lại đưa ăn đưa uống, quả thực là lòng dạ Tư Mã Chiêu người qua đường cũng biết. Chỉ có đứa ngốc như cô mới nghĩ chuyện này đơn giản như vậy.

Chỉ là, Lâm Như Ngọc nào có cách gì? Chẳng lẽ ngăn cản không cho người ta đưa cơm cho Liêm Đường?

Chuyện này rõ ràng đã được người lớn hai nhà ngầm cho phép mới dám tiến hành.

Hắn cũng có ý mai mối sẵn rồi.

Trước kia Lâm Như Ngọc không để ý. Nhưng lúc này, nghe được sự thật từ miệng Vương Bất Hối, cô không thể tiếp tục giữ trí óc mình bình tĩnh như không có gì được nữa, ngồi trong phòng mà ánh mắt cứ quất quanh tán loạn, mãi miết nghĩ ngợi phán đoán không biết Tống Nhược Y đang làm gì.

Dù đây là bộ phận dưới quyền cô, nhưng trợ lý Vương đã sớm truyền lời. Tống Nhược Y có thể tự do đi lại mọi nơi trong công ty dù đang là giờ làm. Tất nhiên, trừ khu vực được coi là cấm địa như phòng thử nghiệm ra.

Ngày hôm sau, Tống Nhược Y ngồi ở vị trí của mình chỉnh sửa sàng lọc những tư liệu đã thu được, nét mặt có vẻ suy tư.

Mấy ngày trước cô mang bữa trưa cho anh họ. Lúc vào phòng, anh nói mình đã ăn xong, cô đành phải cầm đồ ăn về chia cho đồng nghiệp.

Lần này cô còn ghi nhớ dặn giúp việc làm đồ ăn giao tới công ty từ nửa tiếng trước. Cô lại nhìn đồng hồ thêm một lần. Đã sắp đến giờ nghỉ trưa, chắc người làm đã đang trên đường mang tới.

Món canh trong đó do cô hầm sẵn từ sáng sớm, giờ chỉ việc hâm lại, mùi vị vẫn ngon như mới nấu. Đồ ăn thì chỉ có thể làm ngay trước khi ăn nên đã giao lại cho giúp việc.

Không biết anh họ có thích tay nghề của người làm không.

Tống Nhược Y vừa nghĩ tới Liêm Đường là con tim lại xốn xang, thấp thỏm. Không biết lát nữa lên đó, anh họ sẽ nói gì với cô đây.

Còn mười phút nữa là nghỉ trưa, người làm gọi điện thoại tới, nói là đã đang đợi trong sảnh chờ của công ty.

Tống Nhược Y phủ thêm áo khoác, xuống lầu nhận bữa trưa.

Lúc xuống có gặp mấy người đang ra khỏi cửa tòa nhà. Dù lượng người dùng bữa trong nhà ăn công ty không hề nhỏ nhưng cũng có một số lượng tương tự thích ra ngoài trải nghiệm, đổi món.

Thấy Tống Nhược Y xách cặp lồng đi lên, những người quen biết đều nhanh miệng chào hỏi.

"Người nhà đưa tới đây à?"

Tống Nhược Y gật đầu: "Đúng vậy, dì ấy mới đưa tới. Chị muốn nếm thử không?" Đương nhiên chỉ là lời khách sáo.

Vị đồng nghiệp cũng lịch sự xua tay: "Không cần đâu, tôi đã hẹn đi ăn cơm lá sen với bạn rồi."

"Vậy lát gặp lại, em lên trước nhé."

"Ừ ừ."

Tổng Nhược Y bấm thang máy lên tầng làm việc của Liêm Đường.

Lâm Như Ngọc ra khỏi phòng, thấy vị trí chỗ Tổng Nhược Y trống trơn liền biết chắc cô đã mò tới chỗ Liêm Đường.

Lâm Như Ngọc lại gần hỏi Lý Hoàn đang chuẩn bị xuống nhà ăn.

"Nhược Y đâu rồi?"

Lý Hoàn trả lời: "Cô ấy bảo người nhà tới đưa bữa trưa, xuống dưới lấy rồi."

Lâm Như Ngọc gật đầu rồi ra dấu cho Lý Hoàn đi ăn.

Lý Hoàn hỏi: "Đi cùng luôn không?" Cô ấy cũng chỉ nói cho phải phép, Lâm Như Ngọc có đi hay không đều chẳng ảnh hưởng gì, nhưng nói sao cũng là cấp trên, cẩn thận lời nói vẫn tốt hơn. Lại nói,... hửn... chả cấp dưới nào thích đi ăn chung với sếp đâu nhỉ? Ít ra là cô ấy không thích, gượng gạo lắm.

Lâm Như Ngọc lắc đầu: "Cô cứ đi đi, tôi còn chút chuyện."

Sau khi người trong phòng đã đi gần hết, Lâm Như Ngọc nghĩ tới nghĩ lui mãi, cuối cùng dồn quyết tâm cầm một bản văn kiện chưa kí lên đi tới thang máy. Văn kiện này vốn không gấp lắm, để buổi chiều tới xin chữ kí cũng chẳng vấn đề.

Cô vào thang máy, hít sâu, nhấn mạnh vào số tầng của Liêm Đường.

Kệ hết đi. Cô tuyệt đối không thể để cho con bé đó ở riêng một phòng với Liêm Đường được. Không sợ nhất vạ, chỉ sợ vạ nhất.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Trong phòng làm việc, Trình Tân ngược mắt ngóng nhìn Tống Nhược Y xách bữa trưa tới.

Làm một đĩa ăn hàng, không thể không thừa nhận, mùi hương thức ăn tản ra từ ấy... sao mà... thơm ghê gớm.

Thơm quá, dụ mèo quá. Tui muốn ăn!!!

"Anh họ, đây là đồ ăn nhà em đưa tới. Mẹ em chuẩn bị hai phần, còn dặn em nhất định phải mang lên cùng ăn với anh, chỉ sợ em giấu đi ăn mảnh thôi đó. Canh này là em tự hầm từ sáng sớm, anh nếm thử xem..." Tống Nhược Y vẫn cười rất tự nhiên như chỉ đang lơ đãng bàn chuyện bình thường.

Dù đang là giờ nghỉ trưa, nhưng kì thực, công việc của Liêm Đường vẫn còn chất đống chờ hoàn thành.

Thấy Tống Nhược Y cầm hộp đồ ăn đứng ngay gần trước mặt.

Anh chậm rãi chuyển mắt, tiếp tục vùi mặt lo chuyện của mình.

"Em ăn trước đi, anh còn chút việc." Vừa dứt lời đã nghe có tiếng gõ cửa.

Liêm Đường lên tiếng, "Mời vào."

Lâm Như Ngọc cầm tập hồ sơ bước qua cửa.

Nhìn thấy Tống Nhược Y ngồi trên sô pha thì lộ vẻ kinh ngạc "không ngờ cô đang ở đây" vừa tươi cười hỏi: "Tôi không quấy rầy hai vị chứ?"

Tống Nhược Y cũng nhanh chóng đứng dậy, xua tay phủ nhận.

Liên Đường hướng mắt lên Lâm Như Ngọc, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Có một hồ sơ cần anh xem và kí tên."

"VẬY ĐƯA ĐÂY." Lời ít ý nhiều.

Lâm Như Ngọc đưa tập văn bản cho Liên Đường.

Liên Đường nghiêm túc lật xem từng trang.

Lâm Như Ngọc lặng lẽ ung dung quan sát nét mặt anh, muốn xem xem Liên Đường có chút phiền lòng nào vì sự xuất hiện đột ngột của cô hay không, hay có chút nào mừng vui vì Tống Nhược Y hay không.

Nhưng... cô chẳng nhìn được gì cả. Trông Liên Đường vẫn y hệt như lúc bình thường, rất một vẻ tập trung vào công việc, không mảy may tâm tình.

Trong lúc Liên Đường đọc văn kiện, Lâm Như Ngọc cười giả lả liếc sang Tống Nhược Y: "Thơm quá."

Tống Nhược Y nhìn Lâm Như Ngọc, ánh mắt suy tư, nghe vậy cười đáp: "Trong nhà biết em thực tập ở đây nên làm bữa trưa đưa tới cho em và anh họ." Cũng không hề có ý mời Lâm Như Ngọc nếm thử, vì cô tuyệt không mong Lâm Như Ngọc ở lại thêm một phút một giây nào.

"Có nhà thành phố tốt thật đấy. Nhà chị ở gần biển, trừ tết hoặc những kì nghỉ dài còn được về một lần, chứ bình thường chỉ có thể lủi thủi cô độc suốt." Đường nhiên cũng sẽ chẳng có ai lo bữa trưa cho cô. Nét mặt Lâm Như Ngọc đầy ao ước.

Liêm Đường kí tên xong lại tiếp tục lo chuyện mình, không mấy may để lộ rằng mình hơi khó chịu với những âm thanh lớn vờn bên tai.

Cân nhắc một chút, anh nói: "Giám đốc Lâm ăn chưa?"

Lâm Như Ngọc giật mình đáp: "À, vẫn chưa."

"Vậy cô và Nhược Y cứ ăn hết cả hai phần đi, chắc tôi còn phải làm việc thêm 1, 2 tiếng nữa, sau đó còn phải ra ngoài một chuyến."

Lâm Như Ngọc lướt nhanh qua khuôn mặt vẫn yên tĩnh tự nhiên của Tống Nhược Y, hỏi lại Liêm Đường: "Hình như không ổn đâu? Nói gì cũng do người nhà đưa tới..." Nhưng trong lòng lại đang mừng thầm.

Tống Nhược Y dịu dàng mỉm cười, không nói.

Liêm Đường vẫn tập trung vào màn hình máy tính, chậm rãi buông lời, hiển nhiên đã hoàn toàn đắm mình vào công việc: "Còn hơn bỏ uống, không bằng hai cô cứ ăn đi."

Lâm Như Ngọc hài lòng quay sang Tống Nhược Y.

Tống Nhược Y cũng lễ độ nói theo: "Anh họ nói đúng, giám đốc Lâm giúp tôi ăn luôn phần của anh ấy đi cho đỡ phí."

Trình Tân tha thiết ngóng nhìn, cô cũng muốn ăn mà!

Liêm Đường đã định để hai cô gái mang bữa trưa ra ngoài ăn, nhưng thấy cái vẻ hận không thể chắp cánh bay sang đó của Trình Tân, lập tức đổi lời: "Nhược Y này, em chan ít canh vào cơm cho Tiểu Tiểu hộ anh nhé."

Tống Nhược Y hớn hờ gật đầu vâng dạ: "Được ạ, chén của con bé ở trong phòng nghỉ ạ?"

"Ừ, vào đó là thấy." Liêm Đường đáp.

"Dạ."

Trình Tân sững sờ, nhảy hai ba cái đã đáp trúng phóc xuống cái bàn trước sô pha, hít hà chờ cơm.

Tống Nhược Y cầm chén của Trình Tân đi ra, Lâm Như Ngọc liền cười cười nhận lấy, nói: "Cơm nhiều quá, chia một nửa của chị cho Tiểu Tiểu đi." Rồi bắt đầu tập trung xới cơm.

Tống Nhược Y chưa kịp ra tay đã bị đoạt tiên cơ, chỉ đành trơ mắt nhìn Lâm Như Ngọc xới cơm, chan canh, trộn cơm... Sau đó đưa lại thành phẩm cho mình.

Tống Nhược Y:???

"Nào, trông Tiểu Tiểu có vẻ thích em lắm đó." Chỉ là cô không dám tự tay cho mèo ăn thôi.

Tống Nhược Y nào ngờ Lâm Như Ngọc lại tốt bụng như vậy, nhưng đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, liền nhận chén cơm, gọi tên thú cưng của Trình Tân, đặt bát cơm trộn xuống trước mặt cô.

"Tiểu Tiểu, ăn đi này, ngon lắm đó nha."

Hai cô gái và một con mèo, ai ăn của người nấy. Bầu không khí vô cùng hài hòa.

Trình Tân ưm a nhai nuốt ngẫu nhiên, còn có hai người đẹp theo hai phong cách hoàn toàn khác nhau ngồi bên hầu cơm, đời này còn gì tuyệt hơn!

Thi thoảng Tống Nhược Y lại nhúng mấy miếng rau xào vào nước cho ra hết dầu rồi bỏ sang, Trình Tân nhất loạt nuốt sạch.

Tống Nhược Y vừa chăm bẵm bạn Trình Tân háu ăn vừa thậm thụt liếc Liêm Đường. Cô muốn bưng bát canh cho anh nhưng lại sợ quấy rầy. Nét mặt anh tập trung nghiêm túc thế kia, hẳn sẽ không vui nếu bị cắt ngang.

Còn Lâm Như Ngọc thì đang thầm vui trộm vì đã chen ngang kịp thời.

Nói thế nào đi nữa, cô nam quả nữ như lửa cháy gần rơm. Cô cũng chẳng hề tranh giành cái gì, chỉ là tới làm kì đà cản mũi thôi, nhân tiện đánh tan không khí mập mờ ám muội chưa kịp nhen nhóm này. Dù rằng lúc mới vào, cô chẳng hề cảm nhận được chút mập mờ nào, có chăng chỉ là vẻ hơi không vui vì bị cắt ngang khi đang làm việc của Liêm Đường.

Ăn cơm xong, cả hai đều không còn lý do gì để ở lại nữa.

Tống Nhược Y rửa đi rửa lại bát cơm của Trình Tân tận ba lượt. Lâm Như Ngọc vẫn chưa đi, còn đứng ngoài gọi với vào: "Nhược Y, chị chờ em cùng về nha."

Tống Nhược Y không làm gì được cô, chỉ đành gượng gạo cười đáp ứng.

Sau khi rửa trong súc ngoài cái bát đến lần thứ năm, Tống Nhược Y mới lưu luyến xách hộp đồ ăn tạm biệt... Tiểu Tiểu.

Còn anh họ thì đến một cái nhìn cũng chẳng thêm cho họ.

Đợi tất cả đi hết, Liêm Đường mới thả lỏng, mơn trớn nhóc ăn hàng Trình Tân - đang căng bụng làm ố trong lòng mình: "No rồi?"

"Meo..."

"Ăn ngon không?"

"Meo..." Đường nhiên là ngon! Bất cứ thức ăn nào của con người cũng là mỹ vị nhân gian với tui hết á!

"Có phải trong mắt mày, cơm ăn còn quan trọng hơn tao không hả? Có khi nào còn có thể bán tao đổi lấy cái ăn không hả?"

"Meo..." Trình Tân kiên quyết phủ nhận, sao có thể chứ! Ít nhất cũng phải ba bữa mới được?! Trình Tân cười thầm, lặng lẽ bỏ thêm một câu.

Liên Đường nắn bóp hai chân Trình Tân rồi tiếp tục quay lại với những con số, thống kê.

Làm xong hết thấy đã là ba tiếng sau, Liên Đường mệt mỏi day trán.

Nếu Tống Nhược Y chỉ đơn giản tới thực tập, Liên Đường sẽ không suy nghĩ nhiều đến thế. Nhưng trong một tuần này, cô nàng đã đưa cơm tận 3, 4 lần, có muốn không nghĩ nhiều cũng khó.

Cũng từng đoán rằng, đây là người nhà đang âm thầm gán ghép.

Hơn nữa đối tượng còn là một cô bé trẻ tuổi như vậy, nói là tiểu bối anh trông nom từ nhỏ cũng không quá. Tống Nhược Y và Liên Tiểu, anh đều coi cả hai là em gái mình, chẳng khác gì nhau, chỉ là một người anh trông nom từ nhỏ đến lớn, một thì lâu lâu mới để ý, nào có thể nảy sinh ý nghĩ không hợp bối phận như thế, càng không muốn khiến đối phương lầm tưởng rằng anh có ý đó.

Hóa ra, anh cũng có ngày bị người lớn sốt ruột ép hôn?

Phát hiện này khiến anh cười ra nước mắt, chỉ cảm thấy như chuyện tiểu lâm.

Nhưng cũng chẳng thềm bận tâm.

Bởi vì ngày mai anh sẽ phải bay ra nước ngoài. Kế hoạch ban đầu là đi nửa tháng, nhưng giờ, anh dự định sẽ ở luôn bên đây đến khi Tổng Nhượng Y kết thúc kì thực tập mới quay về.

Nếu họ đã có thể lén lút gán ghép sau lưng anh như vậy, thì anh cũng có thể im lặng thể hiện thái độ của mình. Thương nhân chính là như thế, làm việc luôn phải để lại đường lui chứ không thể quá tuyệt tình, cứng rắn. Cũng đều là người trưởng thành cả rồi.

Khi biết Liêm Đường sẽ đi công tác, còn đi tận hơn 20 ngày, Liêm Vĩnh An biết âm thầm thở dài.

Dù Tống Nhã rất tiếc vì Liêm Đường không vừa mắt Tống Nhượng Y nhưng cũng vui vì Liêm Đường không tìm tới từ chối thẳng mặt khiến bà hay cháu gái phải khó chịu. Cứ thế này là được rồi.

Bà an ủi chồng: "Có lẽ do cách biệt xa quá, biết đâu Liêm Đường lại thích kiểu con gái trưởng thành chín chắn hơn."

"Không, nó đang kín đáo phản kháng tôi đấy."

"Bọn nhỏ bây giờ đều không thích chuyện cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Liêm Đường phản ứng như vậy cũng bình thường. Nó đã là người trưởng thành, có thể tự quyết định được." Tống Nhã cảm thấy cháu gái mình rất tốt, nhưng hai con tim đã không chung nhịp thì sao có thể cứng nhắc buộc hai người vào nhau được. Những chuyện kiểu này, nếu can thiệp quá sâu sẽ chỉ gây kết quả ngược lại.

"Tôi cũng chỉ muốn tốt cho nó, mong nó sớm lập gia đình, đã gần ấy tuổi rồi chứ ít à. Nửa kia của nó ra sao cũng được, tôi không đòi hỏi phải có bối cảnh nhà cửa hay tướng mạo học vấn thế nào, miễn nhân phẩm coi được, hai đứa hợp tính, yêu thương nhau là đã đội ơn trời rồi. Thế mà, nó thì chưa lo... Nhưng tôi đã gấp gần chết rồi đây." Năm nay Liêm Vĩnh An 61 tuổi. Hồi bằng tuổi Liêm Đường bây giờ, Liêm Đường đã hơn một tuổi,

còn thằng con ông thì sao? Tựa như trừ sự nghiệp, không còn gì có thể khiến nó chú ý.

Không, giờ đã có thêm một con mèo.

Liên Vĩnh An hỏi: "Con mèo của nó thì sao? Đi lâu như vậy, con mèo đó ai lo?"

"Mèo... Nghe Nhược Y nói là cũng mang cả theo."

"Hoang đường!" Liên Vĩnh An cau chặt mày. Ông không thể hiểu nổi thái độ coi trọng trân quý đối với một con mèo đến mức đó của Liên Đường. Mèo thôi mà, có cần phải ôm theo mọi lúc mọi nơi, kể cả khi đi công tác như thế không?

Sự tồn tại của Trình Tân bây giờ không khác gì sủng phi của đế vương phong kiến, chính là bậc họa thủy trong mắt trung thần gián quan, hơn nữa còn là họa thủy cấp yêu nghiệp có thể khiến quốc gia diệt vong bất cứ lúc nào.

Nhưng giờ bạn Trình Tân của chúng ta vẫn đang hết sức sung sướng cảm thụ phong tình dị quốc. Lúc trên máy bay, nhờ có vẻ ngoài dễ thương khó cưỡng, cô còn được cô nữ tiếp viên ưu ái mượn ôm chụp một pô.

Trước đó, để có thể dẫn Trình Tân cùng đi du lịch nước ngoài, Liên Đường đã phải đi làm chứng minh cho mèo, visa thú cưng và hồ sơ chứng minh đã tiêm ngừa đầy đủ cho cô.

Mặc dù ban ngày đều phải lủi thủi một mình trong phòng khách sạn, nhưng đến tối anh sẽ về dẫn cô ra ngoài đi dạo một vòng. Ở nước ngoài, thú cưng được vào rất nhiều nơi. Ví dụ như siêu thị, một vài quán cơm, quả thật hạnh phúc vô cùng! Thậm chí cả tàu điện ngầm cũng được đi.

Cô và Liêm Đường rất ít khi ngồi tàu điện ngầm nhưng cũng đã đi được 1, 2 lần. Duy chỉ hai người họ. Tiếc là cô bị anh bỏ tọt vào túi chỉ lộ mỗi cái đầu. Mỗi lần Liêm Đường vào nhà vệ sinh, tự ngấm cái đầu lúc lắc của mình trong gương, cô đều lén ôm bụng cười ngặt nghẽo. Thiệt buồn cười chết mất.

Kiểu túi xách thoải mái thế này hiếm khi thấy được trên vai Liêm Đường. Hơn nữa, hình như khi ra nước ngoài anh thả lỏng hơn nhiều, quần áo cũng bình dị trẻ trung, đeo cô dưới vai bước đi thoăn thoắt.

Liêm Đường như vậy, rất giống cậu sinh viên sức sống tự tại trong vườn trường.

Anh ôm Trình Tân ngồi trên băng ghế đá trong công viên, hai người cùng chia nhau một hũ sữa chua, một ổ bánh mì.

Anh tựa lưng vào ghế, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn Trình Tân đang gặm bánh mì trên ghế với một nụ cười rạng rỡ. Anh hỏi: "Nhóc thấy nơi này thế nào?"

"Meo -- " Làm ơn đi, tôi không biết nói, không trả lời anh được đâu anh hai. Nhưng tôi rất thích nơi này - Trình Tân cúi đầu tiếp tục gặm bánh mì.

Liêm Đường xoa đầu Trình Tân, cùng chìm vào im lặng.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Edit: Dương Lam

Nếu chỉ đi một tuần hoặc nửa tháng, có lẽ Liêm Đường sẽ suy xét gửi nhờ Trình Tân ở nhà bạn hoặc tiệm thú cưng. Nhưng lần này, anh thậm chí còn chưa định được mình sẽ ở nước ngoài bao lâu, lại lo nhóc con sẽ lầm tưởng rằng mình bị chủ bỏ, đồng thời càng lo cô không quen với nơi ở mới. Quan trọng nhất là, kì thực anh chỉ bận rộn nhiều nhất 10 ngày, những ngày còn lại hoàn toàn được rảnh rỗi thả lỏng. Đã vậy, anh liền nghĩ, không bằng dẫn cả con bé theo, dù sao chỉ cần có đầy đủ giấy tờ cho thú cưng thì kiếm một chỗ trên máy bay cũng không khó.

Lâm Như Ngọc ngồi trong văn phòng, nụ cười trên khóe môi chưa từng tắt bóng. Qua lớp cửa kính, Tống Nhược Y đang ngồi ngay bên ngoài.

Lúc biết Liêm Đường sẽ ra nước ngoài, không ai vui vẻ hơn cô.

Nghe nói phải ở bên đó gần 1 tháng mới quay về. Đến lúc đó, cô gái nhỏ Tống Nhược Y đây cũng nên thu dọn đồ đạc rời đi rồi.

Điều này có nghĩa gì?

Nghĩa là Liêm Đường chẳng hề có chút cảm giác nào với Tống Nhược Y, càng không có ý định phát triển sâu thêm mối quan hệ này nên mới bay ra nước ngoài tránh nạn.

Ai nấy đều là người thông minh.

Dạo này, Lâm Như Ngọc đang lúc được thời đắc ý.

Còn ân cần hỏi han khoe mẽ đủ thứ với cô nàng Tống Nhược Y buồn tình, nhằm tăng cường cảm giác tồn tại.

Chuyện Liêm Đường đi công tác nước ngoài rất rất lâu đó, đương nhiên Tống Nhược Y cũng biết. Anh có ý gì, cô không phải đứa ngốc, nào có thể không hiểu. Anh không có chút ý tứ gì với cô.

Cô thở dài nặng nề, chỉnh sửa xong mớ tài liệu rồi lại chán nản nằm bò ra bàn, mở điện thoại cập nhật status mới.

Status cũ là: Tới công ty nam thần thực tập rồi! Quyết tâm theo đuổi nam thần!

Trong đó còn nhắc tới hàng hà sa số các ưu điểm của nam thần, ví như phong độ lịch sự này, rất cao rất đẹp trai này, sống mũi thẳng và đôi mắt sâu, chỉ một cái nhìn cũng đủ khiến tim cô xao xuyến.

Ban đầu mọi người còn nhiệt tình ủng hộ, không ít người đã lưu dấu bài viết chờ cô update.

- - Chưa được bên nhau mấy ngày, nam thần đã ôm mèo bỏ nhà ra đi rồi. Hâm mộ con mèo kia quá, muốn biến thành mèo để được nam thần vuốt ve mỗi ngày quá. Hình như nam thần không thích mình nên mới đi công tác lâu như vậy, chắc phải chờ khi mình sắp đi mới chịu về. Thi thoảng mình lại nghĩ, có phải vì dính tới cô nên anh ấy mới không thích mình hay không... Lần trước nói với mọi người rồi đó, cô mình là mẹ kế của anh ấy.

Có người bình luận: "Mối quan hệ rắc rối quá nhỉ. Nếu đã là mẹ kế, vậy tôi thấy cơ hội không lớn à. Nếu mẹ kế của tôi có ý giới thiệu cháu gái của bà ta cho tôi, vậy dù người đó có tốt cỡ nào tôi cũng kệ tất. Một câu hỏi

thôi, cô bạn là tiểu tam thượng vị hay sau khi dưỡng cô và vợ cũ chia tay rồi mới đến với nhau?"

Tống Nhược Y trả lời: "Dưỡng thích cô tôi, sau đó ly hôn với mẹ ruột nam thần rồi theo đuổi cô tôi. Nhưng khi đó dưỡng và mẹ ruột nam thần đã ly thân sẵn rồi... Còn chi tiết, con cháu như tôi sao biết được, mà cũng chẳng ai nhắc tới chuyện đó. Nhưng có vẻ rất phức tạp." Vì đang giấu tên nên Tống Nhược y mới dám nói nhiều như vậy. Thông minh như cô nàng, trong lúc giải thích quan hệ trong nhà cũng đã lược đi rất nhiều thông tin và thêm thắt vài chi tiết tung hỏa mù, tránh cho dân mạng lần theo dấu vết tìm được tên thật, gây phiền toái cho cô và dưỡng.

"Chắc chắn, vậy lão dưỡng của cô cũng cạn bã phết nhỉ. Còn chưa ly hôn đã để ý nàng thơ khác rồi."

"Bạn lâu trên hơi vô duyên rồi đấy. Tình yêu đâu phải muốn là kiểm soát được, nếu đã phát hiện thích người khác, không ly hôn thì thành lừa dối mẹ nam thần à?"

"Có lý... 1 Like!"

"Nhưng vẫn thấy ba nam thần hơi cạn bã, hơn nữa, tui không nghĩ người cô của chủ pic hoàn toàn trong sạch... Nói nghiêm trọng một chút thì chính là kẻ thứ ba."

"Nếu đúng như thế, đặt mình vào vị trí của nam thần để suy nghĩ, tôi mà là anh ta cũng sẽ không thích nổi cô gái do mẹ kế giới thiệu đâu, nhất là khi ba nam thần cũng chấp nhận cô ta. Trong lòng anh ta chắc chắn sẽ có khúc mắc, biện giải thế nào cũng không thể phủ định sự vô trách nhiệm của ba mình được."

Tống Nhược Y thở dài thườn thượt, càng đọc càng thấy nhức đầu. Nếu không phải cháu gái của cô thì sẽ không có cơ hội quen biết anh, nhưng nếu vì là cháu gái của cô mà... bị anh lạnh nhạt... Cô lại càng buồn hơn.

Có lẽ, một vài việc thực sự không thể cưỡng cầu, cho dù cô không cam tâm.

Nhưng dù thế nào, đợi anh trở về, cô vẫn phải thử một lần cuối.

Thế là, sau hơn 20 ngày, cuối cùng Liêm Đường và Trình Tân cũng trở về trong sự trông ngóng của biết bao người.

Vừa nghe nói ngày mai Liêm Đường sẽ về công ty, Lâm Như Ngọc đã nhanh chân chạy tới gọi chuyện với Tống Nhược Y ngay buổi chiều hôm đó.

"Nhược Y, dạo này vẫn ổn chứ? Đã xong phần tư liệu chưa?" Y như một người chị rất mực thân thiết.

Tống Nhược Y chỉnh tập tài liệu mới in cho ngay ngắn, tươi tỉnh đáp lời: "Gần xong hết rồi."

"Em nghe gì chưa?"

"Gì vậy ạ?"

"Mai anh họ em về công ty rồi đó, mong đợi không nào?" Lâm Như Ngọc thăm quan sát biểu cảm của Tống Nhược Y.

Nghe được chuyện liên quan tới Liêm Đường, tim Tống Nhược Y hẫng nhẹ một nhịp, sau đó lập tức tăng tốc đập dồn dập như trống đánh.

Còn 3 ngày nữa là phải rời khỏi nơi này rồi. Cô không nỡ đi. Cô còn chưa được ở bên người ấy bao lâu, sao có thể cứ ra đi trong tiếc nuối thế được.

Tống Nhược Y cười đáp: "Vậy ạ? Tốt quá, đúng lúc có một vấn đề cần thỉnh giáo anh ấy. Dượng sợ em không dám, còn nhấn mạnh có chuyện gì

thì nhất định phải hỏi anh họ cơ. Dượng bảo anh giỏi lắm." Chỉ mấy câu đã nói rõ thân phận khác biệt của mình.

Quả thật, Lâm Như Ngọc không có lợi thế thân phận và những mối quan hệ có thể chống lưng cho mình như Tống Nhược Y.

Nhưng theo cô, Tống Nhược Y vẫn còn non lắm, chỉ cần một cái nhìn và Liêm Đường sẽ lập tức bỏ qua kiểu con gái như cô ta. Nghĩ tới đó, Lâm Như Ngọc chột đặc ý.

Vì cô có tự tin.

Song, nói đi cũng phải nói lại. So với Tống Nhược Y, Liêm Đường đâu có thích cô hơn bao nhiêu. Thậm chí họ còn chưa từng đi ăn cơm uống nước riêng với nhau.

Cô không phải đứa ngốc, ắt đã nhìn ra đó là vì Liêm Đường chưa từng cho cô cơ hội để làm điều đó. Nhận ra anh không thích Tống Nhược Y chỉ càng làm cô nhìn rõ ràng hơn vị trí của mình trong lòng người kia. Cô và Tống Nhược Y, chẳng ai hơn gì nhau.

Chỉ là, tình yêu khiến người ta mờ mắt, khiến người ta không dám tỉnh táo chấp nhận vị thế của mình.

Liêm Đường và Trình Tân đặt chân về nhà khi đã tối muộn. Một người một mèo ăn linh tinh lót dạ, đi tắm, sau đó Liêm Đường lau khô lông cho Trình Tân rồi cả hai cùng ôm nhau chìm vào mộng đẹp.

Sau chuyến bay đường dài, lại còn ngồi xe một quãng khá xa từ sân bay về nhà, Trình Tân đã thấm mệt.

Vùi đầu vào khuỷu tay anh ngủ say sưa.

Do ngủ sớm, hôm sau cả hai đều dậy từ tinh mơ.

Lần này ra ngoài, Liêm Đường không bỏ Trình Tân vào lồng mà ôm luôn trong ngực. Sau khi đã an vị trên xe, Liêm Đường nhận một cuộc gọi.

Trình Tân nghe thấy Liêm Đường nói thế này: "Vâng là tôi, bác sĩ Trần đúng không?"

"Đúng vậy, tôi đã đặt hẹn phẫu thuật vào tháng giêng này."

Bác sĩ Trần? Là bác sĩ Trần ở bệnh viện thú cưng đó hả? Phẫu thuật gì vậy?

Cho ai?

Trình Tân mãi miết suy đoán.

"Đúng, phẫu thuật triệt sản, ngày 3 tháng 2 à? Vậy cũng được."

Phẫu thuật triệt sản?!

Phẫu thuật triệt sản gì vậy?!

Tuyệt đối không thể là Liêm Đường. Anh ta còn chưa kết hôn sinh con mà! Sao có thể triệt sản được!

Với thính giác vô cùng bén nhạy của mình, thông qua cuộc trò chuyện của Liêm Đường với đầu dây bên kia, Trình Tân nghe ra được, bác sĩ Trần đó chính là vị bác sĩ vẫn làm kiểm tra mỗi tháng cho cô ở bệnh viện thú cưng.

Nếu vậy thì cái phẫu thuật triệt sản quỷ quái đó! Là hẹn trước cho cô hả?!

"Meo..." Hồng có chịu đâu!!!

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Ngày 3 tháng 2. 3 tháng 2.

Trình Tân nhớ thật kỹ ngày này. Hôm đó, nhất định cô phải chạy trốn... Mặc dù cô rất thích Liêm Đường, rất thích được trai đẹp săn sóc chăm bẵm, mặc dù cô biết triệt sản tốt cho mèo. Nhưng cô không muốn động dao trên người mình đâu, òa, chỉ mới nghĩ thôi mà đã buốt tận óc rồi.

Xin lỗi nhé anh trai đẹp trai, vừa về nhà không lâu, mèo yêu của anh đã hoạch định một cuộc đào tẩu mới rồi!

Trừ phi anh thức thối đời, ngăn cản lưỡi dao bén lém kia lăm le rà soát trên người tôi.

Liêm Đường cúp điện thoại, nhận ra lông Trình Tân đã xù lên như điện giật liền kinh ngạc nựng cô: "Sao vậy?"

Lúc này, Trình Tân vẫn đang đắm mình trong cơn hải hùng mang tên triệt sản. Cô chờ dẫn uế oải, chẳng hề rên lấy một tiếng.

Liêm Đường vuốt lông cho cô, trầm tư một lúc rồi nói: "Hay do nghe thấy tiếng bác sĩ Trần à?" Nên mới xù lông? Dẫu sao bình thường toàn do bác sĩ Trần tiêm thuốc cho con bé, mặc dù Tiểu Tiểu luôn yên tĩnh nghe lời, nhưng chắc cũng đã có ấn tượng.

Có những loài vật rất thù dai, huống hồ, Tiểu Tiểu nhà anh còn là đứa thông minh nhạy cảm hơn hẳn đám mèo đồng loại.

Trình Tân thì đang ngẫm nghĩ xem hôm 3 tháng 2 đó mình nên làm gì. Có điều, hiện vẫn chưa hết tháng 1, cũng còn kha khá nữa mới đến tháng 2, cô vẫn có thể sớm chiều bầu bạn bên anh trai đẹp trai thêm mấy ngày.

Không nỡ làm sao!

Nhưng cô hổng có muốn làm phẫu thuật triệt sản đâu, chỉ có thể chuẩn là thượng sách!

Liêm Đường còn tưởng Trình Tân bỗng suy sụp như vậy là bởi nghe thấy giọng bác sĩ Trần, trên đường đi vẫn mãi dỗ dành: "Không tiêm, cũng không đến bệnh viện đâu, yên tâm đi." Đúng là sắp tới sẽ không tiêm chích gì nữa, có chăng là đã hẹn kiểm tra sức khỏe vào 3 ngày sau.

Nhưng có vẻ lời dỗ dành của anh vô ích rồi, trông con bé sao vẫn ủ rũ quá.

Chẳng lẽ do chưa thích ứng được chênh lệch múi giờ?

Nếu là do chênh lệch múi giờ, vậy cũng dễ hiểu. Xem ra còn cần nghỉ ngơi thêm mấy ngày.

Dù rằng, anh nghĩ con bé có thể tự điều chỉnh lịch chơi và ngủ riêng cho mình, chênh lệch múi giờ gì đó đáng lẽ không thể ảnh hưởng tới nó mới phải. Điển hình là, chỉ cần muốn là con bé có thể ngủ được ngay. Một ngày 24 tiếng, con bé có thể ngủ 20 tiếng, quả nhiên... Vẫn còn là đứa trẻ đang lớn.

Dĩ nhiên cũng có thể do mùa đông, cái lạnh khiến con người lười biếng, nói chi tới mèo.

Hôm sau, để Trình Tân thuận lợi thích ứng với sự thay đổi múi giờ đột ngột, Liêm Đường để cô ở nhà nằm nghỉ mà không ôm tới công ty.

Anh cảm thấy, trời lạnh thế này còn ôm ôm bế bế chạy tới chạy lui ngoài đường thì thật tội nhóc con quá. Trời đã vào đông, giá buốt thế này vẫn nên cuộn mình trong ổ phơi nắng mới là hưởng thụ.

Lần này anh tìm một dì giúp việc vô cùng cẩn thận chu đáo. Hơn nữa, bởi sơ xuất của người trước nên khi điều người đến, bên công ty giúp việc còn dặn dò tỉ mỉ nhất định phải hết sức để ý tới mèo nhà chủ, tuyệt tuyệt đối không được cho mèo ta ra khỏi nhà dù chỉ một bước. Vì vậy, vị giúp việc vốn đã kĩ tính này lại càng thêm cẩn thận, trước khi mở cửa còn để sẵn một chân ra chặn trước, tránh cho mèo ta nhanh chân lên ra ngay khi cửa vừa hé.

Hôm nay Liêm Đường không ôm Trình Tân đi cùng, Trình Tân cũng không đeo bám đòi theo. Cô còn đang muốn yên tĩnh suy nghĩ "một mèo".

Mấy bữa nay, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện triệt sản, cô đã buồn não cả ruột, cứ mãi lẩn qua lẩn lại, trần trọc thao thức.

Có lần cô còn nghĩ, triệt sản thì có gì không tốt, chẳng nào cô cũng sẽ không cùng ** với một con mèo. Dù sao đi nữa, cô vẫn mang linh hồn loài người, sao có thể đi xxoo với một con mèo được. Chuyện đó, nghĩ thôi đã thấy ghê tởm lợm giọng. Nhưng nghe nói, nếu mèo cái bị mèo đực "cưỡng bức" thì cơ hội trốn được nhỏ hơn lỗ kim. Mà triệt sản rồi cũng đâu chắc chắn sẽ không "được" mèo đực để mắt tới... Triệt sản chỉ có nghĩa sẽ không mang thai... không dễ động đực...

Tóm lại, bởi cứ lo nghĩ suy tư... Trình Tân ngày càng tiêu tụy...

Hôm cho Trình Tân đi kiểm tra sức khỏe, Liêm Đường còn nhấn mạnh rằng dạo này tâm trạng cô có vẻ không tốt.

Bác sĩ Trần đeo cặp kính vào rồi dò kĩ tờ báo cáo: "Nhìn cân nặng, quả thật bé gầy hơn một chút nhưng vẫn còn trong ngưỡng bình thường. Còn việc anh nói bé có vẻ không hoạt bát hiếu động như trước thì có thể do thay

đổi thời tiết, nhiệt độ, múi giờ và vô vàn các nguyên nhân khác. Những vấn đề này thường không đáng ngại, hơn nữa cũng chỉ mới 2, 3 ngày. Anh để ý quan sát thêm tuần nữa, nếu vẫn còn như vậy thì tới kiểm tra lại. Còn bây giờ anh đi cho bé tiêm bổ sung nốt mấy mũi rồi lãnh ít thuốc bổ về cho bé dùng, chăm kỹ chuyện ăn uống là tinh thần sẽ tốt lên thôi. Không cần lo quá..." Nói xong, bác sĩ Trần gấp báo cáo trả Liêm Đường.

Quả vậy, tình trạng này chỉ mới xuất hiện 3 hôm nay. Nhưng hôm về nước vẫn còn tốt, chỉ từ đó trở đi mới dần uể oải ủ rũ, đôi lúc còn lộ vẻ mặt như "nể mặt anh, động tay này", thật là cao ngạo hết sức.

"Được rồi, vậy tôi quan sát thêm, có vấn đề gì sẽ mang bé tới kiểm tra."

Sau khi trao đổi với bác sĩ, y tá tới đưa Trình Tân đi tiêm. Bác sĩ Trần còn phải chuẩn bị một ca phẫu thuật khác.

Cô y tá bế Trình Tân đi trước, bác sĩ Trần và Liêm Đường sóng vai đi sau.

Bác sĩ Trần nói: "Tôi từng tiêm cho nhiều bé mèo rất ngoan, ít giãy, nhưng Tiểu Tiểu vẫn là bé hiền lành dạn dĩ nhất. Nếu không phải còn một ca phẫu thuật, hôm nay tôi nhất định phải giành tiêm cho con bé."

Liêm Đường nhẹ vế cằm, tiếp lời: "Con bé là đứa hiền lành. Bác sĩ Trần còn phẫu thuật gì vậy?"

"Giống ca hện của anh đấy, triệt sản. Hôm nay sẽ triệt sản cho một bé mèo đực?"

"Phẫu thuật loại này bao lâu thì xong?"

"Tôi đã làm vài trăm cuộc thế này rồi. Nhanh thôi, cũng rất đơn giản. Chỉ cần tháo ** là có thể ra viện ngay trong ngày. Ở mèo cái, chúng ta sẽ

cắt bỏ buồng trứng và tử cung. Mèo cái vốn yếu hơn mèo đực, sau khi phẫu thuật cần theo dõi chăm sóc kỹ trong vài ngày. Nhưng đừng lo, đây chỉ là tiểu phẫu, độ rủi ro rất thấp. Hơn nữa triệt sản lợi nhiều hơn hại, thú cưng được triệt sản sẽ sống khỏe mạnh, yêu đời và ít stress hơn, tránh được các bệnh tật gây ra bởi quá trình động dục."

Trình Tân nghe mà nổi ngợp da gà.

Trời hời, dù đã rõ ràng tất cả những điều này nhưng tưởng tượng lưỡi dao phẫu thuật ép sát da thịt, cắt đi một vài bộ phận nào đó, ở một chỗ nào đó trên người, Trình Tân vẫn không thể kiểm soát lớp da lông thôi đứng đứng cả lên.

Cô y tá nhanh chóng nhận ra sự hốt hoảng của Trình Tân, nhưng chỉ cho rằng cô đang căng thẳng trước khi tiêm.

Y tá nhẹ giọng an ủi.

Trong lúc cô y tá sát trùng cho Trình Tân trong phòng điều trị, Liêm Đường đứng đợi bên ngoài, yên lặng ngắm cô qua lớp kính cửa sổ. Cách một bức tường, bên trong đang tiến hành một cuộc phẫu thuật. Một thanh niên cắm mặt vào điện thoại đứng đợi bên ngoài.

Liêm Đường không nhận được lên tiếng hỏi: "Trong đó là mèo của cậu à?"

Cậu thanh niên ngẩng lên ngó vào con mèo đực đang trợn trừng mắt giãy đành đạch bên trong, lắc đầu trả lời: "Của chị tôi. Chị tôi nói nếu chị ấy tự mang mèo tới triệt sản cho nó thì con mèo sẽ thù chị ấy, tôi lại ít khi tới nhà chị nên đã nhờ tôi đưa đi giúp. Giờ chị tôi đang đợi sẵn ngoài viện rồi, đợi phẫu thuật xong mới xuất hiện làm người tốt. Tôi là kẻ ác, chị ấy chỉ tới dỗ dành an ủi thôi." Nói rồi nở một nụ cười cam chịu.

Liêm Đường tựa như đã ngộ ra gì đó, bắt đầu gật gù nghiêng ngả.

"Biện pháp này không tệ."

Một y tá giữ chặt Trình Tân, một cô khác tiêm cho cô. Trình Tân dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Liêm Đường đang trao đổi gì đó với người bên cạnh, trông nét mặt có vẻ hai người nói chuyện khá hợp rơ.

Nếu cô nhớ không nhầm, căn phòng điều trị cô đang đứng đây, kế bên nó chính là phòng phẫu thuật! Cô còn liếc thấy bác sĩ Trần bước vào căn phòng đó!

Nếu vậy, rất có thể người này chính là chủ nhân của anh bạn trẻ bị triệt sản kia!

Nhất định Liêm Đường đang học hỏi kinh nghiệm của người đó.

Trình Tân tự bố nào ra một kịch bản hoành tráng, mặt mày tuyệt vọng.

Tiêm xong, Trình Tân ngoan ngoãn nằm trong vòng ôm của Liêm Đường. Dù không nói lời nào nhưng động tác của anh vẫn hết đổi dịu dàng, êm ái, từ tốn vuốt lông cho cô.

Khi Trình Tân ra khỏi phòng, thăm kịch "tía càn" của chàng mèo cách vách vẫn chưa hạ màn.

Đến tận khi Liêm Đường đi lãnh thuốc bổ trở về, cậu thanh niên kia mới đang bế chàng mèo với khuôn mặt "sống không còn gì lưu luyến" ra ngoài. Mà phía cửa, một cô gái với nét mặt đau khổ xót xa nhận chàng ta từ tay đứa em họ, sau đó vờ đánh cậu em mấy cái để báo thù cho bé cưng.

"Bé cưng sao rồi? Có phải em trai chị ăn hiếp em không? Để chị đánh nó cho em hả giận nhé!"

"Meo -- " Chàng mèo bị thiến tuyệt vọng thu mình trong vòng ôm của cô chủ, lặng lẽ nhỏ xuống hai hàng lệ dài ngoằng.

Cô gái ngẩng mặt kìm nén, không dám để bé cưng của mình nhận ra cô đang nhin cười. Mãi một lúc sau cô nàng mới nín hân, bế bảo bối tâm can với cái vòng Elizabeth của mình ra bắt xe.

Trình Tân nghe bác tài trên chiếc taxi cô gái kia chặn lại nói như thế này: "Lại một anh bạn nữa bị thiến. Nhìn mặt nó kìa, đến người đứng xem cũng phải chảy nước mắt theo." Hiển nhiên bác tài đã gặp trường hợp này rất nhiều lần.

Cô gái nín cười bảo: "Được rồi, bác đừng kích thích bé cưng của cháu thêm nữa. Bác thế có khác gì rắc muối lên vết thương của thằng bé chứ?"

Trình Tân nép sát vào lòng Liêm Đường mà vẫn run lên bần bật. Thật đáng sợ! Lúc cô tiêm xong có liếc trộm qua phòng bên cạnh một cái. Trên chiếc khay đặt dụng cụ mổ vẫn còn tro trọi hai thứ đồ đang chảy máu lênh láng.

Thật tàn nhẫn!

Thật man rợ!

Cô tuyệt đối không cho phép Liêm Đường mang cô đi triệt sản đâu! Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý! Chờ 2 năm nữa đi, lúc đó muốn làm gì cũng được. Nhưng giờ cô vẫn còn là đứa con nít! Anh ta không thể đối xử với cô như thế được!

Liêm Đường phỏng đoán trạng thái tội nghiệp của bé con nhà mình là do bị thảm trạng của người đồng loại khác giới tác động sâu sắc.

Việc này càng khiến anh thêm quyết tâm tìm một tên đao phủ tới để Tiểu Tiểu hận gã thay mình. Dù sao, anh cũng không muốn bị Tiểu Tiểu căm ghét.

Vì vậy, hôm đó, sau khi về nhà, Liêm Đường gọi điện thoại cho Dịch Viễn Sơn.

"Này, tháng 2 tới cậu có bận gì không?"

Dịch Viễn Sơn đang nhận việc giám chế sản xuất một chương trình trong đài truyền hình giúp anh trai. Nghe vậy, anh ta suy nghĩ một lát rồi đáp: "Cậu nói chuyện gì trước đi." Cẩn thận như anh chàng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để lộ rằng mình đang rảnh trước khi biết rõ ràng mọi chuyện.

"Một sự kiện nghệ thuật biểu diễn tầm cỡ, tin chắc cậu sẽ thích."

"Sự kiện nghệ thuật gì?"

"Quan sát quá trình triệt sản cho mèo."

"Nghe có vẻ không tệ, ngày mấy? Có những ai?" Dịch Viễn Sơn lơ mơ hỏi đuôi.

"3 tháng 2, hoạt động lần này chỉ mời duy nhất cậu đến xem thôi đấy. Tớ thấy cậu phù hợp nhất, lại còn có thể góp nhặt trải nghiệm sáng tác."

Dịch Viễn Sơn nào bị dắt mũi. Anh chàng lập tức vặc lại, vừa cười vừa xia: "Cậu bệnh đấy à? Chứ không phải thật ra là đi triệt sản không công cho bé mèo nhà cậu? Thế mà nói nghiêm túc như thật ấy, thiếu nữa anh cũng tin rồi."

"Trải nghiệm sáng tác khó cầu đấy, bỏ qua thì không còn cơ hội lần sau nữa đâu."

"Đi." Những chuyện kiểu này, Dịch Viễn Sơn khoái nhất là tham gia náo nhiệt.

Cuộc đối thoại của hai người tự nhiên chui tọt vào tai Trình Tân. Ai bảo tai cô thính quá làm chi.

Càng nghe, cô càng muốn đâm đầu vào ngực anh chết quách cho rồi.

Liên Đường thì ung dung vui trộm vì đã tìm được kẻ chết thay. Vậy là có thể yên tâm, không lo bị Tiểu Tiểu ghét nữa rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tân: Bé còn bé bỏng lắm mà. Chồng yêu thương bé, tha cho bé với --

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Sau khi về nhà, Trình Tân bắt đầu vắt óc suy nghĩ, rút ra thể này: Một khi đã định chuẩn bị bỏ nhà đi bụi, vậy tuyệt đối không thể bỏ ăn bỏ uống, khiến mình yếu đuối yếu điệu gió thổi cỏ gãy như Lâm Đại Ngọc được. Lỡ thế thì chỉ 2 ngày thôi, cái mạng này cũng về châu ông bà luôn rồi. Có ngu mới làm thế.

Trước khi bỏ đi, nhất định càng phải ăn uống đầy đủ hơn, cho cả tinh thần và sức khỏe đều sung mãn mới đúng.

Hơn nữa còn phải sắp xếp xong cứu viện bên ngoài, còn phải lập chi tiết kế hoạch bỏ trốn. Chứ nếu cứ xông xộc lao ra, phỏng có khác gì đi chịu chết?

Chết và triệt sản, nếu đã không chọn triệt sản, vậy ít nhất cũng phải còn mạng mới tính.

Thế là, Trình Tân tiếp tục quay lại tháng ngày sống như heo.

Thấy Trình Tân đã ăn ngon như trước, thậm chí sức ăn còn có hơi tăng lên, Liêm Đường càng đoan chắc sự suy sụp trước đó chỉ là do chênh lệch múi giờ, âu cũng yên lòng.

Liêm Đường an tâm rồi đi. Nhìn gã đàn ông đang mưu đồ đưa mình lên bàn mổ, Trình Tân tha thiết tạm biệt, phối hợp vô cùng. Gì chứ diễn kỹ vẫn là bắt buộc phải có.

Một người một mèo, đồng sàng dị mộng, ai nấy đều tự có tính toán riêng.

Trông Trình Tân then thùng thực nữ, thậm chí còn không đuổi theo tiền mình, Liêm Đường thăm ai thán. Quả nhiên, bé con đã trưởng thành rồi, không còn quăn quít lấy anh như xưa nữa. Đến tận lúc lên xe, Liêm Đường vẫn chưa nguôi hụt hẫng.

Nghe nói nếu triệt sản trước khi mèo động đực, bọn chúng sẽ không bao giờ biết những chuyện có thể xảy ra sau này, cũng sẽ trở lại trạng thái ngây thơ dính người như hồi bé.

Liêm Đường bỗng có chút mong đợi một Tiểu Tiểu sau triệt sản, hẳn sẽ đáng yêu lắm. Còn đám mèo đực, tuyệt đối không thể để chúng bén mảng đến gần bé yêu Tiểu Tiểu ngây thơ dễ thương của anh được.

Quyết định xong, lòng thêm mong đợi, nỗi hụt hẫng vì sự dè dặt của Trình Tân phút chốc tiêu tán.

Sau khi Liêm Đường đi, Trình Tân ăn uống no đủ rồi vòng về phòng anh.

Phòng khách và hành lang đều gắn camera, duy chỉ có phòng Liêm Đường là còn an toàn không gắn. Từ khi không đi công ty nữa, mỗi khi ở nhà một mình Trình Tân chỉ thích ru rú trong phòng ngủ của Liêm Đường, thậm chí còn từng tha cái máy tính bảng Liêm Đường tiện tay đặt trong phòng khách về phòng ngủ, giấu kín.

Dù sao những thứ đồ công nghệ trong nhà cũng nhiều, thiếu một cái tên kia cũng chẳng phát hiện được đâu! Cô đành thử trước vậy, dùng xong trả ngay ấy mà!

Vừa vào tới phòng ngủ, Trình Tân liền chui ngay vào gầm giường, khẽ khàng chạm thật nhẹ lên màn hình.

Khi thấy dòng chữ mời nhập mật khẩu, khóe miệng đang cong cong vụt cái oằn xuống.

Tại sao!

Tại sao!

Tay này cài mật khẩu hồi nào vậy hả?

Đồ khó ưa!

Đồ độc ác!

Đến hoạt động giải trí duy nhất của một bé mèo non nớt tội nghiệp mà cũng nhẫn tâm bóp nát... Tại sao phải đối xử với tôi như thế chứ hả? Trình Tân nằm lăn ra đất, ưỡn bụng chán đời. Thôi, đời này đã không còn gì lưu luyến, chết quách đi cho xong.

Nhưng sau đó vẫn không nỡ bỏ cuộc. Cô quyết định phải thử một lần xem mình có thể giải được mật khẩu đó không.

Cô biết sinh nhật Liêm Đường, biết ngày kỉ niệm thành lập công ty anh. Dĩ nhiên, những thứ này đều mò ra từ internet, cô đọc thấy hay nên ghi nhớ luôn.

Thử sinh nhật Liêm Đường trước nào. Sai.

Vậy thử lại cái khác. Đều sai hết.

Trình Tân dần nản lòng. Cuối cùng, cô sức nhớ tới ngày mình đến nhà họ Liêm, cả ngày Liêm Đường đặt tên cho cô.

Mãi cũng thử ra.

Chính là hôm cô đội mưa về nhà, đập đầu để gõ cửa đó.

Ôi trời... Trình Tân chột thả hồn miên man, càng nghĩ càng muốn khóc. Anh trai đẹp trai muốn ghi nhớ ngày này, mãi mãi không quên ư? Không muốn lại xảy ra chuyện tương tự ư...

Đáng tiếc, cô... Ặc... Vì thân thể mình, vẫn nên chuẩn thì hơn.

Trình Tân thở dài, đột nhiên thấy mình mới tàn nhẫn làm sao.

Nhưng sau đó khi đăng nhập vào weibo của mình, thế quái nào còn có thêm mã bảo mật nữa vậy... Bây giờ cô làm ế gì có điện thoại, càng đừng vọng tưởng tới lấy mã!

Đùa bố à!

Dù thế cô vẫn chưa chịu thua, quyết định xóa sạch mật khẩu rồi quay lại đăng nhập bằng wechat. Sau đó, vì cũng là lần đầu đăng nhập nick này trên máy nên cần chọn đúng avatar của 3 người bạn... Hơn nữa, cũng cần mã bảo mật luôn... Chọn avatar thì đơn giản, nhưng mã bảo mật biết kiếm đâu ra.

Trình Tân muốn chết quá, chỉ đành bỏ cuộc, chào thua.

Chẳng lẽ bước đầu tiên trong kế hoạch đi bụi cứ phải thành khói bụi như thế?

Cô còn định liên lạc với cô bạn thân khi trước, để khi bỏ trốn sẽ có cô ấy tới tiếp viện, đón cô về nhà.

Bây giờ... phải làm sao... liên lạc với người ta đây.

Bực bội quá đi! Sao bọn Tencent(*) thời nay lại phiền phức thế chứ, rườm rà biết bao công đoạn, điên mất thôi!

(*) Một công ty cổ phần lớn của Trung Quốc đầu tư trong mảng internet, truyền thông, giải trí, dịch vụ điện thoại di động và quảng cáo trực

tuyến. Wechat là mạng xã hội thuộc sở hữu của tập đoàn này.

Thời nay, không điện thoại di động, thật sự nửa bước khó đi!

Sau đó, không ngờ cũng nghĩ ra được một biện pháp khác!

Cô mở phần mềm tìm kiếm, nhập tên một diễn đàn mà mình và Trịnh Gia Mẫn vẫn thường cắm rể trên đó. Việc đăng nhập vào diễn đàn này không có lắm bước rườm rà, chỉ cần nhập tên nick và mật khẩu là vào được.

Điều duy nhất khiến Trình Tân băn khoăn đó là, từ khi cô và Trịnh Gia Mẫn bắt đầu lo chuẩn bị hồ sơ tìm công ty thực tập liền không thường lên đó dạo nữa.

Cũng không biết cô nàng Gia Mẫn kia có còn lên diễn đàn này nữa không.

Kệ vậy, có thể nào cũng phải thử một lần.

Đăng nhập thành công, Trình Tân khấp khởi bắt tay vào soạn tin.

Gửi cho bạn tốt Trịnh Gia Mẫn.

-- Gia Mẫn, tôi là bạn Trình Tân, tài khoản này do cậu ấy nói cho tôi, điện thoại của cậu ấy không thể gọi được. Hồi trước cậu ấy có mua một con mèo gửi nhờ chỗ tôi, nói 2 ngày nữa sẽ tới đón về nhưng sau đó chưa từng tới nữa. Hi vọng cô có thể giúp tôi liên lạc với cậu ấy, hoặc giữ hộ cậu ấy con mèo này. Nếu được thì hẹn ngày 2 tháng 2, ghế 2 hàng 3 ở khu A trong công viên trung tâm. Sắp tới tôi phải đi du lịch, không thể trông mèo hộ cậu ấy được. Nghe nói hai người là bạn rất thân, thực sự không kham nổi mới nghĩ tới chuyện nhờ cô giúp đỡ.

Trình Tân gửi tin dưới thân phận người thứ ba vì cô lo nếu thẳng thắn khai ra thân phận của mình, nói mình là một con mèo thì có thể người có ý thức nghi ngờ cảnh giác cao như Gia Mẫn sẽ cho rằng cô bị trộm tài khoản rồi gửi tin nhắn lung tung, lỡ đâu xóa tin thì thật là công dã tràng.

Cô định đến khi gặp mặt Gia Mẫn, về nhà cô ấy rồi mới tiết lộ, cô chính là mèo, mèo chính là cô!

Bằng độ quen thân giữa cô và bạn Gia Mẫn đây, muốn Gia Mẫn tin tưởng cô chính là Trình Tân thật sự dễ như trở bàn tay. Ai bảo họ chính là bè lũ hai tên cá mè một lứa chứ.

Trình Tân cẩn trọng sắp xếp kế hoạch hoàn thiện chu đáo, dự đoán tất cả các tình huống đột phát có thể xảy ra. Ví dụ như hẹn xong rồi mà bạn học Gia Mẫn không chịu tới, vậy cô sẽ tìm tới thẳng nhà Gia Mẫn. Dù sao cô cũng từng có một lần hành tẩu giang hồ, chỉ cần chú ý đi theo con đường đã vạch sẵn thì sẽ không có vấn đề gì đáng kể. Vấn đề đáng lo nhất chính là thời tiết, việc này cô không thể kiểm soát được.

Làm xong tất cả, Trình Tân cẩn thận kiểm tra lịch sử trình duyệt, xóa sạch sẽ tất cả những thứ có thể khiến người ta chú ý. Trước cô lên mạng cũng sẽ định kì dọn dẹp những thứ này, một là để đảm bảo máy không nặng và lag dần theo thời gian, hai là phòng có ai đó **.

Hơn nữa, gã Liêm Đường này thoát trông hời hợt mà mãi tiếp vô cùng, nếu thấy những thông tin xa lạ như vậy trên máy tính bảng của mình thì chắc chắn sẽ hoài nghi.

Trình Tân dọn dẹp sạch sẽ xong xuôi mới tạm yên tâm, chui ra khỏi gầm giường. Cô tới phòng vệ sinh lau sơ mặt mũi và móng vuốt, lắc thật mạnh cho những giọt nước bám trên người văng ra tung tóe xong lại bò lên giường. Cô quay nghiêng người, vắt chân lên trán, lòng bao tâm sự.

Không thể phủ nhận, Liêm Đường là một người đàn ông rất rất tốt, một anh chủ không chê vào đâu được.

Nhưng với tư cách một "cựu" con người, cô tuyệt không cho phép bất cứ ai chi phối cuộc đời mình... Nói ra vẫn là không thể thực sự coi mình là một con mèo hoàn toàn, mặc dù cô quả là một con mèo.

Tạm biệt nhé Liêm Đường. Sau này, có duyên sẽ còn gặp lại.

Vừa nghĩ những ngày tháng ly biệt càng lúc càng sát gần, Trình Tân thấy sao hụt hẫng mất mát. Thật lòng, cô mong có thể mãi mãi bầu bạn bên anh, nhưng cô thì... Ai... Cô không thể để mình bị mang đi triệt sản sớm thế được. Việc này tới quá đột ngột, cô vẫn chưa thể chấp nhận nó.

Cô phải rời khỏi anh một thời gian, để bình tâm suy nghĩ lại.

Đợi đến khi cô nghĩ thông suốt, chấp nhận được việc triệt sản, nếu đến lúc đó Liêm Đường vẫn còn chờ cô, hoặc còn nhớ, còn mong cô, vậy cô sẽ quay về.

Nhưng giờ thì không được, cô nhất định phải đi!

Trình Tân dần thiếp đi trong những suy tính về tương lai.

Trịnh Gia Mẫn ra khỏi cổng trường, leo lên xe buýt. Do còn kha khá trạm nữa mới tới nhà nên cô nàng mở điện thoại, lướt weibo một hồi, vòng bạn bè vẫn chẳng có gì hay.

Nếu là bình thường, giờ này Trình Tân sẽ cùng đứng ở cổng trường chờ xe với cô, sau đó kéo tay cô rủ ra chợ đêm chén đồ nướng, húp canh cá, thử hết những món ngon. Nhưng giờ, chỉ còn mình cô cô đơn lẻ bóng.

Còn nhớ, học kì trước hai người vẫn đang sốt sắng cùng chuẩn bị hồ sơ, lý lịch. Kì tới là năm tư rồi, phải tìm nơi thực tập.

Mặc dù không học cùng chuyên ngành, nhưng cả hai đã thân nhau như hình với bóng từ tận cấp 2. Bạn cô là đứa liều mạng, từ thời cấp 3 đã ấp ủ chí hướng với vợ, quyết tâm góp đủ tiền trong 10 năm, mua một căn nhà chỉ thuộc về mình.

Trình Tân bạn cô là trẻ mồ côi, đa phần các bạn học có điều kiện khá giả đều không thích cô ấy. Ai nấy cho rằng cô không chịu hòa đồng, hoạt động gì cũng bỏ ngoài tai mặc kệ. Nào phải là không muốn tham gia, chẳng qua sau giờ học bạn cô còn phải đi làm thêm, có khi làm tới 2 giờ sáng mới bước chân ra khỏi siêu thị hoặc cửa hàng tiện lợi. Nhưng đó chỉ là thời cấp 2, cấp 3, lên đại học thì chẳng ai để ý đến xuất thân cô thế nào nữa, bạn cô cũng trở nên chai lì với điều đó. Vào đại học, Trình Tân ngày càng đáng sợ, cùng một lúc nhận ba công việc liên vẫn là bình thường: Có làm gia sư, phát tờ rơi, rửa chén, còn tự học tiếng Pháp đi dịch truyện chung với một chị khóa trên, sau vì tiền mà bỏ luôn cái danh dịch giả, chỉ dịch thuê lấy công cho người ta. Vốn còn tưởng làm vậy sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, công việc đỡ vất vả hơn, thậm chí còn cho rằng kì nghỉ đông cô sẽ không tất tả làm thêm vất vả như những năm trước mà có thể ở nhà nghỉ ngơi, thi thoảng dịch thuật, chuẩn bị bài vở cho kì mới. Nào ngờ, cô nàng vẫn chẳng chút giác ngộ. Kì nghỉ đông, ai nấy đều về với gia đình thì cô lại ngược đời chạy đi làm, còn chủ động chọn ca đêm chẳng mấy ma chịu nhận trong cửa hàng tiện lợi.

Đêm 30 ấy, bạn tốt gọi điện thoại báo với cô thế này.

"Gia Mẫn, tớ sắp gom đủ tiền rồi! Tớ tĩa được một căn hộ nhỏ ở thành phố bên cạnh, dù chỉ có một phòng ngủ một phòng khách nhưng chỉ cần tìm được việc, đi làm một thời gian, có số vốn nhỏ thì có thể vay thêm để mua nhà. Tớ sắp có căn nhà của riêng mình rồi."

Cô đi cùng cô ấy đến ngày hôm nay, nhìn cô ấy dồn hết tâm trí sức lực chỉ mong tìm được cảng tránh gió cho mình. Cô rất vui, cũng vô cùng

khâm phục và tự hào về bạn mình. Cha mẹ cô cũng rất thích Trình Tân, đều khen cô biết cố gắng phấn đấu.

Nhưng trời cao lại vô tình đến thế.

Một ngày tháng 4 nọ, bạn cô leo lên chuyến xe cuối cùng về nhà. Có lẽ do quá lao lực mệt mỏi mà sau khi ngã lưng xuống giường thì đã không còn tỉnh lại nữa.

Trịnh Gia Mẫn nhớ lại mà thấy mũi cay cay, nước mắt lại lặng lẽ dâng trào.

Đó là người bạn thân nhất của cô. Từ năm đầu cấp 2 họ đã ngồi cùng bàn, bên nhau chưa từng chia cắt. Bạn cô, có lẽ không phải người giỏi nhất, nhưng luôn luôn là người cố gắng nhất. Cô ấy có mục tiêu rõ ràng, có lý tưởng và ước mơ kiên định. Họ cùng học cấp 2, cấp 3, cùng đậu vào một trường đại học, đến từ cùng một thành phố, cùng tha phương học tập ở nơi này, thậm chí còn dự tính ra trường sẽ cùng ở lại đây lập nghiệp.

Nhưng bây giờ chỉ còn lại mình cô.

Cô đã quyết định, sau khi ra trường sẽ rời khỏi thành phố này, trở về sống ở quê cũ.

Trịnh Gia Mẫn lau đi nước mắt, kích mở biểu tượng ứng dụng quen thuộc. Đó là diễn đàn họ từng hay dạo. Cô đã muốn gỡ bỏ nó, ma xui quỷ khiến thế nào lại mở ứng dụng ra.

Có thông báo từ hệ thống.

-- Bạn có một tin nhắn mới.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Nhưng vừa nghĩ chẳng mấy nữa mình sẽ phải xa rời căn nhà này.

Trình Tân lại thấy không nỡ.

Nếu vậy, trong khoảng thời gian hữu hạn này, cô sẽ bên anh, cố gắng giúp anh vui hơn một chút vậy.

Liêm Đường nhanh chóng nhận ra sự thay đổi của Trình Tân. Con bé đột nhiên nhiệt tình, dính người hơn hẳn, mỗi lần anh về nhà đều phải mò tới cầu ôm cầu vuốt lông, cọ đầu cọ má các thứ, khiến cho Liêm Đường luôn mặt lạnh như tiền cũng chột thấy bối rối...

Anh cứ thấy dạo gần đây Tiểu Tiểu lạ lắm, lạ chỗ nào thì anh không thể nói rõ, nhưng... Trước kia thái độ của con bé với anh luôn có hơi cao ngạo, cũng không phải quá xa cách mà chỉ như biến đổi từ một bé con đáng yêu thành thiếu nữ trưởng thành e thẹn, không còn hay làm nũng như khi còn non. Nhưng hai ngày này bỗng nhiên con bé lại dính anh ghê gớm, vẻ như không thể sống xa anh. Đương nhiên, Liêm Đường rất hưởng thụ cảm giác này. Vừa nghĩ bé con rất thích anh, cần anh, cả khi anh đánh răng cũng phải đứng nghiêm trang canh giữ ngoài cửa ngậy ngô ngược nhìn mình... Liêm Đường thấy tim mình nhũn cả ra, cảm giác bé con hết như một cô bạn gái nhỏ bé đáng yêu.

Nét mặt anh ngập ý cười, đánh răng, lau khô tay rồi cúi xuống cầu véo bạn Trình Tân đang mê mẩn ngắm mình.

"Dạo này sao lại ngoan thế? Hả?" Giọng Liêm Đường nghe rất đổi dịu dàng.

Trình Tân ôm trái tim bé nhỏ ngơ ngác nai con gian nan cưỡng lại sự dụ hoặc của mỹ nam, đầu cúi gằm xuống rúc vào ngực Liêm Đường, không dám ngẩng lên nhìn anh.

Trời ơi, chủ nuôi đang quyến rũ tui kìa!

Cô đồ rằng Liêm Đường đang rắp tâm mưu đồ quyến rũ mình, đâu biết rằng khi thấy mèo yêu bỗng nhiên e lệ duyên dáng ngả vào lòng mình, lồng ngực anh cũng không nén được tiếng than thở... Tiểu Tiểu nhà mình thật dễ thương!

Hết thảy đều có vẻ hoàn mỹ như thế, ấm áp như thế, tựa hồ cuộc sống thế này có thể kéo dài mãi mãi.

Hôm 30, Liêm Đường ôm Trình Tân cùng về Hòa Thụy Hiên. Đang Tết nên trong nhà trang hoàng rực rỡ ấm cúng, những món đồ trang trí mang không khí vui vẻ đầy hi vọng điểm xuyết khắp mọi ngõ ngách trong nhà, những bình hoa ly diệu dàng thanh khiết ngày thường cũng được thay bằng những nụ tầm xuân(*), trúc phú quý.

(*) Nguyên văn 银柳.

Ngay cửa vào bày năm cây quýt nhỏ, bầu không khí tết ngập tràn.

Liêm Đường vào nhà, đóng cửa lại rồi thả Trình Tân xuống sàn, để cô tự đi dạo một vòng.

Đã rất lâu Trình Tân chưa về căn nhà trong khu Hòa Thụy Hiên này, hiện giờ chỉ thấy nơi đây đã khác hẳn khi xưa.

Cô lia mắt quan sát một lượt rồi theo Liêm Đường lên lầu.

Nghe tiếng, Liêm Tiểu mở cửa phòng, hăm hờ lao ra chào Liêm Đường: "Anh về rồi ạ, sao anh về trễ vậy, em nghe nói công ty anh nghỉ từ sớm rồi mà?"

Trình Tân lẻo đẻo đeo theo Liêm Đường. Theo cô thấy thì con bé Liêm Tiểu này được gia đình bao bọc kỹ quá nên hơi ngây thơ rồi đấy, hỏi gì cứ như chưa hỏi vậy. Nếu Liêm Đường muốn về, vậy ắt đã về từ sớm. Anh thà ở một mình cô độc trong căn hộ riêng của mình chứ nhất quyết không chịu về đây, có cố gạn hỏi cũng chỉ khiến hai bên thêm lúng túng. Những chuyện đối nhân xử thế kiểu này, Liêm Tiểu vẫn cần học hỏi nhiều. Khó trách khi trò chuyện với em gái, Tống Nhã đã không giấu được lo âu.

Liêm Đường nhìn Liêm Tiểu, đáp: "Còn vương ít việc. Em được nghỉ từ bao giờ?" Vô cùng thuần thực lái ngoắt đề tài đi.

"Đầu tháng 1 em đã nghỉ rồi, sau đó đi theo chị Nhược Y tới trường chị ấy đang học nghiên cứu sinh rồi về Paris chơi mấy ngày."

"Cũng tốt, anh về phòng thay đồ trước đã."

"Dạ."

Liêm Tiểu đã trông thấy Trình Tân.

Cô nàng ghét Trình Tân là bởi Vương Tuyết Mạn. Nhưng bình tâm suy xét thì, trông con mèo này ngày càng xinh xắn, khiến tâm hồn thiếu nữ trong bất cứ cô gái nào cũng không thể cưỡng lại. Cô nàng cũng không nén được ham muốn lại gần sờ soạng, vuốt lông, dỗ dành Trình Tân.

Còn Trình Tân đương nhiên là không rõ suy nghĩ của Liêm Tiểu nên chỉ im lặng ngoan ngoãn chạy theo Liêm Đường, đồng thời mở to ánh mắt cảnh giác đề phòng Liêm Tiểu.

Liêm Tiểu sượng mặt nạt: "Rõ ràng tao còn nuôi mày một thời gian đấy. Cái đồ vong ân phụ nghĩa này, mới đó đã quên bég chủ cũ rồi hả?"

Liêm Đường khom người nhắc bổng Trình Tân lên, lạnh lạnh đáp lời: "Có thể do nhớ tới chuyện bị em bỏ đấy."

Liêm Tiểu thoát cái bối rối. Cô nàng gãi mũi xáp lại bên Liêm Đường, vươn tay vuốt nhẹ lớp lông mượt của Trình Tân: "Tại Vương Tuyết Mạn mà, nếu không phải do Vương Tuyết Mạn thì em cũng đâu giận cá chém lên nó làm gì."

"Đã biết con bé không có lỗi còn trút giận lên nó?" Liêm Đường cười cười, trong mắt ẩn chứa ý chê trách kín đáo.

"Em biết sai rồi mà. Nhưng con nhỏ đó cũng quá đáng lắm." Thực ra, nếu chỉ nói về quà sinh nhật, dù cô có phạt ý chê bai quà nhỏ thì cũng sẽ không để ý đến độ tuyệt giao. Nhưng cô ta dám thêm wechat của cậu bạn cô đang tìm hiểu, còn gọi chuyện thả thính tự nhiên như vậy khiến cô không thể nhẫn nhịn. Xui thay, Trình Tân chính là con cá trong hồ, họa đến vạ lây.

Trình Tân nghĩ, Liêm Tiểu đã có thể nhận sai, âu cũng đã không tệ. Thế là liền tạm buông cảnh giác, thả lỏng người mặc cô nàng sờ soạng vài cái.

Liêm Tiểu sờ xong, vuốt xong rồi lại cầm điện thoại về phòng.

Liêm Đường ôm Trình Tân về phòng ngủ của mình. Về đến phòng, anh lập tức vào phòng để đồ lấy quần áo cầm vào phòng tắm.

Liêm Đường ở nhà tổng cộng ba ngày. Mừng 2 Tết, Liêm Đường sang thăm nhà ông bà ngoại.

Bởi đã định sẽ ở bên nhà ông bà ngoại vài ngày nên mang cả Trình Tân theo. Nếu chỉ đi 1 ngày, anh sẽ suy xét để Trình Tân ở lại nhà mình. Nhưng đã quyết phải ở vài ngày, thời gian này giúp việc cũng đã nghỉ tết, không ai chăm sóc cho cô. Nếu để ở nhà, anh sẽ phải chạy đi chạy lại lo chuyện ăn uống cho con bé, chẳng bằng ôm cả theo để tiện chăm bẵm.

Mẹ Liêm Đường tên Triệu Vô Ưu, trên có 3 người anh, có ông nội là Nguyên soái tham gia dựng nước, cha là Tổng tư lệnh. Từ nhỏ bà lớn lên trong đại viện, bởi là đứa con tuổi muộn, sinh ra khi bố mẹ đã hơn 40 nên nghiêm nhiên trở thành cô con gái út được cả nhà yêu thương chiều chuộng. Lên đại học, bà gặp Liêm Vĩnh An hồi ấy còn là cậu sinh viên từ thành phố nhỏ lên kinh đô cầu học. Lúc trẻ, Liêm Vĩnh An khôi ngô đẹp trai, thư sinh nho nhã, lại thêm tài hoa hơn người, là một nhân vật phong vân trong trường thời ấy, được biết bao thiếu nữ thầm thương nhớ si mê. Triệu Vô Ưu cũng là một trong số đó.

Hai người đến với nhau không chút trắc trở. Tài tử giai nhân cùng sánh bước, trở thành cặp tình nhân nổi tiếng khắp vườn trường. Người từng trông thấy không ai không phải thốt lên cảm thán rằng quả là một đôi trời đất tạo nên.

Liêm Vĩnh An là kẻ nhạy bén lại có óc kinh doanh, ngay từ đại học đã tạo dựng được công ty riêng. Sau khi tốt nghiệp, dựa vào năng lực của mình, ông nhận được trợ giúp từ Quỹ Đầu tư Thiên thần, lại bán công ty thành lập hội đại học của mình để đổi lấy 6 triệu Nhân dân Tệ, quyết đoán từ bỏ ngành nghề đã theo đuổi bao năm để chuyển sang lĩnh vực bất động sản, rồi cứ thế phát thẳng, trở thành ông trùm thương nghiệp thế hệ mới, học sinh kiệt xuất của trường. Nhân kỉ niệm 100 năm thành lập, ông tài trợ một số tiền lớn xây dựng hai tòa nhà mới cho trường cũ, trở thành doanh nhân mới nổi có sức ảnh hưởng nhất trong nước. Sự tích huy hoàng đó khiến ông trở thành đối tượng được bao người tôn trọng sùng bái, là tấm gương và động lực cho biết bao học sinh nghèo hiếu học.

Sau khi tốt nghiệp, Liêm Vĩnh An kết hôn với Triệu Vô Ưu. Cuộc hôn nhân đó mang đến cho ông một mạng lưới quan hệ khổng lồ, những mối quen biết giúp ông càng thuận lợi thăng tiến. Chỉ cần nghe nói tới chức con rể Triệu gia, chồng của Triệu tứ tiểu thư là sẽ có biết bao kẻ chủ động giúp đỡ mở đường, sự nghiệp lên như điều gặp gió, bước vào thời kì đỉnh cao của đàn ông. Trong lúc sự nghiệp phát triển nhanh chóng, Liêm Vĩnh An đắm chìm vào những cuộc xã giao bất tận. Vì yêu chồng, Triệu Vô Ưu chưa từng có nửa lời oán thán, nhưng dù vậy vẫn khó tránh cảm giác mệt mỏi nhọc lòng trước một cuộc sống hoàn toàn xa lạ, ngày ngày gượng gạo tươi cười tiếp đãi những con người giả dối mà trước kia vẫn luôn khinh thường, tổ chức những buổi tiệc liên miên nối liền cho những bạn làm ăn hợp tác với Liêm Vĩnh An. Sau 5 năm kiên nhẫn, Triệu Vô Ưu chợt thấy mất phương hướng và hi vọng với hôn nhân. Người chồng sắc mùi rượu, lúc nào cũng khuyên bảo bà tiếp đãi bạn bè của ông ta; chuỗi ngày tháng toàn những cuộc hội hè tiệc rượu với những con người xa lạ vì danh lợi này, có phải cuộc sống bà vẫn mong mỗi xưa nay?

Chàng trai có bận rộn thế nào cũng dành chút thời gian dỗ dành bà, chàng trai có mệt mỏi thế nào cũng nhớ gửi một tin nhắn chọc bà vui vẻ, chàng sinh viên bà thích khi xưa, có còn là người bên cạnh này không?

Tình yêu đã phai nhạt như thế.

Triệu Vô Ưu không còn nghe lời Liêm Vĩnh An mà tổ chức những buổi tiệc theo ý ông ta nữa. Bà không muốn tiếp chuyện những vị phu nhân luôn chực châu moi móc gia đình bà, các mối quan hệ của bà, các vị mà dù lời nói có đoan trang lịch thiệp thế nào thì vẫn luôn bóng gió ý tứ gán ghép con họ cho con trai con gái của những người anh trai của bà nữa. Bà căm ghét cuộc sống mà phải luôn duy trì nụ cười đoan trang thân thiện và nhất mực phối hợp với chồng làm những việc khiến mình khó chịu.

Điều này khiến Liêm Vĩnh An rất phật lòng.

"Chúng ta là vợ chồng, như hai mà một, em không giúp anh chẳng lẽ muốn những cô gái khác khoác tay anh cùng đi dự tiệc sao?"

"Nhưng Vĩnh An, em mệt lắm rồi. Sao anh không thể nghĩ cho em dù chỉ một chút thôi? Em muốn được nghỉ ngơi. Nhiều lúc em thấy mình chỉ như một cô diễn viên cùng diễn với anh thôi chứ chẳng phải vợ anh? Anh có yêu em không? Có yêu em thật không? Anh chưa từng nghĩ rằng em sẽ mệt ư?"

"Vậy chẳng lẽ anh không mệt? Chỉ có mình em mệt mỗi chắc? Nhưng con người mà, đã đứng ở vị trí cao rồi thì sẽ càng muốn leo lên chỗ cao hơn, em dừng lại nghỉ một lát thôi là sẽ bị kẻ khác đạp lên ngay. Anh phải làm kẻ đứng trên mọi người, anh không muốn khom lưng luôn cúi trước bất cứ kẻ nào, chỉ có trở thành kẻ mạnh nhất mới có thể đứng ở chỗ cao nhìn xuống những kẻ khác."

"Nhưng có những việc có thể giải quyết đơn giản hơn hẳn mà. Anh không cần tự ép mình như vậy. Dựa vào bản thân là không sai, nhưng không cần thiết. Anh có biết những giấy phép của anh bây giờ đều là do Triệu gia mà có không. Cho dù anh khinh thường sử dụng quan hệ, nhưng một khi thành chồng em, thành con rể Triệu gia, vậy dù không nói ra nhưng cũng đã vô tình hưởng thụ những đặc quyền này... Không phải nói không cần là nó sẽ không có... Sao anh cứ phải làm những chuyện phản kháng gây thơ như vậy chứ? Còn bắt em phải phối hợp với anh, cùng diễn với anh. Em đã mệt mỏi vì phải lo nghĩ cho cái lòng tự ái con con của anh lắm rồi. Hồi trước em còn tưởng anh là người không để ý những chuyện vặt vãnh thế này, còn tưởng anh tiến bộ thấu suốt. Hóa ra là em đã sai."

"Cô tưởng tôi cần những thứ này lắm à? Cô đấy, tốt nhất là thôi ngay cái dáng vẻ Đại tiểu thư đó của mình đi. Bây giờ cô là vợ tôi, không phải tứ tiểu thư của Triệu gia ngày xưa nữa, cũng bỏ ngay cái thái độ kiêu ngạo, những bệnh công chúa của thiên kim tiểu thư kia đi. Đừng có để tôi phải ngứa mắt."

"Liêm Vĩnh An anh thật quá đáng. Anh có còn là chàng trai tôi biết ngày xưa không?"

Bà vốn kiêu hãnh, ông cũng kiêu ngạo. Hai người cùng có cái tôi lớn đương nhiên sẽ chia tay trong không vui.

Không ai chịu cúi đầu, vợ chồng mà chẳng khác người dưng nước lã.

Kết quả cuối cùng là một tờ giấy ly hôn.

Rõ ràng cãi nhau gay gắt như vậy nhưng lúc kí tên cả hai đều bình thản chỉ như đang cùng dùng chung một bữa ăn, một bữa ăn bình thường chẳng quan trọng, cũng chẳng còn mâu thuẫn. Dẫu sao, cuộc sống vợ chồng bằng mặt chẳng bằng lòng như vậy cũng đã kéo dài tới ba bốn năm.

Lúc mẹ bỏ đi không chút mảy may lưu luyến, cậu bé Liêm Đường có thể sẽ buồn bã, tổn thương. Nhưng với Liêm Đường khi trưởng thành thì chẳng hề gì.

Tình cảm giữa cha mẹ, người con trai như anh nào có thể phán xét, cũng không có tư cách phán xét, chỉ có thể để cậu bé khi ấy chậm rãi trưởng thành, hiểu chuyện, tự vượt qua đổ vỡ. Nhưng dù ba hay mẹ thì vẫn để ý đến đứa con này. Nên khi biết những lợi ích mẹ đã tranh giành cho mình và những điều kiện hà khắc dành cho mẹ kế và con của mẹ kế trên hợp đồng ly hôn đó, anh không thể thốt được một lời trách cứ.

Mặc dù Triệu gia có thành kiến với Liêm Vĩnh An nhưng lại luôn yêu thương đứa cháu trai hiểu chuyện kín tiếng này. Thậm chí, vì ba mẹ ly dị từ tuổi nhỏ mà Triệu phu nhân còn thương cháu ngoại hơn cháu nội mấy phần.

Triệu phu nhân là thiên kim cành vàng lá ngọc điển hình. Thời bà còn trẻ, luật pháp vẫn chưa sửa đổi thành chế độ như ngày nay, cả ông nội và cha bà đều có mấy người vợ lẽ, em trai em gái cùng cha khác mẹ nhiều đến độ không thể nhận mặt hết. Từng chứng kiến biết bao chuyện đen tối lén lút

để tranh giành tài sản đếm không xuể khiến bà không thể yên tâm để đưa cháu ngoại duy nhất lẻ loi ở lại nhà họ Liêm. Lòng người còn cách một lớp da bụng, ai biết bà mẹ kế này có phải ả đàn bà độc ác cay nghiệt hay không? Dẫu sao, những thứ chuyện xấu xa thế này, bà đã thấy quá nhiều rồi.

Con gái đã dứt áo bỏ đi đến tận nước ngoài, chẳng thèm nghe hỏi gì tới con trai. Nhưng người bà ngoại này thì có thể nào cũng không nguôi lo lắng cho máu mủ của con gái. Huống hồ, thằng bé còn ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, chỉ chọn những chuyện vui vẻ nói ra chứ chưa từng tiết lộ than thở với họ nửa lời. Có lúc, Triệu phu nhân chỉ mong thằng bé ngang bướng, ích kỉ một chút như thằng anh họ đầu gấu láo toét, chẳng coi ai ra gì của nó. Như vậy thì người khác sẽ phải kiêng kị.

Vì mỗi e ngại của bà ngoại nên hồi bé, Liêm Đường thường xuyên được cậu đón về nhà cũ Triệu gia chơi một thời gian cho bà yên lòng, nhất là kì nghỉ hè và nghỉ đông là hầu như ở riết nhà ngoại, cùng lớn lên với các anh em họ ngoại. Vì vậy, về mặt tình cảm, Liêm Đường có hơi nghiêng về ông bà và các thân thích bên ngoại hơn, mỗi dịp cuối năm đều dành ra mấy ngày nghỉ về thăm ông bà.

Còn ông bà nội, nhà họ Liêm có truyền thống Nho học, ông bà nội đều là giáo sư thanh quý. Cả hai ông bà đều không ưng mẹ anh, cảm thấy mẹ anh có rất nhiều thói hư tật xấu của nhà giàu điển hình như ham vinh hoa xa xỉ, yếu đuối mỏng manh, đến chuyện ly hôn cũng cho là do tính khí thiên kim tiểu thư của con dâu mới khiến hôn nhân bế tắc đổ vỡ. Vậy nên, dù có thích đứa cháu này thì vẫn không qua được rào cản mang tên con dâu. Hơn nữa, sau khi về hưu hai ông bà mãi mê thực hiện kế hoạch du lịch vòng quanh thế giới của mình, ít khi ở trong nước, đến tết cũng khó có thể gặp mặt chứ đừng nói tới lúc bình thường. Vậy nên, đã lâu rồi Liêm Đường chỉ có thể liên lạc với ông bà nội qua internet.

Lời tác giả:

Liêm Đường: Hình như có gì đó không đúng...

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Trông thấy Liêm Đường, Từ Nho Nghi lập tức đặt kim chỉ xuống. Đạo này bà khá rảnh rồi, lại nhớ hồi còn con gái, mỗi khi không có gì làm cũng hay lúi kim chỉ ra thêu thùa. Hai hôm nay tự dừng lại nổi hứng hoài niệm, đang định tự thêu cho mình một mặt quạt hợp hoan. Đang thêu thì Liêm Đường tới, cùng con mèo trắng xinh xinh trong ngực.

"Mèo con nuôi đây à? Chà, giờ trông còn có vẻ xinh hơn cả trong hình, mau cho bà ôm cái nào."

Bà ngoại Liêm Đường - Từ Nho Nghi có gương mặt hiền lành phúc hậu, dù đầu đã nhuộm bạc nhưng da dẻ vẫn còn vương nét phong vận khi xưa. Bà đeo sợi dây chuyền đính viên đá quý màu lục biếc, chiếc nhẫn cùng bộ, vận bộ váy liền duyên dáng ẩn sau chiếc khoác len, trông giản dị mà vẫn không thiếu sang quý - nhiệt tình tiếp đón.

Liêm Đường xoa nhẹ đầu Trình Tân, ý nhắc cô phải ngoan, sau đó giao cho bà ngoại.

"Vâng ạ, là con bé."

"Bà còn đang lo một mình con không tự chăm sóc mình được đây, thấy con mèo con nuôi này thì chẳng còn lo gì nữa. Đến con mèo cũng được nuôi tới trắng xinh núc ních thế này, còn gì phải lo cho con nữa chứ."

"Cũng đúng ạ." Liêm Đường tươi cười đáp lại.

"Nghe nói cô ả kia giới thiệu con gái bên nhà nó cho con?" Ý chỉ Tống Nhã.

"Dạ. Nhưng con thấy không hợp lắm, đã từ chối khéo rồi."

"Con ranh đó đúng là giỏi tính toán, nghĩ hay thật đấy." Chút tâm tư đó của Tống Nhã, Tư Nho Nghi đã nhìn thấu từ lâu, chỉ cười nhạt lờ mờ nhẹ Liêm Đường. Liêm Đường vuốt mũi không đáp. Những chuyện kiểu này, vẫn đừng nên nói thẳng quá thì hơn.

Đang nói chuyện, mấy người anh họ dẫn vợ đi từ trên lầu xuống, cả cô em họ này giờ bám theo ông bà cũng hớn hờ bưng đĩa trái cây ra khỏi bếp.

"Anh họ à, cuối cùng anh cũng tới rồi. Từ tận sáng sớm tới giờ bà cứ nhắc anh suốt. Oa, bé mèo xinh quá!"

Người anh lớn và anh thứ hai của Liêm Đường đã kết hôn, cả hai đều là con nhà cậu cả. Anh lớn tên Triệu Đình Sinh, có một đứa con trai. Anh hai tên Triệu Vũ Sinh, được một đôi song sinh. Anh ba và cô em tư là con của cậu hai, lần lượt tên Triệu Kinh Sinh và Triệu Linh Sinh. Hai người chị dâu Chương Nhai và Bạch Yên đã lên lầu gọi mấy đứa bé đang ngủ trưa xuống, cánh đàn ông thì tụ tập bàn luận những chuyện công việc, làm ăn. Thoáng chốc, phòng khách đã náo nhiệt hẳn.

Nhà cậu ba cũng có một mụn con gái, chính là người mới mang đĩa trái cây ra vừa này, Triệu Khanh Sinh. Cô ấy nhỏ hơn Liêm Đường khá nhiều, do vợ cậu ba là sản phụ lớn tuổi, đỡ mãi mới chịu sinh con.

Cùng lứa với Liêm Đường, chỉ có anh cả, anh hai, và anh ba là đã kết hôn, những người khác vẫn còn độc thân.

Người anh thứ ba mới tổ chức hôn lễ năm ngoái, lấy một cô gái họ Trình đã bên nhau 10 năm. Lúc mới quen, ông anh chưa muốn kết hôn sớm,

sau này muốn thì bạn gái lại đổi ý không chịu, thế là cứ cù cưa mãi đến năm ngoài mới đi đăng kí chính thức.

Trước mắt, đám lớn nhất đều đã thành gia thất, Từ Nho Nghi bắt đầu chuyển mắt tính tới Liêm Đường, tự nhiên cũng chú ý tới tin Tống Nhã làm mối cho anh dạo trước.

Trong mắt Từ Nho Nghi, nhà họ Tống chỉ có mấy đứa con gái còn tạm được, đám đàn ông con trai thì chẳng ai ra gì, ai nấy còn xa xỉ phô trương hơn cả tá con cái nhà quyền thế khác, bản lĩnh không có mà tiêu xài có thừa. Tống Nhã này leo được lên Liêm Vĩnh An thì thôi, còn định trói cả cháu trai bà vào con gái họ Tống, tiếp tục cung phụng hầu hạ đàn ông nhà cô ta chắc.

Mãng cô ả mơ tưởng hão đã là nói giảm nói tránh lắm rồi.

Họ Tống này, trông thì rực rỡ hào nhoáng, ai nấy đàn ông bóng bẩy, cũng được coi là sang quý trong mắt người thường nhưng thực chất bên trong chỉ còn cái vỏ rỗng, sản nghiệp đều đã bị hai cậu quý tử nhà đó ăn xài tiêu pha chẳng còn gì, giờ còn ăn phạm vào cả vốn gốc. Gã lớn thì chả làm được chuyện gì ra hồn, còn chẳng vào được đại học mà vẫn dám đòi mở công ty, mở cái nào phá sản cái đó. Cậu hai ăn uống bài bạc gái gú không gì không hay, đầu đã muối tiêu rồi mới dờ chừng học đòi góp vốn làm ăn, tiếc là chỉ có tấm bằng tạm bợ, cả nửa đời chỉ biết chơi, kinh nghiệm xã hội chẳng có gì trừ những chuyện trên chiếu bạc. Thương trường giáo trá, lừa gạt khốc liệt, tiền của gã bị đám cùng hùn vốn cuỗm đi hết sạch, tuy nói nhất định có thể đòi về nhưng ai cũng rõ, chín phần là chiếc lá trôi theo dòng nước, nào có thể ngược dòng quay lại.

Cả gia tộc chỉ còn vành đê lỏng chực vỡ, còn dám mộng tượng leo lên xe lớn nhà to của cháu trai bà. Đúng là muốn mặt mũi đến điên rồi.

Tưởng không ai nhìn ra ý đồ của cô ta chắc.

Liêm Vĩnh An tin tưởng vợ mình, không tìm hiểu kỹ chuyện gia đình họ Tống. Triệu gia lại không phải mắt mù.

Nghe Liêm Đường nói đã từ chối, Từ Nho Nghi cũng yên tâm. Bà biết thủ đoạn của phụ nữ họ Tống, lo nhất là dù Liêm Đường có rõ ràng nhà họ Tống không ý tốt cũng khó cưỡng lại hư tình giả ý của đàn bà nhà đó, đi vào bước xe đổ của ba mình. Vậy thì bà có khuyên thêm cũng hoàn vô ích.

Trình Tân nằm ngoan ngoãn trong ngực Từ Nho Nghi khiến đám trẻ con thích thú sáng mắt. Nhưng nhà họ Triệu có quy củ, bảo lớn không lớn bảo nhỏ không nhỏ, điều đầu tiên chính là tôn ti. Tôn ti này đương nhiên là chỉ người lớn trong nhà, chỉ cần bà nội chưa lên tiếng mà đứa nào dám há miệng ra đòi hoặc ăn vạ khóc lóc, vậy chưa cần ba ra tay, mẹ đứa đó đã cho sẵn mấy vọt vào đấy.

Đứa chắt trai lớn nhất của Từ Nho Nghi có tên ở nhà là Khánh Khánh, đã bảy tuổi, hiểu chuyện nghe lời, dù thấy mè mè dễ thương thì cũng chỉ dám sát lại gần bà nội, vươn cánh tay nhỏ nhỏ ra vuốt mè mè hai cái.

Cặp trai gái song sinh thì nhỏ hơn, mới ba tuổi rưỡi, bé trai là Nam Nam, bé gái tên Tiểu Hỉ. Nam Nam chớp đôi mắt to đứng kiễng chân trước mặt Từ Nho Nghi, bàn tay mũm mĩm lân la sờ mó đuôi mè, đã bị mẹ Bạch Yên đẩy ngay đi.

Bạch Yên kéo tay con trai, nói nhỏ: "Đuôi mè không thể nắm mạnh, coi chừng mè mè tức giận cắn đấy."

Tiểu Hỉ dù cũng ham của lạ nhưng sau khi ngấm mè mè một lát thì lại thấy, ừm, con bé vẫn thích chú họ Liêm Đường hơn, liền xoay qua xoay lại, vươn tay đòi Liêm Đường bế.

"Chú ơi, bế." Nghe sao mà non nớt trẻ thơ.

Liêm Đường ôm con bé, chọc nhẹ vào mũi nó: "Còn chưa chúc tết chú đã muốn bế rồi?"

Khánh Khánh nghe lời Liêm Đường, cũng nhún vai kéo tay Nam Nam lại gần, vừa cười tươi khoe răng mới vừa chấp tay, cúi người tiêu chuẩn: "Chúc chú năm mới tốt lành, cháu chúc tết chú rồi đó."

Nam Nam cũng bắt chước anh trai Khánh Khánh. Thằng bé chấp tay cúi người trước mặt Liêm Đường: "Chúc tết rồi, lì xì -- " Dạo này cu cậu được biết bao là lì xì, vừa chúc tết đã nghĩ ngay tới bao đỏ dày dầy.

Nghe chữ lì xì từ miệng Nam Nam, ai nấy đều bật cười. Bạch Yến dí nhẹ lên trán con trai: "Còn biết đòi lì xì cơ đấy! Đúng là thằng nhóc chỉ biết tiền."

Anh trai đã chúc tết xong, đương nhiên là đến lượt Tiểu Hỉ. Tiểu Hỉ trượt xuống khỏi đùi Liêm Đường, cơ thể nhỏ nhắn với bộ váy đỏ có vạt áo trước kiểu Trung Hoa chấp tay, cười híp mắt nhìn Liêm Đường: "Chúc chú năm mới phát tài, thuận buồm xuôi gió, vui vẻ tốt lành, -- " Tiểu Hỉ hoạt ngôn hơn hẳn anh trai, tuôn cả tràng dài mà không vấp, gương mặt bánh bao kia nhìn kiểu gì cũng thấy núng nính chỉ muốn nắn bóp mấy cái, khiến Liêm Đường cũng phải buồn cười. Đợi bọn nhỏ chúc tết xong, anh lần lượt phát lì xì cho từng đứa.

Triệu Đình đã trao đổi xong với mấy anh con trai. Ông vừa ra khỏi thư phòng, từ đằng xa đã nghe tiếng trò chuyện vui vẻ từ lầu dưới văng lên, mới đến đầu thang đã không nhìn được, kêu với xuống: "Cả nhà nói gì mà vui thế?" Vừa dứt lời liền thấy Liêm Đường.

"Liêm Đường tới rồi, từ sáng sớm mở mắt bà ngoại đã nhắc đi nhắc lại không biết bao giờ cháu tới, nhắc tới độ tai ông cũng lùng bùng hết rồi đây." Triệu Đình đã hơn tám mươi nhưng vẫn còn minh mẫn, sắc mặt hồng

hào. Cả hai vợ chồng đều được bảo dưỡng tốt, không hề có mảy may chút vẻ già nua như những người cùng tuổi.

Liêm Đường đứng dậy đón ông ngoại, chào hỏi ba người cậu.

Người cả đại gia đình quây quần bên nhau, tứ đại đồng đường, bầu không khí hết sức vui vẻ, náo nhiệt. Bởi xuất thân quân ngũ nên Triệu Đình tương đối cầu thả, mấy anh con trai cũng chẳng khác mấy, đều thẳng tính, bộp chộp như nhau. Ngược lại, phái nữ trong nhà lại rất dịu dàng đảm thắm, tỉ mỉ cẩn thận hơn cánh mày râu thô lỗ nhiều. Trình Tân chưa từng được cảm nhận không khí gia đình hòa thuận, thân thiết thế này. Nhìn gương mặt ai nấy đều vui vẻ tươi cười, dù là một con mèo nhưng cô vẫn khó nén tâm tình ao ước hâm mộ.

Thật tốt.

Gia đình như vậy, thật tốt.

Vốn tưởng ngày tháng tốt đẹp vẫn còn dài lâu, Trình Tân có nằm mơ cũng không ngờ biến cố lại tới nhanh như vậy.

Sau tết, người người trở về từ kì nghỉ, trở về với một guồng quay công việc mới. Ngày 26 tháng 1, Trình Tân gặp một người mà đáng lẽ không nên xuất hiện trong căn nhà này sớm đến thế - Dịch Viễn Sơn.

Sao anh ta lại ở đây?

Không phải hôm nay mới 26 thôi sao?

Còn mấy ngày nữa mới tới 3 tháng 2 mà!

Why, why anh ta lại ở chỗ này!

Trình Tân vụt nhảy xuống sô pha chạy cái vèo vào phòng Liêm Đường, sau đó chui tọt vào trong tủ quần áo.

Liêm Đường chỉ cảm giác hình như một bóng mờ lướt qua ngang mắt, nhìn lại, nhóc con nằm biếng nhác trên sofa đã chẳng thấy đâu.

Liêm Đường nhìn sang Dịch Viễn Sơn.

"Cậu từng bắt nạt con bé à?"

Dịch Viễn Sơn oan ức giơ tay: "Tớ có được ở riêng với nó lúc nào đâu hả? Bắt nạt kiểu gì được!"

Liêm Đường: "Vậy sao con bé gặp cậu mà như thấy ma vậy?"

"Chắc do lâu rồi không gặp người lạ, còn là một người lạ đẹp trai thế này nên kích động quá đó."

Liêm Đường sa mạc lời, hết cả hứng đáp lại.

Thấy Liêm Đường lại tích chữ như vàng, Dịch Viễn Sơn mới hỏi: "Bao giờ thì đi? Tớ sắp không chờ được nữa rồi." Đúng vậy, ngày phẫu thuật được đẩy lên trước là vì một người chủ có việc đột xuất, không thể cho thú cưng làm phẫu thuật đúng hẹn. Bác sĩ Trần đã hỏi những người đặt lịch phía sau, đều là vẫn chưa về thành phố, hoặc còn ở quê, hoặc đang du lịch ở nước ngoài, cũng có người sẽ đi làm vào hôm đó nên không thể tới được. Khi bác sĩ Trần gọi tới hỏi, Liêm Đường cân nhắc một lúc rồi cũng đồng ý dời ca phẫu thuật vào ngày 3 tháng 2 lên hôm nay.

Sớm xong chuyện này, anh cũng sớm yên tâm. Chứ lỡ đâu Tiểu Tiểu động đực sớm thì ngày phẫu thuật sẽ còn phải hoãn lại.

Trình Tân ngàn tính vạn tính cũng không tính được chuyện này. Ai ngờ được lịch hẹn sẽ bị đẩy lên chứ.

Cô hoàn toàn chưa chuẩn bị chút nào, bây giờ trong ruột còn đang chát hơn cả nhai hoàng liên.

Mẹ ơi, chẳng lẽ hôm nay con đã định không thể qua được kiếp nạn này?

Liêm Đường! Đồ lừa đảo xảo trá!

Không phải đã nói 3 tháng 2 rồi hả?

Thiệt cho tôi còn nghĩ cho anh, lo bỏ đi sẽ làm anh buồn lòng! Mấy hôm nay còn cố công đối tốt với anh như thế!

Còn anh thì sao, anh đối xử với tôi thế nào?

Lại thành linh đẩy ngày hẹn lên trước! Còn không thèm báo cho một lời!

Trình Tân khoanh tay làm ỗ trong tủ quần áo, cau có quạu cọ.

Liêm Đường nhìn đồng hồ, không thể chậm trễ được nữa. Anh cầm túi mèo, túi mèo mới mua, là loại sẽ không khiến Tiểu Tiểu khó chịu hoảng loạn như cái trước.

Trong phòng yên ắng vắng lặng, Liêm Đường gọi tên thú cưng của Trình Tân. Anh vừa gọi Tiểu Tiểu vừa tìm kiếm trong phòng tắm, không có; kiểm tra dưới giường, cũng không thấy đâu, nhưng lại phát hiện dưới giường có giấu máy tính bảng. Anh lấy máy tính bảng ra kẹp vào nách, tìm khắp một lượt trong phòng mới đi tới trước tủ quần áo.

Vừa đẩy cánh cửa tủ ra một khe hở đã thấy cục lông nho nhỏ trắng tinh kia đang thu mình trong góc tủ.

Liêm Đường khẽ khàng thò tay vào bế Trình Tân ra.

Trình Tân ứa nước mắt ngược nhìn Liêm Đường.

Liêm Đường ngẩng mặt, né tránh ánh mắt cô.

Lòng thâm nghi hoặc nhưng ngoài mặt vẫn như thường. Anh làm theo đúng kế hoạch, đặt Trình Tân vào túi mèo, xách ra khỏi phòng ngủ.

Dịch Viễn Sơn đứng dậy hỏi: "Chuẩn bị xong rồi? Cậu có đi không?"

"Không, Tiểu Tiểu nhà tớ thông minh hơn mấy bé mèo bình thường nhiều. Nếu đi, nhất định nó sẽ cảm thấy tớ cũng đồng lõa rồi hận luôn cả tớ. Vậy thì tìm cậu làm gì."

"Chắc chắc, tâm cơ quá."

"Cám ơn đã khen." Liêm Đường giao túi mèo cho Dịch Viễn Sơn.

Dịch Viễn Sơn ngó bé Tiểu Tiểu trong túi mèo, hỏi nhỏ Liêm Đường: "Con bé không có chuyện gì chứ? Sao không động tĩnh gì thế này?"

"Trừ có hơi kích động khi thấy cậu ra thì không có gì đâu. Cậu thật sự chưa từng lén lút bắt nạt Tiểu Tiểu nhà tớ?" Nét mặt Liêm Đường viết rõ nghi ngờ.

Dịch Viễn Sơn: "Trời đất chứng giám."

"Để ý đấy, đừng để con bé chạy mất."

"Yên tâm, còn dây kéo đây mà! Tớ sẽ giữ kĩ, không để con bé có cơ hội chạy mất đâu."

Trình Tân: Ai giết quách tui luôn đi.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Có thể nào Trình Tân cũng không nghĩ tới!

Hoàn toàn không ngờ được!

Sao không có dấu hiệu gì hết vậy!

Sao có thể!

Mới đó đã!

Ngàn tính vạn tính!

Mà vẫn không tính ra! Điên mất thôi.

Khoảnh khắc này, bạn Trình Tân ôm nét mặt sống không còn gì lưu luyến nằm một đống trong túi mèo. Vừa nghĩ chỉ một chút nữa thôi, mình sẽ bị xách lên bàn mổ để thực hiện ca phẫu thuật triệt sản, cô liền... Không nén được hai hàng lệ ròng như anh bạn mèo bị cắt trứng lần trước...

Dịch Viễn Sơn ngồi vào ghế sau. Đợi xe chạy êm lại, anh ta mới xốc túi mèo lên, định bụng chọc bé mèo xinh xắn này mấy phát. Hôm nay bé cưng im ắng quá nhỉ.

Sau đó, anh chàng phát hiện... Bé cưng của mình không chút động cựa... Anh ta bồn chồn lắc nhẹ túi mèo, người bé cưng nhũn mềm thả lỏng, trờ vẫn đang lắc lư theo chuyển động của túi mèo thì không còn bất cứ cử động nào khác, cơ thể mềm oặt như bị rút xương...

Chuyện gì thế này?

Dịch Viễn Sơn hồi hộp mở túi mèo ra, vươn tay vào sờ soạng Trình Tân.

"Bé cưng à, Tiểu Tiểu -- "

Trình Tân nhắm chặt mắt, không mảy may đáp lời.

Dịch Viễn Sơn lơ ngơ bối rối. Sao Tiểu Tiểu lại giống như hôn mê thế này?

Lúc ấy, xe đã gần chạy tới bệnh viện thú cưng. Dịch Viễn Sơn vừa nghĩ tâm can bảo bối của Liêm Đường đã xảy ra chuyện trong tay mình là liền thấy hoảng hồn, làm sao bây giờ. Thế mà mới nơm nớp gọi điện thoại cho Liêm Đường.

Nhìn tên người gọi tới, Liêm Đường cứ thấy ngờ ngợ.

Không thể xong việc nhanh như vậy được chứ?

Sau đó nhận máy.

"Cậu nói cái gì?"

"Tớ... hình như Tiểu Tiểu bị ngất rồi..." Dịch Viễn Sơn thấp thỏm ngó vào bạn Trình Tân vẫn nằm im thín thít trong túi mèo. Im lặng thế này thật sự rất không bình thường.

Anh chàng rất lo, chỉ sợ Trình Tân có gì bất trắc. Tuy rằng, đầu anh bây giờ đang quay cuồng váng vất, chẳng nghĩ nổi điều gì.

"Cậu nới lỏng vòng cổ của nó ra xem, biết đâu do vòng cổ thắt chặt quá?"

Dịch Viễn Sơn mở loa ngoài, đặt điện thoại lên ghế rồi bắt đầu cởi vòng cổ cho Trình Tân. Thay vì nói lỏng, anh cởi hẳn vòng ra, không cho Tiểu Tiểu đeo nữa.

"Tớ tháo vòng ra luôn rồi, con bé vẫn không động đậy." Nói xong còn hỏi tài xế: "Bệnh viện thú cưng còn xa không? Vẫn chưa đến à?" Trong lòng quả nóng như lửa đốt, càng lúc càng lo lắng bồn chồn. Liệu có thể con nhóc đột phát bệnh nặng gì không đây?

"Giờ thì sao?" Liêm Đường dăm chiêu, chẳng lẽ do say xe? Nhưng trước cũng từng cho Tiểu Tiểu ngồi xe, chưa từng có chuyện ấy.

"Tớ nói này, có phải buổi sáng cậu cho nó ăn trứng cái gì không vậy?"

"Nay làm phẫu thuật nên suốt từ tối qua đến giờ gần như không ăn gì hết."

"Vậy có khi đói quá?"

"Bác sĩ nói mèo nhịn mấy bữa cũng không sao, nếu không khi tiêm thuốc mê sẽ dễ bị nôn mửa gây nghẹt đường thở."

"Vậy... À thôi nhé, đến bệnh viện rồi, lát nữa nói tiếp."

Lúc đó, Liêm Đường đã lấy áo khoác chuẩn bị xuống ga ra.

Anh vốn định chờ Trình Tân phẫu thuật xong mới đi, nhưng giờ lại có sự đột phát khiến anh không thể kiên nhẫn chờ tiếp được nữa.

Dịch Viễn Sơn ôm chắc Trình Tân, co chân phi thẳng vào trong bệnh viện.

Vừa nhác bóng bác sĩ đã vội gọi lia lịa: "Bác sĩ xem giúp tôi với, con mèo bị ngất rồi."

"Nguyên nhân gây ngất xỉu là gì? Cho ăn gì rồi?" Bác sĩ nghe tiếng liền bước nhanh ra khỏi phòng.

"Chưa ăn gì hết. Vốn đã dự định cho nó triệt sản vào hôm nay nên từ qua đến giờ chưa cho ăn, chắc chắn không phải do trúng thực đâu. Ông mau kiểm tra con bé giúp tôi đi!"

"Á -- " Dịch Viễn Sơn vừa dứt lời, Tiểu Tiểu trong tay đột nhiên lật người nhảy vụt xuống, nhanh đến nỗi Dịch Viễn Sơn còn chưa kịp nhận rõ việc gì đang diễn ra.

Anh chàng hốt hải nhào tới Trình Tân, nhưng vừa đáp đất, Trình Tân đã nhanh chân "dọt lẹ" ra ngoài.

Các bác sĩ và y tá đều vào cuộc giúp Dịch Viễn Sơn bắt mèo.

"Á, con mèo chạy rồi, mau bắt nó lại!"

"Nó chạy nhanh quá! Không bắt được!" Cả đám người lũ lượt bám theo Trình Tân.

Con mèo quá nhanh.

Đã mấy lần Trình Tân suýt bị mấy cô y tá nhanh tay bắt được, vừa thấy đã biết là người chuyên bắt mèo chạy lành nghề và giàu kinh nghiệm.

Nhưng Trình Tân có là loại mèo chỉ biết chạy lung tung không chiến thuật đó không? Cô đâu phải con mèo tầm thường.

Có cả y tá đi lấy sản phẩm từ bạc hà - món ruột của mèo, ý đồ dụ Trình Tân đến gần rồi tóm gọn.

Nhưng Trình Tân dễ dàng nhìn thấu mách khéo của cô nàng.

Cô cắn chặt răng!

Dần lòng!

Cứ như thế! Trốn ra khỏi bệnh viện!

Tạm biệt nhé anh trai đẹp trai!

Lúc Liêm Đường tới, Dịch Viễn Sơn vẫn đứng ngẩn ngơ nơi Trình Tân vừa biến mất mà khóc không ra nước mắt.

Lần này biết phải ăn nói thế nào với anh em đây?

Chẳng lẽ lại bỏ mấy trăm ngàn ra tìm mèo?

Dù không lãng xê, thì người ta cũng nghĩ mình đang lãng xê thôi...

Liêm Đường tìm tới bệnh viện, nghe hết đoạn trần thuật của Dịch Viễn Sơn rồi trầm mặc rất lâu.

"Con bé chạy về hướng nào? Cậu nói là nó giả vờ hôn mê?"

"Đúng vậy. Vừa tới bệnh viện là tớ vội vàng đi tìm bác sĩ nhờ khám ngay, đúng lúc đó thì con bé lật phắt người dậy nhảy biến khỏi tay tớ, sau đó cả sảnh bệnh viện đều hỗn loạn, mọi người cùng hợp sức bắt nó! Tiểu Tiểu thông minh lắm! Bọn tớ bao vây chặn đường, mang cả bạc hà ra dụ, lấy cả lưới ra giăng vẫn không bắt nổi. Hình như con bé cũng không mấy quan tâm đến mấy thứ mèo rất thích kia, cứ như biết rõ ý đồ của mọi người rồi ấy... Sau đó nữa, nó lén vào góc bồn hoa, chạy dọc theo chân tường... Chẳng chút lưu luyến!" Dịch Viễn Sơn nhìn Liêm Đường, nét mặt suy sụp.

"Con bé biết đường về nhà." Lần trước, nhà họ Tôn ở xa như vậy, con bé cũng có thể tìm được đường về. Lần này nhất định cũng giống thế, hướng chi nơi này còn gần hơn rất nhiều.

Chính Liêm Đường cũng không hiểu nổi. Mặc dù anh rất lo cho Tiểu Tiểu, nhưng cảm giác như vì biết là con bé tự chạy trốn nên không quá hốt

hoảng như lần trước. Anh luôn cảm thấy bé con của mình rất thần bí, khác hẳn với những con mèo khác, dù là một vài hành vi hay gặp hay kể cả chuyện giả hôn mê để trốn buổi triệt sản, và cả lần trước, khi tìm về nhà từ một nơi xa như vậy.

Con bé rất không bình thường. Anh cảm giác được điều đó.

Thậm chí, anh còn đồ rằng, tất cả những việc sáng nay, đều không lừa được Tiểu Tiểu.

Có lẽ bé con đã đoán biết được chuyện sắp xảy ra với mình, vậy nên hôm nay mới có thể giả vờ ngất xỉu lừa gạt Dịch Viễn Sơn rồi chạy mất.

Liên Đường vỗ nhẹ lên vai Dịch Viễn Sơn an ủi: "Có thể Tiểu Tiểu đoán được tớ muốn đưa con bé đi bệnh viện nên mới giả vờ như vậy để lừa cậu rồi tranh thủ chạy trốn. Cậu đừng nghĩ nhiều quá."

Dịch Viễn Sơn vẫn cầm khư khư sợi dây dắt thú cưng, đầu sợi dây gắn với chiếc vòng. Bình thường chiếc vòng này ít khi tháo xuống, nhưng vì chuyện đột phát hôm nay, Dịch Viễn Sơn sợ vòng cổ thắt chặt khiến con bé khó thở mới tháo ra. Anh đưa cả sợi dây và chiếc vòng lại cho Liên Đường: "Cậu không sợ con bé sẽ đi luôn à?"

"Nó sẽ quay về." Liên Đường nói chắc nịch.

Dịch Viễn Sơn gật gù đáp: "Không chừng khi đi một mình, khi về lại dúi già dắt trẻ..."

Liên Đường nguýt mắt lườm anh chàng. Dịch Viễn Sơn lúng túng gãi mũi chống chế: "Việc này khó nói lắm... Có phải hay không... À đúng rồi, không chừng do cậu nghĩ con bé thông minh quá nên suy diễn thôi. Từ tối qua đến giờ nó chưa có gì bỏ bụng, sau đó cậu lại còn đưa nó cho tớ, liệu... con bé có cho rằng cậu tặng nó cho người ta không? Có thể lắm đó!" Anh

chàng càng nói càng thấy có lý! Nếu con bé đã tức giận, vậy khả năng về nhà sẽ rất nhỏ.

Ý kiến này của Dịch Viễn Sơn khiến Liêm Đường phải suy tư, khả năng này... Cũng rất có thể.

Nhưng anh vẫn cho rằng Tiểu Tiểu không phải bé mèo vô tình như vậy. Anh cảm nhận được, bé con là đứa trọng tình cảm, còn biết dỗ người ta vui, gặp người lạ cũng rất ngoan, sẽ không giương nanh múa vuốt. Chỉ những khi bên anh, con bé mới thi thoảng để lộ một hai điều nghịch ngợm hoang dã.

Đúng là con bé rất thông minh, nhưng tuyệt không thể là bé mèo có thể vô tư vứt bỏ anh không mấy may mắn luyện như thế...

Nghĩ vậy, ở khía cạnh nào đó, Liêm Đường đã tự đưa mình vào tình thế -- bị đá.

Liêm Đường xin bệnh viện được xem camera quay cảnh Trình Tân đại náo bệnh viện thú cưng.

Mặc dù đang vô cùng bi thương vì bị mèo yêu đá dít, nhưng xem camera, thấy mọi người lê lết đuổi theo bóng dáng Tiểu Tiểu nhà mình, bị con bé đùa giỡn chọc ghẹo, tự nhiên lại muốn cười... Xem xong, anh đỡ trán tự điều chỉnh hồi lâu mới khiến đầu óc mình tỉnh táo trở lại, chỉ là tâm trạng vừa thương cảm lại vừa buồn cười bây giờ vẫn khiến nét mặt không được tự nhiên cho lắm. Xem xong, anh khách sáo nói mấy câu đại loại "đã làm phiền mọi người" rồi cùng về nhà với Dịch Viễn Sơn. Dĩ nhiên, con đường về nhà là con đường theo hướng Tiểu Tiểu bỏ đi, tiện đường có thể vừa đi vừa quan sát xem con bé có đang núp vào đâu hay không.

Chẳng mấy chốc, hai tên kia cũng đã tường tỏ chuyện Tiểu Tiểu đi lạc - lần hai.

Lãnh Trạc: Đến Tiểu Tiểu thôi cũng không trông nom được!

Chương Kính Chi: Đến Tiểu Tiểu thôi cũng không trông nom được!

Dịch Viễn Sơn: May là đã sang xuân... Không còn lạnh như trước nữa...

Liên Đường: Tiểu Tiểu sẽ quay về, lần trước nó đã tự về được.

Lãnh Trạc: Mùa xuân rồi... Cũng có nghĩa là...

Chương Kính Chi: Lần sau Tiểu Tiểu về nhà, không chừng sẽ...

Dịch Viễn Sơn: Xách vợ đi con...

Liên Đường: Các cậu nên tự thấy may mắn vì wechat không có chức năng cấm ngôn từ.

Dù không lo lắng nóng ruột như lần đầu bị lạc, nhưng Liên Đường vẫn in rất nhiều tờ rơi tìm mèo dán lên các bảng thông báo ở các tiểu khu, công viên và đường phố gần đó.

Hơn nữa quanh khu này vẫn có sẵn những trạm thức ăn cứu trợ(*) để giúp lũ mèo hoang không bị chết đói. Đó là một cái máy sẽ tự động đổ thức ăn ra mỗi khi có người nhét những chai lọ rỗng vào buồng máy. Sau đó, chó, mèo hoang trong khu vực có thể tới đó để ăn.

(*) Trạm thức ăn cho chó, mèo lang thang:

Những trạm thức ăn kiểu này đã rất phổ biến tại các thành phố loại 1 và loại 2, có thể cứu được rất nhiều chó, mèo hoang không bị chết đói trong mùa đông lạnh.

Trình Tân trốn được ra ngoài liền chạy thẳng đến công viên trung tâm.

Dù còn cả tuần nữa mới tới thời gian hẹn nhưng cô vẫn quyết định tới công viên khảo sát trước. Kế hoạch trước đó chỉ là tính toán trên lý thuyết, không hề dựa trên bất cứ kiến thức thực tế nào. Lần đi bụi này, cô phải tới đó xem thử một lần cho biết.

Tới ngoài công viên, Trình Tân liền phát hiện những trạm thức ăn cho động vật tự động.

Ồa, không cần lo cái ăn cho mấy ngày tới rồi!

Từ tối qua đến giờ, cô chưa được cái gì lót dạ hết.

Cô núp trong góc đợi một lát. Một cô học sinh mặc đồng phục uống hết chai nước và nhét vào trong máy. Chỉ chốc lát sau, thức ăn cho mèo đổ ào ào xuống khay. Trình Tân chờ cô gái đó đi liền chạy xộc tới, nhai nuốt ngẫu nhiên.

Hai bữa chưa ăn, giờ cái gì vào miệng cô cũng thấy nó ngon nhất trần đời.

Ăn được một nửa liền thấy có 1, 2 con mèo hoang ở cách đó không xa đang đi tới. Trình Tân lập tức bỏ chạy.

Lúc này mặt trời đã lên cao, nắng sớm ấm áp chiếu lên da thịt.

Cô tìm đến vị trí đã hẹn với Gia Mẫn rồi đi dạo thị sát một vòng quanh đó, tìm được một điểm có thể trú tạm. Chính là hầm đậu xe của công viên.

Tác giả có lời muốn nói:

Liêm Đường: Ôi, sao trông như không nhớ mình chút nào hết vậy...

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Cái xó xinh chật hẹp trong bãi đậu xe đường nhiên không thoải mái như chăn mềm giường xịn nhà Liêm Đường, nhưng không có gì quý hơn tự do!

Hôm sau, Trình Tân bị tiếng còi xe ô tô vực dậy. Cô chui ra khỏi hộp giấy các tông, mò tới trạm thức ăn cho động vật lang thang bên ngoài.

Sau đó, một đồng tờ rơi rao tìm mèo đập thẳng vào mắt.

Anh trai đẹp trai lúc nào cũng nhanh tay như thế. Cả khu này đã bị dán đầy những tờ rao chi tiết rõ ràng như vậy, phần thưởng vẫn mê người như thế.

Không được, từ giờ, mỗi lần đi ăn cô lại phải cẩn thận lén lút hơn nữa thôi. Bằng không, lỡ đâu bị người nào nhận ra, người ta bắt cô giao lại cho anh thì sao.

Chắc hẳn anh ấy đang rất lo lắng cho cô.

Nhưng tôi cũng hết cách rồi anh giai à. Tôi thực sự chưa chuẩn bị tâm lý để đi triệt sản được đâu. Đợi tôi làm xong khâu tư tưởng đã nhé. Nếu đến lúc đó anh vẫn còn nhớ tôi thì tôi sẽ về tìm anh ngay!

Bây giờ thì thôi vậy...

Trong suốt gần 7 ngày, Trình Tân nghiêm túc tuân theo chiến thuật ngày ngủ đêm ra, lấm lét thậm thụt. Cuối cùng cũng đợi được đến ngày 3

tháng 2.

Mừng phát khóc luôn rồi.

Sau mấy ngày dài gió dầm sương, vất vả cay đắng, cô thường xuyên nảy sinh ý nghĩ về lại bên anh, chấp nhận cắt bỏ tử cung vì chăm êm nệm ấm. Nhưng rồi vẫn gượng gượng nhịn xuống.

Thật sự là... Nghèo biến giàu thì dễ, giàu thành nghèo mới khó!

May là cô đây ý chí kiên định, không bị gian truân quật ngã.

Giữa chừng còn có thể giương nanh múa vuốt đẩy lùi mấy mấy con mèo hoang! Đực! Ý đồ gạ gẫm.

Làm sao, tưởng chị đây một mình một mèo thì dễ bắt nạt hả? Nói cho cứng biết nhé! Chị không rảnh! Nếu không chị nhất định đã xưng bá công viên, nhất thống giang hồ, khiến đám binh tôm tướng tép mấy cứng cú đầu xưng thần từ lâu rồi!

Ngày nọ, Trình Tân phục sẵn gần chỗ hẹn. Đã sắp tới giờ hẹn, cô còn chu đáo đi tìm nơi có nước để tút tát lại những vết bẩn trên lông mình, sau đó mới nhảy lên băng ghế lẳng lặng ngồi đợi.

Cô ngậm một cái lá cây thật lớn, viết chữ lên mặt lá: Chào Gia Mẫn, nó chính là con mèo cậu cần tìm, tên là Tiểu Tiểu.

Dù rằng sơ sài, dù rằng chữ viết như gà bới giun bò như chữ trẻ con 5 tuổi, nhưng ít nhất cũng truyền tải được thông điệp rằng cô chính là con mèo mục tiêu, tránh cho Gia Mẫn nhận sai mèo hay cho rằng cô là mèo hoang.

Trình Gia Mẫn cười chiếc xe đạp quét mã(*) chạy sát rìa đường. Hôm nay trời trong nắng ấm, đạp xe là một hoạt động thư giãn lý tưởng. Với lại,

trên con đường này, nhìn chỗ nào cũng thấy những con "ngựa sắt" xanh đỏ tím vàng, có muốn không xách một cái ra đạp cũng tiếc, vừa thuận tiện, có lợi cho sức khỏe lại không gây ô nhiễm môi trường.

(*) Loại xe đạp công cộng tiện lợi tại Trung Quốc. Công dân có thể dễ dàng thuê loại xe này với giá rất rẻ chỉ bằng cách quét mã. Nhưng khi dùng xong, người thuê dựng xe ở một nơi bất kì chứ không có bãi đậu cố định gây nhiều vấn đề như xe bị trộm, bị mất phụ tùng, xác xe vứt lung tung ngoài đường dẫn đến khó thu hồi xe.

Cô sống ở một tiểu khu khác, cách nơi này khá xa, giữa chừng còn phải bắt một chuyến tàu điện ngầm.

Cô chạy tới gần công viên, tìm một chỗ dựng xe.

Trịnh Gia Mẫn đeo túi vải canvas tìm tới băng ghế trong tin nhắn. Ban đầu, cô còn tưởng mình đi nhầm hàng, đếm sai ghế, tìm nửa ngày mới ngờ ngờ nhận ra, cái ghế có một con mèo trắng tinh đang ngồi kia chính là băng ghế cô cần tìm.

Cô nàng còn tưởng đối phương vẫn chưa tới, con mèo này chỉ là một bé mèo lang thang trong công viên thôi chứ. Sau đến gần, cô mới chú ý tới những chữ viết trên chiếc lá khổ to kia. Rõ ràng là nó được viết để gửi cho cô.

Từ chữ viết, cảm giác như đây chỉ là trò đùa dai của một đứa trẻ con.

Trịnh Gia Mẫn nhắc tấm lá lên, lại ngơ ngác ngó con mèo trắng ngồi thẳng lưng ngay ngắn trên ghế.

Người kia, có phải hơi thiếu trách nhiệm rồi không?

Chỉ bỏ con mèo trên ghế vậy thôi à? Không ra chào hỏi cô một tiếng luôn sao?

Không sợ mèo lạc mất? Hơn nữa... Cảm giác mèo mèo còn không được chăm sóc cẩn thận.

Trong lòng Trịnh Gia Mẫn nhen nhóm cơn giận. Sao lại có người có thể vô tư đến thế được chứ? Sau đó, cô vươn tay ra vuốt thử lên lớp lông trắng đã hơi rối của Trình Tân, còn có một mùi thum thum là lạ, hình như là mùi trái cây hư thối.

Đó là do Trình Tân vô tình dây phải trái cây bị rơi đập trên đường. Thứ mùi này đã đeo bám cô dai dẳng suốt mấy ngày nay, có lau rửa thế nào cũng không khử sạch hết được.

"Tiểu Tiểu?" Trịnh Gia Mẫn moi ra từ cái túi vải một ổ bánh mì chưa mở bao, xé ra một phần nhỏ, đặt trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt Trình Tân.

Trình Tân meo một tiếng đáp lại Trịnh Gia Mẫn.

Đã lâu lắm rồi cô chưa gặp Gia Mẫn.

Trông cậu ấy có vẻ gầy hơn trước. Trình Tân xót xa cọ đầu vào bạn.

Bạn tớ à, hi vọng lát nữa về nhà, kể cho cậu nghe tớ là ai, sẽ không làm cậu sợ hãi!

Thật ra Trình Tân vẫn còn đang do dự, chỉ e cô bạn Gia Mẫn theo thuyết vô thần sẽ cho rằng mình bị ai đó giả thần giả quỷ lừa gạt. Đến lúc đó, lỡ cô nàng ném luôn cô ra khỏi nhà, vậy chẳng phải mất cả chì lẫn chài hay sao. Vì thế, cô quyết định sẽ quan sát thêm một thời gian, sau đó hẵng tính tiếp xem có nên tiết lộ chuyện này hay không.

Tránh làm bạn mình sợ hãi.

Trịnh Gia Mẫn cho Trình Tân gặm bánh mì xong rồi mở chai nước lọc, rót nước vào nắp chai cho cô uống. Đợi cô ăn xong, Gia Mẫn mới bế cô về.

Do sợ Gia Mẫn nhìn thấy những tờ rao vặt tìm mèo ngoài đường mà sinh hoài nghi, Trình Tân còn cất công bôi bôi chét chét cho lớp lông trên mặt mình xỉn màu, mặc dù lông toàn thân vẫn sạch sẽ. Cô còn tự chấm cho mình một nốt ruồi bà mai, về việc dùng cái gì để chấm, thì... Nguyên liệu tại chỗ, có gì dùng nấy ấy mà...

Sau đó thấp thỏm rúc vào trong ngực Trịnh Gia Mẫn, vùi mặt vào tay cô bạn, giảm thiểu khả năng bị mang ra so sánh rồi phát hiện điểm tương đồng.

Nếu vậy, nhất định cô bạn sẽ liên lạc với anh trai đẹp trai, giao trả cô lại cho anh.

Vậy có khác gì vừa ra ổ sói, lại vào hang cọp?

Cái chính là do mấy tờ rao vặt thật sự quá hút mắt! Thiết kế rất mực tươi sáng hấp dẫn, cộng thêm phần thưởng khiến người ta hít thở khó khăn kia nữa, nào có ai không chú ý cho được! Ai có thể không nghi ngờ? Phải biết, mấy hôm nay cô trốn tránh khổ cực ghê gớm lắm luôn đó!

Chỉ sợ bị ai đó phát hiện ôm về nhà thôi!

Mang mèo thì không thể lên tàu điện ngầm hoặc xe buýt, Trịnh Gia Mẫn buộc phải bắt xe về.

Cô đã học năm tư đại học, tự thuê phòng riêng trong một khu chung cư cũ. Chỗ đó tương đối hẻo lánh nên tiền thuê không quá cao. Cô là họa sĩ freelance, theo chuyên ngành thiết kế quảng cáo, có hợp tác vẽ tác phẩm theo yêu cầu cho vài văn phòng thiết kế, ví dụ như mẫu hoa văn trên váy, ốp điện thoại, máy tính xách tay, sticker dán, thiết kế bì ấn phẩm cho các

nhà xuất bản. Bởi chuyện của Trình Tân, cô có đôi chút nản lòng, chỉ muốn về thành phố nhỏ để sinh sống. Nhưng kì thực, chuyên ngành của cô thì phải ở lại thành phố mới có cơ phát triển. Vậy nên, hiện tại cô vẫn còn đang băn khoăn lưỡng lự.

Ngay lúc cô đang không biết lựa chọn thế nào thì nhận được một tin nhắn từ tài khoản của Trình Tân, nói là một người bạn của Trình Tân, đang nuôi giúp cô một con mèo và hiện không thể tiếp tục chăm sóc cho nó được.

Cô lập tức tin tưởng không do dự, chỉ cho là Trình Tân đã để dành đủ tiền, không còn căng thẳng tích cóp như trước nên mới nổi hứng mua một con mèo. Nào ngờ, sau đó, bạn cô không bao giờ tỉnh lại, con mèo vẫn tiếp tục gửi nhờ nhà người ta.

Còn tưởng hôm nay tới sẽ được gặp mặt người đó, kết quả, biểu hiện của đối phương khiến cô hết sức thất vọng. Đúng là một người vô trách nhiệm.

Hơn nữa, con mèo này, nhìn qua là đã thấy không được chăm sóc tốt.

Trịnh Gia Mẫn bỏ ra gần 80 tệ bắt xe về. Xuống xe, cô ôm Trình Tân đi vào trong tiểu khu, vừa bước vào đã gặp những cụ ông cụ bà đang ngồi thành thoir phoir nằg ngay cửa tòa nhà. Đây là một chung cư đã rất lâu đời, các hộ gia đình ở đây đa phần chỉ toàn người cao tuổi. Hơn nữa, hầu hết những người trẻ đều đã vào trung tâm thành phố phát triển, bất kể là công việc hay việc học hành của con cái đều khiến giới trẻ có xu hướng đổ về thành phố ngày càng đông.

Chỉ có nghỉ hè và nghỉ đông, nơi này mới có thể náo nhiệt, ồn ào hơn đôi phần.

Trịnh Gia Mẫn mở cửa, đổi giày, đặt túi đồ xuống rồi ôm Trình Tân vào thẳng phòng tắm.

Tắm xong thì lau người, sấy lông cho cô.

Nhìn Trình Tân lọt thỏm dưới lớp lông trắng tinh bông mềm, cô nàng chột bối rối khó hiểu.

Cô nhớ rõ ràng là bên mép con mèo này có một nốt đen đen như nốt ruồi bà mai cơ mà... Đâu mất rồi?

Lạ thật...

Những chuyện xảy ra gần đây, đều thật kì lạ.

Trịnh Gia Mẫn ở một mình trong căn phòng trọ nhỏ bé. Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ đầy. Hơn nữa, cô nàng vốn là sinh viên mỹ thuật, cả căn phòng được sắp xếp gọn gàng, phong cách.

Theo kế hoạch ban đầu, Trình Tân và Trịnh Gia Mẫn đã định sau khi tốt nghiệp sẽ cùng tìm một căn nhà cỡ vừa để thuê chung, như vậy vừa thuận lợi cho công việc mà vẫn có thể sống gần nhau. Ngờ đâu, kế hoạch xưa giờ chỉ còn trong kí ức, để lại một người tiếp tục kiên trì phấn đấu trong thành phố phồn hoa này, chờ ngày tốt nghiệp.

Ai cũng thích những thứ xinh đẹp.

Trịnh Gia Mẫn theo đuổi nghệ thuật, vẫn thường hay tưởng tượng về cuộc sống tương lai, còn định bao giờ có đủ điều kiện và kinh tế thì sẽ nuôi một con mèo. Nhưng trước đó, một do còn là học sinh, hai vẫn sống chung với gia đình nên chưa thực hiện được. Về sau, năng lực đã đủ, đã thuê phòng riêng nhưng bạn tốt xảy ra chuyện, cô liền bỏ quên dự định này.

Giờ phút này, ngẫm nhìn món đồ cuối cùng Trình Tân để lại cho mình, khoảng trống trong trái tim lạc lõng vì mất bạn của Trịnh Gia Mẫn cũng được vỗ về.

"Tiểu Tiểu, em xinh quá, khó trách con nhỏ chỉ biết tích tiền tích tiền không gì ngoài tích tiền đó có thể mua em về. Chỉ tiếc, em và cậu ấy có duyên không phận..." Trịnh Gia Mẫn bế cô cùng ngồi xuống chiếc sofa nhỏ gọn, vừa vuốt lông cho Trình Tân, vừa hồi tưởng lại những chuyện đã qua.

Vừa nghĩ, lại không cầm được nước mắt.

Đến tận bây giờ, cô vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật là bạn tốt của mình đã rời đi.

Cô vốn sợ bóng tối, cũng rất sợ phải một mình ở một nơi tăm tối, lại càng không dám xem phim kinh dị. Sắp tốt nghiệp, những người bạn trong kí túc đều lục tục dọn ra ở ngoài, nhưng cô thì vẫn lẩn lữa do dự. Chỉ là, từ khi bạn tốt ra đi, cô cảm thấy, tối một chút cũng không đáng sợ lắm, phim ma cũng chẳng có gì. Bởi vì, cô luôn cho rằng, nếu trên thế giới này thật có ma, vậy nhất định bạn tốt của cô sẽ bảo vệ cô.

Thậm chí còn từng hi vọng linh hồn của bạn có thể tìm về gặp mình.

Cô cũng càng mong thuyết đầu thai luân hồi là có thật chứ không phải cát bụi lại về với cát bụi. Cô nghĩ, nhất định bạn mình sẽ được đầu thai tốt, có cha mẹ thương yêu, có tuổi thơ hạnh phúc, có tương lai rộng mở dễ dàng, sẽ không cần phải làm bạt mạng kiêm cả 3 việc cùng lúc, tất tả ngược xuôi phấn đấu để nhận được cái kết về con số không như vậy nữa. Cô những mong bạn mình có thể mặc sức tận hưởng cuộc vui trước mắt, trải qua cuộc đời vui vẻ vô lo.

Từ khi bạn tốt ra đi, cô không còn sợ bóng tối, không còn sợ ma nữa. Thậm chí còn hi vọng thế giới này thật sự có ma.

Cô đã dám một mình lên sân thượng cất quần áo vào 2 giờ đêm, dám một mình làm mọi chuyện.

Nỗi đau khiến cô không còn cả sức để sợ hãi.

Khoảnh khắc giọt nước mắt nóng hổi của Trịnh Gia Mẫn thấm qua da thịt, Trình Tân bần thần ngược lên, vươn đệm thịt muốn lau nước mắt cho bạn.

Nhìn Gia Mẫn khóc, cô cũng không nén được cảm xúc cay rát trong khoang mũi.

"Meo -- " Đây, bạn tớ, đừng khóc nữa mà, tớ ở ngay đây rồi. Tớ vẫn còn sống, chẳng qua chỉ là sống dưới một thân xác khác thôi.

Trịnh Gia Mẫn nhanh tay quệt qua hốc mắt, cúi đầu nhìn Trình Tân. Cô ấy hít một hơi thật sâu, cười bảo: "Cám ơn nhé. Em ngoan lắm, chị sẽ chăm sóc em thật tốt."

"Meo -- " Trình Tân càng củng cố quyết tâm. Cô nhất định sẽ tìm cơ hội để nói rõ mọi chuyện với Gia Mẫn.

Cô không có người nhà mà chỉ là một cô nhi. Sau 18 tuổi, cô bắt đầu cuộc sống hoàn toàn độc lập. Bởi không có người thân, không có nhà nên cô luôn khát khao về một bến đỗ cho riêng mình. Gia Mẫn là người bạn thân duy nhất của cô từ hồi cấp 2, nhưng không chỉ có thế. Ngoài bạn, cô còn coi Gia Mẫn như người thân, gia đình của mình, là người có thể thoải mái tâm sự mọi điều không giấu giếm.

Cô không muốn bạn mình phải đau lòng. Cô phải nói cho bạn biết, rằng cô chưa chết, rằng cô vẫn còn sống.

Gia Mẫn này, chỉ mong cậu mãi mãi vui vẻ hạnh phúc, không bao giờ lo âu muộn phiền.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Phòng ngủ của Trịnh Gia Mẫn kiêm luôn chức năng của phòng làm việc, gồm một cái bàn để máy tính, đèn bàn, bảng vẽ và một kệ sách nhỏ đơn giản kê ngay bên, trên đó bày đầy sách vở tài liệu; một bên khác của bàn đặt cái học tủ nhỏ chứa chật ních những tập in mẫu thiết kế và tác phẩm do cô hoàn thành.

Trình Tân đã từng giúp một chị khóa trên dịch một quyển sách, bìa của cuốn đó chính là do Trịnh Gia Mẫn design. Tiếc là, tên người dịch ghi trên bìa sách lại không phải tên Trình Tân, vì cô chỉ dịch thuê lấy tiền, không lấy bản quyền dịch. Lúc ấy, cô thực sự rất rất cần tiền, mà làm thế thì tiền công nhận được sẽ cao hơn. Nhưng quan trọng nhất, nếu cô muốn ghi rõ tên người dịch là mình thì người ta sẽ không bao giờ cho cô công việc đó. Đơn giản là họ chỉ cần một người dịch thế.

Trình Tân được Trịnh Gia Mẫn ôm vào phòng ngủ.

Dù phòng khách theo kiểu sạch sẽ hiện đại, nhưng phòng ngủ lại chỉ gồm hai gam màu chính là xám và trắng. Ga giường, vỏ gối đều dùng màu xám, chỉ có chăn là in họa tiết ca rô trắng đen; tủ sách màu trắng, đèn bàn màu trắng, một dây đèn trang trí vắt ngang tường tỏa ánh sáng nhẹ dịu trong đêm, trông khá là lãng mạn.

Xưa giờ, Trình Tân luôn cảm thấy Gia Mẫn là đứa rất biết sống, biết hưởng thụ, có thể tự tìm ra vui thú trong cả những sinh hoạt thường ngày. So với Gia Mẫn, cuộc sống của cô áp lực và tẻ nhạt hơn rất nhiều.

Mà thôi, giờ thì cô cũng đâu cần căng thẳng gì nữa.

Bây giờ cô sống thoải mái tự tại hơn bất cứ ai. Và cũng đã đánh mất nhiều thứ.

Nhưng thôi, còn sống là tốt rồi, chí ít cũng may mắn hơn hóa thành cát bụi tìm về với đất mẹ nhiều chứ, dù gì vẫn có thể tiếp tục thưởng thức những món ẩm thực nổi tiếng của Trung Hoa. Vậy đã là rất tốt.

"Giờ chị phải chạy bản thảo, hoàn thành một dự án này nữa. Em đói bụng rồi nhỉ? Chị mới lên mạng đặt ít đồ ăn và đồ chơi cho em rồi, chắc phải 2, 3 ngày nữa mới giao tới. Tối nay mình cùng ăn cháo thôi nhé."

"Meo -- " Đương nhiên là được. Được quá đi chứ! Trình Tân phe phẩy đuôi, mặt mày nhăn tít hưởng thụ.

Quan sát phản ứng của Trình Tân, Trịnh Gia Mẫn không nén nổi tiếng cười. Cô vò mạnh đầu Trình Tân, xốc nách bạn mèo đặt lên giường.

"Trông em có vẻ hơi mệt, hay ngủ trước đi nhé." Nói xong, Trịnh Gia Mẫn bắt đầu cắm mặt vào công việc.

Thật vậy, sau mấy ngày thần kinh căng thẳng, ngủ cũng không dám ngủ quá say, Trình Tân đã mệt gần chết. Bây giờ, cuối cùng cũng được hội họp với bạn cũ, cả cơ thể liền thả lỏng, hai mí mắt nặng nề díp lại. Nghe lời Gia Mẫn, Trình Tân cuộn mình nằm co vào một góc, chỉ chốc lát đã phát ra tiếng thở chậm đều đều.

Trịnh Gia Mẫn phải làm việc đến hơn 9 giờ tối. Lúc 8 giờ, cô bật bếp, bỏ nồi cháo lên hầm dần, một lúc sau mùi thịt đã lan tỏa khắp phòng.

Cô đứng lên, vươn vai duỗi người, vào bếp múc cháo. Một người một mèo, mỗi đứa một bát.

Trịnh Gia Mẫn còn múc thêm vào bát Trình Tân mấy miếng thịt. Chẳng cần Trịnh Gia Mẫn gọi, Trình Tân đã nghe mùi mòi ra từ sớm. Cô

đánh giấc này hình như suốt từ hơn 2 giờ chiều tới tận bây giờ, dù tỉnh rồi mà mắt mũi vẫn cứ kèm nhèm híp tịt.

Trịnh Gia Mẫn chỉ vào bát cháo đã đặt sẵn trên bàn: "Bát này vốn chuẩn bị cho Tân Tân đây, bây giờ để em hưởng ké vậy." Ngỡ điệu dí dỏm, ánh mắt lại xót xa khó tả.

Trình Tân nhảy phắt lên bàn. Cháo đã múc ra, để nguội nãy giờ. Nếm thử, nhiệt độ âm ấm vừa miệng, không quá nóng cũng chưa quá nguội.

Vị rất ngon.

Ở phương diện nấu nướng, Gia Mẫn làm tốt hơn cô rất rất nhiều. Cô nàng chỉ nấu một nồi cháo mà mùi vị cũng làm người ta phải lú lười húp vội, còn cô thì... sở trường chuyên về đồ chay, kiểu như úp mì gói này, gỡ sủi cảo này, hâm nóng bánh bao bằng lò vi sóng này, và... Mà thôi, cứ gọi chung là thức ăn nhanh thức ăn sẵn là được rồi.

Giải quyết xong bữa tối đơn giản, Trịnh Gia Mẫn dọn dẹp bát đĩa rồi lại ôm Trình Tân về với phòng ngủ.

Cô ngồi vào bàn, tiếp tục chiến đấu với những công việc vừa nãy. Trình Tân leo lên bệ cửa sổ cạnh đó. Buổi đêm, ánh đèn đường tỏa những tia sáng vàng ấm dịu, những cành cây trơ trọi khẳng khiu. Tháng 2, cây cối đã manh nha nảy mầm sống dậy, nhưng bóng tối đang tạm thời ẩn tàng mọi sự sống.

Gia Mẫn dùng bút thử điện phác họa gì đó trên bảng vẽ. Trình Tân hiểu kì dòm sang.

Thấy trên bàn cô bạn bày 2 khung ảnh, một là hình cô và Gia Mẫn chụp chung, bối cảnh là ngôi trường đại học của họ hồi năm nhất. Tấm thứ hai là Gia Mẫn và anh trai cô ấy - Gia Hòa. Hình của cô và Gia Mẫn do anh Gia Hòa chụp, hình của Gia Mẫn và anh Gia Hòa thì ra từ tay cô.

Khi đó, anh Gia Hòa đã nộp đơn xin học nghiên cứu sinh ở nước ngoài, không lâu sau sẽ xuất ngoại.

Còn nhớ, năm ngoái, anh Gia Hòa và cô vẫn tám trời kể đất với nhau trên mạng, anh Gia Hòa xúi cô cùng đi học nghiên cứu sinh với anh ấy, cô còn thấy nao nao. Nhưng cuối cùng, cô vẫn quyết định không học tiếp lên nữa. Cô muốn ra trường sớm hơn một chút, rồi tìm việc, kiếm tiền, để dành đủ thì sẽ mua nhà.

Hình như cũng lâu rồi chưa được gặp anh Gia Hòa.

Ngay lúc Trình Tân đang bồn thần hồi tưởng, Trịnh Gia Mẫn tắt máy tính, đứng dậy, vận người, sau đó bước lại chỗ cái tủ đồ đơn sơ lấy quần áo.

"Tít tít -- " là âm báo có tin nhắn từ điện thoại của Trịnh Gia Mẫn. Điện thoại đang để trên bàn, vừa kêu vừa rung bừ, bừ.

Trịnh Gia Mẫn ôm quần áo lại lấy điện thoại. Đọc hết tin, cô nàng thở dài nặng nề, nhìn sang tấm hình chụp chung với Trình Tân, thủ thỉ: "Tân Tân, anh tớ sắp về nước... Không thể lừa anh ấy được nữa rồi..."

Hóa ra Gia Mẫn không nói chuyện cô đã đứt gánh giữa đường cho anh Gia Hòa. Không nói cũng tốt, bớt được một người phải đau lòng.

Nhưng nghe giọng điệu ấy của cô bạn, chẳng lẽ anh Gia Hòa vừa mới biết rồi? Hay vẫn chưa hay?

Đêm nay, cả hai đều có một đêm ngon giấc.

Từ khi Trình Tân qua đời, Trịnh Gia Mẫn thường xuyên nằm mơ thấy bạn về tìm mình. Nhưng đêm nay, thêm một sinh mệnh nhỏ nằm ngay bên cạnh, giấc ngủ của cô an yên kì lạ.

Trình Tân thì do mới ngủ bờ ngủ bụi trong công viên mấy ngày, nằm không êm ăn không đầy bụng. Đêm nay, tìm được một nơi che mưa che gió, lại có thêm một người có thể hoàn toàn tin tưởng nằm bên cạnh, cô ngủ một giấc say sưa nhất suốt bao ngày qua.

Sáng dậy, Trịnh Gia Mẫn vừa thay quần áo vừa quay qua nói với bạn Trình Tân còn đang nằm ỗ trên giường: "Chị chuẩn bị cho em ít bánh mì vào cháo còn thừa tối qua, tại trong nhà cũng hết đồ để nấu rồi. Em ráng ăn nhiều vào nhé, có thể trưa chị sẽ không về đâu. Tối chị còn phải ra sân bay đón anh trai, em ở nhà phải ngoan đấy. À không, biết em ngoan sẵn rồi, hẳn sẽ không phá phách những đồ đạc trên bàn của chị đâu đúng không? Để tối về siêu thị, chị mua đồ ăn ngon cho nhé!" Tuy miệng thì nói thế nhưng khi thay đồ xong, Trịnh Gia Mẫn vẫn ôm Trình Tân ra khỏi phòng ngủ rồi khóa chặt cửa lại. Trong phòng có vài tác phẩm cô vẫn chưa scan và lưu vào máy, lỡ con bé chạm vào làm hư sẽ phải vẽ lại, nên vẫn cứ phòng trước thì hơn. Cô nhăm tính cứ để đứa trẻ chưa quen nhà này ra phòng khách cho an toàn.

"Meo -- " Tớ siêu siêu ngoan luôn ý, thề là không phá đâu, Trình Tân nổi tự ái, găm mặt húp cháo. Ủm, hình như vẫn ngon như tối qua.

Trịnh Gia Mẫn đợi Trình Tân ăn xong, rửa sạch bát đĩa và bỏ vào một cái đĩa ít bánh mì xé vụn. Cô đặt đĩa ngoài phòng khách, sau đó dọn sơ đồ đạc trong nhà rồi mới xách ba lô đi học.

Để lại Trình Tân ở nhà một mèo.

Trịnh Gia Hòa đáp xuống sân bay lúc 8h30, còn đi lấy hành lý nên tới hơn 9 giờ mới ra đến sảnh chờ. Vừa đi ra, anh đã trông thấy đứa em gái lâu ngày không gặp, nhưng lại không thấy bóng Trình Tân đâu.

Trịnh Gia Hòa ít khi liên lạc với bạn bè người thân trong nước. Một do chênh lệch giờ giấc, hai là vì phòng nghiên cứu nơi anh làm việc lúc nào

cũng bận rộn, thầy hướng dẫn lại vô cùng nghiêm khắc nên nhiều lúc phải 1, 2 tháng mới có thể gọi cho người nhà một lần, hay lên mạng nhắn cho bạn bè mấy câu.

Nhưng năm ngoái, sau một lần trò chuyện với Trình Tân, anh chưa từng liên lạc được với cô lần nào nữa. Mặc dù đôi khi cũng nghe được một số tin về cô, nhưng anh vẫn luôn linh cảm có gì đó không ổn. Anh hỏi em gái, con bé chỉ nói cô lại kham thêm một công việc làm thêm nữa, mỗi ngày đều tắt bật đến tận khuya mới về, mệt không còn hơi sức.

Trịnh Gia Hòa biết Trình Tân là cô nàng liều mạng, nên cũng dễ dàng chấp nhận lời giải thích của em gái.

Sau đó, cuối cùng cô cũng nhắn tin trả lời anh. Lúc ấy, anh mới yên tâm được phần nào. Nhưng sau đó, anh lại dần phát giác một điều. Những khi nói chuyện với mình, cô bé này thường chỉ gửi tin nhắn thoại và rất lười gõ chữ, nhưng dạo này thì chỉ toàn thấy chữ là chữ, đến một câu nói cũng chẳng thấy đâu.

Càng lúc anh càng tin chắc rằng có gì đó đã thay đổi, thậm chí còn nảy sinh một suy đoán mà anh không dám tin.

Sau khi hoàn thành một dự án quan trọng, anh xin nghỉ việc ở sở nghiên cứu. Thật ra, anh đã học xong chương trình nghiên cứu sinh từ năm ngoái, chỉ vì sau đó có giáo viên mời ở lại nên mới tiếp tục công việc trong sở. Đến tận bây giờ, anh mới có một khoảng nghỉ ngơi nên quyết định về nước một lần, và để xem thử xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Trịnh Gia Hòa xách hành lý đi lại chỗ em gái, cười hỏi: "Trình Tân đâu? Hôm nay anh về nước mà em ấy vẫn phải đi làm thêm à? Thật không để người anh này vào mắt rồi..."

Gia Mẫn nhận xách chiếc túi đeo bên tay anh, thay cho việc kéo va li hành lý - vì anh trai không nhường. Cô bảo: "Về nhà rồi nói." Thật ra,

người trung gian liên lạc với anh trai chính là cô. Sau khi Trình Tân mất, hầu hết đồ đạc của bạn đều đang để ở chỗ cô, gồm cả điện thoại. Mà giữa hai người họ trước giờ không hề có thứ gọi là mật khẩu điện thoại, cũng không giấu nhau bí mật gì.

Chỉ vì anh trai truy hỏi gắt qua, ngày càng dồn dập, chi tiết khó có thể trả lời, quá rối trí vì phải vắt óc nghĩ cách đối phó với anh, cô đã quyết định dùng điện thoại của Trình Tân để nhắn tin lại cho anh với danh nghĩa là bạn mình, có vậy mới xua đi được nghi ngờ của anh.

Nhưng bây giờ, đột nhiên anh cô về nước.

Hết thầy đều không thể che giấu tiếp được nữa.

Hai người vừa ra khỏi sân bay đã có một cuộc điện thoại gọi tới. Trịnh Gia Hòa nhận điện thoại. Không lâu sau, có ai đó chạy từng bước nhỏ lại gần họ và đưa cho anh một chiếc chìa khóa xe.

"Giáo sư Trịnh, đây là xe đón anh, để tôi dẫn anh đi xem thử." Nói xong, người kia dẫn Trịnh Gia Hòa và Trịnh Gia Mẫn tới chỗ chiếc xe hơi mới đỗ ở vạch dừng.

"Cám ơn cậu." Trịnh Gia Hòa nhận chìa khóa.

Trịnh Gia Mẫn nhìn anh thắc mắc.

Trịnh Gia Hòa giải thích qua loa: "Anh tìm được việc làm trong nước rồi, do sở nghiên cứu bên kia giới thiệu."

Trịnh Gia Mẫn tròn tròn mắt nhìn anh: "Anh, anh đang ở bên đó rất tốt mà, sao lại phải về nước?" Hoàn cảnh trong nước thế nào, đâu phải anh không biết. Ở trong nước nào có điều kiện và môi trường tự do công chính như ở nước ngoài? Trong nước vẫn luôn nặng nề quan liêu, không hề có lợi cho việc phát triển sự nghiệp của anh.

"Thì sao, em không muốn anh về nước à? Ở nước ngoài lâu như vậy, ăn burger với mì Ý chán ngấy luôn rồi đây."

Trịnh Gia Mẫn lẳng lặng nhìn anh chất hành lý vào cốp xe, lòng thầm thở dài.

Trịnh Gia Hòa điều khiển xe, Trịnh Gia Mẫn ngồi bên ghế phụ lái. Cô nói: "Lát nữa anh dừng ở Carrefour, chúng ta đi mua ít đồ. Nhà em hết đồ ăn rồi, nhân tiện mua ít đồ cho con mèo của Tân Tân luôn."

Trịnh Gia Hòa cười hỏi: "Em ấy còn nuôi mèo?"

Trịnh Gia Mẫn gật đầu.

Trịnh Gia Hòa: "Xem ra, cuối cùng con bé đó cũng tỉnh ra rồi. Hai em cũng sắp tốt nghiệp, hẳn không còn làm nhiều việc cùng lúc nữa nhỉ? Mấy năm nay anh tham gia không ít dự án, để dành được một khoản tiền, mở một sổ tiết kiệm nhỏ, nếu em ấy muốn mua nhà thì hoàn toàn không cần liều mạng như thế nữa. Có điều, chỉ e con bé sẽ không chịu nhận chút tâm ý này của anh. Đến lúc đó, em đưa cho bạn giúp anh nhé, cứ nói là tiền em dành được trong mấy năm qua, cho con bé mượn trả dần, cũng bảo nó thư giãn thả lỏng một chút. Chứ nếu cứ mãi làm việc bất chấp như vậy, anh chỉ lo sức khỏe em ấy không chịu được."

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Edit: Dương Lam

Suốt cả 1 tuần, Liêm Đường không nghe được bất cứ tin tức gì có dính dáng dù chỉ một chút tới Tiểu Tiểu nhà mình.

Anh chợt nhớ tới lời Dịch Viễn Sơn đã nói.

"Có thể là do cậu bỏ đói con bé, sau lại giao nó cho tớ nên con bé tưởng rằng cậu không muốn nuôi nó nữa, vì vậy mới giận dỗi bỏ đi?"

Bé con giận anh thật rồi ư?

Sớm biết vậy thì bất kể chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ mãi mãi bên con bé, chứ không để nó có cơ hội hiểu lầm rằng anh muốn vứt bỏ nó cho người khác rồi bực bội, hờn giận với anh.

Không chừng con bé thật sự đã tưởng tượng quá mức, rồi định ninh rằng anh muốn bỏ nó thật.

Anh lặng người hòa mình vào bóng đêm đã buông sát sau lớp cửa kính, mãi sau mới thở hắt ra một hơi.

Mà giờ phút này, Trình Tân cũng đang vươn ánh nhìn ngăm trắng sáng ngoài cửa sổ. Tiếng bước chân bất chợt truyền tới qua cánh cửa.

Gia Mẫn đã về. Cùng với tiếng bước chân của một người khác, nhất định chính là anh Gia Hòa.

Gia Mẫn mở cửa, bật đèn. Gian phòng phút chốc bừng sáng. Trên ghế sofa, Trình Tân che kín hai mắt bằng móng vuốt, mãi lâu sau mới dần thích ứng với ánh sáng nhức mắt này.

Gia Mẫn mở túi đồ mới mua trong siêu thị, lấy ra một đôi dép đặt xuống bên chân anh trai. Sau đó, cô ấy thay dép và xách toàn bộ nguyên liệu nấu ăn vào bếp, lần lượt xếp từng món một vào tủ lạnh. Cuối cùng, cô lấy ra một gói thức ăn cho mèo, xé bao đổ vào đĩa, gọi Tiểu Tiểu.

"Tiểu Tiểu, đói bụng rồi nhỉ. Mua thức ăn mèo cho em này, mau ra thử xem." Đồ ăn đã đổ đầy đĩa.

Trình Tân lăm lét quan sát Trịnh Gia Hòa. Chà chà, hình như trông anh Gia Hòa gầy hơn rồi, sao bảo cuộc sống ở nước ngoài dễ béo lắm mà? Hầu hết các bạn học đã ra nước ngoài của cô đều phát phì ra cả, không ngờ anh Gia Hòa lại còn gầy đi. Nghe nói anh tham gia tận mấy dự án, hẳn là bận lắm. Còn rất mệt nữa.

Trình Tân lại gần, cầm đầu nhai thức ăn cho mèo.

Trịnh Gia Hòa thay giày xong cũng xách túi đồ còn lại vào bếp theo, phụ giúp em gái thu dọn.

Trịnh Gia Mẫn sắp hết đồ đạc vào tủ lạnh rồi chọn ra một vài nguyên liệu, nói với anh: "Hôm nay bận rộn cả ngày cũng mệt rồi, vậy làm cơm đơn giản thôi. Nấu mì nhé?"

"Ok, anh ăn gì cũng được." Trịnh Gia Hòa tỏ ra rất dễ tính.

"Vậy anh ra ghế ngồi trước đi."

"Đây chính là mèo Trình Tân nuôi à? Trông dễ thương đấy chứ." Anh khen ngợi chân thành.

Trình Tân hếch mũi hất đuôi. Có thể chứ, từ hồi làm người đã không xấu rồi, thành mèo thì làm sao có thể kém được. Hà hà.

"Đúng vậy, em cũng thấy rất dễ thương. Lần sau mà còn có đơn thiết kế sticker gì nữa em nhất định sẽ vẽ con bé, ha."

"Sao mèo của em ấy lại để ở nhà em? Hai em ở chung à?"

"Không, để lát rồi nói đi. Em nấu cơm trước đã." Trịnh Gia Mẫn lảng ngay sang chuyện khác, thực sự cô không biết nên mở miệng với anh thế nào. Sự thật là tối nay cô không nấu cơm, chỉ do người nhà cô có một thói quen, đó là dù buổi tối nấu bất cứ thứ gì cũng gọi là "nấu cơm". Chừ cơm ở đây, không chỉ riêng cho cơm, gạo mà còn chỉ tất cả các loại đồ ăn.

"Được rồi, em cứ làm đi. Ông anh trai ăn chực này không làm phiền em nữa." Trịnh Gia Hòa đi tới chỗ Trình Tân, cúi xuống, chạm khẽ lên lưng cô, vuốt lông cho cô.

Vuốt ve hai cái đã liền đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa tay.

Tầm hơn mười phút sau, mì đã chín.

Hai anh em bưng bát đĩa vào phòng khách, vừa ăn vừa trò chuyện.

Trịnh Gia Mẫn hỏi: "Lần này chị Tuyết không về cùng anh à?" Chị Tuyết trong miệng Trịnh Gia Mẫn là cô bạn thanh mai trúc mã của Trịnh Gia Hòa. Hai người tuổi tác tương đương, môn đăng hộ đối, người lớn hai bên đều có sẵn quen biết, lại thêm đã cùng học cùng chơi từ tận mẫu giáo đến đại học, chỉ duy trừ cấp 2 ra thì vẫn luôn học cùng trường, nói thanh mai cũng không quá. Huống hồ, anh trai mới xuất ngoại không bao lâu chị Tuyết đã nổi gót cùng theo ra nước ngoài, còn học trong cùng một thành phố với anh.

Trịnh Gia Hòa đáp: "Cô ấy à, không phải hồi Tết vừa rồi đã về rồi sao? Giờ cũng mới đi thôi mà, lần tới về chắc là phải cuối năm."

Trịnh Gia Mẫn gật gù đồng ý, không hỏi thêm gì nữa.

Sau đó, lúc cơm nước đã xong, Trịnh Gia Hòa lấy ra khỏi túi một tấm thẻ đưa cho em gái, bảo: "Đây là cho Trình Tân. Em đưa cho em ấy giúp anh, anh mà đưa chắc chắn con bé không chịu nhận. Con bé đó vốn đã ngang bướng, em còn rõ hơn anh mà."

"Không cần đâu anh." Trịnh Gia Mẫn né tránh mắt anh, thở dài từ chối.

"Chứ chẳng lẽ em muốn nhìn em ấy tiếp tục làm việc bạt mạng như vậy?" Vừa nói, trong mắt Trịnh Gia Hòa vừa lộ thứ cảm xúc không biết làm sao. Tuy nhà anh không phải nhà sang quý gì nhưng vẫn đảm bảo được cho con cái không cần vất vả lo lắng chuyện tiền nong. Cả cha và mẹ anh đều chỉ mong hai anh em họ được vui vẻ theo đuổi điều mình yêu thích. Còn Trình Tân, lúc nào em ấy cũng con búp bê kéo căng dây cót, không ngừng chuyển động, chưa từng nghỉ ngơi. Chỉ vì không có ai che chở bảo bọc cho cô, nên cô chỉ có thể tự dựa vào chính mình.

"Anh..."

"Ừ?" Trịnh Gia Hòa cầm tấm thẻ, hướng mắt về em gái.

"Tân Tân, cậu ấy..."

"Ừ." Trịnh Gia Hòa chậm rãi thu tay về.

"Cậu ấy... Cậu ấy đã không còn rồi."

Người mắt Trịnh Gia Hòa phút chốc co rụt lại, khó nhọc nhả từng chữ: "Không còn nữa? Là ý... gì?" Anh bần thần cầm cốc nước trên bàn lên.

"Cậu ấy chết rồi."

"Khụ -- khụ khụ -- " Trịnh Gia Hòa mới nhấp một ngụm đã vội đặt cốc nước xuống bàn, tay nắm thành đấm đè chặt trên lồng ngực, cố gắng kiểm soát hơi thở trở lại bình thường, "Khụ -- em đùa cái gì vậy?" Ánh mắt anh rất mực nghiêm nghị, còn ngằm có ý không hài lòng.

Sao em gái anh có thể nói đùa một chuyện như thế được, thật sự rất không hay.

Anh không muốn chấp nhận lời nói này như là một sự thật.

"Cậu ấy không còn nữa. Cậu ấy chết rồi, qua đời rồi!" Cuối cùng, sau một quãng thời gian dằng dặc che giấu, Trịnh Gia Mẫn cũng trút hết toàn bộ những điều đang cố đè nén.

"Không thể nào! Hai tháng trước em ấy còn trả lời tin nhắn của anh mà!" Nhìn những giọt nước mắt lăn xuống má em gái, Trịnh Gia Hòa đỡ đầu không dám tin. Anh đang nằm mơ đúng không? Một giấc mơ hoang đường.

"Là em cả đấy, là em đã nhắn cái tin đó cho anh. Cậu ấy mất từ đầu năm trước, chưa kịp đưa đến bệnh viện đã tắt thở rồi! Bác sĩ nói là chết do làm việc quá sức! Cậu ấy quá liều mạng, cơ thể không theo kịp lượng công việc nên không chịu nổi."

"Vậy sao em không chịu nói với anh từ sớm..." Trịnh Gia Hòa ngơ ngác nhìn em gái.

"Sau đó em và ba mẹ đã bàn bạc với nhau rất lâu. Cả nhà đều thấy anh đang tha phương nước lạ, nói cho anh cũng không tiện, định để đến Tết anh về rồi mới nói trực tiếp với anh luôn. Ai ngờ Tết năm nay anh lại không về nên mới kéo dài đến tận bây giờ." Cả ba Trịnh và mẹ Trịnh đều rất thương Trình Tân, vẫn luôn khen cô bạn của con gái chăm chỉ chịu khó, còn

thường mời cô tới nhà chơi. Lâu ngày, cả hai đều đã coi cô như con gái trong nhà, mỗi khi gửi đồ đạc, quần áo lên cho con gái cũng thường gửi kèm một phần cho Trình Tân. Tuy không phải người một nhà, nhưng đã chẳng khác gì người một nhà.

Khoảng thời gian ăn Tết đó cũng là giai đoạn mấu chốt quan trọng nhất của dự án, tuyệt không thể lơ là nên anh đã ở lại nước ngoài. Bây giờ, công việc đã hoàn thành, anh mới dành ra được chút thời gian về thăm quê.

Nào ngờ, dự cảm không ổn, kì lạ của anh, mới đó đã biến thành sấm sét oanh tạc ngay trên đỉnh đầu.

Trịnh Gia Hòa vùi đầu vào giữa hai tay, nhắm chặt mắt, không thốt một lời.

Nước mắt Trịnh Gia Mẫn tựa hồ đã chảy hết, giờ phút này, đã chẳng còn dư một giọt.

Trình Tân lặng lẽ trông cả hai chìm trong thương cảm, bất chợt bật người nhảy lên đùi Gia Mẫn.

Trịnh Gia Mẫn phản xạ ôm lấy Trình Tân, cọ má mình vào cổ cô. Bầu không khí vẫn lặng yên không tiếng động."Meo -- "

Một tiếng mèo kêu phá tan khung cảnh thanh tĩnh.

Kéo hai người đang chìm trong hồi ức về với hiện thực.

Trịnh Gia Hòa theo tiếng nhìn sang, lập tức thấy ngay con mèo trong lòng em gái.

Anh nặng nề thở dài.

"Trước đó anh đã thấy lạ rồi, cứ thắc mắc sao mãi em ấy không chịu trả lời. Sau đó em ấy nhẫn nại, cũng có yên tâm hơn một chút, nhưng càng

ngày lại càng cảm giác không ổn, cứ linh cảm có gì đó là lạ... Nếu anh sớm khuyên em ấy, liệu em ấy có... Có thể không chết không?" Trong mắt Trịnh Gia Hòa chỉ toàn hối hận và tự trách, và một thứ tình cảm phức tạp khác khó mà gọi tên.

"Anh, anh đừng nói vậy mà. Nhất định Tân Tân cũng không hi vọng chúng ta phải đau khổ vì mình. Cậu ấy vẫn luôn lạc quan như thế, chắc chắn không muốn chúng ta mãi ám ảnh chuyện quá khứ, càng không mong thấy anh tự trách vậy đâu. Đây là chuyện không ai ngờ được."

"Gia Mẫn... Giờ em ấy đang ở đâu?"

Ý anh là hỏi cô được chôn ở nơi nào.

"Ngay nghĩa trang công cộng ở ngoại ô thành phố..."

"Tại sao không... " đưa về quê?"

"Em nghĩ hẳn cậu ấy sẽ không thích cái nơi gọi là quê hương của mình đó đâu. Cậu ấy thì làm gì có kí ức tốt đẹp nào về nơi đó chứ? Từ nhỏ đã bị bỏ rơi, cuộc đời ngăn ngui mà ngày nào cũng sống trong vất vả mệt mỏi. Đến mua nhà cậu ấy cũng không có ý mua ở nơi đó thì phải là ghét đến mức độ nào. Sao em có thể đưa cậu ấy về đó được. Tân Tân thích nơi này, cũng muốn ở lại nơi này nên em đã chôn cậu ấy ở đây."

Trịnh Gia Hòa rít một hơi cật lực. Bây giờ, anh không còn sức thốt được bất cứ một lời nào nữa.

"Ngủ đi, ngày mai... Em dẫn anh tới thăm em ấy một lần... Anh muốn thăm em ấy, nhân tiện để em ấy nhìn mình mấy cái. Nếu mà gặp anh, nhất định em ấy sẽ nói "Anh, sao anh lại gầy rồi?" nhỉ..." Nói đến cuối, anh cười. Âm thanh bật ra bao hàm tang thương, tựa như ông lão đã trải muôn ngàn chuyện đi, ném hết vui thú đời người.

Trịnh Gia Mẫn nghe lời ôm Trình Tân vào phòng ngủ. Cô lại mở tủ lòi ra một cái chăn, mang ra sofa cho anh trai.

Căn hộ rất nhỏ, chỉ có một phòng ngủ, anh trai tới thăm chỉ có thể ngủ trên sofa. Vẫn may, sofa là loại ghế xếp, mở ra sẽ thành một cái giường.

"Anh, anh đi tắm trước đi."

"Ừ." Trịnh Gia Hòa máy móc đáp lại. Anh gượng người đứng dậy, mở vali hành lý đặt cạnh ghế. Trong vali là đồ ngủ, khăn, bàn chải đánh răng và các vật dụng cá nhân thiết yếu.

Nửa tiếng sau, Trịnh Gia Hòa mở cửa phòng tắm đi ra. Sofa đã mở thành giường, chăn trải chu đáo.

Anh vén chăn chui vào, nhắm mắt, nằm mãi vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Cảm giác như có tảng đá chặn ngang trên ngực, đè chặt lên lá phổi, nhức nhối khó thở.

Một buổi tối nặng nề. Trịnh Tân cảm thấy bức bối.

Chỉ là đến giờ cô vẫn chưa tìm ra cơ hội nói chuyện này với Gia Mẫn. Máy tính bảng của Gia Mẫn không biết đã để chỗ nào, điện thoại thì luôn cất giữ trên người. Mỗi lần cô định nhảy lên bàn định dùng bàn phím để gõ chữ đều sẽ bị Gia Mẫn kịp thời bế đi, chỉ sợ cô phá phách rồi làm mất hết những thiết kế, bản vẽ trong máy của cô ấy.

Không nói chuyện được thật là bất tiện.

Thật ra, rốt cuộc có nên kể hết chân tướng với hai người họ hay không, Trình Tân vẫn còn đang đắn đo suy xét.

Cô không đảm bảo được sau khi chân tướng rõ ràng, liệu có thể ảnh hưởng gì tới họ hay không.

Sự tồn tại của cô là một điều phi thường, khiêu chiến thế giới quan của bất cứ con người nào.

Hơn nữa... Cô đã rời đi lâu thế rồi.

Mọi người đều đã quen với cuộc sống không có cô bên cạnh. Nếu giờ, cô nói thật rằng mình là Trình Tân, liệu có gây đến sự hoảng sợ và làm họ rối trí?

Mấy ngày nay, Trình Tân vẫn luôn suy nghĩ về việc này.

Cũng rất băn khoăn, do dự.

Nước mắt của Gia Mẫn hôm đó làm cô dao động.

Và bây giờ, sau sự kích động hôm ấy.

Cô lại do dự thêm lần nữa.

Cô không biết quyết định đó của mình là đúng hay sai.

Hôm sau, hai anh em rời giường từ rất sớm.

Trịnh Gia Mẫn lấy tấm bông gầy sạch gèn mắt ra cho Trình Tân, lại lấy khăn giấy ướt lau lại một lượt rồi bế cô lên, nói: "Em cũng đi luôn nhé, gặp chủ nhân thật sự của em."

Trịnh Gia Mẫn và Trịnh Gia Hòa không ăn ở nhà mà ra tiệm ăn sáng, lấp đại cái gì vào bụng rồi lên đường ra nghĩa trang công cộng ở ngoại ô.

Trịnh Gia Hòa tự lái xe. Anh mở chỉ đường, tìm theo địa chỉ em gái đã nói. Xe dần chạy tới mục tiêu.

Tới nơi đã là hơn một tiếng sau.

Trịnh Gia Mẫn ôm Trình Tân, Trịnh Gia Hòa cầm một bó hoa ly trắng và một chai rượu.

Hai người một mèo, lần mò đi tới trước mộ của Trình Tân.

Trịnh Gia Hòa ôm hoa đứng bần thần hồi lâu trước tấm bia có hình Trình Tân. Tự Trình Tân cũng chăm chú nhìn gương mặt trên hình, trong lòng biết bao thổn thức.

Chuyện cũ khi trước, đã chết ngày hôm qua.

Tương lai sắp đến, tái sinh từ hôm nay.

Trịnh Gia Hòa đặt hoa trước bia đá, vẫn không nói bất cứ lời nào, chỉ chậm rãi khụy xuống, quỳ một chân trên đất. Anh mở chai rượu, đổ gần nửa chai xuống phần đất trước mộ.

Anh nói: "Anh đến gặp em đây, không trách anh chứ?" Dứt lời ngửa đầu, dốc thẳng chai rượu vào miệng.

Trình Tân thấy có giọt nước trượt xuống từ khóe mắt anh.

Không gì đáng buồn hơn trái tim đã chết, không gì xót xa hơn tâm lạnh nuốt sâu. Nỗi đau nhức nhối nhất không nhất định cứ phải gào khóc thật to.

Giọng anh vẫn vắng vắng bên tai: "Gia Mẫn, em không biết đâu nhỉ... Anh thích Trình Tân từ lâu rồi... Anh còn thuyết phục em ấy cùng đăng kí vào học nghiên cứu sinh chung trường với anh, muốn học cùng với em ấy dưới bầu trời một thành phố. Chỉ tiếc là không thành công. Anh biết em ấy có điều chấp nhất, lại kiêu hãnh độc lập, anh mới nghĩ... không sao, em ấy

không tới, vậy anh có thể quay về. Nhưng cái gì cũng muộn... muộn rồi..."
Từng lời từng chữ, giọng anh bắt đầu đứt quãng nghẹn ngào.

Trịnh Gia Hòa đứng ngẩn ngơ.

Cả cái thân mèo của Trình Tân hóa đá.

Gì cơ?

Anh Gia Hòa vừa mới nói gì vậy?

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 51

"Anh, anh nói gì vậy?" Trịnh Gia Mẫn chưa từng ngờ rằng anh trai lại có thể thầm thương bạn thân của mình. Tất cả mọi người đều cho rằng anh và chị Tuyết mới là một đôi, dù là người lớn hai nhà, hay chính Trình Tân, và cả cô cũng thế. Ai nấy vẫn nghĩ, chị Tuyết mới là bạn đời sau này của anh. Họ đứng với nhau rất xứng đôi, cả hai đều là con ngoan trò giỏi, con nhà người ta trong miệng các phụ huynh. Dù là ai, chỉ cần nhìn vào hai người đều sẽ không nén được cảm thán "thật là một đôi tình nhân trời đất tạo nên".

"Anh thích Tân Tân. Thích em ấy -- " Trịnh Gia Hòa mơn man tấm hình trên bia đá. Trình Tân trong hình đang nở nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt nhỏ xinh xắn, hai cái lúm đồng tiền dễ thương và đôi mắt to ngời sáng. Nhìn hình là biết, cô chỉ vừa mới chớm tuổi xuân, trong sáng đầy sức sống.

Lời của Trịnh Gia Hòa gây cho Trịnh Gia Mẫn rung động quá lớn, hoàn toàn lật đổ tất cả những điều cô từng biết.

"Nhưng còn, còn, chị Tuyết..."

"Anh và cô ấy không thể đâu." Trịnh Gia Hòa cười gượng lắc đầu.

"Anh, Tân Tân đã không còn, anh nói những lời này, nếu cậu ấy ở trên trời nghe được nhất định không thể an lòng." Trịnh Gia Mẫn tin tưởng nếu Trình Tân còn sống, nhất định cậu ấy cũng sẽ khiếp sợ hệt như cô bây giờ, tuyệt đối không dám tin những điều mình nghe được.

Lấy hiểu biết của cô về Trình Tân, trong mắt cậu ấy, anh cô chỉ như một người anh lớn trong nhà. Cậu ấy chưa từng lộ bất cứ vẻ e thẹn gì khi nhắc tới anh trai, anh chưa từng chạm được tới tim bạn cô. Chuyện này, chẳng qua chỉ do anh đơn phương tình nguyện.

Cô không mong anh trai mãi đắm chìm trong mối tình đã là quá khứ này. Nếu Trình Tân biết được, chắc chắn cũng không muốn nhìn thấy anh như thế.

"Meo -- " Đúng vậy, cứ làm như tôi đã không còn đi. Như câu nói kia vậy: Chuyện cũ khi trước, đã chết ngày hôm qua; Tương lai sắp đến, tái sinh từ hôm nay.

Việc đã qua cứ để cho nó qua đi.

Bây giờ, tôi, chỉ là một con mèo thôi.

Cái gì cũng không thể làm, cái gì cũng chẳng thể cho.

Trịnh Gia Hòa nghe vậy cũng chỉ cười cười, lẩm bẩm: "Ừ, em ấy đâu còn ở đây nữa. Đến giờ anh mới dám nói ra những lời này thì có tác dụng gì chứ? Người chết cũng chẳng thể sống lại. Đã muộn quá rồi." Trong lời nói là hối hận nào lòng.

Trịnh Gia Mẫn có vẻ lo lắng. Cô vươn tay giật phắt chai rượu trong tay anh trai đi, sau đó đổ hết rượu trong chai theo một vòng quanh mộ.

Những lời bộc bạch đột ngột của Trịnh Gia Hòa khiến ý định kể cho họ nghe rằng mình còn sống của Trình Tân vừa mới nhen nhóm đã nghẹn ngang ngay cổ họng.

Nếu như bây giờ, cô đột nhiên nhảy ra nói với họ rằng mình chính là Trình Tân, rằng cô vẫn còn sống.

Cô không biết liệu điều đó sẽ gây ra ảnh hưởng gì tới cho anh Gia Hòa.

Nghĩ tới hậu quả của việc này có thể nghiêm trọng đến mức nào, cân trên vai cô tựa như lại nặng trĩu trách nhiệm.

Cô chỉ mong anh Gia Hòa đừng mãi đắm mình vào hố sâu này. Nếu không, cô sẽ thấy rất có lỗi với sự quan tâm và tình cảm của ba mẹ anh với mình. Hai bác đối xử với cô tốt như vậy, nếu chỉ vì cô mà làm anh Gia Hòa suy sụp chán chường, vậy cô chỉ mong mình chết thêm lần nữa để đền tội. Chuyện này là tuyệt đối không cần nghi ngờ, không cần suy nghĩ thêm nữa.

Vẫn nói, thời gian là phương thuốc chữa lành vết thương tốt nhất. Chỉ mong, anh Gia Hòa có thể sớm ngày leo ra khỏi hố sâu đau khổ, leo ra khỏi hố sâu quá khứ. Cuộc đời này vẫn còn nhiều chuyện anh cần phải làm, tình yêu trai gái, có chăng chỉ là một trong số đó.

Trình Tân không muốn trở thành hòn đá ngáng chân trên con đường đời của họ.

Cô căm ghét nhất việc mình gây thêm phiền toái cho người khác. Vì nguyên nhân này, trong chuyện thành thật về thân phận mình, cô lựa chọn im lặng.

Cô chợt nghi ngờ với ý định của mình. Người đã chết như cô mà ở lại bên những người còn sống như họ, là đúng hay sai.

Khó trách trong những câu chuyện xưa, các hồn ma lưu luyến bên người thân sẽ bị những kì nhân cao thủ tiêu diệt hoặc bắt giữ, bởi ngay chính sự tồn tại của họ đã là một sự nguy hại với người sống, khiến người sống đắm chìm trong bi thương khó mà thoát ra, càng không thể bắt đầu cuộc sống mới. Như vậy, không phải mỗi nguy thì là gì?

Cả quãng đường trở về, Trình Tân đều rất yên tĩnh. Đột nhiên trong cô trào lên cảm giác thương cảm, sự cô độc lũ lượt xâm chiếm.

Loại cảm giác cô độc không ai dung chứa đó khiến hốc mũi cô cay rất, ê ẩm.

Cô thấy hơi nhớ chàng đẹp trai của cô rồi.

Nếu anh trai đẹp trai có ở đây, nhất định anh ấy sẽ nhận ra tâm trạng cô đang không tốt. Rồi anh sẽ dỗ dành cô, chọc cô vui vẻ. Anh sẽ gọi cô là vợ yêu của anh, bé yêu của anh. Anh sẽ đâm chọc cô, hù dọa cô, cho cô xem ti vi đọc tin giải trí.

Anh trai đẹp trai của cô nhất định chính là anh chàng tuyệt vời nhất trần đời.

Nhưng cô đã bỏ anh mà đi.

Không biết giờ này anh ra sao. Liệu anh có đau khổ vì sự ra đi của cô không?

Anh có giận cô hay không? Có cảm thấy cô không tim không phổi, vô tình vô nghĩa, lòng lang dạ thú, là con sói mắt trắng nuôi mãi không thuần hay không?

Anh trai đẹp trai à, anh nhất định phải sống thật tốt đó.

Nhất định tôi sẽ về thăm anh, anh đừng lo lắng cho tôi nhé.

Trịnh Gia Hòa đưa em gái Gia Mẫn về nhà liền xách hành lý của mình rời đi.

Trịnh Gia Mẫn rất không yên tâm về anh. Cô hỏi: "Anh định đi đâu v..."

Trông Trịnh Gia Hòa đã lại tinh thần như xưa. Anh nở một nụ cười: "Nói vớ vẩn gì thế? Anh về nước cũng đâu phải về chơi. Ngày mai anh bắt đầu đi làm rồi, bây giờ không về, chẳng lẽ cứ ở lại co ro trên cái xô pha bé tí của em à?"

"Anh có chỗ ở rồi ạ?" Trịnh Gia Mẫn không dám chắc anh mình đã thật sự vượt qua nỗi đau đó hay chưa. Hay anh đang giả vờ?

"Sở nghiê cứu sắp xếp rồi, em không cần lo đâu. Sau này anh ở lại để đô, chúng ta sẽ gặp nhau thường xuyên thôi. Anh định đợi thêm thời gian nữa rồi về nhà một chuyến, em muốn về chung luôn không?"

Trịnh Gia Mẫn lắc đầu từ chối: "Em còn phải làm đồ án và luận văn tốt nghiệp, không đi với anh được. Chừng nào anh về thì lo cho ba mẹ giúp em."

"Ừ, vậy anh đi trước. Chuyện chỗ ở chắc còn phải chỉnh sửa dọn dẹp lại kha khá."

Trịnh Gia Mẫn tiễn anh đến dưới tòa nhà, dõi mắt nhìn anh đi khuất rồi mới quay về căn phòng nhỏ của mình.

Về đến phòng, cô ngả người trên xô pha trầm tư rất lâu.

Trình Tân yên tĩnh thủ trên một đầu khác của xô pha, lặng lẽ quan sát nét mặt mệt mỏi của Gia Mẫn. Cô chậm rãi đứng dậy đi đến bên bạn, để tiếp thêm cho bạn một chút sức mạnh, một chút ấm áp.

Khi Trình Tân dần tiến tới gần, Trịnh Gia Mẫn chủ động vươn tay vuốt lông cho cô, bất chợt lại thở dài.

Trình Tân hiểu nỗi lo của cô ấy.

Chính cô cũng đang rất phiền lòng, ai... Đủ thứ vấn đề, cái thân mèo của cô cũng sắp rã rời theo luôn rồi.

Trịnh Gia Mẫn nhìn Trình Tân chăm chú, bỗng nhiên thốt ra một câu: "Tất cả rồi sẽ tốt lên thôi, đúng không?"

Đúng đúng.

Trình Tân meo một tiếng đáp lại. Gia Mẫn phải hiểu lời tứ đấy nhé, mọi chuyện sẽ tốt lên cả thôi.

Trịnh Gia Mẫn nở một nụ cười mơ hồ, vừa dịu dàng vuốt lông cho cô vừa nhẹ giọng thủ thỉ: "Em thật đáng yêu, khó trách Tân Tân lại muốn nuôi em."

Trình Tân dụi nhẹ vào lòng bàn tay bạn.

Một tháng sau, Trịnh Gia Mẫn nhận một cuộc gọi từ bờ bên kia đại dương. Người gọi là Đường Tuyết Di.

Trong điện thoại, Đường Tuyết Di hỏi Trịnh Gia Mẫn: "Gia Mẫn, rốt cuộc là có chuyện gì vậy. Rõ ràng trước đó Gia Hòa chỉ nói sẽ về nước một chuyến để theo một dự án, hoàn thành rồi sẽ bay về ngay. Nhưng vừa nãy chị hỏi lại, sao anh ấy lại nói muốn ở lại trong nước phát triển luôn rồi?"

Lúc ban đầu Trịnh Gia Mẫn cũng cho là anh định về nước phát triển thật. Sau đó, trên đường đón anh từ sân bay về, nghe anh nói, cô mới biết anh chỉ về để hoàn thành một dự án, làm xong là lại đi mất. Nhưng bây giờ, chị Tuyết gọi tới, hỏi tại sao anh quyết định không đi nữa.

Trịnh Gia Mẫn đã mơ hồ đoán được lý do. Nhưng cô không thể nói thẳng ra với chị được.

"Chắc là do ở trong nước đang có cơ hội cho anh ấy phát triển..."
Trịnh Gia Mẫn day trán, lại thấy hơi đau đầu.

Thật ra, trước câu hỏi của Đường Tuyết Di, Trịnh Gia Mẫn vẫn có phần nào áy náy. Cô luôn cảm thấy anh trai mình đã phụ lòng chị, dù trong chuyện này, có lẽ chỉ đơn giản do người ngoài bọn họ tự tưởng tượng gán ghép. Đến tận bây giờ, cô đoán, hẳn là chỉ có chị Tuyết mới cảm thấy chị và anh cô có khả năng đến với nhau, rồi chị tự thể hiện như hai người là một đôi khiến mọi người lầm tưởng. Từ đầu đến cuối, anh cô chưa từng suy xét đến chuyện yêu đương với chị.

"Why? Sao có thể chứ!" Xưa giờ Đường Tuyết Di vốn bình tĩnh kín đáo, giờ nghe lời Trịnh Gia Mẫn vẫn chưa dám tin hoàn toàn. Cô hỏi lại: "Không phải, nhất định là có chuyện gì đó nên anh em mới đột ngột quyết định ở lại trong nước. Em không biết chuyện này thật sao?"

"Chị Tuyết, chị hỏi kĩ chuyện này làm gì chứ?" Trịnh Gia Mẫn chỉ mong Đường Tuyết Di bớt phí tâm sức tình cảm cho một người đàn ông không để ý tới mình thêm nữa. Lúc trước không hiểu rõ quan hệ của hai người họ thì không nói làm gì, bây giờ biết rồi, cô cảm thấy chị Tuyết cứ mãi lãng phí thanh xuân và tuổi trẻ của mình cho một người không thương mình như vậy thì thật là không đáng. Chị Tuyết rất tốt, chị đáng có được một người tốt hơn, một người yêu thương chị ấy.

Những lời của Trịnh Gia Mẫn khiến Đường Tuyết Di ngơ ngẩn. Lúc trước, mỗi lần cô gọi cho Trịnh Gia Mẫn hỏi chuyện Gia Hòa, con bé luôn huyên thuyên kể tất tần tật về anh, cũng vô cùng thân thiết với cô. Còn giờ, hình như có gì đó khang khác.

"Gia Mẫn, em sao vậy? Sao đột nhiên lại nói vậy?" Đường Tuyết Di tỉnh táo cẩn thận, chỉ một thoáng bối rối rồi lập tức phát hiện ra điểm nghi vấn. Biểu hiện của cả hai anh em họ đều rất kì lạ.

"Chị và anh em..." Trịnh Gia Mẫn không thốt được thành lời. Cô nghĩ mình không nên can thiệp vào chuyện tình cảm của anh trai làm gì, chỉ nói: "Thôi vậy, chị vẫn nên hỏi anh em thì hơn. Thật ra em cũng không rõ ràng chuyện này lắm đâu. Xin lỗi chị." Trịnh Gia Mẫn nói xong liền lập tức cúp máy.

Cô không biết nên giải quyết chuyện này thế nào cho phải.

Nhưng không lâu sau, anh trai bỗng tìm tới nhà cô, còn ngỏ ý muốn nhận nuôi Tiểu Tiểu.

Đương nhiên là Trình Tân có trăm ngàn cái không muốn. Cô cảm thấy, để một "di vật của Trình Tân" như mình ở lại bên người vẫn hằng thương nhớ cô như thế, nói thế nào cũng thấy không ổn. Làm vậy sẽ chỉ càng khiến anh khó vượt qua hồi ức quá khứ.

Trịnh Gia Mẫn đặt ly nước xuống trước mặt anh trai, sau đó ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh bàn, nói: "Anh à, công việc của anh bận rộn như vậy, nuôi thú cưng làm sao được chứ?"

"Anh sẽ cố gắng sắp xếp công việc, nhất định nuôi con bé béo trắng mập mập." Trịnh Gia Hòa nói bằng giọng vô cùng thành khẩn.

Trịnh Gia Mẫn lắc đầu từ chối: "Anh, anh đừng như vậy nữa. Mấy hôm trước chị Tuyết có gọi cho em hỏi thăm anh đấy. Chị ấy đã liên lạc với anh chưa?"

Trình Tân nằm cuộn tròn bên chân Gia Mẫn, yên lặng nghe cuộc trò chuyện của hai người.

Trịnh Gia Hòa đáp: "Cô ấy là cô ấy, anh là anh. Anh đã nói rõ ràng với cô ấy từ lâu rồi, em không cần bận khoăn chuyện đó nữa."

Nghe anh nói vậy, Trịnh Gia Mẫn cũng yên lòng.

Cô chỉ lo anh trai do dự không dứt khoát làm ảnh hưởng tới chị Tuyết. Nếu có thể nói rõ ràng ngay từ đầu, vậy chắc chị Tuyết cũng sẽ hiểu rằng anh không thích chị ấy. Chỉ cần không khiến chị lầm tưởng rồi mãi chờ đợi trong vô vọng là tốt rồi.

Giờ ngồi ngẫm lại, đúng là anh trai vẫn luôn như vậy. Chỉ duy chị Tuyết là sẽ vô tình hay cố ý nói những lời khiến họ dễ hiểu lầm, và đều lựa những lúc anh cô không có mặt để nói. Sau đó nữa, hai người họ vẫn thường cùng xuất hiện trong những trường hợp công khai hoặc trên bục trao thưởng. Dần dà, ai nấy đều hình thành suy nghĩ rằng họ là một đôi.

Mưa dầm thấm đất, tích lũy dần dần, Đường Tuyết Di và Trịnh Gia Hòa là một đôi đã là chuyện ai cũng biết, ai cũng hay, ai cũng rõ ràng.

Còn việc anh trai muốn nhận nuôi Trình Tân, Trịnh Gia Mẫn kiên quyết phản đối. Một, cô biết công việc của anh vô cùng bận rộn, có chăm sóc tốt cho Trình Tân hay không còn là một nan đề. Thứ hai, cô không muốn anh trai cứ mãi ôm mỗi ray rút về Trình Tân, cô lo anh sẽ không thể tháo gỡ gút mắc này.

Em gái không đồng ý.

Trịnh Gia Hòa tất không thể cưỡng ép cướp mèo đi. Sau cùng, anh nói: "Anh có thể ôm con bé một cái không?"

"Được chứ." Trịnh Gia Mẫn bế Trình Tân đang làm ố bên chân mình lên, chuyển sang tay anh.

Trịnh Gia Hòa dè dặt nhận lấy, đặt vào trong lòng, dịu dàng vuốt lông cho cô.

Trình Tân ngoan ngoãn mặc anh ve vuốt, không mảy may giẫy giụa.

"Anh luôn có cảm giác như em ấy vẫn còn đây, chưa từng rời xa chúng ta." Anh nói.

Trịnh Gia Mẫn không lên tiếng, chỉ lặng lẽ cầm cốc nước nhấp một ngụm.

Trịnh Gia Hòa ở lại dùng bữa trưa. Lúc sắp đi, Trịnh Gia Mẫn nói với anh: "Anh, anh nghĩ cho Trình Tân một chút đi. Nếu cậu ấy thấy anh cứ mãi đắm chìm trong quá khứ thì nhất định sẽ rất buồn, rất khó chịu, cũng sẽ tự trách lẫn. Cậu ấy ghét nhất là làm phiền người khác, anh thế này sẽ chỉ làm cậu ấy tự ghét mình, làm cậu ấy day dứt thêm thôi. Em chỉ mong anh có thể tự giải thoát cho mình, cũng giải thoát cho cậu ấy. Cứ để cậu ấy ra đi trong thanh thản, đi khỏi thế giới không ai mong nhớ, không ai yêu thương này đi, đừng khiến Tân Tân thêm bận lòng, lưu luyến chúng ta chi nữa..." Cô không nỡ nói nặng lời làm anh buồn, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn anh cứ mãi dấn vệt vì chuyện Trình Tân.

Dù cô biết chắc rằng, anh trai không thể vượt qua bước ngoặt này nhanh như vậy được. Nhưng những lời này, cô vẫn nhất định phải nói hết với anh.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Hôm ấy là thứ năm, Gia Mẫn phải lên trường. Trong nhà chỉ còn một mình Trình Tân.

Cô tìm mãi cũng mò ra được máy tính bảng của bạn, không ngờ đặt ngay trong ngăn tủ nhỏ bên cạnh sofa. Cô thò hai chi trước vào hộc tủ để vớt máy tính bảng ra, đặt lên trên ghế.

Thong thả nhập mật khẩu, mở khóa trong tíc tắc.

Ha ha, đến cả số đo ba vòng của Gia Mẫn là bao nhiêu cô còn biết nữa là, mấy cái mật khẩu này tuổi gì mà đòi ngăn được cô!

Chuyện đùa! Đừng có mơ!

Còn nhớ năm xưa, hai người họ đã bao lần tâm sự đêm khuya, từng có thảo luận tới chuyện này. Nếu trong tương lai, đồng tính luyện ái được hợp pháp hóa, mà cả hai người họ đều vẫn chưa tìm được đối tượng thì sẽ chuyển sang góp gạo thổi cơm chung, tuyệt đối không chọn đại. Tóm gọn là thân mật không một kẻ hở.

Đến cả mật khẩu weibo của nhau còn biết mà! Cả mật khẩu thanh toán và tất tật các thứ mật khẩu khác nữa!

Bạn thân thân lắm luôn đó!

Trình Tân xắn tay áo, hăm hở leo lên weibo.

Trước kia, mỗi khi lên mạng cô đều sẽ lên những diễn đàn giải trí kiểm tra tin tức trong showbiz, các động thái mới của mình tinh trước tiên. Ừ thì, dù sao giờ nghỉ cũng có hạn mà, vào thẳng vấn đề mới là đúng đắn chứ.

Nhưng lần này, việc đầu tiên cô làm là đăng nhập weibo, dùng tài khoản của Gia Mẫn để tìm weibo của Liêm Đường.

Xem thử xem anh có đăng bài mới gì không.

Đáng tiếc, weibo của Liêm Đường tựa như đã trôi vào quên lãng, chưa từng cập nhật bất cứ thứ gì từ tận năm ngoái đến giờ, hoàn toàn không thể thông qua weibo để tìm hiểu tình hình gần đây của anh.

Chỉ chùng xuống một chút rồi Trình Tân lại nhanh chóng lên tinh thần trở lại. Cô chuyển sang tìm weibo của Chương Kính Chi, xem xem anh ấy có đăng tin gì liên quan tới anh trai đẹp trai hay không.

Tiệc tập 2, Chương Kính Chi cũng không đăng thứ cô muốn. Nhưng nói gì cũng là fan của anh, cô vẫn bỏ chút thời giờ xem qua poster cho phim truyền hình mới và trailer của phim anh đóng.

Cảm nghĩ sau khi xem xong là -- vẫn đẹp trai trước sau như một, hớ hớ.

Cô không tìm được những tin mình muốn xem trên weibo.

Trình Tân lại vào ứng dụng tìm kiếm để search tên Liêm Đường. Phần kết quả chỉ có mấy tin như sắp bắt đầu dự án nhà nước mới, hợp tác với công ty kinh doanh nền tảng công nghệ nào đó và tin tức về sản phẩm thương mại mới trên nền tảng công ty; không thấy tin riêng tư gì về Liêm Đường.

Dạo này, cô thường xuyên nhớ tới Liêm Đường.

Ban đầu vẫn còn sót lại chút cảm giác kích thích khi bỏ nhà đi bụi, cảm giác xúc động khi gặp lại bạn cũ. Nhưng sau khi những thứ cảm xúc này phai nhạt dần, cô liền... càng ngày càng nhung nhớ anh hơn.

Nhất là những khi chỉ có một mình thui thủi trong nhà.

Rất buồn tẻ, rất trống vắng, rất cô đơn.

Lại thấy hơi tủi thân.

Dẫu sao trong thân thể này cũng ẩn chứa một linh hồn con người, vẫn cần có giao, có tương tác với xã hội mới có thể khuây khỏa phần nào.

Vốn còn tưởng sẽ được nhận mặt Gia Mẫn, nhưng giờ, bởi nguyên nhân từ anh Gia Hòa mà cô đã từ bỏ ý nghĩ này.

Kể ra, còn phải hâm mộ những người sống vô tâm vô tư kia biết bao. Người không lo nghĩ, không khôn khéo thường sẽ không để ý câu nệ nhiều thứ nên có thể tự do tự tại, làm mọi thứ tùy theo ý mình.

Không cần phải bận tâm quá nhiều, chỉ làm chuyện mình muốn làm.

Nhưng cô thì vĩnh viễn không thể làm được như thế. Những người này đều là người cô yêu quý, là người thân của cô, cô không hi vọng họ mãi đắm chìm buồn khổ bởi những chuyện đã qua.

Cô đã thành quá khứ rồi.

Gia Mẫn trở lại vào bảy rưỡi tối. Chiều hôm nay cô đi tham gia một buổi giao lưu, gặp gỡ trong giới, ăn cơm tối xong mới về nhà.

Vừa bật đèn đã thấy Trình Tân đang cuộn mình làm ố trên sô pha, chiếc máy tính bảng nằm chình ình bên cạnh.

Trông thấy máy tính bảng, cô thoáng sửng sốt. Sau đó nghĩ lại, có thể do con mèo moi móc linh tinh thế nào mà đào được nó ra rồi. Cô cũng không để tâm, chỉ đi chuẩn bị thức ăn mèo cho Trình Tân.

Tiếng thức ăn mèo đổ rào rào vào đĩa đánh thức Trình Tân. Dù tỉnh rồi nhưng cô vẫn lười biếng nằm rạp trên ghế, mắt nhắm tịt lại không thèm động cựa.

Gia Mẫn treo túi xách lên móc, cởi áo khoác rồi vào phòng ngủ, lấy quần áo mang vào phòng vệ sinh.

Tắm xong, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái hơn hẳn.

Cô ngồi lên sofa, khẽ khàng bế Trình Tân lên, sau đó cầm điều khiển mở ti vi. Ti vi này không phải do cô mua mà được chủ nhà chuẩn bị sẵn ngay từ khi mới thuê.

Trong ti vi đang phát chương trình thời sự.

Gia Mẫn ôm Trình Tân đặt trong lòng, nhẹ tay vuốt lông cho cô: "Tiểu Tiểu à, không đói bụng hả? Thức ăn mèo thì chẳng thèm động vào, chỉ có máy tính bảng giấu trong góc kín rồi mà vẫn lôi ra được." Mặc dù là lời nói nghiêm khắc, lo âu nhưng giọng điệu vẫn nhẹ nhàng trầm bổng như đang dỗ dành cưng nựng, chứ không phải thật sự trách mắng.

"Meo -- " Trình Tân dụi nhẹ đầu vào Gia Mẫn làm nũng. Cô có thể cảm giác được sự chân thành của Gia Mẫn trong cách bạn đối xử với mình.

Gia Mẫn vừa vuốt lông cho cô vừa nói: "Chị hẹn tháng sau làm phẫu thuật triệt sản cho em rồi, triệt sản rồi sẽ có thể sống khỏe mạnh, ít stress hơn đấy... Đây là việc quan trọng, em nhất định phải sống thật lâu, phải sống thật vui vẻ hạnh phúc thay cả phần của Tân Tân đấy nhé. Thấy chúng ta sống tốt cậu ấy cũng sẽ vui lắm."

Trình Tân nhẹ gật đầu. Đúng vậy, tất cả đều phải sống lâu thật lâu, thật vui vẻ hạnh phúc.

Cô biết chứ. Nếu ai đó thật sự nghĩ cho sức khỏe của cô thì chắc chắn sẽ cho cô đi làm phẫu thuật triệt sản. Lần đó cô có tra cứu rồi, triệt sản với mèo, chỉ lợi không hại. Triệt sản có thể tiêu diệt nguy cơ gây nhiều loại bệnh, giúp mèo có cuộc sống khỏe mạnh yêu đời hơn.

Người thực sự thương cô, yêu quý cô, suy nghĩ cho cô, nhất định sẽ tính tới chuyện cho cô đi triệt sản.

Tất cả các sen yêu boss đều triệt sản cho boss, dù cũng không nở nhưng âu đều vì muốn thú cưng có cuộc sống tốt hơn để sống lâu bên mình, không muốn thú cưng bị vướng bệnh tật khổ sở.

Đúng lúc đó, Trình Tân nghe người dẫn chương trình trên ti vi nói: "Theo thông tin mới nhất từ phóng viên của đài, một giờ trước, một cô gái tìm đến khu vực gần cầu Sông Xuyên nghi định nhảy từ trên cầu xuống để tự sát, trùng hợp được một người đàn ông đang tìm mèo quanh khu đó phát hiện. Hiện cô gái đã được cứu lên bờ nhưng do nhiệt độ nước sông giảm thấp, người cứu nạn ngâm mình thời gian dài trong nước dẫn đến mất sức nên sau khi đưa được cô gái tự sát lên bờ đã kiệt sức chìm dần xuống lòng sông. Mặc dù người này cũng đã được cứu lên nhưng sức khỏe không ổn định và đã được đưa đi bệnh viện cấp cứu -- "

Trình Tân tập trung xem kĩ đoạn video đang chiếu trên màn hình. Trong video, ánh đèn đường tù mù rọi ra một quầng sáng nhờ không thể soi rõ những người đứng quanh đó. Chỉ thấy một người phụ nữ đang khom người bên cạnh gào khóc, bên cạnh là nhân viên y tế đang đỡ người ấy.

Xung quanh, những người hiếu kì đứng xem xì xào bàn tán gì đó. Vài người lại gần an ủi người phụ nữ.

Một chiếc xe cứu thương đậu gần đó. Một người đàn ông nằm trên băng ca được đẩy lên xe. Người đó có vẻ khá cao, nằm cứng đờ trên băng ca không nhúc nhích. Không biết có phải do mình suy diễn quá không mà cô cứ thấy người này giống giống Liêm Đường.

Đến cả những người dân được phỏng vấn cũng tường thuật thế này.

"Người đó tới đây để tìm mèo cùng với vài người nữa, còn chia nhau ra hỏi thăm bọn tôi. Cậu ta nói con mèo đi lạc, vừa này mới có người gọi điện tới nói có thấy con mèo khá giống con của cậu ta xuất hiện trong khu vực này, cậu ta xem hình người đó gửi liền tới ngay. Sau đó thì "ùm" một tiếng, cô gái kia nhảy xuống sông... Cậu ta chẳng nghĩ ngợi gì đã theo xuống cứu cô đó luôn, chắc cũng tại gần -- đúng là người tốt. Bây giờ muốn tự sát không thể cứ im lặng trốn vào góc nào đó vắng vẻ một chút để tự sát được hả trời? Còn kéo cả tính mạng của một cậu trai trẻ thế này... Thật là... Thế này thì lại thành hại người ta rồi còn gì?" Người được phỏng vấn là một bác gái đã hơn 50, nói giọng địa phương, nghe thì có vẻ rất ngứa mắt với những người hờ tít là đòi tự sát kia. Một ông chú đứng bên phụ họa, "Chứ còn gì nữa... Người tốt bụng người ta trông thấy thì nhất định phải cứu chứ... Trời thì rét buốt thế này! Đúng là làm khổ người ta, chỉ mong bạn trẻ tốt bụng này không bị làm sao."

Trong lúc phỏng vấn còn nghe được tiếng còi báo hiệu của xe cứu thương, tiếng khóc rấm rứt của một người phụ nữ vắng tới.

Gia Mẫn xem ti vi mà lòng không nén được thở dài.

Có những người không muốn sống.

Có những người muốn sống mà phải chết.

Nếu có thể trao đổi cuộc đời cho nhau thì tốt biết bao, chuyển giao sinh mạng của người không cần cho những người muốn sống.

Trình Tân chui ra khỏi vòng ôm của Gia Mẫn. Cô nhảy xuống sô pha, vòng tới vòng lui sau lưng ghế, lòng dạ rối bời.

Bây giờ cô vô cùng nhạy cảm với những chuyện như tìm mèo thế này. Hơn nữa, người được đẩy lên xe cứu thương kia còn có thân hình rất rất giống Liêm Đường càng khiến cô sốt ruột lo lắng.

Sẽ không phải là Liêm Đường thật chứ?

Lòng Trình Tân rối loạn không nghĩ nổi điều gì. Căng thẳng. Sợ hãi.

Nếu như vì cô mà anh trai đẹp trai có mệnh hệ gì, vậy cô sẽ thành tội đồ gây tai họa cho anh mất. Không, không đâu, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.

Anh trai đẹp trai là người tốt ắt có hậu báo, người hiền tự có trời phù hộ, nhất định sẽ không sao.

Trình Tân căng thẳng như vậy là do cô thấy có một bóng người thoát trông rất giống Tiểu Trương đi theo băng ca lên xe cấp thương.

Tiểu Trương là trợ lý của Liêm Đường.

Bây giờ, cô không tài nào bình tĩnh suy nghĩ tiếp được.

Đêm khuya người vắng. Gia Mẫn tắt ti vi, ngó sang Trình Tân vừa mới mò sang nhai thức ăn mèo rồi tự về phòng ngủ, thầm nghĩ lát nữa Trình Tân ăn xong nhất định sẽ vào cào cửa, đợi đến lúc đó cô nghe tiếng ra mở cửa cho nó vào là được. Ngờ đâu nằm trên giường hồi lâu rồi mà vẫn không thấy có bất cứ tiếng động nào. Cô ra phòng khách xem thử, Trình Tân đã say tí thò lò trên sô pha?

Hử? Hôm nay không ngủ chung với cô, thích ngủ phòng khách hơn rồi hả?

Trông dáng ngủ của Trình Tân rất an ổn. Gia Mẫn nhẹ tay khép cửa lại rồi quay về giường, không gọi Trình Tân dậy.

Ngủ đâu chả vậy.

Một tiếng sau khi cánh cửa phòng Gia Mẫn đóng lại, Trình Tân chậm rãi mở mắt.

Cô mon men mò tới sát cửa phòng ngủ, dán tai vào cửa tập trung lắng nghe động tĩnh bên trong. Không gian thanh vắng tĩnh mịch, Gia Mẫn đã ngủ rồi. Trình Tân quay về trên sô pha, trên tay vịn sô pha vẫn để đó chiếc máy tính bảng chưa cất.

Trình Tân chạm mở máy, màn hình bất ngờ bừng sáng. Cô vừa vội vàng điều chỉnh độ sáng giảm xuống, vừa cảnh giác liếc vào phòng Gia Mẫn, sau đó thở phào, vỗ ngực. Đau tim quá, chỉ lo Gia Mẫn đột nhiên ra khỏi phòng, bắt quả tang cô đang dùng trộm máy tính bảng thế này... thì ngại lắm.

Cô nghĩ, nếu Liêm Đường thật sự xảy ra chuyện, tin hot thế này, nhất định phóng viên sẽ chen nhau hóng hớt. Chỉ cần trên mạng không xuất hiện phong thanh gì về anh, vậy cô cũng có thể tạm yên lòng.

Thật ra, ngay từ khi Gia Mẫn nói với cô, nói cô ấy đã hẹn phẫu thuật triệt sản cho cô vào tháng sau là trong cô đã chột bùng lên một suy nghĩ, từng giờ từng phút thôi thúc cô trở về bên anh.

Nếu chẳng nào cũng phải triệt sản, vậy tại sao không quay về?

Cô đã không còn dừng khí ở lại nơi này lâu thêm nữa.

Không dám nhìn tới ánh mắt hồi tưởng đầy thương cảm của họ, không dám gặp lại anh Gia Hòa...

Sợ làm người bên cạnh tổn thương, cũng sợ nỗi đau nhói vào tim như bây giờ.

Phải chăng chỉ có rời đi mới là giải thoát?

Trình Tân nhủ thầm, nhất định không phải Liêm Đường đâu, rồi tiếp tục tìm kiếm.

Một loạt tin tức mới được đăng tải. Liêm Đường dẫn thân làm việc nghĩa hiện đang hôn mê, tình hình nguy ngập... Liêm Vĩnh An cùng vợ và con gái đến bệnh viện túc trực.

Những lời cầu nguyện của Trình Tân hoàn toàn không tác dụng.

Giờ này khắc này, trái tim đang sẵn bất an kia bỗng điên cuồng nảy đập. Chắc cô sắp bị bệnh tim mất rồi.

Tại sao người xảy ra chuyện lại là anh ấy!

Đều do cô cả!

Đều do cô bỏ trốn mới khiến anh nhớ nhung, lo lắng, khiến anh bất chấp trời đã tối om thế này còn chạy đi tìm cô. Chỉ vì có ai đó nói đã trông thấy một con mèo giống cô.

Nước mắt Trình Tân rơi lã chã xuống màn hình.

Cô phải đi tìm anh.

Cô phải đi gặp anh.

Sau này cô sẽ không bao giờ bỏ anh mà đi nữa. Cho dù, một ngày nọ nhất định phải xa anh, cô cũng sẽ nói rõ ràng là do tự cô muốn đi chứ không phải vì giận dỗi mà bỏ rơi anh.

Xin lỗi.

Anh trai đẹp trai à, anh ngàn vạn lần không được có chuyện gì đâu đấy nhé.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Trình Tân biết mình tự ý bỏ đi thế này cũng là một loại không tôn trọng đối với Gia Mẫn. Nhưng chuyện có nặng có nhẹ, bây giờ, rõ ràng là cán cân đang nghiêng về trai đẹp nhà cô.

Cô tính để sau này có cơ hội sẽ nhắn lại cho Gia Mẫn, nói là mèo đã tự trở về tìm "cô" rồi, cũng là để bạn bớt lo lắng.

Hôm sau, Gia Mẫn thức dậy, dĩ nhiên là không thấy bóng Trình Tân đâu. Vì cô đã rời đi từ tận hồi nào.

Trình Tân dồn hết sức bật người lên, bám vào chốt cửa, cánh cửa tách ra một khe hở. Cô nhanh chân chạy ra ngoài, tất nhiên là trước khi đi đã kiểm tra đóng kỹ cửa lại rồi, kéo lỡ có người xấu phát hiện cửa không khóa thì rắc rối to.

Chút ý thức an toàn này, đương nhiên là vẫn phải có.

Trước khi đi, cô đã ngẫu nhiên hết toàn bộ đồ ăn trong bát. Cô còn tra sẵn đường đi, địa chỉ bệnh viện, chuẩn bị chu đáo tất tật mọi thứ.

Cô đã có kinh nghiệm hai lần "sinh tồn nơi hoang dã", lần này đương nhiên là tự tin dạn dĩ hơn nhiều.

Cô chỉ một lòng canh cánh được sớm ngày trở về bên anh trai đẹp trai, nên trong đầu tuyệt không còn chỗ cho sợ hãi.

Có chăng chỉ là sự hồi hộp và nôn nao, mong đợi.

Mong là khi được gặp lại anh trai đẹp trai, anh ấy đã tỉnh lại.

Trên giường bệnh, Liêm Đường đã thao thức từ sớm. Lúc ấy, dòng nước buốt giá khiến người anh đơ cứng, không thể cử động linh hoạt nên mới mất sức ngã xuống sông, lịm dần dưới nước.

Từ lúc tỉnh lại anh vẫn chưa từng nói bất cứ một chữ nào. Bác sĩ tới kiểm tra, cho thuốc, thay bình dịch truyền rồi vừa ra khỏi phòng là anh lại nặng nề thiếp đi.

Ngày hôm sau, vừa mở mắt đã thấy ba, mẹ kế và em gái đều đã đang đứng trong phòng bệnh. Trong phòng còn thoang thoảng mùi hoa tươi dịu dịu, mùi trái cây vương vất.

Liêm Vĩnh An nghe nói Liêm Đường không có việc gì cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa nghĩ tới nguyên nhân đưa con mình đến hoàn cảnh này, ông lại thấy nóng giận, bực dọc cắn nhả: "Không phải một con mèo thôi à, việc gì mà phải làm quá lên thế? Mất rồi thì thôi, nếu thích ba có thể mua cho mày một con y hệt như thế về nuôi."

Liêm Đường không đáp lại.

Tống Nhã vội hòa giải: "Mới sáng sớm nói mấy cái đó làm gì? Thăng bé vừa tỉnh lại anh đã vạch lá tìm sâu rồi."

Liêm Vĩnh An khó nhọc thở dài, đứng dậy. Ông bước tới bên cạnh cửa sổ phòng bệnh, hướng ánh nhìn ra vườn hoa xanh um mơn mớn phía ngoài. Tự ông cũng đã ý thức được thái độ của mình có phần quá nghiêm khắc, dẫu sao, con trai ông đâu còn là đứa trẻ thò lò mũi xanh ngày nào. Giờ nó đã là một người trưởng thành, đã tự có cách thức giải quyết vấn đề và lựa chọn cuộc sống của riêng nó.

Nhưng với hành động xả thân bất chấp của anh, ông vẫn không thể ủng hộ.

Ông ngoảnh cổ nhìn lại Liêm Đường.

"Mày phải biết nghĩ đi chứ. Thân phận mày bây giờ thế nào, sau lưng còn biết bao nhiêu người đang cần mình nữa, họa may có mệnh hệ gì thì công ty của mày, nhân viên của mày sẽ ra làm sao? Mày có từng nghĩ tới những thứ đó không hả? Giá trị của mày đáng lẽ phải lớn hơn cái hành động dửng dưng cảm ấu trĩ này nhiều lắm đấy! Cái thứ người đến cả can đảm đối mặt với cuộc sống cũng không có thì cứu làm chó gì bọn hèn nhát đấy." Đối với kiểu người hờ một tí là bày đặt nhìn thấu hồng trần rồi đòi tự sát thế này, Liêm Vĩnh An ra vẻ khinh thường.

Liêm Đường không muốn phân trần thêm làm gì. Tình hình lúc ấy, anh gần như không kịp suy nghĩ bất cứ gì đến thân phận trách nhiệm linh tinh, bản năng đã thôi thúc anh làm như vậy. Anh còn tin rằng, bất cứ ai gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ có phản ứng đầu tiên là cứu cô gái đó. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải biết bơi, không biết bơi thì không cần phải cân nhắc.

Liêm Vĩnh An còn có việc phải làm, thấy con trai không còn gì đáng ngại liền kéo Tống Nhã rời đi.

Tai nạn bất ngờ của Liêm Đường khiến vòng bạn bè của Liêm Tiểu sôi trào.

Nhóm Lạc Thanh Nhã cùng tất cả các bạn biết Liêm Đường là anh trai Liêm Tiểu đều gọi điện tới hỏi thăm.

Liêm Tiểu lăm lét trộm một tấm hình chụp sườn mặt nghiêng trong bộ đồ bệnh nhân của anh trai rồi đăng vào group.

- - Anh tớ tỉnh rồi, không sao đâu, người tốt có phúc báo mà. Hì hì, mọi người đừng lo nữa, cảm ơn mọi người nhiều.

Người ta quan tâm đến người nhà của mình, bất kể vì mục đích gì, Liêm Tiểu vẫn phải nói một tiếng cảm ơn mới phải phép.

Kể ra, cảm giác có người quan tâm đến ý đến này, vẫn rất tuyệt.

Vừa biết chuyện Lạc Thanh Nhã đã gọi tới hỏi ngay số phòng bệnh của Liêm Đường, còn đòi đến thăm anh cho bằng được. Liêm Tiểu đành gạt đầu ừ đại.

Đến chiều, cậu hai của Liêm Đường - Triệu Chí cùng mẹ là Từ Nho Nghi tới phòng bệnh thăm Liêm Đường.

Liêm Đường áy náy nhìn bà ngoại: "Chuyện nhỏ thôi ạ, sao bà lại tới rồi?"

Triệu Chí cười đáp: "Cháu không có chuyện gì là tốt rồi. Cả nhà còn định giấu chuyện này đi cơ, nhưng thời này internet phát triển ghê quá, tin tức cứ tự động gửi hết về máy, không làm sao giấu được. Rồi lại sợ càng nói dối sẽ càng làm bà ngoại lo lắng nên thôi đưa bà tới đây thăm cháu luôn, nhân tiện cũng cho bà được yên tâm."

Từ Nho Nghi nắm tay Liêm Đường, tỉ tê: "Con cũng thật là, trời lạnh thế này, nói nhảy là nhảy ngay được, chẳng may có cái gì, con nói bà ngoại phải làm sao đây?" Ánh mắt bà vừa lo lắng lại trách giận. Lúc vừa biết tin, bà cũng hoang mang sợ hãi nhiều lắm, cứ nghĩ tới đứa cháu là trong bụng lại trào lên nổi bực dọc với cô gái nhảy sông tự sát ngay lúc đêm hôm kia.

"Không sao, chẳng phải con vẫn còn đây ư?"

"Lần sau không được bộp chộp vậy nữa. Trời thì lạnh ngắt thế, giá hổng hết cả người bây giờ. Nước sông đó không phải lạnh bình thường đâu." Dù đã là tháng 4 nhưng nhiệt độ ban đêm vẫn rất khắc nghiệt.

"Nhất định con sẽ để ý hơn mà, bà yên tâm đi." Liêm Đường kiên nhẫn an ủi.

Từ Nho Nghi biết Liêm Đường chỉ an ủi suông vậy thôi. Nếu còn gặp chuyện như vậy nữa, nhất định thằng cháu này sẽ vẫn đứng ra gánh việc. Bà hiểu cháu mình, nó là đứa ít nói mà lại cố chấp, sẽ không dễ dàng thay đổi suy nghĩ như thế.

Từ Nho Nghi và Triệu Chí ở lại tới hai tiếng sau mới đi, trước khi đi còn căn dặn khuyên bảo anh phải để ý tĩnh dưỡng nghỉ ngơi.

Liêm Tiểu đã ra ngoài từ sau khi Liêm Đường ăn trưa xong. Đến đến khi Từ Nho Nghi và Triệu Chí đi rồi, cô nàng và Lạc Thanh Nhã mới dắt díu nhau cùng vào.

Lạc Thanh Nhã xách theo giỏ trái cây, chủ động chào hỏi Liêm Đường.

Liêm Đường đã quên Lạc Thanh Nhã là ai.

Thấy Liêm Đường không lên tiếng, Liêm Tiểu chủ động giới thiệu: "Anh à, đây là bạn em, Thanh Nhã đó. Lần trước chúng ta còn ăn cơm chung mà."

Bấy giờ Liêm Đường mới sức nhớ ra. Anh gật nhẹ đầu và cảm ơn Lạc Thanh Nhã.

Lạc Thanh Nhã bày trái cây lên bàn, nói: "Thấy anh Liêm Đường không việc gì, em cũng yên tâm rồi."

Bầu không khí đang lắng đọng thế này, bỗng một tiếng gõ cửa vang lên.

Liêm Đường lên tiếng: "Mời vào -- "

Một cô gái mặc bộ đồ bệnh nhân giống anh bước vào, nét mặt nhìn anh thấp thoáng vẻ e dè, ngượng ngập: "Cám... cám ơn anh đã cứu tôi."

Nghe vậy, Liêm Tiểu vừa mới đặt mông vào ghế đã vụt bật dậy.

"Cô -- " Nguyên câu là: "Cô còn có mặt mũi mò tới đây nữa hả?", nhưng lại nghĩ, đến cả cái chết người ta cũng đã chẳng màng, lỡ ép quá lại lên cơn đòi tự sát thêm lần nữa thì biết làm sao.

Nữ bệnh nhân kia vội vàng xua tay phủ định: "Không, không phải vậy, mọi người hiểu lầm rồi, không phải tôi muốn tự sát mà! Tại lúc đó tôi làm rơi bao tay nên định xuống vớt thôi, sau đó không cẩn thận mới ngã xuống sông... Tôi thực sự không định tự sát!" Lúc ấy cô đã sợ tới đầu óc váng vất, vừa được cứu lên đã không kìm nén được bật khóc giải tỏa nên mới khiến những người vây xem nghĩ là cô đau khổ quá nên mới tìm đến đến cái chết, rồi còn tự suy diễn ra biết bao giả thuyết không bằng không chứng, nào là tình duyên lận đận, sự nghiệp bế tắc, đồng nghiệp đấu đá v.v. Vì chuyện này mà cả một series bi kịch đã lan truyền khắp mọi ngõ ngách thành phố, biết bao người tìm đến phỏng vấn hỏi chuyện... Rồi ba mẹ ở xa cũng sợ hãi hoảng loạn. Từ tận tình mơ hôm nay cô đã lọ mọ bò dậy để gọi điện giải thích với từng người thân bạn bè, trấn an ba mẹ để họ không lo lắng, rằng cô không có chuyện gì v.v.

Thông báo xong hết cũng là lúc lên cơn sốt cao, đến tận chiều mới mơ màng lấy lại chút ý thức, chợt nhớ ra còn phải tới cám ơn ân nhân đã cứu mạng mình. Chẳng ngờ, ân nhân lại đẹp trai thế này, nghe nói còn rất có địa vị, là chủ tịch, ông chủ lớn của công ty nào đó. Vừa thấy anh, những lời cảm tạ đã chuẩn bị sẵn trong đầu liền không sao thoát ra được, chỉ biết căng thẳng bối rối y như cảnh phỏng vấn xin việc năm xưa.

Liêm Tiểu nghe vậy thái độ cũng dịu đi đôi chút nhưng vẫn cau mày hậm hực: "Lần sau nhớ cẩn thận đấy, có mỗi cái bao tay, rơi mất thì thôi

chứ. Cô có thấy anh tôi bị cô liên lụy thế nào không hả? Thiếu chút nữa là..." Lại thấy vẻ sau có vẻ xui xẻo quá nên tự động nuốt về.

Lạc Thanh Nhã cũng nói theo: "Đúng đấy, trời lạnh thế này, cô không nghỉ nếu lúc ấy không có ai thì mình sẽ ra sao à? Nhớ lần sau đừng làm vậy nữa, như vậy là thờ ơ với chính mình, cũng vô trách nhiệm với người khác lắm."

Nữ bệnh nhân bị dọa cho mồ hôi đầy đầu.

Thấy mặt cô ấy đã đỏ lựng, Lạc Thanh Nhã chỉ sợ cô cứ mãi ngại ngùng rồi ờ lì không đi, liền nắm tay cô ấy kéo ra ngoài: "Đã trễ vậy rồi, cô cũng về sớm, ăn tối rồi nghỉ ngơi cho khỏe đi. Sao tay lại nóng thế này?"

"Tôi còn hơi sốt nhẹ..."

"Vậy càng phải nên nằm nghỉ nhiều vào, đừng đi lung tung nữa."

"Tôi định xin số điện thoại, để..."

"Không cần không cần đâu. Cô cứ lo về nghỉ đi, chỉ cần không nghĩ tới chuyện tự sát, sống cho thật tốt là được." Lạc Thanh Nhã tiễn cô gái đó ra khỏi cửa rồi lập tức đóng cửa.

Liêm Tiểu yên lặng làm một dấu Like.

Sau đó Liêm Đường nói: "Anh cũng đang muốn nghỉ ngơi, các em tự về trước đi nhé."

Lạc Thanh Nhã vốn đang đặc ý, nghe vậy chợt không biết nên làm gì cho phải. Nhưng đương nhiên là không thể mặt dày mày dạn đòi ở lại được rồi, chỉ đành luyến tiếc rồi cùng đi ra khỏi bệnh viện cùng với Liêm Tiểu.

Đợi ai nấy đi hết, Liêm Đường ngả người nằm lại xuống giường. Hồi sáng, vừa tỉnh dậy anh đã gọi cho Tiểu Trương đầu tiên.

Quả nhiên, con mèo trắng người kia nhìn thấy không phải Tiểu Tiểu của anh.

Bây giờ, anh đã không còn ôm bất cứ hi vọng nào nữa rồi.

Chắc Tiểu Tiểu sẽ chẳng bao giờ quay về tìm mình nữa đâu.

Anh thở ra một hơi dài nãy nẽ.

Không biết ra ngoài đó con bé sống thế nào, liệu đã... Có chủ nhân mới?

Bé con của anh đáng yêu đến thế, hẳn phải có biết bao người thích con bé.

Đúng lúc đó, lại có tiếng gõ cửa truyền vào. Liêm Đường nhú mào, không thềm phản ứng.

Nhưng đối phương vẫn kiên nhẫn không ngại đau tay, càng gõ càng ra sức, tiếng vang lớn dần làm đầu anh đau nhói, chỉ đành chống người ngồi dậy, lên tiếng: "Mời vào -- ", sau đó nhấn nút tự động mở cửa.

Dịch Viễn Sơn đẩy cửa, la lớn: "Cậu nhìn này! Nhìn xem là ai tới này!"

"Meo -- "

Dịch Viễn Sơn đang hưng phấn tột độ. Anh ta lao vọt vào phòng, bỏ xa cậu trợ lý xách giỏ trái cây đi sau.

Trong ngực Dịch Viễn Sơn đang ôm một con mèo.

Nghe tiếng, Liêm Đường bỗng giật mình. Vừa ngược mắt nhìn lên đã thấy nhóc con mất mà tìm lại được kia đang chễm chệ trong ngực Dịch Viễn Sơn. Sau đó, con bé tung một cú nhảy thật cao thật xa, thoát cái đã

biến từ trong ngực Dịch Viễn Sơn để xuất hiện trước mắt anh, kiễng chân dúi đầu vào anh.

Liêm Đường ngẩn người nhìn mèo ta, trên mặt là biết bao ngỡ ngàng sửng sốt. Anh khẽ khàng xốc nách Trình Tân bế cô lên, lại quay đầu ngoác nhìn Dịch Viễn Sơn.

Dịch Viễn Sơn cởi áo khoác, xắn tay áo trong lên. Anh xé lớp bao giò trái cây lấy ra một quả chuối tiêu, vừa lột vỏ vừa giải thích: "Hồi nãy, tớ vừa mới đặt chân vào bệnh viện đã có một bóng trắng từ đâu vọt thẳng vào ngực, dọa tớ sợ suýt sồn cả ra quần luôn ấy! Sau đó tỉnh táo lại mới nhận ra là -- đây". Anh chàng chỉ Trình Tân, tiếp: "Cái đứa này, chắc là đi tìm cậu mà lạc đường đấy! Hình như nó đã phục sẵn trong bãi đậu xe rồi, vừa thấy tớ tới là nhào tới đòi ôm bế ngay tắp lự. Làm tớ cảm động quá đi mất!" Phải là kích động ghê gớm luôn ấy chứ, nói gì thì cũng là chạy đi từ trong tay anh cơ mà.

Đương nhiên Trình Tân không lạc đường, chỉ là do không tìm được cơ hội lân la tới gần tầng bệnh vip này được thôi. Đây là tầng bệnh cao cấp, được lắp đặt đủ các loại thiết bị giám sát và bảo vệ hiện đại, cô không thể đoán được Liêm Đường đang ở phòng bệnh nào nếu chỉ quan sát từ bên ngoài nên chỉ còn cách lẩn vào bãi đậu xe ôm cây đợi thỏ, xem thử có thể gặp được người quen nào không.

Thật ra, trước đó cô đã trông thấy cha và mẹ kế cùng với em gái Liêm Đường. Nhưng rồi cô nghĩ, ừm, đoán hần đối phương sẽ chẳng coi mình ra cái thá gì đâu, có thể gặp anh trai đẹp trai được không còn khó nói lắm. Thế là bỏ luôn ý định này. Sau đó gặp được Từ Nho Nghi và cậu ngoại nhà Liêm Đường, còn là người cậu thứ mấy thì không nhớ rõ. Nhưng sau hai người đó có rất nhiều vệ sĩ đi theo, trông còn có vẻ như có súng nữa nên cô không dám tiếp cận. Chỉ e vừa tới gần đã bị cho là vật thể nguy hiểm không xác định rồi tặng cho mấy phát -- nát bươm luôn ấy chứ.

Bởi lý do an toàn mà cô vẫn chờ mãi đợi mãi đến tận bây giờ. Giữa chừng có Liêm Tiểu với Lạc Thanh Nhã, Trình Tân auto bỏ qua hai người này. Nói gì thì nói, đúng lúc anh trai đẹp trai không có ở đây, lỡ đâu Liêm Tiểu lại xách cô đi tặng cho người nào khác nữa thì chẳng phải là chuyện này công cốc rồi à?

Hết chờ lại đợi, cuối cùng cũng có Dịch Viễn Sơn mò tới, khỏi nói cô đã kích động nhường nào.

Về Dịch Viễn Sơn, cô hoàn toàn không chút lưỡng lự lo lắng. Dù sao lúc đầu cô cũng đã chạy trốn từ trong tay anh chàng, không chừng trong lòng anh ta còn đang áy náy tự trách lẫn ấy chứ. Giờ cô tự dâng tới cửa, anh ta không vội ôm đi tranh công thì thôi chứ sao có thể...

Vậy nên mới xuất hiện cảnh tượng này đây.

Thấy Liêm Đường không bị làm sao, cuối cùng trái tim đang mắc ngang cổ họng của Trình Tân cũng rơi xuống vị trí cũ.

Liêm Đường nắn bóp đuôi Trình Tân, nhìn thật sâu vào mắt cô: "Con bé vô lương tâm này..."

Trình Tân bày vẻ mặt "mất trí nhớ" tiếp tục ôm ôm dụi dụi Liêm Đường hòng êm chuyện, cứ như tất cả những chuyện trong thời gian vừa qua đều chưa từng phát sinh.

Dịch Viễn Sơn ngoan ngoãn ngồi một bên gặm chuối: "Cậu nói thử xem, có phải con bé nghe tin cậu nằm viện nên mới về tìm cậu không nhỉ?" Càng ngày anh chàng càng cảm thấy con mèo Liêm Đường nuôi hết sức tà môn. Nói tà môn cũng không đúng lắm, chỉ là con mèo này thật sự quá ranh mãnh tinh quái. Sao nó có thể tìm được bệnh viện được nhỉ? Rồi tại sao lại biết Liêm Đường đang nằm viện? Trùng hợp thôi ư?

Tóm lại, anh chàng thấy chuyện này ắt còn khuất tất.

Nhất là với tư cách một người theo nghiệp văn và vốn đã có trí tưởng tượng vô cùng phong phú như anh đây. Càng nghĩ, anh càng thấy chuyện này thật thần bí kì lạ... Thú vị rồi đây.

Liên Đường lặng lẽ ngắm Trình Tân cứ mãi loay hoay trong lòng mình: "Miễn con bé còn nhớ tớ là được." Còn những chuyện khác, anh không muốn suy đoán nhiều thêm làm gì, chỉ cần con bé còn nhớ anh. Bé con đã về rồi, vậy có phải... có phải đã tha thứ cho việc làm của anh khi trước?

Những lời này khiến Trình Tân vừa hồ thẹn lại vừa cảm động không để đâu cho hết.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sức khỏe Liêm Đường đã không còn gì đáng ngại, chỉ ở bệnh viện theo dõi thêm hai ngày là được xuất viện.

Ngày ngày thứ hai sau khi trở lại, Trình Tân đã bị trợ lý Tiểu Trương xách đi làm kiểm tra toàn diện một lượt. Từ báo cáo có thể thấy cô mới được tiêm ngừa gần đây.

Tiểu Trương báo chuyện này lại cho Liêm Đường. Liêm Đường liền xốc bạn Trình Tân lúc này đã tắm rửa sạch sẽ thơm tho lên bóng gió: "Xem ra cuộc sống bên ngoài cũng sung sướng lắm nhỉ?" Quả là một câu đầy hàm ý.

Trình Tân trưng vẻ mặt "tui chỉ là bé mèo nhỏ dễ thương thôi à, anh nói gì vậy, tui hông có hiểu cái chi hết à, giờ chúng ta tính chuyện tối nay cho tui ăn gì đi có được không", phớt phơ hết sức.

Đối diện gương mặt đó, biểu cảm đó, Liêm Đường nào còn có thể nghiêm mặt nói được lời nặng nề nào nữa. Sau cùng, anh chỉ đành hậm hực vò cho lớp lông mượt của Trình Tân rồi xù lên.

"Sau này còn bỏ đi nữa không hả?" Vừa vò vừa truy hỏi.

"Meo -- " Trình Tân nhìn trái ngó phải, nhất mực làm lơ.

"Sao tao lại có cảm giác bị mày vứt bỏ thế này? Hả? Lúc mày chạy đi có từng nghĩ tới tao không hả? Thật sự không lưu luyến chút nào hả?" Ngừ

điều này, chắc tự thân anh cũng không nhận ra... Ừm, nghe cứ như anh chồng giận dỗi trách hờn...

"Meo -- " What, anh nói gì ấy nhỉ?

"Đúng thật là nhóc con vô lương tâm." Liêm Đường khe khẽ thở dài, tay vẫn tiếp tục vờn vò khiến lông Trình Tân biến thành ngồn ngang tung xù như bờm sư tử.

Trình Tân rên rỉ nheo mắt: Ông anh này nghiền cấu véo tui rồi đấy à?

Chuyện mèo nhà Liêm Đường bỏ đi lần hai và tìm về nhanh chóng được phát tán khắp weibo nhờ cái miệng toang hoác của Chương Kính Chi. Chỉ là, lần này thông tin không truyền tải qua chữ viết mà bắt nguồn từ một chương trình gameshow. Khi bàn đến những chuyện bất bình thường xảy đến với thằng bạn mình, Chương Kính Chi đã lạnh chanh khai tuốt.

Khéo sao lại có ai đó vô tình có được và đăng tải đoạn video ghi lại cả quá trình Trình Tân dùng mưu trí lừa đẹp bao người trong bệnh viện hôm ấy để bỏ chạy, khiến ai xem được cũng khó nén cảm thán: "Má tui, cảm giác cứ như xem xi nê ấy, con mèo thiệt thiệt là có khí chất của một minh tinh màn bạc, đã thông minh rồi còn xảo quyệt nữa chứ!"

"Nghe nói nó bỏ nhà đi bụi là do chủ weibo định cho mèo đi triệt sản, khiến mèo ta giận dỗi trốn biệt đến tận giờ đấy!"

"Tin tôi mới cập nhật đây này! Chủ weibo đi tìm mèo mà vô tình gặp tai nạn nằm viện, sau đó con mèo trở lại tìm anh ấy đấy! Theo suy đoán của tôi, khả năng cao là mèo mèo linh cảm được chủ nhân gặp chuyện mới vội vã chạy về? Đến cả mối nguy bị triệt sản cũng ném phăng qua một bên? Ôi sao quàng thượng lại sẵn sóc thế cơ chứ? Chúng sen biết cảm động bao nhiêu cho đủ đây?"

"Thật là vi diệu! Tự nhiên trong đầu tui nó xõ cả một series bi kịch tình thù của boss và các sen luôn ấy chứ!"

"Con mèo của chủ weibo không đơn giản đâu nha."

"Có ai nhìn ra được đó là giống mèo gì không vậy?"

"Không nhìn ra..."

"Xem hình ảnh với clip hồi bé của nó thì khá giống Chinchilla, nhưng lớn hơn rồi thì khác rất nhiều. Ừm, trông xinh xắn thoát tục hơn nhiều, hồi bé còn trông moe moe yêu lắm mà giờ có khí chất tiên nữ hẳn ra. Trời ơi sao nhìn mãi cũng không dứt mắt ra được vậy nè! Mị muốn giựt mèo QAQ!"

Những bình luận kiểu này đã nhiều không đếm xuể. Tóm lại, mặc dù Tiểu Tiểu thân không ở giang hồ, nhưng giang hồ lại vẫn truyền lưu đủ loại chuyện kể về cô, được biết bao sen ước ao kính ngưỡng.

Hoàn toàn trở thành sao trong loài mèo.

Thậm chí, Chương Kính Chi còn lăm le muốn mời Tiểu Tiểu tham dự bộ phim mới do anh chàng đầu tư sản xuất, tiếc là đã bị Liêm Đường cuồng mèo thái quá thẳng thừng cự tuyệt.

Chương Kính Chi gõ chữ rã cả tay, nói rát cả họng, kiên trì khuyên nhủ: Sao cậu cứ phải nhất mực từ chối cơ hội tốt đường này thế hả?

Liêm Đường không chút dao động phản bác: Quay phim cực khổ như vậy, có ích lợi gì cho Tiểu Tiểu không hả? Con bé cũng đâu cần lăn lộn trong giới giải trí, hao tâm tổn thọ để tăng fan tăng danh tiếng...

Dịch Viễn Sơn: Tiểu Tiểu của bọn này thiếu chút tiền còn con ấy?

Lãnh Trạc: Tiểu Tiểu của bọn này thiếu chút tiền còn con ấy?

Chương Kính Chi: Không không, không thiếu. Ấy là do tớ cần sự nổi tiếng và fan của Tiểu Tiểu, muốn mời vào phim để tạo một món quà cho người hâm mộ thôi được không?

Liêm Đường: Tiểu Tiểu nhà tớ là người để cậu có thể mặc sức lợi dụng?

Dịch Viễn Sơn: Không phải.

Lãnh Trạc: Không thể.

Chương Kính Chi: Này, các người đang kì thị thân phận nghệ sĩ của bố đấy phỏng?

Liêm Đường: Phải.

Lãnh Trạc: Phải.

Dịch Viễn Sơn: Chuyện ấy còn cần hỏi nữa à? Từ giây phút cậu trở thành nghệ sĩ là bọn này đã bắt đầu kì thị hăng ngày rồi, mãi thế rồi mà vẫn chưa quen à???"

Chương Kính Chi: Có mà các người ghen tị với bố thì có! Ghen ghét bố được bao người hâm mộ chứ gì! Ghen ghét bố được hàng trăm triệu người xem yêu quý chứ gì!

Sau đó, chẳng ai thèm để ý tới anh chàng thêm nữa.

Liêm Đường tiếp tục câu véo mèo ta, vừa câu vừa làm việc.

Dịch Viễn Sơn tiếp tục viết văn, chạy bản thảo trong sự thúc giục của biên tập.

Lãnh Trạc tiếp tục soạn giáo án, đọc tài liệu.

Chương Kính Chi nhìn chòng chọc vào cái điện thoại, mày đã xoắn tít lại.

Một người một mèo ở nhà tỉnh dưỡng thêm một thời gian ngắn rồi tiếp tục quay về với nếp sống làm việc bình thường. Còn chuyện triệt sản, hồ như đã trôi vào quên lãng, không ai có ý định nhắc lại.

Trình Tân đã nghĩ thoáng hơn trước. Thôi thì, triệt sản thì triệt luôn vậy, dù sao giờ cô cũng là một con mèo rồi, chẳng lẽ còn tính tìm một con mèo khác để ân ái, rồi sinh một ổ mèo con nữa ư?

Chỉ cần nghĩ tới thôi mà cô đã thấy sống lưng lạnh toát. Nói gì cũng là một con mèo mang linh hồn loài ngoài, có thể nào Trình Tân cũng không thể làm ra cái chuyện ấy ấy với một con mèo rồi đẻ ra cả đàn mèo con thế được?

Vậy nên, nếu đã quyết sẽ không làm mấy chuyện ấy ấy rồi sinh đẻ gì kia, thì sao không quyết đoán triệt sản luôn cho rồi?

Hơn nữa, triệt sản cũng có nhiều lợi ích với mèo cơ mà. Nếu đã có lợi, vậy có gì không làm?

Mặc dù trong lòng vẫn còn căng thẳng, nhưng nghe nói khi làm bác sĩ sẽ tiêm thuốc tê, chẳng thể cảm giác được gì hết, rồi chỉ mấy ngày sau là có thể bình phục không khác gì bình thường. Cô cứ coi như mình chỉ làm cái phẫu thuật viêm ruột thừa, cắt phụt một cái không phải là xong rồi hay sao?

Mấy ngày nay, cô vẫn thầm tự an ủi, ám thị mình chấp nhận cuộc triệt sản này. Đẳng nào cô cũng không thể bỏ nhà ra đi chỉ vì một cuộc tiểu phẫu như vậy được nữa, lại càng không thể tìm về Gia Mẫn. Nếu đã quyết tâm ở mãi bên anh ấy, chẳng thà cứ thuận theo tự nhiên, trở thành một con mèo chân chính, sống cuộc đời như của một con mèo?

Dù sao, anh trai đẹp trai sẽ chẳng hại cô đâu.

Trình Tân không rõ suy nghĩ của anh bây giờ là như thế nào. Nhưng về phần cô, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng hết rồi, đã có thể thản nhiên đối mặt với vấn đề triệt sản. Hiện giờ, cô không còn quá để tâm đến việc này nữa. Nói cho nó vuông là, cứ tối nào mà anh bỏ đống cô thì tám phần là sáng hôm sau chính là buổi hẹn triệt sản, nhỉ?

Một tuần lễ thong thả trôi qua. Trình Tân ngang nhiên lần chiếm cả chiếc giường lớn của Liêm Đường, ngủ say sưa không biết trời trăng là gì.

Trong cơn mê, dường như truyền đến mấy giọng nữ trộn lẫn vào nhau.

Hình như là 2, 3 người?

Lâm Như Ngọc và Triệu Thành đang ngồi trong phòng làm việc của Liêm Đường cùng bàn bạc, thương lượng kế hoạch khai thác dự án sắp tới thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Liêm Đường mời người đó vào, là thư kí ở bàn tiếp khách.

Cô ấy báo cáo: "Tổng giám đốc, em gái và em họ của anh tới tìm."

Liêm Đường liếc nhanh qua mặt đồng hồ. Còn mấy phút nữa là nghỉ trưa, bèn gật đầu, đáp: "Cho họ vào đi, cô có thể đi nghỉ rồi."

"Dạ." Thư kí hớn hở xoay người rời đi.

Liêm Tiểu và Tống Nhược Y cùng bước vào phòng.

Tống Nhược Y đã về nước từ hai hôm trước. Cô đã nghe tin anh nằm viện từ khi vẫn còn ở nước ngoài, khổ nỗi không hiểu rõ tình hình, người trong nhà cũng không chịu kể chi tiết. Vì quá sốt ruột, cô đành xin nghỉ mấy ngày để bay về. Nhưng cô chỉ một thân con gái, không dừng tìm tới đột ngột thì không hay, thế là đành rủ Liêm Tiểu làm cố rôi mới tới thăm anh.

Liêm Tiểu cười tươi bắt chuyện: "Còn chưa nghỉ trưa nữa ă? Hình như hết giờ làm rồi mà?" Vừa nói vừa nhìn sang Lâm Như Ngọc và Triệu Thành.

Triệu Thành đã từng gặp Liêm Tiểu. Anh cười bảo: "Thảo luận tập trung quá nên quên cả thời gian. Hết giờ rồi à?"

Lâm Như Ngọc giả lả tiếp lời: "Vẫn còn mười phút nữa." Lúc này, cô chỉ hận không thể khiến thời gian chậm lại một chút, giờ làm kết thúc muộn một chút, để cho có cơ được ở lại đây thêm một lúc cũng tốt.

Tống Nhược Y không hề để ý tới người ngoài mà hỏi thẳng Liêm Đường: "Anh họ, nghe nói mấy hôm trước anh phải nằm viện, bây giờ ổn rồi chứ ă?"

Liêm Đường nhẹ vờ cảm, vừa nói vừa vươn tay ra hiệu Tống Nhược Y và Liêm Tiểu ngồi xuống ghế: "Chuyện nhỏ ấy mà, chỉ là bị báo chí giật tít thu hút người xem thôi. Hai em tạm ngồi đây chờ anh một lát nhé." Dứt lời quay sang tiếp tục bàn công việc với Lâm Như Ngọc và Triệu Thành.

Liêm Tiểu định xen vào nhưng bị Tống Nhược Y ngăn lại.

Cô chống cằm lẳng lặng ngắm Liêm Đường. Dù nhìn kiểu gì, anh họ vẫn trông thật đẹp trai. Anh cuốn hút ánh mắt cô, khiến tim cô nảy lên cuồn cuộn. Nhất là dáng vẻ tập trung của anh bây giờ, quả nhiên câu nói kia không sai chút nào.

- - Đàn ông quyến rũ nhất là khi làm việc.

Những lúc anh họ tập trung vào công việc, sức hút tỏa ra từ anh hẳn khó ai có thể cưỡng nổi.

Giờ phút này, trừ những tiếng trao đổi từ bên bàn Liêm Đường, cả căn phòng đều im phăng phắc không một tiếng động.

Ngay trong bầu không khí yên tĩnh có thể nghe được cả tiếng kim rơi như thế, bỗng nhiên từ trong phòng nghỉ truyền ra một tiếng kêu thất thanh duyên dáng, thoát nghe vừa khiếp nhược lại hoan hỉ.

Tất cả mọi người trong văn phòng đều nhất loạt ngơ ngẩn, ai nấy nhanh chóng hướng mắt về phía Liêm Đường - hiện cũng đang ngẩn ngơ y vậy. Liền đó, mọi ánh mắt lập tức cùng chuyển về cánh cửa phòng nghỉ.

Lâm Như Ngọc: Sao có thể có tiếng phụ nữ được? Liêm Đường có người yêu rồi ư?

Triệu Thành: Khó trách dạo này sếp thường xuyên trốn các buổi tụ họp, hóa ra là đang yêu đương? Nhưng rốt cuộc là ai mới có thể buộc được sếp thế nhỉ?

Tống Nhược Y hồn bay phách lạc, chỉ biết căn môi nhìn đăm đăm vào cánh cửa phòng nghỉ: Anh họ... Anh ấy có bạn gái?

Liêm Tiểu thì hết sức ngạc nhiên và hiếu kì: Trời ơi, muốn vô xem quá... Ai ở bên trong vậy ta...

Trong lúc mọi người đang mặc sức suy đoán, Liêm Đường đứng dậy, đi thẳng về hướng phòng nghỉ. Anh cau chặt mày, nét mặt âm u bất định.

Là ai, ai đã tự tiện vào phòng nghỉ khi chưa có sự cho phép của anh?

Tiểu Tiểu sẽ không có chuyện gì chứ?

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Trình Tân ăn no ngủ kĩ, ngủ đến tận khi những âm thanh bên ngoài ngày càng nhiều hơn, đan cài, trộn lẫn vào nhau, quanh quẩn như tiếng vo ve của con ruồi sát bên tai. Trình Tân tức cảnh ai thán, nếu giờ còn là người, cô sẽ có thể nhét ngay cái nút bông vào tai để ngủ tiếp rồi, chỉ tiếc con người này đã đổi giống từ bao giờ. Vì vậy, cô lèm nhèm mở mắt, trợn trừng với trần nhà, trong đầu liên tục hăm hè rít gào lặp lại một câu: Cho tao biến thành người, ngay!

Biến thành người.

Biến thành người...

Gào lên gào xuống một hồi, một âm thanh như tiếng nổ bùm bồng ầm vang trong não. Liền đó, cô ngờ ngợ nhận ra xúc cảm trên da khi ma sát với nệm giường cứ ghê rợn kì dị.

Cúi đầu nhìn lại, tay...

Chân...

Rồi còn... Eo? Ngực???

Cô!

Biến thành một con người!

Một... Trần truồng! Không mảnh vải che thân!

Cô lập tức hoảng loạn hét toáng lên.

Đây là mơ ư?

Kết quả! Hết xong mà cảnh vật vẫn chưa hề tan rã!

Cô vẫn là người!

Một con người trần trùng trực!

Tiếng la vừa nãy nhất định đã bị người bên ngoài nghe được rồi!

Trời ơi!

Trình Tân vô thức lật chấn lúi vào thật nhanh, tim cô chắc đã vừa rơi tòm xuống sông mất tích luôn rồi. Phải giải thích thế nào đây? Lỡ đâu bị coi là gái tự dâng lên miệng bị ném thẳng vào viện tâm thần thì sao?

Mẹ của con ơi!

Cho con biến trở về đi mà!

Muốn biến về, òa!

Trình Tân kinh hoàng nhắm tịt mắt, hai tay ôm chặt lấy đầu. Giờ phút này, dù có ứng biến giỏi hơn nữa, cô cũng không thể moi ra được lý do nào để giải thích nguồn cơn việc một cô gái không quen biết như cô lại đang lỏa thể nằm trên giường anh!

Mẹ ơi! Có cái lỗ nào cho con chui xuống không?

Chỉ mới nhác nghĩ tới thôi cô đã muốn độn thổ trốn biệt tăm đi rồi.

Nếu lát nữa còn đối mặt nhìn nhau, cái mặt mo này của cô biết giấu vào đâu?

Trình Tân chỉ muốn đập đầu vào gối chết quách đi cho xong.

Đột nhiên, một bóng đèn lóe sáng trong đầu. Cô ló người ra mở ti vi rồi lại lén về tiếp tục run rẩy trong chăn, những mong có thể biến lại thành mèo trong những giây sắp tới.

Đừng... Bên ngoài còn biết bao người kia kìa!

Giờ mà biến thành người, cô sẽ bị đám người đó nắn bóp thành bột luôn đấy.

Khoảnh khắc này, một giây như kéo dài cả năm. Đầu Trình Tân đen đặc, dính quánh như keo.

Cánh cửa phòng nghỉ đang khép hờ chậm rãi đẩy ra, tiếng bước chân đều đều thong thả của Liêm Đường dần hướng về phía giường.

Tim Trình Tân vặn xoắn hết nấc, hai mí mắt dính chặt như dán keo.

Sau đó, chăn bị giở lên, thứ xúc cảm lạnh lẽo khi da thịt trần trụi tiếp tục với không khí khi này không còn xuất hiện nữa.

Liêm Đường nghi hoặc xốc Trình Tân đang co ro hoảng loạn lên, vuốt cho lớp lông đang dựng đứng như điện giật của cô dần xẹp xuống: "Có chuyện gì à? Trông mày có vẻ rất sợ?"

Trình Tân ngu người thấp thỏm hé mắt, lập tức trông thấy đôi chân mèo xù lông của mình. Cô nhũn người thả lỏng, thở một hơi dài thật dài. Chuyện vừa này là mơ thôi ư?

Ảo giác?

Do lâu nay vẫn mãi tâm niệm được biến thành người nên mới xuất hiện ảo giác? Nếu vậy thì cũng dễ hiểu.

Trong lúc mãi nghĩ miên man về ảo giác vừa rồi, Trình Tân cũng đã chú ý tới hình ảnh trên ti vi.

Ti vi!

Vừa này!

Vì để che tai mắt người ta, cô đã mở ti vi!

Trong thân thể loài người!

Cảm giác trơn nhẵn khi những ngón tay dài dài dè lên nút điều khiển đó khác hẳn xúc cảm khi chạm vào bằng móng vuốt.

Đến tận bây giờ, cô vẫn còn có thể tái hiện lại xúc cảm lạnh giá đó.

Vừa này, hẳn nhiên cô đã biến thành người!

Có hai tay, có hai chân, có eo, bụng, hoàn toàn là vẻ ngoài của một con người.

Liêm Đường vuốt ve một hồi rồi định bế luôn nhóc con chẳng hiểu sao cứ mãi run rẩy này ra ngoài. Nào ngờ, nhóc nhà anh chẳng chịu hiểu cho. Con bé nhảy phắt khỏi tay anh, mới đó đã đáp ngay xuống giường. Hơn nữa, có phải sự hoảng loạn của con bé vừa này đều là ảo giác anh tự huyền hoặc ra không, mọi cử chỉ hành động của nó giờ phút này trông vẫn dừng dừng chảnh mèo thể cơ mà.

Liêm Đường nhướn mày nhìn thẳng vào Trình Tân: "Không muốn ra ngoài với tao à?"

Trình Tân lẩn lộn ra vẻ thương giường lắm lắm, không nỡ rời giường một giây phút nào đâu.

Thấy Trình Tân đã trở về như bình thường, tựa hồ không còn điều gì khác lạ, Liêm Đường mới xốc cô lên kiểm tra lại một lượt căn phòng. Không phát hiện gì khác thường, hẳn là... ti vi mở đúng cảnh ai đó đang hét?

Bằng không, chẳng lẽ Tiểu Tiểu biến thành người được à?

Liêm Đường vừa giễu cợt ý nghĩ đó vừa chuyển hướng đi ra ngoài.

Giờ, Trình Tân chỉ muốn ru rú trốn biệt trong này luôn thôi. Nếu ra đó, chẳng may cô bỗng biến thành người, lại còn lỏa thể trước ánh mắt bao người? Vậy cô biết giấu mặt mo của mình vào đâu? Thể diện của anh trai đẹp trai phải làm thế nào?

Vì cái mặt mo này, cô tuyệt tuyệt không thể bước chân ra khỏi căn phòng này được! Dù chỉ có một chút nguy cơ cũng không.

Ngoài phòng khách, tất cả đều đang hồi hộp hóng hớt chờ Liêm Đường bước ra.

Liêm Đường không thêm giải thích dù chỉ một chữ. Anh thần nhiên ngồi lại xuống ghế, tiếp tục vấn đề đang bàn dở.

Khiến cả đám bị móng vuốt hiếu kì cào nát ruột.

Vật vả lắm mới gắng gượng vượt qua được. Kì thực, từ đó tới giờ chỉ mới 7, 8 phút. Liêm Đường vẫn không mấy may tiết lộ.

Lâm Như Ngọc và Triệu Thành không còn có gì để ở lại la liếm thêm nữa. Nhất là Lâm Như Ngọc, cô nàng vô cùng hết sức cực kì luyện tiếc cùng bước ra với Triệu Thành.

Nói gì Tống Nhược Y cũng còn là một cô gái trẻ, nào có niềm tin và khả năng kiềm chế cảm xúc giỏi đến thế, giờ phút này trong lòng đã như có

ngàn vạn móng vuốt cấu xé, nhưng vẫn còn cố chấp muốn cố đấm ăn xôi một lần. Ngay mới rồi, cô và Liêm Tiểu đã âm thầm bàn bạc với nhau trên wechat. Cuối cùng, Liêm Tiểu xung phong nhận trách nhiệm thăm dò anh trai xem người trong phòng nghỉ lúc này là ai.

Hiện giờ chính là cơ hội tốt nhất, tất cả những người không liên quan đều đã rời đi.

Liêm Tiểu đứng dậy, lân la tiến đến bên bàn làm việc, ngồi vào một trong hai chiếc ghế nhỏ trước bàn, thăm dò: "Anh này -- " Cô nàng duỗi ngón tay chỉ về phía phòng nghỉ, đôi mắt chớp nháy, "Cô gái bên trong là ai vậy anh?"

Liêm Đường ngả người về sau. Anh đưa tay lên dè chặt ấn đường, đáp lại theo bản năng.

"Cái gì cơ?"

Chuyện mới xảy ra trong phòng nghỉ đã khiến anh điên đảo hỗn loạn lắm rồi. Giờ Liêm Tiểu còn nhắc tới nguồn cơn trong ấy, anh vẫn chưa thể phân tích nó thật rõ ràng được.

Liêm Tiểu hỏi dồn: "Anh đừng giả ngây giả dại thế nữa. Vừa này... bọn em đều nghe hết rồi... Có định cùng đi ăn bữa cơm, nhân tiện giới thiệu luôn không hả?" Liêm Tiểu thực sự mong đợi được diện kiến chân diện mục của cô gái kia một lần. Tiếng kêu kia cứ như rót mật vào tai, tưởng như bông như mây vờn đuổi ùa vào màng nhĩ, mềm mại đến nao lòng, hẳn còn là thiếu nữ mơn mớn sức xuân chứ không phải phụ nữ trưởng thành. Ánh mắt của anh cô nhất định không thể quá kém được, giọng hay như thế... nhất định cũng rất đẹp.

Không biết là thiên kim tiểu thư nhà nào?

Có hơn chị họ của cô không? Liêm Tiểu mãi miết suy đoán, tò mò đến cùng cực.

Liêm Đường đáp đại cho qua chuyện: "Không có ai hết, là tiếng từ ti vi phát ra thôi." Dù giờ ngồi nhớ lại thì không giống tiếng ti vi lắm. Nhưng quả thật trong phòng chẳng còn ai khác.

Nét mặt Liêm Tiểu lộ rõ ý dè bủ kiểu "Vớ vẩn, anh nói dối", nhưng vẫn biết dù có gắng hỏi tiếp thì chắc chắn anh cũng chẳng tiết lộ gì thêm đâu. Tính anh mình thế nào, Liêm Tiểu vẫn phải có chút hiểu biết.

Tống Nhược Y thì không giấu được thất vọng, đến cả cái tên người ấy anh còn không chịu cho họ hay ư? Bảo vệ như vậy... nhất định thích cô ấy lắm.

Hai người không được vào phòng xem, tất nhiên chẳng thể hay sự thật vườn không nhà trống trong phòng. Vậy nên, nghe lời giải thích của Liêm Đường, tuyệt không một ai có ý tin tưởng, thậm chí còn suy đoán rằng anh kín tiếng như thế chính là vì bảo vệ cô gái trong phòng kia.

Đáng nhẽ ra, em gái và em họ đến thăm, em họ còn có tâm hỏi chuyện mình năm viện, có lý nào Liêm Đường cũng phải mời cả hai cùng ăn bữa trưa mới là phải phép.

Nhưng Tống Nhược Y lại nói không có khẩu vị rồi dứt gánh giữa đường. Sau khi chào hỏi với Liêm Đường, cô liền kéo tay Liêm Tiểu còn đang có ý đòi ăn chùa đi thẳng.

Vào thang máy, Liêm Tiểu hồn nhiên thắc mắc: "Ừa đi chi vậy? Cơ hội tốt vậy cơ mà?"

"Anh họ đã có bạn gái rồi, chúng ta ở lại để làm bóng đèn hả? Coi chừng người ta lại chê mình không biết ý tứ."

Liêm Tiểu chẳng thềm để tâm: "Sợ gì chứ. Giờ là bạn gái, tương lai có thể thành bạn gái cũ không chừng. Anh ấy còn chẳng thừa nhận có người bên trong nữa là, chắc quan hệ cũng chỉ thường thôi."

Dù cảm thấy lời Liêm Tiểu nói rất có lý nhưng ngoài miệng, Tống Nhược Y vẫn bất an phủ định: "Thôi đi, vẫn đừng nên làm rối việc thêm làm gì, qua rồi thì kệ nó, chúng ta mau nghĩ xem giờ nên đi ăn gì đi thì hơn."

"Được rồi mà."

Đợi tất cả đi hết, Liêm Đường gọi điện thoại cho nhà ăn trong công ty, phía nhà ăn nhanh chóng điều người mang cơm lên.

Liêm Đường nhận bữa trưa rồi xách cả vào phòng nghỉ.

Trong bát đựng thức ăn cho mèo của Trình Tân vẫn còn một ít chưa ăn hết.

Liêm Đường đã tự đúc rút ra được quy luật. Cùng một bát thức ăn, thường Trình Tân sẽ chỉ ăn một nửa, một nửa để lại chiều chiều chiến tiếp, chưa từng thay đổi.

Hơn nữa, dạo gần đây Liêm Đường mới đặt trên mạng cho Trình Tân một thiết bị cho mèo ăn tự động. Khi nào đói, Trình Tân chỉ cần đập móng vào chốt là máy sẽ tự động xả đồ ăn, rất thuận tiện và dễ dùng.

Giờ phút này, Trình Tân vẫn đang nơm nớp ủ kín trong chăn. Tự cô cũng chẳng thể hiểu được chuyện đang xảy ra.

Vừa nãy, không biết có phải cô đã biến thành người thật không?

Cô cảm nhận chắc chắn rằng mình đã biến hình.

Nhưng rồi bây giờ, cô vẫn còn là một con mèo? Chuyện gì thế này?

Cô vừa hoang mang lại vừa e sợ.

Chỉ e ngay vài giây nữa thôi mình sẽ biến lại thành người, gái nude và trai đẹp bốn mắt nhìn nhau... Hình ảnh đó... Chỉ nghĩ thôi cô đã thấy hoang mang như người bị ung thư thời kì cuối, vô phương cứu chữa mất rồi.

Mà tự dừng, đúng lúc này cô lại muốn ra ngoài quá. Mùi thức ăn từ đâu tỏa ra thơm thế này.

Đồ ăn ngon luôn có thể khống chế toàn bộ cơ thể, tâm hồn cô.

Nhưng nỗi sợ đột ngột bị biến thành người, rồi phải đối diện trực tiếp với ánh mắt anh vẫn chiếm giữ tất thảy.

Ôi đáng sợ!

Mùi đồ ăn thơm kinh dị thế này!

Tui muốn ra ngoài ăn!

Nhưng lỡ tự dừng... nude thì sao?

Chẳng lẽ tui là yêu quái thật à?

Hóa ra tui không phải bé mèo dễ thương đáng yêu bình thường hả?

Tui mà có thể là yêu quái được á?

Ngay lúc Trình Tân còn đang co vùi sợ sệt, lẫn lộn trong chần chờ ngại trời đất miêu sinh thì tấm chăn đã bị lật ra, người đó xách nách bế cô lên. Trình Tân cứng người gượng gạo.

Trong mắt Liêm Đường, hôm nay Tiểu Tiểu nhà anh thật bất thường. Mọi ngày, cứ đến giờ này, trong trường hợp này, trăm phần trăm là con bé

đã chạy ra chực sẵn từ sớm rồi. Hôm nay lại còn bày đặt thực nữ ngượng nghịu, nằm dài đợi anh vào bế nữa cơ à?

Lạ thật.

"Mày làm sao vậy? Hử?" Âm giọng anh trầm ấm lại dịu dàng, rót thẳng vào tai Trình Tân khiến tai cô ngứa ngứa, rung động.

Trên mạng có mấy lời dành riêng để khen giọng nói tuyệt vời như vậy là -- Nghe đến lỗ tai cũng muốn mang thai luôn...

Tai cô đúng là đang bị tình trạng này đấy.

Trình Tân giãy giụa hòng nhảy xuống khỏi tay anh, nhưng vòng tay trai đẹp nào có dễ thoát đến thế. Lưng cô dán chặt vào bụng anh, oa, sao cứng chắc sao đàn hồi thế này... Cứ thế, Trình Tân chìm trong miên man bất tận, dễ dãi mặc trai nhà ôm ấp ngồi xuống sofa.

Liêm Đường ngồi xuống ghế, đặt Trình Tân sang vị trí bên cạnh mình.

Vừa mở nắp âu canh vừa hỏi Trình Tân: "Không định ra ăn luôn à?"

"Meo -- " Trình Tân nuốt nước miếng ừng ực. Bậy bạ, làm sao cô từ chối được chứ?

Dù vẫn đang e ngại khả năng có thể biến thành người bất cứ lúc nào, nhưng đứng trước mỹ thực, nghĩ lắm thế làm quái gì!

Xực thôi nào!

Liêm Đường còn săn sóc rót một ly nước sạch, mỗi khi gấp đồ ăn hoặc thịt cá sẽ nhúng vào đó cho nhạt bớt rồi mới bỏ sang bát cô.

Nhìn Trình Tân ăn ngấu ăn nghiêng như thế, tự nhiên anh thấy có khẩu vị hơn hẳn, bất giác đã ăn nhiều hơn bình thường.

Ánh nắng khúc xạ qua lớp kính cửa sổ soi rọi khắp phòng, ấm áp mà sáng tỏ.

Trên sofa, một người đàn ông đầy sức hút ngồi bên một con mèo lông trắng mắt xanh tạo thành tổ hợp vừa nam tính lại dễ thương, rực rỡ mà ẩn chứa dịu dàng, tựa như một bức tranh sơn dầu với những sắc thái ấm áp say lòng.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Buổi tối về đến nhà, giải quyết bữa tối xong rồi một người một mèo cùng ra sofa xem hết một bộ phim. Sau đó, Liêm Đường đi tắm.

Tắm xong đi ra, lại không thấy Tiểu Tiểu chờ sẵn trên giường như mọi ngày?

Mà đang phờn phơ cuộn mình trong ổ mèo cạnh ghế?

Chuyện gì thế nhỉ? Sao đột nhiên lại đòi ngủ riêng? Chẳng phải lúc trước anh có bắt chia giường cũng không chịu à?

Liêm Đường vừa lau khô tóc vừa nheo mắt, cười cười hỏi bạn Trình Tân đang nằm ngay đơ cán cuốc kia một nụ cười hiểm hóc: "Tiểu Tiểu, đang làm gì vậy?" Vừa dứt lời, Liêm Đường đã không nhịn được bật cười. Ủm, cái dáng con bé giả chết này buồn cười quá đi mất.

Trình Tân vẫn nằm im thín thút, hoàn toàn bơ đẹp Liêm Đường.

Giờ cô hết dám leo lên giường anh nữa rồi, còn phải chung chăn gối với anh ư? Sau đó đột nhiên biến thành đứa con gái không mảnh vải che thân? Ngay trong ngực anh?

Ôi cái hình ảnh đó! Đẹp tuyệt! Đẹp không dám nghĩ luôn!

Nên cô đành chọn lánh tạm trong ổ mèo vậy. Lát nữa trai đẹp ngủ rồi, cô có thể nhảy lên đóng chiếm sofa, vậy thì lỡ chẳng may "mất lông che"

còn có thể chạy ngay tới tủ quần áo tìm đại bộ đồ kín kín rồi hăng nhận xét xử.

Chứ chẳng lẽ để thân nude mà **???

Chỉ nghĩ thôi, da đầu đã căng nhức tê tái hết rồi.

Khổ nỗi, lần này Liêm Đường đã quyết tâm không cho cô được như ý. Anh lau tóc cho khô rồi vươn ma trảo xốc nách bế bổng Trình Tân lên, chẳng thèm giải thích gì đã ném thẳng cô lên giường khiến cô nảy lên nảy xuống mấy hồi.

Nảy đến độ đầu Trình Tân quay cuồng hơn cả chơi thú nhún.

Khiến lòng cô bất an, hoảng loạn tìm đường chạy.

Phát ra cả tràng méo méo mèo meo.

Liêm Đường nhìn cô mà buồn cười hết sức. Lồng ngực anh rung rung, kéo Tiểu Tiểu vào lòng mình, siết chặt lấy cô: "Sao tự nhiên lại thờ ơ với chồng thế hả? Hả? Quyết tâm chia phòng luôn à? Vợ yêu của anh?" Vừa dứt lời lại bật cười lần nữa. Kiểu xưng hô này, quả thật sến súa cực độ, nhất là còn dùng để tĩ tê với một con mèo nữa chứ. Sến rợn tim!

Trình Tân rít gào trợn mắt trừng Liêm Đường cười mãi không chịu dừng: Đồ thần kinh! Tôi cũng cần mặt mũi đó nhá!

Trình Tân lại ra sức vùng vẫy.

Tóc Liêm Đường vẫn chưa khô hẳn. Anh ôm chặt Trình Tân, cọ má mình vào người cô. Sau một hồi cọ xát, mặt Trình Tân đã xù lên như bờm sư tử.

Cái quỷ gì vậy!

Sao hôm nay tự dưng đánh người thế hả! Nhảm - đánh mèo thế hả!

Anh đã là người lớn rồi đấy, mau học cách cư xử cho ra dáng trưởng thành đi chứ! Đừng có đánh mèo thế chứ!

Mèo cũng có cuộc sống riêng tư của mèo đấy, quỳ lạy anh tôn trọng người ta xíu đi!

Liên Đường vẫn cười như nắc nẻ, anh nhìn Trình Tân, nói: "Mày làm gì mà tự nhiên giống gái nhà lành thế hả?"

Trình Tân: Đồ thần kinh đồ thần kinh!

Liên Đường bật người dậy, đặt Trình Tân xuống bên giường, vừa lau đầu vừa truy hỏi: "Tức là, mày muốn chia giường ngủ với anh?"

"Meo -- " Chính thế, chứ anh nghĩ là vì sao?

"Nhưng tao lỡ quen hai người ngủ chung mất rồi. Giờ mày đột nhiên bỏ rơi tao, có phải là vô tình vô nghĩa quá không?"

Vô tình vô nghĩa?

Mắc gì mà phải nói với một con mèo cái câu kì cục dễ hiểu lầm thế hả? Tui không có làm gì anh đâu nha.

Trình Tân trừng lớn mắt, ra vẻ sững sốt nhìn Liên Đường đăm đăm.

Liên Đường lại cười: "Làm sao? Tính xong việc kéo quần là coi như không quen biết đó hả?"

Trình Tân chột bùng tỉnh, gã này cố ý diễn kịch đây mà.

Diễn sâu quá đấy.

Vờ vịt với một con mèo đến nghiện luôn rồi à? Đồ rồ mất trí!

Trình Tân nghiêm mặt cóc thềm để ý.

Nhận ra Trình Tân không phản ứng tới mình, Liêm Đường thôi không chọc cô nữa mà đứng dậy ra ngoài sấy tóc.

Đến khi đầu tóc đã khô ráo và quay lại phòng ngủ, hình như bé Tiểu Tiểu đáng yêu của anh đã quyết tâm phải ngủ trong ổ mèo ghê gớm lắm. Anh đã vất vả tha thiết ôm con bé đặt ngay ngắn lên giường rồi, thế mà nó vẫn chống mộng chui thẳng vào ổ mèo thế kia?

Liêm Đường bất giác nhủ thầm: "Chẳng lẽ mình... thất sủng rồi?"

Nghĩ vậy, lại thấy lòng sao hụt hẫng.

Liêm Đường không chủ động xáp lại chọc Trình Tân thêm nữa, lỡ quá tay, bé yêu càng ghét mình hơn thì biết làm thế nào.

Hầy, đúng là mèo lớn không gần người, nói chẳng thềm nghe luôn rồi.

Liêm Đường không ngờ sự việc vẫn chưa dừng lại ở đây. Một ngày sau đó, anh phát hiện... Tiểu Tiểu nhà mình ngày càng kì lạ.

Đi làm cũng không chịu đi chung với anh nữa. Sáng ra, mỗi lần chuẩn bị ra khỏi nhà là y như rằng, Tiểu Tiểu lại trốn biệt không thấy tăm hơi.

Hết cách, anh buộc lòng phải một mình ra đi.

Lúc về nhà Tiểu Tiểu cũng không ra cửa đón anh như hồi xưa. Con bé vẫn còn nằm trong phòng anh ngủ tít thò lò ra đó.

Hơn nữa, từ sau đêm chia giường ngủ kia, đôi bên vẫn nước sông không phạm nước giếng. Có dễ thế nào, Tiểu Tiểu vẫn kiên quyết không chịu ngủ cùng anh.

Liêm Đường ôm nỗi buồn thất sủng không thể làm gì ngoài dùng thức ăn ngon để lấy lòng mèo ta.

Rồi anh nhận ra, sức quyến rũ của anh còn chẳng bằng cả đồ ăn nữa rồi. Anh đưa đồ gì con bé cũng chén sạch, nhưng với anh thì vẫn luôn duy trì một vách ngăn vô hình .

Tại sao?

Liêm Đường hao tâm tổn trí, vắt óc nghĩ suy, rốt cuộc là vì nguyên cơ thể nào? Chẳng lẽ vẫn còn giận anh chuyện triệt sản? Nhưng mấy hôm con bé mới tìm về thì không hề có thái độ này, vẫn quấn quýt làm nũng với anh như chưa từng có chuyện bỏ nhà đi mà.

Một ngày nọ.

Cuối cùng Tiểu Tiểu cũng lùi về trong ngực anh lần nữa.

Đó là một đêm trăng mờ gió lớn. Ngay giữa khuya, trời bỗng đổ mưa lớn, những giọt mưa to như hạt đậu nặng nề đập vào cửa kính tạo thành những tiếng vang lạnh lạnh. Cơn mưa như trút càng lúc càng to, kéo theo đó là những cơn giông mạnh như vũ bão, sấm đánh chớp giạt, đình tai nhức óc.

Tiếng sấm to đến ngay Liêm Đường cũng cau mày kéo chăn trùm kín đầu.

Còn Trình Tân thì sao?

Bây giờ cô vô cùng miễn cảm với các âm thanh dù lớn dù nhỏ, tiếng sấm như đâm thủng màng nhĩ này khiến tai cô đau nhói, đầu óc quay cuồng, khiến tim cô đập thành thịch vì kích thích. Mỗi một tiếng sấm đánh tới, cô lại một lần giật thót, run lên bần bật.

Hồi còn là người cô cũng chỉ sợ giông bão sấm chớp thể này thôi. Nhưng hồi đó thường phải làm việc vất vả mệt nhọc, tối đến ngủ say như chết nên ít khi có sấm to đến độ đánh thức được cô. Nhưng giờ, đang là mèo thì...

Cả cái thân mèo đều không được an ổn.

Cuối cùng vẫn phải đầu hàng cam chịu. Sau một hồi cân nhắc, ngay khoảnh khắc một tia sét làm bừng sáng cả khoảng trời kéo theo cơn ì ùng báo hiệu tiếng sấm ầm ầm tai sắp tới, bóng Trình Tân chớp lóe, thoát cái đã nhảy lên giường, dừng ngay trên đỉnh đầu Liêm Đường rồi lủi thật nhanh vào trong chăn.

Đến tận khi đã chôn hẳn người trong chăn, cơ thể vẫn còn chưa khống chế được mình thôi run rẩy.

Sấm to quá, thật đáng sợ. Trình Tân ngấn nước mắt ra sức rúc sát vào người Liêm Đường.

Cảm nhận được sự dựa dẫm và ỷ lại của cô, Liêm Đường lập tức vươn tay kéo cô sát vào lòng mình.

Người con bé đang run lên. Liêm Đường nhắm mắt, một tay ôm cô, một tay dịu dàng vuốt ve lưng cô, mềm giọng dỗ dành: "Được rồi, đừng sợ... Có anh đây rồi, không sao." Nghe giọng có vẻ anh vẫn còn ngái ngủ, từng tiếng một như giấc mộng êm ái, vỗ về sưởi ấm cô, khiến cô an ổn, vững lòng.

Trình Tân tinh tế cảm nhận được sự kiên định và hơi ấm từ anh, cơ thể đang hoảng loạn lắng dần.

Bởi có cảm giác an toàn, Trình Tân nhanh chóng thiếp đi.

Nhịp độ vuốt ve của Liêm Đường cũng chậm dần, nhẹ dần theo cơn mưa ngày càng thưa. Một người một mèo cùng chìm vào mộng đẹp.

Liêm Đường ngủ giấc này rất say. Đường như anh còn nằm mơ. Trong mơ, Tiểu Tiểu đã biến mất từ lúc nào, thay thế bằng một cô gái tóc dài quá vai, gương mặt lờ mờ ẩn hiện. Cô gái bé nhỏ đó đang co mình trong vòng tay anh, một tay khoác hờ qua eo anh. Da cô trơn nhẵn, cơ thể mềm mại nuột nà, phảng phất như chất ngọc dương chi.

Tay anh siết chặt vòng eo thanh mảnh của cô, xúc cảm này... tựa như... tựa như... không mặc quần áo.

Đến sáng, Liêm Đường nằm yên trên giường, thất thần trầm tư hồi lâu... Chẳng lẽ cô đơn quá lâu, nên mới mơ phải mộng xuân ướt át thế này?

Sao đột nhiên lại mơ như thế?

Trình Tân vừa lim dim mở mắt đã đối mặt với biểu cảm bối rối lại như cười như không của Liêm Đường đang chăm chăm nhìn mình... Mặc gì nhìn tui bằng ánh mắt như nhìn sinh vật ngoài hành tinh thế hả? Trình Tân có tật giật mình, cảm nín lủi vội ra khỏi ngực anh.

Liêm Đường lên tiếng trước: "Mày nói xem, tối qua, lúc ngủ ấy, có phải mày biến hình rồi không?" Đường nhiên là Liêm Đường chỉ định đùa mèo yêu nhà mình thế thôi.

Trình Tân đã sẵn chột dạ, vừa nghe hỏi thế liền lập tức hóa đá. Nói gì thế hả, tui không hiểu không hiểu gì hết á!

Rồi vội vã chạy tóe khói như kẻ cắp bị bắt quả tang. Trình Tân trốn chui trốn nhủi trong một góc sofa, đợi đến khi Liêm Đường xuống giường mới lăm lét thò đầu nhìn trộm, lại xui xẻo bắt gặp ngay ánh mắt anh.

Trình Tân than thầm, trai đẹp cười lên thật là một hình ảnh sát thương ghê gớm, cô chỉ có thể thất thủ thôi. Thế là nhanh chóng rút đầu lại, dấm dăng cóc thềm nhìn anh nữa.

Liêm Đường cong môi hớn hở, không chọc Trình Tân tiếp nữa.

Sau bữa sáng, Liêm Đường vươn tay định bế cả cô tới công ty. Trình Tân nhanh chân vụt biến.

Liêm Đường đành thở dài so vai, thôi được rồi, không ép mày nữa, rồi đóng cửa rời đi.

Chỉ cần con bé vui vẻ là được, còn thích ở đâu thì cứ ở đó vậy.

Sau khi Liêm Đường đi, Trình Tân quay lại cái ổ chăn trên giường anh. Mùi hương cơ thể anh vương vất, len lỏi vào sâu khoang mũi. Trên chăn gối vẫn còn ám mùi bạc hà rất nhẹ mà mũi người không thể ngửi ra, chỉ Trình Tân là dễ dàng cảm nhận được mùi của anh nhờ khứu giác nhạy bén của loài mèo.

Trình Tân chui tọt vào chăn, bắt đầu thử nghiệm.

Cô phải kiểm tra xem rốt cuộc chuyện hôm đó có phải ảo giác hay không.

Trong đầu tiếp tục tự lẫm nhẫm những câu đã từng nói trước đó.

"Cho tao biến thành người... Biến thành người!"

Không có gì xảy ra.

"Biến hình!"

"Ma ni ma ni hông(*)!"

(*) Phiên âm la tinh của câu: "嘛哩嘛哩哄", ý chỉ một câu thần chú 6 chữ của Phật giáo (tiếng Phạn: Om Mani Padme Hum), thường được dịch là Án ma ni bát ni hồng, Án ma ni bát mê hồng,... và một số cách đọc na ná.

"Tiểu ma nữ biến hình! Ta là nữ cảnh sát Phi Thiên(*) -- " Ấy ấy, bậy rồi.

(*) Tên tiếng Trung của phim hoạt hình The Powerpuff Girls.

Trình Tân thử đủ loại tất tần tật các thứ thần chú từ ngữ biến hình nhưng cơ thể vẫn không mảy may thay đổi.

Xem ra, đúng là cô mơ tưởng thật rồi? Ảo giác à?

Muốn thành người đến điên luôn rồi ư? Ảo giác mà còn thật hơn cả bình thường?

Trình Tân vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Cô nhảy xuống giường, chuyển địa bàn sang ghế sofa, ổ mè, gầm bàn, trên ghế... Đủ loại cứ điểm, đủ thứ tư thế, từng ngó ngách đều thử sạch bách không chừa chỗ nào...

Vẫn chưa thể biến hình.

Cuối cùng, Trình Tân lê thân xác rã rời quay về điểm khởi đầu, vừa lê lết vừa hôn hển khó nhọc, chạm giường một cái là lập tức díp mắt ngủ thẳng cẳng.

Mệt như chó luôn rồi, đánh một giấc đã rồi tính sau vậy.

Sau khi Trình Tân ngủ say, cơ thể dưới chăn nháy mắt lóe lên thành một thân thể thiếu nữ **. Tấm chăn che khuất một nửa cơ thể nằm nghiêng của cô. Từ hông đến bắp chân đã ẩn kín mít dưới chăn, chỉ còn lộ ra sống lưng trắng trẻo trơn láng. Mái tóc cô đen dài như thác xõa tung bên gối,

thấp thoáng che đi đôi tai mè trắng mềm mềm. Một tay cô vươn ra khỏi chăn, những ngón tay trắng dài, mịn màng và thanh mảnh. Cô có làn da trắng tinh khiết, gò má với những đường nét thanh thoát và đôi mắt nhắm chặt làm nổi bật rèm mi dày cong cong. Khoảng cách giữa mắt và xương mày rất gần, hốc mắt sâu, sống mũi dong dỏng, khóe môi nhếch lên ướm át như vành trăng non, như đóa hóa ngậm nụ đợi khoe sắc, khiến người chiêm ngưỡng không dám lên tiếng quấy rầy... Rồi dưới đó vẫn thấp thoáng thấy đôi chân trắng gần như trong suốt, móng tay bóng đỏ nhức mắt, vừa non nớt lại vừa quyến rũ, đẹp đến rung động hồn người. Chẳng thể tưởng được, mỹ nhân tỉnh lại sẽ là dáng vẻ khuynh thành đến nhường nào nữa đây.

Không chỉ thế, ở cô còn có một thứ mà không một ai có thể coi nhẹ bỏ qua. Ấy chính là cái đuôi mè trắng tinh bông xù hiện vẫn đang ngoan ngoãn nằm yên trên mặt chăn kia.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Trình Tân ngủ giấc này tới hơn 2 tiếng sau mới bị cái bụng đói vực dậy. Cô lọ mọ bò xuống giường, vừa ngáp dài vừa lững thững chạy đi súc miệng rửa móng, lau lớp lông tới thật sạch thật trắng thật xinh thật mềm, lau thành bộ lông mèo không thể mèo hơn mới thôi.

Nhiều lúc, tự bản thân cô cũng không nhịn được ý muốn tự sờ soạng đuôi mình. Trò này vậy mà lại hay, đuôi mèo mềm như ru hất qua phẩy lại, vung vẩy nhẹ nhàng.

Sau khi ăn uống no đủ, Trình Tân lại trở về khu vực camera không thể quay tới. Còn đâu ngoài phòng ngủ Liêm Đường chứ.

Từ khi phòng khách và hành lang được gắn camera, Trình Tân chưa từng lân la tới phòng khách để nghịch ngợm hay vọc lén máy tính bảng nữa, chỉ có thỉnh thoảng mệt mỏi buồn ngủ nên nhân tiện qua sofa bên đó cho gần thôi. Về sau, cô đã làm quen với việc ru rú trong phòng ngủ nên bây giờ hầu như chỉ hoạt động trong phòng, cô cũng biết ** lắm đó chứ? Ủm, trừ những lúc ra kiểm cái bỏ bụng nữa.

Còn Liêm Đường thì sao? Vốn anh đã nghĩ, lắp camera rồi thì dù không ở nhà anh vẫn có thể thời khắc biết được Tiểu Tiểu đang làm gì. Ngờ đâu, từ khi căn nhà đón thêm người bạn công nghệ mới này, họa hoằn lắm anh mới thấy được bóng Tiểu Tiểu nhà mình xuất hiện trước ống kính.

Nhìn phòng khách trống huơ trống hoác qua video, Liêm Đường:?

Dường như nhóc con đã rõ ràng sự hiện diện của vật thể lạ trong nhà, hơn nữa còn rất căm ghét người bạn mới này thì phải? Anh còn mơ hồ cảm giác được ý đồ né tránh như có như không của con bé.

Con mèo nào cũng nhạy cảm thế ư?

Trình Tân vừa lên vào phòng ngủ đã lập tức nhào tới em máy tính bảng thân yêu, sau đó nhanh tay nhập mật khẩu, đăng nhập vào diễn đàn đã dùng để liên lạc với Gia Mẫn trước đó.

Sau khi cô rời nhà Gia Mẫn, tìm về bên trai đẹp không bao lâu đã lập tức nhắn tin lại cho bạn. Trong tin, cô tiếp tục lấy thân phận bạn của Trình Tân để nói rằng Tiểu Tiểu đã trở về tìm mình, còn uyển chuyển tiết lộ có thể do con bé thích cô quá rồi gửi cho bạn một tấm hình của mèo ta. Gia Mẫn chỉ đáp lại một câu: Tốt quá, còn tưởng con bé đi lạc đâu chứ. Nếu đã tìm về nhà cô thì tôi cũng yên tâm.

Lúc nhận ra Trình Tân biến mất, quả thật Trịnh Gia Mẫn đã sốt ruột vô cùng, đồng thời cũng hết sức tự trách, thậm chí còn có mấy lần không kiềm được nước mắt. Cô thấy mình thật có lỗi với bạn, nói gì đây cũng là kỉ vật cuối cùng mà bạn cô để lại. Lần đó, cô còn dành thời gian tìm kiếm trong tiểu khu rất lâu, còn đã chuẩn bị đi in tờ rơi để tìm mèo. Cuối cùng, người bạn kia nhắn lại, nói là Tiểu Tiểu tự tìm đường chạy về, còn có ý nói khéo rằng Tiểu Tiểu không hề có ý muốn xa cô ấy, cô ấy cũng không định trả mèo lại cho cô nữa.

Gia Mẫn vẫn thắc mắc không biết Tiểu Tiểu ra khỏi nhà bằng cách nào, nhưng ít ra con bé đã bình an vô sự, không phải lang thang ngoài đường, trái tim cô cũng yên ổn phần nào.

Sau đó Gia Mẫn đắn đo hồi lâu, cuối cùng chỉ yêu cầu người nọ gửi mấy tấm hình để xác nhận tình hình của Tiểu Tiểu chứ không đòi mèo về nữa.

Nguyên do thì, là vì... Cô lo cho anh trai.

Mới mấy hôm trước thôi, anh cô còn ra vẻ rất kiên quyết đòi nuôi Tiểu Tiểu cho kì được, cô đã dứt khoát từ chối. Rồi hai hôm trước anh lại thành lỉnh tới thăm, bấy giờ cô đã nhận được tin do người bạn kia của Trình Tân nhắn lại. Để anh bỏ cuộc, cô đã nói thẳng với anh rằng Tiểu Tiểu đã bị người bạn kia của Trình Tân, tức là cô bạn đã nuôi con bé từ trước nhận đi. Tiểu Tiểu rất thích cô ấy, không muốn về đây nữa.

Anh trai hay tin cũng chẳng thể làm gì, chỉ mấp máy môi mãi không nói được lời nào. Sau khi dùng bữa trưa trong yên tĩnh, anh lại cô đơn bỏ đi.

Cắt đứt nguồn cơn lưu luyến của anh, cũng tốt.

Cứ để Tiểu Tiểu ở lại bên người kia vậy.

Nghĩ vậy, Gia Mẫn sức lóe lên một ý, hẳn nên thêm wechat của đối phương, như vậy sau này có thể thường xuyên nhờ cô ấy chụp giúp mấy tấm hình hoặc quay vài đoạn clip. Mặc dù không còn nuôi Tiểu Tiểu, nhưng được biết một chút về tình hình của con bé, ngắm con bé trưởng thành từng ngày cũng không tệ. Rồi lỡ đâu người đó có chuyện lại muốn đi đâu xa thì cô cũng có thể gửi con bé cho cô trông giúp.

Tiểu Tiểu vượt bao gian khổ bụi đường cũng muốn quay về bên cô ấy, nhất định phải thích chủ cũ lắm?

Nghĩ tới đây, Gia Mẫn bỗng nhớ về lần đầu tiên được gặp Tiểu Tiểu. Lần đó, trông con bé lôi thôi nhếch nhác, không có vẻ gì như đã được chăm sóc cẩn thận. Bất chợt lại cau mày.

Đọc được yêu cầu thêm wechat của Gia Mẫn, Trình Tân chỉ biết trầm mặt.

Cuối cùng lấy đại cái cố lấp liếm cho qua: Tôi không dùng wechat, cũng không dùng ứng dụng nhắn tin hay mạng xã hội gì, bằng không cũng đã không cần phải liên lạc với cô qua tài khoản của Trình Tân rồi. Nếu cô muốn xem hình, hỏi thăm tình hình Tiểu Tiểu thì không thành vấn đề, bao giờ muốn cứ nhắn, nếu đọc được tin, tôi sẽ lập tức chụp hình gửi sang.

Dù Gia Mẫn cảm thấy cái cố đối phương đưa ra trăm ngàn lỗ hổng, nhưng cũng chỉ cho rằng đối phương muốn bảo vệ ** nên không gắng hỏi thêm nữa. Cũng chỉ khác phương thức liên lạc, miễn vẫn nhận được hình ảnh và clip, biết được tình hình của Tiểu Tiểu là tốt rồi.

Nên không bản khoản chuyện này thêm làm gì.

Thấy Gia Mẫn không tiếp tục đeo bám chuyện này, Trình Tân đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lục trong mớ hình Liêm Đường mới chụp mấy hôm trước, lựa ra vài tấm gửi cho bạn rồi thoát diễn đàn.

Lần này cô đăng nhập chỉ để xem thử xem Gia Mẫn có hồi đáp gì không thôi. Cô bạn chỉ gửi một tin nhắn ngắn ngủn, hẳn còn đang bận gì đây. Trình Tân đăng xuất, sau đó xóa sạch lịch sử duyệt và lịch sử tìm kiếm theo thói quen.

Rồi lên weibo lướt tiếp.

Bên kia, dù đã nhận được hồi đáp từ Trình Tân, nhưng do thấy không có chuyện quan trọng gì cần phải phiên đến đến người ta nên Gia Mẫn vẫn không nhắn lại.

Thật ra, mỗi lần trao đổi với thân phận giả do Trình Tân tạo ra kia.

Cô đều có một loại cảm giác hốt hoảng, luôn thấy như bạn mình vẫn còn đâu đây chứ chưa từng đi xa. Chẳng qua, bạn cô đã đến một nơi rất xa,

hiện chỉ có thể liên lạc qua mạng.

Vừa nghĩ thế, nhìn tên nick đang dùng bởi "một người bạn của Trình Tân" kia, lòng cô bỗng dâng lên một dòng nước ấm.

Còn có thể nhận được tin nhắn của "cậu", thật tốt.

Gia Mẫn thoát khỏi diễn đàn, tiếp tục chiến đấu với công việc.

Nếu bạn tốt thấy cô nhụt chí quay lại thành phố cũ, làm một công việc ổn định tầm thường, nhận một khoản lương không cao không thấp, an phận qua ngày, hẳn cậu ấy sẽ xem thường cô lắm?

Rõ ràng rất muốn ở lại, đến Tân Tân cũng muốn ở lại nơi này cơ mà. Tại sao lại phải quay về?

Cô -- muốn ở lại, làm chuyện mình muốn làm, cố gắng vì một tương lai đã từng hứa hẹn với bạn, muốn Trình Tân thấy cô leo lên độ cao họ từng hẹn ước. Cậu ấy thấy được, chắc sẽ vui lắm đúng không?

Tân Tân, yên tâm nhé, tớ nhất định sẽ cố gắng!

Ngày tháng cứ trôi qua như thế. Hai hôm sau, vào một buổi chiều Liêm Đường không ở nhà như biết bao hôm khác, Trình Tân ngủ dậy và... nhận ra, cô đã... thật sự... biến thành người...

Nhưng mà... Tại sao tai mèo... và cái đuôi mèo này... vẫn còn thế hả...

Trình Tân chui đầu qua cái áo thun của Liêm Đường, lớp vải áo lùnh bùng che khuất những đường cong lả lướt. Cô dè dặt quan sát dáng vẻ mình trong gương, ừm, cả đôi tai mèo xù lông dựng đứng kia, và phần bên dưới không che đầy... Ngại quá đi... À... Có đuôi cũng thích đấy chứ, Trình Tân hất trái hất phải, phe lên phẩy xuống, nhưng cứ lắc là phần lưng áo sẽ tón lên theo... làm mông hơi lạnh...

Để bảo vệ mông mình, Trình Tân an phận cụp đuôi làm người.

Mặc dù tự cô cũng thấy mình mới đẹp làm sao, đôi mắt màu lam kia cứ như hút cả hồn người. Cô từng trầm trồ ngắm những tấm hình của các cô gái ngoại quốc trên mạng, từng bị đôi ngươi lam thẳm của họ nhìn xoáy vào tận đáy lòng, mê mẩn không thể dứt mắt. Còn giờ, đôi mắt đó đang hiện diện ngay trên gương mặt mình, tỏa ra sức hút hết như thế.

Rốt cuộc, cô là cái gì?

Tại sao có thể biến thành người? Chính xác phải là nửa mèo nửa người... vì vẫn còn tai và đuôi, dù thoát trông thì rất giống... em gái cosplay... đeo tai và đuôi giả...

Cô cũng đẹp chứ nhỉ!

Trình Tân bản thân ngắm mình trong gương, vừa ngắm vừa mặt dày tự khen mình.

Đẹp quá luôn ấy chứ!

Không biết có phải do vốn là mèo không mà ngoại hình cô có vẻ theo hướng Tây hóa. Tóc đen, nhưng đôi mắt lại mang màu xanh biếc, từ da dẻ cho đến mắt, mũi, miệng đều vô cùng thanh thoát, duyên dáng. Chỉ duy khuôn mặt này, khuôn mặt nho nhỏ sẵn ý cười này là thì lại rất giống cô khi trước.

Không cười cũng tươi.

Nhưng đồng thời, cô vẫn không nguôi lo lắng. Nếu đến tối Liêm Đường về nhà, cô vẫn còn trong hình dạng con người thế này, thì phải làm sao?

Giờ phút này, cô hoàn toàn không nắm được quy luật biến thân của mình, không đứng đã thành người, rồi chẳng hiểu sao lại chột thành mèo.

Chính vì sự "không nắm chắc" này, Trình Tân mới càng thấp thỏm bồn chồn.

Mà thôi -- kệ vậy!

Cô phải đi tắm cái đã! Sau đó nấu cho mình ít mì! Dù sao camera cũng đã lắp lâu vậy rồi, mà suốt đó giờ cô chẳng bao giờ ra phòng khách nghịch phá nên Liêm Đường sẽ cóc thèm xem theo dõi nữa đâu! Hơn nữa, dù phòng bếp thiết kế theo dạng mở nhưng vẫn chưa từng lắp camera! Cô sẽ phi thật nhanh vào bếp, nấu nướng đánh chén xong xuôi trong đó rồi lại về phòng ngủ ngay. Cho dù có dễ bị camera hành lang bắt được nhưng chuyện gì mà chẳng có rủi ro, mà thế thì làm sao, trai đẹp nhà cô có bao giờ kiểm tra camera đâu nào.

Trình Tân nghĩ là làm ngay. Cô vào phòng tắm, xả một bồn đầy xà phòng, thư giãn ngâm mình một hồi, đợi đến khi trắng trẻo thơm tho mới kéo khăn tắm bao kín người lại. Ủm, để chân không thế này, ngại lắm!

Nhưng lục khắp nhà anh rồi mà vẫn chẳng moi được món đồ nào cho nữ, cô lại sợ tìm kỹ, làm mọi thứ lộn xộn quá sẽ khiến Liêm Đường chú ý, rồi đột nhiên nổi hứng đi kiểm tra camera thì biết làm sao?

Trình Tân tắm xong đi ra, vừa lau tóc và ngâm nga mấy câu.

Sau đó lại kiểm thêm một cái áo khoác dài có mũ của Liêm Đường để trùm bên ngoài, như vậy sẽ che được người mình kín hơn. Hừ, đừng nhìn mặt cô ngây thơ dễ thương thế này chứ cũng có ngực có hông đầy đủ hết đó. Cô phải che chắn mình thật kỹ, chứ lỡ bị camera quay được trong cái cảnh hở hang như thế thì biết chui mặt vào đâu.

Trình Tân khom lưng, lấm lét băng qua hành lang, mò vào trong bếp. Cô mở tủ lạnh, cân đo chọn lựa, cuối cùng quyết định nấu cho mình tô mì, vừa nhanh vừa tiện lại không lách cách, quan trọng nhất là nguyên liệu ít đến độ anh chủ nhà mình sẽ chẳng thể nhận ra nhà cửa bị ăn trộm được đâu.

Cô thiệt là thông minh quá đi! Còn siêu siêu dễ thương nữa chứ!

Trình Tân múc nước đổ vào nồi, bắc lên bếp đun sôi.

Trong lúc đợi, cô đi xắt hành, bỏ muối, dầu mè vào trộn đều với nhau. Nước sôi, cô cho mì vào, đợi gần chín rồi đập một quả trứng, cuối cùng bỏ hành lá đã trộn muối, dầu trước đó vào làm gia vị.

Đơn giản dễ làm, múc ra là ăn được ngay.

Ngay lúc Trình Tân xắn tay áo chuẩn bị đánh chén thì ngoài cửa bỗng truyền đến những tiếng lạch cạch liên tiếp, nghe như có ai đó đang loay hoay mở cửa... Rồi tiếng tí tí khi nhấn mật mã mở khóa...

Trình Tân giật mình quăng ngay đĩa xuống, hóa thân thành một làn khói chạy biến vào phòng ngủ.

Cùng lúc đó, Lãnh Trạc mở cửa, bước vào.

Mắn cảm như anh, đã nhanh mắt trông thấy tàn ảnh xinh đẹp kia biến mất vào cửa phòng.

Ai?

Liền đó, mùi mì thơm phức ủa vào mũi.

Đang nấu đồ ăn?

Lãnh Trạc xách túi đồ đi thay giày trước rồi bước vào đặt thứ Liêm Đường gửi lên chiếc bàn ngoài phòng khách. Ánh mắt anh bất giác quét về phía phòng bếp, quả nhiên thấy một nồi mì vẫn đang tỏa hơi nóng nằm chễm chệ trên bàn.

Xem ra, chuyện vừa nãy không phải do ảo giác của anh. Trong nhà quả thật có người, hình như còn đang chuẩn bị ăn mì.

Nhưng không phải Liêm Đường còn đang ở công ty à? Nếu không cũng sẽ không bảo anh thuận đường xách đồ về nhà cho cậu ta?

Có thể là ai đây?

Bị nổi tò mò chiếm trọn đầu óc, Lãnh Trạc tăng hăng một tiếng.

Ý tứ rất rõ ràng.

Có khách tới nhà, ai kia còn không mau ra tiếp đón?

Trình Tân cảm lạnh xét duyệt lại quần áo của mình. Thế này làm sao mà ra ngoài được? Làm sao đây? Ai giúp cô với không? Trời ơi, liệu tên kia có gan cùng mình đến độ phá cửa phòng ngủ xông vào luôn không?

Thấy đối phương không chút phản ứng, Lãnh Trạc lại càng thêm hiếu kì, đồng thời không nén được cảm khái: Tên Liêm Đường này, quả nhiên có khuất tất!

Lãnh Trạc chủ động lên tiếng: "Trong nhà có ai không? Tôi tới đưa giúp Liêm Đường ít đồ..."

Trình Tân biết mình không thể không lên tiếng được. Nói gì đi nữa, nồi mì vẫn còn bốc khói mồn một ngoài kia cơ mà.

Cô hé cửa phòng ngủ ra một khe hở vừa đủ cho ánh sáng lọt qua, trả lời bằng một giọng nhỏ nhẹ nhất có thể: "Để lên bàn là được."

Lãnh Trạc thốt nhiên rúng động.

Quả nhiên! Trước kia Liêm Đường từng nói với cả đám về cái gì mà vợ yêu nhà cậu ta! Anh ta còn cho rằng thằng bạn nói đại cho qua chuyện!

Không ngờ là có thật...

Đúng là trơ tráo, vô sỉ quá sức! Lãnh Trạc cũng chẳng còn tâm trạng để đứng đây thêm nữa, chỉ bỏ lại mấy câu chẳng đâu vào đâu rồi mất hồn rời đi.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Edit: Dương Lam

Vừa bước chân qua ngưỡng cửa nhà Liêm Đường, Lãnh Trạc đã lên cơn buồn dừa ngay với hai thằng bạn.

Lãnh Trạc: Có biến!

Dịch Viễn Sơn:?

Chương Kính Chi:?

Lãnh Trạc: Tên cáo già Liêm Đường đó! Có khuất tất!

Dịch Viễn Sơn gõ một icon kích động hóng hớt: Chuyện gì!

Chương Kính Chi copy paste lại y chang: Chuyện gì!

Lãnh Trạc: Liêm Đường mới nhờ tôi mang ít đồ đến nhà cậu ta. Trong nhà còn có một cô gái!

Dịch Viễn Sơn: Ôi đêch, đồ họ Liêm cáo già này! Mà trông cô nàng kia thế nào?

Chương Kính Chi: Cậu còn là một văn sĩ trí thức có nề nếp có đạo đức đấy, câu đầu tiên đã hỏi mặt mũi con gái nhà người ta thế mà được à?

Dịch Viễn Sơn đáp lại bằng một tin nhắn thoại: Trên mạng có một câu "Không ai có nghĩa vụ nhìn xuyên qua bề ngoài lôi thôi để chạm đến tâm

hồn tuyệt đẹp của bạn", tặng lại cho cậu đấy. Hối hễ ngoài trước chỉ là lẽ thường thôi.

Chương Kính Chi: Cũng có lý, nên là, ừm, Lãnh Lãnh này, rốt cuộc trông mặt mũi cô gái đó thế nào vậy?!

Lãnh Trạc: Tổ chưa kịp nhìn rõ...

Dịch Viễn Sơn:...

Chương Kính Chi:??? Đồ vô dụng nhà cậu còn biết làm gì nữa không hả?

Dịch Viễn Sơn: Đồ vô dụng nhà cậu còn biết làm gì nữa không hả?

Lãnh Trạc: Cô gái đó có vẻ hơi nhát, vừa nhắc nghe tiếng tổ mở cửa đã phóng vụt vào phòng Liêm Đường luôn rồi. Nhanh như điện xẹt ấy, chỉ kịp nhìn mỗi bóng lưng, mà đến bóng lưng cũng chưa trọn vẹn...

Chương Kính Chi: Lấy cớ! Có mà xộc luôn vào phòng, mở toang cửa ra rồi ấy chứ!

Dịch Viễn Sơn: Lấy cớ! Có mà xộc luôn vào phòng, mở toang cửa ra rồi ấy chứ!

Lãnh Trạc: Cầm thú!

Chương Kính Chi: Sau đó chào hỏi chị dâu thật đàng hoàng vào, chứ cậu lại nghĩ đầu đầu gì thế hả? Không đừng đã chửi người ta cầm thú.

Dịch Viễn Sơn: Sau đó chào hỏi chị dâu thật đàng hoàng vào, chứ cậu lại nghĩ đầu đầu gì thế hả? Không đừng đã chửi người ta cầm thú.

Lãnh Trạc: Fuck... Các cậu quá đáng vừa thôi! Ừm, chẳng qua... Cô ấy có nói chuyện với tổ... Nghe giọng rất hay, nhỏ nhẹ êm ru, cứ như tiếng

mèo con làm nũng ấy.

Chương Kính Chi cay đắng bỏ lại một gương mặt khóc thầm: Đáng ghét, tên cáo già này lại giấu chúng ta lâu như vậy. Giờ mèo có, gái cũng trong tay rồi!

Dịch Viễn Sơn thì thể hiện qua một giọng nói đầy hàm ý: Không, tên đó chưa từng nói dối. Chẳng phải cậu ta đã sớm thừa nhận có vợ yêu còn gì, chỉ là chúng ta đã bỏ ngoài tai thôi...

Lãnh Trạc: Cậu ta dùng cái giọng điệu đó, bản mặt đó mà nhắc đến người yêu thì tin làm sao được? Đó là muốn che mà lộ! Cố tình làm chúng ta nghĩ sai! Cố tình nói có gấu để đánh lạc hướng chúng ta, trong khi có thật! Đúng là nham hiểm!

Chương Kính Chi: Nhất định phải xử lý.

Dịch Viễn Sơn: Nhất định phải nghiêm trị.

Lãnh Trạc: Mặc gì phải gạt chứ! Còn ở chung nữa kìa! Trông cô gái kia! Còn mặc quần áo của con cáo già khú đó! Kinh tởm nữa là...

Chương Kính Chi: Nào! Nói nhanh lên!

Dịch Viễn Sơn: Không được che giấu! Khai ngay!

Lãnh Trạc lưỡng lự nhìn vào màn hình, chột bần khoản không biết nên mở lời thế nào.

Mặc dù chỉ được chiêm ngưỡng một bóng lưng thấp thoáng nhưng anh đã nhanh mắt tia được đôi tai xù lông và cái đuôi rủ xuống phía sau, thực sự rất rất nổi bật đó, không thể bỏ qua được đâu. Và dù đã có quần áo che đi gần hết nhưng vẫn có thể nhìn ra cuộc sống đầy vui thú của hai kẻ này. Nhất là, vừa nghe tiếng cô ấy đã trốn phắt vào phòng, kết hợp với bộ đồ và

tạo dáng đó, Lãnh Trạc đồ rằng cô nàng đang định tạo cho Liêm Đường một surprise! Khéo làm sao người đến lại là anh, cô nàng nghe tiếng biết không phải Liêm Đường nên đâm cuống, nói chuyện cũng bất giác thấp thỏm nhỏ nhẹ, hẳn đã xấu hổ lắm?

Chương Kính Chi và Dịch Viễn Sơn chờ hết cả buổi vẫn không thấy Lãnh Trạc nhả lại.

Cả hai tự nhập bọn bàn luận sôi nổi trong group. Vì đây là một nhóm nhỏ, lại không thêm nick Liêm Đường nên này giờ mới dám mặc sức đá đều đến thế.

Dịch Viễn Sơn: Lãnh Lãnh, mau ra đây cho tớ!

Chương Kính Chi: Lãnh Lãnh, mau ra đây cho tớ!

Dịch Viễn Sơn: Làm người ta sôi trào hết cả nhiệt huyết, chỉ muốn lập tức xông thẳng vào nhà Liêm Đường, nhìn thử xem mặt mũi chuyện này thế nào ngay thôi?

Chương Kính Chi: Tớ cũng muốn! Mà giờ tớ bận rồi! Vậy nên, nhiệm vụ cao cả này liền giao cho cậu vậy!

Dịch Viễn Sơn: Chẳng may Liêm Đường phát hiện, liệu tên đó có trùm bao tải giết chúng ta luôn không? Bây giờ cậu ta là đại kim chủ nhà tớ, một nửa đầu tư của anh tớ đầu là tiền từ túi cậu ta cả. Lỡ đắc tội thật, ông anh ở nhà sẽ bạo lực ngôn từ với tớ đến chết mất!

Chương Kính Chi: Hình như mấy bộ phim của tớ... Cũng do cậu ta đầu tư... Dù ban đầu là do tớ chủ động tìm...

Dịch Viễn Sơn: Đúng là thương nhân nham hiểm! Có tiền là ngon lắm chắc!

Chương Kính Chi: Này, có tiền hơi bị ngon đấy! Trời ơi, tại sao ngày xưa tui không đi buôn bán chứ? Cứ đâm đầu vào cái showbiz này làm gì hả trời??? Tui hận mình quá!

Chừng nửa tiếng sau, Lãnh Trạc mới thông thả lộ mặt, nói: Tớ có một cách.

Dịch Viễn Sơn và Chương Kính Chi nhất loạt nhìn sang: Nói thử xem.

Lãnh Trạc: Không phải Đêm đàn ông của chúng ta vẫn luôn tổ chức tại nhà tớ và nhà Thái Sơn à? Cũng phải lâu lắm rồi chưa tới nhà Liêm Đường còn gì! Hơn nữa cậu ta còn vắng mặt biết bao nhiêu lần như vậy, còn nói nào là ở nhà cũng có thể tham gia Đêm đàn ông của nhóm, nào phải ở nhà chăm mèo bế mèo, không thể xách mèo tới tới lui lui theo mình. Trước kia không thấy, nhưng giờ phát hiện được bí mật lớn nhường này, tớ càng nghĩ càng nghi ngờ. Thảo nào cậu ta cứ mãi từ chối bọn mình đến nhà chơi game! Lần trước chúng ta tới, đã là chuyện từ tận năm ngoái rồi!

Dịch Viễn Sơn: Đúng vậy, càng ngẫm càng thấy khả nghi! Lần này! Nhất định phải đến thẳng nhà cậu ta!

Chương Kính Chi: Tớ cũng đi!

Lãnh Trạc: Đi chứ! Nhưng cậu có thời gian à?

Chương Kính Chi: Vì mèo và vì bạn gái! Thề chết lên đường!

Lãnh Trạc: Tém tém lại đi, vì bạn gái cái khỉ gì. Người ta là bạn gái cậu chắc?

Chương Kính Chi: Mèo của anh em chính là mèo của tớ, bạn gái của anh em chính là bạn gái của tớ!

Dịch Viễn Sơn: Mẹ nó, đồ hư hỏng mặt dày này! Nói đúng thế cơ chứ!

Lãnh Trạc: Vậy thì buổi tối. Thứ tư tuần sau. Tấn công bất ngờ vào nhà Liêm Đường.

Dịch Viễn Sơn: Được!

Chương Kính Chi: Được lắm!

Tiểu Thôi đứng bên vừa thấy mặt Chương Kính Chi ửng ửng, ánh mắt kích động hào khí liền lập tức vỗ vào vai anh chàng: "Lão đại, anh làm gì mà... Kích động thế hả?"

Bàn mưu tính kế đã xong, Chương Kính Chi nhanh chóng tẩu tán điện thoại rồi đáp qua loa: "Thứ tư tuần sau anh có việc, cậu chỉnh lịch lại cho anh."

Tiểu Thôi mở lịch ghi chép hành trình ra, lướt qua đoạn tẩu dài ngoằng trên máy: "Thứ tư... Thứ tư tuần sau bên công ty tổ chức một buổi cắt băng khánh thành hạng mục mới, hơn tám giờ tối còn có một buổi tiệc rượu."

"Cắt băng thì được, còn tiệc bỏ hết đi. Cắt băng xong anh sẽ đi ngay."

"Được rồi..." Tiểu Thôi cũng không bận tâm, ép nghề sĩ nhà mình nhất định phải có mặt. Anh chàng này chịu tới cắt băng đã là tốt lắm rồi, tiệc rượu kia thì có tới cũng chẳng để làm gì, lấy đại cái cớ phải đi quay bổ sung cho bộ phim nào đó là được.

Một lát sau, Tiểu Thôi sực tỉnh. Quên hỏi lão đại định đi đâu rồi. "Thứ tư anh bận gì vậy?"

"Giết người cướp của!"

"???"

Còn bên Trình Tân, giờ này đang làm gì?

Sau khi tiến bước Lãng Trạc, lắng nghe tiếng đóng cửa rề rà khép lại, cái đuôi mèo đang cong tít lên vì căng thẳng phút chốc mất sức rũ rượi.

"Mẹ ơi... Dọa chết tiểu tiên nữ rồi!" Trình Tân không chút e thẹn khi tự xưng mình là tiểu tiên nữ, dù gì cũng chỉ còn mình cô trong căn hộ rộng rinh này, gọi một tiếng cho thỏa lòng bộ không được hả? Hứ!

Trình Tân vỗ ngực ôm đầu, thậm thụt vòng về bếp, nhanh nhẹn hít hà vẩy đuôi, sột soạt mất phát đã chén sạch sẽ tô mì không thừa cả một giọt nước. Sau đó rửa sơ chén đĩa, lau dọn bàn ghế rồi lại đội mũ lấm lét mò về phòng.

Khoan khoái ngả lưng trên ghế mát xa, một cái ghế mát xa vừa to vừa êm.

Trình Tân thả lỏng người nằm lên ghế, vừa loay hoay tìm tư thế thoải mái nhất vừa vung vẩy dịch đuôi lên trước, quẩn vòng quanh đùi cho đỡ vướng. Cô nhắm mắt thư giãn, tập trung hưởng thụ sự phục vụ của ghế mát xa đắt tiền.

Từ lần trước, nhìn trai đẹp khép mắt nằm nghỉ ở vị trí này, cô đã muốn được tự thử một lần rồi.

Nhân lúc còn mang thân con người, cô nhất định phải trải nghiệm hết những cảm giác đã muốn thử từ lâu.

Chẳng ngờ, chỉ sau 10 phút hưởng thụ, người bỗng hoàn mèo.

Trình Tân vụng về ngoi ra khỏi đồng quần áo, lại lóng ngóng tắt nút nguồn sau ghế. Cô nhảy xuống đất, rướn nửa thân trên căn quần áo tha đi. Vốn ban đầu còn định lôi đồ về tủ, gấp gọn gàng lại như cũ nhưng chỉ vừa kéo được quần áo và khăn tắm xuống khỏi ghế, một mớ lộn xộn... dính nước miếng... lập tức đập thẳng vào mắt, muốn mù mắt luôn rồi.

Không bằng cứ tạo hiện trường giả như mèo con phá đồ làm cửa nhà tan hoang... Thế là cần một đồng quần áo lôi ra khỏi tủ... giẫm đạp lẫn lộn trong mớ khăn tắm.

Chà, quả là một biện pháp không tệ. Dù trước giờ cô luôn là bé ngoan nghe lời nhưng nói sao vẫn thuộc loài mèo, chẳng biết bao giờ sẽ giở chứng nghịch phá.

Hì hì, trai đẹp nhà cô ấy à, nhiều lắm cũng chỉ giật nhẹ, bóp nhẹ đuôi cô chứ không trách mắng thật đâu. Người ta dễ thương thế này cơ mà!

Tối về, Liêm Đường vào nhà, vừa mở cửa phòng đã trông rõ mồn một mớ quần áo tứ tán trên đất, khăn tắm án ngữ ngay cửa phòng. Còn đầu sỏ thì vẫn đang đường hoàng nằm trên quần áo của anh, nét mặt thanh thoi nhàn hạ.

Liêm Đường nhướn mày. Hiếm lắm mới gặp được bữa Tiểu Tiểu quậy phá, bày bừa nhà cửa ra thành thế này, thực sự rất rất hiếm đấy. Anh có hơi ngạc nhiên, nhưng sau vẫn vờ như tức giận rồi bỏ ra phòng khách.

Trình Tân vốn đã sẵn chột dạ, từ lúc nghe tiếng vẫn luôn nhắm mắt vờ ngủ, chỉ dám ti hí lén lút nhìn trộm anh. Trông mặt anh đanh lại... hình như giận thật rồi.

Có lý nào... Chẳng lẽ định tết đứt tui ư?

Tui dễ thương vậy mà!

Trình Tân ngấn lệ tha thiết nhìn anh. Anh xốc nách cô bế lên, mắt xoáy sâu vào mắt cô, khiến cô e sợ, chỉ dám run giọng yếu thế: "Meo..." Anh trai đẹp trai ơi, em gái không cố ý thiệt mà.

Còn ra sức nghiêng đầu bán moe nũng nịu.

Kì thực, giờ phút này Trình Tân đang bất an ghê lắm. Ngay lúc cô định nín sẽ có một trận đòn không thể thoát khỏi sắp diễn ra, chàng đẹp trai nhà cô bỗng nhiên mồm nhẹ lên miệng cô, bật cười: "Sao mà có thể đáng yêu thế chứ? Hả?"

Mặt Trình Tân bị nung đỏ trong phút chốc. Mẹ con ơi!

Trai đẹp mới hun hun lên miệng con kìa!

Ôi mẹ của con!

Trình Tân cuống quýt nâng chân phủ kín hai gò má, ngượng ngùng không dám nhìn anh. Dù rằng lúc này, anh đã dời mắt và nhẹ tay đặt cô xuống giường.

Trình Tân bó gối co cụm vào một góc giường, co xong lại cúi gằm đầu xuống chôn mặt vào giữa hai chân.

Mãi lâu sau mới máy móc hồi diện, sao tự dưng lại hun hun người ta!

Còn tưởng phải bị tét đít rồi chứ, chưa báo trước đã hun người ta rồi!

Còn hun môi nữa chứ!

Đến khi Trình Tân chịu ngẩng đầu nhìn lên, quần áo và khăn tắm lộn xộn dưới đất đã được nhặt lên bỏ cả vào máy giặt. Trông đáng vẻ anh, hình như không mảy may phật lòng vì sự phá phách hôm nay của cô.

Trình Tân cảm động váng óc, dãi, lệ tuôn trào. Òa, anh trai nhà cô thiệt đẹp trai thiệt dịu dàng, yêu anh quá đi mất!

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Edit: Dương Lam

Thứ tư, thời điểm bè lũ ba tên bất ngờ xộc vào cửa, Liêm Đường chỉ vừa mới tan việc về nhà, Trình Tân cũng mới chớm đáp đất trong lòng anh. Từ sau nụ hôn lần trước, hình như con bé đã bỏ qua giận hờn cũ, không còn xa cách anh nữa. Liêm Đường rất vui lòng vì điều này.

Thật ra Liêm Đường đã nghĩ sai hoàn toàn rồi. Trình Tân đột nhiên xáp lại là vì, cô đã cố tình làm quần áo của anh lộn xộn mà anh vẫn không có ý muốn phạt cô. Không tính nụ hôn bất ngờ đó thì, cô thật sự vô cùng cảm động, liền không nén được khao khát ở bên anh, dựa dẫm vào anh, càng không nỡ nhìn vẻ mặt ngơ ngác của anh khi đột nhiên bị mình xa lánh.

Hiểu lầm do bất đồng ngôn ngữ đó mà.

Nghe tiếng chuông cửa, Liêm Đường kiểm tra camera bên ngoài, thấy là Dịch Viễn Sơn liền mở cửa. Liền đó, 3 thằng bạn ồ ạt xộc vào.

Liêm Đường:?

Ba người, ai nấy đều xách theo túi lớn túi nhỏ, cởi giày xong là lập tức lao vọt vào phòng khách, bắt đầu tự động tự giác bày bàn dọn bia, khay nướng và đủ loại đồ ăn uống khác.

Liêm Đường vẫn bế Trình Tân, câm lặng nhìn ba ngọn gió từ đâu tìm tới.

Trình Tân ngơ ngác quan sát cả đám. Bão gió từ đâu mà mạnh thế này?

Meo?

Thật ra, lúc nhìn thấy Lãnh Trạc, lòng cô vẫn cứ nơm nớp thấp thỏm, chỉ lo Lãnh Trạc moi mấy chuyện thần bí kì dị ra hỏi, khiến trai đẹp nhà cô nghi ngờ...

Cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để tiết lộ bí mật của mình với anh mà.

Đợi cả ba đều đã an vị, khai bia xong xuôi và đang chuẩn bị cụng ly đánh chén, cuối cùng Liêm Đường vẫn đứng ôm mèo bên cạnh cũng lên tiếng.

"Các cậu làm gì thế hả?"

Cả ba quay lại nhìn Liêm Đường như nhìn người ngoài hành tinh rồi đồng loạt kích hoạt diễn xuất thần sầu. Lãnh Trạc vặc lại ngay: "Làm gì là làm gì? Mau ngồi xuống uống với anh em đi chứ, chẳng phải hôm nay là Đêm đàn ông của chúng ta à?"

"Đêm đàn ông là tối thứ sáu chứ?" Liêm Đường lạnh nhạt liếc cả đám, thông dong bỏ lại một câu.

Dịch Viễn Sơn tiếp lời: "Đúng vậy, hôm nay không phải thứ sáu à?"

Chương Kính Chi đang bận nhai cổ vịt nên cứ ú ớ mãi không thành tiếng, còn cố gặm thêm mấy phát nữa mới nói: "Thứ mấy tớ cũng quên rồi. Quay phim nhiều quá mất hết cả khái niệm thời gian. Vừa nghe Lãnh Lãnh gọi, lại đang có thời gian rảnh nên phi thẳng qua đây luôn ấy chứ."

Liêm Đường gằn giọng nhả từng chữ một: "Hôm nay là thứ tư." Giọng điệu vô cùng nghiêm khắc. Anh có thể cảm nhận được ba tên này có điều

giấu giếm, nhưng cụ thể là chuyện gì thì vẫn chưa đoán ra được.

Lãnh Trạc vỗ cái bộp vào đùi, phút chốc bừng tỉnh: "Cái gì, hôm nay là thứ tư?! Thứ sáu chứ! Rồi cũng tại nhà tớ có người thân tới nữa. Nên mới nghĩ hôm nay chắc không qua nhà tớ được, rồi lại sức nhớ lâu nay không tới chỗ cậu. Thế là liền gọi cho cả đám, định tổ chức một lần ở đây thôi. Thế mà mới có thứ tư thôi à? Ôi -- xem cái trí nhớ của tớ này!"

Liên Đường thật chỉ muốn đập cho một câu "Xạo sự", rồi chợt nghĩ, thôi để xem xem mấy thằng này có ý đồ gì hăng hay. Thế là lời vạch trần vừa đến miệng đã nhanh nhẹn đổi thành "Ra vậy..."

Thấy Liên Đường gật gù, Dịch Viễn Sơn lạnh nhạt hòa theo Lãnh Trạc: "Tại cậu cả đấy, còn dám nói là thứ sáu, hại tớ ngu người chưa kịp nghĩ gì đã vội chạy theo qua đây rồi! Còn cả đồng việc ở nhà kia kìa!"

Lãnh Trạc hơi lúng túng: "Chết thật, tại tớ cả, nhớ sai mất rồi. Đẳng nào cũng đang rảnh, thôi thì tổ chức sớm luôn đi! Lại nói, cả đám đều là chó FA hết mà! Làm một kèo đột xuất thì có làm sao, đúng không?"

Dịch Viễn Sơn và Chương Kính Chi hai miệng một lời, đồng thanh cất tiếng: "Nói đúng lắm, tổ chức sớm thôi mà, sợ gì chứ!"

Chương Kính Chi còn bổ nhả thêm: "Khó lắm mới có cơ hội tụ tập một bữa, hôm nay tớ đang rảnh, đổi ngày cũng không sao!"

Lãnh Trạc thúc giục: "Liên Đường, cậu mau tranh thủ đi rửa tay luôn đi. Nào nào, ăn xong chúng ta lại chiến tiếp!"

Liên Đường quay người định đi rửa tay, đúng lúc đó thì bị Chương Kính Chi gọi lại.

"Từ đã, rửa cái tay thôi mà cũng cần phải bế mèo theo à? Cứ để lại đây! Rồi tự đi rửa một mình đi! Lớn tướng thế rồi còn, rửa tay cũng cần

mèo rửa giúp?"

Lãnh Trạc và Dịch Viễn Sơn cùng bật cười vì lời anh chàng.

Liêm Đường nhếch mép cười nhạt, liếc ánh nhìn về Chương Kính Chi:
"Muốn bế?"

Chương Kính Chi vội gật đầu lia lịa, liền đó chuyển hướng sang dụ dỗ
Trình Tân: "Có ăn này!"

Trình Tân thả tay cho Trình Tân nhảy xuống. Chương Kính Chi cứ tưởng cuối cùng cơ hội ôm bế mèo ta cũng đã tới, còn đang chuẩn bị tiến tới dang tay chào đón... Tay đã vịn bàn, móng đã nhõm sẵn, nhưng mắt lại trở trêu trông thấy, bạn Trình Tân mới bị Liêm Đường thả xuống đất vừa này đã lại đang lẻo đẻo chạy theo gót Liêm Đường rồi?

???

Lãnh Trạc và Dịch Viễn Sơn cười nghiêng ngả.

"Bị Tiểu Tiểu ruồng bỏ rồi kìa!" Dịch Viễn Sơn rất muốn nể mặt an ủi mấy câu, khổ nỗi lời đến lưỡi vẫn không nhin được vạch trần sự thật tàn khốc này.

Lãnh Trạc thông thả nốc bia, vừa nốc vừa tốt bụng đập đập vào cơ thể cứng đờ của Chương Kính Chi mấy phát.

"Đừng khóc... Không phải mèo vô tình, chỉ tại cậu xuống sắc quá thôi."

"Xí -- Cái gì mà xuống sắc hả, hả? Anh đây nhan sắc vô biên, tuyệt không gục ngã trước khảo nghiệm thời gian đâu nhá! Nhá!"

Trình Tân vẫn nhắm mắt theo sát Liêm Đường, anh đâu em đó.

Được gặp thần tượng đương nhiên phải vui rồi, chỉ là, 3 gã đực rửa ngồi đó uống bia, một con mèo như cô ở lại thì vừa ngại vừa chán phải biết. Cô muốn đi với Liêm Đường cơ!

Tuy vậy, mặc dù cô đã được gặp Chương Kính Chi mấy lần, nhưng vẫn chưa từng tiếp xúc quá sâu. Thần tượng vẫn rạng rỡ chói lóa như ngày nào. Từng nghe "Gần tình lòng xốn xang", cô ngại lắm!

Thấy Liêm Đường đã bước vào nhà vệ sinh, cả ba lập tức chà tay đứng dậy.

Một đi kiểm tra tủ giày, một mon men vòng ra hành lang, miệng la lớn: "Liêm Đường, tớ mắc quá, mượn dùng nhà vệ sinh trong phòng cậu cái nhé." Rồi không nói hai lời đã mở cửa phòng ngủ biến tót vào.

Liêm Đường vô cùng hài lòng với phản ứng của Trình Tân. Đợi một người một mèo đều đã khuất bóng trong nhà vệ sinh, Liêm Đường liền bế ngay Trình Tân lên, rửa mặt rửa chân cho cô, vò đầu vuốt lông cô.

"Không uống công thương mày -- "

"Meo -- " Khen cứ khen, nhưng có thể đừng vuốt từ cổ vuốt đến tận mông tui thế không hả!

Người ta... nhạy cảm lắm đó!

Liêm Đường kéo khăn mặt riêng của Trình Tân xuống lau mặt lau chân cho cô, xong xuôi hết mới nhẹ nhàng đặt lên thành bồn, bắt đầu tự rửa tay mình.

Trình Tân -- đã được rửa sạch sẽ -- mê mẩn ngắm Liêm Đường.

Lúc nghe tiếng Dịch Viễn Sơn, Liêm Đường vẫn không thèm lên tiếng. Dù sao, có nói hay không, tên đó cũng sẽ tự mò vào thôi.

Ba thằng bạn cứ thần thần bí bí, tự cho là diễn xuất tốt lắm nhưng kì thực nát không dám nhìn. Chỉ là anh lười vạch trần họ thôi.

Chương Kính Chi cẩn thận quan sát tủ giày. Không thấy đôi giày hoặc dép cho nữ nào.

Lãnh Trạc thì đang soi từng cm phòng khách, xem có món đồ khác giới tính nào không. Tìm một hồi mà vẫn không phát hiện thứ gì có vẻ như là của phụ nữ dùng.

Anh chàng quay sang trao đổi ánh mắt với Chương Kính Chi, đồng loạt nhún vai thể hiện mình không tìm được gì.

Cả hai về lại chỗ cũ, định bụng chờ Dịch Viễn Sơn đi ra rồi hăng quyết định bước tiếp theo.

Vốn cả đám còn đang nghĩ làm một cú bất ngờ, nhân đó lục soát chứng cứ chứng minh cậu ta có bồ rồi sẽ lên mặt dạy dỗ chỉ trích cho một chập. Nào ngờ, kết quả lại chẳng tìm được đầu mẩu kim?

Hoặc do hôm đó Lãnh Trạc hoa mắt, hoặc là tên cáo già Liêm Đường này che giấu quá sâu! Biết mọi chuyện sắp bị phanh phui nên mới phi tang hết mọi chứng cứ!

Tên cáo già này, chẳng lẽ không định cho người ta một danh phận đầy phông!?

Đã sống với nhau rồi!

Hừ, đúng là ghê tởm!

Đồ lòng lang dạ sói!

Thất vọng quá đấy!

Lúc Liêm Đường bế Trình Tân đi ra cũng là lúc Dịch Viễn Sơn mới ló đầu ra khỏi phòng ngủ.

Anh không nói lời nào mà chỉ bước thật nhanh vượt lên trước Liêm Đường, mắt đối mắt với Lãnh Trạc và Chương Kính Chi, ý nói không thu hoạch được gì, một mẫu quần áo nữ cũng không thấy bóng! Lại càng không có mỹ phẩm hoặc đồ trang điểm cho nữ! Cả phòng vệ sinh chỉ có đồ của một mình Liêm Đường.

Nét mặt cả ba đều ủ rũ chán chường.

Liêm Đường gia nhập, cả ba lập tức giả lả quay lại trạng thái bình thường, hi hi ha ha đòi chuốc rượu anh.

Liêm Đường đặt Trình Tân xuống sô pha, tay nhặt một lon bia, tỉnh bơ bật nắp, cụng lon với đám bạn. Ba thằng này không chịu khai trước, anh cũng vờ như không biết gì vậy.

Đúng lúc ấy, Dịch Viễn Sơn lên tiếng.

Đầu tiên, anh chàng thở dài thườn thượt: "Tịch mịch hư không lạnh..."

Lãnh Trạc nổi lời: "Muốn bạn gái..."

Chương Kính Chi làm cú chót: "Bạn gái ở đâu..."

Liêm Đường nhón một hạt đậu phộng rang muối, quét mắt nhìn cả đám một lời, chốt: "Ở trong mộng..."

Nội tâm cả ba: Đồ thâm hiểm! Đã nói rõ ràng thế rồi mà còn bày đặt ngây thơ!

Nội tâm Liêm Đường: Có phải ba tên này uống lộn thuốc rồi không?

Trình Tân nép sau lưng Liêm Đường, thấp thỏm ló đầu trộm nhìn thần tượng, tức bạn nhỏ Chương Kính Chi.

Chương Kính Chi nhanh chóng bắt được ánh nhìn thậm thụt chói lóa của Tiểu Tiểu. Ôi thôi khỏi phải nói cái dáng nho nhỏ kia dễ thương nhường nào. Trong mắt con bé còn đang lộ ra thần thái hiếu kì, quả thực yêu yêu yêu quá đi.

"Tiểu Tiểu, lại đây nào, có đồ ăn ngon lắm! Meo meo -- " Cuối cùng còn để thêm mấy tiếng mèo kêu như vẹt đực.

Trình Tân nào cưỡng lại được ánh mắt dịu dàng đầy dụ hoặc đó của thần tượng. Cô hớn hờ lao vọt ra khỏi vòng fan phía ngoài, leo lên một chiếc sofa đơn khác, đứng chênh vênh trên tay vịn ghế, mong mỏi nhìn Chương Kính Chi.

Liêm Đường chỉ liếc qua một cái rồi thôi, không bình luận gì.

Chương Kính Chi lấy một món ăn vặt không chứa muối, nhúng vào nước cho sạch rồi đút cho Trình Tân.

Còn vênh váo với Liêm Đường: "Tiểu Tiểu được chăm bẵm khá đấy, trông ngày càng xinh xắn, ai thấy cũng yêu!" Rồi vươn tay vuốt lông Trình Tân.

Trình Tân tóm chặt cơ hội này, nhanh nhẹn dụi đầu vào tay Chương Kính Chi!

Trời ơi!!! Tui được chạm vào tay idol rồi kìa!

Idol của tui còn vuốt lông cho tui nữa kìa!

Vui vui quá đi!

Sau khi ăn thức ăn do chính tay thần tượng phục vụ, Trình Tân vẫn không thôi từng từng nhảy chân sáo về băng sô pha dài, rồi vòng ra sau lưng Liêm Đường, nhảy vào trong lòng anh. Liêm Đường dí nhẹ lên trán cô, không nói nửa lời.

Trình Tân xấu xa cười thầm.

Dịch Viễn Sơn đứng dậy đi lấy tay cầm chơi game, vừa cắm vào máy vừa trao đổi với hai chiến hữu qua group kín bằng điện thoại.

Dịch Viễn Sơn: Lãnh, có phải cậu nhìn gà hóa cuốc rồi không...

Lãnh Trạc: Không thể nào! Lúc tớ vào nhà mì vẫn đang bốc khói cơ mà! Cô ấy còn trả lời tớ nữa chứ!

Chương Kính Chi: Lãnh Lãnh vẫn chưa già đến lắm cầm đâu nhỉ? Tớ tin Lãnh Lãnh!

Dịch Viễn Sơn: Vậy... Chính là tên cáo già này không có ý cho người ta danh phận! Đây không phải quan hệ bạn trai bạn gái đứng đắn!

Chương Kính Chi: Mà là kim chủ và người được bao nuôi!

Trong giới của anh chàng, đây là chuyện nhan nhân đâu đâu cũng thấy! Khoảnh khắc ý tưởng này lóe lên, anh đã tin chắc nó là thật! Chính là quan hệ này!

Lãnh Trạc: Vạn vạn không nghĩ ra, sức mạnh của kim tiền lại đáng sợ như vậy đấy! Có thể bẻ cong một thanh niên ngay thẳng nghị lực tới vạn vạn như thế! Còn bày đặt chơi trò kim chủ cơ đấy! Hồng, hồng hết rồi! Suy đồi quá rồi! Nhất định phải nghiêm trị!

Dịch Viễn Sơn: Cậu ta lừa chúng ta! Nhất định là không muốn chúng ta biết mình đã biến chất như vậy!

Chương Kính Chi: Những cái đồ phải đối mặt còn ít hơn tên già đó à? Đồ vẫn có thể kiên định đó thôi! Gặp cái đồ vẫn có thể bình thản chấp tay mà chối từ! Hừ, rõ ràng là định lực của tên đó không bằng đồ!

Liêm Đường cảm nín nhìn ba thằng bạn cứ gõ lạch cạch ra chiều đoàn kết lắm, lại cảm lặng nhìn cơn thịnh nộ thoát ẩn thoát hiện trên mặt cả ba.

Ba thằng hôm này, coi anh đây là người vô hình đấy phỏng?

Trò chuyện trời đất xong, ba thằng bạn lại quay về điên cuồng nốc rượu, vừa nốc vừa chiến game. Hình như cả ba đã thành lập liên minh, cứ ai chung tổ với Liêm Đường là tên đó lại ra sức kéo chân sau. Nghĩ cũng biết, nếu đang trong lúc lâm nguy nước lửa, đồng bạn lại điên cuồng vùng vẫy kéo mình xuống nước, vậy chỉ có thể nói là thảm thiết.

Còn bị chuốc không ít rượu.

Ba tên này, có ý kiến với anh lớn lắm đây...

Liêm Đường đã thấy hơi chệnh choáng. Chỉ uống bia mà không ăn gì sẽ rất dễ say, may là anh vẫn còn giữ được chút ý thức, chỉ đành dựa vào thành ghế, chủ động hỏi trước: "Đủ rồi đấy, hài lòng chưa? Rốt cuộc các cậu đang lén lút mưu đồ gì thế hả..." Cuối cùng cũng phải bóc trần, khai ra chủ đề này.

Tửu lượng của Chương Kính Chi là yếu nhất, chỉ là cả ba đều không uống nhiều bằng Liêm Đường nên dù không giỏi chuyện bia rượu, dù đầu óc đã dính tí men say nhưng vẫn còn chưa gục.

Anh nói: "Cậu đã làm chuyện tồi tệ gì rồi hả!"

Lãnh Trạc gật đầu nổi đuôi: "Mau nói đi! Có phải làm chuyện xấu xa gì rồi không!"

Liêm Đường bó tay nhìn cả ba, vừa day trán vừa đáp: "Chuyện xấu xa gì chứ! Xấu xa là phạm vi rất rộng đấy. Làm ơn khoanh vùng lại giúp. Cám ơn!" Lúc này, hơi men vẫn chưa lên tới trí não, nhưng hần cũng chẳng cầm cự được bao lâu nữa. Đến khi cồn lan khắp cơ thể, anh chắc chắn phải say bất tỉnh nhân sự.

Dịch Viễn Sơn gợi ý: "Có phải cậu bị danh lợi tha hóa, xơ rở vào mấy cái trò bất lương bao nuôi con gái nhà lành rồi không? Tớ nói này, đây không phải chuyện nhỏ đâu! Phải nghiêm trị!"

Chương Kính Chi, Lãnh Trạc cùng đồng thanh: "Nghiêm trị!"

Liêm Đường nhắm mắt hỏi lại: "Tin đồn ở đâu ra? Nói bậy nói bạ, ngày nào cũng chạy như chó rồi, nào có thời gian tìm gái được hả?"

Lãnh Trạc vỗ cái bốp xuống bàn, bật phắt dậy chỉ thẳng vào ống kính camera: "Camera nhà cậu có quay được tới hành lang đúng không?"

Liêm Đường: "Ừ, được."

Dịch Viễn Sơn: "Vậy cậu mở to mắt ra mà xem lại hình ảnh camera hai ngày trước đi!"

Chương Kính Chi: "Xem xong thì cho bọn này một câu trả lời cho ra lẽ!"

Liêm Đường: "Đợi tớ xem xong rồi nói. Giờ, các cậu có thể rút được rồi." Anh vẫn chỉ cho rằng đám bạn xấu này đang đùa mình. Camera hai hôm trước thì bị làm sao? Liên quan gì tới bao gái?

Còn Trình Tân, khoảnh khắc nghe rõ lời những người này nói, người cô phút chốc cứng đờ, trong lòng thấp thỏm bất an, trăm mối tơ vò.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Nói gì đây cũng là chuyện riêng của Liêm Đường, cả ba đều chỉ gọi ra rồi thôi chứ không lan chanh can thiệp vào quá sâu, mới chốc lát mà ai nấy đều biến mất tăm như gió cuốn. Đương nhiên, trong lòng thì vẫn hi vọng tên này kịp ghìm cương trước vực sâu, chớ nên sa đà vào quan hệ nam nữ bất chính.

Cảm xúc của Trình Tân bây giờ, một là chột dạ, hai là tan vỡ, ba là hóa đá... Đá đến độ chân trước chân sau như dính chặt vào nhau, suýt chút đã té kèn ra đất.

Liêm Đường day trán đứng dậy, định về phòng ngủ xem thử.

Trình Tân cũng lẻo đẻo theo anh.

Liêm Đường mở máy tính, nhấp vào file A. Trong file là video được lưu tự động từ camera.

Ngồi xuống xem một hồi. Không thấy gì.

Liêm Đường định bụng đi tắm cái đã, lát nữa lại xem tiếp.

Đợi được đến lúc Liêm Đường vào phòng tắm, Trình Tân đã sợ xoắn cả đít.

Làm sao đây, làm sao đây? Chỉ lát nữa thôi, Liêm Đường đi ra cũng là giây phút lên đoạn đầu đài của cô rồi.

Cô vẫn chưa nghĩ ra phải giải thích với anh thế nào.

Lẳng tai nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm, Trình Tân hồi thần nhảy lên bàn, mắt đắm đắm vào bàn phím và chuột máy tính. Hai thứ này khó dùng hơn màn hình cảm ứng, với cái móng chân này của cô, sợ là không dễ điều khiển.

Cô nhất định phải xóa video này đi. Trình Tân động não nhớ lại ngày tháng Lânh Trạc tới nhà, dồn sức ấn vào nút điều khiển trái phải trên bàn phím, cuối cùng cũng ra được đoạn video ngày hôm đó.

Kể ra, cô vẫn băn khoăn chuyện xóa hay không xóa này lắm. Vì nếu xóa rồi, há chẳng phải càng khó giải thích hơn ư? Tại sao chỉ duy có video của hôm đó là không thấy? Hẳn Liêm Đường sẽ càng nghi ngờ hơn ấy chứ.

Thôi, bất chấp vậy, cứ thủ tiêu hết đã rồi nói sau, có khi Liêm Đường vẫn còn hơi say, tìm không thấy video lại đâm lười không thèm xem nữa cũng nên.

Tiếng nước chảy đã dừng lại, Trình Tân cắn răng, dẫn quyết tâm ấn mạnh vào nút xóa. Liền đó, một tiếng "ting" vang lên, kèm theo một khung thông báo nhỏ.

- - Mời nhập mật khẩu để xác nhận xóa.

Trình Tân ngu người.

Cái quái gì vậy, xóa có cái file tí hìn thôi mà cũng đòi mật khẩu á?!

Đúng lúc Trình Tân đang phiền muộn chán đời, phía sau vang lên tiếng cánh cửa phòng tắm bật mở, tiếng bước chân của anh từng bước tiến gần.

Trình Tân hậm hực vừa đạp vừa giẫm lung tung lên bàn phím, ngụ ý tạo sự việc như mèo con phá phách.

Liêm Đường quần khăn tắm trên đầu, dễ dàng dùng một tay tóm gọn Trình Tân nhét vào trong ngực: "Đừng phá nữa, tài liệu sẽ bị mây xóa sạch mất."

"Meo -- " Tôi...

Lúc này, quả thật Liêm Đường vẫn còn hơi chệnh choáng. Nhưng vừa tắm xong, đầu óc anh đã tỉnh táo lại chút ít. Vì vậy, khi thấy đoạn video đề ngày Lãnh Trạc mang đồ về nhà giúp mình đó đập thẳng vào mắt, anh lập tức click vào mở ra.

Vừa nhẩm tính khoảng thời gian Lãnh Trạc tới nhà, rồi tua nhanh tới khúc đó.

Liền đó, anh thấy một người xa lạ đột ngột xuất hiện trong nhà mình? Tai, và đuôi?

Mặc quần áo của anh?

Để chân trần ngang dọc trên hành lang, còn mò vào bếp? Tua tiếp, cô gái đó đã quay về phòng ngủ, đồng thời, Lãnh Trạc cũng vừa đang xách túi đồ tiến vào phòng khách.

Liêm Đường chia đôi màn hình, xem cùng lúc cả hai đoạn phim, quan sát những thay đổi xảy ra dưới ống kính.

Lãnh Trạc dáo dác ngó vào phòng bếp. Liêm Đường đoán rằng, nhiều khả năng tên trộm cả gan làm bậy đó còn đã dùng phòng bếp để làm đồ ăn hoặc thứ gì đó hấp dẫn sự chú ý của Lãnh Trạc.

Liêm Đường day trán suy tư, lại tua ngược lại đoạn đầu, xem thử xem có phải mình bị hoa mắt hay không. Tua rồi, đúng là trong video có xuất hiện một người mặc quần áo của anh thật.

Tuy không thấy mặt, nhưng từ dáng người, nhất định là một cô gái.

Khom người, phe phẩy đuôi?

Người này là ai?

Còn to gan như vậy?

Có thể khiến Lãnh Trạc bỏ đi thẳng mà không chút nghi ngờ?

Qua nhiều ngày như vậy mới nói với anh?

Còn mắng anh bao gái nữa chứ.

Cái đám thần kinh này, hóa ra lại nghĩ về mình ti tiện thế đấy.

Trong mắt Liêm Đường, đôi tai và cái đuôi này, nhất định là giả, là sở thích quái đản của tên trộm kia.

Anh kiên nhẫn xem tiếp, liền đó phát hiện, từ sau khi tên trộm kia lên vào phòng anh thì chưa từng đi ra.

Liêm Đường nghiêm mặt quan sát video thật kĩ, nghiền ngẫm hồi lâu.

Trình Tân thì càng lúc càng căng thẳng, chỉ biết co cứng trong lòng Liêm Đường không dám động cựa.

Liền đó, Liêm Đường đứng lên.

Đi tới bên cửa sổ sát đất trong phòng ngủ. Anh mở cửa, bước ra ban công lộ thiên phía ngoài, cúi đầu ước lượng, chẳng lẽ tên trộm đó trốn ra từ lối này?

Nếu không thì sao có thể tự dưng biến mất được.

Tuy là so với những tầng trên thì tầng 6 vẫn không phải quá cao, nhưng đối với một cô gái, đây chắc chắn không phải một vị trí thấp.

Nghĩ thế, Liêm Đường sức nhớ tới lúc mình quay về hôm ấy. Hai món đồ vứt tứ tán trên đất đó... Hóa ra là do kẻ trộm gây ra.

Liêm Đường bỗng nghĩ mà sợ, lập tức hoảng hồn tìm kiếm Trình Tân trong ngực: "Nhóc có thấy tên trộm vào nhà mình không?"

Trình Tân:???

"Meo?"

"Trong nhà bị một nữ tặc đột nhập, nhưng hình như... cũng không trộm đi thứ gì..." Liêm Đường không tài nào đoán được, rốt cuộc tên trộm lén vào nhà anh, mặc quần áo của anh, dùng phòng bếp của anh, còn đeo cả tai và đuôi này đang giở trò quỷ gì...

Chẳng lẽ đang điều tra mục tiêu?

Trình Tân trợn trắng mắt: Đừng có nghĩ oan cho tôi thế chứ! Tôi không phải trộm đâu nha!

Liêm Đường xem xong liền tắt khung trình chiếu đi, sau đó cắt ra vài tấm hình ghi lại hình ảnh tên trộm kia lưu vào điện thoại, định bụng để mai mang đi dẫn vật ba thằng bạn nông cạn của mình. Ngoài ra, ngày mai anh còn tính đi gặp ban quản lý kiểm tra thử, nhân tiện hỏi một vài vấn đề.

Ví dụ như, gần đây có người khả nghi nào xuất hiện trong tiểu khu hay không?

Yêu cầu bảo vệ tăng cường tuần tra v.v...

Liêm Đường vừa sẩy tóc vừa suy nghĩ, luôn cảm thấy cách giải thích này quá nhiều sơ hở?

Nào có loại ăn trộm thế chứ?

Dù Liêm Đường có hoang tưởng đi nữa cũng không tưởng tượng ra nỗi thiếu nữ mang tai mèo kia chính là mèo cưng nhà mình. Hiện giờ, trong đầu anh cứ tua đi tua lại: "Có trộm vào nhà... Nên mình bị hiểu lầm là sa đọa bao gái..."

Sấy tóc xong, Liêm Đường cố ép mình trực xuất tất cả mọi suy nghĩ ra khỏi đầu. Anh buồn ngủ rồi.

Chừng nào dậy tính tiếp.

Ngay thời điểm anh vừa nhắm mắt và sắp sửa chìm vào mộng đẹp, một tia sáng bất chợt lóe lên trong óc.

Vì đang nuôi mèo nên, trước khi đi đâu, anh đều kiểm tra cửa nẻo kĩ càng. Anh dám khẳng định rằng, cửa sổ sát đất đã được khóa kín từ bên trong...

Vậy trộm vào nhà bằng cách nào?

Lạ thật.

Ngày mai, nhất định phải qua chỗ quản lý xem thử mới được.

Nhờ có tí hơi men, vừa nằm xuống Liêm Đường đã lập tức say giấc. Nhưng Trình Tân thì lại không sao chớp mắt được.

Phải là khóc không ra nước mắt luôn ấy chứ. Anh trai đẹp trai nghi cô là ăn trộm rồi kìa.

Chỉ tức giờ cô không trong thân người. Bằng không, cô nhất định phải lập tức biến hình, khai sáng cho anh hay. Cô, còn lâu mới là ăn trộm, nhá!

Hôm sau, Liêm Đường tỉnh lại với cái đầu nặng trĩch như đội đá, miệng nóng lưỡi khô. Lúc đi rót nước, thậm chí anh còn không nhớ gì về chuyện tối hôm trước.

Đội rửa mặt, ăn sáng xong, Liêm Đường đi thẳng tới phòng quản lý, kiểm tra camera theo dõi ngày đó. Đích thực không thấy người nào khả nghi, cũng không có cô gái đeo tai mèo nào xuất hiện tại tất cả những chỗ đặt camera của tòa nhà. Mà đừng nói tới cô gái mang tai mèo, đến cả một cô gái hơi lạ thường thôi cũng chẳng thấy bóng.

Càng thêm khẳng định một giả thiết.

Vậy là hôm đó, anh đã khóa kĩ cửa sổ sát đất thật. Nhưng thế thì cô gái kia đã chui ra từ khe ngách nào?

Chẳng lẽ, bây giờ trộm cướp đã chế được công cụ phá khóa mới?

Chuyện này, mặc dù anh nghĩ mãi không hiểu nhưng vẫn không có ý định báo cảnh sát. Kể ra, ai sẽ tin vào cái sự hoang đường này chứ. Thậm chí, đến chính bản thân anh cũng cảm thấy nói là mình tự nguyện tạo video giả chọc cảnh sát còn có lý hơn.

Hơn nữa, anh cũng không muốn mang chuyện này ra cho mọi người mổ xẻ làm gì. Lúc trước, vì Tiểu Tiểu mà tên anh đã trở nên khá nổi trên mạng, dẫn tới không ít người hoài nghi đó là do anh tự tạo tin đồn để PR. Nếu giờ báo cảnh sát, không chừng những người đang vu vơ bóng gió kia sẽ càng đoan chắc vào giả thuyết phiến diện đó.

Với lại, tên trộm này... Thủ đoạn thực sự xuất thần nhập hóa, đến mặt mũi ra sao cũng không thể nhìn rõ, lại nói, chỉ qua video thì không thể chứng minh được người đó là trộm cướp gì. Dù sao, các thứ đồ đạc, tài liệu đều vẫn còn nguyên, chỉ là có mấy bộ quần áo bị bẩn... Báo cảnh sát cũng vô ích.

Mặc cho Liêm Đường phân tích thế nào, lý giải ra sao, anh vẫn luôn cảm thấy chuyện này hết sức kì lạ.

Ngay thời điểm anh đang trầm mồi khó giải, đám Dịch Viễn Sơn đã loi ngoi vào group truy hỏi.

Dịch Viễn Sơn: Chắc giờ có thể cho bọn này một lời giải thích rồi nhỉ.

Lãnh Trạc: Ngồi chờ.

Chương Kính Chi: Chờ.

Liêm Đường: Nếu tớ nói là tớ không biết người đó, chắc các cậu không tin. Nhưng tớ thực sự không nhận ra người mặc đồ của tớ, xuất hiện trong nhà tớ đó là ai thật.

Lãnh Trạc: Còn nấu ăn trong bếp nhà cậu...

Dựa trên hiểu biết của cả đám về Liêm Đường, chỉ cần anh nói không quen, vậy tức là không quen thật. Bởi vì nếu như anh thật sự bao gái, tuy có thể không chủ động tiết lộ với họ nhưng nếu bị phát hiện thì chắc chắn sẽ thẳng thắn khai ra chứ không cố tình giấu giếm thế này. Đây thực sự không phải phong cách vốn có của thằng bạn thân họ biết.

Dịch Viễn Sơn: Vậy là trộm... Cậu có bảo cảnh sát không?

Chương Kính Chi: Đệt, trộm cướp bây giờ còn huênh hoang thế cơ á?

Liêm Đường: Tớ cũng thấy tên này quá tự phụ. Nhưng kì lạ hơn là sau khi cô ta vào phòng tớ thì không hề thấy đi ra nữa. Lúc đầu tớ đoán cô ta lén vào từ ban công, nhưng lần nào ra ngoài tớ cũng khóa kĩ các cửa, dù gì Tiểu Tiểu cũng bị lạc hai lần rồi mà... Nên mới chú ý những việc này hơn hẳn.

Cứ thế, bốn người thảo luận rất lâu. Nhưng sau cùng vẫn không cho ra được kết luận nào.

Đương nhiên cũng có liên tưởng tới "Chắc là ma chẳng?", còn là kiểu ma hài trong mấy bộ phim, xuất hiện để chọc phá con người gì đó.

Nhưng cả hội đều là người theo thuyết vô thần nên dù có nhắc tới, thì cũng chỉ đùa giỡn vài câu rồi cho qua chứ không thực sự nghiêm túc.

Liêm Đường lại càng không tin.

Trong lúc ấy, Trình Tân vẫn ở nhà thấp thỏm chờ đợi, từng phút giây đều như cực hình.

Cô suy đi tính lại. Liệu có nên thành khẩn thú tội không, hay cứ kéo được bao lâu thì kéo?

Đúng lúc đang tính giấu giếm tiếp, cô bỗng biến lại thành người.

Liêm Đường về nhà, mở cửa phòng ngủ. Trên giường, một cô gái đang ngồi đó.

Tai mèo, đuôi mèo. Được lắm.

Tên trộm lớn lối này.

Cô nàng vẫn y như lần trước. Vẫn mặc đồ của anh, vẫn mang đôi tai và cái đuôi mèo đó. Thậm chí, lần này cô ta còn không thèm trốn đi mà vẫn ngồi chễm chệ trên giường anh.

Nhưng đôi mắt lại ẩn chứa vẻ nhút nhát rụt rè, hoàn toàn đối lập với bản tính phách lối bề ngoài.

Liêm Đường quét mắt nhìn một lượt căn phòng, chất vấn thiếu nữ - với đôi tai mèo - ngồi trên giường: "Đồng bọn của cô ở đâu?" Trông vẻ mặt

cô nàng bình tĩnh như vậy, không trốn không kêu, hiển nhiên là đến có chuẩn bị, không chừng kẻ đi cùng cô ta còn đang trốn ở xó xỉnh nào đó cũng nên.

Nghe vậy, Trình Tân ử rử cúi đầu, tay bóp chặt lấy đuôi mình? Cô phải nói gì đây? Cô phải trả lời thế nào?! Làm sao đây?!

Trời ơi, khó rồi đây!

"Tôi... không có... đồng bọn..."

Giọng cô gái có vẻ rất quen... Liêm Đường hơi nhú mày. Hình như, giọng nói này, anh đã từng nghe ở đâu rồi?

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Trình Tân vừa mới biến hình vừa này, liền đó quen đường quen lối chạy đi kiểm hai món quần áo của Liêm Đường mặc vào, vừa mặc xong đã nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc truyền đến. Trong lúc hốt hoảng, cơ thể Trình Tân đã tự động lùi lại, nhảy phắt lên giường, còn chưa kịp vén chăn chui vào thì cửa đã bị đẩy ra. Cô lập tức co vò không dám nhìn anh.

Sau đó bị chất vấn: "Đồng bọn của cô ở đâu?"

Đầu óc Trình Tân giờ chỉ còn là một mớ bòng bong.

Cô cúi gằm mặt, chột dạ giữ chặt đuôi mình: "Tôi... không có... đồng bọn..." Cô không phải ăn trộm đâu nhá!

Liêm Đường nhìn chăm chú vào tai và đuôi của cô gái trước mặt. Cả hai lần, cô ta đều đeo thứ này.

Cô nàng lang thang trong nhà người ta như chốn không người thế này, chắc không phải bị tâm thần chứ?

"Vậy cô vào nhà bằng cách nào?"

Liêm Đường đứng sừng sững như cây cột trước cửa, không bước vào, cũng không lùi ra.

Trình Tân bất chợt ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng vào mắt anh.

Liêm Đường ngấn người. Ánh mắt cô ta, màu xanh?

Trông mặt mũi có vẻ giống người lai, nhưng tóc lại có màu đen, mắt cô ta... chẳng lẽ đeo len?

Trình Tân hỏi: "Anh... không cảm thấy... trông tôi rất quen sao?"

Liêm Đường im lặng quan sát gương mặt với những đường nét sắc sảo kia, quả là một gương mặt rất xinh đẹp, rất nữ tính. Nhưng anh không nhớ nổi mình đã từng gặp cô lúc nào.

"Chúng ta quen nhau?"

Trình Tân gật đầu thật mạnh, đáp: "Đương nhiên quen rồi, ngày nào tôi cũng ngủ chung với anh mà." Tuy lời này có hơi kì kì và dễ gây hiểu lầm, nhưng cô đang nói thật 100% luôn đó.

Liêm Đường không nhịn được cười.

"Cô nói gì cơ?" Anh nghĩ, chắc mình gặp phải một cô nàng hơi có vấn đề về đầu óc mất rồi.

"Tôi là Tiểu Tiểu, anh trai đẹp trai -- " Trình Tân bất giác gọi ra nickname mình thầm đặt cho anh, lại vội vàng xua tay lãng đi: "Ý tôi là, Liêm Đường... Tôi là Tiểu Tiểu."

Liêm Đường thì càng đoan chắc đầu óc người này có vấn đề, thế mà anh vẫn còn kiên nhẫn đứng đây nghe cô nàng nói bậy. Đúng là buồn cười.

Anh không để ý đến cô gái trong phòng nữa mà bắt đầu xắn tay tìm mèo, nghĩ ngợi một hồi, lại nói: "Bây giờ cô lập tức đi ra ngoài, về sau không được bén mảng tới nhà tôi nữa. Chuyện cô xâm nhập gia cư bất hợp pháp, tôi sẽ không tính toán."

"Tôi là Tiểu Tiểu!" Trình Tân chỉ hận không thể biến thành mèo ngay bây giờ, trước mặt Liêm Đường. Nhưng cô vẫn chưa biết tí ti gì về quy luật

biến thân của mình, chỉ dành lực bất tòng tâm mà thôi.

Liêm Đường đã mơ hồ nhận ra điều khác lạ. Đợi suốt này giờ, kẻ đồng bọn anh đồ rằng còn trốn trong nhà mình chưa lộ diện thì thôi, nhưng sao đến Tiểu Tiểu cũng chẳng thấy bóng đâu.

Kệ vậy, phải tìm Tiểu Tiểu trước đã.

Tiểu Tiểu là quan trọng nhất.

Liêm Đường bước vào phòng ngủ, tìm kiếm khắp các góc ngách một lượt.

Trình Tân đã nhảy xuống giường. Nghe Liêm Đường gọi tên Tiểu Tiểu, cô lập tức la lớn: "Tôi chính là Tiểu Tiểu!"

Liêm Đường lờ cô đi.

Trình Tân không bỏ cuộc: "Tai và đuôi của tôi đều là tai mèo đuôi mèo thật đó! Tôi là Tiểu Tiểu thật mà!" Trình Tân lẻo đẻo bám sát Liêm Đường, luôn miệng phân bua.

Nhưng Liêm Đường vẫn kiên quyết với suy nghĩ cố hữu của mình. Đầu óc cô gái này có vấn đề, nên lời cô ta nói, anh tuyệt không thể tin.

Người bình thường, nào có ai tin được chuyện này? Một con người sống sờ sờ trước mắt nói với anh rằng, tôi là mèo của anh?

Trình Tân càng nói càng giận, kiên quyết không chịu nghe tôi luôn đó hả! Cô sai một bước dài tiến lên, nắm chặt vạt áo anh, không cho anh ra ngoài.

Trong phòng ngủ không có Tiểu Tiểu, Liêm Đường sốt ruột định ra ngoài tìm thử. Bàn tay cô kiểm hãm bước chân anh.

Anh quay người lại, ánh mắt sắc bén xoáy thẳng vào cô gái thấp hơn mình hơn nửa cái đầu kia.

Cô gái kiễng chân hướng đầu lên sát mặt anh, nói: "Anh sờ thử đi -- "

"Khụ -- " Liêm Đường lúng túng lùi lại.

Trình Tân nhanh tay giữ chặt một tay Liêm Đường, kéo tay anh đặt lên tai mình, giục: "Anh sờ đi, có phải vẫn còn nhiệt độ không hả? Rồi sờ thử xuống dái tai xem, xem là tai giả hay vốn mọc ra từ đầu tôi!"

Kì thực, Liêm Đường đang vô cùng mâu thuẫn, bối rối. Anh vắt nát óc phân tích, cô gái này đã vào nhà mình bằng cách nào, tại sao lại mặc quần áo của anh, tại sao...

Quá nhiều câu hỏi tại sao.

Có thể do vẻ hờn giận trên mặt cô khiến anh bớt đi đôi chút phòng bị, tay anh nhẹ nhàng chạm vào đôi tai mèo trắng và mượt như nhung theo lời cô. Xúc cảm mềm mại truyền qua da ấy khiến anh sửng sốt.

Cảm giác này khác hẳn khi chạm vào mọi thứ vải vóc khác. Nó có máu, có thịt, thậm chí còn giật nhẹ khi anh chạm vào.

Trình Tân vẫn tiếp tục cố gắng. Cô ngượng ngập nâng đuôi, cầm trong tay rồi đặt đuôi mình vào lòng bàn tay Liêm Đường: "Cái này cũng là thật, là thật cả đó! Tôi là Tiểu Tiểu thật mà!"

Liêm Đường bần thần nhìn cô nàng đang tóm chặt áo mình.

"Cô... là... Tiểu Tiểu?"

Trình Tân vội gật đầu lia lịa, trong mắt đầy hi vọng, mong chờ.

"Nhưng tôi vẫn... vẫn bối rối quá..." Mặc dù đã tự tay kiểm tra tai và đuôi cô... Liêm Đường là người theo thuyết vô thần, lời cô gái này vẫn khiến anh vô cùng khó chấp nhận.

Trình Tân giận đến chỉ muốn cào cấu gặm cắn anh cho hả.

"Sao lại không tin chứ! Tôi chính là Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu được anh nhận nuôi, Tiểu Tiểu tự tìm về nhà để tiết kiệm tiền cho anh, Tiểu Tiểu lăn lộn trên cầu thang như chó, vợ yêu của anh đó!"

Chữ "vợ yêu" vừa thốt ra, Liêm Đường tức khắc hướng mắt nhìn cô dăm dăm.

Trong lúc cấp bách, Trình Tân mới vô tình lỡ lời tung hê cả cái xưng hô vợ yêu xấu hổ đó ra. Lời vừa thốt khỏi miệng, cô đã hốt hoảng lui vội về sau, mặt đỏ phừng phừng.

Da cô vốn đã trắng trẻo, nên khi mặt đỏ lên, ừm, nhìn một cái là thấy hết.

Lúc đầu, khi Trình Tân nói mình là mèo của anh, Liêm Đường vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng. Nhưng rồi, xưng hô vợ yêu anh hay dùng để chọc ghẹo Tiểu Tiểu nhà mình này lại khiến lòng anh rối bời.

Để càng chứng minh tai và đuôi của mình là thật, những lời vừa nói cũng là thật, Trình Tân không ngừng vẩy đuôi giật tai, biểu diễn trước mặt Liêm Đường.

Nhưng sao Liêm Đường vẫn chưa có vẻ gì là dao động vậy hả, Trình Tân đã như đứng đông lửa như ngồi đồng than rồi đây. Chẳng lẽ tối nay sẽ phải chịu cảnh bị đá ra khỏi nhà?

Chỉ trong phút chốc, hai mắt Trình Tân đã rưng rưng sương mù, lệ rơi lã chã nhìn Liêm Đường tha thiết, vừa siết chặt gấu áo anh vừa nói: "Anh

traí đẹp trai, tôi là Tiểu Tiểu, tôi là Tiểu Tiểu thật mà. Anh vào bệnh viện, tôi chạy về tìm anh, Tiểu Tiểu muốn gặp anh, xin lỗi anh. Lần đó là do không muốn bị triệt sản nên mới bỏ trốn, nhưng khi biết anh vì đi tìm tôi mà gặp tai nạn, tôi liền lo lắng đi tìm anh ngay. Là Dịch Viễn Sơn, cậu bạn thân của anh tìm thấy tôi trong hầm gửi xe của bệnh viện nên tôi mới được gặp lại anh, thấy anh không còn nguy hiểm rồi, tôi mới yên tâm."

Trình Tân kể ra một loạt rất nhiều những chuyện riêng không ai biết giữa họ.

Cuối cùng, Liêm Đường cũng có vẻ hơi dao động.

Anh dịu dàng vươn tay lau đi giọt nước mắt sắp trượt xuống kia, nói: "Cô, cô, tạm thời đừng khóc nữa." Không hiểu sao, nhìn thấy hơi nước dần ngưng tụ trong đôi mắt lam biếc kia, anh không tài nào điều khiển mình mặc kệ nó được.

Trình Tân nói: "Có phải anh cho là tôi đeo len không, tôi không có đeo đâu nhé!"

Liêm Đường vô thức nhếch miệng, giải thích: "Xin lỗi, vừa nãy là do tôi thô lỗ, chỉ là... Là một người bình thường, chuyện người, mèo là một thể này, thực sự đánh đổ nhận biết trước giờ của tôi..." Liêm Đường hướng mắt đuổi theo cái đuôi mèo ngoan ngoãn thả sau lưng Trình Tân. Cái đuôi vẫn đang khe khẽ chuyển động.

Sau đó, anh chợt nhận ra, cô đi chân trần, hai chân đang ** trong không khí.

"Cô, hay là về giường ngồi trước đi, sàn lạnh đấy."

Trình Tân ngoan ngoãn nghe lời Liêm Đường. Cô vươn tay lau sạch mắt, quay trở về phòng ngủ. Lúc tới sát bên giường, Trình Tân ngoái lại nhìn anh. Liêm Đường lịch sự xoay người đi.

"Xong rồi." Nghe cô nói vậy, Liêm Đường mới quay lại.

Sau đó, Trình Tân thấy, Liêm Đường đang ra sức dụi mắt.

Anh ngắc ngứ: "Cô..." Còn chưa nói hết.

Cô gái trên giường, bỗng dừng chậm rãi biến mất. Liền đó, một con mèo trắng lẩn lộn ngoi ra từ dưới đồng quần áo.

Còn ai ngoài Tiểu Tiểu của anh?

Liêm Đường cứng họng không thốt được câu nào, một chữ cũng không.

Theo con mắt của Trình Tân, giờ trên mặt Liêm Đường như đang chình ịch hàng chữ: Quỷ dữ ời... Chuyện gì vừa xảy ra với con vậy?

Trình Tân vẫn ngây thơ trông lên Liêm Đường, kêu một tiếng meo tình rụi.

Liêm Đường lại gần bế Trình Tân lên, lại nhìn mãi hai thứ quần áo trên giường của mình. Chuyện vừa nãy...

Vừa nãy, rốt cuộc là ảo giác do tự anh huyền hoặc ra, hay sự thật vốn như thế?

Trình Tân nghĩ, nếu cô là Liêm Đường, trải qua chuyện như vậy, chắc là đã bắt đầu nghi ngờ thế giới này rồi.

Cho nên, để giúp Liêm Đường bình tĩnh hơn đôi chút, sau đó cẩn thận tiêu hóa chuyện này, Trình Tân ngoan ngoãn chầu chực bên cạnh, không kêu không phá.

Liêm Đường ngả người xuống sofa, tay vẫn ôm Trình Tân, không hé một lời.

Anh nhớ, mới nãy thôi, mình còn đang lau nước mắt cho cô. Nghĩ tới đó, lại không khỏi duỗi tay quan sát thật kỹ ngón tay mình. Trên ấy, tựa hồ vẫn còn thấm đượm thứ xúc cảm ấm nóng từ giọt lệ kia.

"Tiểu Tiểu -- "

"Meo -- "

"Vừa nãy, là mày thật à?" Liêm Đường nâng Trình Tân lên ngang tầm mắt mình, xác nhận lại lần nữa, nét mặt nghiêm túc vô cùng.

Sau đó, Tiểu Tiểu đối diện anh, gật đầu.

Liêm Đường chỉ nói: "Được rồi... Tôi tin rồi. À, mày nhớ không nhì, có một lần, mày chảy máu mũi đó?"

Cái quỷ gì vậy!

Sao cứ phải khơi ra chuyện ấy vào cái lúc như thế này chứ!

Liêm Đường nói tiếp: "Hóa ra mày thật sự là fan của Kính Chi..." Anh thông thả vờ cầm, tựa như chợt nhớ ra biết bao chuyện cũ.

"Khó trách mỗi lần chọc mày, phản ứng của mày đều rất đặc biệt." Không giống như một con mèo bình thường. Trong mắt Tiểu Tiểu luôn ẩn chứa bao tâm tình, khiến anh cảm giác như con bé có hiểu được mọi lời anh nói.

Quả nhiên, bây giờ tất cả đã được giải thích. Đúng là con bé hiểu được lời anh nói thật...

"Meo."

"Tao đói rồi, mày đói chưa?"

"Meo!"

Liêm Đường lại đứng dậy, bế Trình Tân ra ngoài, sau đó thả cô lên bàn rồi một mình vào bếp, rửa tay, đeo tạp dề, xắn tay áo, mở tủ lạnh.

Liêm Đường nhìn Trình Tân: "Mày có thể ăn thịt và đồ ăn của con người đúng không?"

Trình Tân ra sức gật đầu: "Meo -- " Được quá luôn chứ!

"Chắc chắn?"

"Meo!" Chắc trăm phần trăm! Dù có phải liều cái mạng này, cô cũng muốn ăn!

"Mày thích ăn cơm, đúng không?" Từ khi mới đón Tiểu Tiểu về nhà, anh đã nhận ra tình cảm của con bé với cơm tha thiết dường nào.

"Meo!" Đúng!

"Vậy thì hấp cơm, làm vài món xào nhé, được không?"

"Meo!" Được!

Liêm Đường vừa thái đồ ăn, vừa tranh thủ thăm vấn Trình Tân vài vấn đề.

"Có một lần chúng ta đi làm, mày nằm ngủ trong phòng nghỉ, sau đó có một tiếng hét của ai đó truyền từ trong phòng ra. Người đó là mày?"

"Meo meo -- " Là tôi. Trình Tân thành thật gật đầu.

Dù sao cũng lộ hết rồi, Trình Tân nghĩ có giấu nữa thì ích gì chứ. Ngày đó, đúng là cô đã biến thành người thật. Chỉ là, lúc đó, đến tự cô cũng cho nó là ảo giác.

"Mày không thể tự điều khiển chuyện biến hình?"

Trình Tân lắc đầu.

"Tiểu Tiểu, mày biết không?"

"..."

"Tao cứ ngỡ mình đang nằm mơ ấy."

Trình Tân luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu với tâm trạng bây giờ của anh. Kích thích lớn quá đây mà.

Mèo của tôi biến thành người???

Thậm chí còn không biết là người hay yêu, hay thứ giống loài nào khác, chắc ai cũng tự cho là mình hoang tưởng thôi.

"Hắn không phải tất cả mèo... Đều có thể biến thành người nhỉ?" Bây giờ Liêm Đường cứ y như đứa bé tò mò, lúc nào cũng có mười vạn câu hỏi vì sao.

Trình Tân đoán chắc thú cưng nhà người ta sẽ không biến thành người được đâu, nếu không những người làm trong bệnh viện và tiệm thú cưng sẽ điên mất. Nên cô lắc đầu.

Thức ăn đã dọn ngon nghê trên bàn, Trình Tân tập trung đánh chén mọi thứ trong đĩa của mình.

Liêm Đường chống cằm ngắm dáng ăn của cô. Càng nhìn, lông mày anh càng cau chặt.

Thấy vẻ mặt rối rắm đó của anh, Trình Tân bỗng thấy hơi hối hận khi đã tuôn hết chuyện này ra. Dù là người nào đi nữa, sao có thể dễ dàng chấp nhận chuyện này được chứ? Liệu anh trai đẹp trai có ghét cô không?

Gặp phải chuyện này, hẳn sẽ có nhiều người coi đây là mối nguy hiểm tàng ẩn.

Trình Tân chợt thấy lòng nao nao.

Liệu anh trai đẹp trai có bỏ cô không? Nghĩ vậy, cuối cùng Trình Tân cũng biết thế nào là miệng như nhai sáp, ăn không biết mùi.

Cô bộp chộp quá rồi, đáng lẽ nên giữ bí mật thêm một thời gian nữa, không được tiết lộ nửa lời mới phải.

Nếu vậy, cô sẽ có thêm thời gian được ở bên anh nhiều hơn.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Liêm Đường cau mày suy tư một lúc lâu mới chậm rãi hồi thần. Thấy Trình Tân nhìn mình với ánh mắt nơm nớp lo sợ, anh bối rối trấn an: "Đừng lo, tôi, chỉ là... cần... thêm chút thời gian..." Thực sự vẫn chưa thể hoàn toàn chấp nhận và lý giải chuyện này.

"Meo..."

Liêm Đường nghĩ ngợi một lúc, lại đứng dậy đi lấy máy tính bảng đặt lên bàn: "Tấm hình selfie lần trước, là do em tự đăng đúng không?" Sau đó mở phần note ra, không biết cô bé này có biết gõ chữ không nhỉ?

Trình Tân gật gật đầu, bắt đầu lạch cạch soạn ra một câu: "Anh... sẽ không bỏ tôi chứ?" Đây vẫn luôn là vấn đề cô sợ nhất.

Đọc câu này, Liêm Đường mới biết nhóc con nhà mình đang lo lắng điều gì. Theo thói quen, anh bất giác vươn tay ra vuốt lông cho cô: "Sao có thể chứ, dù em có biến thành người hay không, thì vẫn là Tiểu Tiểu của tôi mà. Đương nhiên, nếu em không lợi dụng năng lực này để hại người, làm chuyện không tốt." Sau một thoáng bối rối, anh ngượng ngập bổ sung thêm về sau.

Trình Tân vẫn lặng lẽ gõ chữ.

Liêm Đường im lặng quan sát từng cử động của cô, lòng ngổn ngang trăm mối. Rốt cuộc anh đã nuôi được bé thú cưng kiểu gì thế gì.

Trình Tân gõ là: "Cùng lắm tôi chỉ hơn mấy con mèo bình thường ở năng lực biến hình thôi, không làm ra được chuyện xấu gì đâu. Anh cứ yên tâm." Gõ chữ bằng móng mèo thì hay gõ sai, không thể linh hoạt như ngón tay loài người, nên Trình Tân gõ câu này rất lâu.

Liên Đường thấy cũng chỉ ừ đại một tiếng cho qua. Sống chung với cô lâu thế rồi, mặc dù là kiểu sống của con người và thú cưng, nhưng anh vẫn vô cùng tin tưởng bé con nhà mình.

"Ăn cơm đi, đừng suy nghĩ linh tinh. Tôi sẽ không bỏ em." Nói xong, lại vươn tay gãi nhẹ đầu Trình Tân.

Trình Tân có thể cảm nhận được thiện ý và sự dịu dàng của anh.

Anh ấy không e sợ thân phận yêu quái của cô!

Trình Tân nghĩ, hẳn cô thuộc về "chúng người" thứ ba khác với hai loại hình thái người và mèo kia, một giống loài đặc biệt.

Nếu đã trùng sinh vào một giống loài khác, vậy không biết người nhà của cô ở đời này hiện đang ở đâu?

Chẳng lẽ đời này, cô cũng là cô nhi ư?

Không sao, dù gì cô cũng đã có linh hồn của một người trưởng thành, không cần phải sợ hãi bất an từ tận tẩm bé, phải tự lực cánh sinh mọi thứ như đời trước nữa. Lúc đó, cô tự thấy bất lực, nhưng giờ đã không thiếu kiên cường, đã có thể tự đối mặt, giải quyết hết thảy vấn đề. Một mình cũng không sao. Cô làm được.

Đợi ăn cơm, thu dọn xong xuôi, Liên Đường ngồi nghỉ một lát rồi đi tắm.

Lúc trước không biết Tiểu Tiểu là một con mèo có suy nghĩ loài người, họ vẫn luôn chung giường chung gối. Nhưng tối nay thì sao?

Anh vừa sấy tóc vừa đi ra, đầu óc vẫn mãi lẩn quẩn cân nhắc chuyện này.

Vốn tưởng đối phương chỉ là một cô gái trẻ, hẳn sẽ phải lúng túng xấu hổ nhiều lắm. Ai dè, vừa tới phòng khách đã thấy con bé đang say tíu tồ nằm lăn quay trên sofa, vô tư ngoài sức tưởng tượng của Liêm Đường.

Liêm Đường không làm phiền cô nữa, chỉ thoáng suy nghĩ rồi tự quay đi dọn dẹp lại phòng cho khách, thay mới chăn nệm các thứ, rồi cẩn thận bế bạn Trình Tân đang nhập vai heo con kia đặt lên giường, còn chu đáo đắp chăn cho cô.

Có lẽ đây chính là giấc ngủ ngon nhất của Trình Tân trong suốt nửa tháng nay. Trước đó, cô vẫn luôn thấy lòng hoảng loạn bất an, chỉ e bị anh phát hiện, bị anh chê ghét.

Nhưng sau khi thẳng thắn trò chuyện với anh một chập, cô đã hoàn toàn thả lỏng.

Nếu đã sống lại, vậy liền bắt đầu lại tất cả lần nữa đi!

Đời này cô phải sống thật vui vẻ hạnh phúc, mặc sức làm điều mình thích, không cần lao碌 mệt mỏi như đời trước nữa.

Trình Tân lơ mơ hé mắt, ngó trái ngó phải, quan sát bốn phía.

Ồ, nơi nào thế này?

Sao lại không phải phòng ngủ của anh trai đẹp trai?

Trình Tân vẫn nằm im không nhúc nhích nhưng lòng đã u oán đoán thăm. Chẳng lẽ ngoài miệng anh nói không ngại, nhưng kì thực trong lòng

vẫn ẩn giấu căm ghét?

Tức khắc, mắt Trình Tân như phủ ngập sương mù, một tầng hơi nước lượn lơ quanh mắt, trong lòng là biết bao tủi thân bất lực.

Cô đã làm mèo quá lâu, hoàn toàn không ngờ sẽ có một ngày mình bất chợt biến lại thành người. Sau một hồi cân nhắc đến thân phận đặc biệt của cô, Liêm Đường quyết định, phải dọn cho cô một phòng ngủ riêng thôi.

Nhưng Trình Tân vẫn còn mơ màng ngái ngủ, chưa nghĩ thấu đáo đã tự đoán định ra tình cảnh mình hiện tại.

Cô khụt khịt hít mũi, tự nói với mình phải thật kiên cường rồi nhảy xuống giường chạy đi rửa mặt. Vốn đã tự cho rằng mình rất kiên cường...

Nhưng khi nhìn thấy Liêm Đường hiện cũng đã thức dậy và đang cầm ly cà phê đứng bên cửa sổ, Trình Tân vẫn thấy mũi cay xè, nước mắt lã chã rơi.

Lúc ấy, Liêm Đường đang hầm cháo. Thức ăn đã xong xuôi, chỉ chờ cháo chín là có thể ăn được nên mới thành thói đi pha cà phê.

Anh không hề chú ý tới Trình Tân. Bước chân loài mèo vốn êm ái sấn mà.

Chính tiếng nước nở nhẹ như không có kia đánh thức anh. Liền đó, đập vào mắt là hình ảnh bé con của anh đang dựa bên chân ghế lấm lét nhìn mình, trong mắt ướt sũng những nước, khóe mắt lấm lem. Anh sững sốt bước lại gần, tiện tay đặt ly cà phê sang một bên, sau đó quỳ một gối xuống trước mặt Trình Tân, dịu dàng bế cô lên.

"Sao vậy?" Trong giọng nói ẩn biết bao lo lắng.

"Meo... Òa..." Trình Tân vùi đầu vào ngực áo Liêm Đường, móng vuốt bé nhỏ nín chặt lớp áo sơ mi trước ngực anh.

"Trong người bứt rứt à?"

"Hức -- " Trình Tân khóc một hồi lại dậm nắc. Cô ngược mắt nhìn Liêm Đường, trong mắt đầy những tâm tình bất an.

Liêm Đường ôm cô thật chắc, nhìn thấy đôi mắt lam biếc như mới được gột rửa kia, màu xanh ấy trong suốt như đá quý, mặc cho mọi ánh sáng đi qua. Anh dịu dàng lau đi nước mắt của cô, nhìn cô ý hỏi, rồi ôm cô ngồi xuống ghế và đưa cho cô cái máy tính bảng.

Nước mắt Trình Tân đã được Liêm Đường thấm đi sạch sẽ. Cô ngả người về phía máy tính bảng, ngáp ngừng đánh ra một câu.

"Sao lại phải ném tôi vào căn phòng kia... Sao không cho tôi ngủ chung với anh nữa..."

Liêm Đường thoáng chốc sửng sốt, áy náy trả lời: "Tối qua thấy em ngủ say quá nên không đánh thức, với lại lo... Ủm, dù gì em cũng là con gái... Ngủ chung sẽ không hay... Khụ..." Vừa nghĩ mình đã từng ôm cô cùng chung chăn gối bao đêm như vậy, từng nói những lời ấy, thậm chí còn từng cởi quần áo trước mặt cô... Tất cả tất cả, thành ình hiển hiện sống động trong đầu.

Nghe Liêm Đường nói thế, Trình Tân mới chợt bừng tỉnh. Trong mắt Liêm Đường, cô đã không chỉ là bé mèo ngoan của anh ngày trước nữa rồi. Thế là lo lắng bỗng biến thành xấu hổ. May là giờ vẫn đang trong lột mèo, chứ nếu là người, nhất định Liêm Đường sẽ trông rõ mồn một nét mặt như nung đỏ và biểu cảm cứng còng của Trình Tân ngay.

Trời ơi, cô mà lại khóc vì không được ngủ cùng giường với trai đẹp ư?!

Mất mặt mất mặt quá đi mất!

Nội tâm Trình Tân đã đến rìa tan vỡ mất rồi.

Thấy nước mắt Trình Tân đã ngừng rơi, Liêm Đường cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh còn tưởng còn bé bị bệnh nên thấy trong người bứt rứt, khó chịu chỗ nào chứ.

"Chắc cháo chín rồi, tôi đi múc cháo nhé."

Liêm Đường đi rồi, Trình Tân vẫn còn nằm lăn lộn trên sofa một lúc lâu mới dám ló mặt nhìn đời. Òa, mặt mũi mất sạch bách hết rồi... Òa òa.

Ăn sáng xong, Liêm Đường hỏi Trình Tân: "Em, ừm, có muốn đến công ty với tôi không?"

Trình Tân nghĩ, chỉ một câu lỡ lời đã khiến mình biến thành người rồi. Chẳng may trùng hợp biến hình trước mặt bao người, vậy mặt mũi của cô phải vứt sạch hay sao? Thế là kiên quyết lắc đầu.

Lúc này, Liêm Đường mới sực nhớ tới. Cả hai lần xuất hiện, cô đều mặc quần áo của anh. Anh dẫn đo một hồi, nói: "Hình như em vẫn chưa có quần áo nhỉ? Có cần tôi mua giúp một ít không?"

Không có quần áo thì ngại lắm! Trình Tân ra sức gật đầu.

"Meo -- " Muốn chứ.

Liêm Đường lại nghĩ, phải mua cả giày dép đồ dùng linh tinh nữa. Nhưng đến chiều, bước chân vào trung tâm thương mại rồi anh mới nhớ ra, nếu đã không có quần áo, vậy thì những thứ như quần lót, nội y... Có phải cũng... Cần mua luôn không?

Liêm Đường bất giác đánh mắt đến cửa hàng đồ lót bên cạnh.

Trợ lý của anh vốn đang rất tò mò không biết sếp nhà mình bắt đầu yêu đương từ bao giờ, lại còn muốn đi mua quần áo cho bạn gái nữa chứ. Bình thường chọn quà cho người thân họ hàng nhà họ Liêm đều do anh chàng và một nữ trợ lý khác đảm nhiệm, lần này, không biết là thần thánh phương nào mà có thể khiến sếp đích thân chạy đi mua quần áo giúp?

Nhìn một hồi, chợt phát hiện sếp đã đang chuyển mắt lên người mình.

Sếp: "Cậu ra ngoài trước đi, chờ tôi ở cửa trung tâm."

Trợ lý ngơ ngác tuân lệnh: "Dạ." Rồi máy móc đi ra.

Liêm Đường không rõ size, số của Trình Tân, nhưng đây chắc chắn là đồ thiết yếu nên tự hồi tưởng, tính toán một lúc rồi mua cả hai cỡ, chắc phải có một cỡ mặc vừa chứ nhỉ?

Quần lót thì dễ mua hơn. Anh lấy cả lô 10 cái, đều là loại trông rất dễ thương, trên in hình dâu tây hoa cỏ linh tinh, một cái còn in hình mèo nhỏ xinh xinh, quả thật dễ thương vô cùng.

Vốn Liêm Đường vẫn còn hơi ngại ngùng, nhưng mua mua mua một hồi thì bao nhiêu e ngại đều vứt hết sạch. Đều là nhu yếu phẩm cần thiết cả, anh đâu thể vì ngại mất mặt mà bỏ qua được?

Liêm Đường xách túi lớn túi nhỏ toàn quần áo ra khỏi cửa tiệm, bước vào một tiệm giày khác.

Tương tự, anh cũng không rõ Trình Tân đi giày số mấy, chỉ có thể suy đoán dựa theo kí ức hôm qua để mua một đôi dép và hai đôi giày vải mềm.

Liêm Đường nghĩ rất đơn giản, nếu không vừa thì sẽ dựa theo kết quả thử giày của cô, từ đó chọn đôi khác lớn hơn hoặc nhỏ hơn một số là được

rồi, nhỉ?

Ngang qua siêu thị, lại ghé vào mua thêm một đồng đồ dùng hàng ngày, ví dụ như bàn chải đánh răng, ly cốc, khăn tay khăn tắm các thứ.

Nói là xách cả siêu thị về nhà cũng không quá.

Còn chưa tới cửa, Trình Tân bên trong đã nghe ra tiếng bước chân của anh, thế là ton hót tung tăng chạy đến lối vào, mở to mắt trông ngóng.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa được đẩy ra.

Trình Tân vui tươi hớn hờ meo meo chào đón.

Liêm Đường xách túi lớn túi nhỏ đi vào.

Nhìn mớ đồ công kênh của Liêm Đường, Trình Tân chỉ biết đứng như trời trồng, hả họng cả kinh. Sao lắm túi thế này!

Sau lưng Liêm Đường, cậu trợ lý cũng khệ nệ xách thêm một đồng đồ khác.

Trình Tân đơ luôn rồi.

Trong lòng lại vừa cảm động vừa thỏa mãn.

Đợi trợ lý đi rồi, Liêm Đường bắt đầu chuyển toàn bộ đồ đạc vào phòng mới của Trình Tân rồi lại nhanh chân quay ra.

Sau đó nói với Trình Tân: "Bao giờ em biến thành người thì nhớ thử hết quần áo, không vừa cứ báo với tôi để đổi lại, giờ tôi đi tắm đã."

Trình Tân meo một tiếng coi như đáp lại.

Liêm Đường vừa đi, Trình Tân đã lon ton chạy ngay vào phòng, hào hứng kiểm tra những thứ Liêm Đường mới mua cho mình.

Nhảy nhót thế nào mà vô tình đụng trúng một cái túi nhỏ, cái túi rơi bịch xuống đất, những thứ bên trong nhất loạt rơi đầy đất.

Một mớ quần lót thiệt thiệt là kawaii.

Tưởng tượng đến dáng vẻ Liêm Đường tự tay cầm những thứ quần lót này, da mặt Trình Tân lại bắt đầu hầm hập những ráng mây hồng.

Anh trai đẹp trai đã hi sinh quá rồi...

Còn bất chấp hình tượng đi mua đồ lót cho cô!

Lúc ấy, đầu cô cứ lùng bùng, rồi tung, nào có nghĩ ra đồ lót cũng là một trong những thứ tối quan trọng đâu chứ. Bây giờ, thấy cái thứ đang tứ tán dưới đất này... Trời ơi... Tuy rằng cô thấy rất xấu hổ, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm thán cho sự chu đáo hiếm có của anh.

Cảm động - ing.

Chỉ là... Càng nghĩ, lại càng ngại quá đi! Trình Tân vùi kín đầu vào giữa hai chân, mãi lâu sau mới từ từ tỉnh mộng.

Liêm Đường đã tắm xong và thay một bộ đồ ở nhà, vừa chuẩn bị đi nấu cơm thì điện thoại đặt trong phòng khách bỗng vang lên.

Trình Tân nhảy tới, bấm nghe.

Sau đó, Liêm Đường vừa cầm cốc nước vừa nói: "Mở loa ngoài giúp tôi."

Trình Tân tuân lệnh, mở loa ngoài.

Liêm Đường: "Xin chào, tôi là Liêm Đường." Dứt lời, nhấp một ngụm nước.

"Chào anh, tôi là bác sĩ Trần, gọi tới để xác nhận lại với anh Liêm đây một chút. Buổi hẹn triệt sản vào ngày kia..."

"Khụ khụ -- " Liêm Đường giật mình phun luôn ngụm nước trong miệng ra ngoài, ôm ngực ho sặc sụa.

Trình Tân hoảng sợ nhìn anh.

Liêm Đường vội vàng đặt ly nước xuống bàn, quay sang Trình Tân, vuốt ve trấn an cô một hồi mới tiếp tục trao đổi với bác sĩ Trần: "Ngại quá, bác sĩ Trần. Tôi nghĩ chắc phải hủy bỏ buổi hẹn này thôi..."

Ở đầu kia điện thoại, bác sĩ Trần khó hiểu soi lại lịch hẹn trên máy tính thật kĩ: "Hả???"

"Vâng, hủy triệt sản."

"Vậy anh Liêm định dời hẹn đến ngày nào? Hay là tháng sau?"

"Tôi nghĩ không cần đâu, không cần dời lịch lại nữa, làm phiền bác sĩ Trần nhiều rồi." Liêm Đường rút khăn giấy ra lau miệng, vừa nói vừa đi tới bên bàn, cầm điện thoại lên.

"..."

Cúp máy, Liêm Đường thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, lại vòng về giải thích với Trình Tân: "Phẫu thuật này mới hẹn sau khi em tìm về không lâu, lúc đó... Tôi vẫn không biết... em không phải một con mèo thông thường..."

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Nhìn nét mặt bồn chồn pha chút bối rối của Liêm Đường, lại nghe thấy giọng điệu này của anh, Trình Tân thầm cười trộm trong lòng. Hiếm lắm mới thấy anh trai đẹp trai lộ vẻ không... bình tĩnh thế này đó nha. Trước kia, lúc nào anh cũng có vẻ chín chắn, nội tâm, trừ thi thoảng hay chọc ghẹo cô ra thì nét mặt giờ phút này của anh, phải nói là khiến Trình Tân cảm thấy thích thú vô cùng.

Anh trai đẹp trai à, em gái đơn giản lắm, em gái không có phức tạp chút nào đâu, hớ hớ.

Nguyên vốn là chỉ cười thầm trong lòng thế thôi, tiếc là năng lực kiềm chế chẳng ra sao, phút chốc đã làm lộ hết suy nghĩ trong đầu ra ngoài.

Dù đã thấy Trình Tân thầm chê cười mình nhưng Liêm Đường cũng chỉ biết bày nét mặt cam chịu.

"Xin lỗi..." Trong chuyện này, anh thực sự thấy mình không đúng. Vì chỉ nghĩ làm vậy sẽ giúp Tiểu Tiểu có một cơ thể mạnh khỏe, chẳng ngờ Tiểu Tiểu lại là Tiểu Tiểu thế này, khó trách lúc trước vừa sắp xếp triệt sản là cô đã giận dữ mà bỏ nhà ra đi, chẳng chút do dự.

Đặt mình vào vị trí của cô để suy xét, Liêm Đường sâu sắc thấu hiểu tâm tình của Tiểu Tiểu lúc ấy, vậy nên mới có những lời như vừa rồi.

Trình Tân hí mắt bật người nhảy lên, được Liêm Đường tự động tự giác vươn tay ôm lấy.

Anh đã quen thuộc đủ để đoán được ý nghĩa trong mọi hành động của Trình Tân. Dù gì cũng là bên nhau lâu đến thế.

Cho nên anh đoán được trăm phần trăm là con bé muốn nhảy lên ngực anh. Chưa cần nào bộ chỉ thị, hai tay anh đã chủ động đưa ra đón sẵn.

Trình Tân tìm về trong vòng tay Liêm Đường rồi liền ra sức dụi đầu cọ má vào anh, coi như là lời đáp lại cho câu xin lỗi vừa rồi.

Liêm Đường hiểu ý cô, chỉ hỏi: "Em không ngại chứ?"

Trình Tân lắc lư cái đầu nho nhỏ, ý rằng cô sẽ không để bụng chuyện này hoài đâu, anh đừng nghĩ nhiều.

Liêm Đường tặng cho cô một nụ cười ấm áp: "Vậy tôi yên tâm rồi." Nếu vì chuyện này mà giữa anh và Tiểu Tiểu có khoảng cách, vậy hắn anh sẽ "mất tinh thần" lắm.

Kiểu tâm trạng "mất tinh thần" thế này, chỉ từng xuất hiện khi anh còn là một cậu trai trẻ, còn bây giờ, họa hoằn lắm mới có thể trải nghiệm thứ tâm tình xa lạ ấy vào cái độ tuổi này.

Trình Tân ôm ấp ve vãn một hồi, lại nhảy đến chỗ máy tính bảng, gõ chữ xác nhận lại lần nữa: "Vậy sau này anh sẽ không hện trước phẫu thuật kiểu này cho tôi nữa chứ?"

Liêm Đường giơ tay qua đầu: "Tôi đảm bảo, sẽ không bao giờ tự tiện quyết định chuyện của em nữa. Em là cá thể độc lập, đương nhiên có quyền lựa chọn và phản đối, trừ phi, ... em chủ động đề nghị làm phẫu thuật này."

Trình Tân mỉm cười, tiếp tục gõ chữ: "Tôi nghĩ hắn mình sẽ không bao giờ tự đề nghị như vậy đâu..." Nhưng cũng không thể nói chắc quá được, lỡ đâu về sau vì chính nó mà gặp phải rắc rối nào khác, vậy cô nhất định sẽ quyết đoán cắt bỏ.

Dù sao, cái bộ dạng này của cô, chắc không yêu đương gì được đâu nhỉ?

Ai lại thích một thứ quái vật chứ.

Đến tối, lúc đi ngủ, Trình Tân tự giác quay về phòng mình.

Thật ra thì, cô đã có thói quen chung chăn chung gối với anh trai đẹp trai rồi. Giờ tự nhiên giường đơn gối chiếc, ít nhiều vẫn thấy hơi lạ lẫm.

Đương nhiên, nếu giờ mà tiếp tục quay về ngủ chung với anh, cô cũng chẳng thể tự nhiên được.

Trước kia cô tự cho mình là một con mèo, nên tuy đã cùng lên giường với anh thì trong lòng vẫn chẳng thấy có gì khó chấp nhận. Thì cũng chỉ là một con mèo thôi mà.

Nhưng bây giờ, cô đã ngửa bài với anh hết rồi.

Không thể ngủ chung với nhau được nữa...

Không thể...

Trình Tân cô đơn nhảy lên giường, lặng lẽ chui vào trong chăn, thương cảm nhắm mắt.

Lòng tự an ủi mình.

Trình Tân ơi là Trình Tân, mày phải mạnh mẽ lên. Mày đâu có phải mèo thật đâu, mày có linh hồn loài người. Cái thứ gọi là cảm giác dựa dẫm kia, hãy cứ ngẩng cao đầu mà vứt bỏ nó đi, phải độc lập chứ! Mày phải mạnh mẽ!

Ngủ đi!

Ở đây, Trình Tân tự thôi miên an ủi mình một hồi, thành công tiến vào mộng đẹp.

Mà trong một căn phòng khác, một người nọ cũng đang cảm thấy khó thích ứng.

Anh gối đầu lên tay mình, nhìn chăm chăm vào trần nhà đen đặc. Thật ra, dù mắt đã quen dần với bóng tối thì cũng chỉ có thể nhìn thấy được những đường nét mờ mờ.

Anh đã quen có một bé con lông xù rúc sát vào lòng mình mỗi đêm. Nhưng đã hai hôm nay, anh vẫn hăng lẻ loi thiếp đi một mình, quả thật vẫn còn chưa quen lắm, đôi lúc nửa mê nửa tỉnh còn theo bản năng vươn tay kiểm tra xem bé con của mình có còn đó không, liệu có rơi xuống giường hay bị đè phải chưa... Đương nhiên là chỉ sờ được hư không.

Liêm Đường bất chợt thở dài.

Anh không rõ nên đối xử với bé con của mình như đối với "thú cưng", hay là một... "con người" độc lập nữa đây.

Nghĩ tới đó, anh lại bỗng nhớ về đôi mắt kia.

Đó quả là đôi mắt xinh đẹp nhất anh từng được trông thấy. Mỗi lúc đôi mắt đó rơi lệ, tim anh cứ mơ hồ quặn lên, xen lẫn là cảm giác hối hận vì đã khiến cô tủi thân nức nở như vậy.

Một tuần nữa nhanh chóng trôi qua. Cả tuần nay, hết thấy vẫn như bình thường. Trừ việc không ngủ chung với Liêm Đường ra thì Trình Tân vẫn chẳng khác gì, nên dính người cứ dính người, nên làm nũng cứ làm nũng, tựa như tất cả đều đã khôi phục lại như trước.

Hơn nữa, vì từ đó đến giờ chưa biến thành người lẫn nào nữa, nên Trình Tân lại bắt đầu quay về tranh giường với Liêm Đường, một người

một mèo tiếp tục nếp sống cùng phòng chung lối như xưa.

Liêm Đường rất vui, trong lúc mơ màng chợt tìm thấy bé con của mình, biết cô đang ở ngay bên cạnh liền thỏa mãn say giấc tới tận hừng đông.

Một con mèo khác mãi kêu gào nào là phải mạnh mẽ phải thích ứng thì, vừa được Liêm Đường kéo vào lòng liền chết quắp chặt áo Liêm Đường, lúc ngủ cũng chẳng chịu buông ra.

Cô... Chính là vợ yêu của anh kia mà! Anh phải chịu trách nhiệm với cô!

Trình Tân mặt dày tự kiểm soát cho mình. Cô cứ không quen một mèo co cuộn trên một giường đấy. Giường lớn thế này mà chỉ có mình cô co ro, thật muốn bao nhiêu đáng thương là có ngay bấy nhiêu đáng thương.

Mà mấy tên bạn của Liêm Đường, Dịch Viễn Sơn cùng với Lãnh Trạc và Chương Kính Chi đều cảm thấy có chỗ không đúng.

Dạo gần đây, số lần Liêm Đường ngoi ngóp trong group càng ngày càng ít, nhất là mấy ngày hôm nay lại càng chẳng thấy dù chỉ chút bọt khí nổi lên.

Cả đám suy tư ngẫm ngợi, hình như là từ khi phát hiện trong nhà có kẻ lạ xuất hiện, thằng bạn mình liền bắt đầu thay đổi, là lạ.

Chẳng lẽ cậu ta gặp phải chuyện gì rồi?

Vì lo lắng cho anh em tốt của mình, ba người thảo luận một hồi, quyết định Đêm đàn ông vào thứ sáu này sẽ cùng kéo quân tới nhà Liêm Đường, dự định hỏi thăm thử xem sao. Riêng Chương Kính Chi là do sắp phải vào đoàn nên chỉ có thể theo dõi tiến triển qua group, thế là ghen ghét kêu gào,

hùng hổ bắt phải kết nối video call cho anh chàng được chứng kiến hết toàn bộ quá trình.

Sau đó, anh chàng phát hiện, càng xem càng thấy ghen ghét hơn rồi, đến kịch bản cũng chẳng có tâm trạng học tiếp được nữa. Sau cùng bỏ cuộc lệnh cho Tiểu Thôi chạy ngay đi mua bia và ít đồ nhắm, rồi kê điện thoại sang bên cạnh, vẻ như dù ở đây thì bố cũng có thể tham gia Đêm đàn ông được nhá.

Nếu hỏi chuyện đau đớn nhất khi vào showbiz thì đó chính là, mỗi lần Đêm đàn ông, anh chàng đều không thể tham gia đúng hạn. Khốn khổ làm sao.

Lúc Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc tới nhà, Liêm Đường cũng mới vừa tan làm không lâu.

Cũng thường thôi, hai người đều canh giờ hết rồi mới đến đó.

Còn Trình Tân thì sao?

Hiện cô đang nằm say tí tởm trên giường Liêm Đường. Mấy hôm nay cô phát huy vượt bậc thuộc tính thần ngủ của mình, mỗi lần đều ngủ lâu hơn sâu hơn hẳn bình thường. Thậm chí hôm nay, lúc Liêm Đường về nhà cô cũng chẳng hay biết, và đương nhiên là không hề ra cửa đón anh.

Đợi Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc bày hết đồ đạc ra bàn, Liêm Đường cắt một đĩa trái cây góp vào. Sau đó quay về phòng ngủ, thấy Trình Tân đang say sưa sấm đánh không nghe trên giường thì cũng không gọi cô dậy, mà lại vòng trở ra ngoài. Vì sợ bé con tỉnh lại không tự ra được, anh còn chu đáo kê cửa hé ra một khe hở, vậy thì không lo cô bị nhốt trong phòng nữa.

Sau khi cùng đánh chén một hồi, Dịch Viễn Sơn bắt đầu mở đề.

Anh nói: "Cậu bắt được tên trộm kia chưa?"

Lãnh Trạc cầm một chuỗi tim gà, mắt liếc Liêm Đường, đá đếu: "Tà môn vậy cơ à, cửa sổ chẳng có chút dấu vết hư hại nào mà cũng vào được?"

Không nói còn tốt, vừa nhắc tới, Liêm Đường liền trầm mặc.

Chuyện này, anh thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Huống chi, đây còn là ** của bé con, sao anh có thể tự tiện tiết lộ cho người ta được.

Nỗi e ngại của anh càng khiến Lãnh Trạc và Dịch Viễn Sơn thêm sốt ruột.

Tên này, trông bất bình thường lắm nha.

Chương Kính Chi cũng đang chăm chú theo dõi qua màn hình, cũng thấy vẻ trầm mặc của Liêm Đường.

Còn tưởng đã có việc động trời gì họ không biết.

Chương Kính Chi nói: "Nếu xảy ra chuyện thật, cậu cũng đừng có ngại mặt mũi mà giấu giếm. Chúng ta là bạn tốt bao nhiêu năm nay, ít nhiều cũng có thể nghĩ kế giúp cậu." Tiền thì thôi vậy... Tiền của cả ba người bọn họ cộng lại cũng không nhiều bằng tên này. Chỉ là, hẳn đây không phải chuyện gì liên quan tới tiền.

Liêm Đường cầm ly rượu lên nhấp một ngụm. Mấy hôm nay, anh vẫn chưa từng thôi suy nghĩ. Nếu như mấy thằng bạn này hỏi tới, vậy phải trả lời thế nào.

Chỉ không ngờ, ngày này lại đến nhanh đến vậy.

Trong khi anh vẫn chưa quyết định xong có nên nói hay không.

Trình Tân ngồi dậy khỏi giường, dụi dụi mắt, ngáp dài, liền đó ngấn
ngờ.

Bởi vì cô đã trông thấy đầu ngón chân thân thương, và cả hai chân dài
dài trắng trắng của mình.

Oa --

Lại biến hình rồi!

Trình Tân ôm chăn bò dậy, trong mắt ngập tràn hưng phấn. Cô chỉ
muốn nhảy ngay xuống giường để đi tìm Liêm Đường, nói với anh rằng cô
lại đã biến thành người.

Nhưng chợt nhận ra mình đang không mặc quần áo, có thể mới bình
tĩnh lại.

Nhưng hình như quần áo của cô đều để ở phòng cô cả rồi...

Trình Tân nghĩ ngợi một hồi liền lặng lẽ quấn chăn, bọc kín người rồi
tới phòng để quần áo của Liêm Đường tìm đồ mặc. Bảo cô cứ khơi khơi thế
này mà tìm về phòng mình á, cô chẳng dám đâu, đành tìm mấy món đồ của
anh trai đẹp trai mặc tạm vậy.

Cô bước vào phòng để quần áo, đóng kín cửa, nhanh nhẹn tìm một cái
áo thun rộng thùng thình của Liêm Đường, chui đầu vào, gấu áo kéo đến
tận đùi. Cô nghĩ thế này, dù sao lát nữa cũng phải về phòng mình thay bộ
khác, vậy cứ lấy đại cái nào che thân là được.

Sau đó vào nhà vệ sinh, thấy bóng mình trong gương, Trình Tân sợ
ngu người.

Bởi vì đôi tai mèo trung thành trong mỗi lần biến hình đã không thấy
đâu nữa. Cô ngoảnh cổ ra sau kiểm tra một lượt, bấy giờ mới nhận ra đuôi

cũng đã không còn.

Lúc này, khi mặc quần áo, cô vẫn chưa kịp nhận ra chuyện này.

Trình Tân hưng phấn vô cùng. Vậy tức là sau này cô có thể ngang nhiên ngang dọc ngoài đường rồi! Không chừng về sau việc biến thân ổn định hơn, cô còn có thể có cuộc sống như một người bình thường cũng nên.

Niềm vui bất ngờ này khiến Trình Tân không nén được cơn kích động. Nghe thấy tiếng động ồn ào phía ngoài, Trình Tân cứ đinh ninh Liêm Đường đã về trong lúc cô ngủ, hẳn là đang nấu cơm?

Cứ thế xộc thẳng ra ngoài như một cơn gió, còn vừa chạy vừa hớn hờ la lớn.

"Anh trai đẹp trai! Anh trai đẹp trai -- " Cửa bị đẩy ra.

Liêm Đường vốn đang lắng tai nghe động tĩnh trong phòng ngủ, vậy nên, Trình Tân vừa mới tới chỗ cửa anh đã nghe thấy tiếng cô gọi mình.

Liêm Đường nghe được, vậy tất nhiên Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc cũng đã nghe thấy.

Liêm Đường bật người dậy, sai bước về phía phòng ngủ. Hai tên ngồi bên nhất loạt dõi mắt nhìn theo.

Sau đó liền thấy một cô gái mặc quần áo của Liêm Đường, bộ đồ đó, vừa nhìn đã biết ngay là của Liêm Đường! Vì cô gái đó mặc không vừa người, còn lộ cả hai vai. Người đó tóc dài xõa vai, gương mặt rõ ràng là của người lai với một đôi mắt màu lam thẫm, xinh đẹp dễ thương vô cùng.

Khiến cả hai đều trợn mắt nhìn cả tròn mắt.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Lúc Liêm Đường đứng dậy, đã tiện tay cầm cả cái áo khoác đang vắt trên sô pha lên.

Nghe giọng nói này, anh tức khắc biết Trình Tân đã lại biến thành người, nếu không thì sẽ chẳng hơn hờ í ới gọi anh vậy đâu.

Lúc anh lại gần, Trình Tân cũng đã hoàn toàn "lộ mặt".

Tiếc là lúc ấy Trình Tân vẫn còn chưa nhận ra. Cô ngóng nhìn Liêm Đường tiến dần về phía mình, giữ chặt cổ tay đang định khoác áo lên cho cô của anh: "Anh trai đẹp trai, anh nhìn tôi này -- " Lời còn chưa hết, Liêm Đường đã thoát cái vờn tay, bịt chặt miệng cô.

Rồi nửa ôm nửa kéo đẩy thẳng về phòng mình.

"Cạch -- " Cửa phòng ngủ đóng sập lại.

Đầu kia màn hình, Chương Kính vẫn chưa hay gì biến mới, chỉ đang cầm bia la hét om sòm.

"Chuyện gì, chuyện gì thế hả! Cho tớ nhìn cho tớ nhìn nữa!"

Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc cùng chờ dẫn nhìn Liêm Đường lôi kéo đẩy thiếu nữ xinh đẹp kia về phòng mình, đến tận khi tiếng sập cửa truyền tới mới cứng ngắc vắn cổ, nhìn nhau không nói lời nào.

Hồi lâu sau, Dịch Viễn Sơn bùng nổ.

"Mẹ -- "

Lãnh Trạc: "Khổ thân ông đây còn đang lo cậu ta xảy ra chuyện nữa chứ -- "

Tuy rằng Chương Kính Chi không được nhìn thấy Trình Tân, nhưng cũng đã loáng thoáng nghe được một giọng nữ nhỏ nhẹ. Giờ nghe lời Lãnh Trạc, anh chàng đã không thể nhịn được nữa: "Cậu ta! Có phải có bạn gái rồi không?!"

Dịch Viễn Sơn nhe nanh trợn mắt: "Đệt! Yêu đương mà còn bày đặt lén lút lút lút! Sợ bọn này biết cơ đấy!"

Chương Kính Chi vỗ cái bốp lên bàn, khiến cậu trợ lý Tiểu Thôi đang nơm nớp ngồi uống rượu đối diện giật thót.

Chương Kính Chi: "Chết tiệt, tại sao chỉ có mình tớ là không được trông thấy cô ấy cơ chứ!"

Lãnh Trạc: "Cậu sẽ thấy... Kiểu này, có vẻ tên Liêm Đường kia yêu thương bảo bối dữ lắm... Sợ bọn này nhìn thêm một cái là rơi mất miếng thịt nào hay sao ấy mà đã lập tức đẩy thẳng người ta về phòng rồi!" Lãnh Trạc nói thế này thật chẳng khác nào thêm xăng vào lửa. Người sáng suốt chỉ cần nhìn qua là biết Liêm Đường chỉ muốn cô về mặc quần áo đàng hoàng lại rồi hẵng ra gặp họ. Hắn do đang nằm nghỉ, không nghe tiếng động ngoài này nên mới xồng xộc chạy ra như thế.

Chỉ là lúc này, đã chẳng còn ai quan tâm tới chuyện đó.

Dịch Viễn Sơn hàm hè: "Lúc này cậu không thấy, nhưng lát nữa là được gặp ngay thôi. Cũng đâu thể vì Liêm Đường không muốn cô nàng gặp chúng ta mà nhốt luôn trong phòng ngủ được?" Loại chuyện vớ vẩn thế này, Liêm Đường chẳng đời nào làm ra đâu.

Đến tận khi sắp khuất sau cánh cửa phòng ngủ rồi, Trình Tân mới vô tình liếc thấy Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc. Phải nói là thần kinh thô vô địch luôn rồi.

Sau đó, gương mặt trắng trẻo nhanh chóng đỏ toàn tập, tay níu chặt vào áo Liêm Đường, đầu vùi vào ngực anh, ấp úng mãi không thốt nổi câu nào.

Trời ơi, cô lại cứ thế chạy ra, với bộ đồ thể này, ngay trước mắt bao người.

Trình Tân muốn tự sát luôn quá.

Vừa khép cửa, Liêm Đường đã nhận ra ngực áo mình đang bị một nhóc con bầu vú dụi vào, chợt không nhịn được cơn buồn cười: "Giờ mới biết ngại à? Em cũng bộp chộp quá đấy!"

"Tôi, tôi tưởng chỉ có mình anh..." Trình Tân ngắc ngứ ngắc đầu, ngược mắt nhìn Liêm Đường, mặt đã ửng đỏ, hai tay nắm chặt lấy áo anh, nét mặt đầy bối rối, tội nghiệp.

Liêm Đường thở dài tách cô ra, kéo kín áo khoác lại cho cô: "Tôi đi lấy quần áo."

Trình Tân lí nhí đáp ừ, giọng nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu. Liêm Đường đi rồi, đang định thở phào nhẹ nhõm thì lại chợt nghĩ đến tình cảnh phía ngoài... Cô cúi đầu tự kiểm lại quần áo của mình, lập tức thoát lực đập thẳng đầu vào tường, rồi lại đập đập thêm mấy cú.

"Ngại chết mất!"

Phía ngoài, hai tên kia vẫn luôn từng giây từng phút chú ý động tĩnh trong phòng. Tiếng mở cửa vừa vang lên, Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc đều nhất loạt sáng mắt dòm sang.

Ánh mắt như xói thẳng vào da thịt thể kia, đương nhiên Liêm Đường không thể làm lơ được. Nhưng ngoài mặt, anh vẫn ra vẻ nghiêm túc, kiên định đi thẳng tới phòng Trình Tân.

Trước kia, khi mua quần áo cho cô, dì giúp việc đều đã giặt rửa gấp gọn đặt vào trong tủ. Anh vào phòng để đồ của cô, tìm một cái váy màu trắng và cái áo khoác ngắn dệt mỏng. Lúc chọn đồ lót, Liêm Đường hít một hơi thật sâu, tăng hắng lấy can đảm, rồi chọn hai bộ, một lớn một nhỏ. Thật ra thì... anh đâu có biết số đo của cô... lại sợ cầm nhầm, khiến cô mặc vào không thoải mái.

Tuy là đã thuyết phục được mình, rằng đây chính là cách làm duy nhất, nhưng vừa nhớ tới tư thế thân mật sát gần mới nãy, Liêm Đường vẫn có đôi chút không tự nhiên.

Cảm giác này không chỉ do phải chọn đồ lót cho cô, mà còn vì anh thấy mình đã vô tình mạo phạm tới một cô gái.

Mà hai người ngồi trong phòng khách cũng đang hóa đá vì kinh ngạc.

Dịch Viễn Sơn: "Mẹ nó chứ, từ bao giờ mà tên cáo già này trở nên biến thái thế hả! Thật sự nhốt người ta trong phòng luôn à?"

Lãnh Trạc: "Chắc không phải đâu..."

Chương Kính Chi vẫn chẳng thấy gì, chỉ có thể mù mờ nghe những câu bức bối của hai thằng bạn. Anh chàng chỉ hận mình không thể mọc cánh để lập tức bay tới, cùng tham gia vào nghiệp buôn dưa vĩ đại đời người này.

Không lâu sau, lại một tiếng cửa mở nữa vang lên. Hội hai tên nghiêng đầu ngó sang, liền thấy Liêm Đường cầm hai cái túi đi ra khỏi phòng, sau đó lại vòng về phòng ngủ của mình.

Vừa bước vào phòng, Liêm Đường đã thấy ngay cảnh Trình Tân chán nản đập trán vào tường. Anh buồn cười, đưa quần áo cho cô, nói: "Được rồi, họ đều là người nhà, sẽ không cười em đâu. Mau thay quần áo đi, tôi ra ngoài trước."

"Đừng mà..." Trình Tân ôm mớ quần áo, thò một tay ra tóm chặt tay Liêm Đường: "Tôi vào trong thay đồ, anh chờ tôi một lát, rồi cùng, cùng ra với tôi nhé... Tôi không muốn ra một mình..." Chỉ cần nghĩ mình sẽ biến thành con khỉ cho đám người kia chiêm ngưỡng, Trình Tân liền không muốn buông tay mặc cho Liêm Đường rời đi.

Liêm Đường đảo ánh nhìn qua gò má ửng ửng của cô, biết cô vẫn còn ngại, liền xoa đầu cô, nói: "Được rồi, tôi sẽ chờ, em đi thay nhanh đi."

Trình Tân mừng rơn: "Anh trai đẹp trai, anh thật tốt, nhất định phải chờ tôi đó nha!" Rồi vụt cái bay đi như con bướm nhỏ.

Liêm Đường vẫn đứng chôn chân tại chỗ, không hề cử động. Anh xoay lại nhìn đăm đăm vào cửa phòng, im lặng chờ Trình Tân đi ra.

Trình Tân đã thay đồ xong.

Da cô vốn đã trắng sẵn, giờ khoác thêm chiếc váy thuần trắng này lên người lại càng tôn lên sắc da tươi trẻ. Mái tóc dài tới eo vẫn rất mực dịu dàng, hai tay áo len dài che khuất đi hai cánh tay trắng.

Trình Tân thấp thỏm đi ra, mắt chăm chú nhìn Liêm Đường.

Liêm Đường đang ngỡ ngẩn vì cô.

Vì Tiểu Tiểu thế này, là lần đầu tiên anh được trông thấy. So với vẻ kinh hoàng lúng túng và bất an vì đột ngột bị phát hiện lúc này, Tiểu Tiểu đang mỉm cười e thẹn, hỏi anh "Có đẹp không?" lúc này càng khiến người ta cảm thấy đẹp đến không chân thật, không thể dứt mắt.

Trình Tân lại gần, xỏ chân vào đôi dép màu hồng. Liền đó, cô thấy Liêm Đường gật đầu bảo: "Đẹp lắm."

Trình Tân vui vẻ đi bên anh. Lúc sắp sửa bước ra ngoài cửa, Trình Tân nghe thấy Liêm Đường nói: "À, phải rồi. Sao lại gọi tôi là anh trai đẹp trai?" Liêm Đường nghĩ ngợi rất lâu, chỉ cho rằng Trình Tân nhận nhầm mình thành ai khác.

Lúc ấy cô đang kích động quá, chẳng kiểm soát được mình đã gọi gì, nhưng hình như đúng là chưa từng nói với anh lý do mình gọi anh là anh trai đẹp trai thật.

Cô cười cười chống chế: "Lần đầu chúng ta gặp nhau ấy, tôi đã thấy anh rất rất đẹp trai rồi, lại còn là anh trai Liêm Tiểu, nên mới đặt nickname như vậy... Trong lòng vẫn thầm gọi anh là anh trai đẹp trai... Anh không giận chứ?"

Liêm Đường tươi tỉnh hẳn ra, cười đáp: "Sẽ không ai giận vì được khen đâu."

"Hi hi -- "

Ở đây Trình Tân và Liêm Đường đang vui vẻ giao lưu, nhưng bên ngoài, quần chúng hóng hớt đã chờ sốt cả ruột, Lãnh Trạc còn đang định làm liều xông vào gõ cửa.

"Thật là quá đáng, còn dám trơ mặt bên trong anh em em, có phải quên luôn bọn mình rồi không hả?"

Chương Kính Chi đã hiểu mọi chuyện, biết có nóng cũng vô ích, chỉ ra vẻ tướng già trải trăm trận, đạo mạo dạy dỗ: "Không chừng giờ đang là lúc tình nồng lên cao, hai con chó FA các cậu muốn vào tận mắt chứng kiến rồi ghen tị bỏ mạng đấy à?"

Cả ba đều đoán chắc rằng Liêm Đường và cô gái thần bí đang trốn trong phòng hôn hít thân mật, quên cả bạn bè đứng chờ.

Đây chính là suy nghĩ của người bình thường.

Ngay lúc này, cuối cùng, hai nhân vật chính được quần chúng chờ mong cũng mở cửa phòng, thông thả bước ra.

Trình Tân giấu mặt vào sau lưng Liêm Đường, kể ra, cô vẫn còn ngại ghê lắm.

Hơn nữa, càng sợ thì càng lúng túng. Cô có hơi hối hận vì đã ra đây với anh rồi.

Biết vậy cứ vờ làm con chim cút nhút nhát, trốn luôn trong phòng không ra, cứ làm như chưa bị ai phát hiện ra vậy. Dù gì họ cũng không nhận ra cô cơ mà.

Liêm Đường kéo Trình Tân ngồi xuống. Trình Tân bám sát Liêm Đường, bất giác dựa dẫm, coi anh là núi dựa cho mình.

Được gặp một em gái xinh xắn dễ thương thế này, sao Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc có thể thô lỗ như đối với Liêm Đường được chứ. Huống chi, người bọn họ đang tức là Liêm Đường, không thể giận cá chém thớt lên con gái ngoan hiền nhà người ta được.

Dịch Viễn Sơn cười nói hơ hớ: "Chào em, anh là Dịch Viễn Sơn, bạn của Liêm Đường. Lần đầu gặp mặt, xin được chiêu cố nhiều hơn." Dịch Viễn Sơn nói rất khách sáo.

Lãnh Trạc cũng mỉm cười, gật đầu giới thiệu: "Chào em, anh tên Lãnh Trạc, bạn Liêm Đường."

Trình Tân bắt tay với cả hai, sau đó tự giới thiệu mình: "Chào các anh, em là Tiểu Tiểu."

Vậy thôi à? Giới thiệu đơn giản thế? Hơn nữa... tại sao cũng là Tiểu Tiểu?

Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc đều bất giác nhìn sang Liêm Đường.

Liêm Đường cầm một xiên thịt nướng đưa cho Trình Tân. Còn về về nghi hoặc trên gương mặt hai tên bạn, anh lựa chọn làm như không thấy.

Bởi vì chính anh cũng không biết giới thiệu như thế nào. Thân phận của Tiểu Tiểu quá đặc biệt.

Lúc này, trong video, Chương Kính Chi trưng ra nụ cười tươi tắn nên tên tuổi bao nay: "Hey, chào em gái, anh là Chương Kính Chi, bạn Liêm Đường."

Nhìn thấy Chương Kính Chi trên màn hình, mắt Trình Tân tức khắc sáng rực, cười tươi vẫy tay chào: "Chào anh chào anh! Em có xem phim của anh rồi! Cả phim điện ảnh nữa, xem nhiều lắm luôn ấy!"

Vì những lời này của Trình Tân, Chương Kính Chi tự dưng thấy mình có địa vị hẳn.

Mang thứ cảm giác ưu việt ấy, anh chàng quét nhìn một lượt mấy tên bạn qua màn hình, sau đó dịu giọng nói với Trình Tân: "Cám ơn em, sắp có phim điện ảnh mới rồi đấy. Hôm đó nhất định em và Liêm Đường phải cùng đi cổ vũ đấy nhé."

"Dạ được ạ." Thần tượng đã yêu cầu, đương nhiên là Trình Tân gật đầu ngay tắp lự.

Liêm Đường liếc vào màn hình một cái, bâng quơ giới nước lạnh: "Nếu tớ nhớ không nhầm, thì hôm qua cậu mới la hét trong group bảo hôm nay phải quay một phân cảnh rất quan trọng mà? Nếu bận thì đừng nấn ná thêm nữa." Sau đó vô tình tắt phụt điện thoại.

Đúng lúc Chương Kính Chi sắp sửa sùng sộ với màn hình tối đen, Tiểu Thôi ngồi bên vịn nói: "Lão đại, Trường Vụ tới giục anh đi quay tiếp kìa."

Chương Kính Chi nuốt giận lại vào bụng, hằm hằm tắt điện thoại, ôm hận rời khỏi võ đài Đêm đàn ông.

Đầu bên kia, Lãnh Trạc và Dịch Viễn Sơn vẫn đang ê mặt chờ một câu giới thiệu chính thức của Liêm Đường.

Thế nhưng, hai người này nên ăn vắn ăn, nên uống vắn uống, thật coi hai bọn này như người vô hình rồi đấy hả?

Khỉ thật, đã lộ hết rồi mà vẫn còn bày đặt vờ vịt?

Đúng mẹ nó biết vờ vịt thật đấy!

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 65

"Em chính là cô vợ yêu bé bỏng trong miệng Liêm Đường rồi nhỉ? Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu -- "

Liêm Đường và Trình Tân còn đang định cứ thế qua loa cho xong, nào ngờ bạn Liêm Đường chẳng dễ bị dắt mũi chút nào.

Dịch Viễn Sơn hơ hớ vạch trần, mắt nhìn Trình Tân lom lom.

Lời này khiến gương mặt khó khăn lắm mới nguội bốt của Trình Tân vùn vụt tăng nhiệt. Vợ yêu cái gì chứ, còn nói ra trước mặt bao người thế này, mặt mũi bay sạch hết rồi!

Cô siết chặt xiên thịt nướng, yên lặng quay sang nhìn Liêm Đường, hòng tìm kiếm sự giúp đỡ từ anh. Mấy chuyện kiểu này, cô không làm được đâu à!

Cô đã rõ cái danh "vợ yêu" này như nốt mụn trong tay. Lúc ấy, cô vẫn còn là một con mèo chưa biết biến thành người, rồi trong lúc chuyện phiếm với bạn bè trong group, chẳng hiểu Liêm Đường nghĩ thế nào lại phun ra câu nói như thế. Sau đó, chắc do thấy cũng hay hay nên thi thoảng lại mang câu đó ra chòng cô.

Về sau, cô quen luôn rồi.

Nhưng cái chuyện này, có quen thì cũng chỉ những khi riêng hai mình thôi chứ, còn nhiều người thế này...

Liêm Đường lập tức nhận được tín hiệu từ Trình Tân. Nhìn đôi mắt sáng ngời đang chăm chú nhìn mình không chớp, cảm lạnh bầy tỏ: "Rắc rối của ai người đó dọn... Anh mau tới đi... Nhanh lên chứ!"

Liêm Đường chuyển mắt sang Dịch Viễn Sơn, và cả Lãnh Trạc đang hăm he quạt gió thổi lửa bên cạnh.

Cười cười ý tứ: "Thì sao, hâm mộ à?" Nét mặt hết sức sâu xa khó đoán.

Mặc dù những lời này có thể hiểu theo rất nhiều nghĩa, nhưng đồng thời cũng như đang gián tiếp thừa nhận rằng, đây chính là "cô vợ yêu" đó đấy.

Mà cũng đâu có sai, đây đúng là "vợ yêu" của anh thật mà.

Lãnh Trạc lập tức ban tặng một cú đấm, đập đập vào vai Liêm Đường: "Quả nhiên, hừ, cậu giấu bọn này lâu thật đó, hình như không hay lắm đâu nhỉ? Chẳng lẽ Tiểu Tiểu của bọn này không thể ra gặp ai được à?" Nói xong lập lòe ngó mắt sang Trình Tân.

Trình Tân nghiêm mặt đại khờ, cười nào, cười ngu hơn nữa nào. Anh cứ coi tôi như đứa ngốc là được rồi.

Dịch Viễn Sơn hòa theo bênh vực: "Đúng đấy, nhìn cô bé của chúng ta xinh đẹp thế này, lý nào cậu vẫn còn chưa hài lòng? Nói xem cậu muốn gì đây hả?! À phải rồi, quên hỏi, Tiểu Tiểu, bạn nhỏ của chúng ta đang làm nghề gì vậy?"

Bạn nhỏ Tiểu Tiểu đang nghiêm túc hóng hớt chỉ biết tươi cười khờ dại, kiên quyết tuân theo nguyên tắc ăn nhiều nói ít, làm một mỹ nhân điềm đạm văn tĩnh.

Ngờ đâu chiến hỏa vẫn lan tới người mình.

Cô nói: "Chắc sau này sẽ phát triển trong lĩnh vực văn học và truyền thông."

Mắt Dịch Viễn Sơn thoát chốc sáng rực, tăng hăng tạo dáng. Lãnh Trạc nhanh miệng giới thiệu: "Vậy hẳn em biết anh này chính là..."

Trình Tân vội vàng vớt đuôi: "Đúng, em biết mà, là thầy Dịch Viễn Sơn. Sách của anh ấy, em đều đọc hết rồi, viết có chiều sâu lắm ạ."

Dịch Viễn Sơn thân thiện dễ gần: "Còn đang đi học đúng không? Về sau có gì cần giúp thì đừng khách sáo, lúc nào muốn đến hỏi chuyện gì cũng được."

"Dạ, cảm ơn thầy Dịch ạ." Lễ phép đúng chuẩn trò ngoan.

Cô từng đọc sách của Dịch Viễn Sơn. Nhưng lúc đó, ấn tượng Dịch Viễn Sơn cho cô là một nhà văn bụng đầy thi thư, trầm ổn cơ trí, ngòi bút sắc bén đâm thẳng vào những điều xấu xa lạc hậu, là một cây bút vô cùng bản lĩnh. Còn bây giờ, qua mối quan hệ với Liêm Đường, cô phát hiện... thầy Dịch thật... lắm lời. Nhiều lúc, cô vẫn không thể kết hợp Dịch Viễn Sơn bây giờ và Dịch Viễn Sơn mình tưởng tượng ra qua những trang sách vào một người được, mà hoàn toàn coi đó là hai người riêng biệt.

Liêm Đường lạnh lùng liếc Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc.

Khoe khoang xong rồi, Dịch Viễn Sơn đang định trao đổi wechat với Trình Tân.

"Thêm nick nhé!" Dịch Viễn Sơn đã mở sẵn điện thoại.

"Thêm của anh nữa!" Lãnh Trạc cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trình Tân ngơ ngác bế tắc, cô làm gì có điện thoại chứ! Bây giờ cô chỉ là đứa dân đen không hộ khẩu, thứ như điện thoại này, biết lấy từ đâu ra.

Ngay lúc cô đang không biết nên từ chối thế nào, đồng thời cảm thấy nếu nói mình không có wechat, hẳn hai anh chàng này sẽ cho là cô qua loa lừa họ mất... Liêm Đường bỗng lên tiếng: "Không cần, có chuyện gì, hai cậu cứ nói qua tớ là được..." Hoàn cảnh của Trình Tân bây giờ, anh rõ ràng hơn ai hết. Wechat à, chưa kịp làm đâu.

Nội tâm Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc: Fuck nhà nó, giữ chặt vậy cơ à, kín kẽ thế đấy, sợ bọn này đào chân tường chắc??? Không tin tưởng bọn này thế cơ đấy!

Nghe lời Liêm Đường, Trình Tân hết sức chân chó gật đầu cái rụp, đúng đúng, chính thế.

Thấy chính chủ cũng không có ý kiến, Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc chỉ còn cách bỏ qua.

Vốn còn muốn hiểu thêm chút tin tức về cô bé này cơ mà, thế mà tên cáo già Liêm Đường lại chẳng chừa cho một cơ hội!

Có lẽ chính Trình Tân cũng thấy mình đã làm hai người họ mất hết mặt mũi.

Nên duyên chuyển chữa bài: "Điện thoại của em đang không ở đây, đợi lần sau có cơ hội gặp lại thì thêm sau nhé."

Dịch Viễn Sơn: "Ra thế, được mà."

Lãnh Trạc: "Em học đại học nào vậy."

Dịch Viễn Sơn: "Đây là Lãnh Trạc, giáo sư Lãnh ở khoa công nghệ thông tin của đại học A đấy."

"Em biết thầy Lãnh rồi ạ, thầy Lãnh giỏi lắm. Nhưng em học ở đại học C, đã đến năm tư, sắp tốt nghiệp rồi." Trình Tân hồn nhiên chưa đánh đã

khai tuốt tuốt mấy chuyện quá khứ.

"Đã năm tư rồi cơ á? Trông cứ như tân sinh viên năm nhất mới vào trường ấy nhỉ."

Trước đó Dịch Viễn Sơn còn cảm thấy tên cáo già Liêm Đường là trâu già gặm cỏ non, da mặt dày hơn tường thành!

Nên nghe lời Trình Tân thì hết sức kinh ngạc. Trông bề ngoài, nhìn kiểu gì cũng thấy Trình Tân chỉ như một cô bé mới vừa mười tám, chứ chẳng giống sinh viên năm tư đã sắp tốt nghiệp chút nào.

Nghe vậy, Trình Tân mới giật thót mình. Chết thật, lòi đuôi rồi. Ôi, chuối nướng này ngon thật đấy, ăn thôi nào.

Liêm Đường: "Các cậu tới điều tra hộ khẩu đấy à?" Sau đó khui hai lon bia chia cho hai người, cử động khỏi nói cũng biết. Khôn hồn thì mau ngậm miệng lại đi, dọa đến "vợ yêu" của tớ rồi đấy.

Bởi đang là Đêm đàn ông, nên nhất định phải chơi game, đây chính là hoạt động tuyệt không thể thiếu! Từ hồi đại học, họ đã tự ước định với nhau, Đêm đàn ông, dù là sau này có vợ con rồi thì vẫn phải duy trì ngày này! Đến chết cũng phải giữ!

Trình Tân không biết chơi cái game do Nga sản xuất này, càng chẳng rõ về mấy trò chơi sinh tồn từ nước ngoài hiện nay. Nhưng để không khiến Liêm Đường mất mặt, ừm, dù gì cô cũng đang bị hiểu lầm là bạn gái của anh mà, nên cô nhất định phải trợ trận cho anh.

Có lẽ Liêm Đường đã nhìn ra cảm giác buồn chán lúc này của Trình Tân, chỉ nhỏ giọng dặn dò: "Chán thì vào trong nghỉ một lát đi. Mấy cái game này chắc không hợp gu em đâu."

Trình Tân lắc đầu: "Không sao đâu, trông các anh cãi lộn cũng hay mà."

Thằng bạn mình đã có tri âm bầu bạn, Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc thấy lòng chua xót quá. Có thể do cơn đau mắt kích thích, cả hai cùng hợp sức vây công Liêm Đường. Hồi xưa là cả ba vây công, Liêm Đường còn có hơi đuối sức, nhưng chỉ hai người... Mặc dù kỹ thuật của Lãnh Trạc không tệ, nhưng Dịch Viễn Sơn thì lại kém quá nhiều. Qua mấy ván, không thua cũng không thắng, nhưng nếu tính cả chênh lệch nhân số thì vẫn là Liêm Đường hơn một chút.

Ai nấy đã đi hết, Liêm Đường mệt mỏi dựa vào sô pha, lần đầu tiên cảm thấy mình đã quen phải một đám sát thần vô nhân tính.

Bình thường 12 giờ đêm là rải đám, hôm nay thì lại cố tình kéo đến tận 2 giờ?

Có còn nhân tính nữa không chứ?

Vô nhân tính.

Liêm Đường quen biết đám bạn này lâu như vậy, nào có thể không biết những suy tính trong bụng mấy tên đó.

Nhưng anh không nói gì.

Còn Trình Tân thì sao? Lúc đầu đúng là vẫn ngoan ngoãn ngồi bên trợ trận cho Liêm Đường, nhưng đến 11 giờ thì đã bắt đầu ngáp ngáp dài. Liêm Đường thấy cô thực sự không ráng được nữa liền bảo cô về phòng nghỉ ngơi, không cần ngồi tiếp chờ họ. Nhưng cái chính là anh đang lo, lỡ đâu Trình Tân bỗng dưng biến lại thành mèo, vậy thì nguy to.

Trình Tân nghĩ thấy cũng đúng, cô cũng đang sợ mình sẽ đột nhiên biến về làm. Thế là liền đứng dậy chạy thẳng về phòng ngủ, phải nghỉ ngơi

thôi.

Giờ cô đang mệt lắm rồi đây. Lại nghĩ, dù sao cũng không thể duy trì hình dạng này được bao lâu, lần trước còn chỉ được 1, 2 tiếng, mà chẳng biết có đủ 2 tiếng không nữa. Hôm nay duy trì lâu như vậy đã là giỏi lắm rồi, không chừng trong lúc ngủ sẽ thành mèo thật đó, cứ về thẳng phòng ngủ cho lành vậy.

Vừa chạm giường đã ngủ ngay.

Mệt mệt lắm rồi.

Trong phòng khách đã không còn ai. Liêm Đường liếc qua bãi chiến trường trong phòng, không hề có ý thu dọn. Để ngày mai bảo giúp việc tới dọn vậy, còn anh thì về phòng mình, chuẩn bị đi tắm rồi nghỉ ngơi.

Vừa vào phòng, đóng cửa, đã thấy Trình Tân đang trùm kín chăn, bọc kín mình như bé tắm con, chỉ để lộ mỗi gương mặt và mái tóc.

Anh còn tưởng cô đã về phòng riêng của mình.

Liêm Đường đứng yên ngoài cửa không nhúc nhích, dẫn đo lường lự, thế này...

Cuối cùng, sau một hồi bối rối, anh quyết định, thôi cứ tắm trước đã, không chừng tắm xong cô ấy đã trở về phòng, hoặc cũng phải dậy rồi.

Đợi Liêm Đường tắm xong đi ra, Trình Tân vẫn còn say giấc, thậm chí còn chưa biến thành mèo.

Liêm Đường vừa lau đầu vừa ngó sang Trình Tân đang ngáy o o trên giường. Hầy, đi sấy tóc đã vậy, sấy tóc lại vào gọi cô dậy, hoặc sấy xong cô sẽ thành mèo không chừng?

Sấy tóc xong, Liêm Đường đau đầu đứng bên giường nhìn cô, sau cùng bỏ đi lấy một cái chăn khác, chuyển sang phòng Trình Tân.

Anh không nỡ gọi cô dậy, chỉ có thể lui thủi chuyển ổ nường ngai.

Trình Tân ngủ đến nửa đêm thì bị giông tố bất chợt đánh thức. Lúc này, Trình Tân đã quay về với dáng mèò bấy lâu. Cô bò ra khỏi chăn, ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh. Anh trai đẹp trai đâu mất rồi.

Đúng lúc ấy, một tiếng sấm vang lên, Trình Tân giật mình vội rúc lại vào trong chăn.

Tiếng sấm ngày càng to càng vang dội, Trình Tân cắn răng, cụp đuôi run rẩy.

"Meo -- " Anh trai đẹp trai ơi!

"Meo -- "

"Meo -- " Tiếng kêu của Trình Tân lúc này đã có ý như nước nở, nước mắt lượn lờ quanh viền mắt.

Ngay lúc cô đang lấy đà chuẩn bị chui ra khỏi chăn bỏ chạy, một đôi tay bỗng bế bổng cô lên.

Đó là một đôi tay ấm áp và êm ái, một tay giữ chặt cô trong lòng mình, một tay khác dịu dàng vuốt ve lưng cô.

"Đừng sợ, không sao đâu, có anh đây rồi." Vừa ôm Trình Tân, vừa vén chăn chui vào.

Cơn mưa nửa đêm này đổ xuống quá bất ngờ, sấm đánh ngày càng to, càng ngày càng vang xa, khiến anh sức tỉnh giữa giấc mộng. Tiếng kêu yếu ớt của mèò con từ đâu truyền tới, chợt nhớ ra, hình như bé con của mình

còn khá e sợ tiếng sấm đây, thế là nhanh chóng chạy về phòng mình. Quả nhiên, nhóc này đã sợ hãi sun vùi, kêu khóc liên thanh rồi.

Trốn vào trong vòng ôm vững chãi của Liêm Đường, cuối cùng trái tim bé nhỏ hoảng loạn của Trình Tân cũng dần bình tĩnh lại. Cô chôn chặt mình trong chăn, rúc đầu vào khuỷu tay Liêm Đường. Cô vốn sợ sấm, nhưng hình như từ khi biến thành mèo thì còn sợ hơn cả hồi xưa, lúc nào cũng cảm thấy như xương sống mình sắp vỡ tung hết cả. Đó là một thứ cảm giác sợ hãi khó mà giải thích rõ.

Liêm Đường nằm xuống giường rồi lại dùng một tay khác bịt tai cô lại: "Ngủ đi, có anh đây rồi, đừng sợ nữa." Giọng nói an ủi rất mực dịu dàng, trong sâu lắng lại có ý yêu thương.

Liêm Đường vừa nói vừa cùng lúc nhắm mắt với Trình Tân.

Trình Tân bỗng thấy khung cảnh bây giờ yên bình hẳn.

Đến khi cả hai đã chìm vào giấc ngủ, mèo Trình Tân lại lần nữa biến thành người, chỉ là giờ phút này, chẳng có ai nhận ra điều đó.

Cô dựa đầu vào khuỷu tay Liêm Đường, tay đặt trên ngực anh, một bên mặt biến dạng vì tư thế nằm lúc này, nhưng vẻ đáng yêu vẫn không mấy may giảm bớt.

Tay Liêm Đường vòng qua eo cô, trong tình trạng không mảnh vải ngăn cách.

Cả hai đều ngủ rất say, chẳng chút hay biết gì về tư thế ái muội của mình bây giờ.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Tỉnh lại lúc mới hửng sáng, trời quang đãng sau cơn mưa. Trình Tân hé mắt, ngáp một cái dài thật dài. Bây giờ, mỗi lần tỉnh dậy, chuyện đầu tiên cô làm chính là kiểm tra xem mình có biến hình hay không. Sau đó, đập vào mắt là những cái chân và chiếc đuôi đầy lông, cùng với cơ thể...

Được rồi, ngủ một giấc, quả nhiên đã trở về hình dáng cũ, hệt như cô đã đoán vậy.

Rồi đi rửa mặt súc miệng sạch sẽ. Vệ sinh cá nhân xong, Trình Tân lững thững bước ra khỏi phòng.

Vừa bước chân qua ngưỡng cửa phòng ngủ đã nghe mùi thơm phức xộc vào mũi.

Hôm nay, bởi vì Liêm Đường đã báo dì giúp việc tới sớm để dọn dẹp nhà cửa nên bây giờ, trong phòng khách và trên hành lang đều đã sạch bong sáng bóng, không dây một hạt bụi.

Đến cả bữa ăn sáng cũng đã được chuẩn bị tươm tất.

Lúc này, Liêm Đường đang ngồi bên bàn ăn, vừa đọc tin tức trên máy tính bảng, vừa cầm thìa khuấy nhẹ cháo trong bát.

Bát cháo này được chuẩn bị cho Trình Tân, định để nguội thêm một lúc rồi hẵng cho cô dùng.

Ngay lúc anh đang chăm chú đọc báo, bóng Trình Tân vụt lóe, giây lát đã nhảy phóc lên đùi anh.

Liêm Đường cúi đầu rũ mắt, nhìn vào bạn Trình Tân đang thân thiết ngược mắt trên đùi mình, vò nhẹ đầu cô: "Ngủ ngon không?"

"Meo -- "

"Đừng gấp, cháo vẫn còn nóng, cứ để thêm lúc nữa, sắp được ăn rồi."

Trình Tân gật gật đầu, lại giương mắt nhìn bát cháo trên bàn đầy mong ngóng. Thơm quá, hình như còn có mùi thịt, không biết là thịt gì nhỉ?

Chẳng qua, bất kể là loại thịt gì, cô đều có thể ăn tuốt. Hà hà.

Mặc dù phải thành khẩn khai ra chuyện mình có thể biến hình khiến cô có hơi cảm giác bị động, nhưng cũng có chỗ tốt là có thể công khai mặc sức ăn đồ ngon, không cần phải ngày ngày gặm thức ăn cho mèo, thức ăn cho mèo, thức ăn cho mèo thêm nữa.

Có vẻ như Liêm Đường cũng đã nhận ra, rằng dạo gần đây Trình Tân mãi chỉ ăn thức ăn loài người mà chê bôi các thức bổ sung dinh dưỡng và thức ăn cho mèo linh tinh, nên trong lòng có hơi băn khoăn. Anh hỏi: "Không ăn thức ăn cho mèo sẽ không sao thật chứ?"

Để Trình Tân có thể "giải bày thổ lộ", Liêm Đường đẩy máy tính bảng tới trước mặt cô, mở mục ghi chú.

Trình Tân chồm chân trước gõ chữ càn cạch, nhưng vì diện tích tiếp xúc của chân lên màn hình hơi lớn nên thường xuyên gõ sai.

Đợi cô gõ xong một câu, cháo đã âm ỉm vừa miệng.

"Yên tâm, tôi đâu phải là mèo bình thường. Tôi là bé mèo lợi hại có thể biến hình cơ mà. Còn cái gì thì từ từ sẽ ăn hết, nhưng sau này anh

không cần mua thêm mấy thứ đó thêm nữa. Tôi nghĩ là, tôi sẽ thích, sẽ vui hơn nếu được ăn thức ăn của con người, lại còn khỏe mạnh hơn, chạy nhảy cũng như có gió dưới chân ấy!"

Trình Tân gõ một câu rất dài. Liêm Đường đọc xong mà không nhận được cười.

Sau đó chỉ đáp lại cô có một chữ: "Được."

Thấy Liêm Đường cười, Trình Tân liền mở cờ trong bụng.

Liêm Đường đặt cô lên bàn, lấy kéo cắt nhỏ mấy miếng thịt trong bát, bỏ vào cái đĩa nhỏ của Trình Tân.

Trình Tân vừa sung sướng húp cháo, vừa thỏa mãn nhai rau cần thịt.

Thấy Liêm Đường không vội vàng ăn trước, mà còn chăm bẵm phục vụ mình thế này, chẳng hiểu sao... Cô có cảm giác, nhìn Liêm Đường bây giờ, có thể tưởng tượng ra dáng vẻ anh khi đã làm cha...

Hắn cũng chỉ thế này thôi nhỉ?

Ha ha, không biết con của Liêm Đường sẽ trông thế nào nhỉ? Nhất định là dễ thương lắm.

Hầu hạ chu đáo cho Trình Tân xong rồi, Liêm Đường mới bắt đầu cầm đũa dùng bữa.

Bữa sáng đã giải quyết xong, Liêm Đường thay quần áo đi ra. Thấy Trình Tân chờ sẵn ngồi chầu chực trước cửa, anh nghĩ một lát rồi hỏi: "Em cứ trốn trong nhà mãi không thấy buồn sao? Có muốn đến công ty đi dạo một vòng không? Cho khuây khỏa một chút?"

Công ty ấy à...

Hình như đã lâu lắm rồi chưa tới.

Thật ra, mỗi lần Liêm Đường đi làm, cô thui thủi một mình trong căn nhà rộng cũng thấy rất trống vắng, rất tẻ nhạt.

Cho dù một người có tự lạc quan, tự tìm thú vui cho mình thế nào thì sẽ vẫn có lúc mệt mỏi buồn chán. Những lúc thế này, tự động viên mấy câu, lên tinh thần là việc vô cùng quan trọng.

Đường như có một giọng nói từ sâu trong óc đang rủ rỉ dụ dỗ Trình Tân, bảo cô hãy mau đi cùng anh.

Trình Tân lưỡng lự mấy giây rồi lập tức gật đầu, meo meo đồng ý.

Được chứ được chứ.

Thấy Trình Tân đã gật đầu, Liêm Đường nói: "Được rồi, để phòng trường hợp em bỗng nhiên biến thành người, không bằng cũng mang theo cả mấy bộ quần áo đặt sẵn vào tủ đồ trong phòng nghỉ vậy, chuẩn bị trước cũng chẳng hại gì."

"Meo -- " Trai đẹp suy nghĩ thật chu đáo! Anh là tuyệt nhất!

Cứ quyết định vậy đi!

Qua lần lựa chọn quần áo cho Trình Tân vào hôm qua, Liêm Đường đã tự giác rõ ràng số áo của cô. Anh lặng lẽ đi thu xếp quần áo và giày cho cô, gấp gọn gàng vào túi và xách cả tới công ty.

Đến nơi, Trình Tân vẫn dai dẳng cùng ngồi cắm mắt vào màn hình máy tính với anh hồi lâu. Tất nhiên, những thứ số liệu trên đó thì phần lớn đều được tự động lọc bỏ cả. Cô chỉ xem một lúc mà đầu óc đã quay cuồng, sau cùng cam chịu mò về phòng nghỉ leo lên giường nằm ườn.

Trình Tân chiếm cả cái giường lớn, vừa tự ru ngủ, vừa suy nghĩ?

Rốt cuộc là tác nhân nào khiến cô biến hình được đây?

Hình như đó đều là những lúc cô đã thấm mệt, hoặc khi ngủ say mới biến hình?

Sau khi nhận ra manh mối này, cô lại bắt đầu hồi tưởng. Trước mỗi lần biến thân, trong người có cảm giác gì khác thường gì không nhỉ.

Nghĩ một hồi đã lăn quay ra ngủ.

Lúc 10 giờ, Liêm Đường có một cuộc họp.

Cuộc họp đang tiến hành thì có Tống Nhược Y theo mẹ bước vào phòng tiếp khách.

Lúc này, trong phòng khách chỉ còn có mẹ con hai người.

Tống Nhược Y lo lắng ngập ngừng: "Mẹ, không cần phải qua tận đây làm gì, anh họ sẽ không để ý tới chuyện ấy đâu."

Mẹ Tống Nhược Y, Vương Thu Vũ chỉ cười ung dung, nhẹ vỗ tay con gái, bảo: "Con chỉ có học hành là giỏi, còn ra xã hội, giao tiếp sao lại thật thà quá thế? Phải nhanh nhẹn lên, tự tạo cơ hội cho mình chứ. Mẹ biết con da mặt mình, ngại tự tìm đến, vậy hôm nay chúng ta chỉ đi dạo phố, rồi trùng hợp đi ngang qua nên mới thuận đường ghé vào, cơ hội tốt thế còn gì? Người tài giỏi đẹp trai như anh họ của con ấy, không có nhiều đâu, nhất định phải tranh thủ giữ cho chặt vào."

Tống Nhược Y nhớ tới lần trước, lúc mình và Liêm Tiểu lúng túng rời đi, rồi giọng nữ đã nghe được kia nữa, trong lòng lại thấy nao nao. Nếu bây giờ, cô nói với mẹ rằng có khả năng anh họ Liêm Đường đã quen bạn gái, có thể mẹ sẽ thôi ngay ý định này. Nhưng hiểm hoi lắm mới có một cơ hội để tới tận đây, cô không muốn cứ thế rời đi khi chưa thể thấy mặt anh một lần.

Cuộc họp kết thúc vào 1 tiếng sau.

Vừa trở lại phòng làm việc, trợ lý đã thông báo có người thân tới tìm.

Anh nhìn đồng hồ, dặn trợ lý: "15 phút sau hãy cho họ vào." Dặn xong, trợ lý cũng đã đi xa, Liêm Đường liền vào phòng nghỉ.

Mà lúc này, Trình Tân đã tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngày, và rất say.

Từ lúc Liêm Đường còn đang họp, cô đã đột ngột biến thành người.

Hơn nữa, cô đã mơ hồ mò ra được chút ít quy luật và dấu hiệu khi biến hình.

Những lúc cô đang mệt mỏi, khả năng biến đổi là rất lớn. Đương nhiên không có nghĩa là tất cả những lúc mệt sẽ đều có thể biến hình. Đây là một.

Hai, chính là trước khi biến hình, trong cơ thể sẽ bùng lên cảm giác nóng rực, chỉ loáng cái đã biến mất, rất nhanh, chắc chỉ khoảng hai giây.

Nếu cả hai điều này đều xuất hiện, tức là cô chắc chắn sẽ biến thành người chỉ ngay sau đó, nếu không thì cũng chẳng cách lúc biến hình bao xa.

Liêm Đường không ngờ sau lần biến hình trước, Trình Tân lại nhanh biến thêm lần nữa như vậy. Vì dù sao, lần trước, khoảng cách giữa hai kì biến thân của cô cách nhau khá xa, còn lần này thì chỉ mới qua mười mấy tiếng.

Lần này, Trình Tân cũng mặc một cái váy. Khi chọn đồ, Liêm Đường cảm thấy mặc váy rất tiện, lại không cần mang nhiều cái, cũng coi như một kiểu lười vặt.

Chiếc váy lần này là một cái đầm liền màu xanh biếc bó eo, phía trong là lớp vải lót bằng tơ lụa, mát lạnh sát vào da, ẩn dưới lớp lưới rủ mềm

đang dịu dàng lay động; kiểu áo hở vai làm lộ ra phần xương quai xanh thanh mảnh, tay áo lửng, ống loe. Màu sắc nhẹ dịu thế này rất phù hợp với người da trắng, vừa tôn da lại rất có thần.

Nhưng vì đang ở trong phòng, Trình Tân chỉ đi một đôi dép trắng. Chứ nếu đổi bằng giày cao gót, hẳn trông sẽ còn thanh thoát duyên dáng hơn hẳn.

Cô dựa người trên sô pha, cầm máy tính bảng của Liêm Đường lướt web. Tóc dài xõa vai, mấy sợi vương vất trước ngực, mấy sợi đi lạc sau lưng, hoàn toàn là dáng vẻ một em gái ngoan lành nhà bên, vừa tươi trẻ dịu dàng lại dễ thương, gần gũi vô cùng. Tuy cảm giác này không thể diễn tả rõ, nhưng trải nghiệm thị giác thì vẫn rất dễ chịu.

Liêm Đường vừa đẩy cửa đã được chiêm ngưỡng ngay một cảnh tượng thế này, lập tức, một thứ gì đó nhanh chóng mọc mầm, bén rễ sâu trong tim.

Trình Tân ngoảnh lại theo tiếng động, vừa thấy là Liêm Đường liền đứng ngay dậy, lon ton chạy tới trước mặt anh khoe khoang.

"Xem này! Tôi lại biến hình rồi! Quần áo ở đây chỉ có váy, tôi chọn một cái mặc đại thôi, chắc không xấu chứ?"

Liêm Đường chầm chậm hồi thần, lại gần cô: "Đẹp lắm, đã tìm ra được quy luật biến đổi chưa?" Trước đó họ đã từng thảo luận về vấn đề này, đương nhiên là Trình Tân gõ chữ, anh nói chuyện.

Trình Tân bám sát theo anh, cùng vòng về chỗ sô pha ngồi xuống cạnh Liêm Đường, đáp: "Cảm giác như cũng sắp tìm ra rồi. Anh có nhận thấy không nhỉ? Hình như mỗi lần tôi biến thành người đều là những lúc mệt mỏi rồi, rồi từ lần này lại liên tưởng tới cảm giác của những lần biến hình trước thì, mỗi khi sắp sửa biến hình, trong người đều thấy nóng lên, kiểu nóng rát hừng hực ấy, nhưng chỉ một loáng là hết liền, cỡ mấy giây

thôi, nên cũng rất khó nhận ra." Thật ra, Trình Tân lại thấy cảm giác nóng rát đó rất giống kiểu bốc hỏa xuất hiện mỗi lần đến tháng, chính là cái loại bốc hỏa vào khoảng một tuần trước mỗi kì ấy. Là cái loại cảm giác bức bối trong người, lòng bàn tay lòng bàn chân bừng lên như lửa đốt. Nhưng lại nghĩ, dù gì người đối diện cũng là đàn ông, không cùng giới tính, nói mấy cái thứ triệu chứng đến tháng kiểu này thì, cứ thấy thế nào ấy. Thế là lập tức đổi lời thành chỉ còn cảm giác khô nóng.

Liêm Đường vượt cảm suy tư: "Có thể tìm được phần nào quy luật, cũng đã là một biến chuyển tốt. Lát nữa sẽ có người tới, em, ừm, giúp tôi một việc được không?"

Trình Tân thoáng sửng sốt, thấp thỏm hỏi lại: "Tôi giúp được gì cho anh à? Nếu được thì chắc chắn tôi sẽ giúp." Nói xong, cô lại càng bồn chồn hơn. Dù sao, cô cũng chẳng hay biết gì về công việc của Liêm Đường, hay của những người anh tiếp xúc, biết giúp thế nào được cơ chứ? Nếu bảo làm một chân phụ giúp phiên dịch tiếng Pháp thì đã chẳng hề gì. Hồi trước, vì kiếm tiền nên cô học hành rất chăm chỉ, từng nhận dịch thuật không ít các sáng tác nổi tiếng bằng tiếng Pháp.

Nhận thấy vẻ căng thẳng trên nét mặt Trình Tân, Liêm Đường dịu giọng trấn an: "Đừng lo, lát nữa, bất kể nghe thấy cái gì, em cũng chỉ cần mỉm cười là được?"

"Thật á?" Đơn giản như vậy?

"Đúng vậy. Còn bây giờ, đi pha giúp tôi một ly cà phê được không?"

"Được!" Pha cà phê thì có gì khó! Trong phòng nghỉ có đầy đủ dụng cụ để pha cà phê. Trình Tân gật đầu đồng ý, đứng dậy đi về phía quầy bếp, bắt đầu công việc pha chế cao cả.

Liêm Đường thì đứng dậy ra ngoài trước, vừa đi còn vừa ngoảnh lại dặn Trình Tân: "Cẩn thận bỏng đấy."

"Người ta không có gốc thế đâu! Anh đi làm việc đi, pha xong tôi sẽ bưng ra cho."

"Làm phiền rồi!"

"Phiền phức gì chứ, khách sáo quá đi!" Trình Tân cười tươi hơ hớ trong khi tay chân vẫn nhanh nhẹn khuấy đảo. Quên nói, trước kia cô cũng từng làm thêm ở quán cà phê, mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ, đến rang xay cà phê cô còn làm được nữa là.

Liên Đường đẩy cửa phòng nghỉ bước ra. Cửa vừa khép, Vương Thu Vũ và Tống Nhược Y đã nổi đuôi bước vào.

Trên tay Vương Thu Vũ đeo chiếc túi xách hiệu Chanel, mặc cái quần ống rộng màu tro xám và chiếc áo tay lỡ kiểu cúc giữa phục cổ, mái tóc ngắn uốn xoắn rất mốt, trông có vẻ là một người phụ nữ thời thượng.

Tống Nhược Y thì diện bộ váy màu vàng tơ không tay, khoác thêm lớp áo khoác dài chống nắng tinh khôi, phối kèm túi xách đính ngọc trai chói lóa.

Vừa gặp Liên Đường, Vương Thu Vũ đã niềm nở cười hỏi: "Không đường đột quá chứ? Bác đi dạo phố với Nhược Y, sức nhớ mới cuối năm ngoái con bé vẫn còn đang thực tập ở công ty cháu nên nhân tiện tới cảm ơn đôi câu. Lần đó thực sự đã làm phiền cháu rồi."

Liên Đường cũng khách sáo cười đáp: "Chuyện nhỏ thôi ạ, bác gái đừng bận tâm làm gì. Mời bác và em ngồi." Dứt lời, trợ lý đã bưng đồ uống vào, đặt xuống trước mặt mẹ con hai người.

Liên Đường cũng ngồi xuống chiếc sofa đối diện.

Tống Nhược Y chủ động thăm hỏi Liên Đường: "Anh họ vẫn tốt ạ, lần trước đã làm phiền anh nhiều quá."

"Đều là người nhà cả, không cần khách sáo thế." Giọng Liêm Đường vẫn đều đều, lễ phép tôn trọng, không một chút thất lễ. Nhưng nếu tinh tế thì vẫn có thể cảm nhận được đôi chút khoảng cách trong sự lịch thiệp này.

Vương Thu Vũ rất hài lòng với thái độ của Liêm Đường. Người đàn ông tốt thế này, phải nên ghép thành đôi với con gái mình mới đúng.

"Bác cứ bảo Nhược Y mời con bữa cơm để cảm ơn mãi. Mà con bé này, phải mỗi tội hay xấu hổ, cứ nói sợ làm ảnh hưởng tới công việc của con -- " Vốn ý Vương Thu Vũ định nói tiếp là, dù gì hôm nay cũng đang có thời gian, nếu đã gặp, vậy nên cùng đi ăn bữa cơm linh tinh.

Lời còn chưa dứt, từ phía phòng nghỉ đã truyền ra một giọng nữ khiến bất cứ ai cũng không thể phớt lờ.

Đều là phụ nữ, Vương Thu Vũ cũng không thể phủ nhận, cô gái này quả thật vô cùng xinh đẹp, đúng là thu hút mọi ánh nhìn. Ngũ quan dù sắc sảo, nhưng vẫn mang vẻ đẹp đặc trưng kiểu Trung Hoa, đã làm nét sắc bén tây phương kia dịu dàng đi phần nào, cả dáng vóc cũng không thể soi mói.

Trình Tân bưng cà phê đi tới cạnh Liêm Đường, đặt cà phê xuống trước mặt Liêm Đường, lại cùng mỉm cười đối mắt với anh sau đó mới lễ phép ngồi xuống đối diện hai người kia, mỉm cười, gật đầu chào hỏi.

Liêm Đường đã nói rồi, cứ cười là được.

Vương Thu Vũ đánh giá Trình Tân, lại không nhận được đánh mắt quan sát con gái.

Tống Nhược Y ngậm miệng như hến, mắt mở trừng trừng nhìn đắm đắm vào Trình Tân.

Chỉ so sánh về ngoại hình, cô đã thua rồi.

Liêm Đường thoải mái giới thiệu: "Đây là bạn gái cháu, tên là Tiểu Tiểu, chắc bác và em còn chưa gặp cô ấy bao giờ nhỉ. Tiểu Tiểu, mau chào hỏi bác gái và em họ đi." Nói xong còn nhìn Trình Tân bằng ánh mắt rất mực dịu dàng, tha thiết.

Tuy rằng Trình Tân chỉ muốn tặng ngay cho Liêm Đường một cái lườm cháy mặt, nhưng cũng biết giờ phút này phối hợp với anh mới là thượng sách. Thế là vẫn ngoan ngoãn mỉm cười thân thiết: "Chào bác gái, chào em họ."

Mặt mũi Tống Nhược Y u ám, ủ dột. Trước đó, cô còn định làm như không hay biết gì, dù gì anh họ vẫn chưa công khai giới thiệu cơ mà.

Vẫn còn ôm hi vọng may mắn.

Nhưng bây giờ, nghe lời khẳng định chắc nịch từ miệng anh, cô đã thực sự tuyệt vọng.

Giọng nói cô nghe thấy lần trước, hẳn chính là của cô gái này rồi. Xem ra, họ đã qua lại với nhau từ rất lâu. Đến cả khi đi làm, anh họ cũng dẫn cô ấy theo.

Hơn nữa, nhìn hình ảnh liếc mắt đưa tình của họ mới này, lòng cô đã quặn lên ê ẩm vì ghen tị và hâm mộ.

Vương Thu Vũ vẫn còn khá trấn tĩnh, cười hỏi: "Trông cô bé xinh quá, đã dẫn về gặp ba mẹ gì chưa?"

Mặt Liêm Đường không mấy may biến đổi: "Cô ấy chưa chịu về ra mắt sớm quá, còn định thêm thời gian nữa, lại tìm cơ hội thích hợp rồi tính tiếp. Nhưng mà, dù thế nào, cháu cũng nghe cô ấy cả." Trong giọng nói lộ rõ yêu chiều.

Lúc Vương Thu Vũ và Tống Nhược Y dợm bước rời đi, Liêm Đường còn giữ lại: "Không bằng buổi trưa cùng đi dùng cơm, coi như tiếp đãi bác và em."

Vương Thu Vũ đáp: "Không cần đâu, bác mới nhớ là còn chút việc, không quấy rầy cháu làm việc thêm nữa."

"Đã vậy, thì lần sau rảnh rồi lại cùng đi."

Người đã đi hết. Trình Tân nhìn Liêm Đường.

"Bạn gái? Vừa nãy bị anh dọa gần chết luôn..." Đến tận lúc này, tim Trình Tân vẫn đang đập thình thịch rối loạn trong lồng ngực. Vương Thu Vũ và Tống Nhược Y đều giật mình khi nghe những lời ấy, nhưng cô cũng đâu hơn gì. Có khác là, cô ngụy trang tốt hơn họ thôi.

Liêm Đường ngấm dáng vẻ bối rối vỗ ngực của Trình Tân, tay bưng cà phê mà ý cười trong mắt đã tràn cả ra ngoài. Anh nhấp một ngụm, nói: "Pha rất ngon, cảm ơn."

Được khen, Trình Tân kiêu ngạo hất cao cằm. Đương nhiên rồi, dù gì cũng là người từng làm thêm tại quán cà phê, không ngon mới lạ đó.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Chuyện Tống Nhược Y tìm tới công ty, tự nhiên chẳng mấy đã truyền tới tai Lâm Như Ngọc. Trên dưới toàn công ty, trừ tổ trợ lý riêng của Liêm Đường ra, thì cô chính là người quan tâm nhất tới mọi động tĩnh của anh.

Nguyên tưởng lần này Tống Nhược Y có mẹ đi theo trợ trận, hẳn Liêm Đường sẽ chạy không thoát, ít nhất cũng phải mời một bữa cơm mới may tiền đi được. Chẳng ngờ, hai người này chỉ mới ngồi một lát, còn chưa kịp nóng đít đã vội vã bỏ chạy rồi?

Quan trọng nhất chính là, thậm chí Liêm Đường còn không xuống lầu tiễn.

Điều này nói lên cái gì?

Nói rõ là, đã có chuyện gì vượt quá sức tưởng tượng của hai người bọn họ?

Vậy, rốt cuộc đó là chuyện gì?

Mà lại đi nhanh đi chóng đến thế?

Nếu kiên nhẫn ngồi thêm nửa tiếng nữa, vậy mời cơm trưa đã là chuyện đôi bên ngầm hiểu rồi. Sao không dừng lại thiếu kiên trì vậy nhỉ?

Cơ hội tốt nhường ấy, mà vẫn có thể dễ dàng bỏ qua?

Đại não Lâm Như Ngọc nhanh chóng vận động, nhưng vẫn không đoán ra nổi bí ẩn trong này.

Cứ mãi cảm thấy còn có điều mờ ám.

Lâm Như Ngọc vốn là kẻ to gan, giờ phút này lòng đã tự nảy sinh suy đoán. Lại nhớ tới cuộc họp mới mở vừa nãy, cô có thể mượn cớ là có nội dung không hiểu để tới phòng Liêm Đường thăm dò ít chuyện. Ngộ nhờ tin đồn chỉ là tin đồn, người đi chỉ có mẹ Tống Nhược Y, còn cô nàng đó vẫn mặt dày mọc rễ ở phòng anh thì phải làm sao? Vậy nên, lựa chọn tốt nhất bây giờ chính là tới thẳng làm cho ra nhẽ.

Đầu nghĩ không bằng tay làm.

Lâm Như Ngọc cầm tập tài liệu bước về phía thang máy.

Giây phút tiếng gõ cửa vang lên, Trình Tân còn đang thành thoi nằm trên giường lướt web. Đã lâu lắm cô không được quang minh chính đại đọc tin giải trí, dạo weibo rồi.

Đang đọc hăng say, bỗng có tiếng Liêm Đường từ ngoài gọi vọng vào: "Tiểu Tiểu, rót giúp anh ly nước được không?"

Lúc ấy, Lâm Như Ngọc vừa mới ngồi xuống đối diện Liêm Đường bỗng giật nảy.

Tiểu Tiểu?

Con mèo đó?

Rót nước?

Chuyện quái gì vậy?

Còn đang ngơ ngẩn, đã thấy bóng một tiểu mỹ nữ khiến người ta không thể rời mắt đang bước từng bước ra khỏi phòng nghỉ. Xét từ tuổi tác, đây quả thực là tiểu mỹ nữ. Lâm Như Ngọc tuyệt sẽ không thừa nhận đối phương là một đại mỹ nữ.

Lâm Như Ngọc ngơ ngác nhìn Trình Tân - cũng với nét mặt ngu ngơ y vậy - đi tới bên cạnh Liêm Đường, trơ mắt nhìn cô gái đó đưa ly nước cho anh.

Trình Tân nhẹ nhíu mày lườm Liêm Đường. Liêm Đường thì mỉm cười nhìn lại Trình Tân, còn tranh thủ nháy mắt với cô.

Không nói cũng biết, lại muốn mời tui phối hợp diễn rồi đây.

Trình Tân mừng rơn.

Lúc này, Lâm Như Ngọc đã không nén nổi tò mò: "Vị này là?"

Liêm Đường cầm ly nước, vẻ mặt như chỉ vừa sức nhớ ra: "Đây là bạn gái tôi, Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu, đây là giám đốc Lâm, em có thể gọi cô ấy là chị Như Ngọc."

"Chào chị Như Ngọc ạ, em tên Tiểu Tiểu, bạn gái... của Liêm Đường." Nói xong, Trình Tân vòng tay qua khuỷu tay Liêm Đường, dáng vẻ vô cùng thân mật ân ái, đồng thời cười thật tươi nhìn chăm chăm vào Lâm Như Ngọc đang cố trấn tĩnh đối diện.

Cả người Lâm Như Ngọc như đã chìm trong lu giấm, mùi chua bốc lên ngùn ngụt mỗi phút mỗi giây. Cô ra vẻ như hiểu kì, hỏi: "Trông Tiểu Tiểu có vẻ nhỏ hơn Liêm Đường nhiều nhỉ, cô bé bao nhiêu tuổi rồi?"

Liêm Đường tự nhiên phủ tay mình lên tay Trình Tân: "Tuổi tác đâu phải vấn đề. Tôi còn tưởng Như Ngọc chuyên mảng nghiên cứu phát triển, hẳn sẽ không phải người có tư tưởng bảo thủ vậy chứ. Cô thấy tuổi tác là vấn đề à?"

Lâm Như Ngọc chỉ biết ngậm đắng nuốt cay, nhắm mắt trái lòng: "Đâu có."

Trình Tân vẫn luôn cười. Ngoài chào hỏi, nhiệm vụ của cô không gì hơn một câu nói.

Nhưng cô cũng đã nhìn ra rồi. Chỉ cần đứng bên cạnh Liêm Đường, tự khắc thù hận sẽ kéo tới.

Về những tin lẻ đường xung quanh Lâm Như Ngọc, lúc trước, khi còn bám dính bên Liêm Đường, Trình Tân đã nghe được không ít, tự nhiên cũng rõ ràng sự mến mộ của Lâm Như Ngọc dành cho Liêm Đường.

Xem ra anh trai đẹp trai còn từng rất phiền não vì việc này đây. Chẳng thế mà bây giờ, vừa mới xuất hiện một người có thể cản hoa đào giúp, anh đã vận hết sức bình sinh để lợi dụng cô. Chà chà, xong chuyện nhất định phải đào ít phí khổng cực mới được!

Chỉ là, ăn uống mặc ở của cô bây giờ đều do anh cho, phí khổng cực gì đó, Trình Tân cũng chỉ dám tự sướng trong lòng thôi chứ nào dám mở miệng đòi thật. Kể ra, việc này cũng đâu có tốn sức gì mà cần phí khổng cực?!

Hừ, cứ đợi đến lúc cô có thể kiểm soát chuyện biến thân đi. Lúc đó, cô sẽ có thể đi làm, đi làm rồi tức là sẽ có tiền lương.

Có tiền tức là có sức mạnh.

Cô không muốn làm bông hoa trong nhà kính, phải dựa dẫm vào kẻ khác cả đời.

Cô cũng không muốn mặt dày ngửa tay xin tiền ai, vì cứ thấy không thoải mái, thỏa mãn như tiêu tiền của mình tự làm ra.

Quả nhiên, muốn nhẹ lòng sung sướng làm một bông hoa trong nhà kính, được người khác chăm bẵm nuôi dưỡng, cũng cần phải có tố chất nhất định.

Cô thì không làm được... Lúc là mèo còn dễ nói, dù sao, đó cũng là lối thoát duy nhất ở thời điểm ấy.

Nếu tương lai có thể tự kiểm soát chuyện biến thân, được hoạt động dưới tư cách một con người, vậy cô vẫn mong mình có một công việc, sống cuộc sống đầy tự tôn.

Cho nên, mỗi lần biến thân, Trình Tân đều thấy lòng bao hi vọng.

Nhất là càng về sau, thời gian biến thân của mỗi lần ngày càng dài, cô lại càng vui như sắp phát điên.

Chờ Lâm Như Ngọc ôm lòng đau như cắt thất thểu ra khỏi phòng, phút chốc, Trình Tân đã đặt mông ngồi phịch xuống sofa, mệt mỏi rũ rỏi.

"Tuy là chỉ cần đứng yên làm linh vật, mỉm cười là qua chuyện, nhưng vẫn mệt lắm luôn đó."

"Diễn không tệ." Liêm Đường hí mắt khen ngợi.

"Hề hề, chắc bây giờ có nhiều người đang suy đoán là anh trâu già gặm cỏ non lắm đó, không sợ gì à?"

"Bị theo mới sợ. Còn bây giờ ai nấy đều cho là tôi có một cô bạn gái trẻ trung xinh xắn thế này, sợ gì chứ?"

"Hóa ra là anh sợ gái theo, ha ha." Trình Tân chọc ghẹo.

Nhưng kì thực, cô nghĩ, một người tốt như anh, được nhiều người yêu quý theo đuổi âu cũng là bình thường. Nếu cô gặp được một người giỏi giang vừa mắt, chắc chắn cô cũng muốn cố gắng thử một lần, không thử thì sao biết là có được hay không?

Nghĩ tới đó, "tiểu mỹ nữ" sa cơ lỡ vận không khỏi nghiêng đầu ngăm bạn Liêm Đường hiện vẫn đang chăm chú vào mớ tài liệu trên tay kia, sau

đó lại chột dạ vội vàng dời mắt.

Lòng tự kiểm điểm: Trình Tân ơi là Trình Tân, mày cứ dán mắt vào trai đẹp thế làm gì? Mày muốn làm gì?! Anh trai đẹp trai đã nhiều chuyện phải lo lắng rồi, mày lại còn muốn tạo thêm rắc rối cho anh, bộ muốn bị người ta ghét sao hả?

Vừa nghĩ có thể một ngày nào đó sẽ bị anh chê ghét, Trình Tân liền co vùi rụt cổ. Ôi sợ quá, sợ không dám nghĩ bậy gì nữa luôn rồi.

Hừ, tui còn là vợ yêu của anh nữa đó nha! Anh trai đẹp trai miệng vàng lời ngọc!

Lâm Như Ngọc không thể chấp nhận sự thật rằng cô đã nén lòng giữ kín bao khát vọng với anh bao năm như thế mà lại thua trong tay một cô bé con mới tí tuổi đầu thế này, một con bé còn nhỏ hơn cả Tống Nhược Y!

Có cho vàng cô cũng không ngờ được, Liêm Đường vậy mà lại thích kiểu con gái thế này. Phong cách nhu mì mong manh thế này, quả thật là cách cô một vạn tám ngàn dặm.

Khó trách anh vẫn luôn thờ ơ với cô, luôn nghiêm túc coi cô như đồng nghiệp... chẳng một chút hứng thú...

Trước kia cô còn chưa cam lòng từ bỏ, nhưng bây giờ... Kể vẫn có một chút xíu chưa thể dứt hẳn...

Thực sự rất không cam tâm.

Chẳng lẽ, tên đàn ông nào cũng thích loại con gái yếu ớt cần bảo vệ thế ư?

Lâm Như Ngọc vút lại một tiếng hừ lạnh khinh thường, phẫn hận bỏ đi.

Không chừng chẳng bao lâu nữa, Liêm Đường sẽ chán ngay thôi. Đến lúc đó, nhất định anh sẽ nhận ra, ai mới là người phụ nữ thích hợp nhất với anh.

Đồng thời, Lâm Như Ngọc cũng chợt nảy sinh chút thất vọng đối với Liêm Đường.

Cô còn tưởng người đàn ông cô thích sẽ có phần nào khác biệt với bọn đàn ông tầm thường, sẽ chẳng thể thích nổi cái kiểu con gái mà chỉ liếc một cái đã biết là không thể sống sót mà không dựa dẫm vào ai đó, kết quả thì sao? Lại cũng rất một chủ nghĩa đàn ông thâm căn cố đế.

Cô có cần phải nhất quyết đeo đuổi anh, có cần kiên trì thêm nữa không?

Cô mệt lắm rồi.

Ở đây, tâm tư Lâm Như Ngọc đang trăm ngàn biến chuyển, tựa như ngũ vị chan hòa, lẫn lộn phân tán, chẳng thể nắm được là vị chi.

Còn ở một nơi khác, Trình Tân chưa kịp tự sướng bao lâu thì đã nghe như có tiếng "pạch" lướt vụt qua tai, toàn thân chợt biến thành hư ảnh, khiến mớ quần áo mất điểm tựa phút chốc ngã rạp xuống sô pha như rạ đổ. Trình Tân chôn thân trong đống quần áo, lồi trái kéo phải, mãi không tìm được cửa ra. Cuối cùng vẫn là Liêm Đường đi tới, động tay nhắc cô ra từ dưới váy, thuận tiện xách theo một cái... quần lót...

Trình Tân bưng gương mặt đỏ hỏn ra chiều đạo mạo lắm. May là có lông mèo che giúp, không bị ai nhìn ra vết đỏ trên mặt cô.

Liêm Đường vẫn nghiêm mặt như pho tượng, bình thản gấp quần áo của cô lại rồi mang vào cất trong phòng nghỉ.

Lẫn lộn một hồi, mãi cũng tới giờ cơm trưa.

Liêm Đường không định ra ngoài ăn, chỉ bảo trợ lý nhân người mang bữa trưa lên, rồi vừa vuốt ve Trình Tân, vừa dịu dàng hỏi han cô.

Liêm Đường: "Em không có người nhà à?"

Trình Tân lắc lắc đầu.

Liêm Đường: "Nhất định không thể chỉ có một con mèo như em là có thể biến thành người được. Nếu có thể gặp lại người nhà thì chắc sẽ nắm được quy luật biến hình nhanh hơn." Anh khẳng định chắc nịch. Trình Tân tuyệt đối không thể là cá thể đột biến duy nhất, có lẽ vẫn còn có một quần thể đặc thù có thể biến hình như vậy không chừng.

Vấn đề này, Trình Tân cũng từng nghĩ tới. Nhưng từ khi cô có ý thức là đã bị chủ tiệm thú cưng bế đi, sống trong một tiểu khu nọ.

Còn về tại sao mình lại xuất hiện trong tiểu khu đó, cô tuyệt đối không hay biết. Đó là tiểu khu nào, cô cũng chẳng có một chút khái niệm.

Lẽ nào là do hồi cô còn bé tí, trong nhà gặp phải chuyện gì, nên vô tình để lạc?

Trình Tân và Liêm Đường đã đoán không sai.

Đúng là đời này, Trình Tân không phải cô nhi. Cô có người nhà. Người nhà quả thật cũng đã làm lạc mất cô.

Còn lạc kiểu gì, thì lại là một câu chuyện rất dài.

Nhưng vẫn may, vào giờ phút này, ở một nơi nào đó trong thành phố, có một người đang mở to mắt nhìn thật kĩ hình ảnh và video trên weibo của Liêm Đường, vui mừng hớn hở nói với người bên cạnh: "Đây nhất định là em gái rồi!" Vì sao lại chắc chắn như vậy à, tất nhiên là vì cái lốt mèo của Trình Tân rồi.

Vẻ ngoài của con bé cực kì giống với mẹ anh. Hơn nữa, bởi sự đặc biệt của giống loài, nên màu lông trắng thuần khiết cao quý của giống mèo Nhã Lễ này, chỉ có mẹ anh ta mới có thể sinh ra. Vì mẹ chính là một trong hai người giới tính nữ duy nhất trong tộc, cùng với người dì nhỏ của anh, chỉ có hai vị này mới có thể sinh ra những bé mèo thuần chủng cao quý nhất. Con mèo trong video này trăm phần trăm chính là em gái anh ta.

Anh trai Trình Tân tên là Cổ Ý. Do một sai sót, lơ là của người hầu, nên sau khi em gái lạc mất một thời gian dài như vậy mà đến tận bây giờ mới có thể tìm thấy trên mạng.

Dù sao, những con mèo được con người coi như thú cưng bình thường sẽ rất hiếm khi được xuất hiện trong những trường hợp và hoạt động công khai thế này, nên việc tìm em gái Cổ Tân thật chẳng khác nào mò kim đáy bể. Huống chi, họ vẫn không biết liệu cô có được loài người nào nhận nuôi hay không.

Thậm chí ba mẹ còn mãi đinh ninh rằng em gái bé bỏng đã chết yếu từ lâu. Vì lúc bị lạc, con bé vẫn còn là đứa trẻ non nớt, thơ dại, sinh mạng mong manh có thể lìa đời bất cứ lúc nào.

Tốt quá!

Cả nhà họ sẽ đón con bé về!

Trình Tân chả linh cảm được bất cứ mảy may gì về việc này. Cô lượn lờ cả ngày trong công ty, còn tình bơ nhận vai bạn gái anh tận hai lần nên đã mệt lả đến nơi, vừa về tới cửa nhà đã nhào ngay lên giường ngáy o o, bỏ luôn cả bữa tối.

Liêm Đường cũng đến hết cách với cô.

Hôm sau, Liêm Đường hỏi cô có muốn đến công ty với anh không, Trình Tân ra hiệu rằng muốn ở nhà nghỉ ngơi một hôm, để bữa khác sẽ đi

chơi tiếp.

Tất nhiên Liêm Đường sẽ không ép uống "vợ yêu" nhà mình làm gì. Anh cam chịu đi làm một mình, chỉ là trước khi đi có để lại cho Trình Tân một chiếc điện thoại, còn cất công đăng kí cho cô một số điện thoại tạm thời để có thể vào wechat linh tinh.

Liêm Đường thông thả buông từng chữ vàng ngọc: "Phí cực khổ cho vở diễn hôm qua của em. Sau này nếu có ai muốn xin wechat, thích thì cứ thêm, nhưng cỡ như mấy đám Lãnh Trạc hay Dịch Viễn Sơn thì... không cho cũng không sao..."

Trình Tân dụi dụi vào Liêm Đường. Dù không thể nói, nhưng không thể phủ nhận sự cảm kích lớn lao của cô trước những hành động hết sức tỉ mỉ chu đáo của Liêm Đường.

Trình Tân không tài nào ngờ được, Liêm Đường mới đi không bao lâu thì một chậu máu chó ngoại cỡ đã đang chờ đón sẵn, đập cho cô sững sốt ngỡ ngàng, mất hết cả phương hướng.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Trình Tân ngủ không sâu, trong lúc nửa mê nửa tỉnh còn cảm giác có người đến gần.

Cô vụt mở mắt, không một bóng người, nhưng lại thấy có 3, 4 con mèo.

Có một con mèo trưởng thành, toàn thân một màu trắng tuyết, lông đuôi xù và dài, còn dài hơn cả đuôi cô. Nhưng rất đẹp. Vẻ ngoài của nó lại giống cô y đúc, nói cho chuẩn xác, phải là cô giống nó y đúc.

Con mèo trắng đó dụi nhẹ lên mặt Trình Tân một cách đầy thân thiết.

Sau đó, Trình Tân nghe thấy giọng nói của nó.

Cô không thấy bất cứ cử động nào trên miệng nó, nhưng âm thanh ấy vẫn rõ mồn một trong đầu.

Nó nói: "Bé yêu của mẹ, mẹ tới đón con về nhà đây."

Cái gì?

Cái quái gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì thế?

Trình Tân lui vội về sau, co mình nơi đầu giường, mắt mở trừng trừng nhìn chăm chú vào con... hai con... ba con... bốn con, bốn con mèo! Bọn nó vào đây bằng cách nào vậy!

Ngoại trừ con mèo trắng tự xưng là mẹ cô kia, vẫn còn một con mèo đen tuyền có đôi mắt màu nâu vàng chói, cùng với hai con mèo màu trắng bạc có vòng lông xám sáng bao quanh cổ như khăn quàng. Trừ con mèo đen, ba con mèo khác, toàn bộ đều thuộc giống mèo lông dài, thoát trông bông bênh rất có tiên khí.

"Em gái, anh trai em đây, hôm qua anh còn bế em nữa mà, em không nhớ anh à?" Cổ Ý len người lên trước, hỏi.

Một giọng nói trầm ấm nói với con mèo vừa lên tiếng: "Con bé còn nhỏ thế, nhớ mày thế nào được."

Con mèo trắng thì đến bên Trình Tân, nâng chân xoa đầu cô, nói: "Bé ngoan, mẹ xin lỗi, đến tận bây giờ mới tới đón con được." Trong mắt nó chứa chan bao áy náy và vui mừng khi được gặp lại Trình Tân, đan xen, trộn lẫn vào nhau.

Trình Tân không biết bọn họ phát ra tiếng nói bằng cách nào. Nhưng cô thì không thể nói chuyện, chỉ biết vò đầu bứt tai, vắt óc suy nghĩ, làm sao mới có thể nói ra thắc mắc của mình được đây.

Tựa như nhìn ra vẻ nghi hoặc trên mặt cô, mèo trắng dịu dàng chỉ dẫn: "Con chuyển những lời muốn nói thành ý nghĩ, giống như vừa nãy con mới nghĩ là "Cái quái gì vậy?" ấy."

Trình Tân nghe tới mặt mày ngu ngơ, sau đó lại thấy hơi xấu hổ.

Những con mèo này lại có thể trao đổi qua suy nghĩ!

Dường như mèo trắng đã nghe rõ suy nghĩ của cô. Nó gật đầu, đáp một câu khẳng định: "Đúng vậy."

Trình Tân bất giác nuốt nước miếng cái ực.

Mèo trắng còn nói: "Nhưng con yên tâm, Trì Ngôn không nghe được. Chúng ta là người thân cùng huyết thống nên mới có thể giao tiếp bằng suy nghĩ."

Thì ra là thế. Trình Tân thở phào nhẹ nhõm.

Cô thử nói lên nghi vấn trong lòng: "Vậy tức là, chỉ có những con mèo có liên hệ máu mủ, thuộc giống mèo của chúng ta, mới có thể giao tiếp qua suy nghĩ?"

Ba con mèo đồng loạt gật đầu.

Mèo đen Trì Ngôn không nói gì, chỉ im lặng đánh giá Trình Tân.

Lúc này, Trình Tân đã hiểu được sơ lược tình hình, cũng hướng mắt sang con mèo đen im ắng này giờ.

Anh trai Trình Tân, Cố Ý giới thiệu: "Đây là anh Ngôn của em đấy."

Mèo đen gật đầu với Trình Tân.

Trình Tân cũng lịch sự gật lại đáp lễ.

Mèo trắng nói: "Tân Tân, mọi người đến đón con về nhà. Trước kia là do không biết tin tức của con, không tìm được con, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được, gia đình chúng ta có thể đoàn tụ được rồi."

Đã tìm được người thân kiếp này, đương nhiên Trình Tân hết sức vui vẻ. Nhưng vui xong rồi, vừa nghe sắp phải đi, cô bỗng ngẩn người?

Phải đi rồi ư?

Cứ bỏ đi như thế ư?

Còn anh trai đẹp trai thì sao?

Trình Tân hỏi: "Đi tới đâu ạ?"

"Về nhà."

"Nhà chúng ta ở đâu?"

Nhìn ra vẻ lo lắng suy tư trên gương mặt Trình Tân, mèo trắng dùng chất giọng vẫn không mấy may dao động để trấn an cô: "Đừng lo, nếu sau này con muốn gặp cậu ta thì vẫn có thể về thăm được. Chúng ta cũng sống trong thành phố này, nhưng dưới một thân phận khác." Trước khi tới đây, họ có tìm hiểu được một vài thông tin về Liêm Đường, đã biết cậu ta đối xử tốt với Tân Tân, nên tất sẽ không có ác ý.

Cũng sinh sống trong thành phố này?

Trình Tân lập tức mở cờ trong bụng, ném phăng nỗi lo vừa rồi.

Còn tưởng lần này đi rồi, sẽ không bao giờ được gặp lại anh trai đẹp trai nữa chứ. Nếu đến cả từ biệt anh cũng không thể làm cho đảng hoàng, cứ đi thế này, chuyện về sau biết tính làm sao...

Có thể gặp lại là tốt rồi.

Nhưng Trình Tân vẫn còn hơi chần chừ.

Cô nói: "Gặp như vậy sao? Có thể thư thả thêm mấy ngày... Không, một ngày là đủ rồi, tôi muốn nói tạm biệt với... chủ nhân."

Con mèo màu trắng bạc có hình thể khá lớn nói: "Không được. Chúng tộc nhà chúng ta vốn đặc biệt, không thể có liên hệ quá nhiều với loài người. Con đã ở đây quá lâu rồi, còn nấn ná thêm, e dễ có điều bất trắc."

Đúng vậy, quả thật là một dòng tộc không bình thường.

Ông ta nói không sai.

Nhưng dù thế, Trình Tân vẫn thấy lòng biết bao không nữa.

Nhưng lại chẳng thể làm gì.

Cô không muốn vừa mới tìm được người nhà mà đã khiến họ gặp phải nguy hiểm.

"Còn một vấn đề nữa."

"Chuyện gì?"

"Chủng tộc của chúng ta... Có phải có thể biến thành người không?"

Cổ Ý hớn hờ hỏi lại: "Tân Tân, em từng biến thành người rồi à?"

Trình Tân gật gật đầu, đáp: "Nhưng thất thường lắm, thời gian biến hình mỗi lần cũng không lâu, vẫn còn chưa hoàn toàn kiểm soát được."

Mèo trắng mỉm cười hiền từ: "Có thể biến hình, tức là con đã trưởng thành." Dứt lời, ánh mắt lại thấp thoáng liếc về Trì Ngôn đứng phía sau.

Cổ Ý cũng cười cười nhìn Trì Ngôn.

Trì Ngôn hướng mắt né tránh, hơi có vẻ mất tự nhiên.

Cổ Sinh ngăm nhìn Trình Tân, ánh mắt đầy trù ẻo. Phù Khanh ngả đầu dựa vào cổ chồng, lòng khắp khởi vì con gái đã trưởng thành, đồng thời vẫn không nguôi tiếc nuối. Vào thời điểm con gái cần mình nhất, bà đã không thể sát cánh bên con.

Còn may, may là đã tìm được nó rồi.

Trình Tân gật gù tiếp lời: "Ra thế."

Phù Khanh: "Đừng lo. Bao giờ về nhà, mẹ sẽ dạy con cách kiểm soát kỹ thuật biến hình. Con mới trưởng thành không lâu, chưa ổn định là bình

thường, cũng không cần nóng lòng muốn biến thành người quá."

Trình Tân nhanh chóng thích ứng với người mẹ trên trời rơi xuống này.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn ghen tị với những đứa trẻ có ba mẹ, có anh chị em khác.

Mà cô, lúc nào cũng chỉ lẻ loi, thui thủi một mình.

Bây giờ, tuy cô của ngày trước đã không còn, nhưng cô của bây giờ, đã tìm được hết thấy những thứ xưa từng khao khát.

Cuộc sống vốn dĩ là như thế. Có được tất có mất, có mất tất có được.

Cha mẹ, anh trai, đều là những tồn tại cô hằng ao ước.

Trình Tân bỗng kém cỏi bật khóc.

Trước giờ cô luôn kiên cường, nhưng đứng trước tình thân, thì vẫn chưa thể hoàn toàn sắt đá. Đó chỉ là sự kiên cường cô những tưởng mình có, chứ thực tế lại chẳng tồn tại mấy may.

Cô cũng có những lúc yếu đuối, cũng có lúc mong mỏi có người thân bên cạnh vỗ về.

Có những việc, bạn bè không thể hoàn toàn thay thế. Người thân cũng là những yếu tố không thể thiếu trong cuộc đời mỗi người.

Trong lòng cô vẫn hằng điên cuồng mong ước có cha mẹ, có một người anh yêu thương mình như cha mẹ, anh trai của Gia Mẫn.

Giờ đây, cô cũng đã có cha mẹ, có anh trai.

Trình Tân không sao ngăn được nước mắt dâng trào.

Phù Khanh còn tưởng Trình Tân khóc vì nổi kích động sau khi đã trải qua biết bao lưu lạc mới được đoàn tụ với người thân. Bà lại gần, nghiêng người áp sát vào cô, nâng chân lên đỡ dành.

"Bé ngoan, mẹ xin lỗi. Là ba mẹ tới muộn. Nếu nhanh chóng tìm ra con hơn, có lẽ con đã được đoàn tụ với mọi người từ sớm."

Cố Ý cũng lên tiếng đỡ dành.

"Tân Tân, nín đi mà. Về nhà nhé, mọi người đều bên em cả." Cố Ý tìm thấy Trình Tân trên mạng, tự nhiên cũng rõ ràng những chuyện xảy ra với cô. Ví như bị người ta bắt trộm, tự con bé tìm đường chạy về, khiến anh chỉ nghĩ thôi đã thấy nhói lòng vì thương xót. Chắc em gái đã tủi thân nhiều lắm.

Em gái anh mảnh mai như vậy, thân phận như thế, mà lại bị loài người khinh rẻ ức hiếp. Thật càng nghĩ lại càng tức.

Cố Sinh nói: "Được rồi, mau đi thôi. Còn không đi nữa thì sẽ không dễ về nhà được đâu." Với ngoại hình của họ, có đi đến đâu cũng không tránh khỏi những ánh mắt sầm soi chú ý, nên vẫn thường ra ngoài dưới thân phận con người để tránh tai mắt. Nhưng hôm nay, vì là đi đón con gái nên chỉ có thể dùng lối mèo, để có thể dễ dàng ra vào nhà của người khác hơn.

Trình Tân lau sạch nước mắt, bưng đôi người hoe đỏ nháy xuống giường bám theo bọn họ. Đi được mấy bước, cô sức nhớ tới cái điện thoại Liêm Đường đã mua cho mình.

Điện thoại của cô.

Cô muốn mang cả điện thoại đi, nhưng mang đi thì phải cầm thế nào. Giờ cô thế này.

"Con, con biến thành người để đi cùng mọi người được không?"

Phù Khanh đánh mắt với ba vị khác giới tính còn lại, cả ba tức khắc thức thoir biến ra khỏi phòng. Trong phòng ngủ chỉ còn Trình Tân và Phù Khanh.

Phù Khanh hỏi: "Con có thứ gì muốn mang đi à?"

"Dạ, con muốn mang cái điện thoại này theo."

Vừa nghe là điện thoại di động, Phù Khanh bật cười.

"Chúng ta không thiếu thứ ấy. Con muốn gì, về nhà mẹ sẽ mua cho con."

"Không phải vậy, đây là quà anh chủ tặng nên con muốn mang đi. Dù sao sau này cũng khó gặp lại, coi như giữ làm kỉ niệm."

"Hóa ra là thế." Phù Khanh như có điều suy tư, cuối cùng lại gần Trình Tân, hôn nhẹ lên trán cô. Trình Tân nhắm tịt mắt, cảm giác nóng ran quen thuộc lan tỏa toàn thân. Mở mắt ra, cô đã trong hình hài một con người.

Phù Khanh nói: "Con đi thay đồ đi, mẹ ra ngoài phòng đợi."

"Dạ!"

Trình Tân đỏ mặt kéo khăn tắm che kín người, rồi lập tức phi như bay đến phòng để quần áo của Liêm Đường tìm đồ mặc. Bộ đầm trắng cô mặc lần trước, sau khi giặt đã để lại trong phòng Liêm Đường, để lỡ có ngày nào bất chợt biến hình cũng không cần chạy tới chạy lui tìm quần áo.

Đợi Trình Tân thay đồ xong, sau đó cầm cái túi xách nhỏ bỏ điện thoại vào, mở cánh cửa phòng ngủ.

Phía ngoài, một nhà ba miệng cộng thêm Trì Ngôn đều nghiêng đầu đánh giá hình dáng loài người của Trình Tân.

Cố Sinh vừa quan sát Trình Tân, vừa mỉm cười hài lòng nói với vợ Phù Khanh: "Giống hệt em hồi trẻ."

Phù Khanh dựa vào chồng, dụi đầu vào đầu chồng, rồi đáp: "Con bé đẹp quá." Trong lòng bà, con gái vẫn luôn xinh đẹp duyên dáng như thế.

Cố Ý cười hì hì khen ngợi: "Tân Tân, em đẹp thật đấy. Đợi đám người kia trông thấy nhất định sẽ điên cuồng vì em cho xem."

Trình Tân nghe họ khen mà đâm xấu hổ, chỉ biết ôm kín hai má: "Đừng nói vậy mà, con sẽ tự cao đó! Tại gien của nhà chúng ta tốt thôi! Hờ hờ!" Trình Tân chỉ có thể gượng cười để đè nén thuộc tính da mặt mỏng của mình. Ôi, đừng có hờ tí là đỏ mặt thế chứ. Da trắng thế này, đỏ lên thì không dễ che đâu, trông rõ lắm luôn đó.

Để Liêm Đường không phải lo lắng, Trình Tân còn cẩn thận viết một tấm giấy nhắn dán lên tủ lạnh.

Trình Tân viết xong, Phù Khanh lập tức bật người nhảy lên, đập đất trong lòng ngực Trình Tân.

Trình Tân ôm gọn Phù Khanh tròn vo với lớp lông dài mềm mượt trong tay, lòng không nén được hạnh phúc.

Cô có người nhà rồi! Cô không còn là trẻ mồ côi nữa!

Vui quá đi!

Trong tờ giấy nhắn, cô đã chia sẻ niềm vui của mình với anh, đồng thời cam đoan sẽ về thăm để anh không phải lo lắng.

Lúc xuống lầu, Trình Tân thấy trong thang máy la liệt biết bao nhiêu là mèo, con nào con nấy đều xinh đẹp dễ thương khiến bao người phải dán mắt trầm trồ. Bong bóng hạnh phúc trong lòng như có người thổi tới càng

lúc càng nhiều, cùng với đó là nỗi lo không biết liệu có khiến người ta chú ý tới cảnh tượng hiếm có nơi này hay không.

Dẫu sao, những con mèo ở đây đều xinh đẹp ngoài sức tưởng tượng, còn rực rỡ lóa mắt hơn cả Ragdoll! Lóa mắt! Là một giống mèo chưa từng được trông thấy trước đây! Trời ơi, muốn bóp muốn nựng quá!!!

Sau đó Phù Khanh nói với Trình Tân, khuyên cô chớ nên lo lắng, vì camera sẽ không thể quay được bọn họ, vì ba đã dùng suy nghĩ làm cho camera chập mạch hỏng máy, không thể quay được bất cứ thứ gì.

Oa, ba tui giỏi quá đi.

Liên Đường đoán đúng thật, cô quả không phải một con mèo đơn giản! Cô đúng là chẳng có đơn giản chút nào!

Anh trai đẹp trai, phải chờ em gái về thăm anh đấy nhé! Nhé!

Lời tác giả: Chậu dụng cụ máu chó thứ hai, chuẩn bị...

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Họ đi thẳng tới ga ra ngầm. Ở đó đã có xe đậu sẵn, vẻ ngoài khiêm nhường, nhưng nội thất hào hoa rộng rãi. Trình Tân mở cửa xe, cả đàn mèo nối nhau nhảy lên, cô là người leo lên xe cuối cùng.

Cổ Sinh ngồi vào ghế phụ lái.

Lái xe là một con người. Trình Tân dè chừng lắm lét quan sát người đó.

Phù Khanh nói: "Là tài xế, đừng lo, cũng là người có thể biến thân trong tộc."

Trước khi khởi động máy, tài xế ngoái lại cười với Trình Tân, hai mắt híp tịt: "Chào tiểu thư, lão là lão Ngô."

Trình Tân ngượng ngập gật gật đầu với lão Ngô, sau đó nép chặt vào Phù Khanh, dụi nhẹ má lên người bà, mềm thật đấy! Thích thật! Chỉ muốn dụi thêm vài cái nữa thôi. Nhưng đây là mẹ, không thể làm thế được! Ngồi yên!

Xe chạy bon bon trên đường, chừng hơn 1 tiếng sau mới đến nơi. Trình Tân biết khu này. Đây là một khu lâu đời trong nội thành, có rất nhiều các kiến trúc cổ kính, lại đâu đó cảm giác như lạc vào vùng kênh rạch phương Nam.

Trình Tân xuống xe, đứng đợi trước cánh cổng lớn như kiểu cổng ở lâm viên Tô Châu, chỉ từ cánh cổng đã nhìn ra đây là một nơi trang nghiêm

đặc nét cổ xưa.

Vừa nhìn qua đã thấy mấy căn nhà trông khá lâu năm. Tiến sâu vào trong rồi, so với những cánh cổng cao và kín thường thấy ở những tòa nhà lớn trong các bộ phim điện ảnh cổ trang, thì không khác chút nào. Nhưng cái cảnh quan xung quanh mà cô được chiêm ngưỡng lúc này và cái được phục dựng trên ti vi thì lại khác một trời một vực. So ra thì nơi này có sự cổ kính hơn, đình đài lầu các, như mộng như vẽ, đẹp đến độ Trình Tân nhìn không dứt mắt.

Đi qua một đoạn đường dài thật dài, cuối cùng cũng tới được khoảnh sân nơi họ ở. Trừ Trình Tân vẫn ngồi ngoài phòng khách ra, những con mèo còn lại đều tự ai về phòng người nấy thay quần áo.

Qua chừng mười mấy phút sau, những người về phòng thay quần áo lần lượt đi ra.

Người ra đầu tiên Cổ Ý. Anh cao tầm 1m85, cũng có đôi mắt màu lam, tóc đen, bước tới trước mặt Trình Tân, vươn tay ôm chầm lấy cô.

"Mừng em về nhà, Tân Tân."

"Hi hi." Trình Tân cũng vòng tay ôm lại, anh trai tui thật đẹp trai.

Tiếp đó là Phù Khanh và Cổ Sinh.

Phù Khanh mặc một cái váy liền màu xanh sẫm, càng tôn lên làn da trắng khiết tựa chất ngọc dương chi, mái tóc đã hơi ngả ánh bạc càng khiến bà đẹp đến khôn tả. Ngũ quan của Trình Tân giống hệt Phù Khanh, nhưng màu tóc lại được di truyền từ Cổ Sinh, người vẫn luôn đứng bên Phù Khanh. Cổ Sinh có gương mặt sắc sảo, cao lớn rắn rỏi, khí thế kinh người.

Trình Tân thầm thán phục trong lòng, trời ạ, chỉ số nhan sắc của cái gia đình này không biết cao đến đâu nữa đây!

Phù Khanh đi tới ôm Trình Tân thật chặt, Cổ Sinh thì nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Trì Ngôn tới sau họ mấy phút, với sơ mi trắng và quần tây đen, trên tay là chiếc áo vest, hình như sắp phải ra ngoài.

Trông thấy Trì Ngôn, Trình Tân nghĩ thầm, hóa ra không phải nhan sắc của nhà mình cao, hẳn phải là nhan sắc của cả cái tộc này đều cao hơn loài người bình thường mới đúng? Khụ, vì từng là loài người thuần chủng, thành thật một chút, thì cái cao hơn này, thực ra cũng chỉ là cao hơn một chút, một chút xíu thôi, hề hề.

Tại sao lại nói như vậy à, thì bởi vì Trì Ngôn cũng có vẻ đẹp trai chẳng kém Cổ Ý chứ sao. Chỉ là Trì Ngôn tóc đen mắt đen, tuy rằng đôi mắt đó sâu thăm thẳm và ngũ quan sắc nét, nhưng lại không có cảm giác như là con lai.

Trình Tân chủ động vẫy tay chào Trì Ngôn. Giờ phút này, cô vui đến như sắp bùng nổ luôn ấy.

Dù gì cũng đã có người nhà, nghĩ ngợi một hồi, Trình Tân liền không ngần được khoe môi vênh lên.

À, đúng rồi, sau này cô sẽ tên là Cổ Tân, chứ không phải Trình Tân nữa rồi.

Nhưng cũng đều là Tân Tân cả.

Chuyện tên tuổi, Trình Tân chẳng chút bận tâm.

Sau khi đã làm quen hòm hòm rồi, Phù Khanh dắt tay Trình Tân kéo đi: "Nào, dẫn con đi xem thử nơi con sẽ ở nào."

Cổ Ý và Trì Ngôn thì còn công chuyện, đã đi trước.

Cô Sinh đã tới thư phòng. Vừa nãy có quản gia đến tìm, ông đã bảo quản gia tới thư phòng chờ mình.

Trình Tân bước chân vào nơi này, chợt có cảm giác như vừa xuyên không vào cổ đại, còn có mấy cái phong kiến kiểu quản gia nữa chứ.

Cả không gian nơi đây đều cho cô một cảm giác cổ xưa, lâu đời, đập thẳng vào mắt.

Phù Khanh kéo Trình Tân đi ra ngoài, tiến dọc theo hành lang bên tay trái, băng qua hết chiều dài hành lang, một khoảnh sân nhỏ phía tây xuất hiện. Trong sân có tòa nhà nhỏ ba tầng, có một hàng cây lựu. Ngoài sân, một hồ nước phủ kín bóng sen. Thời gian này chính vào tiết hoa nở, khắp mặt nước rực một màu đỏ cháy. Phóng mắt nhìn, đâu đâu cũng là bóng sen, lá sen tầng tầng lớp lớp, đẹp đến say lòng. Nhưng đảo mắt về lại khoảnh sân, hoa đã úa tàn, cây lựu sắp nở hết mùa hoa.

Trình Tân khen một câu, thật đẹp, sau đó đi vào theo Phù Khanh. Phòng của Trình Tân ở tầng hai.

Mặc dù bên ngoài đậm nét cổ phong, nhưng trang trí trong này vẫn có nhiều vật dụng hiện đại. Ví như máy tính này, ti vi này, máy lạnh này, đều có đủ cả.

Nội thất theo hướng hiện đại, "ngoại thất" lại đặc màu hoài cổ. Theo Trình Tân, đây thật là một thiết kế độc đáo.

Đúng là cuộc đời lúc nào cũng đầy những bất ngờ.

Phù Khanh nói: "Ngày mai sẽ có vài họ hàng đến thăm, hôm nay con nhớ nghỉ ngơi dưỡng sức đi, lát nữa người làm sẽ đưa bữa trưa lên, đến tối rồi cả nhà chúng ta cùng ăn sau."

Vừa nhắc đến chuyện gặp gỡ họ hàng ngày mai, Trình Tân lập tức căng thẳng.

Phù Khanh đã nhìn ra nỗi lo của cô, nhẹ giọng trấn an: "Không nhiều người đâu, chỉ là vài họ hàng gần thôi. Chỉ có dì út và người nhà dì út con, với một vài người thân bên cha con, cũng đủ một bàn cơm thôi, ăn xong còn có thể chia bàn chơi mạt chược nữa." Sự ung dung, điềm đạm của Phù Khanh đã khiến Trình Tân bình tĩnh phần nào.

Trình Tân gật đầu vâng dạ.

Sau khi giới thiệu sơ về tình hình trong nhà, Phù Khanh liền hiểu ý đi ra ngoài, lúc đi còn chu đáo khép kín cửa, để lại không gian cho Trình Tân chậm rãi tiêu hóa thông tin.

Trình Tân lượn lờ trong phòng ngủ ngoại cỡ của mình, sau đó là phòng khách và thư phòng một hồi. Lại nhìn thời gian. Còn sớm.

Lúc ấy, người làm đã mang bữa trưa lên. Trình Tân cảm ơn người đó, người làm để bữa trưa lại rồi lui ra.

Trình Tân đang ngồi trước cái bàn trong phòng khách. Kì thực, có thể do vẫn chưa thoát ra khỏi cơn hưng phấn lúc nãy nên cô vẫn chẳng chút khẩu vị. Hơn nữa, chính vào những lúc cô đơn thế này, cô lại bỗng nhớ tới Liêm Đường.

Lúc rời đi, cô đã định gọi điện thoại hoặc wechat cho anh, nhưng vì người nhà giục đi vội quá, cô lại sợ nếu chỉ qua quýt mấy câu, chưa kịp nói rõ ràng đã cúp máy, thì e sẽ còn khiến anh lo lắng hơn.

Còn bây giờ, hiện đang là thời gian riêng tư của cô, đương nhiên là muốn nói thế nào thì nói thế ấy, không sợ bị ai cắt ngang.

Trình Tân lấy điện thoại ra, để túi xách lại trên sofa rồi đứng dậy đi lên hành lang tầng hai. Cô tới chỗ chiếc ghế mây, vừa ngắm ao sen dưới lầu vừa gọi cho Liêm Đường.

Số điện thoại này do Liêm Đường lưu sẵn cho cô. Trong máy cũng chỉ lưu duy nhất số của anh.

Lúc nhận cuộc gọi của Trình Tân, Liêm Đường cũng vừa mới hoàn thành công việc, đang định đi nghỉ ngơi một lát.

Thấy là Trình Tân, anh lập tức nhận máy, cười hỏi: "Em lại biến hình rồi à? Thủy thủ mặt trăng."

Óc tưởng tượng hài hước của Liêm Đường khiến Trình Tân bật cười vui vẻ, hứ dài khoe khoang: "Đúng vậy, thủy thủ mặt trăng biến hình rồi!"

"Ở nhà có chán không? Em ăn gì chưa? Trong tủ có canh gà đấy, em hâm lại rồi bỏ ít mì vào, ăn tạm vậy nhé."

Biết Liêm Đường dù đang ở công ty mà vẫn lo lắng đến chuyện ăn uống của mình, Trình Tân vui như mở cờ trong bụng, tươi tỉnh cười nói với anh: "Anh trai đẹp trai à, tôi về nhà rồi."

Liêm Đường ngẩn người, não bộ chậm rãi chuyển động, hỏi lại: "Em liên lạc được với người nhà rồi?"

"Vâng."

"Vậy bây giờ, em..."

"Đã đi rồi, nhưng nếu có rảnh tôi sẽ về thăm anh. Tôi còn cầm cả điện thoại theo cho tiện liên lạc nữa, tại cũng sợ tối anh về nhà, không thấy lại nghĩ lung tung, cho là tôi lại bị bắt mất. Ừm, nên là, tối anh về nhà, không thấy tôi thì cũng đừng lo nhé."

"Ừ." Liêm Đường đáp gọn lỏn, mắt nhìn trợ lý lặng lẽ bưng cơm vào, tự nhiên lại thấy mất hết khẩu vị.

Kể từ khi biết Tiểu Tiểu có thể biến thân, tuy đã rõ rằng con bé không phải một bé mèo bình thường và có thể sẽ rời khỏi anh vào một ngày nào đó, nhưng Liêm Đường không thể ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy, nhanh đến mức anh chẳng kịp chuẩn bị. Chỉ cần nghĩ tối nay về đến nhà sẽ chỉ có mình anh cô độc, trái tim chột như bị ai khoét vào một lỗ, một thứ cảm xúc không rõ tên chậm rãi bén rễ, xâm chiếm toàn thân.

Trình Tân vẫn còn chưa nén được vui mừng: "Anh trai đẹp trai, lát nữa anh gửi tôi số wechat của anh nhé. Đợi tôi đăng kí wechat xong sẽ thêm anh ngay, vậy là chúng ta có thể thường xuyên liên lạc rồi."

Sau khi biết được Trình Tân đã rời đi, Liêm Đường có hỏi thêm một vài vấn đề, kiểu như đã đi đến chỗ nào? Có xa anh lắm không? Đủ thứ chuyện mà anh nghĩ ra.

Trình Tân lần lượt trả lời từng cái.

Biết Trình Tân vẫn ở trong thành phố này, trong một khu nhà lâu đời nào đó, Liêm Đường cũng an lòng phần nào.

Đồng ý tất cả những yêu cầu của Trình Tân rồi, Liêm Đường mới cúp máy, sau đó soạn một tin nhắn, gửi nick wechat của mình cho cô.

Không lâu sau, Trình Tân đã đăng kí wechat xong, liền mời Liêm Đường thêm bạn. Liêm Đường mở điện thoại vào wechat, lập tức chấp nhận lời mời.

Trình Tân kết nối với wifi trong nhà rồi gọi video call cho Liêm Đường.

Cuộc gọi đã kết nối. Trình Tân dựng điện thoại kê đứng trên bàn, vừa cầm thìa vừa hỏi Liêm Đường: "Anh ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa." Liêm Đường cũng kê điện thoại lên bàn, bắt đầu động đũa.

Trình Tân khấp khởi mừng thầm: "VẬY chúng ta ăn chung đi! Tôi cũng chưa ăn, đang chuẩn bị dùng bữa đây." Hiển nhiên, cô đã trông thấy hộp cơm trưa đặt trước mặt Liêm Đường.

Liêm Đường im lặng ngắm nhìn gương mặt cô qua màn hình điện thoại, khoảng trống trong tim như đã được lấp đầy, trên mặt cũng bắt giáng lộ một nụ cười thư thả: "Ừ."

Ăn cơm xong, Trình Tân vươn vai nói: "Tôi thấy hơi mệt, phải đi tắm rồi ngủ một giấc đã, chừng nào rảnh chúng ta liên lạc sau nhé. Đợi thêm thời gian nữa, hôm nào không bận, tôi sẽ về thăm anh!"

"Được, tôi chờ em." Liêm Đường trịnh trọng đáp ứng, đồng thời bắt đầu mong đợi ngày đó mau đến.

"Bye bye." Trình Tân cười, vẫy tay chào anh qua ống kính, sau đó tắt máy, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ xinh đẹp xong, lại ngâm bồn thư giãn thêm một lúc lâu mới đi ra, lau khô người, sấy khô tóc, rồi lập tức nhào ngay lên giường.

Đánh một giấc tới tận hơn 7 giờ tối. Trong lúc ngủ, Phù Khanh có tới xem thử, thấy cô đã ngủ say nên cũng không đánh thức.

Ngủ dậy, Trình Tân leo xuống giường, vệ sinh đơn giản một lát, thay bộ quần áo Phù Khanh đã chuẩn bị sẵn, tóc buộc đuôi ngựa, tết thành đuôi sam thả sau lưng, thoát trông gọn gàng hoạt bát, rất dễ thương.

Đến tối, một nhà bốn miệng cùng ngồi trong nhà ăn dùng bữa tối, ăn xong thì ngồi xuống uống trà trò chuyện một lúc.

Chẳng qua, phần lớn thời gian đều dùng để giới thiệu cho Trình Tân về tình hình trong nhà, và thông tin cá nhân của cô. Nhờ vậy, Trình Tân mới biết mình không phải kẻ cư trú bất hợp pháp gì, mà là công dân có giấy chứng minh, căn cước đảng hoàng!

Đồng thời cũng biết, nhà mình còn có một đồng của cái kếch sù, chỉ riêng tiền thuê nhà cũng đã thu tới mỗi tay. Nói chung là tuyệt không phải loại thiếu tiền.

Trình Tân lại nghĩ đến đời trước, biết bao cực khổ cố gắng chỉ phút chốc đã hóa thành cát bụi, trở về là con số không, quyết tâm đời này sẽ không liều mạng thế nữa. Cô muốn hưởng thụ trọn vẹn cuộc sống này. Đương nhiên, hưởng thụ này không có nghĩa là từ đây về sau sẽ làm sâu gạo ăn không ngồi rồi gì đó, mà là sẽ không liều liều mất cả mạng sống như đời trước nữa.

Quý trùng sinh mạng, yêu thương cuộc sống.

Thật ra, ngay từ khi quyết định đi cùng họ, Trình Tân đã bắt đầu đánh cược. Cô quá tò mò về thân thế của mình. Huống chi, lúc ấy cô đang vô cùng mông lung về thân thế mình, lại đột nhiên có một đám mèo có thể giao tiếp qua suy nghĩ với mình xuất hiện, thì dù có biết rõ rằng cứ cả tin đi theo đối phương như vậy là rất không ổn, nhưng đồng thời, cô cũng không dám dễ dàng bỏ lỡ cơ hội có thể là duy nhất để tìm ra chân tướng này được.

Hơn nữa, cô còn cảm thấy, cho dù mình không chịu đi, thì gia đình mèo tự xưng là người nhà của cô đây hẳn sẽ không thể để mặc cô tiếp tục sống ở chỗ này được nữa.

Sau khi suy đi tính lại, xét cả trăm đường, cuối cùng cô cũng quyết định cùng đi với họ.

Đánh cuộc một lần, đồng thời, cũng để tránh mang tới những rắc rối cho cuộc sống của Liêm Đường.

Nhưng giờ nhìn lại, cô đã cược đúng rồi. Từ lúc nhìn thấy Phù Khanh tiến lại gần mình trong hình thái loài người, cô đã có thể cảm giác được một sự giao hòa kì lạ giữa những linh hồn. Đó là một thứ cảm giác rất thần kì, nó chỉ dẫn cô, cho cô câu trả lời.

Đây chính là người thân của mày.

Hóa ra, huyết thống là thứ khiến người ta phải kinh ngạc rồi vỡ òa trong hạnh phúc như thế.

Tựa như đã tìm được một mái che kiên cố, một tấm giáp mạnh mẽ chống chọi với cô đơn. Có người thân bên cạnh, hóa ra là cảm giác như thế.

Trình Tân nằm một mình trên giường, kéo chăn trùm kín mặt, vui không thể kìm nén.

Cô thực sự rất thích, rất thích cảm giác này.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Buổi tối một nhà bốn miệng cùng nhau dùng bữa, lần này, Trì Ngôn với tần số lên sàn cao ngất ngưỡng mọi lần lại không thấy đâu, mà chỉ có ba mẹ và anh trai của Trình Tân. Bầu không khí vô cùng thoải mái, không có người ngoài, khiến Trình Tân không còn thấy áp lực như lần trước.

Trong đình nghỉ mát trên hồ sen, cháo trắng dưa cải, những món ăn nhẹ thanh đạm ngày hè cũng kích thích khẩu vị phần nào.

Có thể là do con gái còn đỏ hỏn đã bị lạc mất trong tay mình, nên Phù Khanh vừa nghĩ liền sinh lòng hổ thẹn, vì vậy càng để tâm chăm sóc Trình Tân hơn, cái gì cũng muốn làm thật hoàn hảo, đến cả ăn cơm cũng cố gắng làm theo khẩu vị của cô, rồi món nào trên bàn mà cô ăn nhiều hơn mấy miếng, thì cũng cố ghi nhớ trong lòng.

Thật ra, Phù Khanh và Cố Sinh vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được rằng dù con gái đã trở về, nhưng giữa họ và nó vẫn tồn tại một vách ngăn vô hình. Dù con gái có không để ý, thì vẫn không bao giờ có thể thân thiết gần bó với họ như con cái được nuôi dưỡng yêu chiều bên cạnh từ tấm bé.

Đây là tiếc nuối của họ, cũng là điều họ cần phải cố gắng bù đắp, lại càng không thể trách cô, mà chỉ có tự trách sâu sắc.

Đúng là Trình Tân không thể thực sự thân mật như con gái nhỏ của họ được. Một mặt, linh hồn cô đã là người trưởng thành, chứ không phải đứa trẻ non nớt vừa mới vào đời. Tính cách của cô vốn đã như thế, từ trước tới giờ vẫn luôn sống một mình, tự lực cánh sinh. Huống chi, dù có là người nhà thật, trong lòng cũng tự nhủ mình phải giao tiếp với họ nhiều hơn,

không thể quá xa cách lạnh nhạt, nhưng nói gì thì nói, bỏ qua quan hệ huyết thống ràng buộc thì với cô, họ chỉ đơn thuần là những người xa lạ chưa từng quen biết. Máy chuyện tình cảm kiểu này, không thể vừa gặp mặt đã thân thiết gần bó được, mà phải dùng thời gian chung sống lâu dài để tích lũy dần dần, ngày càng quen thân.

So với Liêm Đường bên cô bấy lâu, Trình Tân cảm thấy mình cần phải chậm rãi thích ứng với môi trường mới này, và cả tình yêu cùng nét buồn thương cảm đâu đó ẩn giấu trong ánh mắt mỗi khi ba mẹ nhìn mình. Cô biết nguyên do làm họ buồn. Dù ánh mắt kia không quá mạnh mẽ, nhưng cô cảm thấy, chuyện gì cũng phải tuân tự từng bước một.

So với sự tự trách của ba mẹ, thì những lúc đi với anh trai Cổ Ý, Trình Tân thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tính ông anh này khá cởi mở, làm gì nói gì cũng thẳng thắn trực tiếp. Trình Tân thích nhất là chơi với kiểu người thế này vì sẽ không phải mệt mỏi suy tính.

Nên sau khi tiếp xúc, với ba mẹ là tôn kính, còn với anh trai thì lại như bạn bè thân thiết.

Mấy chuyện làm nũng, Trình Tân vẫn chưa thể mặt dày quá được. Nhưng kiểu sống chung thế này, ít ra cũng đã khiến cô thả lỏng phần nào.

Cũng có thể đã nhận ra rằng Trình Tân không thích tiếp xúc với người lạ lắm nên thay vì hôm sau, Phù Khanh và Cổ Sinh đã tính ý hoãn buổi gặp mặt họ hàng lại mấy ngày, cũng là để có thêm mấy ngày bầu bạn bên con gái, tìm hiểu kĩ càng về nhau hơn.

Đêm đến, nằm trên giường, nét mặt Phù Khanh vẫn đầy nét suy tư. Cổ Sinh biết vợ mình đang tự trách vì đã để con gái lưu lạc bên ngoài lâu đến thế, bỏ lỡ quá nhiều thời gian làm bạn bên con, còn là giai đoạn quan trọng nhất. Giờ con đã trưởng thành, những chuyện họ có thể làm được chẳng còn mấy.

Cổ Sinh an ủi vợ: "Tân Tân rất hiểu chuyện. Dù sao cũng đã lạc khỏi chúng ta bao lâu nay, con bé không thể tự nhiên làm nũng, thoải mái trải lòng với chúng ta, âu cũng thường tình. Tính nó đâu phải kiểu trải đời ai cũng thân thiết được, để sau này quen rồi thì sẽ tốt hơn, không phải nó và Cổ Ý vẫn rất tự nhiên đấy à? Nhìn là biết mà, con bé này thuộc loại mưa dầm thấm lâu."

Phù Khanh hiểu hết chứ, nhưng vẫn không ngăn được nỗi muộn phiền. Dù sao, rõ ràng là họ đã bỏ qua khoảng thời gian quan trọng trong giai đoạn trưởng thành của con gái, sự áy náy trong lòng vẫn từng giây từng phút hiển hiện, khắc sâu.

Chủng tộc này của họ, giai đoạn trưởng thành vốn đã ngắn ngủi. Mặc dù tuổi thọ về sau dài đằng đẵng, nhưng chỉ có lúc con cái đang lớn mới là giai đoạn cha mẹ chung sống tình cảm nhất với đứa con, tình cảm cũng được gây dựng trong giai đoạn này. Nhưng bà đã bỏ lỡ quá nhiều, quá lâu, khiến giờ đây con gái chỉ có thể coi bà như một người bạn mà đối đãi, thân thiết vừa phải, xã giao. Con bà là đứa bé ngoan, người nuôi con bé đã dạy bảo nó rất tốt.

Đây là điều họ không thể phủ nhận.

Cổ Sinh và Phù Khanh đều nhất trí cho rằng, biểu hiện của Trình Tân bây giờ đều là học theo vị loài người đã nhận nuôi cô kia.

Nghĩ tới đó, Phù Khanh lại thở dài.

Cổ Sinh hôn nhẹ lên trán vợ, nói: "Anh tin là lâu dần, chỉ cần chúng ta cố gắng, Tân Tân sẽ hoàn toàn tiếp nhận chúng ta thôi."

Phù Khanh vòng tay ôm Cổ Sinh, nhẹ gật đầu.

Hồi lâu sau, Cổ Sinh mới thì thầm: "Xin lỗi."" Nếu như không phải vì người phụ nữ kia, con gái ông cũng đã không bị người ta vứt mất.

Phù Khanh không tiếp lời. Nhắc tới người kia, bà lại thấy ghê tởm.

Nếu chỉ vì tình cảm không được đáp lại mà làm tổn thương tới một đứa trẻ thơ bé yếu ớt, thì người như vậy, tuyệt không đáng được bà tôn trọng.

Mặc dù người nọ đã phải nhận trừng phạt xứng đáng, nhưng bà vẫn chưa thể cam lòng. Có lẽ mục đích thực sự của cô ta, chính là khiến tình cảm giữa họ và con gái gượng gạo như bây giờ.

Phù Khanh nói với Cổ Sinh: ""Không phải do anh, đều là lỗi của cô ta.""

Cổ Sinh: ""Ngủ đi, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.""

Phù Khanh nhắm mắt lại, chợt sức nhớ tới một chuyện khác. Bà nắm lấy cổ tay Cổ Sinh: "Chuyện Trì Ngôn... hay đừng nói với con bé sớm quá. Em sợ sẽ khiến nó bận tâm chuyện này, rồi lại làm ảnh hưởng đến chuyện bồi dưỡng tình cảm giữa hai đứa."

Cổ Sinh: "Anh hiểu rồi. Con bé mới về nhà, nói chuyện này ngay cũng không hay. Với lại, con bé vẫn còn nhỏ.""

Bởi vì sự đặc biệt của chủng tộc mà người trong tộc chưa bao giờ kết hôn với người bình thường. Không chỉ vì họ không chấp nhận loài người, mà còn vì sống chung với loài sẽ không có kết quả tốt, bất luận là đối với con người, hay với chính bản thân.

Vì vậy, họ chỉ có thể kết hôn với những tộc nhân cùng tộc. Đây là chuyện không thể thay đổi.

Mà Trì Ngôn, chính là người chồng tương lai họ đã chọn cho con gái từ khi nó vẫn còn trong bụng mẹ. Chẳng qua, nếu con gái không thích, hay

hai đứa nó không thích hợp, thì họ cũng sẽ không cưỡng cầu con gái và Trì Ngôn phải bên nhau, mà sẽ chọn những người trong tộc khác.

Chỉ là, tạm thời họ vẫn không quá bận tâm tới chuyện này. Giờ họ chỉ muốn bù đắp cho con, làm bạn bên con, khiến con bé nhanh chóng thân thiết với mọi người, quen thuộc với môi trường này và những chuyện trong gia tộc.

Trình Tân không hỏi nhiều về nguyên do mình bị lạc đàn. Chuyện này cũng tựa tựa như khi gặp những người tàn tật hay có khiếm khuyết trong thế giới loài người vậy, có hỏi cũng chỉ làm ba mẹ tăng thêm cảm giác tội lỗi.

Trình Tân lăn lộn trên giường, lại nhắn tin cho Liêm Đường.

Lúc nhận được tin nhắn của cô, Liêm Đường mới vừa sấy tóc xong. Nghe tiếng chuông điện thoại, anh lập tức mở máy, nhập khóa vân tay rồi đọc tin.

Thấy là Trình Tân, tự chính anh cũng không ý thức được khóe miệng mình đang cong lên.

Trình Tân hỏi anh đã ngủ chưa.

Liêm Đường nhắn lại: Mới sấy tóc xong, em thì sao? Sắp đi ngủ chưa?

Trình Tân ngáp dài nhắn trả: Sắp rồi. Anh cũng biết đó, tôi dễ bị mệt lắm.

Liêm Đường không nỡ để cô tiếp tục vừa chống chọi với cơn buồn ngủ vừa nhắn tin với mình, nhắn lại: Mệt thì ngủ đi, bao giờ rảnh lại nói tiếp.

Trình Tân vô thức gật đầu vâng dạ với màn hình điện thoại, mắt mũi nhắm tịt.

Trong đầu cô vẫn mơ màng nghĩ rằng, gật đầu thì Liêm Đường sẽ nhìn thấy như trước đây, như hồi còn sống bên anh.

Sau khi ngủ, cuối cùng, thời gian duy trì hình người lâu nhất nhờ có linh lực của mẹ Phù Khanh giúp sức cũng kết thúc, Trình Tân biến trở về dáng mèo ban đầu.

Quả nhiên, vẫn là ngủ trong lốt mèo thì thích hơn hẳn, dù gì cũng không phải con người chân chính mà. Trình Tân chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, duỗi căng người, trở mình, chìm sâu vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau tỉnh lại, cô mới sức nhớ ra. Tối qua cô vẫn chưa nhắn tin lại cho Liêm Đường. Nhưng sao cô lại nhớ như mình đã trả lời anh rồi nhỉ.

Trả lời kiểu gì thế?

Chẳng lẽ là trả lời trong mơ?

Nhìn lại đồng hồ, hẳn bây giờ Liêm Đường đã đang vui đầu trong công việc nữa rồi.

Trình Tân không muốn làm phiền Liêm Đường, nên không nhắn tin lại cho anh. Anh trai đẹp trai không phải người hay để ý những chuyện vặt vãnh thế này đâu.

Trình Tân nhảy xuống giường, trong thân mèo. Cô đứng bên hành lang tầng hai, phóng mắt nhìn ra ao sen phía dưới, vươn vai duỗi người thật căng.

Đúng lúc Phù Khanh từ dưới tầng đi lên, gặp ngay con gái đang vươn vai.

Bà cười cười trêu chọc: "Tỉnh rồi đấy à. Hồi sáng thấy con ngủ ngon quá nên mẹ không gọi. Con mà ngủ thêm một lúc nữa là có thể ăn trưa luôn được rồi đấy."

Trình Tân ngượng ngùng le lưỡi.

Những động tác nhỏ kiểu này, Trình Tân hiếm khi thể hiện ra trước mặt Phù Khanh. Lúc làm người, cô dễ thấy xấu hổ, ngăn cách hơn, nhưng khi dùng bản thể thì lại thả lỏng hơi đôi chút.

Phù Khanh mừng thầm trong bụng, lại gần bế con gái lên: "Tuy là con đã có thể biến hình, cũng trưởng thành rồi, nhưng nếu muốn biến hình vẫn còn cần ngủ nhiều để đảm bảo thể lực, bằng không sẽ không thể duy trì dáng người lâu được. Trong thời gian này, con đừng nên dùng thân thể loài người nhiều, để dành sức đến hôm gặp mặt người thân có thể duy trì hình người được lâu hơn."

Hóa ra cô hay mệt mỏi buồn ngủ là để tích lũy năng lượng à. Trình Tân bưng tỉnh gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Phù Khanh bế Trình Tân xuống lầu, sau đó vào nhà vệ sinh tầng một rửa mặt đánh răng lau chân tay cho cô, xong xuôi bế ra đình nghỉ mát đã giăng lớp màn mỏng ngăn muỗi. Đây chính là nơi họ đã dùng bữa tối qua.

Phù Khanh đặt Trình Tân lên bàn, dùng muỗng đút cho cô bữa sáng mà lại như bữa trưa này.

Vừa đút cho cô, Phù Khanh vừa giới thiệu thời khóa biểu hôm nay của cô.

"Đợi ăn xong, con sẽ bắt đầu đi học."

"Meo?" Trình Tân vừa nhai nuốt vừa nghiêng đầu nhìn Phù Khanh.

Phù Khanh xoa xoa đầu cô: "Con vẫn chưa biết nhiều về chuyện gia đình mình, cũng không hiểu rõ về chủng tộc nên cần học thêm lịch sử, học cả về quá trình trưởng thành nữa. Chừng nào con hiểu gần hết những điều này rồi sẽ dựa theo sở thích của con để mời gia sư khác dạy tiếp. Sau này sẽ không được nhàn hạ gì đâu, còn phải bận rộn lâu lắm đấy."

Trình Tân chẳng chút lo lắng hay sợ hãi gì về tương lai "không được nhàn hạ" này. Ngược lại, cô còn vô cùng hứng thú tìm hiểu xem đây là tộc mèo gì, sinh vật nào.

Trình Tân phối hợp gật đầu, ngoan ngoãn đáp: "Dạ, đã rõ, con sẽ cố gắng."

Còn rất hào hứng nữa đó, hề hề.

Chỉ mong trước lúc bận rộn, có thể tranh thủ chút thời gian về thăm anh trai đẹp trai, cũng để anh được hoàn toàn yên lòng, để anh biết cô đang sống rất tốt.

Anh trai đẹp trai, anh phải chờ tôi đó! Tôi sẽ đi tìm anh chơi ngay ấy mà!

Mà ở đầu kia thành phố, Liêm Đường cũng đang mong chờ Trình Tân quay về.

Đúng vậy, quay về.

Tận mắt chứng kiến quá trình trưởng thành và những thay đổi đặc biệt đầy huyền hoặc của cô, Liêm Đường đã không thể xem cô như là thú cưng của mình được nữa.

Đó là cô gái của anh.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Ba ngày sau, Trình Tân vận bộ đồ Phù Khanh chuẩn bị cho mình, là một cái đầm dài đến đầu gối, kiểu dáng hoạt bát, cảm giác trong trắng lại có sắc lam ẩn hiện như mặt hồ xanh nước gợn. Sắc trắng chuyển dần sang màu lam của nước, đẹp tựa như một tác phẩm hội họa mới vừa buông bút, tươi mới, non trẻ.

Da cô cũng trắng tinh hệt như Phù Khanh, nên mặc những màu sáng thế này là tôn da tốt nhất. Phù Khanh tết cho cô một búi tóc trông rất thực nữ, kẹp vào chiếc kẹp tóc đính kim cương.

"Đẹp lắm." Phù Khanh ngắm nghía con gái mình trong gương, nở một nụ cười dịu dàng.

Trình Tân cũng nhìn vào gương, tươi cười với Phù Khanh. Cô ngưỡng mộ tay nghề tết tóc của Phù Khanh quá, tiện tay tết đại một hồi mà đã ra hình ra dáng dàng hoàng, giỏi thật đấy.

Phù Khanh mặc chiếc đầm dài màu đỏ thắm, đẹp rạng rỡ ngời sáng. Trình Tân ăn vận xong rồi đến đứng cạnh bà, nhìn kiểu gì cũng biết đây là hai mẹ con.

Trình Tân lại bất giác liếc mắt nhìn Phù Khanh một cái. Cô cảm thấy mẹ mình thật giống một nữ minh tinh nổi tiếng bên Mỹ thời trẻ, tên là Elizabeth Taylor thì phải, ở chỗ đều là hai mỹ nhân có nét đẹp rất riêng, khiến người người phải ngừng thở chiêm ngưỡng.

Hai người nối đuôi nhau xuống lầu, bước đến phòng khách. Lúc này, ai nấy đều đã có mặt gần như đông đủ.

Phù Khanh nắm tay dắt Trình Tân vào phòng khách.

Cả phòng người đang túm tụm trò chuyện trời đất bỗng nhất loạt hướng ánh nhìn về phía hai mẹ con. Trông thấy vợ và con gái, Cổ Sinh vô thức mỉm cười hiền từ.

Em gái của Phù Khanh, Phù Hoàn, thấy Trình Tân cũng tươi cười lại gần, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

"Đẹp quá!" Phù Hoàn và Phù Khanh là hai mỹ nhân đẹp theo hai phong cách khác nhau. Phù Khanh giống cha, thiên về vẻ chính khí, oai hùng. Phù Hoàn lại theo mẹ, thiên về vẻ đẹp dịu dàng thực nữ. Bây giờ, nhìn thấy Trình Tân đứng bên chị, Phù Hoàn chỉ thấy thật chẳng khác gì chị mình thời trẻ, trừ màu tóc khác biệt, thì hồ như là từ một khuôn đúc ra.

Gien thật là một thứ thần kì, nó tạo ra một bản sao hoàn hảo, thậm chí khi kết hợp với một dãy gien khác, lại còn cho ra bản thăng cấp hoàn mỹ hơn.

Trình Tân ngượng ngùng trước lời khen thẳng thắn này, lại nhìn phía sau, thấy vẫn còn một đám người lúc nhúc. Chứ nếu như giờ chỉ có mình dì út ở đây, có lẽ cô còn có thể trêu lại một câu: "Tại gien tốt thôi ạ, hì hì."

Nhưng trước không ít ánh mắt nhìn vào, Trình Tân chỉ có thể nhoẻn cười, ra vẻ bên lên ngẩn ngại.

Trước mặt người ngoài, phải ra dáng thực nữ một chút! Hình tượng, hình tượng cả đó.

Rồi cả đám người lại tiếp tục túm năm tụm ba ngồi chuyện phiếm trong phòng khách. Đến khi chính thức khai tiệc, ai nấy lũ lượt vào chỗ. Cổ

Sênh nâng ly rượu đứng dậy, trịnh trọng giới thiệu con gái mình, Tân Tân.

Vì ngồi ở đây phần nhiều đều là họ hàng trực hệ và bạn tốt chí giao, nên ai nấy đều có biết một, hai về chuyện của Trình Tân. May là kẻ đầu sỏ khiến nhà họ cốt nhục chia lìa đã phải nhận trừng phạt xứng đáng, giờ đứa bé cũng đã được tìm về.

Ai nấy đều cảm thấy vui thay cho nhà họ Cổ vì đã tìm được con gái.

Trình Tân và Phù Khanh đứng cạnh, và cả Cổ Ý cũng cùng đứng lên. Cô cầm ly nước trái cây, cùng đi một vòng kính rượu, cảm ơn mọi người.

Trong những người tới đây, có cả Trì Ngôn. Thấy Trì Ngôn nhìn mình, theo lễ phép, Trình Tân cũng mỉm cười với anh ta, sau đó ngồi xuống bàn với người nhà.

Sau buổi gặp mặt, vừa nghĩ sắp phải bước vào những ngày tháng bận rộn, Trình Tân liền lặng lẽ nói riêng với Phù Khanh về dự định của mình.

Ngay từ buổi sáng đến đón Trình Tân, trông thấy mớ quần áo nhìn là biết chuẩn bị cho gái mình, Phù Khanh đã đoán được, nhất định loài người nhận nuôi con bé đã biết hết về bí mật của nó rồi. Vậy nên, khi nghe yêu cầu này của Trình Tân, mặc dù Phù Khanh chỉ yên lặng không đáp, nhưng trong lòng cũng hiểu được phần nào.

Dù sao cũng đã bên nhau sớm chiều, bầu bạn bao lâu nay, có muốn về thăm, âu cũng là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng Phù Khanh vẫn bổ sung thêm một yêu cầu. Bà nói: "Bây giờ con vẫn chưa hoàn toàn kiểm soát được chuyện biến hình, để con ra ngoài một mình, cả mẹ và ba con đều không thể yên tâm. Nếu con đồng ý để anh trai đi cùng, thì mẹ sẽ cho con đi gặp cậu ta."

Tâm lý của Phù Khanh, Trình Tân có thể hiểu. Tuy là cô muốn được đi một mình để gặp riêng Liêm Đường hơn, nhưng đối với một người mới tìm về đứa con gái thất lạc, thì phải để con gái ra ngoài một mình, còn là trong thời điểm nhiều mối nguy hiểm ẩn như vậy, đặt mình vào đó mà suy nghĩ, nếu cô là Phù Khanh, hẳn cũng sẽ không thể yên tâm.

Chỉ là, nói gì thì cô cũng đã hứa với anh trai đẹp trai rồi, nhất định không thể lờ hện được.

Trình Tân gật đầu, đáp: "Dạ, nếu anh trai không bận gì, thì cứ để anh đi chung với con vậy." Như vậy người nhà sẽ có thể yên lòng, ai nấy cùng vui.

Trình Tân hiểu chuyện như thế, tất nhiên Phù Khanh vô cùng vui lòng và yên tâm, bèn xoa nhẹ đầu Trình Tân, dặn: "Đi sớm về sớm, đừng ngồi lâu quá, dễ xảy ra sự cố lắm. Dù gì con cũng còn nhỏ." Còn là một đứa bé chưa thể hoàn toàn khống chế chuyện biến hình.

"Con biết rồi."

Đến tối, Trình Tân liền truyền đạt lại chuyện này.

Từ miệng cô, Liêm Đường biết được anh trai cô sẽ đi cùng, trong lòng lại có đôi phần căng thẳng.

Có là những vụ giao dịch đáng giá mấy triệu, mấy trăm triệu, anh cũng chẳng căng thẳng như bây giờ.

Cô bé con dẫn anh trai về thăm anh, anh lại thấy căng thẳng.

Tại sao lại thế, Liêm Đường đã không phải cậu thiếu niên ngây ngô chưa biết gì, sao có thể không rõ ràng những biến chuyển trong nội tâm mình được.

Việc này khiến anh có hơi bối rối. Anh không biết Trình Tân có tình cảm thế nào với mình, nhưng cảm xúc của anh với cô thì lại là kiểu tình yêu giữa đàn ông với phụ nữ.

Khoảng thời gian xa nhau này khiến tâm trí Liêm Đường bị lấp kín bởi lo lắng và nhớ nhung vô cùng vô tận.

Lúc có Trình Tân ở bên, anh chưa từng có ý nghĩ nào khác lạ, càng chưa từng nghĩ tới phương diện đó, mà chỉ cảm thấy Tiểu Tiểu là một cô bé rất tốt, rất ngoan.

Nhưng khi bé ngoan bầu bạn sớm chiều bỗng đi mất.

Rời khỏi anh.

Anh mới đột nhiên nhận ra, tình cảm của anh đối với Trình Tân, với Tiểu Tiểu của anh, cô bé đáng yêu đó, là như thế nào.

Anh không biết liệu mỗi tình này có xuất phát từ hai bên hay không.

Nhưng anh sẽ quý trọng mỗi một phút một giây được bên cô hiện tại.

Tối đó, sau cuộc trò chuyện với Trình Tân, Liêm Đường lại trần trọc thao thức, lăn qua lộn lại hồi lâu, mãi mới thiếp đi được.

Sáng hôm nay lại dậy thật sớm, kiểm tra lại thông tin đặt hẹn ở hội sở Vọng Nam.

Anh sẽ tiếp đãi anh trai Trình Tân, và cả Trình Tân ở hội sở Vọng Nam.

Mà ở nhà họ Cổ, đêm hôm đó, sau khi nói chuyện với Liêm Đường xong, bạn Trình Tân vô tâm vô tư đặt mình xuống là ngủ thẳng căng tới sáng, mãi tận hơn 9 giờ mới tỉnh lại. Lúc mới dậy, còn phải nhìn đồng hồ

một cái, thấy là sắp trễ mới hốt ha hốt hải chạy đi rửa mặt, rồi lại vội vàng chạy về phòng chọn quần áo.

Thật ra, so với váy, Trình Tân vẫn thích mặc áo phông quần dài thoải mái, phối với giày đế bằng hơn. Gọn gàng năng động như vậy mới hợp ý cô chứ.

Lâu lắm rồi không ăn mặc kiểu đó.

Hôm nay cô quyết định sẽ mặc đơn giản một chút. Bình thường ra cửa đều là giày cao gót, váy đầm, ăn diện xinh đẹp cầu kì, nhưng kì thực lại vô cùng vất vả trong đi lại, làm gì cũng mệt mỏi mất cả hứng thú.

Lần này ra ngoài, Trình Tân không chút do dự chọn ngay một chiếc quần lửng và áo phông chiết eo, đi kèm đôi giày vải màu trắng.

Tóc tết hai bím hai bên, một thả trước ngực, một thả sau lưng, vừa tươi trẻ lại ngọt ngào.

Để khiến mình bớt nổi bật, Trình Tân còn khiêm tốn đeo miếng len đôi đôi mắt thành màu đen, che đi sắc lam thâm vốn có.

Lúc Cổ Ý thấy màu mắt này của Trình Tân, đầu tiên là thoáng ngẩn người, sau đó cả hai mặt đối mặt rồi cùng bật cười, anh lại bất giác vỗ tay khen ngợi.

"Mắt đen cũng rất đẹp." Cổ Ý nói thế.

"Bình thường hóa một chút thôi." Trình Tân đã thầm phổng mũi.

Cổ Ý không nhịn được cười thành tiếng, tay vò tóc Trình Tân.

Trình Tân tránh đi: "Mất bao công mới tết được, đừng làm rối lên chứ! Còn phải ra đường nữa đó!" Vừa nghĩ chỉ chốc lát nữa thôi là có thể gặp anh trai đẹp trai, Trình Tân liền hưng phấn nhiệt huyết hẳn lên.

Cố Ý tự lái xe, chạy đến hội sở Vọng Nam.

Khoảng hơn 10 giờ, gần đến 11 giờ thì tới nơi.

Trình Tân mở cửa bên ghế phụ lái xuống trước, đứng chờ Cố Ý.

Sau đó dẫn Cố Ý đến trước cửa hội sở. Liêm Đường đã nhận được tin báo và ra cửa chờ sẵn.

Vừa nhác bóng Liêm Đường, Trình Tân đã hưng phấn vươn tay vẫy qua vẫy lại.

"Anh trai -- khụ, Liêm Đường! Em tới rồi này!" Sau đó kéo Cố Ý tới trước mặt anh, bắt đầu giới thiệu đôi bên với nhau.

"Liêm Đường, đây là anh trai em, Cố Ý."

"Anh, đây là Liêm Đường em vẫn hay nhắc đó, đối xử với em rất tốt rất tốt - chủ nhân của em! Chủ cũ của em!" Trình Tân biết ở sâu trong lòng, dòng tộc này là những người vô cùng kiêu hãnh, gọi chủ nhân này nọ sẽ khiến họ cảm thấy không thoải mái, nên mới kịp thời hăm phanh đổi thành chủ cũ.

Nhưng có vẻ Cố Ý chẳng hề để ý đến chuyện ấy. Nói gì thì em gái cũng từng ở bên người này lâu như vậy, được anh ta chăm sóc, còn chăm sóc tốt đến như thế, trong lòng anh nào có thể nảy sinh ác ý gì với người ta, thậm chí còn rất biết ơn là đằng khác.

Anh chìa tay ra trước: "Chào anh, tôi là Cố Ý."

Liêm Đường cũng chìa tay, bắt tay với anh.

Liêm Đường: "Tôi là bạn của Tân Tân, Liêm Đường." Còn tí mĩ chính từng từ về xưng hô của cô.

Trước mặt người nhà của cô, tuy nói chủ nhân cũng khá là hài hước, nhưng vẫn nên cải chính một chút thì hơn.

Hành động này của Liêm Đường khiến Cổ Ý cũng thầm gật đầu trong bụng.

Người trẻ tuổi này, không tệ.

Cổ Ý gọi Liêm Đường là người trẻ tuổi, kể không hề sai.

Chủng tộc của bọn họ, bậc trưởng giả cao niên nhất đã có tới 500 tuổi, đến bản thân anh cũng đã sống tới 110 năm. Ở thế giới loài người, 110 tuổi đã đáng được phần lớn người gọi là ông, bà rồi.

Chẳng qua, 500 cũng đã là giới hạn tuổi thọ cao nhất, không thể hơn được nữa.

Vấn đề về tuổi thọ này, Trình Tân vẫn chưa hay chưa biết. Cô không biết dòng tộc của mình rốt cuộc là yêu, hay là chủng người đặc thù nào. Nhưng đợi lát nữa về nhà, hẳn sẽ có thể lập tức tìm hiểu về lịch sử gia tộc mình thôi, rồi chẳng mấy là có thể hiểu biết rõ ràng về dòng tộc này.

Một bữa trưa vô cùng gần gũi và chân thành.

Ăn xong bữa trưa, lúc dùng trà, Cổ Ý biết Trình Tân có lời muốn nói riêng với Liêm Đường, nên bảo hai người cứ tự nhiên, anh muốn ra ngoài đi dạo một vòng, mát xa ấn huyệt gì đó.

Kỹ thuật mát xa của loài người thực sự trên cả tuyệt vời.

Cổ Ý đứng dậy đi trải nghiệm một vài dịch vụ trong hội sở, như bơi lội tắm hơi mát xa các thứ, sau đó rời đi.

Trình Tân tặng Liêm Đường một nụ cười tươi rói, nói: "Mấy ngày không gặp, có phải anh nhớ tôi muốn sống muốn chết rồi không?"

Còn tưởng Liêm Đường sẽ trả cho một câu "Tự kỉ" châm chọc gì đó.

Trình Tân không ngờ, Liêm Đường lại gật đầu thành thật: "Đúng vậy, mấy ngày không gặp, như cách ba thu. Thực sự là rất nhớ." Nét mặt thì vô cùng nghiêm túc, đứng đắn, không có chút gì như đang nói đùa.

Chính bởi vì không giống như nói đùa, nên khi bị ánh mắt của Liêm Đường xoáy vào, tim cô lại thốt nhiên nảy đập điên cuồng, khiến cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh mà chỉ có thể khóa miệng tránh né. Ánh mắt anh mới nóng bỏng làm sao.

Khiến cô hoàn toàn không thể cưỡng lại.

Liêm Đường nói xong, thấy Trình Tân không dám nhìn thẳng vào mình, bèn hỏi: "Em thì sao? Có nhớ tôi không?"

Trời đất ơi!

Sao anh trai đẹp trai lại hỏi tui bằng cái giọng điệu dịu dàng tha thiết đó chứ. Mặt cô bắt đầu được bơm máu hết công suất, vùn vùn tăng nhiệt.

Trình Tân cảm thấy, tim cô sắp đập rách cả khoang ngực này rồi.

Cô nói lắp bắp: "Tôi... tôi... đương nhiên... nhớ chứ! Dù sao cũng không được gặp anh lâu vậy cơ mà!" Tuy đang rất ngại, nhưng Trình Tân vẫn thành thật với trái tim mình, nghiêm túc thổ lộ. Đúng là cô rất rất nhớ anh.

Liêm Đường phì cười, nét mặt thoát chốc trở nên rạng rỡ, hài lòng.

Khiến Trình Tân ngăm tới ngu người.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, tựa như chỉ một cái chớp mắt mà trời đã sầm tối.

Ba người lại cùng tập hợp dùng cơm tối. Trình Tân lưu luyến vẫy tay chào tạm biệt Liêm Đường.

Liêm Đường đã biết sắp tới cô sẽ rất bận, nên sau khi Trình Tân lên xe, xe cũng đã biến thành một chấm nhỏ xa xa mà anh vẫn còn đứng lặng người nhìn theo, đến tận khi bóng xe khuất hẳn tầm mắt mới chậm chậm quay đi.

Về đến nhà, Trình Tân lôi hình chụp và camera trong lồng mèo do anh trai chụp giúp ra gửi cho Gia Mẫn, để bạn không phải lo lắng.

Quả thật, Gia Mẫn cũng đang chú ý đến nhất cử nhất động của "Tiểu Tiểu", nhìn thấy dáng vẻ vẫn hoạt bát như xưa, rõ ràng là được chăm bẵm kĩ càng tận răng của con bé, lòng cô rất vui.

Chỉ cần con bé sống tốt, hẳn Tân Tân cũng sẽ yên tâm, cô cũng yên lòng.

Trình Tân dùng một tuần lễ để hiểu toàn bộ lịch sử nguồn gốc của dòng tộc và năng lực của mình.

Lúc biết mình có thể sống đến tận 500 năm, còn kinh ngạc tròn mắt to hơn hẳn bình thường.

Sau đó, cô chợt nghĩ đến Liêm Đường, chàng đẹp trai của cô.

Trời ơi, đợi đến khi cô hơn một trăm tuổi, không chừng anh trai đẹp trai đã... rồi cả Gia Mẫn và anh Gia Hòa...

Nghĩ thế, Trình Tân thấy cuộc sống mất sạch sắc màu, thú vị.

Tuổi thọ đằng đằng tức là phải trơ mắt chứng kiến người mình để ý dần lìa xa, đau đớn nhường nào.

Biết được điều này, Trình Tân sầu não vô cùng.

Nhưng cô vẫn biết, mấy chuyện như tuổi thọ này, có âu sầu cũng vô dụng. Trừ quý trọng hiện tại, cô không thể thay đổi bất cứ điều gì.

Đợi đến khi đã hoàn toàn hiểu rõ được quy luật biến hình của mình, Trình Tân bắt đầu lao vào học năng khiếu mới.

Phù Khanh hỏi Trình Tân có thích gì không.

Tuy Trình Tân vẫn thường xuyên phiên dịch không ít ngoại văn để kiếm thêm thu nhập, nhưng những lúc rảnh rỗi cũng sẽ viết, vẽ vài bản thảo truyện ngắn, tạm coi như một sở thích không lãng phí quá nhiều tiền bạc của cô.

Nhưng bây giờ được phép lựa chọn, cô quyết định chọn vẽ.

Trước kia cô đã thích những ngành kiểu thế này, chỉ tiếc không có nhiều tiền để duy trì sở thích. Giờ cả thời gian và điều kiện đều đã có, đương nhiên là sẽ muốn thử một lần rồi.

Thầy dạy vẽ được mời tới. Đồng thời, Cố gia cũng mời giáo viên dạy văn hóa cho cô.

Gia tộc như nhà bọn họ, không cần phải ra ngoài học tập ở trường học của con người. Một do nguyên nhân đặc thù cơ thể không cho phép, hai là phương thức tiếp thu kiến thức của họ có hơi nổi bật. Kết hợp với trí nhớ vốn hơn người của tộc mèo, lớp văn hóa của họ, chỉ một năm là đã có thể học xong tất cả chương trình từ tiểu học đến đại học của loài người.

Mấy điều kể trên đều là chuyện cón con đơn giản, chỉ có quá trình tiến tới kiểm soát chuyện biến hình là lâu dài.

Mặc dù biến thân được nghĩa là đã trưởng thành, nhưng về mặt này, con gái vẫn được coi là dậy thì sớm, mới có mấy tháng tuổi đã bắt đầu biến thân rồi.

Phải biết, có những đứa trẻ, tới tận 100 tuổi mà vẫn còn mãi duy trì bản thể, chưa thể biến thành người. Đương nhiên đây chỉ là ví dụ, chứ cũng không phải là hiện tượng bình thường.

Đại đa số con non đều có thể biến hình vào khoảng trước sau kì trưởng thành, cá biệt có một số con lại thích hoạt động trong hình mèo hơn, nên có thể sẽ thích thông thả hoãn lại chuyện biến thành người.

Biến thành người được rồi không có nghĩa là mọi sự thuận lợi. Đây là một kĩ năng mà cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt trước khi học.

Để củng cố cần có một năm chăm chỉ tập luyện, nếu không thì gần như không thể duy trì hình dáng loài người trong thời gian dài.

Để có thể nhanh chóng kiểm soát được hình người, Trình Tân học tập vô cùng nghiêm túc.

Thi thoảng cũng có bậc trưởng giả quan tâm tới nhà chỉ dạy, đồng thời Phù Khanh cũng tranh thủ những lúc rảnh rỗi chỉ vẽ một hai, để giúp cô sớm ngày nắm giữ phương thức biến đổi.

Biết được những sự việc về gia tộc, về tuổi thọ rồi, Trình Tân liền khó nén tò mò hỏi thêm vài vấn đề.

Lòng hiếu kì của cô vẫn luôn rất mạnh.

Ví dụ như, anh trai bao nhiêu tuổi.

Ba mẹ bao nhiêu tuổi, rồi Trì Ngôn hay cùng đi với anh trai đó thì bao nhiêu.

Toàn bộ những vấn đề này đều đã được anh trai giải đáp.

Anh trai 110 tuổi rồi. Lúc nghe sự thật ấy cô còn đang uống nước, suýt nữa đã phun hết ra ngoài.

Trông anh trai trẻ tuổi như vậy, mà đã tận 110 rồi?!

Vậy ba mẹ thì sao?

Cố Ý nói với Trình Tân, ba Cố Sinh đã 260 tuổi, mẹ thì nhỏ hơn một chút, 240.

Thế còn cậu bạn thân của anh?

Tên đó à, đã 120 tuổi rồi.

Oa --

Trông mọi người đều vẫn trẻ trung lắm mà, không may may có những đặc điểm mà loài người ở tuổi này thường có.

Chúng ta không giống với loài người, trong lúc bọn họ từng ngày một già đi, chúng ta vẫn đang tuổi trẻ sức sống.

Phổ cập xong những kiến thức này cho Trình Tân, Cố Ý sức nhớ tới nhiệm vụ mẹ đã giao.

Phải tìm cơ hội cho em gái tiếp xúc với Trì Ngôn nhiều hơn.

Cố Ý nhìn Trình Tân, nói: "Đúng rồi, chiều nay anh phải ra ngoài một chuyến. Nếu Trì Ngôn tới mà anh còn chưa về, thì em tiếp chuyện cậu ta giúp anh một lát nhé. Anh sẽ cố về sớm."

Anh trai đã nhờ vả, Trình Tân tất sẽ nghe lời đồng ý.

Dù sao cũng chỉ tiếp một lát, rồi anh sẽ về sớm ngay thôi.

"Thế lúc đó anh nhớ tranh thủ về sớm sớm đó nha. Anh biết em mà, tiếp chuyện một người không thân quen như thế, em thấy không tự nhiên lắm."

"Trì Ngôn đâu phải người xa lạ gì."

"Nhưng bọn em cũng có thân quen lắm đâu."

"Thì nhân lần này trò chuyện nhiều thêm là chẳng phải thân rồi à?" Cố Ý cười nói.

Sau khi Cố Ý đi, Trình Tân ngó lại đồng hồ một lần. Còn sớm. Thế là lại lên wechat réo Liêm Đường. Khoảng thời gian gần đây cô bạn tối mặt tối mày, học đủ loại đủ kiểu các thứ, còn bỏ công bồi dưỡng sở thích vẽ vờ của mình nên mỗi lần xong xuôi về đến phòng là chỉ hận không thể mang cả thân mồ hôi chưa tắm leo thẳng lên giường ngủ ngay được.

May là cô đã dần thích ứng được với cường độ làm việc này, không còn mệt mỏi như khi mới bắt đầu nữa.

Cô chưa từng biết được, hóa ra, muốn hoàn toàn khống chế được sự biến hóa của cơ thể, cũng cần phải thường xuyên rèn luyện sức khỏe, vì như vậy mới có đủ thể lực để duy trì kỹ năng này lâu. Tuy thầy hướng dẫn đã chứng thực là quả có loại thiên tài không cần rèn luyện cũng có thể dễ

dàng khổng chế được, nhưng cô lại không phải thiên tài. Vậy nên muốn biến hình, duy trì hình người lâu, vẫn phải rèn luyện thật chăm chỉ.

Mấy ngày tập đầu, Trình Tân chỉ thấy khổ không thể tả, mãi về sau mới chậm chậm quen dần.

Thình thoảng cũng sẽ lên wechat than thở với Liêm Đường, kêu mệt mỏi linh tinh.

Cẩn thận tính lại, đã lâu rồi cô chưa được gặp anh trai đẹp trai.

Cô thật sự... nhớ anh nhiều lắm...

Tại sao lại nhớ tới da diết thế nhỉ.

Nhất định là do lần gặp mặt đó, anh đã hạ cổ gì cho cô mất rồi, nên mới khiến cô nhớ nhung anh mãi không nguôi, chỉ muốn lập tức tìm anh gặp anh như thế.

Nhất định là như thế!

Không thể khác được!

Vừa mới nghĩ tới khả năng đó, tim Trình Tân tức khắc đập mất kiểm soát, ngơ ngác nai con.

Trì Ngôn tới vào hơn 2 giờ chiều. Trong lúc chờ đợi, Trình Tân luyện vẽ phác một hồi, vẽ từ bài cơ bản nhất rồi vẽ dần sang những bài phức tạp hơn. Vốn cô nghĩ vẽ vời là một tài năng rất tuyệt vời, cái cô muốn học, có thể học ra tài năng hơn người không thì chưa nói, chỉ cần vẽ ra những điều mình muốn biểu đạt đã là tốt rồi. Nhưng học rồi mới biết, vẽ, chẳng có đơn giản chút nào.

Cũng là một môn kỹ năng cần rèn luyện dùi mài.

Không, phải là làm bất cứ thứ gì, học bất cứ môn gì cũng cần phải rèn luyện dài dài, thức khuya dậy sớm mới thành công được.

Người làm tới thông báo có khách tới. Trình Tân đi rửa tay, đổi bộ quần áo sạch sẽ gọn gàng rồi xuống lầu, ra đến đình nghỉ mát có gió hồ dịu dịu. Trái cây và trà bánh lần lượt được mang lên.

Kể ra Trình Tân cũng từng gặp Trì Ngôn được vài lần, từng giao tiếp đôi câu, nhưng bảo quen thân thì vẫn chẳng thân thiết mấy. Chỉ là so với người ngoài, thì đã được coi là gần gũi hơn chút ít.

Cô chủ động chào hỏi Trì Ngôn, thông báo chuyện có thể anh trai sẽ về muộn một lát.

Để hai bên đều không phải lạ lẫm, lúng túng, vì Trình Tân đã chuẩn bị sẵn một bàn cờ vây. Đương nhiên là cô không biết chơi cờ vây, chỉ là tận dụng bàn cờ để đánh caro thôi.

Chơi nào.

Trì Ngôn nhấp một ngụm trà, nghe lời đề nghị so cờ caro của Trình Tân. Anh ta chỉ liếc mắt đánh giá bàn cờ, rồi hình như là không thể không gật đầu khuất phục.

Sau đó, hai bên bắt đầu tiến vào cuộc chiến caro.

Đang chơi, Trì Ngôn bỗng nhiên lên tiếng: "Em có biết chuyện tôi là vị hôn phu của em không?"

Viên cờ đen trong tay Trình Tân tức khắc rơi cạch xuống bàn cờ, gì cơ?

Vị hôn phu gì thế?

Trình Tân trợn trừng mắt dán dính ánh nhìn vào Trì Ngôn, người vẫn mang vẻ nhàn nhạt mây bay, tựa như chỉ đang nói rằng thời tiết hôm nay thật tốt vậy.

"Anh nói gì cơ?"

"Tôi là chồng chưa cưới của em."

"Hử?" Trình Tân đờ mắt nhìn Trì Ngôn, bất thần đứng bật người dậy: "Tôi tôi tôi không biết mà, tôi có bạn trai rồi!" Dù có thật hay không, cô cũng phải cố mà tìm cho ra một người, không thì vị hôn phu này... Ôi thôi, làm sao đây!

Vừa nói xong, Trình Tân bỗng bừng tỉnh ngộ. Thảo nào hôm tới đón cô đó, vị Trì Ngôn chẳng được coi là thân thích này lại có thể đi cùng.

Rồi tại sao cứ cách ba ngày hai bữa là nhà mình lại mời Trì Ngôn tới chơi.

Cả việc anh trai nhờ cô tiếp chuyện Trì Ngôn hồi sáng cũng thế.

Rõ ràng ràng là đang tạo cơ hội để cô và anh ta tiếp xúc rồi!

Cô đúng là đồ ngu, đồ tò, là đứa thiếu thông minh mới có thể không hay không biết, thậm chí còn cho rằng chỉ vì Trì Ngôn là bạn tốt của anh, hai nhà lại có quan hệ thân cận nên mới thường xuyên qua lại.

Trình Tân thầm rên rỉ khổ sở trong lòng.

Quả nhiên, kiểu gia đình đầy mùi cổ kính thế này để có mấy cái trò dính hôn mai mối, áp đặt tình duyên phong kiến lắm mà.

Cô phải nhanh chóng tỏ rõ thái độ, hai mặt một lời với Trì Ngôn, để tránh gây khó xử sau này.

Nghe Trình Tân nói vậy, Trì Ngôn lại vẫn chưa hề tức giận, chỉ đặt quân cờ trắng xuống, nói: "Vậy thì tốt, vừa khéo tôi cũng thích người khác rồi."

Có thể, Trình Tân mới thở phào nhẹ nhõm, nơm nớp đặt mông về ghế.

"Nếu anh đã có người thương, vậy sao không nói ra luôn."

"Có vài nguyên nhân không tiện kể rõ."

"Vậy giờ phải làm sao đây?"

Trì Ngôn tận tình phân tích: "Theo tôi được biết, em vừa mới về nhà, không thể thích ai trong những tộc nhân cùng lứa ngay được, mà những người em quen biết, trừ tên loài người từng nhận nuôi em kia thì hồ như không còn ai. Vậy nên, người em thích là con người?"

Trình Tân không muốn để lộ chuyện này ra cho một người mới quen, mặc cho mặt và cả hai tai đã ửng đỏ mà vẫn cố chống chế: "Anh đừng nói bậy." Vừa nãy cô gấp quá nên mới vô tình bật ra rằng mình có bạn trai thôi, chỉ hoàn toàn là hành động theo bản năng. Nhưng nói đi phải nói lại, đúng là cô có người trong lòng thật, hơn nữa...

"Vậy em thích ai? Người nào khác trong tộc à? Người em thích nhất định không phải tôi, vì mỗi lần gặp nhau, nếu em không mở to mắt tò tò đánh giá tôi thì cũng vô cùng bình tĩnh, không có ý gì như quý mến cả, những người khác trong tộc thì..."

Ngay lúc Trì Ngôn vẫn đang thao thao bất tuyệt tường tận phân tích, Trình Tân nhắm tịt mắt cắt ngang: "Không được nói!"

"Vậy thì..."

"Đúng, người tôi thích là anh ấy. Nhưng anh ấy chưa biết, tôi cũng không rõ phải làm gì nữa..." Nhất là khi nghe được tuổi thọ của mình có thể lên đến 500 năm, cô đã bắt đầu băn khoăn.

Không biết có nên thổ lộ tình cảm của mình không nữa, không biết đây sẽ là chuyện tốt hay chuyện xấu với anh, rồi liệu anh có thể chấp nhận cô được không?

"Hình như em quên một chuyện rồi."

"Chuyện gì cơ?"

"Chúng ta và loài người không thể đến với nhau được."

Anh ta nói với một chất giọng phẳng lặng hờ hững, khiến Trình Tân phút chốc bàng hoàng.

Cô hỏi: "Tại sao..."

"Có cha mẹ nào mong con mình ở bên một con người chỉ có tuổi thọ chưa đến 100 năm không? Vả lại, cách biệt giống loài, hai người không thể sinh con được, xác suất đứa bé chết non cao hơn xa người bình thường rất nhiều. Loài người vốn có tư tưởng nối dõi tông đường ăn sâu bén rễ, một con người, và cả gia đình sau lưng hắt ta, họ có thể chấp nhận một cô con dâu không thể sinh con được không?"

Lý lẽ này, khiến Trình Tân không nói nổi một câu phản bác.

Cô...

"Hơn nữa, nếu như em muốn đến với loài người, việc này cũng sẽ có tác động xấu tới thân thể, làm tuổi thọ của em giảm xuống."

Hử? Vốn Trình Tân còn đang đắm chìm trong đau thương, nhưng bỗng nghe tới giảm tuổi thọ, cô lại bớt buồn hẳn. Giảm là tốt mà! Vậy là có

thể cùng với anh trai đẹp trai... khụ, cái đó ấy mà.

"Giảm như thế nào? Tại sao?"

"Mặc dù tỉ lệ chết non cao, nhưng cũng không có nghĩa là không thể sinh con được, chỉ là khả năng này không lớn. Hơn nữa, tuy tỉ lệ sinh non cao, nhưng chỉ cần thuận lợi sinh ra tức là đứa bé không có vấn đề gì, vì cơ thể mẹ đã chịu nguy hiểm đó thay cho nó, khiến sức khỏe của em suy giảm, trở nên yếu hơn những người cùng tộc mà không kết hôn với loài người... Và dễ mất sớm hơn... Sớm cỡ như tuổi thọ của con người."

"À." Mới nãy Trình Tân vẫn còn đang sầu bi tha thiết, thế mà nghe hết những lời này, đột nhiên cô cảm thấy chuyện cũng chẳng có gì đáng ngại.

Vốn là một con người, quan điểm của cô là, đời người cao nhất chỉ được trăm năm. Vậy nên, 500 năm, là quãng thời gian dài đằng đằng đối với cô, biết làm gì cho tiêu hao hết năm tháng vô tận như thế đây. Nói chung là rất lạ lẫm, không quen.

Đúng lúc nghe Trì Ngôn giảng giải, cô đã rõ ràng thông suốt.

Nếu cô đã thích anh trai đẹp trai, mà anh ấy cũng có tình cảm với cô, thì họ đến với nhau, hoàn toàn ok mà! Chỉ là giảm thọ thôi, chẳng là vấn đề gì cả.

Điều đáng buồn duy nhất chính là, liệu anh trai đẹp trai có thể chấp nhận một người vợ không thể sinh con cho anh được không...

Nghĩ tới đó, Trình Tân chợt xấu hổ đỏ mặt. Vì cô vừa mới nhớ ra, cô vẫn chưa thổ lộ với anh trai đẹp trai, anh ấy cũng chẳng biết rằng cô thích anh, mà cô thì đã nghĩ đâu đâu tận chuyện làm vợ anh rồi! Còn đòi sinh con cho anh nữa chứ!

Bậy bạ quá đi mất!

Trình Tân, mày mau tép tép lại bớt đi!

Nghĩ cho lắm vào!

Trình Tân cảm lạnh tự kiểm điểm một thôi một hồi, sau đó tiếp tục ra về đạo mạo đoan chính.

Chết sớm thì sao, cô hoàn toàn ok hết. Ai bảo tuổi thọ của cô dài thế làm gì, tiện tay giảm đi, ừm, nhưng tốt nhất vẫn nên còn chừng 100 năm để có thể cùng... Khụ, khụ tiếp đi nào.

Trình Tân là bạn nhỏ lạc quan, sau khi được phổ cập giải đáp nghi hoặc này, cô bỗng cảm thấy, đây vốn chẳng là vấn đề gì đáng nói!

Thứ cần quan tâm nhất chính là, sinh con.

Anh trai đẹp trai... Có thể bỏ qua nguy cơ bị cô làm cho vô hậu được không đây?

Đối với Trình Tân, vấn đề lớn nhất của cô bây giờ chính là đường tình duyên. Đời này của cô, tuy không phải lo nghĩ tiền nong nhiều, nhưng tình duyên thì có hơi lộn độn à.

Ngoài ra, một vấn đề khác chính là, chắc chắn ba mẹ sẽ không chấp nhận cho con gái mình ở bên người nó thích để rồi tuổi thọ bị rút ngắn... người đầu bạc tiền người đầu xanh đầu.

Tuy rằng cô có thể chấp nhận chuyện này, vì dù gì, linh hồn cô đã từng là một con người, còn là một con người có thọ mệnh ngắn ngủi hơn cả những con người bình thường khác. Nói chung thì, cửa ải cha mẹ, thực sự không dễ qua.

Tình yêu ấy à, đúng là gánh thì nặng mà đường thì dài.

Vẫn nên... từ từ từng bước thì hơn.

Mang theo bao nỗi suy tư, Trình Tân quyết định chờ anh trai về nhà là phải hành động ngay. Tối nay, cô sẽ đến nhà anh trai đẹp trai nói chuyện cho rõ ràng.

Cô nhớ anh biết bao!

Nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh.

Liêm Đường đang tham dự buổi kêu gọi đầu tư bỗng hắt hơi hai cái liền.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Trước khi bị bóc trần tâm tư, Trình Tân còn có thể ngờ nghệch vờ vịt, có thể giả lả lơ đi mọi chuyện, có thể tiếp tục kiềm chế, che giấu bao tình cảm lâu nay. Nhưng sau khi bị Trì Ngôn thẳng thừng lôi ra.

Cô không thể giữ mình bình lặng được nữa.

Cứ thỉnh thoảng, cô lại nhớ tới Liêm Đường, nhớ anh trai đẹp trai của cô.

Những lúc tập vẽ, lúc huấn luyện, lúc làm bài, đến cả những khi cuộn người trên sofa xem phim cũng bất giác cảm thán, ừ, vai nam chính này có ánh mắt thật giống anh ấy...

Ngày tháng trôi qua, cô dần không thể kiểm soát nỗi nhớ anh.

Càng ngày càng muốn tới thăm anh một lần.

Trình Tân bắt đầu kì huấn luyện từ tháng 8, đến tận tháng 11 mới nghe phong thanh rằng sẽ được nghỉ ngơi một khoảng ngắn, không cần phải đến huấn luyện mỗi ngày, chỉ cần cứ cách nửa tháng lại tới một lần là được.

Vừa nảy sinh ý nghĩ này, Trình Tân liền vô cùng nóng lòng muốn nhanh chóng kiểm soát kĩ năng biến hình, hiện nếu cố gắng cũng đã có thể giữ được hình người trong vòng 3, 4 ngày, nên mới có thời gian nghỉ ngơi như trên.

Có thời gian riêng rồi, Trình Tân quyết định đi gặp Liêm Đường.

Nhưng trước tiên, cô phải có một cái cớ hoàn hảo không khiến người nhà nghi ngờ và lo lắng.

Cô không khỏi nghĩ tới Trì Ngôn. Anh ta là vị hôn phu được người nhà ngầm thừa nhận của cô, lấy cớ ra ngoài đi chơi với Trì Ngôn, chẳng phải là xong hết rồi sao?

Rõ ràng ở trong cùng một thành phố, nhưng Trình Tân và Liêm Đường đã có tới 3 tháng chưa từng gặp mặt. Cô không ra khỏi cửa, Liêm Đường cũng không có bất cứ lý do gì để tới nhà cô làm khách.

Còn may là trong mấy tháng này Liêm Đường cũng tương đối bận rộn, phải bay tới bay lui để tham gia các hội thảo khoa học kỹ thuật, công tác linh tinh. Tuy cuộc sống riêng đều vô cùng thú vị, phong phú, nhưng nội tâm đôi bên đều cảm giác như có khoảng trống không thể lấp đầy, dù không nói ra, nhưng những khi cô đơn lặng lẽ thì đều lôi hình đối phương ra rồi thất thần.

Sau khi thương lượng kỹ càng với Trì Ngôn, Trình Tân báo với gia đình là sẽ đi xem phim với Trì Ngôn. Đương nhiên, Phù Khanh và Cổ Sinh vốn đã mong hai trẻ thành chuyện, tất sẽ cảm thấy đây là một biến chuyển tốt.

Cứ thế, Trình Tân đến thẳng nhà Liêm Đường.

Đúng vậy, cô muốn cho Liêm Đường một niềm vui bất ngờ.

Xác nhận Liêm Đường đang nghỉ ngơi trong nhà, không ra ngoài rồi, Trình Tân mới xuất phát. Trì Ngôn đã tới đón sẵn.

Trì Ngôn đưa Trình Tân tới phía ngoài tiểu khu Liêm Đường ở. Trình Tân rất biết ơn Trì Ngôn, anh ta đúng là một người tốt bụng! Sau đó lại nghĩ, Trì Ngôn có thể tận tâm giúp mình như vậy, hẳn đều do nể mặt quan hệ bạn bè với anh trai. Vậy nên, cũng được coi như hưởng ké phúc anh.

Ở đây, Trình Tân lén lút thậm thụt mang tới một niềm vui bất ngờ cho Liêm Đường.

Vậy lúc này, Liêm Đường đang làm gì?

Liêm Đường đang nói chuyện điện thoại với bà ngoại, Từ Nho Nghi.

Trong điện thoại, Từ Nho Nghi nói: "Bà biết ả mẹ kế của con vẫn chưa chịu từ bỏ, còn định tiếp tục gán ghép cháu với con gái nhà họ Tống của cô ta. Bên bà cũng biết mấy cô bé không tệ, tuổi tác tương đương, hay con tới gặp họ thử xem nhé? Nhân tiện cho bên kia hết cố bám dai."

Liêm Đường đáp: "Bà ngoại, quên nói với bà, cháu thích người ta rồi."

Từ Nho Nghi vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng, vội nói: "Vậy thì tốt quá, dù gì con cũng đã có tuổi, là lúc nên lập gia đình. Thế con bé bao lớn rồi? Đang làm gì? Đã gặp người lớn nhà nó chưa? Rồi con bé đó thì sao?"

Nghĩ tới Trình Tân, Liêm Đường khe khẽ mỉm cười: "Cháu vẫn còn chưa tỏ tình, không biết người ta có chịu nhận lời không nữa. Nhưng cô ấy rất tốt."

Với tư cách là bà ngoại của Liêm Đường, hiển nhiên Từ Nho Nghi cảm thấy cháu trai mình không có chỗ nào là không tốt, không ai có thể không thích cháu mình, nên cũng lấy làm lạ: "Còn có lúc cháu không tự tin thế cơ à?"

"Cô ấy khác với tất cả phái nữ cháu biết, cô ấy rất đặc biệt, cũng rất đáng yêu." Có ý nghĩa không tầm thường trong lòng anh.

Hiếm lắm Từ Nho Nghi mới nghe được giọng điệu khen ngợi không chút nào che giấu như thế của Liêm Đường, nhất là khi nó còn được dùng cho một cô gái. Không ngờ, thằng bé mà cũng có loại cảm giác hồi hộp, lo được lo mất này.

Từ Nho Nghi bật cười sang sảng: "Thế thì còn do dự gì nữa? Bà nói cho nghe, con mà không nhanh lên thì cô bé tốt như vậy sẽ bay vụt qua mắt luôn đấy. Phải nắm lấy cơ hội, thích thì theo đuổi ngay. Lăn tăn dài dòng đâu phải là phong cách của con."

Lời bà ngoại khiến Liêm Đường thoáng ngơ ngẩn. Đúng là anh vẫn còn hơi do dự. Anh không biết liệu trong mắt Trình Tân, mình có vị trí, có ý nghĩa thế nào với cô.

Lỡ như cô không thích anh, mà chỉ đơn thuần coi anh như một người bạn từng tận tâm chăm sóc cô, thì phải làm sao?

Kết thúc cuộc gọi với bà ngoại, Liêm Đường thở ra một hơi dài thật dài.

Trong thời gian này, Trình Tân vẫn luôn quay cuồng với mớ lịch kín đặc của mình. Lần trước gặp mặt, cô có nói là từ sau hôm đó sẽ khó có thời gian rảnh hơn.

Bây giờ, chỉ có khi đêm đến họ mới có thể trao đổi đôi câu. Thi thoảng, Trình Tân còn chụp những bức tranh mình vẽ gửi cho Liêm Đường.

Liêm Đường chưa từng dò hỏi gì về gia đình Trình Tân. Theo anh, một quần thể kì ảo thần bí như vậy, hẳn sẽ không thích có tiếp xúc quá sâu với thế giới loài người.

Vừa nghĩ tới thân phận đặc biệt và gia đình bí ẩn của Trình Tân, Liêm Đường chỉ thấy, tỉ lệ tử tình thất bại cao không tưởng.

Dù vậy, anh vẫn không muốn từ bỏ.

Hơn 3 tháng nay, dù cả hai người đều bận đến chân không chạm đất, nhưng nổi nhớ nhung thì lại da diết từng ngày.

Liêm Đường lặng nhìn điện thoại hồi lâu, mới mở cuộc trò chuyện với Trình Tân.

Gửi một tin nhắn.

Hỏi Trình Tân.

"Có thể gặp một lần được không?"

Lúc nhận được tin nhắn, Trình Tân vừa mới bước ra khỏi thang máy, đang tiến dần về phía căn hộ của Liêm Đường.

Trình Tân vừa đọc tin vừa cười đầy đắc ý, không gõ cửa ngay mà nhắn nài nhắn trả lại anh: "Bao giờ gặp?"

"Nếu có thể, tôi muốn gặp em ngay hôm nay."

"Có chuyện gì gấp ạ?"

"Rất rất gấp."

"Có chuyện gì xảy ra hay sao?"

"Tôi có mấy lời cần nói với em."

"Không thể nói qua wechat được à?"

"Đúng vậy, phải gặp mặt nói trực tiếp."

"Tận mặt à.."

"Hôm nay em không ra ngoài được?"

"Được chứ."

Đọc câu này, Liêm Đường mới có thể thở nhẹ nhõm trong lòng. Không hiểu tại sao, anh cứ cảm thấy hôm nay Trình Tân lạ lắm.

Nhưng việc này cũng không làm chùn bước quyết tâm của anh.

Anh bảo: "Em nói địa điểm đi, tôi tới đón." Vừa nhận xong, chuông cửa đã reo vang.

Bởi trong lòng vẫn miên man nghĩ chuyện Trình Tân, nên Liêm Đường chưa mở video xem người tới là ai đã ra mở cửa ngay. Sau cánh cửa, Trình Tân với nụ cười rạng rỡ tức khắc hiện ra trong mắt.

Liêm Đường ngẩn người bất động.

Kích thích lớn quá mà.

Người mà anh còn đang định đi đón, đã đang đứng ngay ngắn trước tận cửa nhà?

"Em -- " Liêm Đường nhìn cô chăm chú, ánh mắt sáng ngời.

Trình Tân nhanh nhẹn lách vào, đóng luôn cửa lại giúp anh.

"Tôi được rảnh mấy ngày nên tới thăm anh một lần, dù sao cũng lâu rồi không được gặp anh." Trình Tân quen cửa quen nẻo tự tìm dép cho mình, vừa xỏ vừa reo: "Dép của tôi này, anh vẫn chưa vứt đi à." Cô đã đi lâu thế rồi, mà anh trai đẹp trai vẫn giữ đồ của cô nguyên vẹn như ngày nào, cảm động quá đi!

Bất chợt, Trình Tân bị ép dựa vào tường.

Ngay lúc cô chưa kịp chuẩn bị, đã bị Liêm Đường tặng cho một cú dồn tường kinh điển. Rồi anh cúi xuống, ánh mắt sâu lắng lặng lẽ nhìn cô.

Trình Tân chỉ biết, cô lại bắt đầu thấy hít thở không thông, nai con chạy loạn trong lồng ngực nữa rồi.

Tim cô đang nảy lên thành thạch, thành thạch.

Trình Tân lắp bắp: "Anh... anh... sao lại..." Giọng nói lộ rõ sự luống cuống.

Lúc này, Liêm Đường vẫn còn chưa hoàn toàn chuẩn bị tâm lý xong. Anh vươn tay vén những sợi tóc mai lòa xòa ra sau tai cô, nhìn thẳng vào mắt cô, thủ thỉ: "Tiểu Tiểu, nhìn vào mắt anh, được không?" Giọng anh rất mực dịu dàng, khiến mặt Trình Tân lần nữa ửng mầu, bừng đỏ. Cô bất giác khum tay bưng kín hai gò má, vâng theo yêu cầu của Liêm Đường, chậm chậm ngước mắt nhìn anh.

"Tiểu Tiểu -- hoặc, nên gọi là Tân Tân."

"Sao cũng được mà, gọi gì chẳng được." Vấn đề tên tuổi, gọi gì Trình Tân cũng chịu hết. Chẳng sao, chỉ một cái tên thôi mà.

"Tân Tân?"

"Dạ?" Tim Trình Tân giật thót, ngu ngơ khờ dại.

Liêm Đường: "Anh thích em, em có thích anh không?"

Anh thích em, em có thích anh không?

Anh thích em, em có thích anh không?

Những lời này mãi lặp đi lặp lại trong đầu Trình Tân, cảm giác khiếp sợ bủa vây cô. Nhưng hai mắt thì rục cháy, nóng bỏng.

Cô nhìn thẳng vào Liêm Đường, nói: "Em không nghe rõ, có thể nói lại lần nữa được không?" Tuy nói thế, nhưng nụ cười tươi rói, ngờ nghệch

như kẻ ngốc trên mặt, và cả hai tay lúng túng bưng kín má đã bán đứng cô.

Liêm Đường vẫn cười, nghiêm túc lặp lại một lần.

Rằng: "Tân Tân, anh thích em. Em cũng thích anh chứ?"

Lần này, cuối cùng Trình Tân đã đáp lại.

Trình Tân che kín mặt mũi, gật mạnh đầu: "Em cũng thích anh."

Liêm Đường bắt chước những lời vừa nãy của cô: "Anh không nghe rõ, nói lại lần nữa được không?"

Nói xong, cả hai cùng nhìn nhau bật cười. Trình Tân nói từng chữ: "Em cũng thích anh đó!" Rất rất rất thích anh! Thích anh từ lâu lắm rồi!

"Đây chính là chuyện anh muốn hẹn gặp để nói với em." Liêm Đường vòng tay qua eo Trình Tân, tình cảm trong tim phút chốc dâng trào, tưởng như máu huyết sắp sửa bùng cháy, thiêu đốt thân thể.

Trình Tân chống tay lên ngực anh, nhẹ giọng: "Anh trai đẹp trai."

"Gọi là Liêm Đường."

"Liêm Đường."

"Anh nhớ em lắm." Kèm theo là một cái ôm siết của anh.

Anh nói: "Lúc xem văn kiện nhớ em, lúc đi tắm nhớ em, lúc ngủ nhớ em, lúc vô tình trông thấy những quần áo của em trong tủ, cũng nhớ em, lúc ăn cơm nhớ em, lúc trên máy bay, nhìn ra những đám mây bên ngoài, cũng sẽ nhớ em. Anh không biết mình đã thích em từ lúc nào, nhưng khi em rời xa anh, anh mới nhận ra, hóa ra em quan trọng với anh đến thế." Trạng thái này đã đeo bám anh suốt thời gian qua. Từ khi nhận ra tình cảm của mình với Trình Tân, anh như kẻ mất hồn, cuồng dại.

Trình Tân bị những lời này làm cho cảm động rưng rưng, hai mắt ngấn nước. Cô kiềm chế không cho nước mắt chảy xuống, dựa vào vai Liêm Đường, bỗng nhiên chỉ muốn khóc thật to cho thỏa lòng.

Khóc không phải vì lời tỏ tình của Liêm Đường.

Mà vì đột nhiên cô nghĩ tới tương lai sau này của họ, là lại buồn lòng.

Cô nói: "Em cũng nhớ anh, lúc vẽ tranh nhớ anh, lúc đọc sách nhớ anh, lúc cho cá ăn nhớ anh, lúc huấn luyện nhớ anh, nhớ anh nhiều lắm, nên giờ em tới tìm anh rồi này."

"Tân Tân."

"Dạ?"

"Anh muốn lấy em, kết hôn với em, vậy thì sẽ có thể trông thấy em, ở bên em mỗi ngày." Chỉ là anh không biết, gia đình của em, liệu có thể chấp nhận một con người bình thường làm con rể hay không.

Nghe câu này, nước mắt Trình Tân tức khắc hoen nhòe đôi má. Cô ngẩng đầu, hướng mắt nhìn Liêm Đường, khóc âm ỉ bất chấp mặt mũi như đứa trẻ.

Cô nói: "Nhưng em không thể như các cô gái bình thường khác, không thể sinh được đứa con của chúng ta." Chuyện này vẫn luôn tra tấn cô bấy lâu. Tuy lúc đó cô vẫn chưa biết Liêm Đường có thích mình hay không, nhưng mỗi khi đêm đến, thanh vắng một mình, cô vẫn thường hay day dứt. Giả như họ kết hôn, giả như họ bên nhau, tương lai của họ có thể thực sự hạnh phúc được không?

Mặc dù đây là một vấn đề nan giải, nhưng cô vẫn không hề có ý muốn giấu giếm chuyện này. Ở bên cô là một quyết định liều lĩnh thế nào, cô nhất

thiết phải nói rõ cho anh biết từ trước khi họ quyết định đến với nhau, để anh biết rằng, cô không muốn lừa dối anh.

Về khả năng có lẽ không thể có được đứa con từ kết tinh tình yêu của hai người, với một người thích trẻ con như cô, quả là một việc khiến cô hết sức day dứt. Cô không rõ việc này có ý nghĩa thế nào với anh, nhưng có thể nào cũng phải khiến anh rõ ràng mọi việc.

Cho nên sau khi thổ lộ tình cảm với nhau, Trình Tân bỗng bừng tỉnh khỏi niềm hạnh phúc vô bờ, ngã trở về vực thăm tằm tối.

Bơ vơ giữa hai miền cảm xúc.

Thấy Trình Tân khóc, Liêm Đường nhanh chóng vươn tay lau đi nước mắt vương trên gương mặt cô: "Là vì, anh là người, còn em thì không phải ư?" Anh đâu phải kẻ ngốc, chỉ cần suy nghĩ đôi chút, là đã có thể đoán được phần nào, chỉ là vẫn chưa dám chắc chắn.

Trình Tân thút thít gật đầu. Liêm Đường thở phào trong lòng, chỉ là chuyện con cái.

"Tân Tân, nín đi nào. Đây không phải vấn đề gì cả. Trong mắt em, chỉ cần em có thể khỏe mạnh sống tốt, là anh không ngại gì cả. Anh cũng lo lắng. Nếu anh thích em, nói với em, em chấp nhận rồi, thì liệu có thể gây ra tổn thương hay ảnh hưởng xấu gì với em hay không. Ví dụ như gia đình em ấy, lỡ đâu họ không đồng ý cho con mình lấy một con người bình thường thì sao."

Người nhà cô ấy à... Đúng là có thể... có thể không thích chuyện cô ở bên người bình thường lắm đâu... Thật là một chuyện đau đớn nhường nào.

Làm sao để khiến người nhà đồng ý nhỉ, khó rồi đây.

Nhưng có khó mấy, thì niềm vui khi biết người mình thích cũng thích mình, làm tâm trạng của Trình Tân dễ chịu hơn một chút.

Đồng thời giúp cô có thêm lòng tin đối mặt với tương lai sắp tới.

Còn chuyện gì tuyệt hơn chuyện người mình thích cũng thích mình nữa đâu?

Trình Tân nín khóc nhoén cười, nói với Liêm Đường: "Vậy thì không có chuyện gì rồi! Bọn mình sẽ tìm ra biện pháp giải quyết thôi mà!"

Thấy Trình Tân đã vui vẻ, phấn chấn trở lại, Liêm Đường cũng hào hứng lặp lại lời cô: "Đúng vậy, tất cả rồi sẽ có cách thôi."

Tháng 11 năm nay, với Trình Tân, là một tháng 11 ngập tràn hạnh phúc.

Vì có Liêm Đường.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Bởi thấy Trình Tân ngoan ngoãn hiểu chuyện, nên trước giờ Cổ Sinh và Phù Khanh chưa từng hoài nghi mỗi lần cô nói ra ngoài chơi với Trì Ngôn. Đồng thời, họ đều không có ý đi điều tra xem hai đứa bé đi đâu, chơi gì.

Nhờ vậy nên chuyện của Trình Tân và Liêm Đường, người nhà không hề nghi ngờ mảy may.

Cho đến một ngày nọ, khi Cổ Ý phát hiện ra Trì Ngôn, người đáng lẽ đang hẹn hò với em gái mình lại đang ở nhà luyện chữ.

Cổ Ý chỉ vô tình qua nhà họ Trì, mục đích là trả lại món đồ Trì Ngôn đã để quên ở chỗ mình dạo trước.

Bấy giờ mới biết rằng Trì Ngôn có mặt ở nhà.

Anh dùng gương mặt đầy dấu chấm hỏi nhìn chòng chọc vào bản mặt vạm vỡ không đổi của Trì Ngôn, hỏi: "Em gái tớ đâu?" Quét mắt nhìn khắp bốn xung quanh, không thấy bóng Trình Tân.

Mặt Trì Ngôn vẫn lạnh tanh: "Con bé đi gặp một người bạn."

"Ai mới được chứ."

"Không rõ lắm."

Cổ Ý nhìn anh vẻ nghi ngờ, không tin tưởng lời Trì Ngôn lắm.

Kiểu gì cũng thấy mờ ám chỗ nào, rồi làm bộ lơ đãng hỏi: "Chẳng lẽ là đi tìm người trẻ tuổi từng chăm sóc nó à?" Trong khi mắt vẫn chăm chú nhìn Trì Ngôn cầm tờ giấy khổ lớn lên, ra vẻ nghiêm túc hoàn thành nét chữ.

Chuyện này thật không bình thường.

Anh hỏi như khẳng định: "Con bé đi tìm Liêm Đường rồi?"

Trì Ngôn im lặng nhìn nét mặt Cố Ý dần nghiêm lại, cũng biết không thể giấu tiếp được nữa.

Nên thẳng thắn thừa nhận: "Ừ."

Cố Ý: "Sao cậu lại để con bé đi một mình thế chứ, đúng là chủ quan quá..." Lầu bầu một hồi, Cố Ý dần nhận ra có chỗ không đúng. Anh thẳng thốt: "Không đúng... Cậu thế này... hoàn toàn không phải biểu hiện của một người thích Tân Tân... Chẳng lẽ..."

"Tớ nhiều lắm chỉ là cái cơ cho con bé thôi." Lúc này Trì Ngôn đã không còn định che giấu.

Cố Ý: "Chúng ta đâu phải đến với loài người được, cậu cho nó đi tìm loài người làm gì!" Trong giọng nói đã có ý giận lẫy.

Trì Ngôn đáp: "Thích một người đâu cần lý do, cậu ngăn được chắc? Cậu có thể xóa hết tình cảm trong đầu của một người đối với một người khác được không?"

Cố Ý sốt ruột đi qua đi lại, đã có hơi nóng nảy: "Ý cậu là, hai đứa nó đã đang yêu đương rồi?"

"Đúng vậy."

"Nhưng con người chỉ có tuổi thọ trăm năm, sao cậu ta có thể sống với Tân Tân đến khi đầu bạc được."

"Dù có không thể thì cũng làm được gì? Tình cảm làm lý trí thui chột, đây là lựa chọn của chính em gái cậu."

Cố Ý và Trì Ngôn chia tay trong không vui.

Lúc Trình Tân về đến nhà đã là 8 giờ tối, mọi người đã về phòng riêng gần hết.

Trình Tân bật công tắc đèn trong sân, rón rén bước từng bước cầu thang chậm rãi lên tầng hai.

Liền thấy ngay anh trai đang đứng chấp tay sau lưng, đợi sẵn nơi đầu cầu thang.

Thấy là Cố Ý, Trình Tân giả lả cười hỏi: "Anh, sao anh còn chưa ngủ nữa, trời lạnh lắm rồi đấy." Trình Tân mặc áo khoác cổ lông, chân đi đôi boots da nho nhỏ, ánh mắt sáng ngời, sắc mặt đỏ ửng, nhìn qua đã biết là đang rất vui.

Cố Ý: "Hôm nay em đi với Trì Ngôn?"

"Vâng ạ." Trình Tân không do dự gật đầu.

"Em và cậu ta đã làm gì rồi?" Nét mặt Cố Ý đầy hiếu kì.

Trình Tân: "Thì đang có một phim bom tấn mới từ Mỹ mà. Bọn em đi xem phim, sau đó dạo quanh khu trò chơi." Đương nhiên, đối tượng đi cùng là Liêm Đường chứ không phải Trì Ngôn.

Cố Ý: "Nhưng hôm nay anh sang nhà Trì Ngôn, nghe Trì Ngôn nói, cả ngày hôm nay cậu ta không đi đâu."

Nụ cười trên mặt Trình Tân đóng đá, ánh mắt lúng túng né mắt anh.

Cổ Ý truy hỏi: "Em đi gặp cậu ta?"

Trình Tân biết có giấu nữa cũng vô ích, chỉ đành gật đầu cam chịu.

Anh nói: "Chuyện này lợi hại ra sao, chẳng lẽ em không biết?"

"Anh, nhưng em thích anh ấy, việc này làm sao mà cản được."

"Nhưng hai đứa cũng không thể bên nhau đến đầu bạc răng long."

Trình Tân lắc đầu, cãi lại: "Có thể."

Cổ Ý sùng sộ: "Đầu óc hỏng rồi đấy à? Tuổi thọ của chúng ta có thể lên đến 500 năm, còn con người thì 100 năm đã là cao nhất rồi."

"Thì chẳng phải nếu có thai với người không đồng tộc sẽ làm sức khỏe suy giảm, tuổi thọ rút ngắn à? Vậy là bọn em có thể bên nhau cả đời rồi."

"Tân Tân! Trăm năm thời gian chỉ như một cái búng tay thôi, chẳng mấy sẽ hết. Nhưng 500 năm thì lại có rất nhiều chuyện có thể xảy ra. Em đừng hành động ngu ngốc như thế."

Trình Tân vẫn kiên quyết lắc đầu: "Không, em biết rất rõ mình đang làm gì, lựa chọn ra sao. Nhưng anh à, tạm thời anh đừng nói cho ba mẹ biết, em không muốn khiến ba mẹ lo lắng."

"Đã biết sẽ khiến mọi người lo lắng mà vẫn muốn khẳng khẳng làm theo ý mình?"

Trình Tân: "Em chỉ không muốn mình phải tiếc nuối." Cô biết mình hơi ích kỉ, nhưng trước kia cô đã sống quá mệt mỏi rồi. Nên đời này, cô muốn được sống vui vẻ hơn, tự do tùy tính hơn một chút.

Cố Ý có vẻ khá thất vọng, không nói tiếng nào đã quay người đi thẳng.

Những chuyện này, Trình Tân đều không kể cho Liêm Đường.

Không cần phải bắt anh phải chịu đựng những chuyện này chung với cô làm gì, cô không muốn anh phải lo nghĩ, dẫn vật thêm nữa.

Vì mối tình bí mật của mình đã bị phát hiện, nên mấy ngày sau đó Trình Tân an phận hơn hẳn, ngày nào cũng chăm chỉ rèn luyện, tập vẽ, học văn hóa các thứ, không còn dám ra ngoài thường xuyên như mấy hôm trước.

Liêm Đường gặp Cố Ý vào tuần lễ đầu tiên của tháng 1.

Cố Ý tới một mình.

Liêm Đường trông thấy anh xuất hiện ở dưới hầm để xe. Anh biết người này chính là anh trai của Trình Tân.

Anh mời anh trai cô tới một quán cà phê gần đây.

Vừa ngồi xuống, Cố Ý đã đi thẳng vào vấn đề.

"Cậu đang qua lại với Tân Tân?"

Liêm Đường gật đầu.

"Vâng."

"Vậy cậu có biết không, chuyện chúng tôi không thể kết hôn với con người ấy."

"Tân Tân có nói rồi. Chuyện con cái, tôi cũng không để ý, miễn là cô ấy vui vẻ, khỏe mạnh."

"Không phải, vẫn còn một việc con bé chưa nói."

"Gì cơ?" Liêm Đường thốt nhiên nhìn anh.

Cổ Ý nhấn giọng: "Chúng tôi có thể sống tới 500 năm. Vậy, cậu thấy cậu có còn thích hợp với Tân Tân nữa không?"

Liêm Đường chưa từng nghĩ vấn đề lại ở chỗ tuổi thọ. Lời Cổ Ý khiến anh ngơ ngẩn.

"Còn cậu thì chỉ có trăm năm, cậu có thể cho con bé cái gì? Ở bên loài người, đối với nó chỉ hại không lợi, không chỉ là không thể làm mẹ, mà dù tương lai có thể thành mẹ thì sinh con cũng sẽ gây tới cho cơ thể nó những tổn thương không thể đoán trước. Rồi nó cũng sẽ đoán mệnh như cậu thôi."

Liêm Đường lặng lẽ ngồi nghe, mãi không nói nổi câu nào.

Anh không hề biết những chuyện này.

Cổ Ý tiếp: "Nếu biết những điều này rồi, mà cậu vẫn tiếp tục muốn ở bên Tân Tân, làm liên lụy tới con bé, vậy tôi không còn lời nào để nói." Dứt lời, Cổ Ý lạnh lùng đứng dậy bỏ đi thẳng.

Liêm Đường vẫn ngồi đó bất động, không nói rõ được tâm trạng mình lúc này.

Đúng lúc ấy, điện thoại vang lên âm báo tin nhắn quen thuộc.

Là tin nhắn từ Trình Tân.

Trình Tân hỏi: "Anh tan làm chưa? Hi, em cũng mới tan học rồi, vừa ăn cơm xong. Anh thì sao?"

Liêm Đường lặng người nhìn tin nhắn hồi lâu, trong đầu tự vẽ ra nét mặt vui vẻ của cô lúc này.

Bỗng nhiên anh không biết phải nhẫn lại thế nào.

Trong đầu anh vẫn quanh quẩn những lời chất vấn hùng hồn của Cổ Ý vừa này.

Hóa ra để ở bên anh, cô đã phải trả giá nhiều đến vậy.

Anh thà được nhìn cô sống thật dài thật lâu, sống thật khỏe mạnh, cũng không mong khiến cô mạo hiểm cả tính mạng để bên mình.

Liêm Đường không nhẫn lại.

Dù không nhận được hồi đáp nhưng Trình Tân cũng chẳng bận tâm lắm, chỉ cho rằng Liêm Đường đang bận, bèn không làm phiền anh thêm nữa.

Cứ thế, trong suốt năm sáu ngày sau đó, Trình Tân vẫn chưa được nói chuyện với Liêm Đường lần nào cho ra hồn. Còn Liêm Đường, nếu không bảo bận thì anh cũng kêu mệt, muốn nghỉ ngơi.

Sau 2 tuần an phận ru rú trong nhà, Trình Tân không thể nhịn nổi nữa.

Cô lại lấy lý do đi chơi với Trì Ngôn rồi ra ngoài, trước khi đi còn nhận được một ánh nhìn đầy thâm ý của Cổ Ý.

Trình Tân chợt dạ rụt đầu.

Vì là thứ bảy nên Trình Tân đến thẳng nhà Liêm Đường.

Cô biết mật khẩu nhà anh, có cả chìa khóa nhà anh, nên dễ dàng vào cửa như đến chốn không người. Rồi cô thấy, trong bếp có một cô gái đeo tạp dề, tay cầm muôi xào nấu.

Nghe thấy tiếng động, cô gái đang nấu ăn quay đầu quan sát Trình Tân hiện đang ngẩn người ngay ngưỡng cửa.

Cô ấy nhìn Trình Tân vẻ thắc mắc, hỏi: "Xin hỏi cô là?"

Trình Tân hơi ngờ ngợ. Cô bước lùi ra nhìn kĩ số nhà ngoài cửa. Đúng rồi mà, đúng là nhà của anh trai đẹp trai mà.

Trình Tân sợ mình đã hiểu lầm, chỉ dám e dè hỏi cô gái: "À, Liêm Đường có ở đây không?"

Cô gái cười đáp: "Ra là tìm Liêm Đường." Sau đó rửa tay đi ra, đứng trên hành lang gọi với vào: "A Đường, có người tìm anh này."

Liêm Đường đang say sưa đọc sách trong thư phòng, nghe tiếng liền đi ra.

Thấy ngay Trình Tân đang đứng hình trước cửa, ánh mắt đại ra.

Anh ra vẻ như rất bối rối, nhưng vẫn hỏi: "Sao em tới đây?"

Trình Tân đáp hùng hồn: "Em nhớ anh mà!"

Nghe câu này, Liêm Đường lia mắt hướng ánh nhìn sang cô gái đang đeo tạp dề kia.

Cô ấy lại gần ôm tay Liêm Đường, cau mày hỏi: "Cô là ai? Sao lại nói với bạn trai tôi như thế?"

Trình Tân chỉ thấy thật buồn cười.

Vô thức bật thốt lên: "Hai người đang đóng phim đấy à?"

Đôi mày của cô gái vẫn cau chặt. Cô ấy quay lại Liêm Đường, dò hỏi: "Chuyện gì vậy anh?"

Liêm Đường trả lời cô ấy: "Ờ, thì cô đó nói thích anh, vậy thôi."

Trình Tân không ngờ sẽ nghe được câu nói ấy từ chính miệng Liêm Đường.

Chuyện huyền tường gì thế này.

Cô hỏi: "Anh trai đẹp trai, anh nói gì vậy?"

Liêm Đường dỗ cô gái kia vào phòng ngủ trước, bảo để chuyện này cho anh lo.

Đợi bóng cô ấy khuất hẳn sau cánh cửa phòng ngủ, Liêm Đường mới nhìn Trình Tân bằng nét mặt lạnh nhạt, nói: "Bên nhau bao lâu rồi, tôi mới nhận ra chúng ta không hợp. Em cũng biết mà, thân phận của tôi như vậy, đâu thể không có con được, rồi người lớn trong nhà cũng chắc chắn không đồng ý, vậy nên..."

"Nên mấy ngày nay anh mới thờ ơ như vậy... Thậm chí còn không trả lời tin nhắn? Cũng không gọi điện thoại cho em?" Vừa nghe đến con cái, mặt Trình Tân thoát chốc trắng bệch, lắp bắp hỏi Liêm Đường.

Còn Liêm Đường, từ lúc nhìn thấy sắc máu trên mặt cô dần rút đi, tim anh đã bắt đầu âm ỉ dù ngoài mặt vẫn duy trì dáng vẻ thờ ơ: "Tôi nghĩ hành động của mình đã thể hiện rất rõ rồi, không ngờ vẫn khiến em tìm đến tận đây."

Những lời này chẳng khác gì rắc muối lên vết thương của cô cả.

Trình Tân nói: "Được, tôi hiểu rồi, anh cứ lo chuyện của mình đi." Rồi bỏ đi không quay đầu nhìn lại.

Cô bước vào thang máy, cúi đầu, không ngăn được nước mắt.

Trình Tân đi rồi, Liêm Đường cũng bất giác bước theo, nhưng chỉ ra đến cửa liền khựng lại không sao nhấc chân tiếp được. Anh bần thần nơi

ngưỡng cửa hồi lâu, trên mặt đầy ngập sự đau đớn.

Trình Tân leo lên taxi về nhà, nước mắt rơi như chuỗi ngọc đứt dây, không sao kiềm được.

Đến tận khi sắp về tới nhà, cô mới lau sạch nước mắt, làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, đi một mạch lên phòng ngủ của mình, biến trở về bản thể rồi vùi mình vào trong chăn.

Cô mệt quá rồi, chỉ muốn ngủ một giấc thôi.

Liên Đường đứng trước cửa rất rất lâu. Đến tận khi cô gái kia đi ra, anh mới bừng tỉnh.

Cô gái là em họ bên ngoại của Liên Đường.

Em họ hỏi: "Người anh muốn lừa chính là cô ấy à? Cô ấy đẹp quá, trông cứ như một tiểu tiên nữ vậy." Vì vở kịch này, cô đã tới nhà anh họ từ tận ba ngày trước.

Liên Đường đáp theo bản năng: "Cô ấy vốn là một tiểu tiên nữ."

"Nhưng tiểu tiên nữ này đã bị anh làm tổn thương mất rồi."

"Ừ, anh đã làm một tiểu tiên nữ tổn thương mất rồi." Liên Đường lặng lẽ quay về thư phòng.

Lòng ngực anh đau thắt.

Anh đã làm tiểu tiên nữ của mình tổn thương mất rồi.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Liêm Đường bắt đầu tự dẫn vật.

Trình Tân cũng không dễ chịu gì. Những thay đổi của cô rõ rệt dần, trở nên trầm mặc ít nói, làm chuyện gì cũng thường lơ đãng, không hứng thú nổi với bất cứ thứ gì, đến những buổi học vẽ cũng không đi nữa.

Tựa như một thân xác không còn sự sống.

Thấy Trình Tân như vậy, Phù Khanh cũng không rõ là đã xảy ra chuyện gì, chỉ cho rằng Trình Tân và Trì Ngôn giận đối cãi nhau, bèn đi tìm Trì Ngôn, mới biết là không phải.

Hơn nữa, trông biểu hiện của Trì Ngôn, dường như bà đã mơ hồ đoán được manh mối. Hai đứa này thực sự đang qua lại ư? Trông chẳng giống chút nào cả.

Sau đó thì tìm con trai, thử hỏi thăm chuyện này.

Cha mẹ không hỏi, Cổ Ý đã định qua loa lấp liếm luôn chuyện này giúp em gái. Nhưng giờ hỏi rồi, Cổ Ý cũng thành thật khai tuốt.

Sau khi biết chuyện, Phù Khanh im lặng rất lâu, rất lâu sau đó cũng không nói lời nào, chỉ bảo Cổ Ý đi trước.

Cổ Ý làm không sai. Tân Tân vẫn còn quá nhỏ, tương lai còn rất dài, rất nhiều chuyện có thể xảy ra.

Nhất thời chuyện không như ý, tin rằng sẽ sớm lãng quên theo thời gian.

Phù Khanh cũng không đồng ý cho con gái ở bên một con người.

Đây là tương lai chỉ cần một cái nhìn đã đoán được rõ ràng. Và lại, ở bên cậu ta, tuyệt không mang lại bất cứ lợi ích gì cho con gái.

Bà không thể đồng ý hay ủng hộ, nên chỉ có thể im lặng.

Chẳng ngờ, giai đoạn suy sụp này lại kéo dài đến tận 2 tháng, kể cả lúc ăn tết, đôi mắt con bé cũng đờ đẫn, vô hồn. Một lần, khi cùng ra ngoài với mọi người, nó còn suýt bị xe tông phải.

Tuy Phù Khanh lo lắng nhưng không nghĩ được cách nào hay.

Sau khi khóc lóc một hồi, sống vật vờ qua 2 tháng, Trình Tân chậm rãi khôi phục chút thần trí. Cô lơ mơ nhận ra, chuyện Liêm Đường lần này quá đường đột.

Cô đã bị đá, trong tình trạng hoàn toàn không hay biết gì, vô cùng bị động và bất ngờ.

Hơn nữa, càng ngày, cô càng cảm thấy đáng dấp cô gái kia, nhất là gương mặt và đôi mắt đó, quen quen.

Cô gái phối hợp diễn kịch với Liêm Đường là em họ bên ngoại của anh, nhưng cũng không phải con của mấy người cậu, mà là cháu nội của em gái của Từ Nho Nghi. Vì anh nhớ mình đã từng mang Trình Tân tới nhà họ Từ, tất cả nam nữ trẻ tuổi ở nhà bên ấy cô đều đã từng gặp nên mới tìm một cô em họ xa hơn để tránh bị lộ tẩy.

Sở dĩ Trình Tân thấy quen mắt là vì cô cháu gái đó rất giống bà nội của mình, dẫn đến cũng có nét tựa tựa như bà ngoại Liêm Đường, nhất là

đôi mắt và khuôn mặt đó.

Trình Tân nghĩ rồi lại nghĩ, đột nhiên bỗng nghĩ tới Từ Nho Nghi. Cô gái đó, đúng là có nét giống giống bà ngoại Liêm Đường.

Chẳng biết Liêm Đường đang làm gì.

Mỗi lần nghĩ tới, Trình Tân lại cảm thấy cơn đau thấu trong lồng ngực.

Mà Liêm Đường cũng chẳng khác. Anh chỉ có thể ép mình lao vào guồng quay công việc khắc nghiệt để tự khiến mình chai lì, vô cảm.

Thấy Liêm Đường như vậy, trợ lý vô cùng lo lắng. Ngày nào anh cũng chỉ ngủ được mấy tiếng, ngày nào cũng mãi ngập trong mớ công việc không bao giờ hết, tới tận bây giờ.

Gầy đến không nhìn ra vóc dáng ngày xưa. Tiểu Trương lén liên lạc với bạn tốt của Liêm Đường, tức Lãnh Trạc và Dịch Viễn Sơn.

Dạo này cả Lãnh Trạc và Dịch Viễn Sơn đều rất bận. Chỉ là khoảng thời gian gần đây, vì đúng dịp tết nên Liêm Đường không tham gia Đêm đàn ông được. Cả bọn cứ nghĩ anh có cả một tập đoàn lớn như vậy, phải lúc bận thì chắc bay tới bay lui suốt, không tham gia cũng là bình thường.

Lúc nhận được điện thoại của Tiểu Trương, ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc. Tự tăng cường công việc cho mình?

Nghe trợ lý của Liêm Đường kể lại, cả bọn đều có hơi lo lo.

Buổi chiều, sau khi tan việc, Lãnh Trạc lập tức tìm đến công ty Liêm Đường.

Thấy Liêm Đường rồi, anh mới giật nảy mình. Mới có hơn nửa tháng không gặp, sao Liêm Đường đã thay đổi không tưởng thế này? Đến râu cũng không cạo, hốc mắt xanh xao, mặt mày bệch bạc, rặt một vẻ bệnh

trạng nặng lắm thế này, cảm giác như chỉ cần anh lại gần đây một cái thôi, phỏng chừng cậu ta sẽ ngã ngay xuống đất.

Lãnh Trạc đi tới, nói với Liêm Đường hiện vẫn đang tăng ca: "Cậu nghỉ một lát đi!"

Liêm Đường lờ đi, bảo: "Không cần, tớ còn minh mẫn lắm, vẫn có thể làm việc tiếp được."

"Vẫn còn minh mẫn? Thế cậu xem thử xem ** của cậu đã sắp hỏng chưa hả?"

Liêm Đường không đáp, vẫn tiếp tục tập trung tra cứu tài liệu hạng mục.

Lãnh Trạc cảm tưởng như Liêm Đường là cái máy bị kéo căng dây cót, không ngừng vận hành.

Lúc Dịch Viễn Sơn chân thấp chân cao chạy tới đã là hơn 10 giờ. Liêm Đường vẫn chưa ăn. Hiện tại 3 bữa của anh hoàn toàn không theo quy luật gì, dường như chỉ khi nào nhớ tới mới cầm đại gì đó bỏ vào bụng.

Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc thấy cảnh này đều biết không ổn, bèn lập tức kéo Liêm Đường dậy, đi thẳng ra ngoài.

Dù thế nào cũng phải dẫn người tới bệnh viện.

Tới bệnh viện rồi, làm kiểm tra, truyền dịch xong, mới biết nếu tới trễ thêm mấy ngày, thì nhiều khả năng dạ dày đã xuất huyết, không chữa kịp thì có khi sẽ nằm đó chết tươi luôn ấy chứ, khiến cả hai vừa sợ vừa thờ phào vỗ ngực. May mà tới kịp thời.

Còn Trình Tân, càng ngẫm lại càng thấy kì lạ. Cô lén lút tìm tới nhà Liêm Đường một lần nữa.

Cô nhập mật mã vào, phát hiện mọi thứ chưa từng thay đổi, vẫn vẹn nguyên như trước.

Sau đó vào nhà Liêm Đường quan sát một hồi.

Đến một chút dấu hiệu rằng có cô gái nào khác sống ở đây cũng không có. Đồ đạc của cô vẫn còn y nguyên ở chỗ cũ.

Không phải chứ...

Nếu Liêm Đường quen bạn gái thật, sao bạn gái anh có thể cho phép đồ đạc của những cô gái khác xuất hiện trong nhà anh?

Chuyện này rất kì quặc.

Chính vào lúc cô đang nghi hoặc thì bỗng nhận được tin nhắn từ Dịch Viễn Sơn.

Trong tin nhắn, Dịch Viễn Sơn quở Trình Tân: "Tân Tân này, người bạn gái như em cũng thật là chẳng đạt tiêu chuẩn gì cả. Liêm Đường đã bệnh lần quay ra rồi, em còn không tới thăm xem cậu ta thế nào nữa hả?"

Trong lúc họ còn yêu đương, Liêm Đường đã dẫn cô tham gia các buổi gặp mặt, chính thức giới thiệu Trình Tân với các bạn bè của anh, tất nhiên những người này đều đã trao đổi phương thức liên lạc của mình với Trình Tân.

Họ vẫn chưa biết mối tình giữa Liêm Đường và Trình Tân đã xuất hiện rạn nứt, thậm chí là đã chia tay.

Lúc nhận được tin nhắn từ Dịch Viễn Sơn, Trình Tân vẫn chưa cảm thấy gì. Nhưng khi nhìn thấy tấm hình Dịch Viễn Sơn gửi tới, cô mặt cắt không còn giọt mắt.

Trong hình, Liêm Đường cô nhìn thấy lúc chia tay đã có một sự thay đổi chóng mặt. Gương mặt anh mất hẳn dáng vẻ khi xưa, nay yếu ớt, nhợt nhạt, râu ria xồm xoàm, người anh gầy rộc đi...

Trình Tân bịt miệng nhìn tấm hình không rời mắt, không dám tin đây là Liêm Đường.

Cô lập tức gọi lại cho Dịch Viễn Sơn: "Anh ấy ở bệnh viện nào? Giờ em tới ngay."

Dịch Viễn Sơn gửi địa chỉ cho Trình Tân.

Trên đường tới bệnh viện, Trình Tân không nguôi suy nghĩ, rồi cô có một suy đoán.

Có phải anh trai từng tới tìm Liêm Đường? Nói với anh vài lời mà... Bởi vì chuyện này, trừ Trì Ngôn ra, chỉ có anh trai là được biết, mà anh thì vẫn luôn phản đối.

Sau đó Liêm Đường biết chuyện, anh mới tìm người tới lừa cô?

Cô gọi điện thoại cho Cổ Ý ngay trên xe. Hỏi rồi mới hay, quả nhiên tháng trước anh đã gặp Liêm Đường, còn kể cả chuyện của cô, về tuổi thọ, về việc có thể cho cô một tương lai hạnh phúc được hay không.

Trình Tân ngẩn lệ, rằng: "Sao anh lại làm thế chứ? Đây là lựa chọn của chính em, sao anh có thể lấy lý do là tốt cho em để tự ý quyết định thay em? Anh thế là hoàn toàn dồn ép anh ấy. Đối lại là em, nếu biết được người mình yêu đã hi sinh vì mình như vậy, em cũng sẽ không chút do dự chia tay ngay với cô ấy, vì cái giá để yêu nhau là quá cao quá đắt, lại còn khiến người kia chịu tổn thương lớn đến thế, nếu bên cô ấy thì chính là ích kỉ. Liêm Đường không phải người chỉ biết nghĩ cho mình, ngoài chia tay với em, anh ấy còn có thể làm gì được?! Anh à, anh làm thế khiến em thất vọng quá đấy!"

Nói xong, Trình Tân lập tức cúp máy.

Cô lau sạch nước mắt, hùng hổ khí thế tiến đến bệnh viện.

Cô phải nói cho gã ngốc đó biết, lựa chọn của cô.

Gã đàn ông tự cho mình là đúng, lấy lý do tốt cho cô mà làm cô giận, làm cô đau lòng đó.

Lúc tỉnh lại, Liêm Đường còn ngỡ mình đang mơ. Đầu óc anh hoảng hốt đờ đẫn, nhìn chăm chăm vào Trình Tân ngồi bên: "Em gây đi rồi."

Nghe câu này, những giọt nước mắt khó khăn lắm mới kìm lại được của Trình Tân lần nữa chảy xiết.

Thấy Trình Tân khóc, Liêm Đường vội vươn tay lau đi nước mắt của cô, nói bằng giọng khản đặc: "Anh xin lỗi, đến trong mơ cũng chọc em phải khóc rồi."

Trình Tân vừa nức nở vừa đập cái bốp vào bàn tay duỗi ra của Liêm Đường, quát: "Mau tỉnh lại đi, mơ miếc cái gì? Cái thứ nhà anh, còn dám làm em đau lòng! Anh là đồ đểu cáng."

Liêm Đường thất kinh, đôi đồng tử co rụt, cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại.

Anh nói: "Sao em lại..." Sao em lại ở đây?

Lúc ấy, trong phòng bệnh chỉ có cô và anh. Dịch Viễn Sơn và Lãnh Trạc đã ra ngoài. Cả hai nhìn Trình Tân, lại quay sang đánh giá anh em tốt nhà mình, hốt nhiên nhận ra một chuyện. Xem ra, tình cảm của hai người này có vấn đề rồi đây, nên Liêm Đường mới biến thành dáng vẻ như hiện tại.

Trình Tân: "Sao anh có thể đối xử với em như thế cơ chứ!"

Liêm Đường không biết nên trả lời cô thế nào. Anh vẫn chưa hay rằng Trình Tân đã đoán ra được toàn bộ sự việc.

Tuy anh không định nói quá nhiều, chỉ e làm lộ chuyện, nhưng vừa lướt qua nước mắt của Trình Tân, biết bao tâm sự phút chốc tuôn ra hết cả.

Anh nói: "Em nín đi."

"Em cứ không nín đấy, dù sao cũng có ai thương ai xót đâu, đến khóc cũng không cho nữa à?"

Anh thương mà. Liêm Đường nói thầm.

Thấy Liêm Đường vẫn im như hũ nút, Trình Tân giận thờ không ra hơi: "Anh còn giả vờ nữa à? Em biết hết rồi. Đồ lừa đảo nhà anh!"

Nghe đến ấy, Liêm Đường thờ dài nhắm mắt. Quả nhiên, vẫn không lừa được cô.

Nhìn cái vẻ mặt đầy của anh, Trình Tân càng thêm bức bối. Cô bấu chặt tay Liêm Đường, gằn giọng: "Em không đồng ý. Em không đồng ý, anh dựa vào đâu để quyết định thay em chứ, anh không có cái quyền đó!"

Liêm Đường đáp: "Nhưng mà, lựa chọn này, sẽ làm hại tới em." Thậm chí phải đánh đổi bằng cả tính mạng.

"Nhưng em thà sống 100 năm trong hạnh phúc, còn hơn có tới 500 năm cô đơn." Mặt mày Trình Tân đã nhòa nước mắt. 500 năm gì chứ, cô chẳng thèm.

Nội tâm Liêm Đường bị câu nói ấy khuấy loạn, đảo điên. Anh vụt mở mắt nhìn Trình Tân, hốc mắt anh hoen đỏ, hai má anh râm ran, chột nở một nụ cười. Anh đáp, bằng một vẻ liêu lĩnh, quyết đoán: "Tân Tân, lấy anh nhé." Mùi vị cô độc suốt 2 tháng nay, anh đã khắc sâu vào trong tim.

Cả hai chìm trong nỗi xúc động, nhiệt huyết sôi trào, nước mắt tuôn rơi.

500 năm, ai thề chứ.

Miễn họ hạnh phúc bên nhau.

Ngoài cửa sổ, hai con mèo ngồi bất động trên chạc cây đại thụ, chính là Cổ Sinh và Phù Khanh bám theo con gái tới đây.

Nhờ có đôi tai nhạy cảm hơn hẳn con người, nên đoạn đối thoại trong phòng tức khắc lọt hết vào tai hai người.

Nhất là khi Trình Tân thốt ra câu nói đó: "Nhưng em thà sống 100 năm trong hạnh phúc, còn hơn có tới 500 năm cô đơn."

Dường như nội tâm Phù Khanh khi nghe câu này cũng đảo điên, rồi bời hệt như Liêm Đường. Trạng thái của con gái trong mấy ngày gần đây, họ đều nhìn hết trong mắt, nóng tận trong tim.

Nếu có 500 năm mãi sống trong sầu não, u uẩn, vậy 500 năm này, chẳng thà không có.

Nếu có thể sống một cuộc đời vui vẻ, có lẽ chính bà cũng không thể chối từ.

Gặp được người mình thích, nào có thể tỉnh táo đưa ra một lựa chọn đầy lý trí? Lực chọn của con gái, sao họ có thể ngăn cấm, cản trở?

Đó là lựa chọn của chính con bé.

Nếu thế, hẳn nó sẽ hạnh phúc.

Nhưng Phù Khanh vẫn còn đôi chút lòng riêng. Giả như, chưa tới 10 năm, mà tình cảm của hai đứa nó phát sinh vấn đề, rồi chia tay thì sao? Đó

là chuyện đâu thể tính trước.

Họ không cần phải gay gắt cấm cản chỉ vì đối phương là con người. Vì tương lai vẫn có vô hạn những khả năng không thể đoán trước.

Cứ mặc cho con làm theo trái tim nó vậy.

Nhìn đôi tình nhân trẻ ôm nhau khóc trong phòng bệnh, Phù Khanh nói: "Đi thôi." Rồi quay phắt lại, cùng rời đi với Cổ Sinh.

Cổ Sinh nhìn họ với một ánh mắt sâu thăm thẳm, sau cùng thở dài, bỏ đi với vợ.

Tình trạng của con gái trong những ngày gần đây thực sự rất không tốt, thậm chí ông và vợ còn e liệu con bé có thể làm ra chuyện ngu ngốc gì hay không. Dẫu sao, trong những kẻ đau khổ vì tình, có mấy ai thoát ra được đâu.

Thấy gương mặt con bé lần nữa lộ ra thần sắc vui vẻ, rạng ngời sức sống đó, hẳn không cha mẹ yêu con nào có thể nhẫn tâm ngăn cấm.

Thôi mặc nó vậy.

Duyên phận là thứ lạ lẫm, dù là con người chỉ sống được trăm năm, hay loài mèo yêu có tới năm trăm năm tuổi thọ, đều chỉ có thể cam chịu tuân theo lời trái tim mình mách bảo.

HẾT CHÍNH VĂN

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ngoại Truyện 1

Chuyện lần này gây phong thanh lớn như vậy, Trình Tân biết có giấu tiếp cũng chỉ vô ích.

Nên ngay sau khi Liêm Đường vừa mới xuất viện, cô đã quyết đoán bảo anh cùng về ra mặt người nhà của mình.

Đương nhiên là Liêm Đường không định từ chối. Chỉ là, suy xét đến tình hình của Trình Tân hiện tại, hẳn người nhà cô sẽ chẳng có ấn tượng tốt gì với anh đâu.

Bây giờ, trong mắt ba mẹ Trình Tân, chắc hình dung về anh đã là "gã lừa con gái mình chạy mất" không chừng...

Nhưng mọi người đều là người biết suy nghĩ, loại chuyện như người đã tới tận cửa mà còn sập cửa nhà không cho vào đó hẳn sẽ không làm được.

Thấy ba mẹ và cả anh trai vẫn còn nể mặt, không sập cửa nhốt Liêm Đường bên ngoài, Trình Tân thầm cảm động trong lòng.

Đây chính là một sự nhượng bộ đối với quyết định của cô đó.

Phù Khanh và Cổ Sinh quét mắt nhìn Liêm Đường, người con gái mình thích, kể cũng không quá bất mãn. Ngoại trừ mấy vấn đề như tuổi thọ là khiến họ không hài lòng ra, thì trong thế giới con người, Liêm Đường đã là một cá thể vô cùng xuất chúng, có nói là rồng phượng trong loài người cũng chẳng ngoa.

Tiệc nuôi duy nhất chính là hai đứa cách biệt giống loài, vì vậy khi bên nhau sẽ nảy sinh mối nguy về sau.

Nhưng yêu chính là yêu, dù cho là họ hay là bản thân loài người, đều không cách nào đưa ra những quyết định khách quan nhất được.

Hôm qua, sau khi nạt nộ Cổ Ý một chập, Trình Tân lại về rủ rỉ với anh một hồi. Anh đã xin lỗi Trình Tân, Trình Tân cũng tỏ ý hối hận vì thái độ hơi quá khích của mình lúc đó. Hai người hòa giải, nhưng Cổ Ý vẫn không tươi tỉnh nổi khi gặp Liêm Đường tìm tới nhà. Chẳng qua, vì muốn em gái vui nên anh mới đành hậm hực ngồi vào chỗ.

Lần ra mắt gia đình này của Liêm Đường xem như trải qua một cách thuận lợi không sóng gió.

Nghỉ ngơi một thời gian, ba ngày sau, Liêm Đường dẫn Trình Tân về gặp bà ngoại và các cậu.

Liêm Đường độc thân lâu năm, Từ Nho Nghi đã sốt ruột tính chuyện hôn nhân cho anh ghê lắm rồi, chỉ mong anh sớm ngày thành gia lập thất. Hiềm nỗi cháu trai cứ mãi lè loi sớm chiều, chẳng có lấy một người sẽ chia ấm lạnh.

Vậy nên khi thấy Trình Tân đến, tất nhiên bà tiếp đón hết sức tận tình. Có bà lão tiên phong, những người khác trong nhà nào dám vênh mặt xa cách gì với cô cháu dâu tương lai của bà? Huống chi, nhìn kiểu gì cũng rõ ràng ràng là Liêm Đường được lợi, trông cô nàng hẳn chỉ mới chớm đôi mươi, tươi non mơn mớn thế này, xinh đẹp thế nào càng chẳng cần phải nói.

Tuy là trước kia Trình Tân có dùng thân phận mèo yêu của anh để tới đây một lần, song lúc đó, nhiều lắm cũng chỉ cần trưng mặt ra làm linh vật là được, còn giờ phút này mới là ra mắt gia đình chân chính.

Khi Từ Nho Nghi không chút do dự tháo ngay chiếc vòng bằng ngọc trắng trên cổ tay xuống và đeo vào tay mình, Trình Tân chỉ biết ngượng ngáp lên nhìn sang Liêm Đường.

Liêm Đường ra hiệu cho cô cứ nhận. Đây là tấm lòng của bà ngoại, cũng là bằng chứng thể hiện sự quý mến của bà dành cho cô.

Trình Tân nhận rồi, Từ Nho Nghi mới hài lòng vôn vê tay cô, bắt đầu hỏi chuyện.

Bây giờ Trình Tân đã có một thân phận mới, chính là thực tập sinh trong công ty văn hóa nơi Dịch Viễn Sơn làm việc, cũng coi như một tiểu biên tập trong tương lai.

Trong lúc tán gẫu linh tinh, tự nhiên cũng tán cả đến chuyện gia đình.

Gia đình Trình Tân có điều bí mật không muốn người ngoài biết, nhưng bề ngoài vẫn mang vỏ bọc như một gia tộc có dòng dõi nho hương lâu đời, có chút vốn liếng. Về họ Cổ này, và nơi ở của họ, những người có địa vị của thế hệ trước đều có biết được ít nhiều.

Gia tộc này chẳng phải thường dân, khi xưa còn từng là một thế gia đại tộc. Tuy rằng thời đại đã thay đổi, những điều này không còn được chú trọng như trước, nhưng có thể sống trong khu nhà cổ lâu năm, xưa cũ như vậy là biết nền móng vẫn còn. Chẳng qua, người nhà họ Cổ trước giờ khiêm tốn lánh đời, không qua lại cũng chẳng ủng hộ ai, và dù thế thì cũng chẳng ai dám chọc vào.

Tóm lại, tuyệt không phải một gia đình bình thường.

Bất luận là về bối cảnh gia đình hay ngoại hình diện mạo, và cả phần nào tính cách thông qua tiếp xúc này giờ với cô, Từ Nho Nghi đều vô cùng hài lòng. Nhất là khi biết cô gái này là người cháu trai mình thích, bà càng không có gì để chê trách.

Chỉ là, nhớ tới con bé còn chưa đủ tuổi kết hôn theo luật định, bà lại lấy làm tiếc.

Không khỏi buồn buồn than thở: "Thật muốn hai đứa nhanh lấy nhau cho rồi."

Người lớn nói chuyện này mà mặt mày vẫn bình thản như thường, nhưng Trình Tân thì còn là một cô gái, nhắc chuyện này vẫn hơi ngại nên từ đầu đến cuối chỉ biết đờ mặt mỉm cười, bối rối không biết nên đáp lại ra sao.

Tất cả thân thích bên nhà mẹ đẻ Liêm Đường, Trình Tân đều đi gặp hết một, thu quà tới mỗi tay. Đương nhiên, Liêm Đường cũng nhận được một phần quà như thế, cả hai đều có giá trị không rẻ.

Bên Liêm Vĩnh An thì không vội lắm. Dù gì cũng còn lâu mới kết hôn.

Nhưng hoặc nhiều hoặc ít, Liêm Vĩnh An cũng đã nghe được phong thanh.

Đáng nói là, ông ta chẳng có chút vẻ lo lắng hay sốt ruột gì, chỉ cho là cuối cùng thằng con trai cũng chịu an ổn, mối lo của ông đã coi như yên lòng một nửa.

Không phải giờ thì là tương lai thôi. Sớm muộn ông cũng có thể trông rõ ràng mặt mũi nhân phẩm con người này.

Yêu đương bí mật chuyển thành tình cảm công khai khiến Trình Tân thả lỏng không ít, mỗi khi ra ngoài đều không cần lấy cớ đi tìm Trì Ngôn hay lén la lén lút nữa.

Bây giờ, mỗi lần cô đều quang minh chính đại, ngang nhiên ra khỏi nhà. Nhất là khi đã trở thành một biên tập thử việc, phải đi làm hàng ngày

thì việc tan làm hẹn hò với bạn trai đã là dễ như trở bàn tay.

Trình Tân gặp lại Trịnh Gia Mẫn vào một ngày thứ tư sau khi chuyển thành nhân viên chính thức của công ty. Trịnh Gia Mẫn là người phụ trách thiết kế bìa mới cho sách của Dịch Viễn Sơn, bởi yêu cầu của công ty, cô ấy phải tới trao đổi về một vài vấn đề trong công việc...

Nên bất ngờ chưa kịp chuẩn bị đã gặp lại nhau.

Trình Tân nhìn Trịnh Gia Mẫn dần lướt qua bên vai mình. Nhưng Trịnh Gia Mẫn thì chỉ lịch sự gật đầu chào hỏi.

Trịnh Gia Mẫn đã tốt nghiệp. Cô ấy tự lập một văn phòng riêng, chuyên về mảng thiết kế, thi thoảng có hợp tác với vài nhà xưởng để in các mẫu áo thun, túi vải, sổ ghi chú... do cô tự thiết kế, lượng tiêu thụ cũng không thấp.

Biết được bạn tốt đang làm chuyện cậu ấy thích, dần vượt qua bóng ma từ sự ra đi của mình, Trình Tân rất vui. Đây mới là Trịnh Gia Mẫn mà cô biết! Một Trịnh Gia Mẫn luôn tràn ngập sức sống, sẽ không dễ dàng bị đau khổ đánh gục.

Trình Tân không lại gần bắt chuyện với cô ấy. Nếu bạn đã thoát ra được từ bóng ma quá khứ, vậy cô đã yên lòng, không cần phải quen biết lần nữa, để bạn lại tiếp tục chìm trong những kí ức xưa cũ. Vì tuy đã đổi sang một thân phận mới, nhưng Trình Tân vẫn là Trình Tân, từng hành động cử chỉ, tư tưởng tính cách của cô, nhất định có thể khiến Gia Mẫn ngờ ngợ đoán ra.

Cộng thêm chuyện anh Gia Hòa, Trình Tân liền quyết định cứ tránh xa họ ra thì hơn.

Nếu sau này Gia Mẫn gặp phải vấn đề gì, có lẽ cô sẽ quay về giúp bạn. Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn lạng lẽ trông nom họ từ xa, không tới quấy

rầy.

Tan làm, Liêm Đường tới đón.

Trình Tân chính thức kí hợp đồng vào hai ngày trước, vốn tưởng Liêm Đường sẽ tới chúc mừng cô này kia, nào ngờ đến hết ngày vẫn chẳng thấy gì khác lạ.

Cô hơi hụt hẫng, nhưng cũng không bận tâm nhiều lắm. Với tính chất công việc của Liêm Đường, anh bận rộn thế nào, đâu phải cô không hay.

Nên hôm nay, khi thấy anh đến đón mình, cô cứ đinh ninh là anh mới nhớ ra chuyện hôm đó, rồi định đền bù cho cô đây.

Chẳng lẽ định mời cô đi ăn mỗi bữa thịnh soạn?

Trình Tân ngồi vào ghế phụ lái, chống má cười híp tịt cả hai mắt.

Nào ngờ người này lại chở cô đến tận đâu đâu không biết, không phải hướng về nhà anh.

"Chúng ta đi đâu vậy anh?" Tới nhà hàng bên bờ biển ăn hải sản chẳng?

Ăn hải sản cũng được mà, bây giờ cô thích ăn hải sản cực!

Liêm Đường đáp: "Tới rồi sẽ biết."

Được thôi.

Trình Tân ngẫm nghĩ, chắc chắn là dẫn mình đi ăn mừng rồi, cô cứ an vị ngồi chờ thì hơn.

Cuối cùng, không ngờ xe dừng ở một con đường ngay sát bờ biển. Lúc này màn đêm đã buông, tà dương nhuộm bầu trời thành một màu quýt đỏ,

tĩnh lặng như chiếc giường mây của nàng tiên nào đó. Nửa vầng tà dương sắp lặn tắt nơi chân trời. Cơn gió nhẹ đưa làn váy cô bay bay.

Liêm Đường nắm tay dắt cô vòng ra đuôi xe, vừa đi vừa bảo: "Nhắm mắt lại nhé?"

Trình Tân lạc nhịp vì yêu cầu của anh. Cô ngỡ ngờ làm theo, kéo mí mắt sụp dần.

Liêm Đường mở cốp xe, nói với Trình Tân đang cứng còng căng thẳng đứng bên: "Có thể mở mắt rồi."

Trình Tân buông tay anh ra. Đập vào mắt là một khoảnh hoa hồng đỏ rực phủ kín cốp xe, không một vệt màu khác. Mỗi bông hoa đều tươi mới ướt sương, hòa với màu ráng chiều sau lưng cô.

Bên cạnh là người đàn ông cô yêu.

Rồi cô nhìn thấy, trong nụ một bông hoa nổi bật giữa cả rừng hoa, là chiếc nhẫn kim cương đang tỏa sáng lấp lánh.

Rồi sau đó, Liêm Đường rút bông hoa đó ra, quỳ một chân xuống đất, nâng hoa đến trước mặt cô: "Tân Tân, lấy anh nhé, anh muốn được bên em mãi mãi, không bao giờ rời xa."

Trình Tân ôm kín mặt, nước mắt lã chã.

Cô từng nghĩ Liêm Đường sẽ cầu hôn mình, nhưng không phải lúc này.

Nước mắt rơi đầy trên mặt cô, nước mắt cảm động và bối rối. Đôi mắt Liêm Đường sâu lắng, chất chứa bao tình cảm như thế, cô nào có thể từ chối anh.

Đây là người đàn ông cô yêu, cũng là người đàn ông yêu cô.

Cô quệt vội nước mắt, mũi sụt sịt, chìa tay mình cho anh.

Liên Đường như thở phào nhẹ nhõm. Anh mỉm cười nhìn tay cô, vừa nói vừa đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay cô: "Chỉ một khoảnh khắc thôi, anh còn cho là em sẽ từ chối đấy."

Trình Tân cũng đùa: "Thì cũng định sẽ từ chối anh rồi, chỉ là cuối cùng vẫn mềm lòng, không nỡ làm mỹ nam đau lòng rơi lệ."

Liên Đường lồng chiếc nhẫn vào tận đốt ngón tay cô, tay vòng lên eo cô, thì thầm: "Vậy thì phải cảm ơn tiểu tiên nữ của anh rồi. Em thật là tốt bụng." Dứt lời, cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn còn chưa dứt, vầng dương đã ẩn tia nắng cuối cùng khuất dưới mặt biển, sắc đỏ cam nhạt dần, chuyển sang màu xanh thẫm... Đẹp đến độ ai được chiêm ngưỡng đều không nỡ lòng bỏ đi mà chỉ muốn dừng chân thêm chốc nữa, để cảm nhận khoảnh khắc tuyệt đẹp này.

Trình Tân quấn chiếc khăn Liên Đường đưa, ngồi xuống băng ghế trên bờ biển trong vòng ôm của anh.

Bầu không khí rất lãng mạn.

Chỉ là đã bị một tiếng bụng kêu đột ngột phá tan tành.

Cả hai đều bất giác bật cười.

Trình Tân vì ngại, nhưng Liên Đường là buồn cười không nhịn được.

Cuối cùng cũng được đến nhà hàng gần đó ăn một bữa hải sản thịnh soạn thật. Trình Tân vô cùng hài lòng.

Vì trời đã tối, họ thuê luôn phòng của khách sạn trong nhà hàng.

Một căn phòng.

Lúc ngâm mình trong phòng tắm, Trình Tân lại miên man nghĩ tới chiếc giường đôi rải đầy cánh hoa hồng vừa này. Vừa tưởng tượng tới chuyện có thể sẽ xảy ra đêm nay, mặt cô lại tức khắc bừng đỏ.

Giường đôi à, chắc chắn phải có chuyện rồi nhỉ?

Trình Tân cười chảy cả nước dãi, cười xong mới thấy mình sao mà thô bỉ... Lại tăng hăng một tiếng, che giấu sự bối rối vừa rồi.

Trình Tân kết thúc giai đoạn ngâm bồn, để cả tóc ướt, mặc áo choàng tắm đi ra.

Liêm Đường đã tắm xong trước cô. Thấy tóc cô còn nhỏ nước, anh cầm lấy máy sấy, bảo cô ngồi xuống sofa, định sấy tóc cho cô.

Trình Tân mang một mớ suy nghĩ bập bọ ngồi xuống, hưởng thụ sự phục vụ của Liêm Đường.

Sấy tóc xong, Liêm Đường mới để ý thấy mặt cô đỏ bừng, bèn sờ tay lên trán cô: "Máy sấy nóng quá à?" Khiến mặt đỏ hết lên thế này.

Trình Tân buồn bực, trong lòng thầm than: Anh trai à, có làm không vậy? Đây là lần đầu tiên chúng ta cùng phòng cùng giường đó, chẳng có chỉ có một mình tôi căng thẳng thôi hả?

Trình Tân lắp bắp: "Chắc, chắc vậy. Trời tối, tối rồi đấy, mau mau ngủ ngủ đi." Vừa nói vừa bật dậy chạy đi thay đồ ngủ, sau đó leo tót lên giường, vén chăn chui ngay vào.

Thấy Trình Tân bối rối như vậy, Liêm Đường bèn tới bên giường cô.

Chỉ là anh vẫn chưa thay quần áo.

Trình Tân mở to mắt lắng nghe bước chân anh, tay lạng lẽ kéo chăn che kín hết cả người, càng khiến khuôn mặt càng lúc càng nóng thêm.

MÈO YÊU

Hà Thư

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Ngoại Truyện 2

Tuy rằng Liêm Đường cực lực phản đối chuyện Trình Tân sinh con, nhưng Trình Tân thì vẫn muốn liều một lần. Cái chuyện tuổi thọ này, nói cho cùng cô đã từng là một con người, có giảm mất mấy trăm năm cũng chả làm sao. Mục tiêu của cô chỉ mong được bên Liêm Đường đến khi răng long đầu bạc, thế là đủ rồi.

Vậy nên, cô rất rất mong có một đứa con, kết tinh tình yêu của hai người.

Dù có thất bại, ít ra cũng đã thử.

Vì vậy, cô vụng trộm thực thi một vài kế hoạch, cuối cùng được thỏa nguyện mong ước bấy lâu.

Cô mang thai rồi.

Mới đầu, cô không dám nói cho Liêm Đường. Nhưng sau đó ghen dữ quá, Liêm Đường tự phát hiện ra.

Chuyện ở thế đã rồi, trách mắng Trình Tân thì có ích gì? Lại còn chỉ khiến cả hai cãi vã mất vui.

Hơn nữa, cô cũng chỉ vì bọn họ. Cô muốn có con, anh thì lo lắng cho sức khỏe của cô nên không muốn mạo hiểm.

Không ai sai cả.

Có sai thì sai ở chỗ, ai bảo họ không chung giống loài, từ khi lựa chọn bên nhau là đã định sẵn phải đối mặt với tình cảnh thế này.

Bỏ qua hành vi tùy tính của Trình Tân, Liêm Đường dần đặt mình vào vị trí một người cha sẵn sàng chào đón đứa con bé bỏng bất cứ lúc nào, đồng thời cũng căng mắt quan sát mọi thay đổi của Trình Tân, đề phòng mọi nguy cơ có thể xảy ra.

Mang thai là chuyện vô cùng nguy hiểm, bất kể là đối với phụ nữ loài người hay phụ nữ thuộc giống loài khác loài người. Hơn thế, những mối nguy Trình Tân gặp phải đều tiềm ẩn vô số những yếu tố không thể đoán trước.

Từ phản ứng mang thai rõ ràng của Trình Tân là có thể nhìn ra.

Ba tháng đầu mang thai, người cô gầy rộc đi, chút thịt nuôi được sau khi cưới đã sắp mất sạch không còn.

Vì lo cho con gái, Phù Khanh còn sốt sắng đón Trình Tân về nhà, rồi mời người có kinh nghiệm về thai sản trong tộc tới chăm sóc cho cô, kiểm soát cả chế độ ăn uống và sức khỏe.

Liêm Đường thực sự không yên lòng về cô. Anh chuyển tới ở luôn trong căn gác lửng của vợ, để tối còn có thể xoa bóp tay chân cho cô, bên công ty thì chọn ra một thành viên trong ban giám đốc lo liệu mọi việc. Bây giờ, anh nào còn tâm trạng để đi làm, giải quyết công việc được nữa.

Tim gan đều đã đeo luôn lên người Trình Tân.

Anh rất sợ.

Một lần nọ, Trình Tân đứng ngắm cảnh ngoài hành lang, Liêm Đường cứ có cảm giác như chỉ giây kế tiếp thôi, cô sẽ bị gió thổi bay đi mất. Từ ngày ấy tới giờ, anh vẫn luôn không yên lòng, trông gà hóa cuốc.

Đây là trải nghiệm chưa từng có.

Từ khi quen Trình Tân, anh đã trải qua quá nhiều những lần lòng dạ cuồn cuộn sóng chưa từng gặp trước kia.

Lúc mang thai đến tháng thứ sáu, Trình Tân đã yếu đến mức không xuống nổi giường.

Thi thoảng còn hay váng đầu, mê man. Bởi những thay đổi của Trình Tân, Liêm Đường gầy như tự bản thân anh cũng đang mang thai, và còn là kiểu mang thai có phản ứng dữ dội ngang tầm Trình Tân là khác. Trên mặt cả hai đều chẳng còn sắc máu, một người còn mang theo hai hốc mắt thâm quầng, thậm chí đã có những lúc nảy sinh ý bỏ đứa con này đi, chẳng qua giờ đã hơn sáu tháng, có bỏ cũng sẽ để lại tổn thương lớn cho cơ thể người mẹ. Quả là một quyết định khó cả đôi đường. Huống hồ, Trình Tân nào có thể đồng ý. Cô kiên quyết muốn giữ đứa bé này.

Liêm Đường chỉ đành ủng hộ cô đến cùng.

Nhiều lần, anh áp sát tai thủ thi với bé con trong bụng, bảo nó không được bắt nạt mẹ, không được phá phách.

Anh cảm thấy đứa bé này nghịch ngợm quá rồi. Đến khi thẳng bé, hoặc con bé sinh ra, nhất định anh phải cho bọn nó một trận đòn mông nhớ đời.

Đứa bé sinh ra trên bàn mổ. Trình Tân chẳng còn chút hơi sức nào để đẻ thường, hết cách mới phải chọn sinh mổ.

Bởi thân phận đặc thù của mình, dòng tộc đã tự thiết lập một bệnh viện tư chuyên chữa cho người trong tộc. Giá cả nơi này cao ngất ngưởng, người bình thường không thể chi trả được, gián tiếp giúp họ không phải tiếp xúc quá nhiều với con người.

Họ sinh được một bé gái. Dù mắt con bé nhắm tịt, nhưng từ xương mi và hốc mắt đã thấy là di truyền từ Trình Tân, hàng mi cong cong ướn rượt.

Con bé dẫu môi, thi thoảng lại mấp máp chuyển động, tựa như đang tìm kiếm thứ gì.

Vừa mới sinh, da đứa bé đỏ hồng, lạ là lại không nhăn. Tiếng con bé nước nở sao mà yếu ớt, thoát nghe như tiếng mèo con đang kêu, tựa sợi tơ mảnh.

Giờ phút này, bất luận là mẹ hay đứa con, đều cứ mong manh như sắp sửa tan biến.

Trình Tân đeo ống dưỡng khí, ngủ li bì suốt một ngày một đêm mới tỉnh lại. Đứa bé thì vẫn luôn được chăm sóc trong lồng giữ ấm.

Đến ngày thứ ba, Trình Tân mới được trông thấy đứa con mình dứt ruột đẻ ra.

Một cô công chúa bé tí. Lúc này da con bé không còn đỏ như khi mới sinh nữa, mà trơn nhẵn như lòng trắng trứng gà. Trình Tân dè dặt nhận con từ tay Liêm Đường, kể ra thì chẳng còn sức để bế nó nữa, chỉ nâng được một lúc đã đặt xuống bên cạnh, cúi đầu ngắm công chúa nhỏ của mình.

Sinh mổ phải nghỉ ngơi bồi dưỡng 1, 2 tháng mới có thể bình phục.

Thuốc tê vừa hết tác dụng, cơn đau liền ào đến, khiến cô trần trọc suốt đêm.

Nhưng khiến Trình Tân vui nhất chính là, trừ hai ngày đầu phải nằm trong lồng giữ ấm ra, thì rất may là đứa bé không bị vấn đề gì.

Con gái rất giống cô, đôi mắt đen thừa hưởng từ Liêm Đường, sống mũi hệt như từ một khuôn đúc ra với anh, cao, thẳng, duyên dáng, hoàn

toàn là tập hợp hết ưu điểm của hai người.

Liêm Đường đặt tên ở nhà cho con bé, Noãn Noãn.

Hi vọng con bé cảm nhận được mọi điều ấm áp trên thế giới, cảm nhận được tình yêu của ba mẹ, gia đình, và trưởng thành bình an, khỏe mạnh.

Khi tất cả mọi người cho rằng đứa bé sinh ra là một đứa bé loài người thuần chủng, bỗng vào buổi tối hôm tổ chức tiệc đầy tháng, con bé đột ngột biến thành một bé mèo mắt đen với bộ lông trắng muốt.

Biến hình ngay trong ngực Liêm Đường.

Vốn Liêm Đường đang thay quần áo cho con gái, thay thay một hồi bỗng thấy mọi thứ trước mắt vụt lóe lên, cô bé con trong tay đã biến thành bé mèo nhỏ hệt như Trình Tân năm xưa, chỉ khác màu mắt.

Lúc ấy, tim anh tựa như tan thành một vũng nước, đột nhiên lại rất lo. Chẳng lẽ sau này con gái anh sẽ luôn sống trong hình hài một con mèo?

Đáng thương thay cho con gái của anh.

Lập tức bế sang cho vợ xem.

Mặc dù vết mổ của Trình Tân đã gần lành hết nhưng vẫn rất chú trọng nghỉ ngơi. Vừa ra khỏi phòng để đồ, cô đã thấy ngay Liêm Đường chạy ra từ phòng em bé với một vẻ vô cùng hốt hoảng, lo lắng, trong lòng còn ôm một con mèo trắng nho nhỏ, da lông mềm mại, rối xù, đôi người đen bóng. Mèo con vươn chân nhào tới Trình Tân, còn meo meo làm nũng với cô.

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Liêm Đường, Trình Tân đoán ngay ra điều anh đang lo lắng.

Cô lập tức trấn an anh: "Con bé biến hình rồi à? Còn tưởng là thể chất con người đơn thuần luôn chứ, hóa ra không phải." Cô tưởng lầm như vậy là do từ khi ra đời, Noãn Noãn vẫn luôn trong hình dáng loài người mới khiến mọi người có lối nghĩ sai lệch. Từ xưa tới nay, lúc những đứa bé trong tộc sinh ra luôn xuất hiện trong hình mèo, phải trải qua năm dài tháng rộng mới học được cách biến hình. Chỉ có Noãn Noãn là khác. Ngay từ đầu con bé đã có hình người, nên mọi người đều vô thức cho rằng nó là loài người thuần chủng.

Liên Đường vẫn có vẻ lo lắng. Trình Tân tiếp: "Anh đừng lo nữa. Con bé sẽ biến trở lại thôi, chỉ là chắc không thể khống chế. Chúng ta phải chú ý nhiều hơn, đừng để lạc nó đâu mất là được." Con bé còn quá nhỏ, cô thì lại không được cẩn thận lắm.

Vì chuyện Noãn Noãn, Liên Đường và Trình Tân quyết định về nhà thêm chuyến nữa.

Nơi này chỉ có người trong dòng tộc, dù con bé có biến thành người hay thành mèo cũng không sợ, dù sao sau này nó cũng phải ở lại đây để hoàn thành chương trình học như cô lúc trước.

Có thể do Phù Khanh vốn đã có áy náy sâu sắc với con gái, nhưng khi đón được con về thì con gái đã trưởng thành, không đòi hỏi được yêu thương quá nhiều nên vừa trông thấy cháu ngoại trong hình hài mèo con, tim bà tức khắc sống lại. Vì trừ màu mắt là không giống, thì hình mèo của cháu gái y hệt hình mèo của con gái như từ một khuôn đúc ra, làm tim bà tan chảy.

Vì vậy, bà liền chuyển những tình cảm chất chứa chưa thể đền bù cho con sang cháu gái.

Hoàn toàn là nâng trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, đau cũng sợ không thể đau thay cháu.

Dù ban ngày luôn chơi với bà ngoại, nhưng đến tối con bé vẫn muốn về với ba mẹ, cứ mãi meo meo gọi Trình Tân và Liêm Đường.

Tuy không biết nói chuyện, nhưng đã thể hiện được ý muốn đòi ba mẹ.

Liêm Vĩnh An không rõ lắm về cô vợ của con trai, nhưng cũng không có ý kiến gì với ngoại hình, công việc và cả gia cảnh nhà cô con dâu này. Cô gái có thể khiến con trai ông muốn kết hôn và chung sống, hẳn không thể đơn giản được.

Không ngờ là quả không đơn giản, còn khiến con trai ông tới ở luôn nhà nó nữa chứ.

Thế này thì có khác gì ở rể đâu?

Chuyện này khiến ông thấy vô cùng khó chịu, khổ nỗi lại không thể cảm râm gì với Liêm Đường. Xã hội văn minh, con người độc lập, ông chỉ có thể kín đáo truyền đạt lời khuyên của mình, nhưng Liêm Đường có nghe hay không thì chẳng thể lo tới được.

Hơn nữa, ông cũng rất mong được gặp đứa cháu gái bé bỏng của mình nhiều hơn. Cháu gái thực sự dễ thương làm ông không thể cưỡng lại.

Khi tuổi tác lớn dần, con người thường có xu hướng dễ mềm lòng hơn, nhất là khi đứng trước những đứa bé. Một ông lớn trên thương trường mà khi trông thấy cháu gái, cũng chỉ hận không thể dâng hết những thứ tốt nhất trần đời tới cho con bé, tính cách thay đổi 180 độ.

Đến giọng nói cũng hạ thấp xuống vài đề xi ben.

Nhưng từ khi Liêm Đường vào ở nhà ba vợ mẹ vợ là không về nơi này nữa, làm ông chỉ có thể thi thoảng gặp mặt qua mạng, xem một vài video.

Đảng lòng.

Nhưng lại chẳng nói được gì. Lúc đó con dâu mang nặng đẻ đau thế nào, Liêm Vĩnh An cũng có biết một hai. Cả hai đứa nó cũng không dễ dàng gì, muốn chiều vợ thì cứ chiều đi vậy.

Ông không muốn vì chút chuyện vặt vãnh trong sinh hoạt thế này mà căng thẳng, mâu thuẫn với con trai làm gì.

Noãn Noãn chơi cả ngày với bà ngoại, tối về đòi leo lên giường mẹ, uống sữa xong rồi ngủ say sưa.

Liêm Đường đã đi làm lại bình thường. Tối về nhà, trước mắt là hai mẹ con nằm lọt thỏm trong ánh đèn ngủ ấm màu, con gái cuộn người nằm gọn trong khuỷu tay Trình Tân, hình ảnh đẹp để khiến anh muốn chụp ngay lại khoảnh khắc tuyệt vời này.

Và quả đã làm như thế thật.

Anh khê khàng lấy điện thoại, chuyển chế độ im lặng và tắt đèn flash đi, ghi lại lát cắt ấm áp này vào trong máy.

Nhưng hình như vẫn thiếu gì đó.

Thế là lại rón rén sà lại, vươn tay chụp chung một tấm với hai mẹ con rồi mới hài lòng đi tắm.

Lúc tắm, Liêm Đường còn nghĩ, thế nào mới là hạnh phúc?

Có lẽ chính là ngay giờ phút này, ngay khung cảnh ấm áp trong phòng ngủ kia, chính là hạnh phúc.

TOÀN VĂN HOÀN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 77: Ngoại Truyện 2](#)